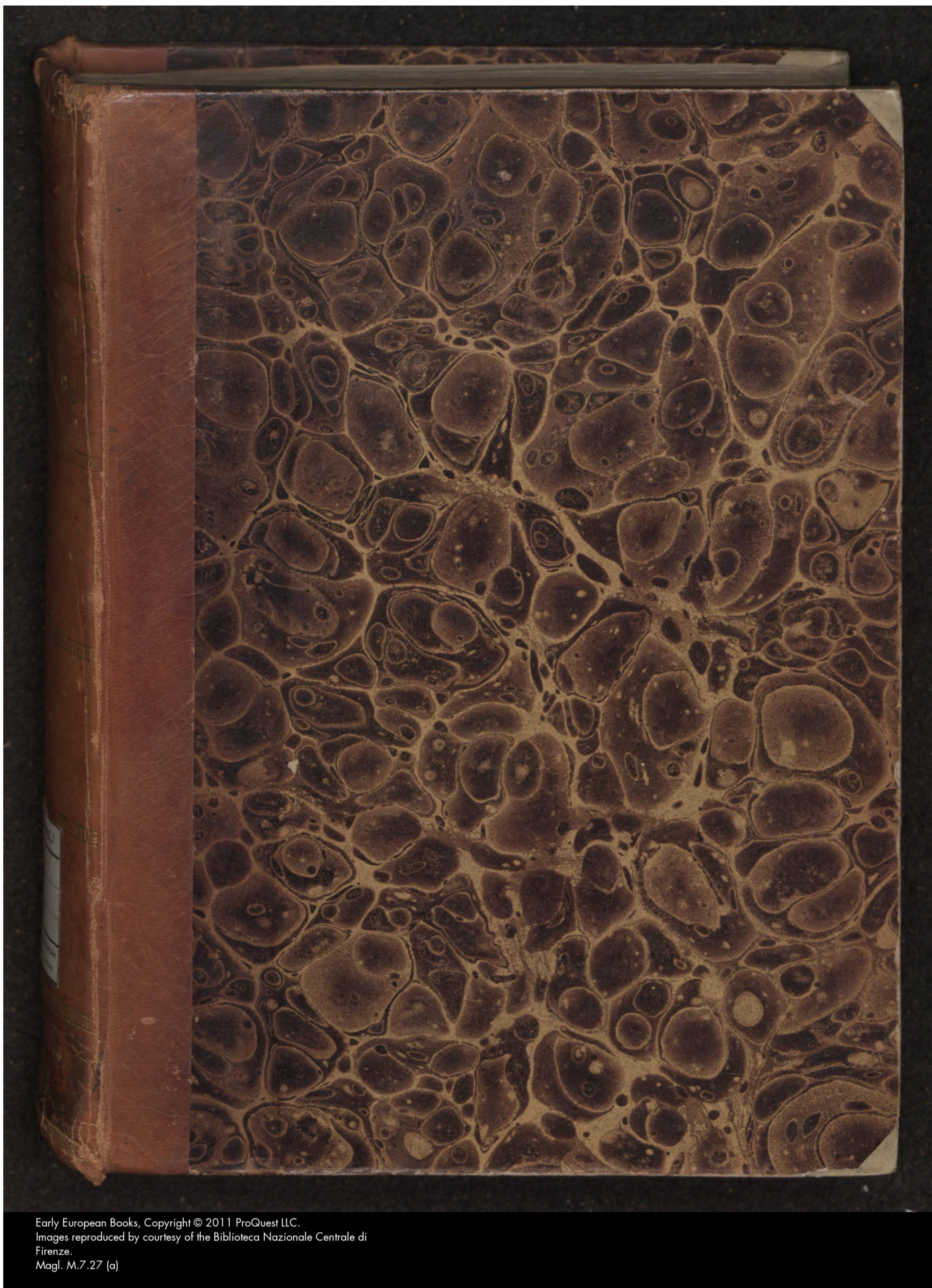
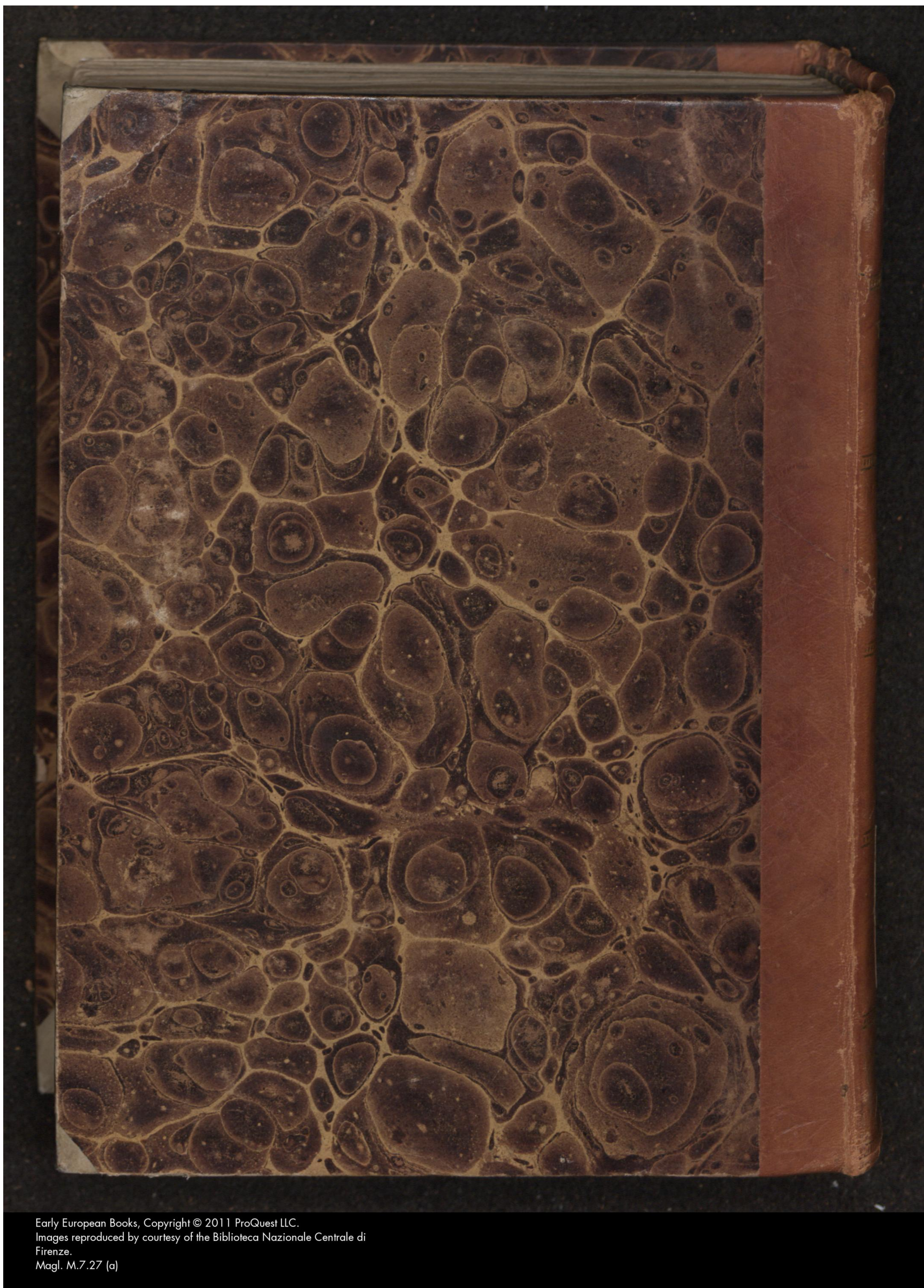

VIII
VENETI PAVLI
LOGICA EC
150
INCUNABULI
M
7
27
Biblioteca Nazionale
Centrale - Firenze
VENETIIS
1488

Logica magistri Petri Mantuani

De suppositionibus

¶ Viri preclarissimi ac subtilissimi logici ma
gistri petri mantuani logica incipit feliciter.
¶ De suppositionibus.

d

Dicemus primo
ꝙ sup
positio est statio termini in
oratione connexi ꝑ suppo
sito vel suppositis pro quo
vel pro q̄bus transit in ip̄z
vis termini a quo hab̄z vt
supponat. ¶ Pro qua diffinitione scire vo/
lumus ꝙ terminus equaliter significat in ora
tione ⁊ extra orationē. sed nō supponit nisi in
or̄one. q̄m a se nullus terminus h̄z vt suppo
nat. sed a verbo vel participio suppositionē̄z
trahit verbum aūt vel p̄ticipium dare nō po
test suppositionē nisi ꝑ supposito aut supposi
tis sui t̄pis pro quo vel pro q̄bus transit vis
sua in terminuz supponētem. Et ideo in ista
propositione homo est vbiq̄z dat suppositio/
nem illud verbum est ꝑ suppositis sui t̄pis q̄
nō sunt nisi p̄ntia. q̄z vis illius verbi nō tran
sit vltra p̄ntia. ¶ Sed in illa ꝓpositione. pro
mitto tibi denariū supponit ly denarium nō
solū ꝑ denariis q̄ sunt. sed ꝑ potētibus esse.
q̄z vis illi⁹ verbi nō solum ad p̄ntia se exten
dit. sed etiā ad ea que possunt esse. ¶ Et idē̄z
dicit̄ in ista ꝓpositione. tu es intelligens ho/
minem q̄ nō potest esse. in qua ly hoīem sup
ponit nō pro re que est. sed ꝑ re que intelligi
tur. q̄z in illa ꝓpositione vis illius p̄ticipij trā
sit vsq̄z in ea que intelligunt̄. ¶ Ita etiam in
ista ꝓpositione pōt esse ꝙ antixp̄s sit homo
qui est. supponit ly antixp̄s nō pro re que est
sed ꝑ re que pōt esse q̄uis capiat suppositio
nē̄z a verbo p̄ntis t̄pis. q̄z vis illius verbi sic
coīuncti cū illo verbo pōt transit vsq̄z in ea q̄
nō sunt. nam tota illa oratio ꝙ antixp̄s sit ho
mo cum eius p̄tibus seq̄tur vim illius verbi
pōt. Et ita dicit̄ de his tu potes videre anti/
xp̄m. aliud a currēte pōt currere. ¶ Ex quo
patet ꝙ stat a. ⁊. b. esse propositiones sinoni/
mas ex cōpositione suoꝝ terminoꝛuz signifi/
cantes in quaꝝ vna supponit terminus aliq̄s
⁊ in alia nō supponit sibi corr̄ndens. vt p̄z d
p̄te huius pōt esse ꝙ antixp̄s est. ⁊ de illa an
tixp̄s ē. Terminus āt verificat̄ solum ꝑ his
ꝑ q̄bus est vera ꝯpositio p̄dicati cū sub̄o in ꝓ
positione ⁊ oppositione suaꝝ partium signifi
cante. ⁊ ideo patet ꝙ ly homo in ista ꝓposi/
tione aliq̄s homo est albus. oēm hoīem pre/
sentem p̄teritum ⁊ futurū significat sicut etiā
extra ꝓpositionem significabat. solū aūt pro
omni hoīe p̄nte supponit. sed tm̄ pro hoīe q̄
est albus verificat̄. ¶ Ex q̄bus seq̄tur p̄mo
ꝙ nō terminus in vno cōtradictorioꝝ suppo
nit ⁊ in reliquo supponit. Et conuersim si in
vno ꝯtradictorioꝝ nō supponit neq̄z etiam in
reliquo ⁊ ita de cōtrarijs subcōtrariis ⁊ sub
alternis dicat̄. ¶ Ite̅z seq̄tur ꝙ si aliquis ter
minus ꝑ aliquo v̄ificat̄ affirmatiue ꝑ eodē̄z
supponit. ⁊ nō econtra. ⁊ si ꝑ aliquo suppo/
nit terminus aliq̄s hoc idem talis terminus
significat ⁊ nō ecōtra. ¶ Ite̅z seq̄tur ꝙ quel̄z
ꝓpositio in q̄ nulla est negatio significans ex
ꝯpositiōe suoꝝ terminoꝝ cuius ē aliq̄s termi
nus cathegorematicus nō supponēs est falsa
¶ Item sequitur ꝙ subiecta illaꝝ homo est
omnis homo est. quilibet homo est. precise ꝑ
eisdem supponunt. q̄z signa nō auferunt vim
verbi. vnde illi termini habent suppositiones
equales q̄uis nō hēant distributiones eq̄les

Suppositionum solet dici
ꝙ alia ē
personalis ⁊ alia est m̄alis qd̄ iterum sit veꝝ
determinemus p̄supponētes primo ꝙ termi
nus m̄aliter sumptus nō ꝯuertitur cū sibi si/
mili p̄sonaliter sumpto vt qd̄ subiecta hoꝛuz
complexoꝝ homo currit. homo est sp̄ēs. nō
cōuertuntur p̄z. q̄z aliq̄d significat ly homo ī
vno illoꝝ qd̄ nō significat in alio. cōuertibili/
um vero saltim cathegoricoꝝ q̄cquid signifi
cat vnum significat aliud. ⁊ ideo illa non con
uertuntur. ¶ Secūda suppositio est ista. iste
terminus homo m̄aliter sumptus nō est spe
cies. illud patet. q̄z ille terminus m̄aliter sum
ptus non ꝯuertitur cū illo p̄sonaliter sumpto
q̄ est sp̄ēs. neq̄z ille m̄aliter sumptus est aliq̄
alia species. ille m̄aliter sumptus de nullo pre
dicat̄. ¶ Tertia suppositio. nulla ꝓpositio est
q̄ habeat aliquam p̄tem ꝓpinquā que nō sit
pars orationis grāmatice. patet illa. q̄z illa nō
intelligeretur ab aliquo vt propositio. ¶ Ex
quibus primo sequitur ꝙ hec nō est ꝓposi/
tio homo est species. tento illo quod ponitur
pro subiecto materialiter quod sic arguitur
q̄z nō omnis pars propinqua illius cōplexi
est pars orationis grāmatice. igitur illud cō/

p̄lexum non est ꝓpositio.tenet ꝯñia per tertiã
suppositionẽ ⁊ arguitur añs.q: illud qđ po/
nitur pro subiecto puta ly homo non est no/
mẽ neqꝫ verbũ. ⁊ sic de aliis partibꝰ orõnis
igitur ⁊c.pꝫ cõsequẽtia.⁊ añs totũ preter pri
mam partẽ que sic arguitur.q: ly hõ ibi ne/
que est cathegorema.neqꝫ sincathegorema.
neqꝫ alius terminus igitur ⁊c. patẽt ꝯñia cũ
secunda ⁊ tertia parte antecedentis ⁊ prima
arguitur.q: non est terminus cõis nec discre
tus nec alius terminꝰ.ergo ⁊c.tenet ꝯñia.silr
⁊ añs ꝓ secunda ⁊ tertia eius parte.⁊ ꝙ non
sit terminus cõis arguitur.q: neqꝫ est genus
neqꝫ spẽs neqꝫ alter terminus.ꝙ non sit ge/
nus satis pꝫ.ꝙ non sit spẽs de quo marie vi:
pꝫ ꝑ secundã supposĩonẽ.ꝙ etiã nõ sit alius ter
minus satis pꝫ.ergo ⁊c. ¶ Itẽ iste terminus
hõ materialr sumptus nõ cõuertitur cũ sibi
sili ꝑsonalr sumpto.igitur cũ ꝑsonalr sũptus
sibi similis sit spẽs iste terminus hõ materialr
ter sumptus non erit spẽs pro illismet indiui/
duis pro quibus est spẽs ille terminus hõ ꝑ/
sonaliter sumptus.neqꝫ est spẽs pro aliis in/
diuiduis. igitur sequitur ꝙ ille terminus hõ
mãliter sumptus nõ est spẽs. ¶ Item nõ est
poĩe aliquẽ terminum mãliter sumptũ ꝺ ali
quo predicari. Sed ꝑcise eo mõ aliqs termi/
nus est spẽs quo ipse est ꝑ̃dicabilis ꝓ eodem.
igitur non est possibile ꝙ aliquis terminꝰ ma
terialiter sũptus sit spẽs. ¶ Item sic.illud qđ
ponit̃ ꝓ subiecto illiꝰ cõplexi vocalis aut scri/
pti hõ ẽ spẽs nõ plus significat si mãlr sumat̃
ꝙ̃ significaret añ ĩpositõeꝫ.sꝫ añ ĩpositionẽ il/
lud non fuisset pars orõnis iõ neque mõ est
pars orõnis. ¶ Itẽ illud qđ ponitur ꝓ subo
illius cõplexi oĩs est signũ non est pars orõ/
nis.ergo pari rõne nec alius terminus mate/
rialiter sumptus est pars orõnis.pꝫ ꝯñia ⁊ ꝓ
bat̃ añs.q: demostrato illo vocali aut scripto
omnis qđ ponit̃ ꝓ subo dati cõplexi. si illud
esset nomen nõ esset nisi ꝓpter modũ signifi/
cãdi generalem aut specialẽ ab impositore da
tum.sed ille terminus materialiter sumptus
nõ habet aliquẽ modũ generalẽ neqꝫ specia/
lem ab impositore datum per quẽ fit nomen
ergo non est nomen.pꝫ ꝯñia ⁊ minor arguit̃.
q: ab impositore datum est talis terminꝰ oĩs
significet per modum adiacentis aut per mo
dum alterum multiplicãtis.sꝫ nullum talem
modũ habet ĩ illo cõplexo.ergo ⁊c. pꝫ ꝯñtia
⁊ minor.q: in illo cõplexo ille terminus oĩs
nullum talẽ modũ habeat eo ꝙ staret signifi
catiue.⁊ maior arguitur.q: si vltra illos mo
dos dedisset impositor ꝙ etiã significaret se.
sequitur ꝙ omnis terminus prime impõnis
esset equiuocus.iõ illo dato nullus terminus
posset mãliter supponere.q: semꝑ supponit
ꝓ eo qđ significat ex impositione aut ex nãli
significatione. ¶ Itẽ sequit̃ ꝙ quilibet termi
nus est scđe intentionis vel impositionis.

¶ Sꝫ forte dicit̃ ꝙ ille terminus homo ⁊ ly
oĩs hñt ab impositore ꝙ possint stare mate/
rialiter ⁊ significent se solũ ipsis remanenti/
bus ꝑtibus orationis.⁊ ꝙ sicut ille terminus
hoc hꝫ ab impositore ꝙ sit ꝓnomen ⁊ de fa
cto sit ꝓnomen lꝫ nihil demonstret̃.⁊ similit̃
relatiua lꝫ nihil referãt ita etiã forte dicit̃ ꝙ illi
termini hñt ab impositore ꝙ remaneãt noĩa
dũ tñ nihil preter se significẽt. ¶ Sed hec re
sponsio fallax sumit fundamentuꝫ qm̃ ly hoc
nõ est ꝓnomẽ posito ꝙ ꝑ ipsum nihil demõ
stretur.aliter eniꝫ sequit̃ ꝙ aliqua ẽ ꝓpositio
quã nullus intelligeret nec ĩtelligere posset nõ
data alia termini significatione.pꝫ ꝯñtia de ta
li.hoc est hoc.in qua nihil demonstretur per
subm nec ꝑ predicatũ.Unde inquit Priscia
nus qđ relatiua ⁊ ꝓnomina demonstratiua
sunt cassa ⁊ vana sine relatione ⁊ demõstra
tione.q: significationẽ accipiũt a demonstran
te aut a referente. Item in illo complexo. oẽꝫ
est signuꝫ.ly omnẽ nõ ẽ pars orõnis.q: si sic
illa esset congrua.⁊ ꝑ ꝯñs ly omnẽ ibi essꝫ ca
sus recti.q: ly oẽm ibi hꝫ moduꝫ significandi
nominatiui casus.ꝯsequens est falsuꝫ.q: hoc
nõ habꝫ ab impositore nec nãliter. ideo ⁊c.
¶ Ex istis vltra cõcludit̃ generaliter ꝙ nul/
la est suppositio mãlis q: si aliqua esset marie
esset in aliquo illoꝝ complexoꝝ homo est spe
cies.omne est signuꝫ.a est littera.sed vt osten
suꝫ est.in nulla tali ẽ suppositio mãlis. q: nul
lum istoꝝ est congruũ nec est ꝓpositio sicut
nec aliqđ istorum buf est syllaba.buf est vox
nõ significatiua.ideo ⁊c. Et ꝯsequenter sequi
tur vltra ꝙ nulla est suppositio simplex. q: si
aliqua foret sit gratia exẽpli in aliqua tali men
tali.hõ est species.ĩ qua ille terminus homo
supponit ꝓ intentione ⁊ arguitur ꝙ illa nõ ẽ
ꝓpositio.q: subiectũ nõ ẽ pars orõnis grã/

matice.igitur ⁊c.pꝫ ↄsequētia ꝑ tertiā suppositionē.añs pōt ꝓbari ꝑ antedictas suppositiones.⁊ ēt pꝫ totum ꝓ nunc cū ideas platonicas ꝓ nunc non ponamus. sequit̃ vltra ꝙ oēs tales sunt false.homo est species. aīal est genus.demonstratio est subiectū in anneleticis.si iste sunt ꝓpōnes sic significādo.q: non sūt ꝓpōnes nisi terminis ꝑsonaliter sumptis qb⁹ termis ꝑsonal'r sūptis sēt manifeste false.

Sed contra illa forte arguit̃ inferēdo qd̄ nulla ē spēs nec aliqd̄ ē gen⁹.q: neqꝫ iste terminus hō nec iste terminus aīal est genus.⁊ sic de aliis. igitur nullus terminus ē species nec aliqs terminus ē genus.tenet ↄña a singularibus ad suā vniversalē.⁊ añs patet ex dictis. Iteꝫ arguit̃ ꝑ regulā thopicā in qua dicit̃ ꝙ talia sunt subiecta qualia p̄mittunt̃ a p̄tis in qua regula innuit̃ ꝙ p̄dicata scd̄e intentionis ⁊ impositionis p̄nt aliqñ restringere suba prime intentionis vl' impositionis ad supponēdum mālíter. Pro qbus dicit̃ negādo ↄsequētiā cum infertur ex dictis ꝙ nulla ē species.⁊ dicit̃ ꝙ multi termini sunt spēs sicut subiecta illarum homo currit aīal mouet̃ ⁊c.Et ad formā argumenti dicit̃ negādo illam ↄñam nec ille terminus homo ē spēs nec ille terminus aīal est genus.⁊ sic de aliis.igitur nullus terminus ē species nec genus.nec arguit̃ a singularibus ad suam vl'em vnde añs ē veruꝫ ꝙ iste terminus homo demonstrādo subm istius propositionis homo currit nō ē species lꝫ subm eius sit species q: subm istius ꝓpositionis nō ē iste terminus hō q: nō ē iste terminus exñs homo vñ oēs ille tales sunt false ille termin⁹ homo ē subm iste terminus aīal ē predicatū i tali ꝓpōne homo ē aīal sicut ille tales sunt false ille ē homo demōstrādo asinū sed frequēter oēs tales modi loquēdi admittunt̃ cā breuitatis vbi argumēta ⁊ modus ille loquendi nō petūt illā difficultateꝫ. Unde ꝑꝑ exprimere breuius mētis conceptus terminos appellamus noībus reꝝ.Et ꝑ hoc dicitur ad scd̄ꝫ argumētum ꝙ illa regula thopica ē inuenta solū ꝓpter breuitatē loquēdi nō ꝙ generaliter vera sit.Ex qbus vltra cōcluditur ꝙ sola suppō ꝑsonalis ē suppō que sic diffiniri pōt.

Suppositio personalis ē statio termini in orone cōnexi significatiue sumpti ꝓ suo ꝓposito aut suppositis ꝓ quo vel ꝓ qbus trāsit vis termini in ipsum a quo hꝫ vt supponat.⁊ q: nulla est suppositio nisi ꝑsonalis ideo pōt dici ꝓ regula ꝙ oīs terminus supponens supponit ꝑsonaliter. Suppositionū aūt ꝑsonaliū alia cōis alia discreta.

Suppositio discreta est statio termini discreti aut termini cōis cū ꝓnomine demr̄atiuo discreto ꝓ supposito vel suppositis ꝓ quo vel ꝓ qbus transit in ipsuꝫ vis termini a quo hꝫ vt supponat ⁊ dico cū ꝓnoie demōstratiuo discreto ꝑꝑ tales terminos taliter talis tātus ⁊c.qui nō faciūt ꝓpositiones singulares.vnde illa est indefinita demōstrato te albo talis homo currit q̄uis subiiciat̃ cōis cū signo demonstratiuo.

Suppositio ꝑsonalis cōis est statio termini cōis pro supposito vel suppositis ꝓ quo vel ꝓ qbus in ipsū trāsit vis termini a quo hꝫ vt supponat. Suppositionū cōium ꝑsonalium alia cōfusa tm̄ alia cōfusa ⁊ distributiua alia determinata.

Suppositio cōfusa tm̄ est statio termini cōis ꝓ supposito vel suppositis ꝓ quo vl' ꝓ qbus in ipsuꝫ transit vis termini a quo hꝫ vt supponat sic ꝙ sub illo v̉tute illi⁹ suppositionis lꝫ descēdere cū debita cōstantia disiūctiꝫ aut copulatim ad sua singularia si plura supposita hꝫ ⁊ nō semper disiūctiꝫ nec semꝑ copulatim.vñ nō seqtur. oīs homo differt ab omni hoīe.⁊ isti sūt oēs hoīes.ergo oīs homo differt ab illo vl' ab illo ⁊c.ↄñs enim est falsū.q: oīs homo est iste vl' iste.⁊ sic de singulis.sed bene cōcludit̃ ex illo antecedente ꝙ oīs homo differt ab illo ⁊ ab illo homine ⁊c̄.

Suppositio ↄfusa ⁊ distributiua ē statio termini cōis ꝓ supposito vl' ꝓ suppositis ꝓ quo vl' ꝓ quibus transit vis termini in ipsuꝫ a quo hꝫ vt supponat ille terminus suꝑ quē cadit vis termini ipsuꝫ habentis distribuere.

Sed dubium incidit vtruꝫ sub quolibet termino stante distributiue ⁊ plura supposita hñte liceat discendere copulatiue ⁊ arguit̃ ꝙ non q: subm istius ꝓpositionis.necessario omne ens est.stat distributiue ⁊ tm̄ sub illo nō lꝫ descendere copulatiue.ideo ⁊c.pꝫ ↄsequentia ⁊

maioꝛ.ſ.ꝙ ſubm ſtat diſtributiue.qꝛ in illa neceſſario ens ē ſubꝫ ſtat ꝯfuſe tm̄.iō adueniēte ly oē ſtat diſtributiue.⁊ minoꝛ arguit̄.qꝛ nō ſeqt̄ neceſſario oē ens ē ſoꝛ.ē ens.ergo neceſſario ſoꝛ.ē.vt pꝫ.¶ Scđo ſic.i illa.tu incipis ſcire oēm ꝓpoſitōeꝫ.ſupponit ly ꝓpoſitioneꝫ diſtributiue.⁊ tm̄ nō lꝫ deſcendere copulatiue.igit̄ ⁊c̄.pꝫ ꝯn̄a ⁊ maioꝛ arguit̄.qꝛ in illa.tu incipis ſcire aliq̄ꝫ ꝓpoſitionē.ſtat ly ꝓpoſitionē ꝯfuſe tm̄.igit̄ ꝑ appoſitionē illius termini oēm ſupponit diſtributiue.⁊ minoꝛ pꝫ.qꝛ nō ſeqt̄ tu incipis ſcire oēꝫ ꝓpoſitionē.a eſt ꝓpoſitio.ergo tu incipis ſcire a.qꝛ an̄s ē veruꝫ ⁊ ꝯn̄s falſuꝫ.ponendo ꝙ ſint q̄ttuoꝛ ꝓpoſitiones q̄ꝝ tres ſcias ⁊ quarta puta a ſit falſa tunc nō exiſtentibus pluribus ꝓpoſitionibꝫ deſinata a eē.⁊ ſeqt̄ ꝙ tu incipias ſcire oēm ꝓpoſitionē.qꝛ i inſtanti qđ eſt pn̄s nō ſcis oēm ꝓpoſitionē ⁊ imediate poſt inſtans qđ ē pn̄s ſcies oēꝫ ꝓpoſitionē.igit̄ tu incipis ſcire oēꝫ ꝓpōeꝫ.⁊ tm̄ nullā ꝓpōneꝫ icipis ſcire.qꝛ nec icipis ſcire a nec aliā ꝓpoſitōeꝫ.iō ⁊c̄.

Ad dubium rn̄detur ꝙ nō ſub quolibet termīo diſtributiue ſupponēte lꝫ deſcēdere copulatiue ſicut manifeſte ꝓbant argumēta.ſed vbi terminus diſtributus habuerit pl'a ſuppoſita ⁊ nō fuerit terminus ipediens vt ē ly incipit ⁊ termini modales ⁊ dictio exceptiua.⁊ huiuſmodi lꝫ copulatiue deſcendere.

Suppoſitio determinata ē ſtatio termini cōis ꝓ ſuppoſito vel ſuppoſitis ꝓ quo vel ꝓ q̄bus in ipm tranſit vis termini a quo hꝫ vt ſupponat ſic ꝙ ſub illo termino lꝫ deſcendere diſiūctiue ad oīa ſua ſingularia ſi plura ſuppoſita habuerit ⁊ nō aliunde fuerit ipeditus ſicut fit in exceptiuis vt ſoꝛ.eſt homo de quibus ſuppoſitionibus ſequunt̄ regule ⁊c̄.

Prima regula.oē ſignū vl'e affirmatiuum vt ly quilibet ly omnis ⁊c.nō equalens oꝛoni diſtribuit terminū ſequentē cui imediate additur ⁊ eius determinationē niſi impediatur.vt quilibet aſinus hominis currit.tā ly aſinꝰ q̄ꝫ ly hominis ſupponit ꝯfuſe diſtributiue.ſꝫ terminos mediate ſequētes ab illo termino rectos a quo illud ſignū regit̄ ꝯfundit ꝯfuſe tm̄ dūmodo illi termini ſint confundibiles ⁊ ſupponentes.

Secunda regula.dictio excluſiua ꝯuerſo mō diſtribuit ⁊ ꝯfundit.nā terminū cōem imediate ſequētez ꝯfūdit ꝯfuſe tm̄ ⁊ mediate ſequētē diſtribuit

Tertia regula.ſigna vl'ia equiualētia oꝛonibꝰ ſicut q̄lis lꝫ infinitus ſemꝑ ⁊ cetera affirmatiua ꝯfundūt ꝯfuſe tm̄ termīos ſeq̄ntes cōes ⁊ ſupponētes vt ꝑus.

Quarta regula.ſigna negatiua diſtribuunt terminos cōes ſupponentes rectos a copulis vel terminis ſuꝑ q̄bus cadunt mediate vel imediate.⁊ intelligimus illas regulas ⁊ ſequētes niſi ipediant̄ ⁊ ēt vbi termini ſupponāt.qꝛ in talibus oīs chymera ē tragelaphus currit.nō ſupponit ſubm diſtributiue ⁊ p̄dicatū ꝯfuſe tm̄.¶ Ex quo pꝫ ꝙ i ꝯtradictoꝛijs de terminis ſimplicibꝰ cōibus nō ſemꝑ ſupponūt termini diſſimiliter.vt in iſtis.omnis chymera eſt aliqua chymera non eſt ⁊c̄.

Quinta regula.v̄bū ifinitū ⁊ ꝑticipiū ⁊ gnāl'r oīs terminus ifinitus diſtribuit terminū ſequētē ipꝫ mediate vel imediate cū icludat negatōem vt tu es nō hō videns aſinū.ly vidēs ⁊ ly aſinū ſupponit diſtributiue.ſil'r i illa Adā nō ē i aliquo loco.ſupponit ly loco diſtributiue capiendo iſtū terminū nō ē infinite ita ꝙ illa ꝓpoſitio ſit affirmatiua ⁊ ſit ſenſus ꝙ adā ē nō ens aut n̄ entia i aliquo loco.ſil'r ſupponit ly hō in illa tu es non idem homini ⁊ ſicut dictum eſt de termino infinito ita de priuatiuo dicat̄.

Sexta regula.iſti termini differt aliđ carco neſcio ignoꝛo nolo ⁊ ſil'eſ diſtribuūt ablatiuos vel accuſatiuos rectos ab eis ſequētes vt tu es aliđ ab aſino.tu ignoras aliq̄ꝫ ꝓpoſitōeꝫ.Et ſcias ꝙ ly aliud ⁊ ly dr̄t nō diſtribuūt niſi ablatiuos.al'r hec non eēt vera.tu es aliud ens ab aſino.cuiꝰ tn̄ expo nētes ſūt v̄e.qꝛ tu es ēs ⁊ aſinꝰ ē ens.⁊ tu nō es illđ ēs ꝙ ē aſinꝰ igit̄ tu es aliđ ēs ab aſino

Septima regula.v̄ba ſpectantia ad actū mētis n̄ icludētia negatōeꝫ vt placet libꝫ diligo amo cupio ꝓmitto ⁊ ſil'ia ꝯfūdūt ꝯfuſe tm̄ terminos ſequētes ſe vt delectoꝛ habere pecuniam q̄ꝫuis nullam pecuniam delecter habere.

Octaua regula.iſti termini icipit đ ſinit ſit egeo neceſſario oꝫ

imediate eternal'r ꝯtinue ⁊ dictões excepti/ue ꝯfundūt ꝯfuse tm̄ terminos sequentes vt necessario homo est animal. tam ly hō q̄ȝ ly animal stat confuse tm̄.

Nona regula. isti termini ad ꝑꝑ ꝑ cō fundūt ꝯfuse tm̄ terminos seq̄n tes se vt sum hic ꝑꝑ habere pecuniā ly pecu niā stat confuse tm̄.

Decima regula due negationes ali q̄n ꝯfundūt ꝯfuse tm̄. vt n̄ qdā hō nō ē aīal. ly aīal stat ꝯfuse tm̄.

Undecima regula. ista nota con sequentie si in compa ratione ad consequens distribuit subiectū an tecedentis. vt si homo currit animal currit ly hō stat distributiue in respectu ad totā ꝯditi/onalē. sed in in respectu ad p̄dicatū stat de terminate. ¶ Ex quo sequitur ꝙ idem ter/minus supponit confuse ⁊ determinate.

Duodecima regula. comparati ui gradus ⁊ sup/latiui confundunt ablatiuos ⁊ genitiuos re/ctos ex natura cōparationis distributiue. Sȝ termino s rectos ex natura q̄ntitatis exces/sus cōfundunt confuse tm̄ vt tu es maior tua parte quantitiua per aliquid ly parte quan/titatiua stat distributiue ⁊ ly aliquid confuse tantū ⁊ sil'r distribuit ly sine ⁊ absq̄ȝ.

Tertiadecima regula. relati/ua identitatis sub̄e sepe distribuunt ⁊ confundunt confuse tantū terminū sequentē vt in secunda ꝑte isti us copulatiue. oīs hō viuit. ⁊ ille ē aīal. ly hō stat distributiue ⁊ ly aīal ꝯfuse tm̄. cū. n. re/latiuū stat distributiue hȝ vim signi vl'is af/firmatiui. nunq̄ȝ tm̄ distribuit nisi aн̄s fuerit vniuersalizatū. ¶ Jō ly sicut' ly quantus ly q̄l'r nō distribuunt nisi ponant' distribuē gra tis. iō ille eq̄liter vere. tu es ita magnus sicut aliq̄s hō. tu es ita magnus q̄ntus ē aliq̄s hō ⁊ tu es taliter magnus q̄liter ē aliq̄s hō. q: n̄ significāt talia signa nisi illud qđ referūt. ⁊ iō n̄ plus distribuūt q̄ȝ sua aн̄tia sint distributa.

Quartadecima reg'la. hec ꝯiunctio co pulatiua. ⁊ ꝯfundit ꝯfuse tm̄ terminū sequē tē se q̄n diuisiue tenet'. vt hic ⁊ rome ē aliq̄s hō. ¶ Ex q̄ seqtur vltra ꝙ termini cōes plu ralis numeri includētes ly ⁊ tātū diuisiue cō fundūt ꝯfuse tm̄ terminū cōeȝ sequentē se. vt isti hoies sunt hō. ly hō stat ꝯfuse tm̄. ⁊ ē sen sus ꝙ ille hō est hō ⁊ ille homo ē hō. ex quo seq̄t' vltra ꝙ illa est vera. hoies sunt vn⁹ hō. duo hoies sunt vnus hō. tres hoies sūt vn⁹ homo. ⁊ sic vltra. ¶ Ex quibus sequitur vl tra ꝙ duabus vicibus fuit homo tribus vi/cibus fuit homo. et infinities fuit homo. quia ly hō stat cōfuse tm̄. imo nō solū duabus vi cibus fuit hō. ve℞ etiā tu duabus vicibus fu isti hō. et tribus et infinities fuisti homo. q: i quolibet istāti a hore ꝑterite fuisti hō. et q̄dli bet instās a hore fuit vnū sel'. ergo infinitis vi cib⁹ fuisti hō. Et si arguit' ꝙ nō. q: p̄cise se/mel fuisti hō. ergo nō infinities vel bis fuisti hō. negat' ꝯn̄a. sicut nō seq̄t' vna vice p̄cise. ergo nō ī infinitis vicibus. Et iō quotiēscūq̄ȝ tu fuisti alicubi totiēs tu fuisti hō. Ex qb⁹ se/qtur vltra ꝙ ista aduerbia bis ter q̄ter et si/milia confundunt confuse tm̄ terminū sequē tē cōem. q: illa aduerbia equiualent nomini/bus pluralibus confundentibus ꝯfuse tantū.

Sed forte arguit'. ꝯtra illam pro positioneȝ concessaȝ ꝙ duo homines sunt vnus hō. q: sequit' ꝑ con uersionē simplicē. ergo vnus hō est duo ho mines. ¶ Jtē sequitur ꝙ oīa sunt vnū. ꝯn̄s est falsum. et ꝯn̄a arguitur. q: illa sunt vnum demōstrando duas res. et illa sunt vnū de/mōstrando tres res. et sic vltra. igit' omnia sunt vnū. ꝯsequentia tenet. a singularibus ad suā vniuersalē. et aн̄s patet. tenendo sub̄a il/la℞ singulariū diuisiue. et ꝙ cōsequens illud sit falsuȝ arguit'. q: sequitur omnia sunt vnū ergo nulla sunt que non sint vnuȝ. consequēs est falsum. quia eius contradictorium est ve/rum. scilicet aliqua sunt que non sunt vnum quia demōstratis duobus hominib⁹ ista nō sunt vnum tenendo ly ista collectiue. et ista sunt aliqua. igitur aliqua sunt que non sunt vnum. tenet consequentia. expositorie tenen/do vtrobiq̄ȝ ly ista collectiue. ¶ Jtē sequit' ꝙ aliq̄ sunt hoīes q̄ differunt ab hominibus.

Sed dicitur ad primum negan do illam consequē tiam. sed sequitur si conuerti debeat duo ho mines sunt vnus homo. ergo vnus duo/rum hominum est homo.. ¶ Ad secun/dum cum infertur ꝙ omnia sunt vnum

dr. negando oñiam. pro quo est intelligendũ q ille terminus pluralis numeri entia includit ly. et tentũ diuisiue. et collectiue disiuncto modo aut disiũctim. ideo adueniente signo vniuersali distribuit copulatiue tã collectiue q̃ diuisiue. ita q istius vniuersalis aliq̃ singulares habent subiecta tenta diuisiue et alique habent subiecta tenta collectiue aliter nõ sufficienter sumerent sue singulares. et sic alique singulares sunt false puta ille in qbus tenet ly ista collectiue. ¶ Ad tertiũ cũ arguit q aliq sunt hoies q differũt ab hoib' dr q illud est verũ sic q sor. et pla. sunt ipsimet et ipsimet differunt a seipsis licet ipsi nõ sint differẽtes a seipsis. sed differũt diuersimode significantib' subiectis illarũ propositionum.

Sed incidunt duo dubia. Primũ vtrũ pars extremi supponat. Secũdũ vtrũ terminus sequens aliqñ habeat vim cõfundendi terminũ precedentẽ. ¶ Ad primũ arguit q nõ. qr eo dato sequit q pdicatũ illius propositionis tu es hõ videns sor. posito q videas sor. nõ supponit. qr nulla suppositiõe supponit. ergo nõ supponit. pz oña. et pbat añs. nõ. n. supponit determiãte. qr eadẽ rõne supponeret discrete cũ vna ps suppõnat determinate. et alia discrete si ps extremi supponat. ¶ Silr arguit de predicato istius tu es sor. vel pla. ¶ Ad oppositũ arguit. qr aliter cõparatiuus gradus differt aliud desinit in cipit. et sic de alijs terminis nõ õfunderent neqz distribuerent terminos sequentes se. oñs est falsum. igit et c. ¶ Jõ dr õceden do dubiũ. et cũ arguit q pdicatũ istius. tu es hõ videns sor. nõ supponit. negat. et cũ dr q nulla suppositione supponit õcedit. Ex quo nõ seqt. q nõ supponat. supponit. n. eius predicatũ aliqbus suppositionibus. qr supponit discrete. et determinate copulatim. sed neqz discrete neqz determinate diuisim. Et ita dr de pdicato istius. ois hõ ẽ sortes vel pla. vel cicero. et sic vltra q supponit multis suppositionibus discretis. sed nulla suppõne discreta vel õfusa tñ. qr ly vel ñ ẽ ps pdicati. ¶ Et si q̃rat vtrũ id pdicatũ stet õfuse tñ aut discrete dr discrete. et nõ seqt discrete supponit ergo aliq̃ suppositõe discreta supponit. sicut nõ seqt. aliq̃lr isti currũt. qr velocit currũt. ergo aliq̃ velocitate isti currũt. qr añs ẽ verũ. et pz et oñs falsũ. sz seqt. igit aliq̃ vel aliqb' velocitatibus isti currũt. et ita seqt. discrete supponit. igit aliqua vel aliquibus suppositionibus discretis supponit.

Quantum ad scdm dubiũ q sit verũ arguit. qr ista propositio differens ab ente nõ ẽ ens ẽ vera et nõ est vera nisi ly ente stet õfuse tñ. igitur oportet q ly ente stet õfuse tñ. pz oña et minor. qr si staret determinate aut õfuse et distributiue cũ alijs ptibus liceret descendere copulatiue aut disiunctiue. sed siue sic siue sic ex ea seqt falsũ. ergo illa ẽ falsa. igit cũ illa sit vera seqt q stat õfuse tñ ly ente. et hoc nõ ẽ nisi rõne negationis sequẽtis. ergo negatio sequẽs õfundit õfuse tñ terminũ precedentem. ¶ Itẽ si nõ stat õfuse tñ. sed determinate. seqt q hec oña sit bona. dñs ab ente nõ est ens. ergo ab ente dñs nõ ẽ ens. q̃ tñ nõ valet. qr ab oi ente qdl bet dñs ẽ ens. ¶ Secundo arguit sic. i illa propositione. aĩal currit. si hõ currit. supponit ly aĩal õfuse tñ i ordine ad totã õditionalẽ. aut oñam. et hoc nisi rõne note õñe. igit et c. Vñ sub ly aĩal lz descendere disiũcti cũ debita õstatiã et nõ copulatiue neqz disiũctiue. iõ ly aĩal supponit confuse tñ. et sicut arguit de ly. si. ita de ly ergo. iõ et c. ¶ Ad oppositũ arguit. qr si sic seqt q idẽ terminus supponit determinate et õfuse tñ. oñs tñ ẽ falsum. et oña arguit de predicato oñtis illius conditionalis tu es aĩal si tu es homo. qr ex dubio sequit q stet cõfuse tantũ et stat etiã determinate. qr sub eo licet descendere disiunctiue capiendo istud oñs sine antecedente. vt pz. ¶ Ad qd dubiũ rñdet õcedẽdo ipm et dr q i illa ppositione. differens ab ente nõ est ens. non supponit ly ente confuse tñ nõ solum ratione illius negationis nõ ipz sequentis. sed etiam ratione illius termini differens precedentis. Et si arguitur per regulã supradictã q ly differt et ly differens distribuunt terminũ imediate se sequentem rectuz ab eo. dicitur q illud est verum quando nõ complicatur secum alter terminus impediẽs ¶ Ad secundum argumentum cum arguit q idẽ terminus supponeret õfuse tñ et determinate dr concedendo. in ordine. n. ad ypotheticã totã supponit confuse tñ. sed in ordine ad cathegoricaz supponit determinate.

Quintadecima regl'a. qcqd mobilitat im
mobilitatũ ĩmobilitat mobilitatũ. ⁊ capit̃ h̃
mobilitare pro distribuere ⁊ ĩmobilitare ꝑ ĩ
pedir̃ distributõꝫ vt sit sẽsus regl'e ꝙ oĩs ter
minus q̃ ẽ apt⁹ distribuere terminũ nõ distri
butũ ẽ apt⁹ si supra distributõꝫ cadat ĩpedire
ṽbi grã. in illa nullius hoĩs asinus currit sup
ponit ly hoĩs distributiue. ⁊ sil'r ly asinus. ⁊
si ponat̃ ista negatio nullus sic dicẽdo. nullius
hoĩs nullus asinus currit. supponit ly asinus
nõ distributiue. ⁊ tũc ille terminus sup̱ queꝫ
cadunt. illa duo signa supponit cõfuse tm̃ p̃
cedat terminus distributiuus aut alia dictio
hñs ipsuꝫ cõfundere cõfuse tm̃ vt nullius ho
minis nullus asinus currit. oĩs homo differt
ab omni hoĩe in prima ly asinus. in secũda ly
hoĩe supponit cõfuse tantum. q꜡ aliter suppo
neret determinate.

Sed cõtra illã regulaꝫ arguit̃. q꜡ in illa
ꝓpositiõe tm̃ homo est omne aĩal
supponit ly aĩal distributiue. ⁊ tm̃ sup̱ eo ca/
dunt duo signa apta distribuere istuꝫ termi/
nuꝫ aĩal. igitur ⁊c. pꝫ ꝯñtia ⁊ minor. sed ar/
guit̃ maior. q꜡ seqtur formaliter tm̃. homo ẽ
omne aĩal. igit̃ homo est omne aĩal. q꜡ argui
tur. ab exclusiua ad suã p̃iacenteꝫ que ꝯñtia ñ
esset bona nisi ly aĩal staret distributiue in añ
cedẽte. ¶ Item in illa. q̃libet asinus cuiuslibet
hoĩs currit. supponit ly hoĩs distributiue. ⁊
tm̃ cadunt duo signa distributiua sup̱ ipsum.
quoꝝ q̃dlibet est ꝑ se aptum natũ illũ termi
nuꝫ hoĩs distribuere. q꜡ quocũqꝫ amoto sta
ret distributiue. ideo ⁊c. pꝫ ꝯsequẽtia. ⁊ mi/
nor. sed arguit̃ maior. q꜡ bene seqtur q̃libet
asinus cuiuslibet hoĩs currit. igit̃ asinus cu/
iuslibet hoĩs currit. q꜡ ab vniuersali ad suam
indefinitã ⁊ nõ valeret illa ꝯña. nisi ly hoĩs ĩ
añte staret distributiue. ⁊ tm̃ super eo cadunt
duo signa distributiua. s. ly q̃libet ⁊ ly cuiusli
bet. Itẽ in illa. omne aĩal aliud ab asino cur/
rit supponit ly asino distributiue ⁊ tm̃ sup̱ ip̃o
cadunt duo signa apta distribuere. ergo ⁊c.
pꝫ ꝯña ⁊ minor. ⁊ maior arguit̃. q꜡ bene seq
tur omne aĩal aliud ab asino currit. igit̃ aĩal
aliud ab asino currit q̃ tm̃ nõ valeret nisi sta/
ret ly aĩal in añte distributiue. Itẽ in ista. tm̃
homo nõ est aĩal. supponit ly aĩal distributi
ue. ⁊ tm̃ super eo sunt duo signa distributiua
igitur ⁊c. ¶ Ideo dicitur ꝙ dictio exclusiua
nõ impedit signũ vl'e affirmatiuum nec ecõ/
uerso. vt patet in primo argumẽto. Et vlterius
dicit̃ ꝙ signũ vl'e affirmatiuuꝫ nũq̃ꝫ signum
vl'e sibi equalens ipsum seq̃ns impedit. vt
pꝫ in scd̃o argumento. ¶ Ultimo dicit̃ ꝙ si
gnum vl'e affirmatiuuꝫ nũq̃ꝫ impedit aliud si
gnũ seq̃ns ipsum. sed ipsuꝫ bene impeditur
a p̃cedente. vt pꝫ in ista. tu differs ab oĩ hoĩe
in aliis aũt raro põt regule instantia reperiri
¶ Posito etiã ꝙ ille terminus sup̱ quẽ cadunt
duo signa supponat neqꝫ dictio exclusiua im
pedit signũ negatiuum seq̃ns. neqꝫ impedit̃
ab eodẽ supponit talis terminus distributi/
ue. vt tm̃ hõ nõ est aĩal stat ly aĩal distributi
ue vt ꝓbat argumẽtum vltimũ.

Sextadecima regl'a supponẽte ter
mino cõi in ꝓpositione su
per quẽ nõ cadit aliqs terminus hñs vim cõ
fundendi aut distribuẽdi supponit determi/
nate. vt homo currit. ¶ Ex q̃bus regulis in
fert̃. qd̃ alicui⁹ vniuersalis affirmatiue subꝫ
supponit cõfuse tm̃. vt pꝫ de subiecto istius.
infinitus numerus est in isto ꝯtinuo. nõ enim
supponit subiectũ illius distributiue. nõ enim
sequit̃. infinitus numerus est in isto cõtinuo
sed. b. est numerus. ergo. b. est in isto ꝯtinuo
¶ Et ꝑ idem subiectũ alicuius vl'is negatiue
supponit cõfuse tm̃. vt in illa. infinitus nume
rus nõ est in isto cõtinuo. Itẽ alicuius vl'is af
firmatiue subm̃ supponit discrete. vt pꝫ de il
la. totus sor. est minor sor. Et seqtur vltra ꝙ
alicuius indefinite ⁊ alicuius ꝑticularis nõ ex
clusiue subiectũ supponit ꝯfuse tm̃. vt neces/
sario homo est aĩal ⁊ intelligit̃ aliqua rosa ali
cuius vero indefinite supponit subm̃ distribu
tiue ⁊ p̃dicatũ cõfuse tm̃ vt de indefinita que
est ꝑs istius ꝓpõnis. oĩs hõ ẽ aĩal. idẽ enim ẽ
subꝫ ⁊ idẽ est p̃dicatũ illius ĩfinite ⁊ illi⁹ vl'is
ideo eisdem suppõnibus supponunt. ita etiã
alicuius indefinite affirmatiue subm̃. ⁊ p̃dica
tum supponũt distributiue. vt pꝫ de parte il
lius nullus homo ẽ aĩal. ⁊ sic alicuius indefi
nite subm̃ supponit confuse tm̃ ⁊ p̃dicatum
distributiue vt tm̃ aĩal est homo. De singu/
lari etiã seqtur ꝙ alicuius singularis subie/
ctũ etiã supponit ꝙ nec supponit cõiter nec di
screte vt pꝫ d̃ subiecto istius. iste asinus hoĩs
currit. q꜡ nulla suppositione supponit.

De relatiuis.

E relatiuis substãtie
segtur ꝑ
d tractare materiã. q: relatiua ac/
cidẽtis supradictis regulis restrĩ
gũtur ꝓsupponẽtes primo ꝙ re
latiuũ subẽ nihil significat nisi qđ ab añte suo
recipit. q: relatiuum est ante late rei repñtati/
uum ex quo segtur qđ nullum est relatiuum
diuersitatis qđ etiã ex alio pꝫ. q: isti termini
alius reliquus ⁊c. in talibus ꝓpõnibus. vnꝰ
homo currit. ⁊ reliquus homo morit̃. vnus
homo currit ⁊ alius disputat. nõ referũt istũ
terminũ vnus homo. ⁊ ꝑ ꝯñs nõ sunt relati
ui. q: ꝑ ideꝫ isti termini diuersus dĩns in istis
ꝓpõnibus vnus homo currit ⁊ diuersus di
sputat homo currit ⁊ differẽs disputat forent
termini relatiui de quibus nũc intendimus.
ꝯñs est falsuꝫ. ideo ⁊c. ¶ Iteꝫ dato ꝙ essent
relatiua ly reliquus aliuſ alter ⁊ alii huiusmo
di termini segtur ꝙ supponerẽt ꝓ eisdẽ rela/
tiuum diuersitatis substãtie. ⁊ suũ añs. qđ est
cõtra sic oppinãtes. ⁊ ꝯña tenet in ista ꝓposi
tõe. oĩs hõ currit ⁊ alter homo disputat po/
nendo ꝙ oĩs homo currat. ⁊ ꝙ oĩs homo di
sputet añs supponit ꝓ omni hoĩe ⁊ vĩficatur
ꝓ omni hoĩe. ⁊ ꝓ eodẽ supponit relatiuuꝫ. s.
ly alius qđ ponit̃ ꝓ relatiuo subẽ diuersitatis
¶ Ideo de relatiuis subẽ idẽtitatis dr̃ primo
ꝙ añte affirmato ⁊ ꝓ nullo verificato relati/
uum ꝓ nullo supponit. vt homo est asinus.
⁊ ille currit. supponit tñ interdũ relatiuũ añte
existe in ꝓpõne negatiua. ⁊ negatiua. ⁊ pro
nullo supponẽte vt antixp̃s nõ est ⁊ ille erit.
¶ Item añte vĩficato determinate ꝓ vno so
lo ⁊ nõ apto nato verificari ꝓ plibus in eadẽ
ꝓpõne relatiuũ supponẽs supponit discrete
vt i ista hõ ẽ sor. ⁊ ille currit supponit ly ille
discrete. Interdũ aũt cõtingit añs verificari
affirmatiue ⁊ relatiuũ nõ supponer̃. vt chy
mera itelligit̃ ⁊ illa est. ¶ Itẽ añte verificato
determinate ⁊ ꝓ plibus apto nato in eadem
ꝓpõne vĩficari relatiuum supponẽs suppo/
nit. determinate. vt aliqs homo currit ⁊ ille ẽ
animal. ¶ Añte vero verificato distributiue
⁊ apto nato verificari in eadem ꝓpõne pro
vno solo relatiuo supponente supponit ipsuꝫ
discrete vt omnis homo est sor. ⁊ ille ẽ aĩal.
¶ Sed antecedẽte verificato distributiue ⁊ ꝓ
pluribus apto in eadem ꝓpositione verifica/
ri relatiuum supponens supponit distributi
ue. vt omnis homo currit ⁊ ille disputat.
¶ Antecedente aũt verificato cõfuse tm̃ ap/
to nato verificari in eadem ꝓpositione pro
vno solo relatiuũ supponens supponit discre
te vt prius. vt tm̃ homo est sor. ⁊ ille currit.
supponit ly ille discrete. ¶ Si vero verificet̃
ꝓ pluribus ⁊ ponat̃ in eadeꝫ cathegorica re
latiuum supponens supponit sicut suũ antece
dens. si vero sit in diuersa cathegorica suppo
nit determinate. Ex quo pꝫ ꝙ iste sunt false ꝓ
mitto tibi denarium quem tibi ꝓmitto. tu in
diges oculo ad videndum. quo indiges ad vi
dendũ. q: añtia affirmata ꝓ nullo verificãtur
ideo relatiua illoꝝ ꝓ nullo supponunt. ¶ An
tecedente discrete verificato supponens rela/
tiuum supponit discrete vt sor. currit. ⁊ ille di
sputat. ⁊ nõ continue. lꝫ ponere antecedens
loco relatiui. vbi sit terminus discretus.
¶ Antecedente ꝓ aliquo verificato ⁊ relati/
uo supponente supponit generaliter relatiuũ
solum ꝓ illo ꝓ quo verificat̃ suuꝫ antecedẽs
nõ tñ in comparatione ad aliud extremoꝝ
vt qdam dicũt. q: tunc sequeret̃ ꝙ ista esset
falsa. oĩs homo est animal qđ est rõnale. q:
illa significaret ꝙ oĩs homo est aĩal qđ aĩal
qđ est omnis homo est rõnale. ⁊ tamen pri/
mum cõsequens est falsum. q: tm̃ aĩal quod
est rõnale est homo. igit̃ oĩs homo est aĩal
qđ est rõnale. ¶ Item exponẽtes istius sunt
vere ⁊ etiam eius cõtradictoria est falsa. ideo
illa est vera. ¶ Itẽ sequit̃ ꝙ ista opinio est ve
ra si ipsa sit falsa. ¶ Item qđ aliquis hõ cur
rit si ipse sedet. ⁊ ꝙ aliquis homo est mortu/
us si ipse ẽ viuus ⁊ sic de aliis. ¶ Iteꝫ ex illa
positione sequitur ꝙ tales copulatiue sũt fal/
se. aliquis homo est ⁊ quilibet homo est ẽ ille
q: scđa pars significat ꝙ quilibet homo ẽ ille
homo q est. ⁊ hec significat ꝙ qlibet homo ẽ
ille homo qui est quilibet homo. ¶ Item se/
quitur ꝙ aliquis homo est suus filius ⁊ nul/
lus homo est suus filius. q: nullus homo est
cuiuslibet hoĩs filius. ⁊ aliqs homo est suus
filius. q: aliquis homo est alicuius hominis
q est filius. ¶ Ex quibus regulis est vltra cõ
cludẽdum ꝙ relatiuum nõ supponit distri/
butiue. nisi antecedẽs eius sic supponat. neqꝫ
confuse. nisi antecedens eius sic supponat dũ

modo antecedens eius supponat ⁊ ꝓ maiori
declaratione huius regule vltime est intelligē
dum ꝙ ſm istam positionem. ista propositio
aliquis homo currit. si ipse disputat. nō signi
ficat ꝙ aliqs homo currit. si ipse q currit di-
sputat. sed significat ꝙ aliqs homo puta sor.
vel plato. ⁊ sic d̄ aliis. currit si sortes. aut pla
to ⁊ sic de aliis disputat. vnde relatiuum nō
cōnotat inherentiam predicati ad subiectum
aut subiecti ad predicatum. sed solum suppo
nit pro illo ꝓ quo verificatur p̄dicatū de sub
iecto aut econtrario.

Circa istam materiam dubium incidit
vtrum aliqua copulatiua sit ve-
ra cuius altera ps principalis sit falsa. ⁊ aliq̄
copulatiua sit falsa. cuius quelibet pars prin
cipalis sit v̄a. Et arguit̄ prima ps sic. hec co
pulatiua est vera. aliquod animal est. ⁊ si tu
es illud. tu es asinus. ⁊ tñ secunda eius pars
principalis est falsa. igitur ⁊c. patet ꝯsequen-
tia. ⁊ maior arguitur. q: asinus est. ⁊ si tu es
illud. tu es asinus ⁊ omnis asinus est animal
ergo aliquod animal est. ⁊ si tu es illud. tu es
asinus. sed minor arguitur. q: illa conditiona
lis est falsa. si tu es illud. tu es asinus. q: an̄ce
dens est verum ⁊ consequens falsum. q: ly
illud in antecedente supponit ꝓ omni anima
li distributiue. q: antecedens ꝓ omni anima
li verificatur. igitur ⁊c. ¶ Ad scd̄am partem
isti⁹ dubii sic arguit̄. q: illa copulatiua est fal
sa. aliq̄ ps ꝓportionalis est in hoc continuo. ⁊
p̄ma nō est illa. ⁊ scd̄a nō ē illa. ⁊ tertia n̄ est
illa ⁊ sic vltima. ⁊ tamē quelibet pars est ve
ra. nulla eni3 pars est falsa. postq̄ non est de
uenire ad vltimam partem ꝓportionalem.
ꝙ autem sit falsa. patet. q: aliter sequeretur
ꝙ in hoc continuo est aliqua pars ꝓportio-
nalis ⁊ nulla est illa. ⁊ est simile argumentu3
de illa. aliqua pars ꝓportionalis est in hoc cō
tinuo ⁊ hec non est illa demonstrando primā
⁊ secundam ⁊ sic vltra. ¶ Item hec copula-
tiua est falsa. aliquis homo currit. ⁊ pla. non
est ille. ⁊ cicero non est ille. ⁊ tamen nulla ei⁹
pars est falsa. quod arguitur ponendo ꝙ so-
lum pla. ⁊ cicero currant ⁊ sor. dicat ista3 ali
quis homo currit ⁊ pla. dicat istam. ⁊ pla.
non est ille. ⁊ cicero eque cito cum pla. profe-
rat illam. ⁊ cicero non est ille. tunc copulati-
ua facta ex illis tribus est falsa ⁊ quelibet ei⁹
pars est vera. q: prima est vera. vt patet. se-
cunda etia3 est vera. q: hec copulatiua ē vera
aliquis homo currit ⁊ pla. non est ille. ⁊ qua
ratione secunda pars est vera eadem ratione
tertia pars est vera. q: eodem modo se hab3
prima ad secundam sicut se habet ad tertiam
q: tertia eque cito fuit ꝓlata sicut secunda. iō
qua ratione ꝓpositio ꝓlata a platone fuit ve
ra eadem ratione ⁊ illa ꝓlata a cicerone fuit
vera. ¶ Item si plato nihil ꝓferret ꝓpositio
ꝓlata a cicerone esset vera. sed nunc est eque
vera sicut esset tunc. igitur ⁊c. ¶ Item aliqs
illorum profert vtrū p se sumptū. sed cū ista
indifferent̄ copulent̄. igit̄ illa tria ⁊ si sint cō
iuncta significāt tamē sicut ante copulationē
significabant. ⁊ si sic sequit̄ ꝓpositu3. ¶ Itē
in tertia parte istius copulatiue supponit ly il
le determinate ⁊ ꝓ illo ꝓ quo verificatur su
um antecedēs ⁊ suū an̄s verificatur disiuncti
ue. igitur ⁊ tertia ps ē vera. ꝯsequētia tenet.
intelligenti materiam. ⁊ istud argumentum
quartū est ꝓ prima parte dubii. ¶ Ite3 hec
copulatiua est falsa. aliquis homo est. ⁊ qui
libet homo est ille. ⁊ nullus homo est ille. ⁊
tamē quelibet eius principalis pars est vera
igitur ⁊c. patet ꝯsequētia ⁊ minor arguitur.
q: prima pars est vera. ⁊ quelib3 singularis
secunde ptis ē vera cu3 prima parte. ⁊ cuili-
bet suppositio subiecti correspondet vna sin-
gularis. igitur illa vniuersalis est vera cum
prima pte. p3 consequentia ⁊ ponitur minor
sed maior arguitur. q: quelibet singularis isti
us vniuersalis seorsum capta cum illa ptēcu-
lari est vera. igitur quelibet singularis est ve
ra. patet consequentia ⁊ ꝓbatur antecedens
q: oēs tales copulatiue sunt vere. aliquis ho
mo est ⁊ sortes est ille. aliquis homo ē ⁊ pla
to est ille ⁊ sic de aliis. ¶ Item hec copulati-
ua est vera. aliquis homo est. ⁊ sor. est ille. ⁊
plato est ille. ⁊ sic vltra. q: in qualibet singu-
lari relatiuum supponit determinate ⁊ nō di
screte ꝓ illo pro quo verificatur suum ante-
cedēs. id quel3 talis copulatiua est v̄a. ¶ Itē
p̄ma singularis est v̄a ⁊ arguit̄ ēt ꝙ scd̄a sit
vera. q: capiatur prima ⁊ ponatur sic signifi
cādo loco secunde ⁊ econtra. ⁊ sequit̄ ꝙ ipsa
remanet vera ⁊ ēt prima est vera referēdo id
qd̄ referebat in alia. ¶ Item relatiuum non
supponit ꝓ eo ꝓ quo verificatur suu3 antece

dens in comparatione ad aliud extremorum nec ad aliam propositionem. igitur &c. ¶ Et per idem argumentum probatur ꝙ hec est vera nullus homo est iste cum prima parte ⁊ consequenter concluditur ꝙ duo cōtraria sunt simul vera cum prima parte. ¶ Sꝫ forte dicitur ꝙ ille non sunt singulares vniuersalis illius nisi sint simul sumpte. ¶ Sed contra sint duo hoīes oēs hoīes. s. sor. ⁊ plato. tunc secunde partes ambarū istarum copulatiuarum aliquis homo est. ⁊ plato est ille. aliquis homo est. ⁊ sor. est ille. sunt vere. ponatur igitur ꝙ ille sic significando copulētur cū ista particulari. ⁊ tūc sequitur ꝙ quelibet singularis illius vniuersalis est vera cuꝫ illa particulari. quod fuit probandum.

Ideo dicitur ad dubium quod ipsum est impossibile pro vtraqꝫ sui parte loquendo de copulatiua affirmatiua iuxta compositionem suorum terminorum significante. ¶ Ad secundum argumentum quo probatur secunda pars dubij dicitur querendo que copulatiua demonstratur. aut enim demonstratur copulatiua composita ex partibus solum finitis. ⁊ tunc illa est vera. ⁊ etiaꝫ quelibet eius pars est vera. aut demonstratur copulatiua composita ex partibus infinitis. ⁊ tunc negatur ꝙ illa sit vera aut falsa. quia impossibile est illam esse. ¶ Sed forte arguitur ꝙ illa copulatiua potest esse. quia ponatur ꝙ deus producat vnum lapidem pedalem in hora sic ꝙ in prima parte proportionali huius hore producat primam partem proportionalem huius lapidis. ⁊ in secunda secundam. ⁊ sic vltra. ⁊ in prima parte proportionali huius lapidis sculpat primam parteꝫ huius copulatiue. ⁊ in secunda secundam. ⁊ sic vltra ⁊ sequitur ꝙ illa copulatiua potest esse. imo de facto erit. ¶ Ad hoc dicitur vt prius. ¶ Ad tertiam formaꝫ quādo arguitur ꝙ hec copulatiua aliquis homo currit ⁊ plato non est ille ⁊ cicero non est ille in casu dato ē falsa. ⁊ quelibet eius pars est vera. igitur &c. cōcessa cōsequentia negatur maior. s. ꝙ copulatiua illa sit falsa. ⁊ dicitur ꝙ sicut quelibet ps sumpta solū cū prima parte ē vera. ita etiā oēs cōiungitur sic significando ē vera. ⁊ cā ē. qꝛ relatiuū in tertia pte istius copulatiue aliqs homo currit. ⁊ plato nō ē ille ⁊ cicero non ē ille. supponit determinate solū pro illo pro quo verificatur suuꝫ antecedens. vt pꝫ ex regulis precedentibus. qꝛ antecedens verificatur diuisiue pro duobus relatiuū etiā supponit ⁊ verificatur pro duobus ⁊ ideo tertia ps ē vera sicut secunda ⁊ eodeꝫ modo verificatur. Relatiuū enim substātie capit significationē. ⁊ etiā modū supponēdi ab antecedente si antecedens supponat ⁊ verificetur. ⁊ non a verificatione termini positi ī alia propositione a propositione sui antecedentis. Unde iste due singulares sunt ita vere cū illa particulari collectiue. sicut et diuisiue ⁊ seorsum accepte ⁊ eodē modo significant neqꝫ significare possunt aliter stante primaria significatione. si bene videatur. vnde relatiuū trahat significationē. ¶ Et si tunc arguitur. ꝙ aliqs homo currit. ⁊ nullus homo ē ille. qꝛ aliquis homo currit ⁊ cicero non ē ille. ⁊ plato non ē ille. neqꝫ alius homo currit nisi plato. aut cicero. igitur aliquis homo currit ⁊ nullus hō ē ille. pꝫ cōsequentia. qꝛ prima ps pntis sequitur ex prima parte antecedētis. ⁊ iste singulares cū illo medio inferunt illam suam vniuersalem igitur ⁊ secunda ps consequentis sequitur ex secunda parte antecedentis. ⁊ p pns totū cōsequens sequitur ex toto antecedente. Huic dicitur concedendo totum. vsqꝫ ad illam partē. s. ꝙ scda pars pntis sequitur cū illo medio ex scda parte antecedentis. qꝛ nō ē vniuersaliter verum ꝙ singulares alicuius vniuersalis simul sumpte cū hoc etiā ꝙ cuilibet supposito subiecti correspondeat vna singularis. inferant suam vniuersalē. ⁊ hoc maxime vbi predicatū vniuersalis stet determinate sicut posito ꝙ i ista vniuersali. qlibet homo ē homo. supponat predicatū determinate nullo alio variato ē illa vniuersalis falsa. ⁊ tn̄ quelibet singularis eius ē vera. Ita etiā dicitur de secundis partibus istarū copulatiuarū. aliquis homo currit. ⁊ nullus homo ē ille. ⁊ aliquis homo currit ⁊ qulibet homo ē ille. qꝛ istarum vniuersaliū singulares sunt vere ⁊ vniuersales ipse sunt false. ⁊ non vꝫ argumentum a singularibus sufficienter enumeratis ad suam vniuersalem cum medio sufficienti. Et hoc non debet videri contra rationem. quia in alijs terminis frequenter reperitur consequentiaꝫ nō valere a singularibus ad suā vniuersalē. sicut nō sequitur. sꝫ pmittitur ibi iste denarius. neqꝫ pmit

titur tibi iste denarius ⁊ sic de singulis. igitur
nõ ꝓmittit̃ tibi denarius. añcedẽs. n. est veꝝ
in casu ⁊ ꝯñs falsũ. Similiter nõ sequit̃. nõ
necessario iste homo est animal. ⁊ nõ necessa
rio iste homo est animal ⁊ sic de singulis. igi/
tur nõ necessario omnis homo est animal.
¶ Et per hoc dicit̃ ad alias cõsimiles copu/
latiuas ꝯcedendo ipsas esse falsas. vt grã exẽ
pli de illa que conceditur esse falsa aliquid est. ⁊
quodlibet est illud. ⁊ nihil est illud. q: scđa ps
est falsa. Similiter ⁊ tertia. q̃uis cuiuslibet
istaꝝ quelibet singularis sit vera. ⁊ ꝑ hoc idẽ
fundamẽtum rñdendum ad primum illoꝝ
⁊ ẽt aliter põt rñderi ad scđm ⁊ tertiũ argu
mẽtum q̃ꝫ rñsũ fuerit prius. Et vlterius cũ
cõcluditur ꝙ duo cõtraria sũt simul vera di
cit̃ ꝙ ꝯsequens est veruꝫ. lꝫ nõ sequat̃ ex il/
lis cõcessis. cũ nõ sit hoc verum de illis con/
cessis. sed cõsequens est verum de talibus cõ
tingenter. omne intelligẽs est deus. posito ꝙ
solus intelligat. ⁊ nõ contingenter intelligens
est deus. vtraqꝫ enim est vera. similiter cõse
quẽs est veꝝ de talibus. incipit oĩs homo eẽ
sor. ⁊ nõ incipit homo esse sor. posito ꝙ nũc
primo sor. sit oĩs homo. est. n. prima vera ꝭꝫ
cõem verificationem talium ꝓpositionũ. q:
in instanti qđ est pñs est omnis homo sor. ⁊
nõ imediate ante istans qđ ẽ pñs fuit oĩs ho
mo sor. ⁊ scđa pꝫ q: eius cõtradictoria ẽ falsa
Et si arguit̃ contra ꝓbando ꝙ illa cõtraria
affirmatiua sit falsa. q: seq̃tur ꝯtingenter om
ne intelligens est deus. igit̃ cõtingenter aliqđ
intelligens est deus. q: arguitur ab vniuersa
li ad suam ꝑticularem. sed ꝯsequẽs est falsuꝫ
ergo ⁊c. Et idẽ arguit̃ đ scđa. q: seq̃t̃ incipit
oĩs homo esse sor. igitur incipit homo eẽ sor.
ꝯsequentia pꝫ vt prius ⁊ ꝯsequẽs est falsum.
ergo ⁊ antecedẽs ex quo sequit̃. ¶ Ideo dici
tur qđ in talibus terminis compositis nõ est
incõueniens duo cõtraria esse simul vera ne/
qꝫ valet argumentũ generaliter ab vniuersa
li ad ꝑticularem aut indefinitam. ⁊ ita intelli
gende sunt auctoritates que allegari pñt. ⁊ si
cut cõceditur de duobus inuiceꝫ cõtrariis ꝙ
ipsa sunt simul vera. ita cõcedenduꝫ ẽ ꝙ duo
subcõtraria sunt simul falsa. vt ꝯtingenter in
telligens est deus ⁊ nõ cõtingenter omne in
telligens est deus. silr incipit hõ esse sortes. ⁊
nõ icipit oĩs hõ eẽ sortes. Sed forte arguit̃
ꝯcludẽdo ex ꝯcessis ꝙ duo ꝯtradictoria pñt
inuicẽ sil̃ stare cũ vno tertio. q: illa copulati
ua ẽ vera. aliqs hõ ẽ ⁊ tu nõ es ille. ⁊ tu nõ
es ille. ⁊ scđa pars ꝯtradicit tertie ⁊ vtraqꝫ
ẽ vera. q: vtraqꝫ seorsum accepta cum ꝑma
parte est vera. igit̃ ꝑ prius cõcessa vtraqꝫ ps
est vera. Itẽ arguit̃ contra hoc ꝙ dĩ ꝙ ista
duo ꝯtraria sunt simul falsa. s. scđa ps ⁊ ter/
tia pars istius copulatiue. aliqs hõ est ⁊ qli/
bet hõ ẽ ille. ⁊ nullus hõ ẽ ille. q: ista sunt cõ
traria in materia naturali ⁊ ĩ predicatione di
recta. igit̃ non sunt ambe simul false. pꝫ ꝯña
ex cõi regula. ¶ Iõ dĩ ad primũ negãdo cõ
sequentiã cũ ꝯcludit̃ ꝙ duo ꝯtradictoria sint
simul vera. ⁊ stẽt in veritate cũ vno tertio ⁊
ꝯcedit̃ ꝙ ista copulatiua ẽ vera. aliqs hõ est
⁊ tu es ille. ⁊ tu nõ es ille. q: in vtraqꝫ ly ille
stat determinate. ⁊ ita verificat̃ vna disiũcti
ue. sicut alia. ⁊ iõ tertia ps nõ ꝯtradicit secũ/
de sic referendo. ¶ Unde aduertendũ est ꝙ
ad dandũ contradictoriũ in relatiuis. oportet
mutare suppositionem relatiui. vbi relatiuũ
supponat cõiter ⁊ dum fuerit pars principa
lis extremi. ⁊ ideo q: in secunda parte istius
aliquis homo est. ⁊ tu es ille. supponit ly ille
determinate. ideo in suo cõtradictorio debet
supponere distributiue. ⁊ per consequens su
um contradictorium erit secunda pars istius
disiunctiue. nullus homo est vel tu non es il/
le. ⁊ est sensus secunde partis ꝙ tu nullus ho
mo es. q: ly ille stat distributiue. vnde con/
tradictorium illius. tu es ille non potest con/
iungi cum ista indefinita dum relatiuum re/
fert illud antecedens aliquis homo est. ¶ Et
ita generaliter aduertendum est in assumen
do contradictoriũ copulatiue. ꝙ oportet sup
positiones relatiuorum mutare sicut ⁊ ante/
cedentium vbi fuerint termini communes.
vt in dando contradictorium illi. omnis ho/
mo est. ⁊ tu differs ab illo. detur tale. aliquis
homo non est vel ab illo tu non differs. vbi
ly illo stat determinate. Ad aliud responde/
tur negando consequentiam. scilicet ista sunt
in materia naturali ⁊ in predicatione directa
ergo non sunt simul falsa. vnde illa regula
non est vniuersaliter vera. vnde ista sunt talia
contraria. tantum oĩs homo est hõ ⁊ non
tantum omnis homo est homo. Simili/
ter ista. quilibet homo de necessitate est ens.

⁊ nullus homo de necessitate est ens.

Aliud dubiuȝ ē vtrū hec sit vā aliq̄ ꝓpō est vā
si sua cōtradictoria est. vera ⁊ arguitur ꝙ sic
quia illa est vna cōditionalis cū nō sit cathe-
gorica. ex cuius antecedente sequitur cōseq̄ns
q: ista aliqua ꝓpositio est vera. bn̄ seqtur ex
illa. sua cōtradictoria est vera. que ponitur ꝓ
antecedente. igit̄ illud dubium ē cōditionalis
vera. ¶ Itē ꝯtradictorium ꝯditionalis ē falsū
igitur ⁊c̄. Itē ꝯtradictoriuȝ conseq̄ntis illius
conditionalis repugnat antecedenti. igit̄ illa
conditional' est vera. Item ex contradictorio
ꝯn̄tis illi⁹ coditional' seqtur cōtradictoriū an
tecedentis eiusdē. igitur illa conditionalis ē ve
ra. Itē hec cōuertitur cū illa cōditionali. aliq̄
ꝓpositio est vera si contradictorium illi⁹ ē ve
rū. ⁊ hec est vera. igit̄ ⁊ prima. pȝ ꝯn̄a ⁊ mi
nor. q: quacūqȝ ꝓpōne data. si contradictori
um illi⁹ ē verū aliqua ꝓpositio ē vera. ¶ Itē
hec ꝯn̄a est bona. sua contradictoria est vera.
igitur aliqua ꝓpositio est vera. ponendo ꝙ si
milis relatio seruetur in antecedente illius ra
tionalis sicut in antecedēte illius cōditionalis.
manifeste. n. cū antecedens sit ꝓpositio vera
ex ipso infertur ꝯn̄s. ⁊ hec rōalis ꝯuertit̄ cū
illa conditionali, igitur illa cōditional' est ve-
ra. ¶ Item in ista aliqua ꝓpositio est vera. si
sua cōtradictoria est vera. ly sua supponit di-
stributiue ꝓ omni ꝓ quo verificatur suū an̄s
⁊ q: an̄s verificatur ꝓ oī ꝓpositiōe vera di
stributiue. iō illō relatiuū supponit distributi
ue ⁊ verificatur ꝓ oī ꝓpōne vera. ideo ante-
cedens istius non pōt verificari qn verificet̄
ꝯn̄s sic significantibus terminis. neque econ-
tra. iō sequitur ꝙ hec conditionalis est vera.

Oppositum tamē arguitur. q: nulla ꝓpositio est
vera. si sua contradictoria est vera. q: nec ista
est vera. si sua cōtradictoria est vera. neqȝ illa
est vera. si sua cōtradictoria ē vera. ⁊ sic vltra
demonstratis omnibus ꝓpōnibus. igitur
nulla ꝓpō est vera si sua cōtradictoria est ve-
ra. ¶ Itē quelibet ꝓpō est falsa si sua cōtradi
ctoria est vera. igitur nulla ꝓpositio est vera
si sua cōtradictoria est vera. ¶ Iō dī ad du-
biū ip̄m ꝯcedendo. q: est cōditionalis neces-
saria vt ꝓbant argumenta ⁊ maxime penul
timum. vnde ista ꝓpositio est mere cōditio-
nalis. ⁊ nō habet cathegorice ꝓbari. Sed il-
la rationalis ypothetica habȝ suo modo ꝓba
ri. lȝ quelȝ eius cathegorica habeat isto mō ꝓ
bari cathegorice sicut talis copulatiua aliquis
hō est tu non es ille. non habet sic ꝓbari de
forma. sor. est. ⁊ tu non es ille ⁊ sor. est. aliqs
homo. igitur aliquis homo est. tu non es ille.
sȝ ꝓbari dȝ q̄libet pars per se. q̄uis ista co-
pulatiua bn̄ sequat̄ ex illo antecedente gratia
materie vnde non sequitur in alijs terminis
asinus ē. ⁊ si tu es ille. tu es rudibilis. ⁊ oīs asi
nus ē aliquod animal. igit̄ aliquod animal ē.
⁊ si tu es illud tu es rudibilis. Ideo inspecta
suppōne relatiui ⁊ inspecto pro quo relatiuū
supponit est ista conditionalis necessaria aliq̄
ꝓpositio est vera si sua cōtradictoria est vera
sicut ista. omnis ꝓpositio est vera si sua cōtra
dictoria est vera. ⁊ nō sequitur. omnis propo
sitio est vera si sua cōtradictoria est vera. ista.
homo est asinus. est ꝓpositio. igitur ista. ho-
mo est asinus est ꝓpositio vera. si sua cōtra-
dictoria est vera. neqȝ maior est vniuersalis.
q: est yppothetica. Et sicut dicitur de ista ita
dicitur de talibus. omne animal si ipsum ē ru
dibile est asin⁹. q: nō sūt cathegorice sed yp-
pothetice vn̄ nō seqtur omne aīal si ip̄ȝ ē ru-
dibile est asinus. sor. est animal si est rudibilis
igitur sor. est asinus. nō enim valet cōsequen
tia. q: maior nō est vl̄is. sed est conditionalis
cōuertibilis cum illa. omne animal est rudibi
le si ipsuȝ est asinus. ideo ille non cōuertunt̄.
omne animal. si ip̄ȝ est rudibile est asinus. ⁊
omne qō est animal. si ipsum est rudibile est.
asinus. q: secunda est cathegorica vniuersalis
de cōditionato subiecto aliquid ponens pri-
ma autē nihil ponit. Et tunc ad argumentuȝ
cū arguit̄. ꝙ nulla ꝓpositio est vera si sua cō
tradictoria est vera. ⁊ ꝙ omnis ꝓpositio est
falsa si sua cōtradictoria est vā. dicit̄ omnes
illas concedendo neqȝ istarū aliq̄ repugnat al
teri sicut neqȝ ille repugnant. aliud ab homi-
ne est. si tantuȝ homo est. ⁊ nihil aliud ab ho
mine est si tantuȝ homo est. ⁊ negat̄ ꝯn̄a. cuȝ
ex illis infertur oppositum dubij.

Item restat dubium vtrū hec sit vā. oīs homo habēs
equum equitat illum posito casu. ꝙ omnis
homo habeat duos equos quoruȝ vnū equi
tet ⁊ aliuȝ nō. ⁊ tunc arguitur dubiuȝ. q: sca

tur iste homo hñs equuz equitat illum. ⁊ iste homo habens equū equitat illuz ⁊ sic de singulis. igitur omnis homo hñs equuz equitat illuz ꝯña tȝ. a singularibꝰ ad vlēm. ⁊ añs est verū. vt patet ex casu. igitur ⁊ ꝯñs. ⁊ ꝯñs est dubium. igitur dubium est verum.

Oppositum tñ arguit᷑. q: sor. habens equuz. b. non equitat illum ⁊ sortes habens. b. equum est homo habens equum. igitur homo habens equum nō equitat illum. quod est contradictorium dubii. pȝ ꝯña ⁊ antecedens ponat᷑ cum toto casu. ¶ Item in ista. oīs homo habēs equum. equitat illū supponit. ly equum distributiue vt ponit᷑. aliter enim illud dubiū nō habet difficultatē. ⁊ illud relatiuum illum supponit cōiter. igitur illud relatiuuȝ supponit distributiue. igitur illud dubiuȝ significat ꝙ oīs homo habēs equū equitat oēm equuz quē hȝ. qđ est ꝯtra casum. ideo illud dubium est falsuȝ. ¶ Item si oīs homo habens equū equitat illum. igit᷑ nihil est homo hñs equuz quin equitet illum. ꝯñs falsum. quia aliquid est homo hñs equum qđ nō equitat illum.

Ideo dicit᷑ ad dubium ipsum negando positis illis que posita sunt i illo casu. Et ad argumētum quo arguit᷑ illud dubium. s. a singularibus. ad suā vniuersalez dicit᷑ ꝙ iste nō sunt singulares istius vniuersalis. sed si aliquā vniuersalē inferre debeant inferūt ꝙ oīs homo hñs equuz equitat equū quē habet. Et si querit᷑ que sunt singulares dubii. dicit᷑ ꝙ sunt iste. iste homo hñs equuz equitat illū. ⁊ iste homo hñs equū equitat illum. vbi ly illum eodem modo significat in singulari sicut in vniuersali. Ultimo adiungitur difficultas talium ꝓpositionum infinitas partes equales nō cōicantes hȝ sor. quarum nulla est pars sor. ⁊ ideȝ dicit᷑ de regritur ⁊ indigeo. etiaȝ querit᷑ pro qbus supponit ly q in illa propositione omnis homo qui est albus currit. ⁊ in illa. oīs homo est animal qđ est rationale cum pro nullo videatur verificari suum antecedens.

Accipiamus p̄io ꝙ q: relatiuum est ꝓnomen ipsuȝ significat ꝑ modum indeterminate apprehensionis. q: nullā reȝ determinate significat. sed variaȝ ⁊ variam generice ⁊ specifice s̄m ꝙ varium refert añs. Ex quo pȝ ꝙ relatiuum est ante late rei repñtatiuum ⁊ facit secūdā noticiā illius de quo facta est prima ꝑ suum antecedens. Ex quo sequitur ꝙ nullum est relatiuū diuersitatis. q: isti termini alius ⁊ reliquus in talibus ꝓpositionibus. vnus hō currit ⁊ alius disputat. vnus homo currit. ⁊ reliquus sedet. nō sunt relatiui. q: in illa ꝓpositione. vnus homo currit. ⁊ alius disputat. nō refert᷑. ly alius ad istuȝ terminum. vnus homo. q: per idem isti termini diuersus differens ⁊ dissimilis in istis ꝓpositionibus. vnus hō currit. ⁊ diuersus vł differēs vel dissilis disputat forēt t̄mini relatiui de qbus nūc intēdimus. ꝯñs falsum igit᷑ ⁊c.
¶ Itē dato ꝙ essent relatiui. ly alius alt᷑. ⁊c̄. tunc supponerent ꝓ eodem relatiuuȝ diuersitatis sube ⁊ suuȝ añs qđ est ꝯtra sic opinātes ⁊ pȝ ꝯña. in istis. vnus hō currit. ⁊ aliꝰ disputat ponendo ꝙ omnis hō currat ⁊ ꝙ oīs homo disputet. añs. n. supponit ꝓ omni homine ⁊ verificatur. pro omni homine. ⁊ etiā relatiuuȝ. ideo sequitur. ꝙ pro eodē supponit ⁊ verificat᷑. ly homo. ⁊ ly alius qđ ponit᷑ relatiuuȝ diuersitatis. ¶ Itē ly aliꝰ alter ⁊c̄. nō significant per modū habitus ⁊ quietis ⁊ indeterminate apprehensionis. sed determinate sicut illi termini differens ⁊ diuersis. igitur nō sunt ꝓnomina. igit᷑ neqȝ relatiua. ¶ Sed illorū error oritur ex hoc. q: ly alius alter ⁊c̄ habent ⁊ requirūt relatiuuȝ sequēs aut p̄cedens istos. vt vnus homo currit. ⁊ alt᷑ ab eo disputat. Ex qbus vlterius pȝ. ꝙ ly idē non est relatiuū nisi quādo refert āte latā rē. ideo in illa nō tenetur relatiue. idē platoni currit. sicut nec ly simile in illa. simile platoni currit. Sed in illa relatiue tenet᷑ homo currit. ⁊ idē disputat. Concluditur vltra generaliter ꝙ relatiuū supponēs supponit solū pro illo ꝓ quo verificatur suuȝ antecedens in cōparatiōe ad totā cathegoricā in qua est ipsuȝ. añs patet q: aliter aliquando verificaretur relatiuum non verificato antecedente. neqȝ supponēte. vt in illa copulatiua chymera est ⁊ illa intelligitur. Ex quo patet ꝙ relatiuū nō ꝯuertitur cū suo antecedente quo ad significatū ⁊ quo ad moduȝ significādi simpliciter. q: tunc nō essēt relatiuū sicut neqȝ suū añs est relatiuuȝ. igit᷑ ⁊c.

¶ Item q: hic esset nugatio. homo qui est al
bus currit. q: esset sensus ꝙ hõ. homo est al-
bus currit. ¶ Sed cõtra illa forte arguitur.
q: seq̃retur ꝙ relatiuũ aliquãdo supponit nõ
supponente suo añte. ꝯñs est falsuz q: relati-
uuz capit suppositionẽ a suppositione sui an-
tecedentis saltiz cõmunẽ. ⁊ arguitur cõsequẽ
tia in illis ꝓpositionibus antichristus nõ est
⁊ ille erit. chymera non est ⁊ illa intelligitur.
¶ Itẽ relatiuũ supponit ⁊ verificatur in illa.
omnis homo qui est albus currit. ⁊ tamẽ nõ
verificatur antecedens ponẽdo. ꝙ omnis ho
mo sit albus. ⁊ ꝙ nullꝰ homo currat. ¶ Itẽ
in illa. omnis homo qui est albus currit. ly q
habet eundẽ moduz supponendi ⁊ significã-
di. ⁊ idẽ significatum quẽ ⁊ qd̃ habet suũ an
tecedẽs. ideo ⁊c. ¶ Itẽ sequit ꝙ ille essent ve
re. aliquis homo est suus filius. aliq̃s homo
generat se. patet. q: aliquis homo est alicuius
hominis qui est filius. Itẽ hec esset falsa. hec
ꝓpositio. homo est asinus est vera vel eius
cõtradictoria est vera immo seq̃tur ꝙ illa vni
uersalis esset falsa. omnis propositio vel eius
contradictoria est vera. eo ꝙ quacunque de-
monstrata q̃libet talis est falsa. de disiuncto
extremo. hec ꝓpositio vel eius contradictoria
est vera. ¶ Item ꝙ tales cõditionales essent
vere. aliquis homo currit. si ipse sedet. aliq̃s
homo est mortuus si ipse est viuus ⁊ arguit
cõsequentia. q: illius copulatiue. aliq̃s homo
est mortuus. ⁊ ille est viuus. secunda pars in
fert primã. q: ipsã significat ꝙ ipse q est mor
tuus est viuus. igitur faciendo cõditionalẽ sic
ex illis partibus. homo est mortuus. si ipse ẽ
viuus. est bona. ¶ Itẽ sequitur ꝙ ista est fal
sa. omnis homo est animal ꝙ est rationale.
patet q: significat ꝙ omnis homo est animal
qd̃. animal. qd̃ est omnis homo ẽ rationale.
cũ relatiuuz referat suũ antecedens in ordine
ad totã ꝓpositionẽ sui antecedẽtis. ¶ Itẽ se-
quitur tales fore veras. ꝓmitto tibi denariũ
quẽ tibi non ꝓmitto. ⁊ ꝓmitto denariũ ⁊ il-
lum nõ ꝓmitto. infinitus numerus est aliq̃s.
numerꝰ ⁊ ille est finitus. infinitas partes eq̃-
les non cõmunicantes habet sor. quarũ que
libet est pars sor. ⁊ illarũ q̃libet est pars sor.
¶ Item sequitur ꝙ valet illa consequentia.
omnis homo qui est albus currit. igit omnis
homo currit. qui est albus. Simulliter sequit
ꝙ hec cõsequentia est bona omnis ꝓpositio
cuius contradictoriuz est verum est falsa. igit
omnis ꝓpositio est falsa cuius cõtradictoriuz
est verum. ¶ Itẽ ꝙ aliqua ꝓpositio est vera.
si sua contradictoria est vera. ⁊ tamẽ nulla ꝓ
positio est vera. si sua cõtradictoria est vera.
¶ Itẽ sequit ꝙ omnes homines similes cur
runt ⁊ tamen nullus illorũ mouetur cuius ta
men secunda pars incompossibilis est prime
parti. q: vel secũda pars significat ꝙ omniuz
hominum similiuz nullus homo mouet vel
significat ꝙ illorũ omnium hominũ similiuz
qui currunt nullus homo mouet primo mo
do significare non põt. q: tunc illa foret falsa
omnis homo est animal. ⁊ ille viuit. q: s̃m il
lam responsionẽ illa significaret ꝙ omnis ho
mo est animal. ⁊ ille homo q est omnis ho-
mo viuit. Relinquitur ergo ꝙ significet. secũ
do modo in quo sensu satis pz. illã esse falsã.
ergo sequitur quod illa in quocũque sensu est
falsa quare ⁊c.

Sed ad horũ primum dicitur qd̃ rela-
tiuuz aliquando supponit nõ sup-
ponente suo antecedente. Sed nunq̃ suppo-
nit relatiuũ non verificato antecedente. neq̃z
relatiuuz capit suppositionẽ a suppositione sui
antecedentis. sed a verificatione eius. Et per
hoc dicitur ad s̃m ꝙ in ista ꝓpositione. om-
nis homo qui est albus currit. in isto casu nõ
supponit relatiuuz. q: non verificatur suũ an
tecedẽs. sed posito casu. ꝙ omnis homo cur-
rit. ⁊ ꝙ aliqui sint albi. ⁊ aliqui nigri dicitur
qd̃ relatiuuz supponit ibi pro omni homine
sicut suũ antecedẽs nõ tamẽ lz descẽdere co-
pulatiue sub isto termino hõ. sicut neq̃z lz in
ferre ex illa ꝙ omnis homo currit. ⁊ ille est al
bus. q: añcedẽs istius nõ stat mobilit. q: nõ
est totale extremũ ⁊ dicitur vltra ꝙ relatiuuz
positũ i eadẽ cathegorica cũ suo añcedẽte re-
fert simpliciter suũ antecedẽs. ⁊ de per se nõ
discretius significat q̃z suũ antecedẽs. sed rela
tiuuz simul sumptũ cũ suo antecedẽte cõtra-
ctius significat q̃z antecedẽs de per se. Et hoc
est ꝙ dixerũt grãmatici ꝙ relatiuũ est inuẽtũ
ad tollẽdã equiuocationẽ. i. vniuersalitatẽ. ꝙ
nõ est intelligẽdũ ꝙ relatiuũ faciat antecedẽs
specialius sigoificare cũ sua determinatõe q̃z
ante significabat. sed intelligẽdũ est ꝙ relati-
uum simul cũ suo antecedẽte pauciora signifi

cat ⁊ magis limitate q̄3 antecedēs solum. Relatiuū3 aūt qd̄ ponitur in diuersa cathegorica vel oratione a suo antecedēte bene ꝯtractius de per se ⁊ pauciora significat q̄3 suū antecedēs. supponit pro illo pro quo verificatur suum antecedēs in cōparatōe ad totā cōpositionē sui antecedētis. Et similiter dicitur de illa omnis homo ē animal qd̄ est rationale. ⁊ negatur hoc argumentū3. oīs homo est aīal qd̄ est rōnale igit̄ oīs homo est aīal qd̄ aīal qd̄ est oīs homo est rōnale. sicut nō seqtur. oīs homo q est albus currit. igit̄ oīs homo qui oīs homo est albus currit. q: relatiuum non refert nisi suum aīs ⁊ nō refert suum aīs cū signo. sed solum in cōparatione ad residuum cathegorice p̄ter signum. ¶ Ad aliud dicitur negando illā. aliqs homo est suus filius. q: illud relatiuū suus est reciprocū. ⁊ si verificat̄. verificatur singula singulis referendo diuisiue vt sit sensus ꝙ plato est suus filius aut ꝙ sor. est suus filius ⁊ sic de aliis. que oīa sunt īpossibilia nāliter sicut etiā ⁊ in illa verificat̄ relatiuum. oīs homo videt se referendo singula singulis. ⁊ sicut nō sequitur. oīs homo videt aliquē hoīem. igit̄ oīs homo videt se. ita etiā nō sequit̄. aliquis hō est filius alicuꝰ hoīs q est. igit̄ aliquis hō est suus filiꝰ ⁊ ita ꝯcedit̄ ꝙ nullus hō ē suus filiꝰ. ¶ Ad aliud dicit̄ ꝯcedendo istā esse falsā3. hec ꝓpositio. hō est asinus. est vā vel eius ꝯtradictoria est vā. ⁊ nō seqtur neq3 ista ē vā neq3 sua ꝯtradictoria ē vā ⁊ illa sit demōstratis illis .s. hō est asinus. ⁊ sua ꝯtradictoria. igit̄ duoꝝ ꝯtradictorioꝝ neutru3 est verum. Et ꝑ hoc etia3 negat̄ illa. oīs ꝓpositio vel eius ꝯtradictoria est vā. q: q̄libet talis est falsa. hec ꝓpositio vl' eius cōtradictoria est vera quacūq3 ꝓpositione falsa demonstrata. q: ex ista que est de disiuncto extremo seqtur disiunctiua falsa. seqtur enim hec ꝓpositio vl' eius ꝯtradictoria ē vera demonstrādo illā. homo est asinus. igitur ista est vera vel eius ꝯtradictoria est vera ꝯñа patet. q: bene sequit̄ sor. vel asinus currit. igit̄ sor. currit. vel asinus currit. a ꝓpositione enim de disiuncto extremo in terminis simplicibus ad disiunctiuā affirmatiuam est bonum argumentum. ¶ Ad alias dicitur cōcedendo istas cōditionales sicut argumentū probat. ⁊ nullum sequit̄ incōueniens. ¶ Ad aliud dicitur cōcedendo tales fore veras promitto tibi denarium quē tibi nō ꝓmitto. promitto denarium ⁊ illum non ꝓmitto. sicut ꝓmitto denarium ⁊ illū nō possu3 ꝓmittere. q: cōtradictoria secūde partis ī falsa ergo illa negatiua est vera. q: illa nihil ponit. ⁊ ꝙ illa est falsa ꝓmitto denarium quem possum ꝓmittere. patet. q: relatiuum ꝓ nullo supponit q: aīs ꝓ nullo verificatur posito ꝙ in generali promittā denariu3. ¶ Ad istā cōclusionē ⁊ consimiles. infinitus est aliquis numerus ⁊ ille est finitus. dr̄ ꝙ ꝯcessa prima pte scd̄a ē etiā ꝯcedenda. q: ista scd̄a pars nō significat ꝙ ille numerus q est infinitus sit finitus. q: ꝑ idē scd̄a ps istiꝰ copulatiue esset falsa oīs homo est animal. ⁊ ipse viuit. q: ipsa significaret ꝙ iste oīs homo viuit. qd̄ tn̄ non est veru3 sm̄ eos qui ponunt id relatiuū stare distributiue ⁊ ideo sicut apud eos cōcedit̄ ꝙ oīs homo est animal ⁊ ipse viuit. ita debent ꝯcedere ꝙ infinitus numerus est aliquis numerus. ⁊ ille est finitus. q: scd̄a pars istius nō plus significat nisi ꝙ infinitus est aliqs numerus. ⁊ ille numerus qui est aliquis numerus est finitus Et similiter illa. oēs homines similes currūt ⁊ nullus illoꝝ mouet̄ significat ꝙ oēs homines similes currūt ⁊ hoīum similium q currūt nullus mouetur. qd̄ est falsum in casu posito. ¶ Et ita etiā hn̄t concedere ꝙ infinitas partes equales non cōicātes habet sor. quaꝝ quelibet est pars sor. ⁊ ita etiam hn̄t cōcedere ꝙ oīa cōpossibilia istorum sunt demōstratis quattuor cōtradictoriis cōtingentibus. rex sedet. nullus rex sedet. tu curris. tu nō curris ⁊ ista sunt finita. q: scd̄a pars. s. ꝙ ista sunt finita non plus significat nisi ꝙ oīa ꝯpossibilia illorum que sunt sunt finita. ⁊ hoc est verum. q: oīa cōpossibilia illoꝝ sunt duo. Ueruntamē prime partes istaru3 copulatiuaꝝ infinitus ē aliquis numerus. ⁊ ipse ē finitus infinitas partes equales non communicātes habet sor. ⁊ illaru3 aliqua est pars sor. sūt false sm̄ veritatem. q: nō plures partes q̄3 due equales non cōicantes sunt in sor. neq3 maior numerus q̄3 binarius est finitus. neq3 maior est aliquis numerus in rerum natura q̄3 binarius. vt patet infra. ¶ Ad aliud dicitur cō

cedendo consequētiā ois homo qui ē albus currit. igitur omnis homo currit q est albus q: ly q idem eodē modo refert in vtraqȝ. q: se tenet ex eadem pte extremi in añte ⁊ in ꝯse quente. ¶ Et si arguit forte ꝙ ista ꝯña non valet ponendo ꝙ ois homo albus currat ⁊ aliqs homo niger quiescat tunc est añs verū .s. ꝙ ois homo q est albus currit ⁊ tñ ꝯñs ē falsuȝ. q: seqtur ois homo currit. q est albus igit ois homo currit. ⁊ ille est albus. pȝ ꝯña ⁊ cōsequens repugnat casui. igit ⁊c. Itē si ois homo currit q est albus in isto casu. ⁊ hō niger est homo. igit homo niger currit q est albus. ꝯña pȝ in darii ⁊ ꝯñs est impossibile. igitur ⁊ añs ⁊ nō minor. q: minor est vera. igitur maior. ¶ Sed ad primum dr̄ negādo istā ꝯñam ois homo currit q est albus. igit homo currit. ⁊ ille est albus. q: añs est de sē su composito. ⁊ ꝯñs de sensu diuiso lȝ inter añs ⁊ relatiuum mediet verbū. q: illud totū q est albus tenet se ex parte subiecti ad quod refertur. nō. n. pōt referri ad ly currit. q: ly currit nō pōt esse substantiuū relatiui. Unde notandum est ꝙ nō semꝑ fit sensus diuisus ex hoc ꝙ verbū mediat inter relatiuū ⁊ suuȝ añs. q: semꝑ illud relatiuum qui tenet se ex eadem pte eiusdem extremi cū suo añte. iō ñ refert dicere ois ꝓpositio est vera. cuius cō-tradictorium est falsum ⁊ ois ꝓpō cuius cō-tradictorium est falsuȝ est vera. que vniuersalis est vera in casu in quo quelibet hēat suum cōtradictorium ⁊ ista est falsa aliqua ꝓpositio nō est vera. cuius cōtradictorium est falsum. ⁊ nō seqtur illa ꝓpositio nō est vera cuius cōtradictoriū est falsum. ⁊ ista est aliqua ꝓpositio. igit aliqua ꝓpositio ñ est vera cui9 cōtradictoriū est falsum neqȝ est sillogismus expositorius. q: nō bene sumit cōstantia totius extremi. sed dȝ sic argui. ista nō est vera ⁊ ista est aliqua ꝓpositio cuius ꝯtradictoriuȝ est falsum. igit aliqua ꝓpositio cuius ꝯtradictorium est falsum nō est vera. vel sic. igitur aliqua ꝓpositio nō est vera. cuius ꝯtradictorium est falsum. ¶ Et ꝑ hoc dr̄ ad scdaȝ formā negādo ꝯñaȝ. neqȝ est sillogismus in darii q: plus subiicit i maiori q̄ȝ sit ꝑdicatū i minori. Sed dȝ sic argui ois hō currit qui est albus. sed homo niger est hō qui est albus. igitur homo niger currit. sed minor est falsa vt patet. ¶ Ad aliud dicit illam cōditionalē concedēdo. ⁊ similes. aliqua ꝓpositio est vera si sua cōtradictoria est vera. q: illa significat ꝙ aliqua ꝓpositio est vera si cōtraditoria alicuius ꝓpositionis vere est vera. ⁊ sic negatur illa. nulla ꝓpositio ē vera si sua ꝯtradictoria est vera. q: añs istius conditionalis est vna indefinita que nō infert illam vniuersalē similiter negat ista. q̄libet ꝓpositio est falsa si cius ꝯtradictoria est vera. sicut etiam negatur illa quelibet ꝓpositio est vera si sua ꝯtradictoria est falsa. Et ꝑ ꝯñs pȝ rñsio ad oēs tales. omne aīal. si ipsum est rudibile est asinus ois homo si ipse est lapis nō est rōnalis. pȝ enim ꝙ oēs tales ꝯditionales sunt false postq̄ȝ relatiuum ibi supponit determinatius q̄ȝ suum antecedēs. sed si relatiuuȝ supponeret distributiue ceteris ꝑibus foret quelibet talis necessaria. tamen bene ꝯceditur ꝙ aliquod aīal ē rudibile si ipsū est asinus. ⁊ negatur istā ꝯña hoc aīal si est rudibile est asinus. ⁊ hoc anial si ipsum est rudibile est asinus. ⁊ sic de singulis. igit omne animal. si ipsum est rudibile est asinus. sicut nō sequit. hec ꝓpositio nō est vera si sua cōtradictoria est vera. ⁊ hec ꝓpsitio nō est vera. si sua ꝯtradictoria est vera. ⁊ sic de aliis. igitur omnis propositio non est vera si sua contradictoria ē vera. q: vtriusqȝ cōsequentie cōsequens est cōditionalis falsa ⁊ tales singulares sunt vere hoc. animal si ipsum est rudibile ē asinus. hec ꝓpositio nō ē vera si sua ꝯtradictoria est vera posito ꝙ ly nō cadat solum supra ꝯsequens.

Quomodo supponat relatiuum

q

Sit hec regula. Relatiuum supponens cōiter super quod cadit negatio. aut terminus habēs cōfundere. aut distribuere supponit ſm vim illius termini habētis cōfundere. aut distribuere. pȝ q: in illa homo currit. ⁊ nō ille disputat supponit ly ille distributiue. ⁊ in illa aliqs homo currit. ⁊ quilibet homo est ille supponit ly ille confuse tm̄. ideo ⁊c. pȝ ꝯsequentia ⁊ arguit antecedens. ¶ Ad qd̄ ꝓbandum ꝓsupponitur. primo qd̄ cuilibet ꝓpositioni cōtradictoriū pōt dari retenta primaria significatione terminorum. ¶ Secundo supponitur ꝙ non ē verius dare contradictorium q̄ȝ prepo

nere negationem aduerbialem negatiue ten/
tam toti aut prepositam auferre. ¶ Tertio
suppono ꝙ in ɔtradictoriis termini suppone͂
tes p̄cise ꝓ eisde͂ supponu͂t. ¶ Quarto suppo
no ꝙ si terminus in vno contradictoriorum
supponit ꝙ etia͂ in reliquo supponit. ¶ Qui
bus positis arguitur illud antecedens assum
ptum ponendo ꝙ aliquis homo currit ⁊ ip/
se idem disputat ⁊ aliquis no͂. tunc ista copu
latiua est vera. aliquis ho͂ currit. ⁊ ille dispu
tat. ⁊ cum sc͂da pars sit vera. ꝑ prima3 sup/
positionem sibi po͂t dari co͂tradictoriu͂ signifi
cans opposito modo. sed non e͂ verius dare
contradictorium q͂3 preponere negationem
toti. aut prepositam auferre per secu͂da͂ sup/
positionem. igitur preponendo negationem
habetur eius contradictorium. ⁊ per conse/
quens ista e͂ contradictoria secunde partis il/
lius copulatiue non ille disputat retenta ea/
dem relatione. sed ista non po͂t esse co͂tradi/
ctoria eius. sic significante ipsa ex compositio
ne suorum terminorum. si ly ille stat determi
nate. q: tunc ista negatiua esset vera in illo ca/
su. q: disiunctiue verificatur. ideo non suppo
nit determinate. ⁊ cum illud relatiuum sup/
ponat co͂muniter ⁊ non confuse tm͂ nec deter
minate. igitur supponit distributiue qd͂ fuit
probandum. ¶ Sed forte dicitur ꝙ in dan/
do contradictoriu͂ secu͂de parti istius copula/
tiue. oportet etiam contradictorium prime ꝑ
tis accipere. vt relatiuum ad antecedens refe
ratur distributiue supponens. ideo forte dici
tur ꝙ secu͂da pars illus disiunctiue nullus ho
mo currit. vel no͂ ille disputat e͂ contradicto/
rium secu͂de partis copulatiue prius accepte.
¶ Sed contra istam responsionem arguitur
primo. q: ista respo͂sio variat relatione3 in da͂
do contradictorium. quo nihil magis vitan/
dum e͂. q: si variatur relatio cu3 talis relatio
sit significatio sic variatur significatio qd͂ vi/
tandu3 e͂. q: ɔtradictio d3 esse eiusde͂ de eode͂
¶ Item isto dato seque͂ ꝙ relatiuu͂ suppo/
nit cum an͂s no͂ verificatur. qd͂ e͂ co͂tra regu
lam. ⁊ tenet ɔn͂a. q: ly homo in prima parte
illius disiunctiue no͂ verifica͂ cu͂ ip͂a sit falsa.
¶ Et si forte di͂ ꝙ verifica͂ in ista vniuersali
ly homo ꝓ hoibus q no͂ curru͂t in ista. s. nul
lus homo currit. Co͂tra arguitur. q: tunc seq
tur ꝙ in co͂tradictoriis termini supponentes
non supponerent ꝓ eisdem. q: in affirmatiua͂
ly ille supponit ꝓ hoie curre͂te ⁊ in negatiua
supponeret ꝓ hoie non currente. Item si re/
ferunt in negatiua ly homo sequitur ꝙ refe/
rat ꝓ hoie q non currit ⁊ in affirmatiua pro
homine q currit ⁊ sic no͂ supponerent termi
ni ꝓ eisdem in ɔtradictoriis. qd͂ e͂ ɔtra tertia͂
suppositionem. ¶ Et si dici͂ forte ꝙ verifi/
catur ly homo in illa indefinita vera. s. homo
currit que e͂ ps illius vlis nullus homo cur/
rit. ⁊ hoc sufficit. vt forte dici͂. ¶ Contra ar/
gui͂. q: tu͂c hec copulatiua foret impolis chy
mera non est. ⁊ illa intelligi͂. p3 ɔn͂a. q: per
responsione3 ly ille referret suu3 an͂s affirma
tiue ⁊ no͂ negatiue. ergo a simili ly illa i͂ dicta
copulatiua refert suum an͂s affirmatiue ⁊ no͂
negatiue. ⁊ tunc patet ꝙ sic referendo ꝙ illa
esset impossibilis. qd͂ tm͂ no͂ est verum vt con
stat. ergo sicut in ista ly illa refert antecedens
negatiue per hoc patet etiam ꝙ ly ille non re
ferat affirmatiue in illa prima. sed negatiue si
cut in illa que ei equiualet non aliquis homo
currit. vel no͂ ille disputat in qua cadit solum
prima negatio super primam partem ⁊ hoc
prout illa disiunctiua co͂tradicit copulatiue af
firmatiue de eisdem terminis. ¶ Item rela/
tiuum supponeret in vno contradictorioꝝ. ⁊
non in reliquo. qd͂ est contra quarta3 suppo
sitionem. ¶ Sed forte aliter dici͂ ꝙ in sc͂da
parte illius disiunctiue. nullus homo cur/
rit vel no͂ ille disputat. non supponit relatiuu͂
q: antecedens non verifica͂ ꝓ aliquo. q: pro
positio que est antecedens non est vera.
¶ Sed contra istam responsionem argui͂.
quia tunc sequitur ꝙ ly ille supponeret in co͂
tradictoria affirmatiua ⁊ non in negatiua. qd͂
est contra tertiam ⁊ quartam suppositionem
¶ Sed forte hic aliter dicitur ꝙ contradicto
rium secunde partis copulatiue non est pre/
accepta propositio. sed illa est sua contradicto
ria. nullus homo qui currit disputat. quia il/
la secunda pars significat ꝙ ille homo q cur/
rit disputat. ¶ Sed contra tunc sequitur ꝙ
suppositio secunda non esset. vera que tamen
manifesta est ⁊ clara. quia quodcunq3 contin
git affirmari contingit etia3 negari. idest qui/
cunq3 terminus potest de aliqua affirmari
de illo potest etiam negari. ¶ Ite3 illa nullus

homo qui currit disputat cōtradicisti. aliq̄s homo qui currit disputat. que nō est conuertibilis cum secūda parte illius copulatiue igitur ista nullus homo qui currit disputat non contradicit secunde parti illius copulatiue. tenet consequētia. q2 nō ē possibile ꝙ vna simplex propositio contradicat pluribus propositionibus nō cōuertibilibus. aut de terminis non penitus similibus. q2 aliter iste due contradicerent. nullū risibile currit. ⁊ homo currit. Dicitur igitur ꝙ si antecedens supponit cōiter ⁊ relatiuū etiam supponit cōiter. ⁊ ēt relatiuū supponit distributiue. aut determinate vel confuse tm̄ sicut terminus cōis ſm terminos precedentes hn̄tes vim distribuendi vel confundendi. ¶ Sed forte ꝯtra hoc arguitur. q2 hoc dato sequitur ꝙ antecedēs q̄n q3 determinate staret ⁊ relatiuum cōfuse tm̄ vt in secunda parte illius copulatiue aliquis homo est ⁊ quilibet homo est ille ꝯn̄s est falsum cum relatiuum sit ante late rei repn̄tatiuum. igitur relatiuum generat secundā noticiam eius de quo est facta prima. sed secūda discretior ⁊ determinatior est q̄3 prima igit̄ non est confusior. ⁊ per ꝯn̄s relatiuū nō supponit confuse tm̄ antecedente supponente determinate. ¶ Ad qd̄ respondet̄ ſm speculatiuos grāmaticos ꝙ relatiuum significat re3 quam significat suum antecedens. sed significat distinctius ⁊ contractius istam rem q̄3 significet suum antecedens. verbi gratia. sicut iste terminus homo albus eandem re3 significat quam significat iste terminus homo. ⁊ p᷑ eadem re in illa ꝓpositione supponit etia3 tn̄ iste terminus homo albus distincti⁹ ⁊ cōtractius eandem rem significat q̄3 significet iste terminus homo. ita relatiuū eande3 rē significat q̄3 suum an̄s. sed contractius significat q̄3 suum an̄s. vnde scd̄a pars illius copulatiue. aliquis homo currit ⁊ ille disputat. significat ꝙ ille hō currens disputat. ⁊ q2 ly homo currens. hoīe3 distinctius significat q̄3 iste terminus homo de ꝗ sc. ideo relatiuum cū illo cōplexo conuertibile hoīem distinctius significat q̄3 iste terminus homo q est suum an̄s. ⁊ hoc est verū. q2 ille terminus hō alb⁹ vel homo currens hoīem distinctius significat q̄3 iste terminus homo. siue ly homo albus stet confuse tm̄ siue determinate. vn̄ dicē do. omnis homo est homo albus. p̄dicatū ibi. s. ly homo albus adhuc distinctius significat hoīem q̄3 iste terminus homo q est subiectum in ista. homo est homo. l3 illud complexum homo albus supponat confuse tm̄. ⁊ ly homo determinate ⁊ hoc intellixerunt grāmatici ꝑ relatiuum significare distinctius nō hn̄tes ꝯsiderationē ad modū supponendi.

¶ Ponitur vltra ꝙ relatiuum supponēs relatum ad suum an̄s supponens discrete supponit discrete vt sor. currit ⁊ ille est animal. ⁊ alio modo nō supponit relatiuum discrete. vn̄ in secūda parte istius copulatiue homo ē sor. ⁊ ille homo est aīal. supponit ly ille cōiter ⁊ determinate sicut suum an̄s. neq3 sequitur an̄s istius relatiui est aptum natum verificari ꝑ vno solo in tali ꝓpositione. igitur relatiuū supponit discrete. Ex quibus regulis cōcluditur ꝙ cōtradictorium copulatiue affirmatiue est copulatiua negatiua que cōuertit̄ cum disiunctiua composita ex partibus contradictoriis istius copulatiue affirmatiue retēta eadem relatione ad ide3 an̄s in vtroq3 cōtradictoriorum. ⁊ sequitur vltra tales copulatiuas fore veras. omnis homo est aīal ⁊ illud est rōnale. infinitus numerus est finitus ⁊ ille est finitus. Aliquod coloratum est ⁊ quodlibet album est illud. ⁊ si cōcluditur ex prima omnis homo est animal. ⁊ illud est rōnale. igitur omnis homo est animal. ⁊ illud anīal qd̄ est oīs homo est rōale. negatur argumētum. q2 relatiuū illud refert suum an̄s ꝑ illo ꝑ quo verificat̄ an̄s de alio extremo. sed extremum nō est ly oīs homo igitur ⁊c.

¶ De ampliationibus.

Nunquid sit ampliatio dicemus.

¶ Preponētes primo ꝙ suppositio est statio termini in orone cōnexi ꝑ supposito vel suppositis pro quo vel ꝑ q̄bus transit vis termini in ipsū quo h3 vt supponat. ¶ Scd̄o suppono ꝙ ista ꝓpositio ⁊ ꝯsimiles cathegorice de disiuncta copula sunt affirmatiue qd̄libet est vl̄ nō est. chymera est vel nō est. cōuertitur eni3 ista scd̄a sic qd̄ est vel nō est. est chymera. ⁊ cōsimili modo cōuertunt̄ alie consimiles.

¶ Item illa nō est negatiua qd̄libet est vel nō est. ⁊ ē cathegorica sicut illa oīs homo sedet

vl' sedebit .igit' illa est affirmatiua.pꝫ ꝯña.q꞉ aliter ipa foret affirmatiua ⁊ negatiua. maior etiã pꝫ ex ꝯtradictorio eius qd̃ est falsuꝫ.⁊ negatiuũ puta aliqd nõ ẽ vel nõ est.si.n.ista aliquo mõ affirmatiue significaret cũ alijs partibus foret ipa vera. Ex quo sequit' ꝙ iste cõsequẽtie sunt bone qd̃libet ẽ vel nõ est.igitur qd̃libet ẽ.chymera ẽ vel nõ est.igit' chymera ẽ. ¶ Tertio ꝓ fundamento sumit' in hac mã ꝙ nullus termin⁹ ãpliat se ipꝫ. ¶ Quarto sumit' ꝙ qlibet terminus supponens respectu huius verbi est ꝑ se sumpti supponit solũ ꝓ eo qd̃ est. ¶ Ex qbus pꝫ ꝙ tales sũt impossibiles. Adã ẽ mortuus.aliquid est corruptũ.chymera est intelligibilis.sil'r etiã iste antixp̃s est generandus aliquid est futuꝝ distinguendo futuꝝ ꝯtra p̄ñs.q꞉ in ista chymera est intelligibilis si sit vera.sic significando supponit ly intelligibilis respectu illius verbi est.igitur supponit solum ꝓ eo qd̃ est.tenet ꝯña.ꝑ quartum premissum.igitur sequitur chymera est intelligibilis.igit' chymera ẽ aliqd̃ intelligibile qd̃ ẽ.ꝯñs est impossibile igit' ⁊ antecedens.ideo ⁊ cetere erunt impossibiles. ¶ Sꝫ forte dicitur ꝙ iste sunt vere adã est mortuus.antichristus ẽ generandus.q꞉ illud complexum est generandus ⁊ ẽ mortuus ẽ vnũ verbũ.vnde dĩ ꝙ ly mortuus non supponit respectu illius verbi ẽ.q꞉ ly ẽ nõ est verbũ sed pars illius verbi. ¶ Sed contra nos apud latinos ⁊ apud grecos nõ inuenimus verbũ esse masculini generis.qd̃ tamẽ sequitur ex ista positione.q꞉ illa adã ẽ mortuum vel mortua.nõ ẽ ꝯgrua.⁊ hoc nõ est nisi q꞉ illud verbũ est mortuum vel mortua ẽ alteri⁹ generis a suo supposito. ¶ Didicimus ꝯsequenter cũ prisciano docẽte ꝙ verba passiua ⁊ deponentia carent preteritis.sed supplementũ suscipiunt ꝑ verbũ substantiuuꝫ ⁊ participiũ. ¶ Itẽ si illud totũ sit vnũ verbũ ad . uc ista esset falsa. Adam est mortuus.qd̃ pꝫ si illud verbum est mortuus resoluatur i substantiuũ ⁊ participiũ suum.sed hoꝝ verborum inuentores adhuc sibi participia non inuenerunt. Quibus stantibus sequit' ꝙ frustra ponit' participium futuri tp̃is ⁊ preteriti ⁊ etiam nomina in bilis vel in bile terminata ampliare subiecta propter ꝓpositiones aliquas reddere veras.q꞉ sue cõtradictorie adhuc manerent vere.ex supradictis istud patere põt. ¶ Et vltra dicitur ꝙ terminus non ampliatur nisi supponat si ampliari possit.⁊ ideo in talibus chymera erit.chymera põt esse.nõ ampliat' ly chymera pro eo qd̃ ẽ vel põt esse neqꝫ pro eo ꝙ est vel erit cũ nõ supponat pro aliquo.terminus igit' supponens respectu alicuius verbi vel participij supponit solũ pro supposito vel suppositis ꝓ quo vel ꝓ qbus in ipꝫ vis illius verbi vel participij trãsit.vnde in ista.homo fuit.ly hõ supponit solum ꝓ hoie qui fuit.q꞉ ly hõ ex se nõ hꝫ vt supponat.sed a verbo incipit ⁊ a modo significandi istius verbi fuit.sed illud verbũ fuit nullo mõ significat ꝑ modũ p̄ñtis.sꝫ solum ꝑ modũ preteriti.igit' vis illius verbi nõ transit i istũ terminũ nisi pro supposito vl' suppositis qd̃ vel q̃ fuerunt.⁊ hoc totũ pꝫ ex suppositione prima. ¶ Itẽ si ampliat' ly homo in ista propositione aut ampliat' copulatiue aut disiunctiue aut disiunctim aut copulatim.nõ copulatiue.q꞉ duo ꝯtradictoria essent sil' falsa in datis terminis siue ꝓpositionibus.omne creans de necessitate est deus ⁊ aliqd̃ creans.nõ de necessitate ẽ deus.neqꝫ disiunctiue.q꞉ duo ꝯtradictoria essent simul vera in dictis terminis.neqꝫ etiã copulatim. q꞉ etiã duo ꝯtradictoria essent sil' falsa in illismet terminis.neqꝫ disiunctim.q꞉ si sic tunc in illa homo fuit.ly hõ ampliaret' ⁊ eẽt sensus hõ q ẽ vel fuit fuit.⁊ tunc seq̄t' ꝙ si iã nullus hõ eẽt illa hõ fuit.si significando esset falsa.q꞉ seq̄tur hõ fuit igit' hõ q ẽ vel fuit fuit. ꝯñs ẽ falsum.q꞉ seq̄t' hõ qui ẽ vel qui fuit fuit.igit' hõ fuit.⁊ ille est vel fuit.scd̃a ps ꝯñtis ẽ falsa.q꞉ seq̄tur ille ẽ vel fuit.igitur ille ẽ ꝯña pꝫ ꝑ primã ⁊ secundam suppositionẽ.eo ꝙ tales sunt de p̄ñti.antixp̃s ẽ vel erit.adã ẽ vel fuit.cum sint de disiuncta copula.⁊ nõ sint d futuro.q꞉ hec eẽt falsa.hoc instans ẽ vel erit demõstrato instãti p̄ñti neqꝫ etiã est de p̄ñti ⁊ de futuro.q꞉ ꝑ idẽ foret aliq̃ ꝓpositio affirmatiua q̃ etiã eẽt negatiua. ¶ Sil'r aliq̃ esset propositio sicut ista.hõ ẽ vel põt esse q̃ esset de inesse ⁊ modalis.qd̃ ẽ falsuꝫ.sequitur igitur ꝙ illa ẽ de presenti.⁊ per ꝯsequẽs ẽ falsa sicut ista chymera ẽ vel non est. Item si aliquo modo terminus ampliaretur. ampliaret' ex eo ꝙ supponeret ꝓ eo ꝙ ẽ vel erit aut

pro eo ꝙ ē vel fuit. aut ex eo ꝙ supponeret
pro supposito vel suppositis diuersaꝝ dĩaꝝ
tp̄is vel qꝛ supponeret ꝓ aliquo vel ꝓ aliqb⁹
vltra ea q̃ actualiter sunt. nõ primo mõ neqꝫ
scđo. qꝛ in ista. hõ ē. ly hõ ampliaret̃ tã pro
eo qđ ē. q̃ꝫ ꝓ eo qđ erit. ⁊ etiã ꝓ eo qđ ē vel
fuit. neqꝫ tertio mõ. qꝛ si terminus ampliare
tur ex eo qđ ꝓ suppositis diuersoꝝ tempoꝝ
supponeret sequit̃ ꝙ in ista. hõ qui fuit erit
ampliat̃ ly hõ. qꝛ supponit ꝓ suppositis di/
uersoꝝ tempoꝝ. qꝛ pro aliqbus suppositis
que fuerunt ⁊ q̃ erunt. ꝯñs tñ ē falsuꝫ. ⁊ cõ
tra illos q sunt istius opinionis. Sꝫ forte hu/
ic dĩ ꝙ terminus nõ ampliat̃ nisi supponat
pro suppositis q̃ nõ simul sunt vel erunt. ver
bi grã. in ista homo erit vt forte dĩ ampliat̃
ly homo. qꝛ supponit pro sor. q iam est. ⁊ ꝓ
antixp̄o qui non ē. sed erit. ⁊ ideo illo modo
ampliatur terminus. qꝛ supponit pro suppo
sitis diuersoꝝ temporum. ¶ Sed cõtra istã
rationem arguitur faciliter. qꝛ ex ista seqtur
ꝙ nullus terminus discretus põt ampliari.
qꝛ terminus discretus solũ supponit ꝓ sup/
positis q̃ simul sunt vel fuerunt igit̃ non am
pliatur. ¶ Item seqtur ꝙ ĩ ista deus erit. ly
deus non ampliat̃. qꝛ nõ supponit pro sup/
positis diuersoꝝ tempoꝝ ⁊ generaliter seqt̃
ꝙ omnis terminus significans solum rem in
corruptibilem nõ põt sic significando ampli/
ari. ꝯñs tñ est falsum. qꝛ subiecta istarum ꝓ
positionum. aliq̃ intelligentia erit. ⁊ aliquis
hõ erit. sunt sub̃a eque apta supponere ⁊ eti
am copule a qbus accipiunt suppositionem
sunt sinonime. igitur eq̃liter supponere faci/
unt. ⁊ si in vna est amplatio. ⁊ in vtraqꝫ. ⁊
si in vna non est ampliatio neqꝫ ĩ alia. ¶ Itẽ
etiã arguitur illo dato ꝙ in ista homo qui nõ
currit curret. amplietur ly homo. qꝛ suppnit
ly homo pro antixp̄o ⁊ etiã pro hoĩe qui ge/
scit. ¶ Nec quarto modo ampliatur termi/
nus ex eo. s. ꝙ supponit ꝓ supposito aut sup
positis vltra ea que actualiter sunt vel vltra
hoc qđ actualiter est. qꝛ tunc in ista hõ q non
currit curret ampliaretur ly hõ. qꝛ supponit
pro suppositis diuersorum temporum. s. pro
homine qui nõ est ⁊ pro homine qui ē. ⁊ eti
am verificatur. consequens tñ est falsum. qꝛ
ibi ly hõ nõ ampliat̃ apud sic opinantes di/
cunt. n. ampliationẽ impediri ꝑ relatiuum.

Dicitur igitur ꝙ terminus suppo/
nens respectu verbi de pre
terito tñ pro eo qđ fuit supponit ⁊ terminus
supponẽs respectu huius verbi est solũ sup/
ponit pro eo qđ est ⁊ sic generaliter respectu
alioꝝ verboꝝ dicendum est. vt ꝙ terminus
supponens respectu huius verbi põt aut cõ
tingit solum pro eo ꝙ põt aut contingit esse
supponit. ¶ Similiter terminus supponẽs
respectu huius verbi ĩtelligitur aut significat
solum pro eo qđ ĩtelligitur aut significat sup
ponit. Et generaliter dĩ ꝙ nullus terminus
ampliat terminum alium. vñ in ista hõ erit
ly homo non ampliatur sicut neqꝫ in ista ho/
mo est nisi forte dicatur ꝙ ampliatur ex eo ꝙ
pro pluribus suppositis supponit. sed plura/
litas suppositoꝝ non arguit ampliationeꝫ. qꝛ
tunc in ista aĩal erit magis ample supponet̃
ly animal q̃ꝫ ly hõ in illa hõ erit. qđ tñ ē fal/
sum. ¶ Iõ dĩ generaliter ꝙ nullus termin⁹
ampliat aut contrahit alium terminũ.

Sed forte arguitur contra predicta. qꝛ
si terminus supponens respectu
verbi de preterito supponit solũ pro eo ꝙ fu
it cũ alijs supradictis seqt̃ ꝙ iste due eẽnt ve/
re sil̃. s. oĩs hõ fuit ⁊ hõ nõ fuit. ponatur eniꝫ
ꝙ nunc primo sit sor. tũc illa est vera. oĩs ho
mo fuit. qꝛ hõ fuit. ⁊ nihil fuit hõ. quin id fuit
igitur oĩs homo fuit. ꝯña tenet iuxta positio/
nem. qꝛ ista oĩs hõ fuit. significat soluꝫ ꝙ oĩs
homo qui fuit fuit. alia pars arguitur. qꝛ sor.
nõ fuit. ⁊ sor. est homo. igitur homo nõ fuit.
¶ Itẽ arguitur ꝙ non oĩs homo fuit homo
qꝛ si oĩs homo fuit sor. est homo. igitur sor
fuit. vel sic arguit̃ oĩs homo fuit sor. est vel
fuit homo. igitur sor. fuit. ꝯñs est cõtra casuꝫ.
¶ Itẽ si terminus supponens respectu alicu
ius termini. sequitur vim istius termini seqt̃
ꝙ album significatur ꝑ istum terminũ nigrũ.
qꝛ si sor. niger qui põt esse albus tunc sor. ni/
ger significat̃ ꝑ ly nigrum ⁊ sor. põt intelligi
esse albus. igitur albũ significat̃ ꝑ ly nigruꝫ.
Et ꝯñr sequitur ꝙ illa sor. albus currit sor.
nigrum currere significat. qꝛ sor. albũ curre/
re ista significat. ⁊ sor. albũ currere intelligit̃
esse sor. nigrũ currere. igit̃ ⁊c̃. pꝫ ꝯña. ⁊ mi/
nor sequitur ex positione. ¶ Itẽ sequit̃. ꝙ re
geꝫ sedere scitur a te ⁊ tñ nullus rex sedet po
natur ꝙ nullus rex sedeat. sed ꝙ oĩs rex cur/

rat.tunc pz secunda pars.⁊ prima arguitur q: oēm regem currere scitur a te ⁊ oēz regez currere intelligitur.aut pōt esse regem sedere.igitur sequit̃ ꝙ regem sedere scitur a te. ꝯñs.tñ falsum.q: nihil scitur nisi veruz.Etiā sequitur ꝙ antixp̄m esse scitur a te.q: ꝙ antichristus erit scitur a te.⁊ ꝙ antixp̄s erit ē antixp̄m esse vel pōt esse antixp̄m esse igitur antixp̄m esse est scitum a te.¶ Itez sequitur ꝙ chymeram esse scitur a te.q: chymera intelligi scitur a te igitur ⁊c̄.

Ideo ad primū dr̄ negando ꝯñaz cū infertur ꝙ oīs homo fuit.⁊ homo non fuit.ista eniz copulatiua ex nullis veris ex ista positione sequitur.ꝯcedit̃.n.p̄ma pars ⁊ secūda negatur.⁊ cū arguitur ꝙ sor. nō fuit.⁊ sor.est homo.igitur homo nō fuit negatur ꝯña.neqz ē syllogismus expositori⁹ sed oz sumere istam minorem de preterito sub maiori de preterito.Et p̱ candem cām non vz ista ꝯña hoc erit sor.⁊ hoc est sedens vel album.igitur sedens vel albū erit sor.q: terminus supponens respectu huius verbi erit vel fuit.eque pro multis supponit a parte post sicut a parte ante.ideo nō refert dicere hoc erit album.⁊ album erit hoc.¶ Et p̱ hoc dr̄ ad secundam formā cū arguit̃.ꝙ nō oīs homo fuit.q: si oīs homo fuit.⁊ sor.est homo.igitur sor.fuit.negatur ꝯña.sicut non sequitur.oīs hō est.Adā fuit hō.igit̃ adā est ⁊ cā est.q: subiectum maioris non supponit pro sor.⁊ in minori sic.vnde oportet cōtinue sub maiori minorē capere eiusdē t̄pis cū ip̄a maiori.¶ Et ita etiam ꝯsil'r r̄ñdetur ad aliā formā cū arguit̃.oīs homo fuit sor.est vel fuit homo.igitur sor.fuit.negat̃.n.ꝯña.q: minor est de p̄ñti.¶ Ad aliud cū arguit̃ ꝙ albū significat̃ p̱ istum terminū nigrum dr̄ concedendo.Et ꝯsil'r cōceditur ꝙ ista sor.currit sor.sedere significat.Et vltra conceditur illa conclusio ꝙ regē sedere scitur a te ⁊ tñ null⁹ rex sedet de virtute sermonis.⁊ cum dicitur ꝙ nihil scitur nisi verum conceditur ꝙ tātuz verum scitur.q: tantū illud qd̄ intelligitur eē verū scitur.verūtamen iste non est cōmunis modus loquendi quāuis sit verus habita significatione terminorum.sed de hoc est magis videndum in tractatu de veritate ⁊ falsitate propōnis.q: hoc dato multi modi arguendi propōnes esse veras vel falsas non sunt boni.⁊ ita dr̄ ad alias cōclusiones ibi illatas.

Sed dubium est vtrum omne qd̄ pōt eē sit.⁊ arguit̃ ꝙ non.q: antixp̄s nō est ⁊ antixp̄s pōt esse.igitur aliquid qd̄ potest esse non est.¶ Item dato illo dubio seqtur ꝙ omne qd̄ potest intelligi esse est.⁊ omne qd̄ deus potuit producere produxit.⁊ quicquid ip̄e poterit producere producet.immo deus producit omne qd̄ pōt producere posito ꝙ aliquid producat.⁊ similiter sequitur ꝙ omnes homines qui possunt esse sunt.⁊ ꝙ ali[qua] sunt omnia q̄ possunt esse.¶ Similiter ꝙ istans presens est omne istans qd̄ potest esse que propositiones arguūtur esse false.q: si omne qd̄ pōt intelligi est.igit̃ nihil pōt intelligi quin illud sit.ꝯña tenet.ab exposita ad vnā suā exponentē.⁊ ꝯñs est falsum.igit̃ ⁊c̄.⁊ sic arguitur contra alias.¶ Itē si omne qd̄ pōt intelligi est sequit̃ ꝙ omne intelligibile est.⁊ si omne qd̄ pōt esse est seqtur ꝙ omne possibile est.⁊ si deus produxit omne qd̄ potuit p̱ducere produxit oīa producibilia.¶ Qd̄ tñ dubium sit verum arguitur.quia relatiuuz nunq̄z supponit pro pluribus q̄z suum an̄s verificetur.⁊ cum in ista propositione.omne ens qd̄ pōt intelligi esse est.ly ens supponat ⁊ solū verificetur pro eo qd̄ est.q: supponit respectu huius verbi est.ideo relatiuū soluz supponit pro eo qd̄ est.⁊ iō illa p̱positio significat solūmō ꝙ omne qd̄ est illud qd̄ pōt intelligi est qd̄ est necessariū.¶ Itē tantum ens est illud qd̄ pōt esse.igitur omne ꝙ pōt esse est.tenet ꝯña.ab exclusiua ad vniuersalez d̄ terminis trāspositis cū alijs reqsitis iō ⁊c̄.

Ideo dicitur ad dubiū ip̄z concedēdo ⁊ cū arguit̃ ꝙ nō.q: antixp̄s [nō] est.⁊ antixp̄s pōt esse.illa aliquid qd̄ pōt eē nō est dr̄ negando ꝯñam.q: sub ista maiori dz sumi vna de ly esse.sic arguēdo antichristus non est ⁊ antixp̄s est aliquid qd̄ potest esse.igitur aliquid qd̄ pōt esse nō est.⁊ tunc an̄s ē repugnans.¶ Ad aliud cū ifert̃ ꝙ oē qd̄ pōt itelligi ē.⁊ oē qd̄ deus potuit p̱ducere p̱duxit ⁊ sic de alijs.dr̄ omnes illas conclusiones concedendo ⁊ cū arguit̃.ꝙ sit oē qd̄ pōt intelligi ē.igit̃ nihil pōt intelligi quin illud sit dr̄ negando argumētū.sed seqt̃ ꝙ ni

bil est q̄d pōt intelligi. qn illud sit. ⁊ cū vltra
arguit. ꝙ si oē qd pōt intelligi ē. oē intelligibi
le ē. ⁊ si deus ꝓduxit omne ꝙ potuit ꝓduce
re deus ꝓduxit oē ꝓducibile. dicit oēs istas
cōcedendo quaꝝ deductio. satis pꝫ ex princi/
piis assumptis.

Sed forte arguit. tales fore veras. anti
xp̄s ē vel erit. adaꝫ est vel fuit que
superius negate sᷤ. seqtur. n. antixp̄s erit. igr
antixp̄s ē vel erit. ꝑ istā regulā a pte disiūcti
ad totū disiūctū cuius ē ps. valꝫ ꝯñā affirma
tiue siue distributiue. ¶ Itē si antixp̄s nō est
vl' erit igit antixp̄s nō erit vl' ē. ꝯñā tenet. ⁊
ꝯñs ē falsuꝫ. q: eius oppositū ē verum. s. anti
xp̄s erit vel est. ¶ Sed dr̄ vt prius ꝙ ista ē
falsa. antixp̄s ē vl' erit. q: totū qd seqtur pri/
muꝫ verbū p̄ncipale se tenet ex pte p̄dicati ⁊
denoiat ꝓpō a prima copula. nō. n. pōt de/
noiari ab vtraqꝫ. q: tūc foret ista de p̄nti ⁊ d̄
futuro. ⁊ aliqua foret affirmatiua ⁊ negatiua
⁊ aliqua essꝫ ꝓpō q̄ esset modalis ⁊ de inesse
ꝯñā tenet. q: tales forēt hmōi. qdlibet est vel
nō ē for. ē vl' pōt esse. ¶ Sed forte dr̄ ꝙ de/
noiatio fit a scd̄a copula. ꝯtra. tunc seqtur ꝙ
ista essꝫ falsa. hoc instans ē vl' erit. instās p̄ns
demōstrādo. Etiā sequit ꝙ illa foret mere
negatiua. qdlibet ē vl' nō ē. ꝯñs falsuꝫ. q: sua
ꝯtradictoria ē negatiua aliter foret sua ꝯtradi
ctoria va sꝫ affirmatiue significare. Itē si solū
denoiat a scd̄a copula tūc tales ꝓpōnes. ois
homo ē vel fuit. ois hō ē vl' erit. solū significa
rēt ꝙ ois hō q fuit fuit. ⁊ ois hō q erit erit.
⁊ tūc pꝫ ꝙ termini q ponunt āpliari nō am
pliant disiūcti. qd erat ꝯtra istā positionē ꝓ
bādū. ¶ Sed forte dr̄ ꝙ ista ꝓpō antixp̄s ē
vl' erit ē ꝓpō de p̄nti ⁊ d̄ futuro. ⁊ cū arguit
pariter ꝙ eadē ꝓpositio esset simul affirma/
tiua ⁊ negatiua. Dicit forte ꝙ illud ē verū si
cut ꝙ eadē ꝓpositio ē vl'is ⁊ indefinita. sicut
ē q̄n ois ꝓpō vl'is affirmatiā vt talis. ois ho
mo ē ē ipsamet ⁊ sua ps. puta ista. hō ē. q̄re
ē vl'is. ⁊ indefinita copulatiꝫ. Ita ēt eadē rō
ne dr̄ ꝙ eadē ꝓpō ē affirmatiua ⁊ negatiua
puta ista. nullus deus ē. q: ē istamet ⁊ sua ps
sicut duo sūt duo ⁊ vnū. ⁊ sicut hō ē hō ⁊ n̄
hom o. Sed hec rn̄sio ad ꝓpositū nō est. infe
runt. n. ꝯclusiones iste in sensu diuiso ⁊ copu
latiue ⁊ ista rn̄sio solū verba capit iō relinqt.
¶ Nō eniꝫ est dubiū quin eadē ꝓpō sit va
⁊ falsa. necessaria ⁊ impossibilis intelligendo
istas ꝯclūsiones de ypotheticis extremis. vt
pꝫ de tali ꝓpositione. nullus deus est. nulla
chymera ē. ⁊ sic de aliis. Et tūc ad argumē
tū cū arguit ꝙ hec sit vera antixp̄s ē vl' erit
q: antixp̄s est. igr̄ ⁊c. dr̄ negando ꝯñam. Et
ad regulā allegatā dr̄ ꝙ ista multipliciter fal/
lit. q: fallit cū distributione negatiua in ꝓpō/
nibus se falsificātibus ⁊ vbi disiūctū nō signi
ficaret ex cōpositione suarum ptium. ⁊ etiaꝫ
fallit qn̄ ꝓpositiones sunt de disiunctis copu
lis nisi capiat ista copula a qua fit denomina
tio in antecedente. ¶ Ad aliud dicit negādo
ꝯñam denoiando ꝓpositionē a prima copu/
la prius. q: totū qd seqtur primā copulā te/
net se cū predicato sicut in ista. antixp̄s ē ens
vel erit ens ly ens ⁊ quicquid sequitur se te/
net ex pte p̄dicati. q: ly ens qd pars predicati
nō precedit copulam aut ptem copule princi
palis. vnde ꝯuertendo istā ꝓpositioneꝫ opor
tet capere ly ens ⁊ totum sequens reducere
ad subiectum.

De appellationibus.

In materia appella/
tionū cōi
ter dicit ꝙ p̄dicatuꝫ appellat for
maꝫ ⁊ nō subiectū addentes ꝙ
predicatū appellare formam est
ipsuꝫ esse verificabile de ꝓnomie demōstrā
te illud pro quo supponit subm in ꝓpōne de
p̄nti. ¶ Sed primū dictū nō videt veꝝ. q:
subiectū etiā appellat suā formā. vt cū dicit
videbat albū a nigro. cognoscit hō. aliquā/
do fuit albū nigrū. ⁊ sic de aliis. imo in ista a
nigro videbat albū. appellat formā subiectuꝫ
⁊ nō p̄dicatū neqꝫ ps predicati. Neqꝫ s̄m di
ctum veꝝ est. q: predicatū in ista. chymera
erit aliqd albū. eque bene appellat formā cū
eque bene supponat ⁊ respectu similis verbi
sicut in illa. tu eris aliquod albū. ⁊ tn̄ in ista p̄
dicatū nō est verificabile de ꝓnoie demōstrā
te rem significatā per subm neqꝫ illi correspō
dere pōt aliqua de p̄nti vera sic significando
⁊ generaliter sequit ꝙ in nulla ꝓpōne ipos/
sibili p̄dicatū appellat suā formā ꝯñs est fal/
sum cū eque bene supponant termini in mul
tis ꝓpōnibus impossibilibus sicut supponūt
idē termini aut ꝯsimiles in multis ꝓpōnibus
possibilibus ⁊ veris. ¶ Istud ex alio pꝫ. q:

ſubiectum nõ dat appellationez p̄dicato. igit̃ vel a ſe hʒ vel a verbo. nõ a ſe. igit̃ a verbo. ⁊ ſi a verbo. igitur ſil'e predicatũ reſpectu ſimilis verbi ſimiliter appellat. ¶ Et cõiter ſic putãtes regulas ponũt ⁊ dicũt ꝙ in ꝓpõnibus de p̄nti predicata appellãt ſuã formã ſic ꝙ ad v̾itatẽ iſtarũ requirit̃ predicata verificari in ꝓpria forma de ꝓnoĩe demr̃ante illud pro quo ſupponit ſubm. Scd̃am regulã po nũt hanc ꝙ ꝓpõnes de p̄terito reqrũt ꝓpõnes de p̄nti. Ultimo tertiã regulã iſti regule ſil'eʒ ponũt. ꝙ. ſ. ꝓpõnes de futuro reqrũt ẽt ipſe ꝓpõnes de p̄nti. Sed nullũ illoꝝ eſt verum. primũ. n. non eſt veꝝ. q: in iſta ꝓpõne ſor. nõ demonſtrat̃ vel ſor. nõ eſt demõſtratus predicatũ nõ appellat formã ſic ꝙ ei correſpondeat aut correſpõdere poſſit aliqua ꝓpoſitio vera de ꝓnoĩe demonſtrante. q: illa eſt falſa. hoc nõ demõſtrat̃ demr̃ando ſor. ⁊ tñ prima erat vera. ideo veritas talis ꝓpõnis ſor. nõ demr̃atur. nõ exigit aliquam taleʒ ſingularem de pronomine demr̃atiuo ꝓ veritate ſua. ſed potius talis ſingularis repugnat illi ¶ Item hec indefinita eſt vera. tñ animal ẽ homo. ⁊ tñ quelibet eius ſingularis de ꝓnomine demõſtratiuo eſt falſa. ideo hec. tñ animal eſt homo nõ reqrit ad ſui veritatẽ poſſe habere talem ꝓpoſitionẽ veram. tñ hoc animal eſt homo. ¶ Item tales ꝓpoſitiones forẽt falſe. promittitur denarius. incipit inſtans qd̃ nõ eſt eſſe. q̃r ſcd̃a manifeſte eſt vera. vt patet ꝑ eius cauſas veritatis. ⁊ prima in caſu eſt vera licet quelibet eius ſingularis in eodẽ caſu ſit falſa. ¶ Scd̃a regula etiã nõ eſt vera q: hec. tu fuiſti maior q̃ȝ tu es. eſt vera. nũq̃ȝ tamẽ fuit verũ dicere de p̄nti. tu es maior q̃ȝ tu es. Item tu fuiſti oĩs homo qui eſt in a. loco. poſito ꝙ ante hoc fueris alibi. ſed nũc ſit primũ inſtans in quo tu es in a. loco. in quo nõ ſit alius nec alia homo a te ⁊ tñ nũq̃ȝ fuit ita. ꝙ tu es oĩs homo qui ẽ in a. loco. ¶ Et per ideʒ tertia regula. nõ eſt vera. q: iſta. iſte numerus erit binarius demõſtrando numerum qui erit duo. inſtantia eſt vera. ⁊ tñ nũq̃ȝ erit ita ꝙ iſte numerus eſt binarius. q: nũq̃ȝ erit ita ꝙ iſta duo inſtantia ſint ſimul.

¶ Item aliquid erit. ⁊ tñ nunq̃ȝ erit. ita ꝙ illud eſt. pʒ de vocibus ⁊ ſonis q erũt qualitates ſucceſſiue generabiles ⁊ corruptibiles. ſicut poſito etiam ꝙ in iſta hora futura generabit̃ aliqua albedo ſic ꝙ generatis aliquibus ꝑtibus corrũpantur alique dum alie generantur ⁊ ſequitur ꝙ tota illa albedo que generabitur ꝓ nullo inſtanti erit. ⁊ tñ erit qualitas ⁊ aliqd. Ideo aliquid erit ⁊ tñ nunq̃ȝ erit ita ꝙ ipſum eſt. q: in nullo inſtanti erit ita ꝙ ipʒ eſt. ¶ Item aliqua ꝓpoſitio erit vera. ⁊ tam̃ nunq̃ȝ erit ita ꝙ ipſa eſt vera. vt poſito ꝙ ꝓferatur aliqua ꝓpoſitio. ita ꝙ qñ erit ſubiectũ nõ erit predicatũ ⁊ econuerſo. ⁊ tunc pʒ ꝙ illa erit vera. ⁊ tamẽ nunq̃ȝ erit ita ꝙ ipſa eſt vera. ¶ Et ita ſequitur etiam ꝙ tu ſcies aliquam ꝓpoſitionem ⁊ tamẽ nũq̃ȝ erit. ita ꝙ tu ſcis illam. q: illa homo eſt animal. que ꝓferatur erit vera. ⁊ ꝓ tꝑe pro quo erit vera illaʒ ſciri nõ repugnabit. Et ſic illa ꝓpõ erit q̃ neqʒ ꝑ tp̃s neqʒ ꝑ inſtãs erit v̾a ⁊ ipſa nõ eſt v̾a. ⁊ erit v̾a. ⁊ tñ neqʒ incipit neqʒ icipiet eſſe v̾a. ¶ Itẽ deus vel aliud a deo ſcit aliquã ꝓpoſitionem quã neqʒ ꝑ tp̃s neqʒ ꝑ inſtãs ſciet ⁊ quã nõ ſcit ⁊ nec incipit. neqʒ incipiet ſcire. Ex quibus ſatis patet iſtas regulas non fore veras. Sed forte dicitur ꝙ in aliquibus ꝓpoſitionibus de futuro eſt appellatio forme in aliquibus aũt nõ. q: forte dr̃ ꝙ in illis que ſunt vere de futuro quarum cuilibet põt correſpondere vna vera de p̄nti ẽ appellatio forme in illis aũt veris quarum cuilibet nõ põt corrñdere aliqua de p̄nti vera nõ eſt appellatio forme. ¶ Sed iſta rñſio principium petit nõ enim plus dicit niſi ꝙ predicatum appellat formam in ꝓpoſitione in qua appellat ⁊ nõ appellat in ꝓpoſitione in qua nõ appellat ⁊ nõ aſſignat rõem diuerſitatis. ¶ Ideo cõcluditur ꝙ nõ omni ꝓpoſitioni de preterito vere correſpondet aut correſpondere poteſt vna. aut plures de p̄nti vera vel vere. neqʒ oĩs v̾a de p̄nti requirit vnã verã de p̄terito. ¶ Sed vbi ꝓpoſitiones de p̄nti fuerint vere ⁊ de terminis ſimplicibus ꝓ vna ⁊ ſimpliciter ſupponentibus que pro aliquo inſtãti erit aut fuerit ibi ꝓpoſitio de p̄ſenti vera requirit vnam de preterito verã. ¶ Etiam propoſitioni de preterito cõſimili modo vere correſpondere poterit vna de p̄nti vera. ¶ Et ita dicitur etiam de illis de futuro ſuo modo. ¶ Sed adhuc dato ꝙ cuilibet ꝓpoſitioni de futuro poſſit correſpõdere propoſitio de p̄nti

⁊ datis illis regulis generalibus illi quesitam materiam nõ determinant. neqȝ sic dicentes tractant de appellatione termini. ¶ Iteȝ datis suis regulis sic opinãtes nõ cõsequenter respondent negantes tales ꝓpositiones. deus erit cras. aliqd fuit heri. q2 datis regulis illis isti de futuro deus erit cras nõ oportet correspondere illam hoc est cras demonstrando deum. q2 nõ oportet ꝙ seruetur nisi ꝑdicatũ in propria forma vt ipsimet cõcedunt. sed ly cras nõ est ꝑdicatũ neqȝ pars predicati. ideo nõ oportet qȝ seruetur ly cras in ꝓpria forma in correspondente de presenti. sed sicut mutatur copula. ita debet mutari sua determinatio. ⁊ tunc correspondebit. ista illi de futuro hoc est nũc demonstrãdo deum. ¶ Item arguitur ꝙ si hec est negãda deus erit cras. etiã ista ẽ neganda. cras erit deus. q2 si ista esset cõcedẽda maxime cõcederetur ꝓpter tale argumẽtuȝ tunc deus erit. ⁊ tunc est vel erit cras. igitur cras deus erit. ¶ Sed patet ꝙ minor est falsa apud sic opinantes siue sit de disiunctiua copula. siue capiatur simpliciter de futuro. Et iõ dicitur concedendo tales. cras deus erit ⁊ deus erit cras. q2 vbicunqȝ ponatur ly cras ante. in medio aut post. tenet se cũ verbo vel participio. q2 aduerbium est verbi. aut participii adiectiuum. ideo sic oppinãtes sicut vnam cõcedunt habent vtrãqȝ cõcedere. Et si forte arguitur ꝙ iste sunt false. q2 seqtur tu eris cras igitur tu eris crastina die. tu cras eris. igitur tu crastina die eris. heri fuisti igitur hesterna die fuisti. negatur quelibet istarum consequẽtiarũ. q2 nec crastina dies erit. neqȝ crastina dies potest esse.

Ideo de appellatõe aliter dicimus sentiẽtes ꝙ terminum aliquem appellare formaȝ est ipsuȝ significare suum formale significatum respectu alicuius verbi ꝑcedentis vel participii quod denotat illum terminum verificari ꝓ materiali significato formali coniuncto ꝓ tẽpore ipsiusmet verbi. vnde in ista ꝓpositione. tu vidisti album. ly albũ appellat suam formam. ⁊ hoc non hȝ a se vt appellet. sed verbũ facit illũ terminũ suaȝ formã appellare denotando ꝙ tu vidisti rem q̃ erat alba ꝓ tempore pro quo tu vidisti. vnde iste terminus album significat suum formale significatum extra ꝓpositioneȝ nõ tamen appellat formam extra ꝓpositioneȝ. quia appellatio nõ est simpliciter termini significatio formalis. sed est significatio respectu verbi vel participii denotantis istum terminum verificari pro tempore ipsiusmet vel participii non solum pro significato materiali. simpliciter sed pro materiali coniuncto formali. Ex quibus sequitur ꝙ ista propositio tu vidisti album non significat solum quod tu vidisti aliquid quod fuit album. sed significat ꝙ tu vidisti aliquod quod fuit album pro tempore ꝓ quo tu vidisti ipsum.

Sed dubium incidit vtruȝ subiectum ꝓpositionis aliquando appellet formam. ⁊ arguitur ꝙ sic. q2 in ꝓpositione videbatur album. ly albuȝ appellat formam. ⁊ est subm. igitur ⁊c. Secundo sic in ista ꝓpositione ꝓmittitur denarius ab aliquo ly denarius appellat formam ⁊ non solum formam. sed rõne. igitur ⁊c. ¶ Tertio sic subm aliquãdo appellat rõneȝ igitur ⁊ formam pȝ ꝯsequentia. q2 nõ est appellatio rõnis nisi sit appellatio forme ⁊ añs patet de talibus cognoscitur for. intelligitur rosa.

Ideo dicitur ꝙ subm aliqñ appellat formaȝ. ⁊ hoc est qñ postponitur verbo vel ꝑticipio. ⁊ ita ẽt aliqñ predicatum non appellat formam qñ anteponitur verbo aut participio saltim respectu istius verbi. aut ꝑticipii. q2 nullus terminus appellat formam respectu verbi. aut participii sequentis. vnde in illa. album videbit nigrum. ly nigrum appellat formam respectu illius verbi videbit. q2 ista propositio album videbit nigrum. denotat ꝙ album videbit rem cui erit iniuncta nigredo reddens istam rem nigraȝ pro tempore pro quo album videbit istam rem subiectum. aut nõ apppellat formaȝ respectu istius verbi videbit sed respectu verbi substantiui istius temporis cuius est verbum a quo accipit suppositionem. vnde illa. album videbit nigrum significat ꝙ illud quod erit albuȝ videbit nigrum pro tempore ꝓ quo erit nigrum ⁊ ideo illa propositio. album videbit nigrum ꝓ pluribus verificari potest ex parte illius termini album q̃ȝ ex parte illius termini nigruȝ ⁊ causa est quia terminus precedens hoc verbum videbit supponit virtuali

ter respectu verbi substantiui de futuro qđ patet resoluendo. album erit videns nigrum eandem enim vim habent alia verba adiectiua a parte ante sicut verba substantiua eiusdē temporis cuius sunt illa q̃uis non liceat resoluere omnia i sua participia propter penuriā vocabulorum non conuertibiliter significantiū. ly nigrū āt supponit respectu verbi adiectiui vel participii adiectiui. ideo illa propositio significat ꝙ illud quod erit albu videbit nigrum. non simpliciter quod erit nigrum. sed quod erit nigrum pro tempore pro quo videbitur. ¶ Aliud dubium vtrum sit illa vera in. a. instanti sor. erit aliquod album posito ꝙ in. a. instanti sor. erit niger. sed post. a. erit albus. ⁊ arguitur ꝙ sic. quia in. a. instanti sortes. erit aliquid ꝙ erit album. igitur sor. in. a instanti erit aliquod album. ¶ Item in. a. instanti sor. erit hoc demonstrato sor. ⁊ hoc erit aliquod album. igitur in. a. instanti sor. erit aliquod album. patet consequētia. qꝛ ly album solum supponit pro eo quod erit album.

Oppositum tamē arguitur qꝛ in. a. instanti sor. erit aliquod nigrum. igitur pro tunc non erit aliquod album. patet consequentia. quia aliter sequeretur ꝙ pro eadē mensura temporis adequate ⁊ pro eodem instanti. erit sor. aliquod album ⁊ aliquod nigrum.

Ideo dicitur ad dubium ipsum negando posito illo casu. ⁊ causa est qꝛ illud verbum erit est determinatū per ly. a. instanti. ⁊ ideo non trāsit cum sua determinatione nisi in alba que erunt in. a. instanti. ⁊ est sensus ꝙ in. a. instanti sor. erit aliquid quod erit album in. a. instanti. Et si forte contra illud arguitur qꝛ per idem illa in. a. instanti tu eris homo significaret ꝙ in. a. instāti eris homo qui erit homo in. a. instanti. ⁊ per idem illa in. a. instanti tu eris omnis homo. significaret ꝙ in. a. instanti tu eris omnis homo q erit in. a. instanti. ⁊ etiam sequitur posito ꝙ solus eris homo per istam horam ꝙ illa erit vera. per istam horam tu eris omnis homo et tunc sequitur ꝙ eris omnis homo. sequitur enim aliquando tu eris omnis homo. igitur tu eris omnis homo. consequens falsum est quia sequitur tu eris omnis homo. antichristus erit homo. igitur tu eris antichristus cōsequentia patet quia ex opposito sequitur oppositum quia si non eris omnis homo. neq̄ per tempus. neq̄ per instans eris omnis homo ⁊ per consequens nunq̄ erit omnis homo. ¶ Et sequitur tunc ꝙ per totam istam horam erit ita ꝙ tu incipis esse omnis homo ⁊ erit ita ꝙ tu desinis eē omnis homo. quia continue erit ita ꝙ in dato instanti tu es omnis homo ⁊ non immediate ante datum instans tu fuisti omnis homo ⁊ non immediate post datum instans tu eris omnis homo quia non immediate post illud instans eris omnis homo qui erit neq̄ immediate ante instans illud fuisti omnis homo qui fuit.

¶ Item dato isto sequitur ꝙ tu differs ab asino quia in. a. hora differs ab asino. igitur differs ab asino consequentia patet vt prius ⁊ consequens falsū. quia sequitur tu differs ab asino. sed brunellus erit asinus. igitur tu differs a brunello. consequens falsum qꝛ iste nunq̄ erit simul tecum vt ponitur. ¶ Sed ad illa dicitur negato dubio concedendo ꝙ illa in. a. instanti tu eris homo significat ꝙ in a. instanti tu eris homo qui erit in. a. instanti ⁊ consequenter conceditur alia ibidem adducta. scilicet ꝙ tu eris oīs homo per totam istā horam ⁊ etiam ꝙ tu per totam istam horā eris omnis homo. ⁊ hoc supposito casu ibidem posito. ⁊ vlterius etiam conceditur per idem ꝙ tu eris omnis homo qui erit vnq̄ quia in. a. instāti tu eris omnis homo qui erit vnq̄. quoniam illud relatiuum capit suppositionem a suo antecedente limitato vel verificato pro certa differentia temporis. hoc tamen conceditur posito ꝙ. a. sit instans illius hore per quam tu solus eris homo sicut ibidem in casu quodam positum est. Et cum arguitur tu eris omnis homo. antichristus erit homo. igit̃ tu eris antichristus. negatur consequentia. ibi enim non arguitur a superiori distributo cum debita constantia vnde antecedens habet multas causas veritatis disiunctiue. puta tales. tunc tu eris omnis homo. vel tunc tu eris omnis homo ⁊c. demōstrando tempus vel instans. ⁊ ideo si debeat argui a superiori ad suum inferius oportet capere constantiam ill⁹ tpis ꝓ quo tu eris oīs homo sic arguēdo. tu eris oīs homo ⁊ ꝓ eadem mēsura adequate ꝓ qua tu eris oīs hō

antichristus erit homo. igitur tu eris antixp̄s. ¶ Et quando vlterius infertur ꝙ per totã istam horam erit ita ꝙ tu incipis esse omnis homo. ⁊ erit ita ꝙ desinis esse omnis homo negatur consequentia. ⁊ ad probationez cuz arguitur ꝙ quocunqz instanti dato istius hore erit ita ꝙ pro tunc tu eris omnis homo. ⁊ non immediate ante illud instans fuisti omnis homo. Dicitur negando minorem. quia immediate ante illud instans fuisti omnis homo. posito ꝙ simus in medio instanti hore ꝑ quam tu solus eris homo. ⁊ etiam immediate post hoc tu eris oīs homo demonstrato eodem instanti quia iste nō plus significant nisi ꝙ immediate post hoc tu eris oīs homo qui immediate post hoc erit ⁊ imediate ante hoc fuisti omnis homo qui immediate ante hoc fuit. Similiter hec. immediate post hoc aliquod album erit sor. significat ꝙ immediate post hoc aliquod album erit sor. qd̄ imediate post hoc erit. Ista etiam. cras albū erit nigrum. significat ꝙ album qd̄ erit cras erit nigrum cras. ¶ Semper enim aduerbium refertur ad verbum vel participiū vbicūqz in propositione situetur. ⁊ cum vlterius infertur ꝙ tu differs ab asino. dicitur concedendo ⁊ respondendo vt prius ⁊c̄. Ex quibus patet non esse differentiam quo ad veritatez aut falsitatem inter illas propositiones. nunc necessario deus ē ⁊ deus necessario est nunc tunc anima antixp̄i necessario erit. ⁊ anima antichristi necessario erit. tunc in. a. instanti necessario ista anima fuit ⁊ ista anima necessario fuit in. a. instanti. ⁊ causa ē. qꝛ aduerbiū vbicunqz in propositione situetur semꝑ idez determinat ⁊ eandem vim habet. Et si arguitur forte ꝙ ista sit vera. nunc necessario deus ē. quia nunc deus ē. ⁊ nunc non potest non esse igitur ⁊c̄. negatur consequētia. neqz ista sic exponitur. qꝛ ly nunc debet determinare ly esse in secunda exponente sicut determinat ly ē in antecedente non ly necessario.

¶ Regula

Verba significantia actum mentis vt scio cognosco intelligo ⁊c̄. denotant cognitionem reruz significatarum a terminis sequentibus ipsa verba per conceptum vel conceptus sinonimos cum illis terminis sequentibus ista verba. ⁊ hoc in recto vel in obliquo. vñ ista ꝓpositio. tu cognoscis sor. significat ꝙ tu cognoscis sor. ꝑ hunc ꝯceptū sor. i recto vel in obliquo. silr̄ tu scis sor. currere. significat ꝙ tu scis sor. currere ꝑ cōceptus qbus subordinatᷣ ista ꝓpositio vocalis sor. currit. Ex qbus pz tales ꝯñtias nō valere. tu scis te esse hoiez igitur tu scis te eē animal. consequens enim significat ꝙ tu scis te esse aīal ea rōe qua aīal. i. cōceptu proprio quo intelligitᷣ vel significatᷣ aīal. mō stat ꝙ nō habeas istū conceptuz aīal. iō nō seqtᷣ tu scis te eē hoiez igitᷣ tu scis te eē aīal. Ex qb⁹ etiā scd̄o pz tales ꝯñas nō valere. iste terminus homo significat hoiez. igitᷣ significat animal. imo ille terminus hō nō significat aliquid lz infinitos hoies significet. Silr̄ nō sequitᷣ. hec propositio sor. currit significat sor. currere. ⁊ sor. currere ē aliqd. igitᷣ hec ꝓpositio significat aliquid. nihil. n. significat aliqd nisi iste terminus aliqd. ⁊ nulla propositio significat aliqualiter esse nisi illa aliqualiter est neqz aliqd significat aliqd eē nisi ista aliqd ē.

Sed forte contra dicta arguitur. ⁊ primo probãdo ꝙ iste terminus homo significat animal. qꝛ iste terminus hō significat hominem. ⁊ omnis homo intelligitᷣ esse aīal vt pono. igitur significat aīal. tenet consequētia. qꝛ ly significat ad omne quod intelligitur se extēdit. Secundo sic. qꝛ sequitᷣ ꝙ deus non cognosceret hominē. qꝛ ꝑ nullum conceptum cognoscit hominē cum ipe deus ꝑ nullam intentionem ab eo separatã intelligat hominem. Tertio sequitur ꝙ tales consequentie mentales essent bone sor. cognoscis. igitur cognoscis sor. hominem cognoscis igitur cognoscis hoiem. ꝯsequēs tñ ē falsum. ⁊ ꝯñtia probatur. qꝛ si ista propositio mentalis sit vera sor. cognoscis. sequitur ꝙ sor. cognoscis per istum conceptuz sortem vel sortes. sed cum ista non plus significet. tu cognoscis sortem. nisi ꝙ tu cognoscis aliquid per conceptum talem sor. sequitur ꝙ illud consequens nunqͣ est falsum illo antecedente existente vero. ¶ Sed forte dicitur ꝙ iste consequentie mentales sunt bone. Sed contra quia tunc consequentie vocales illis subordinate forent bone. puta iste sortes. cognoscis. igitur cognoscis sortem

pꝛez tuū cognoſcis igitur cognoſcis pꝛez tu
um. que tñ nō valent. Sed a pꝛimū dr̄ nega
tio ꝯña. iſte eſt terminus hō ſignificat hoīez
⁊ oīs hō intelligitur eſſe aīal. igitur ſignificat
animal. quia licz vis iſtius termini ſignificat
vſqꝫ in rē que nō eſt. tranſeat. non tñ tranſit
niſi ex conceptu iam habito. ⁊ iſta pꝛopoſitio
iſte terminus hō ſignificat aīal. ſignificat ꝙ
iſte terminus hō rem que pōt intelligi eſſe
aīal dat cognoſcere ꝑ talē ꝯceptum aīal. qḋ
eſt falſuz. licz. n. ly. ſignificat aut ly intelligo viz
ſuā extendat quo ad eſſe rei intellecte ꝑ con-
ceptum aliquē. nō tñ extendit ſe quo ad con-
ceptus ꝑ quos denotaꝛ rez intelligi. ſed iſtos
eſſe pꝛeſupponit. ¶ Ad aliud cū infertur ꝙ
deus nō cognoſcit hoīem. negatur ꝯña. ⁊ cū
aꝛ ꝙ ſi deus cognoſcit hoīem ipē cognoſcit
hoīem ꝑ talē conceptū hō. dr̄ negando ꝯſe-
quentiā. dr̄. n. ꝙ illud dictum ſuperius itelli-
gendum eſt ſic ꝙ illa ꝓpoſitio. deus cogno-
ſcit hoīem ſignificat ꝙ deus cognoſcit hoīez
ꝑ talem conceptū hō vel ꝑ aliqḋ ſibi equiua
lens. puta ſeipm. ipē. n. eſt vlīs intentio om-
niū rerum. iō iſta ꝯña ḋ deo valet. deus ſoꝛ.
cognoſcit. igitur deus cognoſcit ſoꝛ. hoīez de
us cognoſcit. igiꝛ deus cognoſcit hominem.
¶ Ad tertiū cū inferꝛ ꝙ tales ꝯñie mentales
eſſent bone. ſoꝛ. cognoſcis. igiꝛ cognoſcis ſoꝛ.
hoīez cognoſcis igiꝛ cognoſcis hoīez. Dr̄ cō
cedendo ꝯñam ſicut pꝛobat argumentuz. ⁊
ſequiꝛ etiā ex dictis. ¶ Et cum arguiꝛ ꝙ nō
qꝛ etiā tales vocales valerent. hoīem tu co-
gnoſcis. igitur cognoſcis hoīem. albū cogno
ſcis. igiꝛ cognoſcis albū dr̄ negādo ꝯñam.

Sed dubium incidit vtrū hec fit vā tu cogno
ſcis ſoꝛ. ſic ſignificando poſito ꝙ ſoꝛ. ſit coꝛaz
te de quo ſufficienter aduertas ⁊ ſufficientez
habeas noticiā ſingularē hoc excepto ꝙ ne-
ſcias illū vocari ſoꝛ. ⁊ arguitur ꝙ ſic pꝛimo
qꝛ ſi vltra cognitionem quā habes de ſoꝛ. co
gnoſceres ꝙ vocareꝛ ſoꝛ. cū alijs ꝑtibus iſta
foꝛet vera tu cognoſcis ſoꝛ. ſed ꝑꝑ incipere te
ſcire illū vocari ſoꝛ. nō efficiꝛ vera hec. tu co
gnoſcis ſoꝛ. igiꝛ ſeqtur ꝙ illa eſt vera abſqꝫ
hoc ꝙ ſcias illū vocari ſoꝛ. pꝫ ꝯña ⁊ minoꝛ.
qꝛ ſi in dato caſu efficereꝛ vera hoc eēt. quia
iſte terminus ſoꝛ. ſignificaret tm̄ quantū vo-
catū ſoꝛ. quod eſt falſum. qꝛ tunc ſeqꝛ ꝙ iſte
hō cras nō erit ſoꝛ. demōſtrato ſoꝛ. poſito ꝙ
cras nō erit vocatus ſoꝛ. ⁊ poſſet tunc ſoꝛ. in
cipere eſſe ſoꝛ. ⁊ deſinere eſſe ſoꝛ. ipō nō deſi
nēte eſſe hoīe. ⁊ ꝑ ꝯñs tales termini hō aſi-
nus. ſignificant tm̄ quātū vocatū hō ⁊ voca
tū aſinus. ⁊ tūc ſeqtur ꝙ nullus terminꝰ fo
ret mere ſubſtantialis. q̄ oīa ſunt falſa. igitur
iſte terminus ſoꝛ. nō ſuboꝛdinaꝛ illi cōplexo
vocatū ſoꝛ. ¶ Secundo ad dubiū arguiꝛ ſic
ponaꝛ platonē ſcire ꝑ oīa de ſoꝛ. ſicut poſituz
eſt te ſcire. ⁊ vltra hoc ponaꝛ ꝙ ipē ſciat ꝙ
voceꝛ ſoꝛ. tunc plato ſcit ꝙ iſte eſt ſoꝛ. demō
ſtrando ſoꝛtē. ⁊ cognoſcit ſoꝛ. ſed oēz noticiā
quā hꝫ plato de ſoꝛ. habes tu p̄ter hoc ꝙ tu
neſcis iſtū vocari ſoꝛ. igiꝛ ſequitur ꝙ tu ſcis
iſtum eſſe ſoꝛ. ⁊ cognoſcis ipm eſſe ſoꝛ. in da-
to caſu. ſicut plato ſcit cum illa particula non
vr̄ tolleꝛ quin ſcias ſicut plato. ¶ Tertio da
to oppoſito dubij ſequitur non eſſe poſſibile
te ſcire iſtū eſſe ſoꝛ. niſi ſcires iſtū vocari ſoꝛ.

Oppoſitum tñ arguitur. qꝛ ſi tu cognoſcis ſoꝛ. i
dato caſu ſequiꝛ cū alijs poſitis ꝙ tu ſcis ꝙ
iſte eſt ſoꝛ. ſicut plato ſcit. Ad partem tñ ne-
gatiuam dubij arguiꝛ. qꝛ tu dubitas hoc eē
ſoꝛ. igiꝛ nō ſcis hoc eſſe ſoꝛ. pꝫ ꝯñtia ⁊ aña
arguiꝛ quia in dato caſu. hec eſt tibi dubia
hoc eſt ſoꝛ. quā adequate ſcis ſignificare hoc
eſſe ſoꝛ. igiꝛ tu dubitas hoc eſſe ſoꝛ. ¶ Pꝛo
huiꝰ dubij ſolutiōe ſupponunꝛ aliq̄. ¶ Pꝛi
mo ꝙ iſte terminus mentalis ſoꝛ. naturaliꝛ
ſignificat ſoꝛtē. ¶ Secundo pꝛemittiꝛ ꝙ nō
pōt eſſe ꝙ iſte terminus ſoꝛ. ſit in mēte quin
ſignificet ſoꝛ. ⁊ ꝑ conſequens quin ꝑ ipſuz ap
pꝛehendatur ſoꝛ. pꝫ pꝛima ꝑs. qꝛ iſte termi-
nus naturaliter ſignificat. ⁊ ſecunda pꝫ. qꝛ ſi-
gnificare eſt potētie cognitiue naturaliter ope
ranti aliquid vel aliqua vel aliq̄liter repꝛeſen
tare. ¶ Tertio ꝙ oīs intentio alicuius rei in
intellectu exiſtens eſt noticia incomplexa eiuſ
dez rei patet. qꝛ nulla pōt poni rationabiliter
noticia rei incōplexa niſi cōceptus. ¶ Quar
to iſtis adiungiꝛ ꝙ iſte terminus ſoꝛ. vocalis
vel ſcriptus eſt ſingularis ⁊ nō ſuboꝛdinaꝛ huic
complexo vocatum ſoꝛ. qꝛ tunc ꝑ idem ille
terminus homo ſuboꝛdinaretur huic cōple-
xo vocatum homo. patet conſequentia. ⁊ cō
ſequens eſt falſum. qꝛ tamen nullus terminꝰ
vocalis vel ſcriptus foret mere ſubſtantialis

ſequitur etiā ꝙ talis ꝓpoſitio nō foret impoſſibilis hō eſt aſinus. homo eſt albedo. qꝛ ſignificarent ꝙ homo eſt vocatus aſinus. ⁊ ꝙ homo eſt vocatus albedo. quoꝝ quodlibet eſt poſſibile. Quinto ſupponitur. ꝙ iſte terminus ſingularis ſoꝛ. vocalis vel ſcriptus non ſuboꝛdinatur huic complexo ille homo huius coloꝛis ⁊ tante quantitatis ⁊ in tali ſitu. ⁊ ſic de alijs conditionibus patet illud. qꝛ aliter ſequitur ꝙ ſoꝛte non deſinente eſſe homine ipſe deſineret eſſe ſoꝛ. ⁊ ꝙ ſoꝛ. erit homo qñ ipſe non erit ſoꝛ. conſequens falſum. ⁊ conſequentia arguitur. qꝛ ſoꝛ. erit homo qñ non erit. iſte homo huius coloꝛis in hoc ſitu. ⁊ cum tanta quantitate ⁊c̄. ideo aliquādo nō erit ſoꝛ. qñ erit homo. tenet conſequētia per reſponſionem. Et per idem etiam pꝫ. ꝙ iſte terminus homo nō ſuboꝛdinatur tali complexo tale quale eſt homo. vel huic ſimile homini. patet illud. qꝛ tunc talis ꝓpoſitio mentalis. aſinus eſt hō. aut ſtānum eſt argentuꝫ ⁊ ſimiles foꝛent poſſibiles. qꝛ iſte nō plus ſignificarent niſi ꝙ aſinus eſt talis qualis ē homo. ⁊ ſtānum eſt tale quale eſt argentum. ⁊ tunc ſeqˀtur hoc conceſſo ꝙ iſte terminus homo nō foꝛet ſpecies ſpecialiſſima. qꝛ p̄dicaret̄ vere ⁊ affirmatiue de pluribus ſpecie differentibus. ¶ Per idem etiā. iſte terminus ſoꝛ. mentalis nō foꝛet ſingulariſ. qꝛ poſſet p̄dicari de ſoꝛ. ⁊ pluribus ſibi ſimilibus. Et ſequitur vltra ꝙ nulla ꝓpoſitio mentalis poteſt eſſe ſingularis. imo etiā ſequit̄ ꝙ nulli foꝛent termini ſubſtantiales q̄ oīa incōueniētia vident̄. ¶ Jdō eſt concludendū ꝙ tales termini ſoꝛ. plato mere ſubſtantiales ſunt ⁊ ſuboꝛdinant̄ ꝯceptibus mere ſubſtantialibꝰ nullā ſimilitudinē extraneā ⁊ accidentalē cōnotantibus ſilr̄ iſte terminus hō ſuboꝛdinatur vni conceptui ſimplici ſubſtantiali qui ſignificat tantū quantū hoc cōplexū aīal rationale non tñ ſuboꝛdinatur illi cōplexo. ⁊ ſic d̄ aliis. ¶ Et ꝑ iſta d̄r ad dubium ip̄m concedēdo qꝛ cum iſte terminus ſoꝛ. nō ſuboꝛdinet̄ conceptui cōnotanti vocationem ſequitur ꝙ poſſibile eſt te cognoſcere ſoꝛ. abſqꝫ hoc ꝙ ſcias quis ſit vocatus ſo. qꝛ iſta ꝓpoſitio tu cognoſcis ſoꝛ. non plus ſignificat niſi ꝙ tu cognoſcis illum qui eſt ſoꝛ. ꝑ intentionem ſeu noticiam que eſt iſte terminus mentalis ſoꝛ. vel cui ſuboꝛdinatur talis terminus vocalis aut ſcriptꝰ ſoꝛ. ¶ Et ad argumentum in oppoſitū cū arguit̄. ꝙ illa eſt tibi dubia in illo caſu. hoc eſt ſoꝛ. quā adequate ſcis ſignificare hoc eē ſoꝛ. igit̄ ⁊c̄. d̄r negando añs nō .n. ſcis illā ſignificare hoc eſſe ſoꝛ. qꝛ nō intelligis p̄dicatū eiꝰ poſito ꝙ iſte terminus ſit ſingularis ⁊ ſubſtantialis. qꝛ nihil ſcis ip̄m ſignificare niſi foꝛte caperet̄ ly ſoꝛ. ꝓ hoīe vocato tali noīe ſicut ſepe vtimur terminis eis abutendo cū dicimus ꝙ ſcimus Adā fuiſſe ⁊ antixp̄m foꝛe. ⁊ ſicut dicimus ſcire fenicē foꝛe. ⁊ tñ foꝛte nō habemus ꝯceptum ſingularē ⁊ ſubſtantialē cui talis terminus Adā vel antixp̄s ſuboꝛdinatur dū illi termini vocales ſunt ſingulares ⁊ ſubſtantiales lꝫ poſſumus illū habere. ſed frequenter ꝑ tales terminos vocales intelligimus res ſic vocatas puta ꝑ iſtum terminū antixp̄ꝫ intelligimus hoīem vocatū illo noīe antixp̄s. ꝑ iſtū terminū fenix intelligimuſ animal vocatū tali noīe aut aliquid hmōi. ⁊ tūc ſic appꝛehendenti nō ſunt tales termini mere ſubſtātiales. neqꝫ ſingulares. Jn dicto igitur caſu iſta ꝓpoſitio hoc eſt ſoꝛ. nō eſt intellecta a te habito ꝙ iſte terminus ſit ſingul'is. qꝛ iſte terminꝰ vocalis ſoꝛ. nō tibi ſignificat ſoꝛ. neqꝫ iducit te ī noticiā ſoꝛ. Ex p̄dictis pꝫ iſtā ꝯñam valere tu ſcis ſoꝛ. eſſe ſoꝛ. igitur tu cognoſcis ſoꝛ. tu ſcis chymerā poſſe ītelligi. igitur tu cognoſcis chymerā. pꝫ ꝯña. qꝛ noticia cōplexa p̄ſupponit notitiā icōplexā. ¶ Jtē nō potes ſcire hoc eſſe ſoꝛ. niſi habeas in mēte talē ꝓpoſitionē hoc eſt ſoꝛ. ⁊ iſta nō pōt eē in mente niſi ſit eius p̄dicatū in mente. ⁊ illud p̄dicatū nō pōt eſſe in mente niſi ſignificat ſoꝛ. vt pꝫ ex p̄ma ⁊ ſcd̄a ſuppoſitione.

Ultimum dubium vtrum poſito ꝙ cognoſcas tulliuꝫ ⁊ neſcias ip̄m vocari ciceronē vel marcū cognoſcas etiā ciceronē exiſtentibus illis nominibus ſinonimis. Ad qd̄ d̄r ꝙ tu cognoſcis marcū tulliū ⁊ ciceronē. qꝛ ſinonima vocalia vel ſcripta eidē conceptui ſuboꝛdinantur. lꝫ nō ſit ita de ꝯuertibilibus diſtinctis a ſinonimis. vñ nullus terminus vocalis aut ſcriptꝰ ſignificat alicui homini niſi iſte terminus ſuboꝛdinet̄ eidē homini alicui conceptui ſecū cōuertibili ⁊ ſinonimo ⁊ hoc vt terminus eſt. ⁊ ꝑ hoc etiam pꝫ ꝙ nullus terminus vocalis

vel scriptus vt terminus intelligit̃ ab homie nisi iste subordinet̃ vni termino secū sinoni-mo. ¶ Sed forte contra id qđ superius dici tur. s. ꝙ talis terminus sor. nō subordinatur conceptui significanti tantū quantū hoc cō-plexū. simile sorti. sic arguit̃. posito ꝙ sor. sit corā te de quo habeas cōceptū cui subordi-nat̃ iste terminus vocalis sor. tunc te diuer-so ad aliquā partem ponat̃ in eodē situ pla-to remoto sor. te nō ꝑcipiente mutationē ali-quā. ⁊ sequit̃ ꝙ te conuerso ad platonē iste conceptus sor. in mente tua vtrūqꝫ istoꝝ si-gnificat. silr̃ ⁊ iste conceptus plato. q: quarū cūqꝫ intentionū oīno similiū vel oīno similes res significantiū qcquid significat vna signifi cat a'ia. sed vna earū significat sor. igit̃ ⁊ alia significat sor. ⁊ econtra. Ideo dī admisso ca-su negando maiorē. s. quarūcunqꝫ intentio-num oīno similium vel oīno similes res si-gnificantium quicquid significat vna signifi-cat alia ad bonum intellectum. sed verū est ꝙ quarūcunqꝫ duarum intentionū o[illegible]ino siliū qlcūqꝫ significat vna significat alia. Nā iste terminus sor. talē rē significat qualis est plato. non tñ illud significat qđ ē plato. quā-uis sic appareat. neqꝫ est mirum si decipi-mur in illis conceptibus putando ꝙ sint con uertibiles cum simus decepti in rebus ab il lis significatis ⁊ nobis sensatis. vnde non est imaginandum ꝙ termini mentales substan tiales sua significata significēt propter eorum similitudinem extrinsecam. vnde iste termi-nus mentalis substantia significat rem diuisi bilē ⁊ incorpoream que nullam similitudinē extrinsecam adinuicem habent ab aliquo sē su perceptibilem. ¶ Ita etiam iste terminus mentals ens oīa entia vnica intentione signifi cat ⁊ non propter omnium entiū silitudinē extrinsecā ꝑspectā aut a sensu ꝑceptam.

¶ Explicit capitulum de appellatōibus.

¶ Incipit caplm̄ de ꝓbatōe ꝓpōnis vlis.

Propositio vniuer-salis af-firmatiua non exceptiua cui⁹ pri mus termin⁹ est ly omnis aut secū conuertibilis ex compositi-one primaria suorum terminorum significāt habet exponi per copulatiuam cuius prima pars est indefinita vel particularis illius vni uersalis. ⁊ secunda ps est vniuersalis negatī ua cuius subm̄ ē sinonimū cum termino di-stributo p illud signum vniuersale. predicatū autem est oppositū contradictorie predicato eiusdem ꝓpositionis vniuersalis. Et vꝫ pñā ab ista exposita ad istā copulatiuā ⁊ ad quā-libet eius partem principalē. Et econuerso ab ista copulatiua ad illā expositam vꝫ argu mentū de forma. nō tñ vꝫ pñā a qlibet par-te istius copulatiue principali ad illā expositā Et pp hoc valet argumentum. aīal currit. ⁊ nullū est animal nō currens. igitur omne ani mal currit. Sed nō omnis vniuersalis hꝫ ꝓ bari p indefinitam vel particularē suā ⁊ vni uersalem negatiuā. vt pꝫ de istis. incipit oīs hō esse sor. in hoc instanti tm̄ oīs sol lucet. to tus sor. ē min[illegible] sor. Et sicut dī de ly oīs ita dī đ ly vterqꝫ qlibet ⁊c̄. vt alter hō currit. ⁊ nō est alter hō non currens. igitur vterqꝫ hō currit. Silr̃ de futuro aliqs hō curret. ⁊ nul lus erit hō non currens. igitur qlibet hō cur ret. Et nō dꝫ sumi illa minor sic. nullus ē vel erit homo nō currens. vt ante dictū est. Ex quibus patet istā esse falsam. vterqꝫ homo currit posito ꝙ duo hoīes currant ⁊ alij qui escant. q: eius contradictoria est vera. alter homo non currit. q: alter aliquorum homi-num non currit. ideo vna eius exponens est falsa. s. nō est alter homo non currēs. ¶ Itē sequitur vterqꝫ homo currit sed quilibet ho mo est alter homo. igitur quilibet homo cur rit. ⁊ minor ē vera. q: quilibet homo est al-ter homo aliquorum hominū. Ex quib⁹ pa tet vlterius illā pñam esse bonā. vterqꝫ ho-mo currit. igitur qlibet hō currit. sed nō ecō-tra. quia vnico homine existente antecedens est verum. ⁊ consequēs falsum. q: ex conse-quente sequitur ꝙ alter homo currit. ⁊ seq tur. alter homo currit. igitur duo homines sunt. consequentia pꝫ. ⁊ ꝯsequens est contra casum. Seqt̃ etiā istam esse ipossibilē. vtrūqꝫ oculū habendo tu potes videre. q: eius con tradictoria est vera. s. alterum oculum habē-do tu non potes videre. quia alterum ocu-lum duorum oculorum pura equi habendo tu non potes videre. ⁊ alterum duorum ocu lorum equi potest esse alter oculus. igitur al terum oculum habendo. tu non potes vide re. patet pñā. ab inferiori ad suū supius cuꝫ

debita ꝯstantia negatōe postposita. Et ideo neqꝫ vtrūqꝫ oculū habendo tu potes videre neqꝫ neutꝝ oculū habendo tu potes videre. sed alterū oculū habēdo tu nō potes videre ⁊ alteꝝ oculū habendo tu potes videre posito ꝙ habeas duos bonos oculos ex quorū quolibet sufficienter videre possis. Et ꝯñter ꝯcedendū ē ꝙ vterqꝫ illoꝝ q est sor. currit. ⁊ tñ solus sor. currit. demonstrato sor. ⁊ platonē quoꝝ solus sor. currat. q² alter illoꝝ qui est sor. currit. ⁊ non est alter illorum qui est sor. non currens. igitur ⁊c̄.

Sed forte arguit̄ contra istū modū exponendi ꝓbādo ꝙ nō valet ꝯña ab exposita ad suas exponētes ⁊ econtra. q² nō seqt̄ aliq̄ ꝓpositio est ꝓpositio vera. ⁊ nihil est ꝓpositio. nō ꝓpositio vera. igit̄ ōis ꝓpositio est ꝓpositio vera. añs enim in casu est veꝝ. ⁊ ꝯñs falsum. posito. s. ꝙ a propositio q̄ sit aliqd sit ōis ꝓpositio vera. ⁊ sit b ꝓpositio falsa q̄ nō sit aliqd. p̄ꝫt. n. eē ꝙ aliq̄ ꝓpō nō sit aliqd. puta mētalis. ⁊ ꝙ aliqua sit aliqd puta vocalis vel scripta sicut populus nō ē aliqd. q² nō ē substātia nec accñs nec est corpus cū nō sit quātitas ꝯtinua neqꝫ aīal neqꝫ hō. ⁊ nō sint p̄tes ꝓpōnes q̄ꝫ. a. ⁊ b. tunc pꝫ añs fore veꝝ. ⁊ ꝯñs falsum. ¶ Itē nō seqt̄ pplus currit ⁊ nihil ē pplus nō currēs. igit̄ ōis pplus ē currens. posito. n. ꝙ aliqs pplus currat ⁊ aliqs nō. tūc añs est veꝝ ⁊ ꝯñs falsum. q² aliqs ē populus nō currens. ¶ Itē nō seqt̄ aliq̄ ꝓpō vl̄is affirmatiua de tertio adiacēte est falsa. ⁊ nulla est ꝓpō vl̄is affirmatiua de tertio adiacente nō falsa. igitur ōis ꝓpō vl̄is affirmatiua de tertio adiacente est falsa. ⁊ tñ hic arguit̄ a copulatiua exponēte ad expositā. igit̄ ⁊c̄. pꝫ ꝯña ⁊ minor. sed maior arguit̄. q² posito ꝙ nō sit aliq̄ ꝓpositō vl̄is de tertio adiacente affirmatiua nisi ꝯñs ⁊ añs formale ꝯñtie est añs veꝝ. ⁊ ꝯñs falsū q² se falsificat sic significando. ¶ Itē illa ꝯña nō valet aīal scis eē ⁊ nihil est aīāl qn illud scias eē. igit̄ oē aīal scis eē. ⁊ hic arguit̄ ꝑ regulā. igit̄ ⁊c̄. ꝯña pꝫ ⁊ minor. sed maior arguit̄ ponēdo ꝙ oē aīal qd̄ ē aīal scias eē. ⁊ ꝙ scias Adā nō eē tunc est añs istius ꝯñtie veꝝ. ⁊ ꝯñsequens falsum. s. oē aīal scis esse. q² aliqd̄ aīal scis nō esse. igit̄ aliqd̄ aīal nō scis esse. pꝫ ꝯña ⁊ arguit̄ añs. q² tu scis hoc nō eē demr̄ato Adā. vt pono. igit̄ hoc scis non eē. pꝫ ꝯña satis ⁊ vltra hoc scis nō eē. igit̄ aliqd̄ aīal scis nō eē. pꝫ ꝯña ab inferiori ad suū supius affirmatiue ⁊c̄. ¶ Itē arguit̄ ꝙ ab exposita ad illā copulatiuā exponentē nō vꝫ ꝯña. q² nō seqtur q̄lislibet hō currit. igit̄ de aliq̄ spē q̄litatis hō currit. ⁊ nulla est spēs q̄litatis de qua nō hō h̄ñs currat. ⁊ hic arguit̄ ꝑ regulā. igitur. ⁊c̄. pꝫ ꝯña. ⁊ maior arguit̄. q² ꝯñs istius significat ꝙ de aliquo termino specifico hō h̄ñs currit. cū ōis spēs sit terminus. iō ipertinens est illud ꝯñs illi antecedenti.

Ideo dr̄ ad primū de virtute sermonis ꝯcedendo ꝙ ab expositis sit̄ sumptis ad suas exponētes si vꝫ ꝯña sic intelligendo ꝙ tales ꝯñe nō valent aliqs hō currit. nullus est hō nō currens. igit̄ qlibet hō currit. q² illud qd̄ ponit̄ ꝓ añte. neqꝫ est veꝝ neqꝫ falsum. cū nō sit ꝓpō. sed si debeat valere ꝯña oꝫ ponere copulationē sic. ꝙ arguatur a copulatiua q̄ nō est iste exponentes. sed ē iste exponentes cū illa copula. ⁊c̄. Et ꝑ eādē cāꝫ nō valēt tales ꝯñe. ōis hō currit. sor. ē hō igitur sor. currit. ⁊c̄. ¶ Sed ad formā argumēti omissis verbis dr̄ negādo illā ꝯñaꝫ aliq̄ ꝓpositio est vera. ⁊ nihil est ꝓpō nō ꝓpō vera igit̄ ōis ꝓpō est ꝓpō vera. ⁊ dr̄ ꝙ ibi nō arguit̄ a copulatiua exponente ad suā expositā q² ista negatiua exponens nō bene sumit̄ vñ ad sumendū negatiuā exponentē talium vl̄ium adhibēda est diligentia vt sumant̄ termini p̄cise eq̄l̄r supponentes ꝓ tot p̄cise ꝓ quot supponunt in exposita. ⁊ iō ꝑm varios terminos pro vna re vel multis supponentes i exposita oꝫ etiā varios terminos accipere in exponēte negatiua. ⁊ ideo licet illa ꝯña valeat animal currit. ⁊ nihil est aīal nō currens. igitur omne animal currit tanqꝫ a copulatiua exponente ad suam expositā tñ ista ꝯña non valet ppl̄s currit. ⁊ nihil est ppl̄s nō currens igitur qlibet pplus currit. ⁊ hoc est propter varia significata illorū termioꝝ animal ⁊ populus. q² ly animal pro re aliqua supponit. sed ly populus pro nulla re supponit. sed ꝓ multis rebus simul acceptis supponit. Et iō illa quilibet populus currit. sic exponenda ē populus currit. ⁊ nullus est populus nō currens tenendo ly nō currens nō substantiue. Uel sic accipienda est minor nihil nec aliqua

sunt populus nõ currentia. Vñ lꝫ bene su/
mat̃ ista negatiua. nullũ est aĩal nõ currens
respectu istius. oẽ aĩal currit. nõ tñ bene su/
mit̃ ista. nullus est pplus nõ currens. tenen
do ly currens substantiue. qꝛ pplus neqꝫ est
currens neqꝫ nõ currens. Sꝫ bene est currẽ
tia vel nõ currentia sicut pplus nõ ẽ homo
neqꝫ nõ hõ. ⁊ ita oĩo dĩ de ista. oĩs proposi/
tio ẽ vera. ¶ Ad aliud differt̃ solũ vsqꝫ ad
mãꝫ insolubiliũ. ¶ Ad aliud dr̃ negando cõ
sequẽtiã aĩal scis eẽ. ⁊ nihil ẽ aĩal ꝙ nõ scias
esse. igit̃ omne aĩal scis eẽ. qꝛ minor nõ sumi
tur sicut dꝫ sumi eo ꝙ in illa ꝓpositione. om
ne aĩal scis eẽ. distribuit̃ ly aĩal ꝓ omni aĩali
qđ qs põt intelligere. iõ minor dꝫ sic sumi.
⁊ nullũ ẽ aĩal qđ qs põt itelligere qđ nõ sciaſ
eẽ. ¶ Ad aliud cũ arguit̃ ꝙ illa ꝯña nõ valet
q̃lislibet hõ currit. igit̃ de q̃libet spẽ q̃litatis
hõ hñs currit. igit̃ ⁊c̃. dr̃ negãdo ꝯñtiã nec
ille sunt sue exponẽtes. qꝛ ista q̃lislibꝫ hõ cur
rit. nõ significat ꝙ de q̃libet spẽ q̃litatis hõ
hñs currit. sed significat ꝙ q̃libet q̃litate ali/
cuius q̃lificati data hõ q̃lis eadẽ q̃litate spe/
cifice currit. ⁊ sic exponatur ista. ⁊ pꝫ solutio
argumenti.

Sed occurrit dubiũ qd sit subiectũ in ta/
libus ꝓpositionibꝰ ꝓ sui expositione habẽda
cuiuslibet hoĩs asinus curit. oĩs ꝓpositio vel
eius ꝯtradictoria ẽ vera. nũqd hoc totũ hoĩs
asinus sit subiecuꝫ in prima. ⁊ id. propositio
vel eius cõtradictoria sit subm in scđa. aliter
enĩ sumẽde sunt exponẽtes negatiue si totũ
illud sit subiectũ q̃ꝫ si solũ vna eiꝰ ps. Et pri
mo arguitur ꝙ subm istius ꝓpositionis scri
pte. cuiuslibet hominis asinus currit. sit totũ
hoc hoĩes asinus ⁊ nõ ly hoĩs solũ vt dici
solet. solet. n. dici ꝙ in hac. cuiuslibet hoĩs asi
nus currit. ly hoĩs est subiectũ qđ pꝫ reducẽ
do ad rectũ sic q̃libet hõ ẽ cuius asinus cur/
rit. Sꝫ cõtra. qꝛ illius scripte. cuiuslibet hoĩs
asinus currit. ẽ ly hoĩs ps ꝓpositõis ⁊ non
subꝫ. qꝛ nõ põt reddere suppositũ illi verbo
ẽ. immo nullius vbi põt eẽ suppositũ. Neqꝫ
ẽ pars predicati neqꝫ predicatũ. igit̃ cuꝫ iste
terminus sit cathegorema est pars subi ⁊c̃.
¶ Item ly homo nõ est pars istius proposi
tionis. cuiuslibet hoĩs asinus currit. igit̃ non
est subiectũ eius. ¶ Item in illa ꝓpositione
currens est oĩs asinus. hoc totũ est predica/
tũ hoĩs asinus. igitur ꝯuertẽdo illud totũ qđ
est predicatũ efficit̃ subiectũ. ⁊ ꝑ ꝯñs istius
propositionis. hoĩs asinus est currens. sub/
iectũ est illud. totũ hoĩs asinus. ¶ Itẽ in illa.
tñi vex est propositio vel eius cõtradictoria.
vtraqꝫ pars illius disiũcti tenet̃ ex parte pre
dicati ꝓpositio vel eius ꝯtradictoria. igit̃ in
illa vl'i. oĩs propositio vel eius cõtradictoria
est vera. vtraqꝫ pars disiuncti se tenet ex par
te subiecti. ¶ Itẽ aliter sic. ista ꝯña valet a cõ
uersa ad conuertentẽ. sor. est hõ vl' asinus igi
tur hõ vel asinus est sor. ⁊ in prima vtraqꝫ
ps disiuncti se tenet ex parte predicati. igitur
in scđa etiã se tꝫ ex pte subiecti. ¶ Sed forte
dr̃ ꝙ ista nõ conuertitur sic. sed dꝫ sic cõuerti
igit̃ qđ est homo vel asinus est sor. ¶ Sed
contra. qꝛ ista. hõ est chymera vel homo. cõ
uertetur sic. igitur ꝙ est chymera vel homo
est homo. sed ꝯñs est falsuꝫ. qꝛ sequit̃. qđ est
chymera vel hõ ẽ hõ. igit̃ chymera vel hõ
est hõ. ꝯñs. falsum. qꝛ sequitur chymera vel
hõ est hõ. igitur chymera est ens qđ vel hõ
est hõ. ꝯñs falsum. ⁊ tenet ꝯña ꝑ positionem
q̃ tñ ꝯña apud veritatem nõ valet cũ sit illa
vera. chymera vel homo ẽ hõ. qꝛ omne qđ
est chymera vel homo est hõ. ideo chyme/
ra vel homo est homo. ⁊ etiã qꝛ homo ẽ hõ
igitur chymera vl' hõ est hõ a parte disiun/
cti ad totũ sine impedimento. ¶ Item in illa
asinus currit. ly asinus ẽ subiectũ ⁊ regitur a
parte ante ab illo verbo currit. sed ꝑꝑ appo
sitionem istius obliq hoĩs nõ variat̃ depen/
dentia istius verbi currit ad illud nomen asi
nus. qꝛ ly hominis non regit̃ ab illo verbo
currit. igit̃ sequit̃ ꝙ ly asinus adhuc regitur
a parte ante ab isto verbo currit. Alia argu/
menta pro ista parte adduci possent ex fun/
damẽtis speculatiue grãmatice. sed qꝛ illa nõ
faciliter intelligerent̃ sine longa disgressione
ideo relinquantur.

Oppositum tñ arguit̃. qꝛ dato ꝙ totum illud sit
subm hominis asinus in ista hoĩs asinus cur
rit sequit̃ ꝙ totũ illud possit distribui. ⁊ tunc
seqt̃ ꝙ aliqua est vniuersalis falsa cuius que
libet singularis est vera ⁊ cuilibet supposito
subi correspondet vna singularis ꝯñs est fal/
sum ⁊ ꝯña arguit̃. qꝛ ista vniuersalis ẽ falsa.

oīs ꝓpositio vel eius ꝯtradictoria ē vera dato ꝙ hoc totū disiunctū sit subiectū ⁊ dato ꝙ q̄libet ꝓpositio habeat ꝯtradictoriū. ⁊ tñ q̄libet eius singularis est vera. s. ista propositio vel eius cōtradictoria est vera. ⁊ sic de alijs.

Ad dubium rñdet ipm cōcedendo intelligēdo ꝙ in ista propositione oīs ꝓpositio vel eius cōtradictoria est vera. vtraqȝ ps disiuncti se tenet ex parte subiecti lȝ illius ꝓpositionis totū illud nō sit subiectū ꝓpositio vel eius cōtradictoria. q: ly vel nō ē ps extremi. ❡ Ad argumentū cum arguit. q: sic alicuius vl'is false affirmatiue q̄lȝ singularis foret vera cuȝ hoc ꝙ cuilibet supposito subi corespondet vna singularis. dr̄ cōcedendo illud ꝯñs quā uis nō seq̄tur ex dubio vt pȝ de tali. incipit vtrūqȝ illoꝝ esse veꝝ. demōstrando duas ꝓpositiones q̄rū vna incipiat ⁊ desinat eē vera ⁊ alia incipiat ꝑ remotionē. Silr̄ de illa incipit oīs hō esse sor. posito ꝙ sor. incipiat esse oīs hō ⁊ sit ⁊ fuerit añ sor. ⁊ de illa icipit oīs asinus currere posito ꝙ iā sint tres asini ⁊ nō plures q currāt ⁊ currerint ꝑ horā imediatā huic instanti ⁊ desinat esse ꝑ remotionē de pñti c. asinus q nō imediate añ hoc currebat tunc pȝ ꝙ illa vl'is est vera incipit oīs asinus currere. ⁊ q̄lȝ singularis est falsa. in illo. n. casu incepit oīs asinus currere lȝ nullus asinus incipiat currere. sed aliqs desinat currere. sed tñ ad argumentū dr̄ negando ꝯñaȝ cū infert illa ꝯclusio cōcessa ex dubio. Et ad probationē cū arguit ꝙ illa est falsa. oīs propositio vel eius ꝯtradictoria est vera. posito ꝙ oīs ꝓpositio habeat cōtradictoriū. dr̄ cōcedendo. sed dr̄ vlterius ꝙ nulla talis est sua singularis. illa ꝓpositio vel eius cōtradictoria est vera. q: q̄libet talis ē indefinita. sed sue singulares sunt iste. illa q̄ est ꝓpositio vel eiꝰ ꝯtradictoria est vera demonstrando gr̄a exēpli istā nullus deus est. ⁊ pȝ ꝙ illa singularis est falsa sicut ⁊ multe alie discurrendo tā ꝑ propositiones veras q̄ȝ falsas. ❡ Sed forte contra hoc arguit probando adhuc ꝙ aliq̄ vl'is in casu est vera. puta illa cuiuslibet hoīs asinus currit. in quo casu multe eius singulares sunt false ponendo ꝙ quilibet asinus qui est alicuius hoīs currat. Sed sit aliquis hō qui non habeat asinū puta sortes. ⁊ sequitur ꝙ aliqua singularis istius est falsa. cuiuslibet hoīs asinus currit. q: ista istius hominis ille asinus currit demonstrando sor. ⁊ aliquem asinum. ⁊ tñ ista vniuersalis est vera. q: ipa conuertitur cum ista. quilibet asinus hominis currit que est vera. vt pȝ exponendo. igitur ipa est vera. pȝ consequentia. ⁊ arguitur antecedēs. q: cōtrarie istarū propositionum inuicem conuertuntur. igitur ⁊ illa cōuertūtur pȝ ꝯña ⁊ antecedēs. q: iste conuertūtur nullius hominis asinus currit. ⁊ nullus asinꝰ hominis currit. ❡ Item in isto casu ista ē falsa. alicuius hominis asinus non currit. q: seq̄tur alicuius hominis asinus nō currit. igitur asinus alicuius hominis non currit. ꝯsequēs falsum ex casu. q: quilibet asinus alicuius hominis currit. ⁊ consequentia arguitur. q: subiecta istarum propositionum conuertunt. ⁊ pro eisdem precise supponunt. ⁊ alia sunt paria ⁊ conuertibilia. igit ⁊ iste propositiones conuertunt. sicut ⁊ iste asinus hominis currit. ⁊ hominis asinus currit. Uel presupponat prius ꝙ non refert dicere hominis asinꝰ ⁊ asinus hominis vbicunqȝ ponat sine distributione. ❡ Item tantum currens est hominis asinus. ponat enim cū toto casu ꝙ nihil currat nisi hominis asinus. tunc tm̄ currens est hominis asinus. igitur cuiuslibet hominis asinus est currens. tȝ consequentia ab exclusiua ad vniuersalem de terminis transpositis. ⁊ antecedens est verū. igitur ⁊ cōsequens. ❡ Item iste exclusiue conuertuntur tantum currens est hominis asinus. ⁊ tantum currens est asinus hominis. ⁊ iste sunt sue vniuersales sic significando. scilicet quilibet asinus hominis est currens. ⁊ cuiuslibet hominis asinus est currens. igitur ⁊ iste vniuersales conuertuntur. sed vna illarum est vera in dicto casu. igitur ⁊ vtraque. ❡ Item hominis asinus currit. ⁊ nihil est hominis asinus nō currens. igitur cuiuslibet hominis asinus currit. pȝ consequentia ꝑ regulam datam de expositione vniuersalis affirmatiue. ⁊ antecedens est verum. igitur ⁊ consequens. ❡ Item quelibet singularis istius vniuersalis. cuiuslibet hominis asinus currit. sequitur ex aliqua singulari istius. quilibet asinus hominis currit ⁊ econuerso. ⁊ cuilibet supposito subiecti alicuius istorum corespondet aliq̄

singularis.igitur vna vniuersalis istorum sequitur ad aliam ⁊ econtra. Si conceditur cõsequentia probat̃ antecedens ponendo ꝙ qlibet homo habeat asinum currentem ⁊ nullũ quiescentem.tunc pꝫ ꝙ tot sunt singulares vnius istarum vniuersalium quot alterius se formaliter in ꝯñtia bona iferẽtes.qꝛ bñ seqt̃ istius hoïs iste asinus currit igit̃ iste asinus hoïs currit.silr seqt̃ ecõuerso.vt pꝫ.¶ Itẽ indefinite istarum vniuersalium conuertũtur igit̃ ⁊ iste vniuersales conuertuntur.pꝫ cõsequentia.⁊ arguitur antecedens.qꝛ iste cõuertuntur asinus hominis currit.⁊ hominis asinus currit. Ideo forte dicitur.sicut argumenta petunt ꝙ iste conuertuntur in dato casu.⁊ vtraqꝫ est vera.Sed contra.alicuius hominis asinus non currit.igitur nõ cuiuslibet hominis asinus currit.ꝯña pꝫ ex positiõe.⁊ antecedens arguitur.qꝛ sortis asinus nõ currit ⁊ sortes est aliquis homo.igitur alicuius hominis asinus non currit.¶ Item alicuius hominis nullus asinus est.igitur alicuius hominis nullus asinus currit. Item si cuiuslibet hominis asinus currit ⁊ sor.est homo.igitur sortis asinus currit. Iteꝫ iste exclusiue.tantũ hominis asinus currit.⁊ tantum asinus hominis currit.non sunt conuertibiles.igitur ⁊ iste vniuersales quilibet asinus hominis currit.⁊ cuiuslibet hoïs asinus currit.non sunt conuertibiles sic significando.pꝫ ꝯña ex responsione.⁊ arguitur antecedens ponẽdo ꝙ solus sortes habeat asinũ currẽtẽ.sed cũ hoc currunt alia aïalia.⁊ pꝫ ꝙ illa est falsa.tm̃ asinus hominis currit.⁊ ista est vera.tm̃ hominis asinus currit.qꝛ hominis asinus currit.⁊ nullius non hominis asinus currit.igitur tã tum hominis asinus currit.pꝫ consequentia ab exponentibus ad expositam.cuius antecedens in casu est verum.ergo ⁊ consequens. Item solius sor.asinus currit.igitur tm̃ sor. asinus currit.pꝫ ꝯña.⁊ añs.qꝛ sortis asinus currit.⁊ nullius non sor.asinus currit.igitur solius sortis asinus currit.pꝫ ꝯña ꝑ exponentes illius termini solius.Sed adhuc dicitur vt prius negando istam conclusionem illataꝫ sequi ex dictis cum casu posito.⁊ vlterius dĩ ꝙ iste conuertuntur.cuiuslibet hominis asinus currit.⁊ quilibet asinus hoïs currit.Et termini ita supponunt in vna sicut in alia.Et vlterius dĩ ꝙ ista cuiuslibet hoïs asinus currit non hꝫ singularem aliqꝫ.nisi istam i q̃ demonstrat̃ homo habens asinum saltem si sumantur singulares de pronoïe demonstratiuo.vnde sue singulares sunt tales iste qui ẽ asinus hoïs currit.aut sic.hoc qđ est hominis asinus currit.iõ in ista istius hominis ille asinus currit demonstrato homine non habente asinum ꝑ ly istius.⁊ aliquo asino ꝑ ly iste non est singularis illius.nisi in voce.⁊ nõ in significatione.ideo nõ procedit argumentum.vnde sicut conceditur ista in illo casu cuiuslibet hominis asinus currit.ita concedẽdũ est in casu aliquo ꝙ cuiuslibet hominis brunellus currit.⁊ tñ solius sortis brunellus currit.⁊ cum hoc tñ plato est homo cuius brunellus non currit.pꝫ hoc posito ꝙ solus sor. habeat brunellum currentem.⁊ plato habeat asinum quiescentem tantũ.tunc prima ꝓs illa.s.cuiuslibet hominis brunellus est asinus currens in dato casu vera est exponendo illã vt ꝑ prius.⁊ cum hoc tñ stat ꝙ solius sortis brunellus sit asinus currens.¶ Ueruntamẽ ad probandum ꝙ iste vniuersales conuertã tur fiebat consequentia.q̃ nõ vꝫ q̃ arguebat̃ illas vniuersales conuerti ꝑ hoc ꝙ illaꝝ singulares ꝯuerterent̃.dĩ.n.ꝙ nõ vꝫ ꝯña.lꝫ tñ iste vl'es cõuertant̃.Unde nõ valet illa forma a.⁊.b.vniuersales cõuertunt̃.⁊ cuilibet supposito subi vtriusqꝫ eaꝝ correspõdet vna singularis.igit̃ singulares illaꝝ ꝯuertunt̃.vt pꝫ in dicto casu.neqꝫ seqt̃ ecõtra singulares a.vniuersalis ⁊.b.vniuersalis conuertunt̃ sic ꝙ q̃libet singularis a.seqt̃ ex aliq̃ singulari.b. ⁊ ecõtra.⁊ vtriusqꝫ vl'is cuilibet supposito subiecti correspõdet vna singularis.igitur ille vl'es cõuertunt̃.aut ex vna seqt̃ alia.econtra pꝫ totũ hoc de istis vl'ibus.oïs hõ q est alb⁹ currit.⁊ oïs hõ currit.q ẽ albus.posito enĩ ꝙ oïs hõ sit albus.tũc tot singulares ꝓci se hꝫ vna.sicut alia.dato ꝙ cuilibet supposito subi illaꝝ corñdet vna singularis.pꝫ tũc ꝓpositũ.Et tũc ad argumẽta qñ ar̃ ꝙ nõ cuiuslibet hoïs asinus currit.qꝛ sortis asin⁹ nõ currit.⁊ sor.ẽ aliqs hõ.igit̃ alicui⁹ hoïs asinus nõ currit.negat̃ cõsequentia.Et si dicat̃ ꝙ arguit̃ ab inferiori ad suũ superius cũ constãtia subiecti.dĩ ꝙ nõ bene sumit̃ constãtia. dꝫ enim sũmi constãtia totalis extremi vt sic

arguẽdo.sor.asinus non currit.⁊ sor. asinus est hoīs asinus.igitur hoīs asinus nō currit sed minor est falsa. Ad aliam formam dr̄ etiã negando ɔ̄ñam cuꝫ arguitur sic cuiuslibꝫ hominis asinus currit.⁊ sor. est hō. igitur sor. asinus currit.negatur ɔ̄ña. q: lꝫ arguatur a superiori distributo nō tm̄ sumitur cōstantia totalis extremi sed debet sumi minor sic.sor. asinus est alicuius hoīs asinus ad ɔcludendã illã.sortis asinus currit cū maiori. ¶ Ad aliud negat̄ illud añs.alicuius hoīs nullus asinus est in casu dato.q: in dicto casu cuiuslibet hominis qlibet asinus est. ¶ Ad aliud ɔceditur ꝙ iste exclusiue cōuertunt̄.⁊ negat̄ ꝙ illa tãtum hoīs asinus currit.sit vera.debꝫ eniꝫ sic exponi.nihil ꝙ nō sit hominis asinus currit ⁊ qñ arguitur ꝙ tm̄ hominis asinus currit. q: solius sortis asinus currit.dicitur negãdo añs ⁊ negatur argumentum illud cōcludens q: nō exponitur illo modo.

¶ De ꝓbatione propositionis exclusiue.

Propositio exclusiua affirmatiua in singulari numero de subiecto simplici exponitur ꝑ copulatiuam ex sua ꝑiacente ⁊ vniuersali negatiua cuius subiectum est terminus infinitus oppositus cōtradictorie subiecto exclusiue vt homo currit.⁊ nihil nō homo currit igitur tm̄ homo currit. Similiter tm̄.b. instans erit instans exponitur sic.b.instans erit instans ⁊ nihil nō.b.instans erit instans.igit̄ tm̄.b.instans erit instans.⁊ nondū debet sumi minor sic nihil aliud q̄ꝫ.b.instans erit instans.q: vtraqꝫ exponens esset vera ⁊ exposita falsa q: sua vl'is de terminis transpositis esset falsa. ¶ Sed forte cōtra istū modū exponendi arguitur ꝓbando ꝙ aliquando exclusiua est falsa ⁊ vtraqꝫ suarum exponētiuꝫ vera vel ecōtra.q: ista consequētia nō valet.veruꝫ est ꝓpositio.⁊ nihil nō verum est ꝓpositio.igitur tm̄ verum est ꝓpositio.q: añs illi⁹ est verum ⁊ ɔ̄ñs falsuꝫ ponendo ꝙ oīs ꝓpositio vera sit aliquid ⁊ multe sint false quaruꝫ nulla sit aliquid tunc est añs verum.s.veruꝫ est ꝓpositio ⁊ nihil non verum est ꝓpositio ⁊ ɔ̄ñs est falsum.s.tm̄ veruꝫ est ꝓpositio q: nō oīs ꝓpositio est vera. Item secūdo sic.nō sequitur tm̄ currēs curret.igitur currēs curret.⁊ nihil nō currens curret.q: añs est in casu verū posito ꝙ aliquid curret.q: omne qđ curret erit currēs.igitur tm̄ currēs curret.pꝫ ab vl'i ad exclusiuã de terminis trãspositis.⁊ ꝙ ɔ̄ñs sit falsuꝫ patet q: cōtradictoriuꝫ scđe partis est verū.s.aliquid nō currens curret q: sor.curret ⁊ sor.est aliqđ nō currens.igit̄ aliquid nō currēs curret.patet cōsequentia ⁊ ponit̄ añs. ¶ Item tertio sic.nō sequitur tm̄ sor.erit sor.igitur sor.erit sor.⁊ nihil non sor. erit sor.q: añs est verum ponendo ꝙ sor. sit ⁊ erit homo.q: omne qđ erit sor.erit sor. igitur tm̄ sor.erit sor.patet consequentia ab vniuersali ad exclusiuam de terminis transpositis.⁊ ꝙ ɔsequens illius principalis consequētie sit falsum arguitur q: ɔtradictorium secūde partis est veruꝫ.s.aliquid nō sor.erit sor. q: hoc erit sor.demonstrando vnam partem sor.que aliquãdo erit sor.⁊ hoc ē aliquid nō sor.igit̄ aliquid nō sor.erit sor. ⁊ aliud a sor. erit sor. ¶ Iteꝫ quarto sic.dato illo modo. exponendi sequit̄ cū veris ꝙ illa ꝓpositio sit vera.antīxp̄s est.q: precise sicut est illa significat ideo illa est vera.patet ɔsequentia ⁊ antecedens probatur.q: precise taliter qualiter est illa significat igit̄ ⁊c̄. patet ɔsequentia satis ⁊ arguitur antecedēs q: taliter qualiter est illa significat.⁊ non aliter q̄ꝫ taliter qualiter est illa significat igitur precise taliter qualiter est illa significat.patet consequētia ⁊ maior arguitur q: antichristum esse ista significat.⁊ antichristum esse est taliter qualiter est aut saltim intelligitur esse taliter qualiter est .igit̄ taliter qualiter est illa significat ⁊ minor etiaꝫ istius antecedentis arguitur.s.non aliter q̄ꝫ taliter qualiter est illa significat.quia si aliter q̄ꝫ taliter qualiter est illa significat ⁊ precise taliter esse qualiter est possibiliter esse illa significat igitur aliter esse q̄ꝫ possibiliter esse illa significat.consequens falsum ⁊ ɔsequētia tenet. q: in illa aliter q̄ꝫ taliter q̄liter est ista significat ly taliter stat distributiue. ¶ Itē quito data ista expositione sequit̄ ꝙ tm̄ ens pōt intelligi capiendo ly ens transcendenter.⁊ per ɔsequēs precise ens potest significari. Et ɔ̄ñter sequitur vltra ꝙ precise verum pōt significari capiendo verum ꝓ re vera.⁊ ɔsequenter sequitur ꝙ quacūqꝫ ꝓpositione data que aliquid significat ipsa precise verum significat.⁊ per

c onſequens nulla ꝓpoſitio falſuꝫ ſignifica
c aptendo falſum pro termino pͥme intenti/
onis. ⁊ ſequitur vltra. ꝙ falſum non pōt in/
telligi ſicut nō ens nō pōt itelligi. ¶ Jtē ſexto
nō ſeqꝉ pꝫ ē ⁊ nihil nō pꝫ eſt. igiꝉ tm̄ pꝫ eſt.
qꝛ ꝯn̄s claudit ꝯtradictionē. ⁊ an̄s nō claudit
ꝯtradictionē. ſꝫ ē poſſibile. qꝛ deus pōt anichi
lare oē aliud a deo. ponaꝉ. igiꝉ ⁊ ſeqꝉ ꝙ paꝉ
eſt ⁊ nihil nō pꝫ ē. qꝛ ſi aliqd nō pꝛ eēt maxi
me tūc foret fili⁹ i diuinis. ſꝫ fili⁹ i diuinis nō
eſt aliquid. nō pꝫ. ſed eſt illud ꝙ eſt pater. fili
us enim nō eſt aliud ens a patre neqꝫ alius
ſed eſt alia perſona. ¶ Jtem ſeptimo non ſe
quitur. aīal album eſt homo ⁊ nihil non ani
mal album eſt homo. igitur tantum aīal al
bum eſt homo. vt pꝫ ponendo ꝙ aliquis hō
ſit albus ⁊ quilibet hō alter ab eo ſit niger.
tunc ꝯn̄s eſt falſum vt pꝫ ⁊ an̄s eſt verū. pꝛi
ma ꝑs pꝫ ⁊ ſecunda ꝓbatur. qꝛ contradi/
ctoꝛiū eius eſt falſum. ſ. aliquid nō aīal. albuꝫ
eſt hō. qꝛ ſi aliquid nō aīal albū eſt hō. igitur
nō aīal albū eſt hō. ⁊ ſequiꝉ. nō aīal albū eſt
hō. igiꝉ albū nō aīal eſt hō. ꝯn̄s eſt falſum. ⁊
ꝯn̄a arguiꝉ. qꝛ in an̄te ſolus pꝛimus termin⁹
eſt infinitus ⁊ nō illud totū. qꝛ partes nōis
infiniti nō ſignificant ſeparate ſicut neqꝫ nōis
finiti. pꝫ etiā ex alio. qꝛ ex negatione ⁊ ex ter
mino quē dꝫ infinitare fit vnū nomen cōpo
ſitū cuius partes nō ſignificant ſeparate. qđ
aut eſt adiectiuū aut ſubſtantiuū. ſed illiuſ cō
plexi. nō aīal albū. partes ſignificant ſepara/
te ⁊ neqꝫ eſt nomē adiectiuū neqꝫ ſubſtanti/
uū. igiꝉ ſequitur ꝙ illud cūplexū nō eſt no/
men infinitū. ¶ Jtē omnes tales termini infi
niti cōuertunꝉ nō aīal. nō aīal. ſed oppoſitū
huius ſequiꝉ ex reſponſione igiꝉ ⁊c̄. pꝫ ꝯn̄a
⁊ minoꝛ arguiꝉ ꝙ capiantur ille due ꝓpo/
ſitiones nō aīal albū eſt hō. ⁊ nō aīal album
eſt hō. inquantum vna ſubiectū totale infini/
teꝉ vt admittiꝉ iſta reſponſio ⁊ in illā ſolum
pꝛimus terminus ſit infinitus. ⁊ ſequiꝉ ꝙ n̄
conuertunꝉ pꝛime partes illoꝝ ſubiectoꝝ. qꝛ
vis vnius illoꝛum terminoꝝ tranſit ſuper ſu
um adiectiuum ⁊ vis alterius nō. Cōſequēs
tm̄ eſt falſum qꝛ oppoſiti termini finiti. ſ. aliaſ
aīal conuertuntur. ⁊ ſinonimi ſunt ⁊ quicqd
contradicit vni contradicit alteri. ¶ Jteꝫ octa
uo ſic non ſequitur tantum intellectum a te ē
intellectum a te. igitur nihil non intellectum a
te eſt intellectum a te. ⁊ hic arguiꝉ per regu/
lam igitur ⁊c̄. ⁊ ꝙ non ſequitur. pꝫ. qꝛ ante/
cedens eſt verum vt pꝫ ⁊ ꝯn̄s falſum nā nō
intellectum a te eſt intellectuꝫ a te. igitur ⁊c̄.
antecedens ꝓbatur quia ille terminus non
intellectum a te eſt intellectum a te. ⁊ ille ade
quate ſignificat non intellectuꝫ a te igitur ⁊c̄.
maioꝛ patet qꝛ tu ſcis ꝙ iſte terminus non in
tellectū a te eſt cathegoꝛema. ¶ Jdē argumē
tū eſt de tali tantū ſignificatum ē ſignificatuꝫ
ꝓbando ꝙ nō ſignificatū ſit ſignificatū.

Pro iſtis tandeꝫ dꝛ cō cedendo regulā
⁊ dꝛ ꝙ illa ꝯn̄a nō valet. verū eſt
ꝓpoſitio. ⁊ nihil nō veꝝ eſt ꝓpoſitio. igiꝉ tā
tū veꝝ eſt ꝓpoſitō. ⁊ dꝛ ꝙ non bn̄ ſumitur
iſta negatiua exponēs. ſed dꝫ ſic ſumi. nihil n̄
veꝝ. neqꝫ aliq̄ nō veruꝫ ſunt ꝓpoſitio. ⁊ tūc
pꝫ ꝙ in caſu dato ſecunda ꝑs illaꝝ eſt falſa.
¶ Unde aduertendū eſt ad ſubiectū excluſi/
ue an ſupponat pꝛo al q̄ vna re an ꝓ plurib⁹
⁊ ſecūdū hoc varia ſumēda eſt exponens ne
gatiua. Jō tales ꝯn̄tie nō valent quantitas cō
tinua eſt quantitas. nihil non quantitas ꝯti/
nua eſt quātitas. igiꝉ tantū quantitas conti/
nua eſt quantitas. ⁊ ſic nō ſequiꝉ. a ꝓpoſitio
deſinit eē vera. ⁊ nihil nō a deſinit eē veꝝ. igi
tur tantū a ꝓpoſitio deſinit eſſe veꝝ. dꝫ. n.
minoꝛ ſic ſumi. nihil nō a neqꝫ aliq̄ nō a deſi
nunt eē vera. ¶ Sed ad ſecundū argumen/
tū dꝛ concedēdo. ⁊ cū arguiꝉ ꝙ illa exponēs
negatiua ē falſa in caſu iſto. qꝛ eius oppoſitū
eſt veꝝ aliquod nō currēs curret. dꝛ illā affir
matiuā negando. ⁊ ad ꝓbationē dꝛ negando
argumētū hoc curret. ⁊ hoc ē nō currēs igi
tur nō currens curret. cuius cā ē. qꝛ illa cur/
rens curret. ſignificat ꝙ aliqd qđ erit currēs
curret. et illa nō currens curret. ſignificat te/
nendo ly nō infinite ꝙ aliqd qđ nō erit cur/
rens curret. Un̄ q̄libet ꝓpoſitio affirmatiua
in q̄ ſubijciꝉ terminus infinitus. et de eodem
pꝛedicaꝉ ſibi oppoſitus terminus. ē ipoſſibi
lis. ſiue fuerit de pn̄ti. ſiue de pꝛeterito. ſiue
de futuro. Et ecōtra etiā q̄libet ꝓpoſitio af/
firmatiua. in q̄ ſubijciꝉ terminus finitus. et
pꝛedicaꝉ terminus infinitus. ſibi oppoſitus
ē impoſſibilis. Et q̄libet negatiua alicui taliū
oppoſita eſt neceſſaria. pꝛima ꝑs illius regu
le vera eſt. q̄cunqꝫ opinione data de āpliati/
one. Secūda ꝑs etiā eſt vera. Ex quibus pꝫ

etiã ꝙ tantũ currens põt currere.q: tãtũ il/
lud qđ põt esse currens põt currere.iđ falsũ
est ꝙ aliud a currente põt currere.sicut fal
sum est ꝙ aliud a vero erit verꝫ immo nihil ali
ud q̃ꝫ verꝫ erit verꝫ.et etiã nihil nõ verꝫ erit
verꝫ.Et ꝑ hoc etiã dr̃ ad tertiã formã.conce
dendo ipsaꝫ.et negat̃ ꝙ aliud a sor.erit sor.
admisso illo casu grã argumẽti.q: vel illa si/
gnificat.ꝙ aliud ab illo qđ est.vel erit sor.erit
sor.vel solũ significat.ꝙ aliud ab illo qđ erit
sor.erit sor.sed siue sic siue sic illa ẽ ĩpossibilis
igit̃ ⁊c̃.et sic dr̃ de tali nõ sor.erit sor.q: vel
illa significat.ꝙ nõ illud qđ ẽ vel erit sor.erit
sor.vel ꝙ nõ illud qđ erit sor.erit sor.et vtro
q3 mõ est falsa igit̃ ⁊c̃.¶ Ad quartã formã
cũ arguit̃ ꝙ ex illa cũ veris assumptis seqt̃
istã esse verã.antixp̃s ẽ.negat̃ ꝯña.⁊ ad ꝓba
tionẽ cũ arguit̃.precise sicut ẽ illa ꝓpositio.an
tixp̃s ẽ.significat.igitur illa est vera.negatur
ꝯña.q: añs ẽ verꝫ.eo ꝙ precise taliter qualit̃
est illa propositio significat.vt probatum est
ſm illã probationẽ.iuxta datã regulã expo/
nẽdo.immo q̃cunq3 propositione data.q̃ ali
qualiter eẽ significat ista ꝑcise sicut est signifi
cot.vt ostẽdetur infra.cũ de virtute ꝓpositi
onis aget̃.Ad qntũ cũ infert̃.ꝙ tm̃ ens põt
intelligi.⁊ tantũ ens põt significari dr̃ negan
do ꝯñam.sed bñ concedit̃ ꝙ tantũ ens intel
ligit̃.⁊ ꝙ tm̃ ens põt intellectus intelligẽ.⁊
ꝙ ꝑcise verꝫ põt aliq̃ propositio significar̃ ca
piendo verꝫ prout ꝯuertit̃.cũ ly aliquid.⁊ ly
ens.Sꝫ negat̃ illa ꝙ tm̃ ens põt intelligi.q:
illa significat.ꝙ tm̃ illud ꝙ põt eẽ ens põt in
telligi eo ꝙ ly ens supponit solũ respectu hu
ius v̑bi põt.a quo accipit suppõnẽ ⁊ nõ re/
spectu illius verbi infinitiui intelligi.q: si sup
poneret respectu illius v̑bi infinitiui.et nõ re
spectu v̑bi principalis.foret illa falsa.antixp̃s
põt eẽ.q: ly antixp̃s supponeret respectu illi
us v̑bi infinitiui eẽ.⁊ ꝑ ꝯñs staret ꝓ eo qđ ẽ.
Et iđ sunt tales false.chymera põt intelligi
et aliqđ instãs qđ fuit põt fuisse.¶ Et si ar/
guit̃ ꝙ non tantum ens potest intellectus in
telligere.quia ꝓpl'm põt intellectus intelligẽ
q est nõ aliquid.igitur sequit̃ ꝙ aliud vl' alia
ab ente.põt intellectus intelligere..igitur nõ
tm̃ ens põt intellectus intelligere.dr̃ negãdo
primũ añs.s.ꝙ ꝓpl'm põt intellect⁹ intelligẽ
qui est nõ aliquid.q: ꝓpl's nec est aliqd nec ẽ
nõ aliquid.sed est aliq̃ vel nõ aliq̃.negat̃ etiã
vlterius ista ꝯña.alia ab ente põt intellectus
intelligere.igitur nõ tm̃ ens.põt intellectus in
telligere.sicut nõ seqt̃.duo hoies currũt.igi
tur nõ precise vnus hõ currit.¶ Ad sextum
dr̃ ꝯcedendo istã ꝯñaꝫ.s.pr̃ est.⁊ nihil nõ pr̃
est.igit̃ tm̃ pr̃ est.⁊ dr̃ ꝙ sicut añs est possibi
le.sic ⁊ ꝯñs.⁊ nõ ꝯtradictionẽ claudẽs.Et si
arguit̃ ꝙ illud ꝯñs ĩplicat ꝯtradictionẽ.q: se
qt̃ tm̃ pr̃ est.igit̃ pr̃ est.⁊ vltra pr̃ est.igitur
filius vel filia est.⁊ vltra.igit̃ aliud a pr̃e est
negat̃ vltima ꝯña.sed forte dr̃.ꝙ illa tm̃ pr̃ ẽ
hꝫ sic exponi.pr̃ est.⁊ nihil aliud a pr̃e ẽ.ne/
q3 aliqs alius a pr̃e ẽ.igit̃ tm̃ pr̃ est.¶ Sed
ista rñsio concedit propositũ.q: adhuc in illo
casu verꝫ est ꝙ nihil aliud a pr̃e est.neq3 ali/
qs alius a pr̃e ẽ.q: filius nõ ẽ aliud a pr̃e.ne
q3 alius a pr̃e.q: si filius eẽt alius a pr̃e.igit̃
vel eẽt alia res a pr̃e.vl' eẽt alius filius a pr̃e
vel alius pr̃ a pr̃e quorꝫ quodlibet est falsuꝫ
⁊ ꝯña pꝫ q: nullũ aliud substãtiuũ illius ad/
iectiui alius põt ibi rõnabiliter intelligi.¶ Ad
aliud dr̃ negando istã ꝯñaꝫ aĩal albũ ẽ hõ.⁊
nihil nõ aĩal albũ est hõ.igit̃ tm̃ aĩal albũ est
hõ.neq3 ibi arguit̃ a copulatiua exponẽte ad
suã expositã.sed dꝫ minor sic sumi.nihil qđ
nõ est aĩal albũ est hõ.⁊ hoc generaliter.ve
rũ est ꝙ negatiua dꝫ sic sumi qñ subiectũ ex/
clusiue nõ põt totaliter ĩfinitari ꝑ vnicam ne
gationẽ appositã.s.qñ subiectũ est cõplexũ.
Et ꝓꝑ hoc nõ valet ꝯña.ista tantũ verꝫ vl' fal
sum est propositio.igitur verꝫ vl' falsum est
propositio.⁊ nihil nõ verꝫ vel falsum est pro
positio.posito enim ꝙ aliqua propositio fal/
sa sit aliquid est antecedẽs verꝫ.⁊ ꝯñs falsuꝫ
q: aliqd nõ verꝫ vel falsum est propositio.q:
nõ verꝫ puta propositio falsa.que prius posi
ta est esse aliquid.est propositio.⁊ est.nõ verꝫ
igitur nõ verꝫ vel falsum est propositio conse
quentia patet.q: negatio infinitãs non cadit
supra secundã partẽ illius disiuncti.sed expo
nens negatiua illius exclusiue.debet sic sumi
nihil qđ nõ est verum vel falsum est proposi
tio.neq3 aliqua que non sunt verum vel fal/
sum sunt ꝓpositio.¶ Ad octauũ dicet̃ infra.

Sed interea dubium est.vtꝫ ab vniuersaliter
affirmatiua.ad exclusiuã de terminis tran/
spositis.sit formalis ꝯña.⁊ arguitur ꝙ non.

¶ Primo. q: nõ sequit᷑ tantũ falsum est ꝑpositio vniuersalis. igitur oīs propositio vniuersalis est falsa. q: in casu est añs verũ. ⁊ cõsequens falsum posito q̄ ista ꝯña sit ⁊ nulla alia ꝑpositio ab ista vel ei⁹ parte sit añs tũc est verũ exponenti ipm. ⁊ cõsequẽs falsuȝ. q: se destruit. ¶ Itẽ nõ sequit᷑. tantũ due anime sunt in sor. ⁊ platone. igitur oīa entia ĩ sor. ⁊ platone sunt due anime. q: ꝯñs est falsum. ⁊ antecedens est verũ. q: due anime sunt in sor. ⁊ platone. ⁊ nõ plures q̄ȝ due anime sunt in sor. ⁊ platone. igitur tantũ due aīe sunt ĩ sor. ⁊ platone. Ideo dr̄ forte q̄ nõ valet ꝯña ab exclusiua ad vniuersalem de terminis trãspositis in numero plurali. ⁊ ideo non valet consequentia ista. q: est in illo numero. ¶ Sed contra arguitur q̄ ista sit bona. q: antecedẽs eius est impossibile. q: sequitur. tantum due anime sunt in sor. ⁊ in platone. igitur tantuȝ duo entia indiuisibilia sunt ĩ sor. ⁊ in platone consequentia patet ab inferiori ad suum superius affirmatiue a parte subi vtriq; subo addita dictione exclusiua sicut sequitur. tantum tres hoīes currunt. igitur tantũ tria animalia currunt. ⁊ ꝯñs est ĩpossibile. igitur ⁊c̃. ¶ Item tertio sic. aliqua est exclusiua. cui nõ põt sua vlis correspondere. igit᷑ ⁊c̃. pȝ ꝯña. ⁊ añs arguit᷑ de istis tm̃ aīal est sor. ꝑcise sicut est significat aliq̃ ꝑpositio. Et similiter aliqua est vniuersalis cui non põt correspondere sua exclusiua. vt patet de istis. incipit omnis homo esse sor. promittitur omnis denarius. ⁊ sic de alijs. quecunq; enim detur. aut non erit vniuersalis. aut erit falsa exclusiua existente vera vel econtra. ¶ Iteȝ quarto nõ sequitur omne qd̃ potest eẽ filius tuus potest esse rex. igitur tantum rex potest esse filius tuus. q: consequẽs est falsum. q: non rex potest esse filius tuus. q: de facto non rex erit filius tuus. igit᷑ nõ rex põt eẽ filius tu⁹. ¶ Itẽ filius tu⁹ ꝑt eẽ nõ rex igit᷑ nõ rex põt esse filius tuus. ¶ Itẽ quĩto nõ sequit᷑ omnis hõ ẽ aīal. igitur tantũ omne aīal est hõ. ⁊ hic arguitur ab vniuersali ad suaȝ exclusiuã. igitur ⁊c̃. Sed forte dicitur q̄ illa non est sua exclusiua de terminis transpositis. Sed contra ista exclusiua habet aliquã vniuersalẽ ⁊ nõ aliam q̄ȝ istã. q: si haberet aliam maxime haberet istã oīs homo est omne aīal. Sed cõtra plus ẽ predicatum in vniuersali ista q̄ȝ sit subm̃ in illa exclusiua. igitur illa non est vniuersalis istius exclusiue. pȝ ꝯña. ⁊ arguitur antecedẽs. q: in illa vniuersali predicatum ẽ illud totũ omne aīal. ⁊ ĩ illa exclusiua subm̃ est solũ ly animal. ¶ Itẽ sexto non sequitur oīs homo preter sor. currit. igitur tantũ currẽs ẽ homo preter sor. añs enim est verũ in casu. ⁊ consequẽs falsum. q: ex ꝯñte sequitur q̄ sor. nõ sit homo. quod nõ sequit᷑ ex añte. ¶ Item septimo nõ sequitur tm̃ hoīs est asinus. igit᷑ oīs asinus est hoīs ⁊ arguit᷑ ab exclusiua ad vniuersalẽ. igit᷑ ⁊c̃. pȝ ꝯña cũ minori ⁊ probatur maior. q: ponatur q̄ nullus sit asinus nisi hoīs. ⁊ sit aliqs asinus qui nullius sit. tunc est consequẽs falsum. ⁊ antecedens verũ. q: hoīs est asinus ⁊ nullius nõ hoīs est asinus. ¶ Sed forte dicitur q̄ ista consequẽtia non valet. q: arguit᷑ in obliquis. ⁊ arguẽdo ab exclusiua ad vniuersalem in obliquis non oportet ꝯñam valere. ¶ Sed contra arguit᷑ q̄ añs istius ꝯñe in casu dato sit falsum. q: ly asinus aut ẽ predicatum. aut se tenet ex parte subiecti. sed si est predicatũ. tũc stat distributiue. ⁊ sequitur tantum hoīs ẽ asinus. sed. a. est asinus. igitur tm̃ hoīs est a. ꝯña pȝ a superiori distributo cũ debita ꝯstantia ad suum inferius. ⁊ consequens ẽ falsuȝ. ẽ enim. a. vt pono asinus qui non est alicuius hoīs. ¶ Iteȝ in illa propositione tm̃ hoīs ẽ asinus. ly hoīs nõ põt reddẽ suppositũ illi v̓bo ẽ. igitur requirit᷑ alter terminus ad reddẽdũ suppositũ sibi. ⁊ si sic sequitur q̄ ly asinus. se tȝ ex parte subi. sed forte dicitur q̄ in illa. tantũ hoīs ẽ asinus. ly hoīs nõ ẽ totale sbȝ. sed intelligitur ly ens ⁊ ẽ sensus q̄ tm̃ ens hoīs ẽ asinus. ¶ Sȝ ꝯtra illa ẽ ꝯgrua ⁊ ꝑfecta. igit᷑ nihil oȝ plus ĩtelligẽ ad dãdũ suppositũ illi. ¶ Itẽ pari rõe si ĩ illa intelligeret᷑ ly ens ẽt posset intelligi ⁊ ꝯcedi illa hoīs ẽ. q: ĩ ea intelligit᷑ ly ens. ¶ Itẽ dato q̄ intelligat᷑ ly ens. illa ẽ falsa ĩ casu illo sicut ꝯñs. ¶ Si aũt tȝ se ex parte subi ly asinus. tunc ẽ falsa. ⁊ ẽ sensus q̄ tantum hominis asinus ẽ qd̃ est falsum. q: aliquid non hominis asin⁹ ẽ. presupponit enim ista responsio q̄ subiectum adequatum istius sit ly hominis asin⁹. ¶ Sed adhuc forte dicitur q̄ totum illud ẽ subm̃. sed non sit exclusio. nisi oppositorum istius obliqui hominis. s. Sed tũc pȝ q̄ ibi nõ

arguitur ab exclusiua ad suam vniuersalem
qr antecedens non est exclusiua. ad hoc enim
ꝙ sit exclusiua de qua intendimus. ⁊ ex qua
dꝫ inferri vniuersalis de terminis trāspositis
requiritur ꝙ fiat exclusio oppositoꝝ totalis
subiecti respectu totalis predicati. vnde ī ista
precise in ista domo currens est homo. si fiat
exclusio oppositoꝝ istius obliqui solum nō in
fert ex ea illa oīs homo est in illa domo cur-
rens. qr antecedens est verū. ⁊ ꝯñs falsuꝫ in
casu. exponitur eniꝫ añs. sic in ista domo cur
rens est homo. ⁊ nullibi alibi q̄ȝ in ista do-
mo currens est homo. sed si debet inferri oꝫ
exclusionem cadere super totum subiectum.
¶ Iteꝫ vltimo ad principale. talis omnis ho
mo preter sor. currit ⁊ similes nō habent ex-
clusiuas de terminis transpositis. igitur non
generaliter ab exclusiua ad suā vl'eꝫ valet ꝯña

Oppositum tamen arguit'. qr ab exclusiua ad su
as exponentes est bonuꝫ argumentū. ⁊ ab
illis exponentibus ad suas ꝯuertentes est bo
num argumentum. sed iste cōuertentes sunt
exponētes vniuersalis ⁊ ab illis ad vniuersa
valet ꝯña. igit' ab ista exclusiua ad suā vniuer
salem. tanq̄ȝ a primo ad vltimuꝫ valet ꝯña.
verbi gratia. sequit' tm̄ animal currit. igitur
animal currit. ⁊ nihil nō animal currit. ⁊ seq
tur cōuertendo vtrāqꝫ ꝑtem ꝯñtis. igit' cur-
rens est aīal. ⁊ nullū currens est nō animal
ex quo sequitur ꝙ omne currens ē aīal tāq̄ȝ
ab exponentibus ad expositam. igit' a primo
ad vltimū. si tm̄ aīal currit oē currēs est aīal.

Ideo dr̄ ad dubiuꝫ ꝙ arguēdo ab vl'i mere affirmatiua in singulari nu
mero que est vl'is p hoc signum omne vl' p
sibi equalens nō complicato sibi alio signo vl'
termino. vñ ꝓpositio capiat aliam denoīati
oneꝫ. aut ꝓbationē. sicut est exceptiua. aut ex
clusiua. aut hmōi valet ꝯña ad suā exclusiuaꝫ
⁊ ecōtra tā subo q̄ȝ p̄dicato exn̄tibus terminis
cōībus. ¶ In numero aūt plurari valet ꝯña
ab vl'i ad suā exclisiuā intelligendo vt prius ⁊
ecōtra nō. Unde bñ sequit' oēs hoies currūt
igitur tm̄ currētia sunt hoies. sed nō econtra
formaliter sequit'. qr nō valēt iste ꝯñtie. tantū
duodecim sunt apostoli dei. igit' oēs apl'i dei
sunt duodecim. tm̄ quinqꝫ sunt vl'ia. igit' oia
vl'ia sunt qnqꝫ. ⁊ cā est. qr exclusiua in nume
ro plurali affirmatiua hꝫ duas cās veritatis
quarū vna est gr̄a alietatis ⁊ alia est gr̄a plu
ralitatis. vbi gr̄a tm̄ duodecim sunt apl'i dei
altero illoꝝ duoꝝ modoꝝ verificari pōt duo
decim sūt apl'i dei. ⁊ nulla nō duodeciꝫ sunt
apl'i dei. vel sic. duodecim sūt apl'i dei. ⁊ non
plura q̄ȝ duodeciꝫ sunt apostoli dei. Uñ talis
ꝓpō exclusiua in numero plurali nō dꝫ expo
ni. qr ꝓpō exponibilis copulatiue significat ⁊
nō v'ificat' disiunctiue ⁊ ab exposita ad quālī
bet suaꝝ exponētiuꝫ est bonū argumentū for
male. sed talis ꝓpō neqꝫ verificat' copulati-
ue. ne ab illa exclusiua ad quālibet exponenti
um valet ꝯña. cōuertitur eniꝫ cū tali disiuncti
ua cuius quelibet ps principalis est vna copu
latiua. igit' ⁊c. ⁊ tūc ad primū argumētū di
cetur in tractatu insolubiliū. ¶ Ad scđm ar-
gumētū iaꝫ est dictū ꝙ nō valet numero plu
rali ab exclusiua ad vl'eꝫ de terminis transpo
sitis formaliter. Uez tm̄ illa ꝯña valet de mā
qr añs est impol'e. qr sequit' vt ibi dictum est.
tm̄ due aīe sūt in sor. ⁊ platone. igitur tm̄ duo
idiuisibilia sᵗ i sor. ⁊ platone. ꝯñs falsū. qr pl'a
q̄ȝ sint duo idiuisibilia sūt i sor. ⁊ pla. qr mille
ꝑtes sūt i sor. ⁊ in platone que plura entia q̄ȝ
duo indiuisibilia. ¶ Sed forte dicit' ꝙ nō be
ne sumit' ista minor negatiua. nō plura entia
q̄ȝ duo indiuisibilia sunt in sor. ⁊ platone. sed
dꝫ sumi sic. nō plura indiuisibilia q̄ȝ duo indi
uisibilia sunt in sor. ⁊ platone. Et ita dicit' etiā
ꝙ illa. tm̄ tres hoies currūt. v'ificatur p taleꝫ
copulatiuā tres hoies currunt verificat' p ta
lem copulatiuam tres hoies currunt ⁊ non
plures q̄ȝ tres hoies currūt. Sed contra ar-
guitur ꝙ ista copulatiua non est sufficiens
ad veritatē istius exclusiue ponendo ꝙ non
plures hoies q̄ȝ tres currant ⁊ currant alia
animalia ab aliquibus illoꝝ trium. tūc ista co
pulatiua est vera. tres homines currūt. ⁊ nō
plures q̄ȝ tres homines currūt. ⁊ ista exclusi
ua est falsa. qr seqtur tm̄ tres homines cur-
rūt. igit' tantū tria animalia currūt. ꝯña patꝫ
p regulā allegatam. s. ab inferiori ad suum su
perius dictione exclusiua addita subiectis ar
gumentū bonum ⁊ ꝯñs est falsuꝫ. qr seqtur
p responsionē ꝙ nulla alia a tribus animalib⁹
currūt aut ꝙ nō plura animalia q̄ȝ tria aīalia
currūt. quoꝝ vtrūqꝫ est falsum. Ideo dicit'
ꝙ ista tantū tres homines currūt. sic verifica

tur disiunctiue.tres homines currunt ⁊ non plura q̃z tres homines currunt.vel tres ho/ mines currũt.⁊ nulla nõ tres homines cur/ rũt.Ex qbus patet istas fore veras.tm̃ duo apostoli sũt apostoli dei tm̃ tres sᵗ apli dei ⁊ ẽt tm̃ tres apl'i sunt apl'i dei.⁊ tm̃ duo apl'i dei sunt in rex natura.q̃uis duodeicim sint apostoli dei.⁊ sicut precise vnus ẽ apostolus dei.ita mille sᵗ apostoli dei.lꝫ nõ sint nisi duo decim apostoli dei.¶ Ad tertium dicit̃ ꝙ cõ cludit.multe eniꝫ sũt vniuersales que nõ pos sunt habere exclusiuas de terminis similibus neqꝫ ꝓpinquis.⁊ ecõtra alique exclusiue nõ habent vl'es sicut tales.infinitis finita sũt plu ra.frequenter tñ accidit ꝙ lꝫ vniuersalis non possit habere exclusiuã de terminis cõsimili bus tamẽ aliqua cõuertibilis ex terminis aliis ꝯposita põt hr̃e exclusiuã.Sꝫ adhuc genera liter nõ est hoc verum.sed ad inueniẽdum ta les vniuersales nõ oꝫ tp̃s terere ꝓpter veri/ tatem regule ampliandaꝫ.vñ regula nõ inuẽ ta est nisi ꝓ vniuersalib⁹ hñtibus exponẽtes que sint cõuerse aut conuertẽtes exponẽduꝫ exclusiuarum.vt supra tactum fuit in ꝓbatio ne dubii.Uerũtamen ista propositio precise sicut est significat aliqua propositio nõ est ex/ clusiua.q: nõ fit exclusio ab oppositis subiecti vñ in ista precise sicut est aliqua ꝓpositio signi ficat.ly ꝓpositio est tenet se a pte subiecti.⁊ si esset exclusiua esset sensus ꝙ precise aliqua ꝓ positio sicut est significat.⁊ tũc manifeste iste põt habere vniuersalem.sed in hac ꝓpositio ne.precise sicut est significat aliqua ꝓpositio. exclusio nõ cadit supra subiectum.sed solum supra predicatũ.⁊ ideo nõ valet ꝯña ista.pre cise sicut est significat aliqua ꝓpositio.igitur oĩs propositio est vera.neqꝫ illud argumen tum valet precise sicut est significat oĩs ꝓpo/ siti o.igitur aliqua ꝓpositio est vera.pꝫ ex di ctis multiplici rõne supra.¶ Ad quartũ dici tur cõcedendo ꝯñam ⁊ ꝯñs.s.tantũ rex põt esse filius tuus.⁊ negatur istud argumen/ tum nõ rex erit filius tuus.igit̃ nõ rex põt eẽ filius tuus.ab esse eniꝫ ad posse cum termi/ no includente distributionem nõ valet ꝯña. ⁊ ita etiã negat̃ ꝙ filius tuus põt esse nõ rex q: sequit̃ ꝙ filius tuus põt esse aliqd qð non potest esse rex.¶ Ad quintum negat̃ ista ꝯse quentia.omnis homo est animal.igitur tan/ tum omne animal est homo.⁊ dicitur ꝙ vni uersalis istius ꝯsequẽtis est ista omnis homo est omne animal.⁊ cum arguitur ꝙ nõ.quia plus predicatur in vniuersali q̃z subiiciatur in exclusiua,dicitur illud negãdo.q: signuꝫ vni uersale vniuersaliter sumptum nõ esse pars extremi.¶ Ad sextum negat̃ ꝯña ista oĩs ho mo preter sortem currit.igitur tm̃ currẽs est homo preter sortẽ.sed si aliqua exclusiua de/ bet inferri ex ista talis inferenda est.igitur tm̃ currens preter sortem est homo.⁊ causa est q: pars extra capta non regitur a noĩe vel a prepositione.sed a verbo.vnde in ista omnis homo preter sor.currit precise ly homo est subiectũ.Sed de isto magis videbit̃ infra. ¶ Ad septimũ dicit̃ illã cõsequentiaꝫ dubitã do.tm̃ hominis est asinus.igitur oĩs asinus est hoĩs.si enim antecedẽs sit ꝓpositio exclu siua sic significando est antecedens impossibi le.si autem exclusio cadat suꝑ partem solum subiecti ⁊ non sit propositio exclusiua tũc non requirit istam vniuersalem.sed siue vno mo do siue alio capiatur ly tantum nõ arguitur. ibi ab exclusiua ad suaꝫ vniuersalẽ de termi nis trãspositis.¶ Ad vltimũ dr̃ ꝙ ꝓbat vex

Aliud incidit dubiũ vtrum ista sit pos sibilis.tantum exclusum est ex clusum.Et arguit̃ ꝙ sic.q: de facto est vera eo ꝙ oẽ exclusũ ẽ exclusũ.igitur tm̃ exclusuꝫ est exclusum.consequentia patet.ab vniuersa li ad exclusiuam de terminis transpositis.⁊ añs est verum posito ꝙ aliquid sit exclusum ab aliquo actu vel ab alquo continente.

¶ Secundo sic exclusum est exclusuꝫ ⁊ nihil non exclusum est exclusum.igitur tantum ex clusum est exclusuꝫ ꝯña pꝫ ab exponentibus ad expositam.¶ Tertio sic potest esse ꝙ tan tum exclusum sit exclusuꝫ.⁊ illa sic significat igitur illa est possibilis.pꝫ consequentia.⁊ an tecedens ꝓbatur.ita erit ꝙ tantum exclusuꝫ est exclusum.igitur potest esse ꝙ tm̃ exclusuꝫ sit exclusum.patet consequentia.⁊ añs ꝓba/ tur ponẽdo ꝙ cras nõ erit alia exclusiua alia ab ista vel eius parte.tm̃ homo currit.⁊ ꝙ illa erit cras sic significando.⁊ ponitur ꝙ so/ lum illud dicatur exclusum qð est exclusum per dictionem exclusiuam tunc patet ꝙ cras erit ita ꝙ tantum exclusum est exclusum.q: cras erit ita ꝙ solũ illud est exlusuꝫ quod erit

exclusum per illam exclusiuam. q: hec exclusiua non erit. tunc tm̄ exclusum est exclusum. igitur tunc erit ita ꝙ tantum exclusum est exclusum. patet consequentia ⁊ antecedẽs ex casu ergo ⁊c.

Oppositum tamẽ arguitur ponendo ꝙ solum id sit exclusum quod est exclusum per dictionez exclusiuã sic ꝙ omne qđ nõ ꝯtinet̃ sub subiecto exclusiue sit exclusuz. ⁊ oẽ qđ cõtinet̃ sit inclusum. ⁊ sit illa sic significando. tm̄ exclusũ est exclusum. isto posito sequit̃ qđ quocunqʒ dato ipsũ est exclusuz ⁊ nõ exclusum. de sor. eniʒ arguit̃ ꝙ ipse sit exclusus ⁊ nõ exclusus si enim sor. dicat̃ esse exclusus in illo casu sequtur. tũc sortes est exclusus.. igit̃ nõ cõtinetur sub subiecto exclusiue. arguit̃ tũc sic sor. non cõtinet̃ sub subiecto exclusiue. igitur subiectũ exclusiue nõ predicatur de sorte. ⁊ si sic igitur sor. nõ est exclusus. ¶ Si dicit̃ ꝙ sor. nõ est exclusus arguit̃ ꝓbãdo ꝙ sortes sit exclusus q: omne qđ nõ continet̃ sub subiecto exclusiue exclusum. sortes est aliquid qđ non ꝯtinet̃ sub subiecto exclusiue. igitur sor. est exclusus. Uel breuis arguit̃ sic. in isto casu vel sor. est exclusus aut nõ est exclusus. si nõ ẽ exclusus. igitur nõ continet̃ sub subiecto exclusiue isti⁹ sed omne qđ nõ cõtinetur sub subiecto exclusiue est exclusum. igitur sortes est exclusus ¶ Ideo si cõceditur ꝙ sortes sit exclusus arguitur ꝙ sortes cõtinet̃ sub subiecto istius exclusiue ⁊ per ꝯñs nõ est exclusus.

Ideo dicit̃ ad dubium concedẽdo istã esse possibilem. imo necessariuz de virtute sermonis. q: necessario multa ⁊ multa sunt exclusiua. lʒ nulla exclusiua sit. capiendo istũ terminum exclusum solum ꝓ illo qđ excludit̃ ꝑ dictionem exclusiuam dicit̃ ꝙ ipsa est possibilis. sed non põt esse vera sic significando ipsa omni exclusiua exñte. ¶ Uñ sorte cras erit ita ꝙ tm̄ exclusuz est exclusum sicut ponebatur in argumento. ¶ Et ad casũ positum contra dubium dr̄ ipsum negando vnde potest esse ꝙ ista sic significando sit ⁊ ñ alia ab ista exclusiua vel eius parte. sed nõ est possibile ꝙ per illã aliquid excludat̃ vel includatur. vnde possibile est ꝙ tm̄ exclusum est exclusum ꝑ exclusiuam que nõ est ista. sed ꝙ tm̄ exclusum sit exclusum per istaʒ exclusiuã existentem solam in mundo tm̄ exclusum est exclusum. sic precise significantem cõtradictio sequitur. ⁊ ideo ⁊c. ¶ In illo aũt casu non est verum ꝙ omne qđ nõ ꝯtinetur sub subiecto exclusiue est exclusum. neqʒ est admittenduz cum aliis ibi positis. ¶ Iuxta ad hoc ꝙ aliq̃ sit exclusiua nõ oportet in illa aliquid includi sicut in ista. tm̄ chymera est chymera. neqʒ aliquid excludi sicut in ista. tm̄ ens est ens. neqʒ oportet aliquid includi vel excludi sicut in ista. tm̄ exclusum est exclusuz. ¶ Et lʒ ista sit possibilis tm̄ ista nõ potest esse vera sic significando. ¶ Unde nõ valet hoc argumentum a ⁊ b. proposiones conuertuntur. ⁊ a ꝓpositio potest esse vera sic significãdo. igitur b. potest esse verũ sic significando. sicut patet de istis sor. nõ demonstrat̃ ⁊ hoc nõ demonstrat̃ demonstrato sorte. ¶ Sed forte adhuc arguitur ꝙ ista sit impossibilis. q: sequit̃ tm̄ exclusum est exclusum. igitur exclusum est. ⁊ sequitur. exclusum est. igit̃ nõ ꝯtentum in exclusiua est. ⁊ ecõtra aliquid nõ contentum in exclusiua est. igitur aliquid exclusuz est. ⁊ quocunqʒ dato in isto casu sequitur cõtradictio. Item ponatur ꝙ cum ista exclusiua sit etiam ista. tm̄ asinus currit. ⁊ sequit̃. ꝙ aliquid est exclusum ab illa. tm̄ asinus currit consequẽs est falsum. q: quocũqʒ dato sequit̃ ꝙ ipsum nõ sit exclusum. ¶ Ad primũ dicit̃ negando istã ꝯñam. nõ ꝯtentum sub ista exclusiua est igit̃ exclusum est. licet bene valeat econtra. ¶ Ad scđm dr̄ ꝙ in isto casu nihil est exclusum. q: nõ possibile aliquid esse exclusuz ista exclusiua existente sic significando. tm̄ exclusũ est exclusum. lʒ bene sit possibile aliquid esse iclusuz in alia exclusiua ab ista ⁊c̃.

Occurrit dubium an ista ꝯña valeat. tm̄ substãtia nõ est accidens. ⁊ substãtia est aliquid. igit̃ tm̄ aliqd non est accñs. ⁊ arguit̃ ꝙ sic. q: ibi arguitur ab inferiori ad suum superius negatione post posita cum debita constantia. ideo consequentia est bona. ¶ Secundo sic contradictoriuʒ consequentis istius consequẽtie repugnat antecedenti eiusdem. igitur illa consequentia est bona. probatur antecedens. q: ista repugnãt tm̄ substantia nõ est accñs. ⁊ substãtia est aliquid. ⁊ nõ tm̄ aliquid non est accñs. q: sequitur nõ tantum aliquid non est accñs. igit̃ tã-

tum omne aliquid est accidẽs. ɔñs est impossibile. ⁊ ɔña patet. q: negatio pposita ⁊ postposita eqpollent subalterno suo. ¶ Tertio si ista cõsequentia nõ valet similiter nõ valet illa. tm̄ substantia nõ est accidẽs. ⁊ omnis substantia est aliquid. igit̃ tantū aliquid non est accidens. cõsequens est falsum. q: est syllogismus in quinto tertie. ¶ Quarto sic añs istius consequentie est impossibile. ⁊ ista ɔsequẽtia est denoïata a ly si vl' igit̃ significans ex cõpositione suoꝝ terminoꝝ. igitur est bona. patet cõsequentia. ⁊ antecedens pbatur. q: cõtradictoriū añtis istius ɔñe est necessariū .s. nõ tm̄ substãtia nõ est accñs. q: chymera nõ est accñs. ⁊ chymera nõ est substãtia. igit̃ qd nõ ẽ sũa nõ ẽ accñs. pʒ ɔña ⁊ añs ẽ necessariū igit̃ ⁊ ɔñs. ⁊ sequitur vltra. qd non est substantia non est accidens. igitur non tantuʒ substantia non est accidens. patet consequentia. ⁊ antecedens est necessarium igitur ⁊ cõsequens est necessarium. qd est oppositū prime partis antecedentis principalis ɔñe.

Oppositum tm̄ arguit̃. q: istius ɔñe añs est veruʒ ⁊ ɔñs falsum ⁊ impossibile igit̃ ista ɔña non valet ꝙ eniʒ antecedẽs istius ɔsequẽtie sit verum pʒ q: substãtia nõ est accidens. ⁊ oẽ nõ substantia est accidens. igit̃ tm̄ substantia nõ est accñs ⁊ ɔsequens est impossibile. q: sequitur tantum aliquid non est accidens. igit̃ omne nõ aliquid est accidens. cõsequentia patet. q: consequens cõuertitur cum exponẽte vna istius antecedentis.

Ad dubium igitur dico ipsū negando. q: antecedens ipsius est verum ⁊ ɔsequens falsuʒ. vt argumentum probat. antecedens eniʒ ⁊ consequens istius consequentie exponuntur per copulatiuas quaruʒ due partes sunt affirmatiue. q: tam antecedens q̃ȝ consequẽs sunt exclusiue non mere negatiue. ¶ Et ad primum argumentum cum arguitur. ꝙ ista sit bona consequentia. q: arguitur ab inferiori ad suuʒ superius cum constãtia subiecti ⁊c. dicitur ꝙ ista regl'a nõ plus dicit nisi ꝙ ab iferiori simpliciter sumpto ad suum superius simpliciter sumptum valet consequentia. Unde licet sequatur. substantia non est accidens. ⁊ omnis substantia est aliquid. igit̃ aliquid non ẽ accidẽs. simplr' sumpto inferiori ⁊ supiori. nõ oʒ valere consequentiam ab inferiori ad suū superius sibi coniungendo dictionem exclusiuam sicut etiam non sequitur. tu incipis esse albus. igitur tu incipis eẽ coloratus. Et sic ẽt dicitur istam non esse in quinto tertie. tantuʒ substantia non est accidens. ⁊ omnis substantia est aliquid. igitur tantum aliquid non est accidens. sed ad concludendum in isto modo oportet deponere dictionem exclusiuam.

¶ Ad secundum cum arguitur ꝙ oppositūʒ consequentis istius repugnat antecedẽti eiusdem. dicitur illud negando. vnde illa est necessaria ⁊ stans cum isto antecedente. non tãtum aliquid non est accidens. Et dicitur vlterius negando consequentiam cum arguitur non tantum aliquid non est accidens. igitur tantum omne aliquid vel tantum omne ens est accidens. ¶ Et ad regulam allegatam dicitur istaʒ non tenere general'r in exclusiuis. neqʒ generaliter tenet in exceptiuis. vnde nõ sequitur. non nullus homo preter sor. est asinus. igitur aliquis homo. preter sor. est asin⁹ fallit etiam ista in insolubilibus. ¶ Ad quartum dicitur negando ꝙ antecedẽs istius dubii sit impossibile ⁊ dicitur ꝙ contradictoriū eius est falsum. s. non tantum substantia non est accidens. ⁊ cū arguitur quod non est substantia nõ est accidens. igitur non tantuʒ substantia non est accidens. negatur antecedens ⁊ negatur ista consequentia. chymera non ẽ accñs. ⁊ chymera non est suba. igitur qd nõ est substantia non est accñs. antecedens eniʒ est verū. ⁊ ɔñs falsum. q: omne ꝙ nõ est substanntia est accidens.

Queritur inde an exclusiua sit q̃ȝta ⁊ arguitur ꝙ nõ. q: tūc sequitur ꝙ contraria forent simul vera ⁊ subcontraria falsa. vt tantum homo est aïal. ⁊ tantuʒ homo nõ est animal. iste subcontrarie sunt simul false ⁊ sue subalterne simul vere que sunt contrarie. scilicet non tantum homo est animal. ⁊ non tantum homo non est animal. igitur contrarie vere. ¶ Secundo si sunt quante sequitur ꝙ est aliq̄ indefinita vā cuius q̄libet singularis est falsa vt tm̄ aïal est homo. ¶ Tertio sequit̃ ꝙ a singularib⁹ suffi

cienter enumeratis ad suam vniuersalem nõ valet consequentia. vnde non sequitur. non tm̃ hoc animal est homo. neqꝫ tantum hoc aĩal est hõ. ⁊ sic ƌ alijs. igitur non tantũ aĩal est homo. Quarto isto dato seqꝉ ꝙ duo cõtraria sunt mere negatiua. ⁊ duo subcontraria aliqd ponere ⁊ neutꝝ eẽ mere negatiuũ. Quinto qꝛ ꝑ idẽ exceptiue eẽnt q̃te. ⁊ tunc sequitꝉ duoꝝ ꝯtrarioꝝ qõlibet aliqd ponere ⁊ duo subcõtraria eẽ mere negatiua. pꝫ prima ꝯñã. de istis. qlibet hõ. preter sor. currit. nullus hõ p̃ter sor. currit. ⁊ pꝫ secunda de istis nõ qlibet hõ. preter sor. currit. nõ nullus hõ p̃ter sor. currit. ¶ Oppositũ arguitꝉ. qꝛ ista est indefinita. tantũ aĩal est homo. qꝛ in ea subijcitꝉ terminus cõis ⁊c̃. ¶ Itẽ ista ꝯñã est i darij. oĩs hõ currit. tm̃ risibile est hõ. igitur risibile currit. igitꝉ vtraqꝫ premissaꝝ est q̃ta. ¶ Ad dubium dicitur ipsum concedendo ⁊ concedunt conclusiones ibi illate.

¶ De ꝓbatione propositiõis exceptiue.

Iam exceptiuas exponamus premittentes primo ꝙ exceptiua affirmatiua est extra captio ꝑtis subiectiue aut partis in modo a suo toto. Ex qua suppositione vlterius pꝫ. ꝙ ad hoc ꝙ exceptiua sit v̇a oꝫ partem extra captã verificari de subiecto exceptiue ⁊ econtra. Ex qbus pꝫ ꝙ ista ꝯñã valet omne aĩal. aliud a lapide currit. ⁊ lapis ñ currit. igitꝉ omne aĩal preꝉ lapidẽ currit. Sicut neqꝫ ista. nullus hõ differẽs ab aĩno currit ⁊ asinus currit. igitur nullus hõ p̃ter asinũ currit. añs. n. est veꝝ. ⁊ ꝯñs falsum. qꝛ ꝑ ꝯñs prime ꝯñe denotatꝉ esse exceptionem lapidis ab aĩali que nõ est. ideo ꝯñs est falsum Ideo forte dicitur ꝙ ista. omne aĩal preter lapidem currit. sic exponitꝉ. omne aĩal aliud a lapide currit. ⁊ lapis nõ currit. ⁊ lapis est aĩal. igitur omne animal preter lapidem currit. Sed contra. qꝛ non sequitur. omnis homo preter sor. curret. igitꝉ omnis hõ differẽs a sor. curret. ⁊ sor. non curret. ⁊ sor. erit homo. igitꝉ ista copulatiua que est ꝯñs non sufficienter exponit illud antecedens. Et ꝙ ista ꝯñã non valeat arguitur ponendo ꝙ sor. non curret. ⁊ sor. erit aliqñ quando nõ erit alter hõ ab eo. ⁊ oĩs hõ nõ sor. curret. tunc est antecedens veꝝ. s. oĩs hõ preter sor. curret. qꝛ tantũ sor. erit hõ nõ currens. ⁊ pars prima ꝯñtis est falsa. qꝛ nullus erit hõ alius a sor. Similiter non sequitur. nullus homo alius a sor. curret. ⁊ sor. curret. ⁊ sor. erit homo. igitur nullus homo preter sor. curret. ponatur enim ꝙ sor. curret. quando non erit alter homo ab eo. ⁊ postq̃ sor. erit corruptus current hoĩes multi. ⁊ patet ꝙ antecedens est verum ⁊ consequens falsuꝫ. qꝛ sequitur nullus homo preter sor. curret. igitur tantũ sor. erit homo qui curret. seu aliquis homo currens. Ideo dicitur ꝙ exceptiua propositio vt talis quilibet homo preter sor. curret. exponitur sic. quilibet homo non sor. curret. ⁊ sor. non curret. ⁊ sor. erit homo. igitur quilibet homo preter sor. curret. Similiter ƌ presenti. ⁊ de preterito. tenet consequentia. Ex quo ⁊ ex precedentibus patet ꝙ vniuersalis affirmatiua de ly omnis infert exclusiuam ƌ terminis transpositis ⁊ exclusiua infert exceptiuam negatiuam. vnde bene sequitur. omne animal currit. igitur tantum currens est aĩal. ⁊ sequitur vltra. tantum currens est animal. igitur nihil preter currens est animal ⁊ econtra.

Sed contra arguitur. isto modo exponendi dato sequitur ꝙ in casu ista foret vera. quilibet homo preter sor. currit. ponatur eniꝫ ꝙ sint multi homines quorum quilibet alius a sor. currat. ⁊ nullus homo quiescat nisi sor. tunc sequitur cum alijs veris. ꝙ ista est vera quilibet homo preter sor. currit. Sꝫ arguitur ꝙ non. quia quelibet singularis istius vniuersalis est falsa. puta quelibet talis. iste homo preter sor. currit. igitur sor. est iste homo. consequens falsum demonstraretur enim plato. per ly. iste. ⁊ patet consequentia ista per suppositionem positam supra. sed forte dicitur ꝙ tales iste homo preter sor. currit. non est propositio vel forte dicitur ꝙ non est exceptiua. Sed primum illorum est falsum. qꝛ est oratio perfecta indicatiua perfectum generans sensum in animo auditoris. igitur est propositio. ¶ Item ista habet subiectuꝫ predicatũ ⁊ copulã. ⁊ aĩa ad ꝓpositionẽ cathegoricã regsita. igitꝉ ⁊c̃. Neqꝫ secunduꝫ est verũ. qꝛ in ista ꝓpositõe. iste hõ p̃ter sor. currit.

ly preter tam bene tenet exceptiue q̄ȝ in ista
oīs homo p̄ter sor.currit cū vniuoce ⁊ eodē
modo significet dictio in illa vl̄i ⁊ in illa singu
lari.ideo sequit̄ ꝙ tam exceptiua est ista sin-
gularis q̄ȝ ista vl̄is ⁊ tam ꝓpria licet nō tam
vera. ¶ Item si oīs homo p̄ter sor.currit ⁊
plato est homo.igit̄ plato p̄ter sor.currit.cō-
sequēs est īpossibile.q: ꝑ modū exponēdi su
perius positū ⁊ per suppositiōes supius po
sitas seqtur ꝙ plato sit sor.Sed forte huic dī
ꝙ iste nō est bonus syllogismus.q: plus sub
icit̄ in maiori q̄ȝ predicatur in minori. Sed
contra.q: in ista aliqs homo preter sor. cur-
rit.ly.sor.nō tenet se ex parte subiecti.q: non
pōt regi ab illa ꝓpositione preter.neqȝ ab illo
termino homo.vt patȝ exercitato in materia
grāmatice.ideo regitur ab isto verbo currit
ex parte post.igit̄ ⁊c. ¶ Item si oīs homo
p̄ter sor.currit.igit̄ homo p̄ter sor. currit ⁊
nihil est homo.p̄ter sor.nō currēs.tenet ꝯn̄a
ab exponentibus ad suā expositā.sic eniȝ ista
debet exponi.q: ꝓbatio debet fieri a primo
termino ꝓbabili aut saltem aliqua diuersita-
tis ratio foret quare in illa.oīs homo currit.
⁊ nō ī ista.oīs homo preter sor.currit q̄ ratio
nō videt̄.ista igit̄ ꝯn̄a pȝ ab exposita ad suas
exponētes ⁊ scd̄a pars ꝯn̄tis est falsa. q: ali-
qd est homo qd̄ nō p̄ter sor.est currēs puta
plato. ¶ Itē neqȝ iste homo preter sor.currit
in dato casu.neqȝ iste ⁊ sic de aliis.igitur nul
lus homo preter sor.currit pȝ ꝯn̄a a singula-
ribus sufficiēter enumeratis ad suā vl̄em ⁊
an̄s est verū.igit̄ ⁊ ꝯn̄s.igit̄ alia est falsa.s. q
libet homo p̄ter sor.currit. ¶ Item dato isto
modo exponendi valeret hoc argumemtuȝ
nullus homo non aīal currit.⁊ aīal currit. ⁊
aīal est homo.igit̄ nullus homo preter aīal
currit.Similiter valeret id nullus homo nō
albus currit ⁊ album currit.⁊ album est ho
mo.igitur nullus homo preter aliqd̄ album
currit.sed ꝯsequēs est falsum ꝙ aliqua taliuȝ
consequētiarum valet.istud enim ꝯsequēs ē
impossibile.ꝑ ipsum enim denotat̄ exceptio
nē esse superioris de inferiori que esse nō pōt
¶ Item sic isto modo exponendi dato cum
aliis veriis seqtur ꝙ hec est falsa.omnis ho-
mo preter asinum currit.posito ꝙ qlibet ho-
mo currat.sed ꝯsequēs est falsum.q: contra
dictorium istius est falsum.s.nō omnis hō p̄
ter asinum currit.q: sequitur nō omnis ho
mo p̄ter asinum currit.igitur homo p̄ter asi
num nō currit.ab vna eqpollente ad aliam.
ꝯsequens est falsum.q: sequit̄ homo p̄ter asi
num nō currit.igit̄ homo nō asinus nō cur
rit.⁊ asinus est homo.Sed ad primuȝ illoꝝ
dicit̄ cōcedendo ꝙ in dato casu ista est vera
oīs homo p̄ter sor.currit.Et cū arguit̄ ꝙ q̄
libet eius singularis est falsa.sic significando.
igit̄ ista nō est vera.negatur argumētuȝ. Et
si forte arguit̄ ꝙ sub aliquo termino stāte di
stributiue nō lȝ descendere.q: ista vl̄is ē ve-
ra.⁊ q̄libet eius singularis est falsa.dī cōce-
dendo totuȝ . Et si tūc arguit̄ sic.oīs homo
preter sor.currit.igit̄ homo preter.sor.currit
tenet ꝯn̄a.ab vl̄i ad suam indefinitam ⁊ seq-
tur vltra homo p̄ter sor.currit.igit̄ plato pre
ter sor.currit.vel cicero p̄ter sor.currit. ⁊ sic
de aliis.ꝯsequēs est falsum vt prius. ⁊ tenet
ꝯsequētia.q: sub termino stāte determinate li
cet disiūctiue descēdere. igit̄ a p̄mo si oīs ho
mo p̄ter sor.currit.igit̄ plato preter sor. cur-
rit vel cicero preter sor.currit.⁊ sic vltra.Di
cit̄ concedendo totū vsqȝ ad illam consequē
tiam homo preter sor.currit.igit̄ plato p̄ter
sor.currit.vl̄ cicero preter sor.currit.ad quā
dicit̄ negando.⁊ ad regulā dī ꝙ ipsa nō est
generaliter vera.vnde sicut sub subiecto istiꝰ
vniuersalis oīs homo preter sor.currit.nō lȝ
descendere ad aliqd̄ ꝑticulare aliquā singula
rem veram assignando.sic neqȝ sub isto ter-
mino homo in ista indefinita homo p̄ter sor.
currit.Et ꝑ hoc rn̄det̄ ad aliud negādo istaȝ
ꝯn̄am oīs homo preter sor.currit . plato est
homo.igit̄ plato preter sor.currit.q: excepti
ua nō pōt esse maior in darii ad cōcedēdum
suaȝ singularē formalit̄.q: subiectū istius nō
stat mobiliter sic ꝙ sub isto liceat descendere
inferendo suā singularē.Ad aliud dicit̄ negā
do istaȝ ꝯsequentiā.oīs homo preter sor. cur
rit.igit̄ nihil est homo qd̄ nō preter sor.cur
rat.neqȝ ista est exponens eius.q: nō est ex-
ponibilis a primo termino ⁊ cā est.q: subie-
ctuȝ istius exceptiue nō stat mobiliter sic ꝙ li
ceat aliquā eius singularē inferre. vn̄ sub co
nullo modo licet descēdere.q: nō licet descen
dere.igit̄ iste homo currit.si est aliud a sor.⁊
sic vltra.q: conditionales in cōsequente po-
site sunt impossibile.neqȝ sic licet descendere

sub subiecto istius omnis homo p̄ter sor. cur
rit ⁊ iste est alius a sor. igit̃ iste currit. ⁊ sic de
aliis descendendo ad omnes homines alios
a sor. q2 descendere sub subiecto v̄lis est suas
singulares cũ debito medio inferre. neq3 lic3
inferre singulares istius v̄lis ex ista vniuersa
li. igitur ⁊c. ¶ Ad aliud dicit̃. negando istam
consequentia3. neq3 iste homo preter sor. cur
rit. neq3 iste. ⁊ sic de aliis. igit̃ nullus homo
preter sor. currit. Et ad regulã dicit̃ ꝙ in ex
ceptiuis nõ valet. ⁊ vlterius cũ arguit̃ ꝙ isto
modo exponẽdi dato esset ista falsa. oĩs hõ
preter asinum currit. ꝯceditur. Et cu3 argui
tur ꝙ nõ. q2 eius oppositũ est falsum. s. non
oĩs homo p̄ter asinum currit. dicit̃ ꝙ nõ ⁊
negat̃ ista ꝯsequentia: nõ omnis hõ p̄ter asi-
num currit. igit̃ homo preter asinum nõ cur
rit. ⁊ regula allegata nõ valet in exceptiuis vt
supra dicebat̃. Unde aduertendũ est ad dan
dum contradictorium in exceptiuis ꝙ opoꝛ3
ꝓponere negationem aduerbialem negante3
vl' prepositã auferre. Unde iste nõ contradi-
cũt oĩs homo preter asinũ currit. ⁊ homo p̄
ter asinum nõ currit. neq3 iste nullus homo
preter asinũ currit. ⁊ aliqs homo p̄ter asinu3
currit. Et arguit̃. adhuc ꝙ ista sit falsa in isto
casu. nõ oĩs homo preter asinum currit. q2 se
quitur ex ista ꝙ ex ista ꝙ nõ oĩs homo nõ asi-
nus currit ⁊ asinus est homo ⁊ asinus currit
ab exposita ad exponẽtes d'. negando ꝯñam
q2 exceptiua mere negatiua nõ hab3 exponi.
Sed h3 cãs veritatis disiunctiue ⁊ regula su
perius data de expõne exceptiua vera est de
exceptiuis nõ mere negatiuis ꝑꝑ quod tales
sunt dubitande nõ homo preter asinu3 currit
nõ tu vides aliquẽ hoĩe3 preter sor. posito ꝙ
nullum hoĩem videas. si eni3 negationes ca-
dũt super totũ sic ꝙ in vtraq3 neget̃ exceptio
sunt iste mere negatiue ⁊ ambe vere. Si aũt
negatio nõ cadat sup totum sic nõ ꝯtradicũt
iste tu vides aliquem hoĩem preter sor. ⁊ nõ
tu vides aliquem hoĩem preter sor. sed sunt
ambe false. Sed vtrũq3 ꝯtradictorium est p̄
ponendo negationẽ negãtẽ exceptionem.
¶ Ad vltimum põt probabiliter dici ꝙ ista
nullus homo preter animal currit. debet sic
exponi nullus homo nõ aial currit. ⁊ aial nõ
currẽs est homo. ⁊ si aliquid est animal illud
est. ¶ Sed forte arguitur. ꝙ ista esset vera.
nullus homo preter hominem est homo.
Similiter ista. nullum ens preter ens est ens
consequens falsum quoniam in qualibet illa-
ru3 ẽ denotatur esse exceptio. ⁊ in nulla illa-
rum igitur quelibet illarum est falsa. minoꝛ
arguitur. quia equale ab equali excipi non
potest. quia excipere aliqd denotat remane-
re de eo a quo fit exceptio. sed huic dicetur
postea.

Sed incidit dubium in ista ma
teria an ista sit possi
bilis oĩs homo preter sor. excipit̃. ⁊ arguitur
ꝙ nõ. q2 sequit̃ oĩs homo preter sor. excipit̃
igitur sor. est homo ⁊ sor. nõ excipit̃ ⁊ patet
ꝯña. ⁊ ꝯñs est impossibile. igitur ⁊ añs. qd ẽ
dubium. ⁊ qd ꝯñs sit impossibile arguit̃. q2
necesse est ꝙ ipse sit a multis rebus exceptus
⁊. b. multis locis.

Oppositum tamẽ arguitur. q2
cras erit ita ꝙ om
nis homo preter sor. excipitur. igitur potest
esse. ita ꝙ omnis homo preter sor. excipitur
⁊ vltra potest esse ita ꝙ omnis homo preter
sor. excipitur. ⁊ ista est sic significando. igitur
est possibilis. patet consequentia ⁊ arguitur
primum antecedens ponendo ꝙ cras erit.
ita ꝙ nullus homo est nisi sortes. vel plato.
⁊ ꝙ ista. oĩs homo preter platonẽ currit. erit
sic significando. tunc nõ existente alia excepti-
ua ab ista vel eius parte ⁊ solum illud sit ex-
ceptum vel appelletur exceptum quod exci-
pitur ꝑ dictionem exceptiuam. sequit̃ tunc
ꝙ cras erit ita ꝙ oĩs homo pret̃ sor. excipit̃.
q2 cras eris ita ꝙ tm̃ plato ꝑ dictionẽ excepti
uam excipitur.

Ad quod dubium respondet̃ ip̄m
negando capiendo istu3
terminum excipi ꝓut significat rem extra ca
pi a quacumq3 re extra capiatur seu extra ca-
pta sit dato ꝙ iste terminus excipitur nõ di-
stribuat. isto eni3 modo sequitur. si sor. est ip
se ẽ exceptus. iõ ista est penitus impossibilis.
omnis homo preter sor. excipitur siue est ex-
ceptus sic significantibus terminis. Sed si po
nitur ꝙ iste terminus exceptiua vel excipitur
significet rem exceptam solum ꝑ exceptiuam
dictionem dicitur ꝙ illa est possibilis. sed nõ
est possibile istam esse veram vt probat argu
mentum. ¶ Sed contra predicta iterum foꝛ

te arguitur probando istum modum exponendi non fore bonum. quia cum veris isto dato sequitur ꝙ hec impossibilis. sic significando omnis homo preter nos currit demonstrando me. ⁊ te per ly nos. Et idem arguitur de ista omnis homo preter sor. ⁊ platonem currit consequens tamen est falsum. ponatur enim ꝙ nullus homo nisi nos sit non currens. vel nisi sor. ⁊ plato. ¶ Item sequitur. fore possibile ꝙ tu incipis scire omnem propositionem preter a. ⁊ tamen tu. incipis scire. a. consequens est falsum. quia exceptiua repugnat sue preiacenti. similiter ꝙ tu differas ab omni homine preterquam a te. consequens est falsum. quia tunc sequitur ꝙ omnis homo preter te sit. ⁊ probatur consequentia. quia tu differs ab omni homine non te ⁊ non differs a te ⁊ si aliquid est tu id est homo. consequens tamen est falsum. ¶ Item sequitur ꝙ tu non differs ab alio preterquam ab asino. consequens est falsum. quia tunc a nullo alio ab asino differres. ⁊ cum capra sit ⁊ tu sis. sequitur ꝙ tu es capra. Item sequitur ꝙ possibile foret ꝙ tu vides omnes homines albos preter sor. ⁊ tamen non vides aliquem hominem album etiam neque aliquos homines albos. ¶ Item hec consequentia non valet. omnis propositio non exceptiua est vera ⁊ propositio exceptiua non est vera propositio. ⁊ si aliqua est propositio exceptiua illa est propositio. igitur omnis propositio preter exceptiuam est vera in casu enim antecedens est verum ⁊ consequens falsum. posito ꝙ nulla sit exceptiua. alia a consequente vel eius parte. ⁊ sit ista consequentia tota cum ista deus est. vel fiat argumentum de ista omnis propositio chategorica preter exceptiuam est vera. ⁊ ponatur casus de illa. ¶ Item ista tantum omnis homo preter sor. currit. non exponitur illo modo. igitur ⁊c. ¶ Ad primum dicitur concedendo ꝙ tales sunt impossibiles. omnis homo preter nos currit. omnis homo preter sor. ⁊ ciceronem currit. quia ex vtraque sequitur ꝙ omnis homo currit. ⁊ etiam ꝙ homo non currit. nec admittitur casus ibi positus. ¶ Et si forte arguitur ꝙ illa sit vera. aut possibilis. omnis homo preter sor. ⁊ platonem currit. quia ponatur ꝙ omnis homo differens a sor. vel platone. currat. ⁊ non currat sor. neque plato. tunc ista propositio est partim falsa ⁊ partim vera omnis homo currit. igitur per dictionem exceptiuam potest verificari. ⁊ tenet consequentia per antiquam regulam. scilicet ꝙ omnis propositio vniuersalis partim vera ⁊ partim falsa. potest per dictionem exceptiuam verificari. sed ista non potest aliter verificari. quam sic omnis homo preter sor. ⁊ platonem currit. igitur ⁊c. Sed huic dicitur admisso casu quod ista omnis homo currit. non est partim vera ⁊ partim falsa. sed simpliciter falsa. neque verificatur per dictionem exceptiuam. immo si exceptiua est vera vniuersalis sibi correspondens est falsa. Et vlterius dicitur ꝙ illa regula antiqua intelligitur sic ꝙ propositio vniuersalis cuius alique singulares sunt vere ⁊ alique false potest habere exceptiuam veram sibi correspondentem in qua excipiantur singularia pro quibus ista vniuersalis est falsa que regula verificatur in terminis simplicibus. ⁊ de vniuersali ⁊ exceptiua quarum nulla se falsificat. ⁊ tunc vlterius dicitur ꝙ huic vniuersali false. omnis homo currit. in casu dato correspondet ista exceptiua omnis homo preter sor. vel platonem currit. Ad secundum dicitur concedendo istam tanquam possibilem. tu incipis scire omnem propositionem preter. a. ⁊ tamen tu incipis scire. a. sicut posito ꝙ due propositiones sint vere ⁊ non plures quas modo incipias scire per positionem de presenti ⁊ sit solum. a. propositio falsa que incipiat esse vera per remotionem de presenti ⁊ quam incipias scire. ⁊ patet conclusio.

Et ad argumentum contra quia tunc exceptiua ⁊ sua preiacens non repugnarent dicitur ꝙ in talibus terminis oppositis frequenter non repugnant. Et si arguitur. si tu incipis scire omnem propositionem preter. a. igitur tu non incipis scire. a. ab exposita ad exponentem. negatur consequentia. quia ista non est exponibilis ratione istius dictionis preter. sed ratione de ly incipis eo ꝙ est primus terminus probabilis in ista. Et per hoc etiam dicitur negando istam tu differs ab omni homine preterquam a te ⁊ etiam consequentiam istam tu differs ab omni homine non te ⁊ non differs a te ⁊ es homo igitur tu differs ab omni homine preterquam a te. si ista. tu differs ab omni homine preterquam a te. habet sic exponi tu es. ⁊ omnis homo preter te est. ⁊ tu non es

homo pꝛeter te.ſed minoꝛ ẽ falſa.i gitur ⁊c̄.
¶ Ad aliud dr̄ concedendo ꝙ tu nõ differs
ab alio preterq̄ȝ ab aſino neqȝ differs ab alio
ab aſino ſicut nõ differs a non aſino.ſed ꝑꝑ
illud non ſequitur ꝙ nõ differs a capꝛa.neqȝ
ſequitur ꝙ a nullo alio ab aſino differs.Et
cõſimiliter dr̄ ad illam.tu nõ differs niſi ab
aſino.q꞉ ſenſus eius ẽ ꝙ nõ differas ab ali-
quo niſi ab aſino.¶ Ad aliud dr̄ negãdo cõ
cluſionẽ ibi illatã.q꞉ ſeq̄tur.tu vides oẽs ho-
mines albos pꝛeter ſoꝛ.igitur oẽſ hoĩes albi
p̄ter ſoꝛ.videnť a te.tenet ꝯñ.ab actiua ad
paſſiuam.⁊ vltra ſeq̄tur.igitur aliqui hoĩes
albi differentes a ſoꝛ.videnť a te igitur aliqui
hoĩes albi videnť a te.ꝙ repugnat ſecunde
parti ꝯcluſionis.Iſta enim eſt falſa.tu vides
iſtos hoĩes alios a ſoꝛ.demõſtrando mulie
res.neqȝ maſculinum genus cõcipit femini-
nũ in numero plurali niſi illud adiectiuũ ſup
ponat ꝓ vtraqȝ.¶ Ad aliud dr̄ in inſolubili
bus.¶ Ad aliud dr̄ ꝙ pꝛobat verũ.q꞉ aliuſ
terminus ꝓbabilis p̄cedit.Et regula ſuperi
us data intelligitur ꝙ exponenda eſt.pꝛimo
mõ dicto qñ talis dictio exceptiua eſt pꝛimꝰ
terminus exponibilis in ea.¶ Uerũtñ eſt ad
uertendũ ꝙ iſta pꝛepoſitio vel cõiunctio pꝛe
ter aliqñ teneť exceptiue ⁊ aliqñ mere nega
tiue.⁊ iõ ſecũdo mõ exponeť ſic.oĩs homo
pꝛeter ſoꝛ.currit oĩs hõ nõ ſoꝛ.currit.⁊ ſoꝛ.
non currit igitur oĩs hõ pꝛeter ſoꝛ.currit.⁊
iſto mõ iſta eſt vera.iſte hõ pꝛeter platonē
currit.poſito ꝙ plato nõ currat.⁊ ſoꝛ.currat
⁊ iſta ſit ſic ſignificando.Silr̄ iſte ſunt vere
oĩs homo pꝛeter chymerã eſt oĩs hõ pꝛeter
adã eſt rõnale aĩal.oĩs hõ pꝛeter aſinũ eſt di
ſcipline ſuſceptiuus.⁊ oẽ aĩal pꝛeter lapidem
eſt ſubã ſenſitiua.Et ſilr̄ iſta eſt vera.nullus
hõ pꝛeter aĩal currit.q꞉ nõ plus ſignificat ni
ſi ꝙ nullus hõ non aĩal currit.⁊ aĩal currit.
qḋ poſſibile eſt.iõ ponatur ⁊ ſeq̄tur pꝛopo-
ſitũ.ſed ſic nõ ſignificat ly pꝛeter dũ tenetur
exceptiue.ſed ſignificat mõ quo expoſite ſũt
pꝛopoſitiones ſupꝛa.Aliqñ aũt teneť ly pꝛe-
ter ſubtractiue.Aliqñ additatiue vt tres ho-
mines pꝛeter ſoꝛ.currunt.Si ly pꝛeter teneť
additatiue ſignificat ꝙ tres hoĩes vltra ſoꝛ.
currunt.Si vero ly pꝛeter tenetur ſubtracti-
ue ſignificat ꝙ tres hoĩes remoto ſoꝛte cur
runt neqȝ hoc reſpuendũ eſt.q꞉ nihil vtilius

in aliqua ſciã hoĩes laboꝛant q̄ȝ ꝙ cuiuſlibet
vocabuli vim ⁊ ꝓpꝛietatẽ cognoſcant.⁊c̄.

¶ De expoſitione reduplicatiue.

rAtione dictionis redu
plicatiue tc̄te af
firmatiue ſufficit ad pꝛopoſitio-
nẽ exponendam copulatiua cuiꝰ
pꝛima ꝑs eſt cathegoꝛica in qua
affirmatur dictio reduplicata de ſubiecto ex
ponende reduplicatiue.⁊ ſecunda pars eſt ꝓ
poſitio cõditionalis cõpoſita ex dictione re-
duplicata ⁊ pꝛedicato reduplicatiue.vbi gr̄a
ſoꝛ.inquantũ hõ eſt aĩal.ſic exponitur.ſoꝛ.eſt
hõ.⁊ ſi aliquid eſt homo illud eſt aĩal.igitur
ſoꝛ.inquantũ hõ eſt aĩal.Contra quẽ modũ
exponendi foꝛte arguiť.q꞉ iſto dato ſequitur
ꝙ iſta ſit falſa.ſoꝛ.inquantũ ſoꝛ.currit poſito
ꝙ ſoꝛ.currat.⁊ ſit iſta ſic ſignificando.q꞉ ex
iſta ſecundum iſtũ modũ exponendi ſequiť
ꝙ ſi aliquid ſit ſoꝛ.illud currit.que ẽ cõditio
nalis falſa.ſed tñ ꝙ illa reduplicatiua ſit ve-
ra arguitur.q꞉ ſoꝛ.currit in iſto caſu ⁊ ſoꝛ.eſt
ſoꝛ.inquantũ ſoꝛ.igitur ſoꝛ.inquantũ ſoꝛ.cur
rit.ꝯña pȝ expoſitoꝛie.¶ Itẽ ſecundo ſeq̄ť
ꝙ quecunqȝ differunt inquantũ differũt ip̄a
conueniunt.q꞉ datis.a.⁊.b.ip̄a differunt.⁊
ſi aliqua differunt ip̄a cõueniunt.q꞉ nõ põt
eſſe ꝙ aliqua ſint que nõ aliqualiter conue-
niant.Et aliq̄ etiã inquantũ ꝯueniũt differũt
ꝙ tñ falſuȝ ẽ.q꞉ ſi aliq̄ inquãtũ ꝯueniũt diffe
rũt ⁊ inquãtũ aliq̄ differũt diſcõueniũt.igiť
aliq̄ inquantũ conueniunt diſconueniunt.ſed
in quocunqȝ aliquo diſconueniunt in illo nõ
conueniunt.igitur aliqua inquantum conue
niunt non conueniunt.¶ Itẽ iſto dato ſequi
tur ꝙ pꝛeciſe tanta eſt conuenientia inter ali-
qua quanta diſconuenientia.ꝯñs eſt impoſſi
bile.¶ Itẽ ſequiť ꝙ quantitas continua in-
quantum continua eſt diſcreta.conſequens
falſum.q꞉ quantitas continua pꝛout continua
differt a diſcreta.⁊ arguiť ꝯña.q꞉ quacunqȝ
quantitate continua data illa eſt diſcreta.⁊ ſi
aliq̄ eſt quãtitas ꝯtinua illa ẽ diſcreta.¶ Sȝ
foꝛte dr̄ ꝙ hec ꝓpoſitio quãtitas ꝯtinua in-
quãtũ ꝯtinua differt a diſcreta.ẽ vera tenẽdo
ly inquantum ſpecificatiue.Sed iſta eadem
non eſt vera tenendo ly inquantũ reduplica
tiue.¶ Sed contra iſtam reſponſionẽ ſic ar
guitur.q꞉ ſi quantitas continua differt a di-

screta inquantum est quantitas continua sequitur ꝙ quantitas continua inquantum cõtinua differt a se ipa. pꝫ consequentia. ⁊ ꝯñs est impossibile. ¶ Item si ista sit vera. quantitas continua inquantum quãtitas continua differt a discreta specificatiue tenẽdo ly inquã tum sequitur ꝙ solum propter hoc quantitas continua differt a discreta. qꝛ quãtitas cõtinua ꝭm rõneꝫ. siue conceptũ suuꝫ propriũ differt a discreta. ¶ Sed contra. tũc sequit̃ ꝙ nulla diffõne existente. aut conceptũ non differt quantitas continua a discreta aliquo modo inquantum continua. ¶ Item hec nõ est de ꝭm ꝙ ipm. homo est animal. vt patet primo posteriorum. ideo non ẽ veruꝫ ꝙ homo ꝭm ꝙ homo ẽ animal sicut videt̃ dicere ipsemet Aristoteles eodem loco. Ideo forte dicit̃ ꝙ prioristice exponenda est dictio reduplicatiua. sicut iam exposita ẽ. Sed posterioristice exponẽda ẽ sic sor. inquantũ hõ ẽ aial sor. est homo. ⁊ si aliqd ẽ homo illud ẽ aial ⁊ econtra si aliqd ẽ aial illud ẽ homo. ¶ Sꝫ contra istã responsionẽ sic arguit̃. qꝛ isto dato sequit̃ ꝙ homo inquãtũ homo sit homo coloratus posterioristice exponẽdo. ꝯñs ẽ falsum. qꝛ nulla talis est ꝺ scd̃m ꝙ ipm. hõ est homo coloratus. ¶ Itẽ sequeret̃ ꝙ duo ꝯtradictoria eẽnt sil' vera. qꝛ illa ẽ vera. sor. iquãtũ hõ ẽ aial. vt pꝫ exponẽdo primo mõ. ⁊ ẽ falsa exponẽdo. scd̃o mõ. igit̃ sua ꝯtradictoria ẽ vera. ¶ Itẽ illi modi exponendi repugnãt. igit̃ vnicus eoꝝ ẽ verus. aut nullus eorum est verus. Sꝫ pro expositione illius termini ꝭm ꝙ ipm ⁊ illius termini ꝑ se. aduerte ad multiplicitatẽ isti⁹ note cãlis qꝛ. ⁊ quot modis cãlis reddat̃ vera.

¶ De expositiõe illius termini ĩfinitũ.

E expositione

istius termini infinitus det̃ prima suppositio ꝙ iste terminus infinitus cathegorematice sumptus opponit̃ priuatiue isti termino finitus. Secũda suppositio ꝙ ly infinitũ cathegorematice sumptũ significat tantũ quantũ non terminatũ. vel non habẽs terminum vl' terminos. pꝫ illa suppositio. qꝛ bene sequit̃ hoc est infinitum. igit̃ hoc est nõ finituꝫ. ⁊ vltra igitur hoc nõ est habẽs finem vel terminum ⁊ tenet ꝯña ista primã. qꝛ ẽ ab affirmatiua ꝺ predicato priuato ad affirmatiuã de p̃dicato infinito. Tertio accipit̃ ꝙ propositio exponibilis rõne istius termini infinitũ sincathegorematice sumpti exponit̃ sic. infinitus numerus est finitus. aliquantus numerus est finitus. ⁊ nõ tantus qn in duplo maior. ⁊ in quadruplo ⁊ sic vltra. igit̃ infinitus numerus ẽ finitus. Infinitũ pondus sor. põt portare aliquantũ põdus sor. põt portare. ⁊ nõ tm̃ põt portare qn in duplo maius. ⁊ in quadruplo. ⁊ sic vltra. igit̃ infinitũ põdus sor. põt portare. Presupponatur vlterius ex modo loquẽdi ꝙ cũ ly infinitũ ponit̃ a ꝑte subiecti nõ p̃cedente termino secum cõstructo capitur sincathegorematice. sed cum ponitur a parte p̃dicati ꝙ solũ accidit vocalibus vel scriptis capitur cathegorematice. Ex quibus sequitur primo ꝙ nõ infinita sunt finita. sed aliq̃ sunt in reꝝ natura que sunt quãtitas infinita. patꝫ prima ꝑs. qꝛ aliqua sunt finita ⁊ nõ plura datis sunt finita. qꝛ due ꝑs istius ꝯtinui sunt in reꝝ natura. ⁊ nõ plura q̃ꝫ iste due ꝑtes sunt in reꝝ natura. qꝛ iste due partes sunt tot ptes vel nõ pauciores q̃ꝫ mille. vel decem milia. ⁊ sic de alijs. qꝛ nulla ꝑs quãtitatiua continuit hꝫ pauciores partes q̃ꝫ ipm continuit. Et secunda pars istius ꝯclusionis vera est ꝙ aliq̃ sunt quantitas infinita. qꝛ aliqua sunt instantia in. a. tꝑe. aut puncta in a linea q̃ sunt quãtitas ⁊ multitudo infinita. qꝛ omnia puncta in. a. linea nõ sunt finita quãtitas. ¶ Sꝫ forte dicitur ꝙ nulla sunt omnia instantia. aut omnes partes proportionales impares istius continui. qꝛ neqꝫ duo instantia. neqꝫ tria neqꝫ mille. ⁊ sic vltra. ⁊ si sic ergo nulla erũt omnia instantia que sunt vel erunt in hora.

¶ Sed contra istud arguitur qꝛ per idẽ nulla sunt omnia que sunt. consequens falsuꝫ. qꝛ vniuersum est omnia que sunt. qꝛ vniuersuꝫ est vniuersum. ¶ Item hoc continuum est omnia que sunt hoc continuum. ⁊ hoc continuum est aliqua. igitur aliqua sunt omnia q̃ sunt hoc continuum. ⁊ per consequens aliq̃ sunt omnes partes que sunt hoc continuum ⁊ ita aliquã ꝭm aliquem ordinem sunt omnes partes proportionales pares que sunt ĩ hoc continuo. ⁊ sic etiam ꝭm aliquem ordinem aliqua sunt omnes ꝑtes proportionales

impares que sunt in hoc ꝯtinuo. ¶ Et si arguit consimili modo. sicut prius ꝙ nō. quia neqȝ due neqȝ mille sunt omnes partes impares que sunt in hoc continuo. ⁊ sic vltra. iō nulle sunt omnes partes impares que sunt ī hoc cōtinuo. dr̄ negando añs sic intelligendo ꝙ nec due partes nec mille. ⁊ sic ď singulis sunt omnes partes que sunt in hoc continuo tam finitas q̄ȝ infinitas numerando. qꝛ de illis verificatur tam numerus finitus q̄ȝ infinitus. ⁊ lȝ per nullum numerum finituȝ signari possint distincte. tamen per numerum infinitum signari possunt. ¶ Ideo cōcluditur vltra ꝙ nō infinitus numerus est finitus. lȝ aliqua sint numerus infinitus. vt pȝ de partib⁹ imparibus dati continui. Et ꝙ non infinite partes proportionales sunt in illo cōtinuo. qꝛ non plures partes q̄ȝ sunt partes q̄ sunt due medietates sunt in dato continuo. Et vlteri⁹ pȝ ꝙ aliquis est numerus cuius aliqua pars est numerus. qui non est minor q̄ȝ iste numerus. cuius est pars. Et ꝙ non oīs numerus ē maior sua pte. Et aliqs numerus ē equalis sue parti. qꝛ numerus binarius q est a ꝯtinuū nō est maior numerus q̄ȝ numerus qui est eius medietas. neqȝ minor. ⁊ cum vterqȝ illoruȝ sit finitus simpliciter sequit̄ ꝙ vterqȝ illoꝝ est alteri equalis.

Sed cōtra hoc forte arguit̄. qꝛ istis datis seqtur ꝙ finitus numerus ē infinitus. ꝯñs est īpossibile vt pȝ ex ꝑma suppositione. qꝛ seqtur ꝙ numerus finitus ē nō finitus. ⁊ ꝯña prima arguit̄. qꝛ a ꝯtinuū est numerus infinitus ⁊ a cōtinuū est numerus finitus. qꝛ a ꝯtinuū est due medietates q̄ sunt numerus finitus puta binarius. igit̄ ⁊c̄. sed maior arguit̄. qꝛ aliqs numerus infinitus ē in a. sicut partes in toto. iō sequit̄ a fortiori ꝙ a numerus sit infinitus. pȝ ꝯña. ⁊ añs arguit̄ qꝛ numerus q est oēs partes ipares a continui est infinitus. ⁊ iste ꝯtinet̄ in a. igitur ⁊c̄. ¶ Itē nullus numerus pōt esse maior numerus q̄ȝ sit ⁊ a est numerus. igitur a est numerus infinitus. ¶ Item aliqua ps a est numerus infinitus. igit̄ a fortiori a est numerus infinitus. ¶ Itē a numerus infinitā proportionem hȝ ad aliquē datum numeꝝ finitū. igit̄ a nō est numerus finitus pȝ ꝯña. ⁊ antecedens arguit̄. qꝛ infinitam proportionē habȝ numerus ad istū numeꝝ binariū qui ē due intelligentie. ¶ Itē sequitur ꝙ finitum aliqđ infinitum excedit excessu solū finito. ¶ Item sequitur ꝙ aliquis est maximus numer⁹ puta binarius qui est in hoc continuo. ⁊ idē est minimus qui est in eodem. qꝛ nullus numerus in hoc continuo est maior vel minor illo qđ si conceditur arguit̄ ꝙ illa copulatiua sit falsa virtute superlatiui gradus. ¶ Itē in infinitum cōtinuū qđlibȝ est diuisibile vt ponit Arꝭ. in ꝑmo ⁊ tertio ⁊ sexto physicoꝝ. ¶ Itē sequitur ista conclusio ꝙ a numerus finitus est minor .b. numero finito. ⁊ augebitur ī infinitum. successiue. b. numero stante. ⁊ tamē a nunq̄ȝ erit equale. b. ꝯñs est impossibile. ⁊ cōsequentia arguit̄ posito qđ a sit numerus minor finitus qui non sit quantitas cōtinua ⁊ crescat a successiue ꝑ totā istam horam discrete sic ꝙ in primo nō esse hore erit a numerus infinitus ⁊ sit. b. numerus finitus qui ē aliqđ continuum. tunc patet tota cōclusio deducenti vel ponatur ꝙ a stante diminuatur b. ad non quantū successiue. ⁊ sequitur econtra conclusio. ¶ Itē dato illo sequit̄ ꝙ a est finitum ⁊ non augebit̄. neqȝ diminuetur. ⁊ tñ in primo non esse hore erit infinitum. ꝯñs impossibile. ⁊ probatur consequētia ponatur ꝙ a sit vnū corpus lōguȝ i infinitū v̄sus orientalē plagam ⁊ finite lōgum versus nos pedaliter latum ⁊ profunduȝ. tūc patet ꝙ hoc corpus est finitū. qꝛ est terminatum tam s̄m latitudinem q̄ȝ s̄m profunditateȝ. ⁊ finitum versus nos. igitur a est corpus finitū. ¶ Itē a corpus est figuratum igitur termīo vel terminis clausum. consequētia patet ex primo euclidis. qꝛ figura est que termino vel terminis clauditur. ideo a corpus ē finitū. ¶ Ponatur igitur ꝙ sine maioratione. aut diminutione auferatur primum pedale ⁊ fiat figura sperica. deinde auferatur s̄m pedale ⁊ extendatur circa primum sine augmētatione ⁊ diminutione eius. ⁊ sic vltra de omnibus pedalibus. ⁊ tunc sequitur ꝙ in fine erit a simpliciter infinitum. qꝛ ex nulla parte terminatum. ideo sequit̄ tota cōclusio. ¶ Item arguitur in eodē casu ꝙ a est finite longum. quia habet vltimū versus oriens. qꝛ habet aliquā partem qua nulla est vlterior s̄m istam differentiam. qꝛ capiat̄ totū preter primum pe-

dale istius ⁊ sequitur qd̕ ista est pars q̃ nul/
la est vlterior scd̕ꝫ istã differentiã positiõis.
Sed ad horum primum dicitur negã
do istam cõsequentiam cũ infert
qd̕ numerus finitus est infinitus. ⁊ cum ar/
guitur ꝙ sic. q: a. numerus qui est hoc cõti
nuum est infinitus. negatur hoc ⁊ negatur
hec consequentia numerus infinitus est i hoc
tanquam sue partes. igitur a est numerus in
finitus. ❡ Ad secundũ negatur ista cõsequẽ/
tia. nullus numerus potest esse maior q̃ꝫ est a
⁊ a. est numerus. igitur a est numerus infini
tus. ❡ Ad tertiũ negatur antecedẽs. s. qd̕ ali
qua pars est numerus infinitus ⁊ vlteriꝰ di/
citur ꝙ numerus q est omnes partes impa
res s̕m istam diuisionem non est pars. a. sꝫ
est partes a. ❡ Ad quartum negatur ista cõ
sequentia infinitam proportionem habet a.
ad aliquem numerum finitum. igitur est nu/
merus infinitus. ❡ Et si forte arguitur con
tra istam responsionem. q: tunc sequitur ꝙ
a numerus est maior b. numero. ⁊ a. dimi/
nuetur vniformiter ad non quantum stante
b. ⁊ tñ a nunq̃ꝫ erit equalis. b. pꝫ cõsequẽtia
q: diminuitur a continuum vsqꝫ ad non quã
tum stante. b. numero qui est due intelligen/
tie. Item a numerus infinite distat a nõ quã
to. igit̕ numerus est infinitꝰ numerus. ❡ Ad
primũ dĩ ꝙ de virtute sermonis nõ diminu
etur a numerus. q: nec hoc ꝯtinuũ. neqꝫ ali
qua eius pars vnq̃ꝫ erit minor numerus q̃ꝫ
est hoc continuum. lꝫ illud continuum dimi
nuetur. aut condempsabitur ad non quantũ
⁊ causa est. q: nullus numerus põt esse ma
ior numerus q̃ꝫ ip̃e est. Et gnãl̕r nulla quãti
tas discreta põt esse maior quãtitas discreta
q̃ꝫ ip̃a vel sit minor. ⁊ gnãl̕r nulla quantitas
põt eẽ maior quãtitas q̃ꝫ ip̃a sit. lꝫ tñ aliq̃ q̃n
titas ꝯtinua possit eẽ maior quãtitas cõtinua
q̃ꝫ ip̃a sit. ❡ Ad aliã formã negat̕ añs istiꝰ cõ
seq̃ntie a numerus infinite distat a nõ q̃ꝫto
igitur a numerus est infinitus. Et si forte ar/
guitur ꝙ sic q: a distat a nõ quanto. per nu/
merũ infinitũ. igit̕. a. distat ĩfinite. a. nõ quã/
to negat̕ ꝯña. ❡ Ad aliud ꝑncipale argumẽ
tũ dĩ ꝙ ꝑ tales ꝓpões ꝯtinuũ ĩfinitũ ẽ diui
sibile itellexit Aristo. ꝙ ꝯtinuũ ẽ diuisibile in
semꝑ diuisibilia. sicut ip̃emet dicit primo celi
Ad aliud dĩ vt prius negãdo ꝙ a numerus
fiet maior numerus ⁊ negãt̕ casus. ibi posi/
tus ad intellectũ argumẽti ⁊ si admittat̕ ca/
sus grã disputationis ꝓcedit̕ conclusio. sicut
ꝯñs. ❡ Ad aliud dĩ de virtute sermonis ꝯce
dẽdo ꝯclusionẽ illatã. Et si cõtra forte arguit̕
ꝙ illud corpus in principio ẽ ĩfinitũ. q: infini
te distat a nõ q̃ꝫto. igit̕ ip̃ꝫ ẽ ĩfinitũ. ❡ Item
hoc corpus nõ põt augeri. igit̕ ip̃ꝫ ẽ infinitũ
❡ Itẽ seq̃t̕ si hoc corpus ẽ finitũ ꝙ hoc cor/
pus ẽ maius sua ꝑte quãtitatia. ❡ Itẽ si hoc
corpus ẽ finitũ alicui corpori eẽt eq̃le. ꝯñs fal
suꝫ. Sꝫ ad oẽs istas formas dr̕ q̃ꝫlibet istaꝝ
negãdo preter primã cuius negat̕ añs d̕ sim
pliciter tñ finitis tenẽt iste forme. ❡ Ad vlti/
mũ argumentũ quo arguit̕ ꝙ a ẽ finite lon
gũ. q: hꝫ vltimũ v̕sus ꝑtẽ ĩfinitã. dĩ negãdo
añs ⁊ dĩ vltra ꝙ q̃cũqꝫ ꝑte data aliq̃ ẽ vlte/
rior neqꝫ hoc totũ. ẽ eq̃ vltra sicut aliq̃ eius
ꝑs. imo nulla ẽ prima ꝑs neqꝫ vltima alicu/
ius continui.

❡ De expositione de li totus tota totũ.

Sicut ly ĩfinitũ aliq̃n sumi
tur cathegorematice
⁊ aliq̃n sincathegorematice sic
iste terminꝰ totus vñ cũ sumit̕
sincathegorematice equalet hu/
ic cõplexo q̃libꝫ ꝑs cũ v̕o sumit̕ cathegorẽa
tice equalet huic cõplexo ꝑfectũ ex suis ꝑtibꝰ
capiẽdo ꝓp̃e totũ ꝓut dr̕ relatiue ad ꝑtes. Et
cũ ponit̕ a ꝑte subiecti ly totus nõ determiã
tũ ꝯsueuit sincathegorẽatice capi a ꝑte] vero
predicati cathegorematice. qd̕ totũ est ad be
neplacitũ accipientis. Ex q̃bus pꝫ primo ꝙ
deus fecit totũ qd̕ ip̃e potuit facere q̃n pro/
duxit for. ⁊ oẽ quãtũ ẽ totum qd̕ ip̃e fecit in
mundo.

Sed forte cõtra id arguit̕. quia
isto dato ꝯcedendum
eẽt ꝙ tota a. mã eẽt minor a. mã. q: q̃libꝫ ꝑs
a materie est minor. a. mã. ꝯñs tñ est falsum
q: illa propositio tota. a. mã est minor. a. mã
est affirmatiua significãs iuxta cõpositioneꝫ
suoꝝ terminoꝝ cuius predicatũ non verifica
tur de subõ. idõ sequit̕ ꝙ ip̃a est falsa. pꝫ ꝯña
cũ añte. q: hoc p̃dicatũ minor a materia non
verificat̕ de hoc subiecto a materia. q: tunc
idẽ eẽt seip̃o minus. ❡ Itẽ ex quo ista ẽ affir
matiua significãs iuxta cõpositionẽ suoꝝ ter
minoꝝ. ⁊ est vera ꝑ remissionẽ hñs subꝫ ⁊ pre

dicatum distincta. ergo predicatum ⁊ subiectum supponūt ꝓ eodeꝫ. ↄñā patet. ⁊ ↄñs ē falsuꝫ. igiť ⁊ añs. ⁊ nō nisi ꝑ vltima parte illa. s. qꝺ hec est vera. igiť ⁊c. ¶ Item seqtur cū aliis veris ꝙ totuꝫ hoc quadratū est minus a quadrato demonstrato certo quadrato. q: quelibet pars istius quadrati est minor isto quadrato ↄsequens tñ est falsum. q: illa ꝓpō. totū hoc quadratuꝫ est minus hoc quadrato significat ꝙ totū hoc quadratuꝫ est minus quadratū q̄ꝫ hoc quadratū sumendo ly minus adiectiue ad suuꝫ substātiuum. s. quadratuꝫ. sicut illa homo est albus significat ꝙ homo est homo albus. pꝫ totum ex grāmatica. sed hec scđa est falsa. vt pꝫ. igiť ⁊ illa prima est falsa. ¶ Item isto dato seqtur. ꝙ illa ē falsa. totū qꝺ est in mūdo esse in oculo tuo. q: ipsa significat vt dicit positio ꝙ quelibet pars alicuius qꝺ ē i mūdo est in oculo tuo. ↄñs tñ est falsum. q: in ista. totū ꝙ est in mundo ē in oculo tuo. ly ꝙ relatiue referť ad ly totū. qꝺ esse nō pōt nisi ly totū sumať substātiue ⁊ cathegorematice. igiť illa significat ꝙ aliquod totū qꝺ est in mūdo est in oculo tuo qꝺ ē verum. q: aliqua pars oculi tui est vnū totū ꝙ est in mundo.

Sed ad horum primū diciť forte negādo ↄsequentiam cū infertur ꝙ tota a. materia est minor a. materia. q: illa propositio significat ꝙ tota. a. materia est minor a. materia ipsamet. a. materia. sicut ista. totus sor. est minor sor. significat ꝙ totus sor. est minor sor. ipso sor. ⁊ sicut illa totū aīal est minus aīali. significat ꝙ totū aīal est minꝰ aīal aīali ꝑ. n. adiectiua adiacent suis substātiuis positis i orōne ⁊ nō subintellectis. vñ illa monachus est albus nō significat ꝙ monachus est homo albus. sicut ista hō est albus. nō significat ꝙ hō est albus canis vel bos vel hmōi Sed hec responsio lꝫ in se vera sit adhuc videť stare argumētū. q: capiatur hec ꝓpsitio tota a materia est pars. a. materie que est vera. vt seqtur ex pōne. cuius predicatū nō verificať de subiecto. ¶ Ideo ad illud diciť cōcedendo istam conclusionem. ꝙ illa est ꝓpō vera significans iuxta compositionē suorum terminoꝝ ⁊ predicatū non verificať de subiecto. Et per hoc diciť ad aliūd negando istaꝫ ↄsequentiaꝫ. illa est propositio affirmatiua ⁊ vera significans iuxta compositionem suorū terminoꝝ. igiť subiectum ⁊ predicatū pro eodem supponūt neqꝫ neqꝫ ex hoc seqtur ipsa sit falsa. ¶ Ad aliam formam pꝫ etiaꝫ ꝑ iam dicta ꝙ illa est falsa totum. a quadratum est minus a quadrato. sed hec est vera ꝙ totuꝫ a. quadratū est minor pars a quadrato.

¶ Ad aliud diciť concednēdo illud totū qꝺ est in mūdo est in oculo tuo. eo ꝙ ly qꝺ determinat ⁊ ↄtrahit ly totū ad standum cathegorematice. Sed adhuc forte ↄtra positionē arguiť. q: illa data posito ꝙ illa totus sor. est minor sor. sit sic significando seqtur ꝙ ipsa est vniuersalis consequens falsuꝫ. q: tunc aliqua posset signari eius indefinita vel singularis. ↄñs est falsuꝫ. ¶ Item seqtur ꝙ illa sit congrua ⁊ perfecta totus est in mūdo. q: ille terminus totus valet tantū quātuꝫ quelibet ꝑs igitur valet illa consequentia. quelibet pars ē in mūdo. igitur totus est in mūdo. ↄñs falsuꝫ q: illud qꝺ poniť pro consequente nō est congruū ⁊ perfectum. igitur ⁊c. Sed ꝓ primo dicitur concedendo ꝙ aliqua est vniuersalis que non est apta nata habere indefinitam vel singularem sic significando. ¶ Et pro secundo diciť ꝙ iste terminus totus sit cathegorematice ⁊ per se sumptus nulli complexo equalet. sed tñ iste terminus cum substantiuo sibi coniuncto equalet vni complexo. sicut hoc complexum totus sor. equiualet huic. q̄libet pars sor. Sed contra forte arguiť. q: hoc complexum significat ex compositione suaꝝ partium. sed nulla pars significans istius cōplexi significat oblique. igitur illud complexum totus sor. significat solum recte ⁊ nō oblique. ⁊ per consequens non significat tantuꝫ quantuꝫ hoc complexū quelibet pars sor. eo ꝙ id complexū quelibet ꝑs sor. significat recte ⁊ oblique eo ꝙ aliqua pars eius ē recta ⁊ aliqua obliqua. alterius autem. s. huius complexi totus sor. nulla pars est obliqua. igitur ⁊c. Huic dicitur ꝙ illud complexum totus sor. non significat penitus iuxta compositionē suoꝝ terminorum.

Sed adhuc arguitur ꝙ illuꝫ cōplexum totus non valet tantum quantum hoc complexum quelibet pars. q: tunc sequeretur ꝙ ista complexa equiualerent totus homo. ⁊ quelibꝫ pars

hō ꝯñs falsum. ⁊ ꝓbatur ꝯña.q: ly totū valet tm̄ quantū hoc cōplexū q̄libet ꝑs ⁊ ex additione istius termini hō nō variat̄ illius cōplexi nec etiam illius termini hō significatio. igit̄ totū hoc cōplexū totus hō.valꝫ tm̄ quā tū hoc cōplexū q̄libet ꝑs hō. Et tūc ista ꝓpositio totus hō currit.valet tm̄ q̄tū hec.q̄libꝫ ꝑs hō.vel existens hō currit. ¶ Itē nulla ꝑs istius cōplexi totus hō significat hoīeꝫ oblīq̄ ⁊ illud cōplexū significat ex cōpositione suaꝝ partiū.igit̄ hoc cōplexū totus hō nō significat tm̄ q̄tū hoc cōplexū q̄lꝫ ꝑs hominis.

Ideo dicitur aliter in hac materia ꝙ iste terminus totus cathegorematice sumptus valet tm̄ quantū hoc cōplexū ſm oēs partes collectiue sumptas.sic intelligendo sor.est totus albus.i.sor.ſm oēs ꝑtes suas collectiue sumptas est albus.qđ possibile est.sed ista totus sor.est albus sincathegorematice sūmēdo ly totus significat ꝙ sor.ſm oēs suas ꝑtes diuisiue ⁊ ſm q̄libet partē suā est albus qđ nō est possibile. Ex q̄bus seq̄t̄ ꝙ ista esset īpossibilis tota a linea ē minor a linea. ⁊ tota a materia ē minor a materia. ⁊ silr̄ ista est falsa. ⁊ ꝯsilēs tota a linea est ꝑs a linee.q: ista significat ꝙ a linea est ꝑs a linee ſm se ⁊ q̄libet eius partē. Et ex illa rn̄sione nō sequūtur illa inconuenientia.s.ꝙ aliq̄ est propositio vera ⁊ affirmatiua significans ex cōpositione terminoꝝ habens subiectū ⁊ predicatū expresse cuius predicatū nō verificatur de subiecto .neq; sequit̄ ſm incōueniens illatū cōtra aliā rn̄sionē.s.ꝙ aliq̄ est propositio affirmatiua significans ex cōpositione terminoꝝ habēs subiectū ⁊ p̄dicatum expresse cuius subiectū nō supponit ꝓ illo ꝓ quo supponit predicatū.nec sequit̄ ꝙ ista sit ꝑfecta totus currit. ⁊ sic de alijs. Ex quo seq̄tur tales ꝯn̄tias valere tu vides sor.igitur tu vides totū sor.tu tangis sor.ergo tu tangis totum sor.tu comedis panem igitur tu comedis totum panem ⁊c̄.

¶ De expositione illius termini eternaliter.ab eterno ⁊ semꝑ.

Iste terminus eternaliter sic exponit̄.a.eternaliter fuit.a.fuit. ⁊ nō incepit esse neq; desinit eē.igit̄.a.eternaliter fuit. Sꝫ ista ꝑpetuo.a.erit exponit̄ sic.a.erit. ⁊ nō incipit eē.neq; desinet eē.igitur ꝑpetuo.a.erit. Sed ista semꝑ.a.fuit.sic exponit̄.a.fuit ⁊ nūq̄ fuit.qn̄ tunc.a.fuit.igitur semꝑ.a.fuit. Et intelligitur ista scđa exponēs.s.nunq̄ fuit qn̄ tūc a.fuit sic nullū fuit tp̄s vel instās.quin in illo a fuit. Ex q̄bus pꝫ.ꝙ ſm veritatē semꝑ celū fuit ⁊ nō eternaliter fuit.q: nullū fuit tp̄s vel instans in quo celū nō fuit. ⁊ tn̄ celū incepit eē.pꝫ etiā ꝙ aliq̄d fuit primū creatū a đo ⁊ tn̄ semꝑ fuit aliqđ creatū a deo. ¶ Itē pꝫ ꝙ aliquid semꝑ erit qđ nō ꝑ maius tp̄s q̄ ꝑ horā erit posito ꝙ desinat esse tempus hinc ad horam.

Sed contra illud arguit̄ ꝓbādo ꝙ celū eternaliter fuit.q: celū fuit ab eterno.igitur eternaliter fuit. ¶ Itē arguit̄ ꝙ celū n̄ semꝑ fuit.q: celū aliqn̄ n̄ fuit.q: nullū celū nūc fuit demōstrando instās p̄ns. ⁊ tunc est vel nunc ē aliqn̄.igit̄ aliqn̄ nullū celū fuit. Silr̄ arguit̄ ꝙ aliqn̄ nihil erit. ⁊ aliqn̄ nihil fuit.q: in instāti qđ est p̄ns nihil erit.neq; aliq̄d fuit ⁊ oē instās qđ ē p̄ns ē vel fuit aliqn̄ .igit̄ aliqn̄ nihil erit. ⁊ aliqn̄ nihil fuit. ¶ Itē ꝓducet̄ cras aīa antixp̄i q̄ ꝑpetuo erit ⁊ incipiet eē.igit̄ aliq̄d perpetuo erit qđ incipiet esse.

Sed ad p̄mū dr̄ negādo ꝯñam istā.ab eterno celū fuit.igit̄ eternalr̄ celū fuit.q: q̄cq̄d fuit ꝓductū a deo fuit ꝓductuꝫ ab eterno.q: a re eterna. ⁊ t̄n oē qđ fuit ꝓductū vnq̄ ab eterno fuit ꝓductū.q: ly eterno qn̄ noīalr̄ stat nō est terminus exponibilis. ⁊ iō ista i eternū tu fuisti significat ꝙ i rē eternā tu fuisti.sed ly eterno ⁊ eternū aduerbialiter sumpta ꝯuertunt̄ cū ly eternalr̄. ¶ Ad aliud cū arguit̄ ꝙ nō semꝑ celū fuit. ⁊ ꝙ aliqn̄ nihil fuit.q: in hoc istāti nihil fuit. ⁊ hoc instās est vel fuit aliqn̄.igit̄ aliqn̄ nihil fuit.dr̄ negādo ꝯñaꝫ.sed minor dꝫ sic sumi.hoc istās fuit aliqn̄.si tn̄ terminus supponēs respectu hui⁹ verbi fuit supponeret ꝓ eo ꝙ ē neganda foret ista ꝓpositio.semꝑ deus fuit. Sed adhuc terminis modicū variatis expōne data inferunt̄ silēs ꝯclusiones.q: arguit̄ adhuc forte illo dato ꝙ semꝑ hoc instās ē demōstrādo instās p̄ns. ⁊ q̄cq̄d ē in hoc istāti semꝑ ē.quia hoc instās ē in instāti p̄nti. ⁊ i tp̄e p̄nti. ⁊ nullū est tp̄s vel instās in quo nō sit hoc instans

lõ rc. Et silr arguit alia cõclusio. Et iõ 9cedit vtrũq3 9ñs. dato q nullũ sit tps nisi cui9 hoc instãs est instãs intrinsecũ. ¶ Ad aliud dr q ista aia ppetuo erit. postq3 inceperit eẽ ex quo nõ sequitur q ipsa perpetuo erit aut continuo erit.

¶ De expositione illius termini differt aliud. r d ly nõ idẽ r d terminis positiuis.

Resupponatur

p in hac materia q nulla est 9uenientia silitudo vel eqlitas inter aliqua nisi qõlibet illoꝝ sit cũ3 alio. Et 9silr de preterito nihil fuit sile alicui aut ei 9ssimile nisi vnũ fuerit cũ alio. sic etiã de futuro dicat. Ex quibus p3 tales 9ñas non valere. soꝝ. fuit talis q̃lis fuit plato. igitur soꝝ. fuit similis platoni. sed bñ ecõtra sequit. soꝝ. fuit similis platoni. igit soꝝ. fuit talis q̃lis fuit plato. sic etiã nõ sequit. soꝝ. fuit tantus quantus fuit plato. posito q vterq3 fuerit pedalis igit soꝝ. fuit eq̃lis platoni. Silr nõ sequit. tu eris r soꝝ. erit r tu nõ eris soꝝ. igit tu differs a soꝝ. q2 posito q soꝝ. nõ erit tecum. esset añs veꝝ. r 9ñs falsum. ¶ Presupponat vltra q pñt sine cõtradictiõe esse aliq̃ differentia licet nullũ tps sit vel instans aut etiã mensura extrinseca. p3 hoc. q2 nullo tpe existente adhuc differt deus ab angelo secũ existente r sic de alijs. Ex quo p3 illã 9ñam nõ valere soꝝ. differt a platone. igitur soꝝ. erit qñ plato erit. q2 posito q nullũ tps esset sicut põt prima causa facere esset antecedens veꝝ in casu. r 9ñs falsum. p3 etiam istã 9ñam nõ valere. tu eris r aliquis asinus erit tecũ. r tu nõ eris asinus. igit tu differs ab asino. q2 in consequente ly asino supponit distributiue pro omni asino q vnq3 erit. Ideo dr q ista tu differes ab asino sic exponenda est. tu eris. r oĩs asinus q erit erit tecũ. r tu nõ eris asinus. igitur tu differs ab asino. Sed ly aliud exponit sic. tu es aliud a platone. tu es aliqd r plato est aliquid tecũ r tu nõ es illud qd est plato. igitur tu es aliud a platone. Ex quo p3 istã 9ñam nõ valẽ a. differt a soꝝ. igitur. a. est aliud a soꝝ. p3. posito q a. sit nomen singulare alicuius aggregati qd nõ sit aliquid.

Sed forte contra istũ modu3 exponẽdi arguitur. q2 si sequitur. soꝝ. differt ab. a. igitur omne qd erit a. erit cũ soꝝ. r soꝝ. non erit. a. q2 posito q. a. rit aggregatum qd nõ erit aliqd. r erit soꝝ. cum illo aggregato est antecedens verum. r consequens falsum. ¶ Itẽ superflue ponitur soꝝ. erit. q2 sufficiunt iste due oĩs asinus qui erit asinus. erit cum soꝝ. r soꝝ. nõ erit asinus. igitur soꝝ. differt ab asino. ille enim due includunt tertiam. s. soꝝ. erit. igitur ista tertia superflue ponitur. ¶ Item nõ sequit. tu differes ab asino. igitur omnis asinus qui erit. erit tecum. r tu non eris asinus. q2 antecedens est verum. r consequens falsum. q antecedens sit verum. arguitur q2 alquando tu differes ab asino. igit differes ab asino. r antecedens arguitur. q2 demonstrato. a. instanti. in quo tu eris cum aliquo asino. patet q tunc differes ab asino. r tunc erit aliqñ. igitur aliquando differes ab asino. r q tunc differes ab asino demonstrato. a. instanti patet. q2 nõ plus significat nisi q tu differes ab asino. qui erit ĩ a. instanti. sicut ista in. a. instanti tu eris aliqd album. significat q tu eris aliquid qd erit album in. a. instanti. r non simpliciter significat q eris aliquod album qd erit. q2 tunc staret q in. a. instanti. tu eris aliquod album r q pro tunc tu eris aliquod nigrum. Similiter ista in. a. instanti. tu fuisti homo. significat q in. a. instanti tu fuisti homo qui fuit ĩ. a instanti. r ista in. a. instanti. tu eris omnis homo. significat q in. a. instanti tu eris omnis homo qui erit tunc. quia determinatiões aduerbiales referuntur ad verba. ¶ Item nõ sequitur tu es aliquid r omnis qui est aliqs asinus. est aliquid tecum. r tu non es ille qui est asinus. igitur tu es alius ab asino. q2 consequens est impossibile. quia sequitur tu es alius ab asino. igitur tu es alius asinus ab asino. vel tu es alius homo ab asino. vel tu es alius tu quoꝝum duo prima sunt falsa. neq3 tertium est bene dictum sicut. neq3 illud soꝝ. est alius soꝝ. ab asino. ¶ Item non sequitur soꝝ. est aliud a chymera. igitur omnis chymera est cum soꝝ. r soꝝ. nõ est chymera. quia cõsequens istius consequentie est falsum. r antecedens verum. qd arguitur sic. q2 soꝝ. est non idem chymere. igitur soꝝ. est aliud a chymera. tenet consequentia. a conuertibili ad cõuertibile. r arguitur antecedens. q2 soꝝ. nec

est idem chymere ⁊ sor.est.ergo sor.est non idem chymere.patet consequentia.a negatiua de predicato finito ad affirmatiuã de predicato infinito cum debita constantia.¶ Sꝫ forte dicitur ad illud negando istam consequentiam.tu es non idem chymere.ergo tu es aliud a chymera.Sed contra.arguitur.ꝙ antecedens sit impossibile .quia sequitur sor.est.non idem chymere.ergo chymere.sor.ē non idem.ex quo sequitur vltra ꝙ chymera est. ⁊ iste consequentie sic probantur.qꝛ bene sequitur.tu es non videns chymeram.igitur tu non vides chymerã.tenendo ly nō vtrobiqꝫ infinite.⁊ sequitur.tu non vides chymeram.ergo chymera non videtur a te.tenendo ly non vtrobiqꝫ infinite.tenet consequentia ab actiua ad passiuam.⁊ consequens est falsum.qꝛ sequitur chymera non videtur a te.ergo chymera est non visa a te.patet consequentia.quia antecedens est propositio affirmatiua in qua ly non videtur est verbũ infinitum affirmatiuum passiuum istius verbi non video non vides non videt.igitur a pmo ad vltimum.si tu es non videns chymeram chymera estnon visa a te.ex quo sequitur ꝙ chymera est. ¶ Item non sequitur. es ⁊ omnis homo est tecum.⁊ tu nō es omnis homo igitur a te differt omnis homo.in quia sequitur.a te differt omnis homo.igitur a te est differens omnis homo.consequētia patet.⁊ consequens est falsũ.qꝛ sequitur a te est differens omnis homo.sed qd̄libet a te differens est aliquid.igitur aliquid ē omnis homo.consequens est falsum ⁊c̄.Itē nō sequitur.sor.differt ab omni homine.igitur omnis homo q erit.hō erit cũ sor.⁊ sor.nō erit omnis homo.¶ Item dato isto modo exponendi sequitur qd̄ sor.est aliud q̃ plato ⁊ nihil aliud q̃ plato.consequens est falsum ⁊ arguitur consequentiia.qꝛ sor.est aliquid ⁊ plato.⁊ nihil aliud q̃ plato est aliquid cum sor.⁊ sor.non est plato.⁊ nihil aliud q̃ plato igitur sor.est aliud quam plato.⁊ nihil aliud q̃ plato.⁊ arguitur minor.s.ꝙ plato ⁊ nihil aliud q̃ plato est aliquid cum sor.qꝛ plato est cum sor .vt pono.ponatur enim sic.⁊ pla.ē pla.⁊ nihil aliud q̃ pla.igit̄ pla.⁊ nihil aliũ q̃ pla.est cũ sor.⁊ ꝙ illud consequens sit falsum arguitur.qꝛ si illud eēt verum maxime esset.qꝛ pla.est pla.⁊ nihil aliud q̃ pla.sed arguit̄ ꝙ nō.qꝛ pla.est pla.⁊ aliquid aliud q̃ pla.igitur pla.nō est pla.⁊ nihil aliud q̃ pla. pꝫ ꝯña ⁊ arguit̄ añs.qꝛ pla.est.a.b.c.⁊.a.b c.sunt pla.⁊ aliquid aliud q̃ pla.igit̄ pla.est pla.⁊ aliquid aliud q̃ pla.pꝫ ꝯña ⁊ añs posito ꝙ.a.b.sint due medietates que sunt pla. ⁊.c.sit caput platonis.tunc pꝫ ꝙ pla.est.a.b. c.⁊.a.b.c.sunt pla.⁊ aliquid aliud q̃ pla.qꝛ ista tria sunt pla.⁊ caput platonis sicut concedendũ est ꝙ tria indiuisibilia sunt tria.⁊ duo indiuisibila.¶ Itē dato isto modo exponendi concedendum esset ꝙ sor.esset aliud q̃ homo ⁊ aliũ q̃ risibile.⁊ ꝙ sor.differret a sor. ⁊ ab alio a sor.⁊ ꝙ sor.differret a se ⁊ ab alio a se.consequentia arguitur.qꝛ sor.ē.⁊ homo ⁊ aliud q̃ risibile est.⁊ sor.si est homo ⁊ aliud q̃ risibile.igitur sor.est aliud q̃ homo.⁊ aliud q̃ risibile.patet consequentia.⁊ minor probatur.qꝛ si sor.est homo ⁊ aliud q̃ risibile sor.est homo.⁊ aliud q̃ ipsemet.Ideo sorte dicitur cocedendo quãlibet istarũ.¶ Sꝫ contra.qꝛ si sor.est homo ⁊ aliud q̃ risibile igitur sor.non est aliud q̃ homo ⁊ aliud q̃ risibile patet consequentia.⁊ probatur antecedens.qꝛ sor.est homo.⁊ aliqua pars sua. qd̄ probatur vt prius.qꝛ sor.est ista tria.s.a. b.c.qꝛ est prima medietas sui ⁊ secunda ⁊ caput suum.igitur ⁊c̄.¶ Ad primum igitur dicitur negando istam consequentiam tu differes ab.a.igitur omne qd̄ erit.a.erit tecum ⁊ tu non eris.a.nec iste sunt exponentes isti⁹ sed sequitur tu differes ab.a.igitur omne qd̄ erit.a.vel omnia q̄ erunt.a.erunt tecũ.⁊ tu non eris.a.vnde aduertendum est in expositione talium propositionum vtrum isti termini sint collectiui vel non collectiui cōes vt distincti ⁊ ſm istoꝝ exigentiã sumēda est exponēs exposite cōueniens.¶ Ad scd̄m dr̄ ꝙ probat veꝝ.qꝛ copulatiua ex duab⁹ cathegoricis debite sumptis cōposita sufficienter exponit ꝓpositionē exponibilē rōne alicui⁹ istorũ terminoꝝ.differt ⁊ aliud.Ad punctũ alterius rationis dicitur negando istam consequentiam.aliqñ tu differes ab asino.igitur tu differes ab asino.qꝛ consequēs est falsũ ⁊ antecedens est veꝝ.eo ꝙ in.a.instanti.tu differs ab asino quia sicut probatum est ista nō plus significat nisi ꝙ tu differs ab asino.

quī erit in.a.instanti.sicut ista.in.a.instāti.tu eris aliquod album.significat ꝙ tu eris aliquod album qꝺ erit in.a.instanti.qꝛ determinatio verbi siue ponatur ante siue post idē facit.qꝛ aduerbium semꝑ determinat verbū vel eius ꝑticipium.⁊ ideo quo ad veritatem vel falsitatem nō refert dicere.tu eris oīs homo tunc.⁊ tunc tu eris oīs homo.qꝛ ly tunc nō determinat nisi verbum.cū ibi nō sit aliqꝺ ꝑticipium. ¶Sed contra illud forte arguitur ꝓbando ꝙ hec est falsa in.a.instāti tu eris oīs homo. posito qꝺ in.a. instanti nullus erit homo preter te ⁊ post erūt multi homines.tūc arguiť sic.si ī.a.instāti.tu eris oīs homo.⁊ antixp̄s erit homo.igitur in.a.instāti tu eris antixp̄s.tenet ꝯña a superiori distributo ꝓ omni hoīe qui vnq̄ȝ erit. Item sequitur ꝙ hic tu es oīs homo.demonstrādo locum per ly hic in quo tū es ⁊ nō alter homo a te.qꝛ tu es oīs homo hic.igiť hic tu es oīs homo.tenet ꝯña.ex respōsione. qꝛ nō refert preponere ⁊ postponere aduerbiū ⁊ ꝓbatur antecedens.qꝛ tu es homo. hic ⁊ nihil est homo hic quin tu sis illud.igitur ⁊c. Item seqť ꝙ aliquo modo tm̄ tu es hō.⁊ aliquo modo preter te nihil est homo. qꝛ aliquo modo tu es oīs homo.qꝛ illo modo tu es oīs hō. demonstrando modum ꝑ quem tu es homo. ⁊ quo nihil aliud a te homo. quia tu es oīs homo isto modo.igitur isto modo tu es oīs homo.tenet ꝯña.vt p̄us.ergo aliquo modo tu es oīs homo.ꝯña patet.ab inferiori ad suum superius.ꝙ tamen ꝯn̄s sit falsum arguiť qꝛ sequitur aliquo modo.tu es oīs homo.igitur tu es oīs homo aliquo modo ꝯn̄s falsuȝ. qꝛ sequitur tu es oīs homo.aliquo modo.igitur tu es homo.aliquo modo ⁊ nihil est hō aliquo modo.quin tu sis illud consequens ē falsuȝ.⁊ consequentia tenet.qꝛ sic habȝ ista ꝓbari a primo termino mediato. ¶Item non oīs homo es tu.igiť nullo modo oīs homo es tu.igitur tu nullo modo es omnis homo. ¶Pro istis est aduertendum ꝙ cū nullum sit verbū singulare frequēter addimus terminationem aduerbialē verbo.vt vis istius verbi cū determinatione istius aduerbii transeat ⁊ supponere faciat terminuȝ pro paucioribus suppositis.qꝺ potest contingere presertim a ꝑte predicati.⁊ causa est. qꝛ determinatio aduerbialis cū resoluiť ī nomē si resolui pōt semper se tenet a parte predicati.ideo restrictio quo ad suppositionem fit ex parte predicati ⁊ nō ex parte subiecti. verbi gratia oīs homo erit aliqꝺ albū tūc demonstrādo ꝑ ly tunc vnuȝ instans futurū in illa ly albuȝ supponit solum ꝓ albo qꝺ erit in.a.instāti. ⁊ significat ista ꝓpositio.ꝙ oīs homo erit tūc aliquid qꝺ erit albuȝ tunc.s.in.a.instāti. restringit.n.aduerbiū ex parte p̄dicati. qꝛ illud aduerbium resoluiť in ꝑtem rōaleȝ q̄ tȝ se ex ꝑte p̄dicati verbi grā.oīs homo erit tūc aliqꝺ albū.i.oīs hō ī illo istāti erit aliqꝺ albū dmōstrando.a.instans.⁊ pȝ ꝙ ista pars in isto instanti tenet se a parte predicati. Ulterius nota ꝙ si aliqua determinatio aduerbialis determinet verbū exposite debet alia cōsimilis determinare verbū exponentis. Et per hoc diciť ad argumentum ꝯcedendo ꝙ hic tu es oīs homo.qꝛ tu hic es homo. ⁊ nihil est hic homo.quin sis illud.igiť hic tu es oīs homo per hoc etiā cōceditur ꝙ aliquo modo tu es oīs homo.⁊ negať ꝙ tu es oīs homo aliquo modo ꝑꝑ diuersos modos ꝓbandi istas ꝓpositiōes.⁊ ita ꝯceditur ꝙ aliquo modo tm̄ tu es homo.⁊ aliquo modo nihil preter te ē homo.sed negatur ꝙ tm̄ tu es homo aliquo modo.⁊ nihil preter te est homo aliquo mō ¶Per hoc etiā dicitur ad tertiuȝ negando istam ꝯñam.nō tu es oīs homo.igitur nullo modo tu es oīs homo.sicut nō sequiť.nō tu es oīs homo.igiť nullibi tu es oīs hō. Et ꝑ hoc ēt negať illa ꝯña.in.a.instanti tu eris oīs homo.⁊ antixp̄s erit homo.igiť in.a. instanti tu eris antixp̄s. ⁊ ad ꝓbationem qn̄ diciť in antecedente ly hoīe distribuiť ꝓ omni homine q erit.vnq̄ȝ.negať illud. sed distribuiť solū pro omni hoīe q erit in.a.instanti. ¶Pro alio diciť ꝙ ista est impossibilis.homo est alius ab asino.⁊ cā est.qꝛ semꝑ adiectiuuȝ positum ex parte predicati sine substantiuo adiacet substātiuo posito a parte subiecti. Unde est sensus istius.homo est alius ab asino. ꝙ homo est alius homo ab asino.⁊ ista sor. est alius ab asino.significat ꝙ sor.ē alius sor. ab asino ⁊ ideo ista exponitur sic oīs asinus q ē cū sor.ē sor.⁊ sor.nō est iste sor.qui est asinus igitur sor.est alius ab asino. Est igitur concedendum ꝙ sor.est aliud ab asino.sed sor.nō

est aliūs ab asino. ¶ Et si forte arguit̃. ꝙ ho
mo est alius ab asino. q: sor. ē aliud ab asino
⁊ sor. est homo. igitur homo est alius ab asi/
no. dicit̃ negando ꝯñam. sed dz sic conclu/
di maior extremitas de minori. igitur homo
est aliud ab asino. Et sic patet tales sophisti/
cationes inutiles eẽ. iste monachus est albus.
sed nõ est albus monachus. iste nasus ē tuus
sed nõ est tuꝰ nasus. demõstrãdo nasum bo
nis tui. neqz valz hoc argumẽtũ. iste hõ ē al/
bus. ⁊ iste homo ē monachus. igitur iste mo
nachꝰ est albus. demonstrãdo monachuz ni
grũ. sed solũ sequit̃. ꝙ iste monachꝰ est albꝰ
hõ. ¶ Ad aliud dicit̃ negãdo añs istius ꝯñe
sor. ē nõ idem chymere. igitur sor. est aliud a
chymera. ⁊ negat̃ ista ꝯña sor. nõ est idẽ chy
mere. ⁊ sor. est. igit̃ sor. est nõ idẽ chymere.
nec ibi arguit̃ ꝑ regulam allegatã. q: predi/
catũ cõsequentis nõ est ĩfinituz. sed solũ eius
ꝑs. ⁊ est ista ꝓpõ falsa sor. est nõ idẽ chyme
re. q: ly chymere ꝓ nullo supponit. mõ gene
raliter ois ꝓpõ significans iuxta cõpositionẽ
suoꝝ terminoꝝ cuius nulla copl'a ē negatiua
ĩn qua ē aliqs terminꝰ cathegorematicꝰ non
supponẽs est falsa. ⁊ iõ nulla illarũ ē vera. tu
es nõ idẽ chymere. ⁊ tu chymere es nõ idez
sicut neqz illa est vera. tu es nõ vidẽs chyme
rã. ⁊ ly nõ idem nõ est terminus exponibilis
sicut neqz iste terminus nõ videns. ⁊ sicut ꝓ
bat argumentũ ista est impossibilis. tu es nõ
videns chymerã. sicut etiã ista. tu es nõ idez
chymere. ¶ Ad aliud negatur ista ꝯña. tu es
⁊ ois homo est tecũ. ⁊ tu nõ es ois homo.
igit̃ a te differt ois homo. sed debet sic expo
ni tu es ⁊ ois hõ ē tecuz. ⁊ nihil qđ est homo
tecũ est tu. igitur a te differt ois homo. sed ta
men conceditur ꝙ a sorte differt quilibet asi
nus. q: quilibet asinus est cũ sor. ⁊ sor. nõ est
asinꝰ. igit̃ a sor. differt qlibet asinus. Et si sor
te arguit̃ ꝙ nõ. q: si a sorte dr̃t qlibz asinus.
igitur a sor. est differens qlibet asinus. sz qđ
libet a sor. differens est aliquid. igitur aliquid
est quilibet asinus. Dicitur negando ꝯsequẽ
tiam primã sicut nõ sequitur. incipit instas ꝙ
nõ est esse. igitur est incipiẽs instans qđ non
est esse. ¶ Sed contra per idem non valeret
hoc argumentũ. hic currit ois homo. igitur
hic est currens ois homo. consequens est fal
sum. s. ꝙ ista consequentia nõ valeat. q: pro
batio debet fieri a primo termino ꝓbabili. sz
ly currit. est primus terminus probabilis ⁊
solum resolubilis. ¶ Ad istud dicitur qđ ista
est falsa. hic currit ois homo. posito ꝙ om/
nis homo currat hic. q: primus terminus ꝓ
babilis est ly currrit. qui est resolubilis ⁊ nõ
exponibilis. Sed ista a te differt ois asinus.
habet duas causas veritatis. q: primus ter/
minus. in ea mediatus est resolubilis ⁊ expo
nibilis. ideo ista significat disiunctiue. sic a te
differt quilibet asinus. idest a te differens est
quilibet asinus resoluẽdo vel exponendo sic.
omnis qui est asinus est tecũ. ⁊ nullus asinus
es tu. igitur a te differt quilibet asinus. ⁊ hoc
est verum ⁊ ideo illa est vera. a te differt qui
libet asinus. Sed ista a te differt omnis ho/
mo non verificatur neqz exponendo neqz re
soluendo. nec in ista. hic currit omnis homo
verificatur ly currit resoluendo. ideo ⁊c.
¶ Ad aliud dicitur ꝙ ista. sor. differt a quoli
bet homine. sic exponitur aliquis erit homo
cum sor. qui nõ erit sor. ⁊ sor. nõ erit quilibet
homo. igitur sor. differet a quolibet homine
Similiter a sor. differt homo. sic exponitur.
homo est cum sor. ⁊ sor. homo non est igitur
a sor. differt homo. Et si forte arguitur ꝙ nõ
q: iste exponentes sunt vere. ⁊ tñ ista exposi
ta est falsa a sor. differt homo. quia sequit̃ a
sor. differt hõ. igit̃ sorti est nõ idẽ hõ. ⁊ seqt̃
sorti est non idem hõ. igit̃ sor. nõ ē idẽ hõ cõ
sequens est falsum. ⁊ antecedens verum. po
sito ꝙ sor. sit cuz multis hominibus. ⁊ tenet
consequentia ab affirmatiua de predicato in/
finito ad negatiuam de predicato finito.
¶ Itez arguitur ꝙ ista sit falsa. sor. homo nõ
est. quia sequitur sor. homo non est. igit̃ sor.
homo non est existens. ex quo vlterius sequi
tur ꝙ sor. homo non est hoc existens. demõ
strando sor. consequens est falsum. ⁊ conse/
quentia patet a superiori distributo ad suum
inferius. ¶ Item si sor. homo non est pari ra
tione est concedendum ꝙ sor. homo non cur
rit. posito ꝙ sor. currat existẽte aliquo homi
ne alio ab eo qui non currat. consequens est
falsuz. quia sor. homo currit. Sed ad primũ
istorum dicitur ꝯcedendo ꝙ a sor. differt ho
mo. ⁊ ꝙ sorti est non idez homo. quia ly ho
mo stat determinate. ⁊ non infinitatur nisi ly
idem vt est ostensum supra. ⁊ negatur ista cõ

ſequentia. ſorti eſt non idez homo. igitur ſorti non eſt idem homo. nec ibi arguitur per regulā. q2 nō eſt ibi p̄dicatuʒ infinitatū. ſed ſolū ꝑs predicati. q2 ſubiectuʒ eſt ly hō ⁊ ly ſor. tʒ ſe ex ꝑte predicati. ❡ Ad aliā vero formā dr̄ cōcedēdo totū. ſ. ꝙ ſor. hō nō ſit exiſtens. ⁊ ꝙ ſor. hō nō eſt hoc exn̄s dn̄ōſtrādo ſor. q2 ꝯtradictoriuʒ eſt falſum. ſ. ſor. oīs hō eſt hoc exiſtens. ❡ Et ꝑ hoc etiā ꝯceditur ꝙ ſor. homo nō currit. poſito ꝙ ſit aliquis homo non currens. q2 ſicut iſta eſt ꝯgrua ⁊ vera ſor. hō currit appoſitiue. ita etiaʒ iſta eſt vera. ſor hō nō currit. tenēdo ly homo a parte p̄dicat. q2 ſua ꝯtradictoria eſt falſa. ſ. ſor. oīs homo currit. q2 ſignificat ꝙ ſor. currit exiſtens homo.

❡ Ad aliaʒ rōneʒ cū arguit̄ cōcedenduʒ eſſe dato iſto mō exponēdi ꝙ ſor. eſt aliud q̄ȝ pla. ⁊ nihil aliud q̄ȝ plato. negat̄ ꝯn̄a. q2 illa eſt impoſſibilis vt ꝓbat argumentū. q2 ſor. eſt alīd q̄ȝ pla. ⁊ aliud q̄ȝ plato. ꝙ manifeſte probari pōt dato ꝙ tria indiuiſibilia ſint duo ⁊ tria ⁊ ꝙ generaliter oīa tria ſunt duo ⁊ tria. qd̄ fūdamētū eſt verū. neqȝ huic fundamēto repugnat grāmatica. q2 nec ſ̄m grāmaticā ē hec icōgrua. deus eſt deus ⁊ deus. Et ſi forte arguit̄ ꝯtra hoc fundamētū. q2 ex eo ſequit̄ aliquē eſſe numerū in quo ſunt tot trinarii quot vnitates q tn̄ numerus nō eſt niſi quattuor indiuiſibilia vl̄ quinqȝ. pȝ totuȝ de numero q̄ternario q eſt quattuor indiuiſibilia. ❡ Et ex iſto ſeqtur ꝙ aliquis eſt numerus in quo ſūt plures binarii q̄ȝ vnitates. qd̄ eſt īpoſſibile. ⁊ ꝯn̄a arguit̄ capiendo numerū q eſt quattuor indiuiſibilia in quo ſunt ſex binarii. qd̄ tn̄ videtur eſſe incōueniēs. ideo ⁊c. Sed ad illd̄ dicitur cōcedendo totuȝ preter vltimuȝ. negat̄ eniȝ ꝙ numerus q eſt quattuor intelligentie ē plures binarii q̄ȝ vnitates. q2 iſte numerus nō eſt plures binarii q̄ȝ quattuor vel duo lȝ illi duo vel quattuor ſint ſex binarii. Quamuis aūt cōceſſuȝ ſit ꝙ ſor. nō eſt aliud q̄ȝ plato ⁊ nihil aliud q̄ȝ plato. tn̄ ſor. eſt aliud q̄ȝ deus. ⁊ nihil aliud q̄ȝ deus. Et per hoc dicit̄ ēt ad aliud negando cōcluſiones oēs ibi illatas preter vltimaȝ. Unde ſor. differt a ſorte ⁊ a quolȝ alio a ſor. ſic̄ tu differs a te ⁊ a me. lȝ n̄ poſſis differre a te vel a me. Et ſi iterū forte arguit̄. ꝙ nō bn̄ exponit̄ iſta ſor. differt ab aſino. q2 nō ſequit̄. oīs aſinus eſt cuȝ ſor. ⁊ ſor. nō eſt aſinus. igitur ſor. differt ab aſino. q2 cōſequens eſt falſuȝ. q2 ſor. non differt ab aſino ſpecie neqȝ genere. igit̄ ſor. nō differt ab aſino ꝓbatur an̄s. q2 ſi ſor. differt ab aſino ſpecie vel genere. ⁊ oēs ſpēs vel genus eſt terminus. igitur ſor. differt ab aſino per terminuȝ. Sed huic dicit̄ ꝙ differt ab aſino. lȝ nō poſſit differre ab aſino. Et vlterius dicit̄ ꝙ quecūqȝ differūt ſeipſis differūt ⁊ nō ꝑ aliquid exiſtens ſecū. Et ideo ſor. nō differt ab aſino ꝑ aliquā ſpeciē vel genus. dato ꝙ ſpēs nō ſit niſi terminus vt ꝑipathetici poſuerunt.

❡ Et ſi vltra iteruȝ arguitur ꝯtra. q2 ſi tu differs ab aſino. ⁊ n̄ potes differre ab aſino. ⁊ ꝑ idē nō differs nec diſtuliſti ab aſino ⁊ vltra tūc ſequit̄ ꝙ cōtinue erit ita ꝙ tu incipis differre ab aſino. ⁊ deſinis differre ab aſino. q2 tu differs ab aſino ⁊ nō differes ab aſino. igitur deſinis differre ab aſino. Sed huic dicit̄ cōcedendo concluſionē. q2 iſta tu incipis differre ab aſino habet plures cauſas veritatis vt ꝙ inſtanti quod eſt preſens tu differs ab aſino ⁊ nō imediate ante ⁊c. vl̄ tu differs ab aſino. ⁊ nō ante imediate tu differebas ab aſino qd̄ eſt idem.

❡ De expoſitione comparatiuorum.

P Ro ꝯparatiuorum mā. Primo accipit̄ ꝙ cōparatiuus gradus affirmatus ꝑ ſupponit ſuuȝ poſitiuū in ambobus extremis. id̄ bene ſeqt̄ ſor. ē albior pla. igr̄ ſor. eſt albus. ⁊ plato ē alb9 ideo iſta eſt falſa nix eſt albior coruo. ❡ Item accipit̄ ꝙ maius ⁊ minus relatiue dicūt̄ ſic. ꝙ ſequit̄. ſor. eſt maior platone. igitur plato eſt minor ſorte patet iſta ſuppoſitio. q2 nō eſt minus niſi reſpectu maioris. ⁊ non eſt maius niſi reſpectu minoris. Ex quo patet ꝙ vnum infinituȝ nō eſt maius q̄ȝ aliud. q2 ſi. a. infinitum ſit maius. b. infinito. ſequitur. ꝙ. b. infinitum eſt minus. a. per ſecūdam ſuppoſitionem. ⁊ ſeqtur. b. eſt minus. a. igitur tam. a. q̄ȝ. b. eſt paruū tenet ꝯſequentia ex primo accepto. ⁊ conſequens eſt falſum. q2 nullum infinituȝ eſt paruum. vt infra probabitur. Sequit̄ etiaȝ per eandem rōnem ꝙ nullum infinitum aliquo

finito est maius. qr tunc vtrunqz esset paruū ❡ Item sequitur hanc consequentiā non valere. a. est magnum ⁊ . b. est magnuz ⁊ . b. nō est eque magnuz cū . a. igitur . a. est maius . b. patet posito ꝙ . a. sit vnum infinitum. ⁊ . b. vnum finitum vel infinitum. tunc est aн̄s verum. ⁊ ɔн̄s falsum. Sequitur etiam ꝙ deus non est ꝑfectior aut scientior ⁊c. qr ipse nō est parum sciens aut paruz perfectus. ❡ Item accipitur tertio ꝙ vbicunqz ꝑ aliquā ꝓpositionem aliqua ꝓportio vel comparatio denotatur esse que non est. est talis proposit o falsa Quibus positis dicitur ꝙ propositio ratione comparatiui gradus sic exponit̄. sor. est maior q̄z est pla. sort. est magnus ⁊ pla. est magnus. ⁊ pla. nō est tam magnus q̄z est sor. sz minor sor. igitur ⁊c.

Contra quem moduz exponēdi sorte arguitur sic. qr ista ɔн̄tia nō valet sor erit maior q̄z erit pla. igitur sor. erit magnus. ⁊ pla. erit magnus. ⁊ pla. non erit tam magnus q̄z erit sor. sed erit minor q̄z erit sor. qr posito ꝙ sor. ⁊ plato. sint equales. ⁊ manente pla. non aucto per tp̄s per qd̄ erit nec diminuto. augeatur sor. ad dupluz post finem hore future stante ipso eque magno cuz pla. in ista hora presenti. tunc est antecedens veruz. qr sor. erit quadripedalis ponatur ita ⁊ pla. non erit quadripedalis. sed minor q̄z quadripedalis sed consequens est falsum ꝓ vltima parte. quia sortes erit tam paruus q̄z vnquam erit plat. per totam istam presentem horam scilicet. vt patet per casum. ❡ Itē secundo non sequitur sor. erit maior pla. igit̄ sortes erit magnus ⁊ pla. erit magnus. ⁊ pla. non erit tam magnus q̄z sort. sed erit minor sor. qr posito ꝙ per totam istam horam sor. erit maior q̄z pla. per eundem horam. ⁊ post istam horam augeatur plato ad equalitatem sor. quo aucto maneat vterqz istorum nec auctus nec diminutus. tunc est antecedens verum hoc scilicet. sor. erit maior pla. quia per totaz istam horam erit gratia argumenti sor. duplus ad plat. ⁊ sequitur. sort. erit duplus ad pla. igitur sor. erit maior platone. ⁊ cōseqnēs est falsum pro tertia parte. quia sor. erit eque magnus cum platone ⁊ sor. erit tantus ⁊ eq̄ magnus quantus erit pla. ❡ Sed sorte huic dicitur quod ista sor. erit maior platone. non habet sic exponi. sed sic sor. in aliquo instanti erit magnus. ⁊ pro eodem instanti erit magnus ⁊ pro tunc non erit pla. taz magnus q̄z sor. sed minor. ❡ Sed cōtra arguitur. ꝙ ista consequentia nō est bona. sor. erit maior pla. igitur in aliquo instanti sor. erit magnus. ⁊ ꝓ eodem plato erit magnus ⁊c. quia stat quod sor. erit maior platone quamuis nullum erit tempus vel instans vel alia mensura extrinseca sor. sicut existente maiore platone. ❡ Itē tertio non sequitur sor est maior q̄z . a. posito ꝙ . a. sit sua medietas igitur . a. medietas non est ita magna sicut ē sor. quia . a. medietas est ita magna sicut est sort. quia taliter magna sicut est sor. quia ipsa est possibiliter magna ⁊ finite magna qualiter ⁊ quante est sor. etiam ipsa est tanta quantus est sort. quia ipsa est aliquanta. ⁊ tantus est sort. igitur ipsa est tanta quantus est sort. consequentia patet. sicut sequitur. ego sum aliqualis ⁊ talis tu es. igitur ego sum talis qualis tu es. tales enim consequentie tenent sine confusione vel distributione. ⁊ probatur antecedens. quia sor. est tantus quanta est sua medietas. licet non sit equalis sue medietati. sicut sor. ē talis qualis est pla. in albedine licet non sit eque intense albus ⁊ bipedale est tantum quantum est pedale licet bipedale non sit eque magnum cuz pedali. Similiter sequitur . a. medietas est finita quantus est sor. igitur . a. medietas est tanta quantus est sor. consequentia patet. ab inferiori ad suum superius sine impedimento. ❡ Item quarto. vna illarum quattuor exponentium infert expositam. ⁊ econtra. igitur alie sunt superflue. consequentia patet. ⁊ arguitur antecedens. quia sequitur plato. erit minor q̄z erit sor. igitur sortes erit maior q̄z erit plato. et econtra per suppositionem secundam. ❡ Item quinto sic. ex ista sort. est maior platone per pedale non sequitur quod sort. erit magnus per pedale, quia sorte plato est minor q̄z pedale. ❡ Item sexto non sequitur sor. est albus ⁊ pla. incipit esse albus ⁊ pla. nō incipit esse ita albus sicut est sor. sz incipit esse minus albus. igitur sort. est albior q̄z pla. incipit esse albus. quia ponatur ꝙ sor. sit albus ⁊ pla. incipiat esse albus ⁊ albe fieri per remotionem de presenti. tunc est totum antecedens verum. ⁊ consequens falsum. qr

ꝑ ꝯñs aliqua proportio denotat̃ esse inter sor
tē ⁊ platonē ſm albedinē q̃ proportio nō est
igitur illud ꝯñs est falsum.tz ꝯña per tertiaz
suppositionē.⁊ añs probatur.qꝛ si sor.in ali
qua proportione esset albior q̄z pla.incipit eē
albus.ista proportio esset extremi maioris ad
minus.sed nullū extremū minus est ibi.igit̃
⁊c̃.Et ꝑ idē arguit̃ in eodē casu ꝙ nō in infi
nitā sor.est albior.q̄z pla.incipit eē albus.Et
etiā sequitur ꝙ nihil velocius incipit moueri
q̄z ipimmet incipit moueri incipiente ipō a nō
gradu moueri nec sor.īcipit eē albior q̄z pla.
incipit eē albus.posito ꝙ vterqꝫ incipiat a nō
gradu eē albus.⁊ eque velociter intendatur
cū alio. ¶ Itē septimo nō seqtur.a.cito tāget
b.⁊ cito tāget.c.⁊ nō eque cito tanget.c.sicut
tāget.b.sed tardius.igit̃.a.citius tāget.b.q̄z
c.Et tñ hic arguit̃ ꝑ modū exponēdi iā po
situ.igitur ille modus nō est bonus.pz ꝯña
⁊ probat̃ añs ponendo ꝙ.a.sit spericuz qđ
dz moueri sup ꝑ plano incipiendo a partibus
minorib⁹ ⁊ ponatur ꝙ.b.sit nomē cōmune
partibus paribus plani,⁊.c.nomen cōmu-
ne partibus imparibus eiusdem plani.tunc
est illud añs verū pro tribus primis partib⁹
⁊ pro vltima parte etiam pz.ponatur enim
cum toto casu ꝙ.a.vltimo remanebit super
prima parte proportionali.⁊ tunc pz ꝙ tar-
dius tanget.c.q̄z.b.consequens tñ illius pri-
me consequentie est impossibile.qꝛ imediate
post hoc tanget.c.⁊ etiam tanget.b.si enim
prius tanget.b.q̄z.c.tunc aliqđ esset primuz
c.tactum consequens impossibile.qꝛ tūc aliq̄
foret vltima ps ꝓportionalis plani sic diuisi.

Ad primum igitur isto
rum
dicitur admisso casu negando ꝙ sortes.erit
maior q̄z erit plato.⁊ negatur illud argumē
tum sortes.erit quadripedalis.⁊ plato nun-
q̄z erit quadrupedalis.sed solum pedalis vl̃
bipedalis.igitur sortes erit maior q̄z erit pla.
qꝛ tunc sequitur ꝙ pla.erit minor q̄z erit sor.
quod repugnat casui ibidē posito.igitur ⁊c̃.
¶ Ad secundum dicitur concedendo istā cō
sequentiam.sor.erit maior pla.igitur sor.erit
magnus.⁊ pla.erit magnus.⁊ pla.non erit
eque magnus sicut erit sor.sed minor.Et ad
muttatur casus ille.⁊ negatur ista consequen
tia sor.erit duplus ad pla.igitur sor.erit ma
ior plato.sicut etiaz non sequitur.sor.erit du
plus ad pla.igitur sor.erit maior q̄z erit pla.
qꝛ ille conuertuntur.sor.erit maior pla.⁊ sor.
erit maior q̄z erit pla.qꝛ in istis terminis lz re
soluere ablatiuū in nominatiuum cum q̄z vt
patet ex grammatica.immo comparatiuus
gradus non distribuit nisi quia includit ad-
uerbiuz comparandi.puta ly q̄z.ideo ponēs
differentiam inter istas quo ad veritatem vl̃
falsitatem videtur fundamēto carere. ¶ Ad
tertiam formam dicitur illaz negando.neqꝫ
sic exponitur ista sor.est maior q̄z.a.sicut ibi
infertur.sed debet capi tertia exponens sic.a
non est taz magnuz q̄z magnus est sor.quod
verū est in tali casu.quelibet enim pars quan
titatiua sor.est ita magna sicut sor.licet nō sit
tam magna q̄z sor. ¶ Ad quartaz dicitur ꝙ
licet ista se inferant sor.est maior pla.⁊ pla.ē
minor sor.tamen pro maiori declaratiōe gra
dus comparatiui ille alie exponentes addun
tur.neqꝫ est inconueniens ꝙ in terminis rela
tiuis vnus terminus per alium exponatur.
⁊ declaretur vt species declaratur per gen⁹
⁊ genus per speciem.cum dicant antiqui ꝙ
species est que supponitur generi.⁊ genus ē
cui supponitur species. ¶ Ad quintam dici-
tur ꝙ ista.sortes est maior pla.per pedale ⁊
consimilis sufficienter exponi potest per vnā
talem sor.excedit platonem per pedale.igi-
tur sor.est maior plato.per pedale.neqꝫ opor
tet addere istas sortes est magnus ⁊ plato ē
magnus propter maiorem declarationez ha
bendam.cum ista sit satis clara de se.Sed đ
futuro sic exponi debet.sor.erit maior plato.
per pedale sor.quanlibet quantitatem quam
habebit plato erit aptus excedere per peda-
le ſm quantitatem quam habebit ipse sortes
absqꝫ aliq̄ augmentatiōe sortis. ¶ Ad sextū
dicitur negando istam consequentiam sortes
est albus.⁊ plato incipit esse albus ⁊ plato.
non incipit esse tam albus q̄z est sortes.sz mi
nus albus.igitur sor.est albior quam plato.
incipit esse albus.quia ex consequente sequi-
tur ꝙ in aliqua proportione sor. est albior q̄z
pla.incipit esse albus.quod falsum est in isto
casu.⁊ sicut negatur ista.ita generalier dici-
tur.ꝙ si aliquid incipit moueri a non gra-
du intendendo motum suum quod ipsum
non incipit velocius moueri quam ipsum

incipit moueri. q: nullum tale aliqualiter velociter. nec tarde incipit moueri. ⁊ ita dicitur si aliquid incipiat esse album a non gradu ẽ albi vel calidi vel sicci. ⁊ sic de aliis. ¶ Ad septimum dicitur ꝙ ista est resolubilis. a. prius tanget. b. q̃z. c. ⁊ non exponibilis ratione istius termini prius. sic arguendo. tunc. a. tãget b. ⁊ tunc erit prius q̃z tanget. c. igitur ⁊c. sed minor est falsa. sine demonstretur instans sine tp̃s. ¶ Item contra illum modũ exponẽdi positum arguitur ꝙ nõ sequitur sor. currit velociter. ⁊ nullus asinus currit velociter ⁊ nullus asinus currit taz velociter q̃z velociter currit sor. sed aliquis asinus currit minus velocit̃ q̃z sor. igit̃ sor. currit veloci⁹ asino. antecedens est verũ ⁊ cõsequens falsum posito ꝙ sor. currat. ⁊ asinus currat. ⁊ asinus currat nõ tã velociter currit sor. ⁊ quiescat aliqs asinus. puta. b. ⁊ patet ꝙ antecedens istius consequentie est verum. ⁊ ꝯñs falsum. q: sequitur. sor. currit velocius asino ⁊. b. est asinus. igitur sor. currit velocius. b. consequens est falsum. ⁊ tenet ꝯsequentia a superiori distributo cum debita constantia ad suum inferius. Ideo forte dicitur concedendo ꝙ petit argumentum. s. ꝙ ista est falsa. ¶ Sed cõtra per idem tales forent false sor. erit maior q̃z aliquãdo erit pla. posito ꝙ sor. erit tripedalis ⁊ pla. pedalis solum ⁊ non maior. q: si sor. erit maior q̃z aliunde erit pla. ⁊ tunc erit aliũde demonstrando instans. in quo neuter eorum erit. igitur sor. erit maior q̃z plato erit tunc cõsequens est falsum ⁊ cõsequentia tenet ex responsitione. ꝙ tñ ista sit vera sor. erit maior q̃z aliunde erit plato. patet per modum exponẽdi superius positum. Item non sequitur. a. ẽ maius. b. igitur. b. est minus. a. patet. sit eniz a vniuersuz. ⁊. b. sit medietas. ⁊ patet ꝙ a sit maius. b. ⁊ tamen. b. non est minus. a. q: nõ est paruum. q: paruum dicitur respectu maioris. sed nihil est maius q̃z. a. igitur. a. nõ est paruum. Ideo forte dicitur negando istã cõsequẽtiam. a. est maius. b. igit̃. b. est minus. a q: nihil est minus. a. Sed contra ab. a. ad. b. est proportio maioris inequalitatis. sed omnis proportio maioris inequalitatis est habitudo maioris ad minus. vt patet ex diffinitione proportionis maioris inequalitatis. igitur b. est minus. a. Item. a. est simpliciter finituz ⁊ omne simpliciter finitum est magnum ⁊ paruum. igitur ⁊c. ¶ Ideo dicitur ad primuz ꝙ propositio in qua ponitur comparatiuus gradus ratione talis cõparatiui gradus. vt gratia exempli ista sor. erit maior q̃z erit pla. generaliter sic habet exponi sor. erit magnus. ⁊ plato. erit magnus ⁊ pla. non erit taz magn⁹ q̃z erit sor. sed plato. erit minor. q̃z erit sor. ita ꝙ in tertia exponente sumantur aduerbia cõparãdi. ⁊ non similitudinis qualitatis vel q̃titatis. potest etiam quarta exponens aliter sumi sic sor. ⁊ plato. erunt comparabiles scd̃m quatitatem. ¶ Ad aliud argumentum dicit̃ negando istam consequẽtiam sor. currit velocius asino. sed. b. est asinus. igitur currit sortes velocius. b. sed debet sumi constantia sic b. est asinus currens. ⁊ causa est. quia ibi denotatur esse comparationem currẽtis ad currens. ¶ Ad aliquod dicitur negando istaz cõsequentiaz. a. est maius. b. igitur. b. est minus a. ⁊ conceditur ꝙ. a. est paruum. ⁊ non dicit̃ paruum respectu maioris. sed dicitur paruũ respectu minus parui. aut magis parui. q̃z uis' fm veritatem. iste terminus paruũ nõ opponatur relatiue. isti termino magnum. sed priuatiue. sicut intensum ⁊ remissum. ⁊ stat intensum esse absq: hoc ꝙ remissum sit. q: nihil est intensum nisi subiectũ ⁊c.

¶ De expositione gradus superlatiui.

Ccipiatur ex grammatica ꝙ

a

superlatiuus gradus significat per modum vt quorum est aliquid Ex quo patet ꝙ ista est impossibilis. sortes est fortissimus illoruz demonstrã do platonem ⁊ ciceronem. quia ista significat ꝙ sor. est aliquis istoruz. ⁊ est fortissimus eorundem. Patet vltra istam consequentiam non valere. sortes est fortis. ⁊ isti sunt fortes demõstrato platone ⁊ cicerone. ⁊ nullus istorum est tam fortis sicut sor. seu nullus istoruz est fortior sorte. sed minus fortis. q̃z sor. igitur sortes est fortissimus istorum. quia ex consequente sequitur ꝙ sor. est aliquis istorum.

¶ Item secundo accipitur ꝙ omnis propositio per quam denotatur esse superlatio que non est falsa. Ex quo patz ꝙ ista est falsa sor. est fortissimus illorum. demonstratis sorte ⁊ platone eque fortibus. quia per istam deno-

tur esse superlatio.siue excessus inter fortē ⁊
platonē q̄ nō est ideo ista ꝓpositio falsa.Un̄
ꝯm veritatē ex ꝓpōne de superlatiuo sequit̄
aliqua de comparatiuo. vt sic .arguendo.sor
tes est fortissimus illorum.igr̄ aliquo illorum
sor.est fortior.sed non sequit̄.igitur quolibet
illorum est fortior.Ex eodem pꝫ istam con/
sequentiam non valere.sor.est fortissimus il/
lorum.igitur nullus illoꝝ est eque fortis cum
sor.sed sequitur oppositum.igitur aliquis il/
loꝝ est tam fortis qꝫ̄ est sor.qꝛ omnium quo
rum sor.est fortissimus sor.est vnus. Patet
vlterius ex secunda suppositione hoc argu/
mentum nō valere.sor.qui est aliquis istorū
est fortis.⁊ isti sortes demōstratis pla.⁊ sor.
eque fortibus ⁊ cicerone minus forti.⁊ nullꝰ
istorum est fortior sor.sed aliquis minus for/
tis.igitur sor.est fortissimus istoruꝫ. Ideo di
citur ꝙ ista.sortes.est fortissimus istorum. sic
exponitur.sortes qui est aliquis istorū est for
tis.⁊ isti sunt fortes ⁊ quilibet istoꝝ nō sortes
est minus fortis qꝫ̄ sortes.igitur sor.est fortissi
mus istoruꝫ.Ex quo sequitur ꝙ ista ꝯña nō
valet.sor.est fortissimus hoīum ⁊ sor.est ho/
mo.igitur sortes.est fortior sorte.neqꝫ etiā se
quitur sortes est fortissimus hominum.⁊ isti
sunt homines fortes demōstratis platone ⁊
cicerone. igit̄ sortes est fortissimus istoruꝫ qꝫ̄
uis ibi arguatur a superiori distributo ad su/
um inferius.qꝛ si debet valere ꝯña.oꝫ sume/
re constantiam sic.isti sunt hoīes fortes.quo/
rum aliquis est sor.pꝫ vltra tales non fore cō
gruas.sꝫ impossibiles.sor. est fortissimus asi
norum.leo est fortissimus lineum.sicut ⁊ hec
sor.est fortissimus cice.⁊ plato.seu sor. est for
tissimus istoꝝ.demōstratis platōe ⁊ cicerōe

Sed forte arguitur contra illum modū
exponendi.qꝛ isto dato seqtur ꝙ
sor.est primus istoꝝ ⁊ tn̄ sor.est vltimus isto
rum demonstratis eisdem.ꝯn̄s est falsum ⁊
arguit̄ ꝯña.ponat̄ eniꝫ ꝙ sor.currat ⁊ plato
post eum currat.⁊ cicero post eum currat.⁊
sequitur tūc ꝙ sor.est primus istorum.Et ꝙ
sit vltimus istoꝝ arguitur sic.qꝛ sor.istoꝝ est
vltra.⁊ isti sunt vltra.⁊ nullus istorum ꝑter
sortem est tam vltra qꝫ̄ sor.sed aliquis citeri/
or.igitur sor.est vltimus illorum.tenet ꝯña ꝑ
modum exponendi positum.ꝯn̄s tamen est
falsum.qꝛ sequitur.sor.est vltimus istorū igi

tur sor.est postremus illorum ꝯn̄s est falsum
⁊ repugnat casui. ¶ Ex isto sequitur vltra ꝙ
sor.est vltimus qui currit an̄ queꝫ nullus cur
rit. ¶ Itē scd̄o seqtur ꝙ.a.est maximū istoꝝ
quod nō est maximum istoꝝ demonstratis
tribus inequalibus in qꝫ̄titate quoꝝ.a. sit me
dium.qꝛ.a.est magnum istoꝝ ꝙ nō est ma/
ximum istoꝝ.⁊ ista sunt magna ⁊ nulluꝫ illo
ruꝫ preter.a.est tam magnuꝫ qꝫ̄.a.qd̄ nō est
maximū istoꝝ.sed aliquod est minus. igitur
⁊c. ¶ Sed ꝙ illud ꝯn̄s sit falsuꝫ arguit̄. qꝛ ī
illa.a.est maximum illorum.ꝙ nō est maxi/
mū illoꝝ .vel ly qd̄ refert̄ ad ly a tam in ex/
ponēte qꝫ̄ in exposita.⁊ pꝫ ꝙ illa est falsa sic
referendo.vel refert̄ ad ly maximū in exposi
ta.⁊ in exponente ad ly magnuꝫ ⁊ sic adhuc
illa est falsa.qꝛ nō sufficiunt ille tres exponen
tes.sed oꝫ addere quartam vlēm.aliter foret
verum ꝙ sor.foret maximus illoꝝ demōstra
tis sor.⁊ platone ⁊ vno infinito posito ꝙ sit
sor.maior platone.qꝛ sor.istoꝝ est magnus ⁊
isti sunt magni.⁊ nullus istoꝝ preter sor. est
tam magnus qꝫ̄ sor.sed aliquis minor. igitur
⁊c.ꝯn̄s tn̄ est impossibile.qꝛ sequit̄ sor.ē ma
ximus illorum.igitur sor.quolibet illorū alio
a se est maior. ¶ Item tertio seqtur ꝙ nō est
possibile aliquod esse primū instans esse sor.
aut platonis.nec ꝙ alicu us rei possit esse pri/
mum instans.aut vltimum.qꝛ sequit̄ hoc est
primū instans.igitur hoc est primuꝫ instans
aliquoꝝ instantium.sicut seqtur.iste est ꝑmus
homo.igitur iste est primus homo aliquorū
hoīum. ¶ Item sequit̄.hoc est primū instās
igitur.aliqd̄ instans est posterius isto ꝯña pꝫ
qꝛ ly primus est terminus relatiuus. ¶ Item
quarto isto dato seqtur ꝙ potentia portatiua
sor.in aliquo casu.nō est terminata per maxi
mum qd̄ sic.nec per minimum qd̄ nō . ꝯn̄s
est falsum ⁊ ꝓbat̄ ꝯña. qꝛ si potentia sortis
sit terminata ponat̄ gr̄a argumēti ꝙ aliquod
sit minimū pondus ꝙ sor.nō sufficit portare
⁊ ꝙ multa sint equalia sibi sicut sequit̄.qꝛ bn̄
sequitur.a.est minimū pondus ꝙ sor.nō suf
ficit portare.igit̄.a.est minimū eorundē pon
derum que sor.nō sufficit portare.⁊ sequitur
vltra ꝙ multa sunt equalia a quorum nulluꝫ
sufficit portare.Ex quo sequit̄ ꝙ.a.nō ē mi/
nimū illoꝝ que sor.nō sufficit portare.qꝛ ex il
lo sequitur ꝙ.a.est ꝑmum illoꝝ.que sor. non

sufficit portare. et ista q̃ sor. nõ sufficit portare sũt parua et nullũ illorũ q̃ sor. nõ sufficit portare. preter. a. est tam paruum q̃. a. sed quodlibet illorum aliud ab. a. est maius q̃. a. sed ꝯñs ꝑ tertia pte est falsum. ¶ Item sequit̃. a. est minimum quod sor. non sufficit portare. igitur a. est minimũ illorũ que sor. nõ sufficit portare ꝯñs est falsum posito ꝙ nõ sit aliqđ pondus maius. neq3 equale. a. nisi. a. ¶ Itẽ quarto seqtur ꝙ nullum est genus generalissimum. q: si ille terminus suba est genus generalissimum seqtur ꝙ quodlibet genus aliud ab illo sit minus generale q̃ iste terminus suba ꝯñs est falsum. ¶ Itẽ illo dato seqtur sexto ꝙ põt esse ꝙ sor. sit fortissimus hoĩum existentibus multis hoĩbus quorũ vnus sit sor. ꝯñs falsuz. q: seqtur sor. est fortissimus hoĩum. igit̃ quorũlibet hoĩuz sor. est fortissimus. p3 ꝯña et seqtur vltra. quorũlibet hoĩum sor. est fortissimus. sed isti sunt hoĩes demõstrato platone et cicerone. igit̃ istorũ sor. est fortissimus. ꝯñs falsum et impossibile. igit̃ et c. ¶ Itẽ septimo ista expõne data seqtur. q: hoc argumentuz esset bonum. b. erit primũ instans esse sor. ꝙ erit primũ instans esse platonis. igit̃ in. b. instanti sor. et plato. incipiẽt esse. p3 ꝯña. et arguitur ꝙ ꝯñs sit falsum. q: in casu añs illius ꝯñe est veruz. et ꝯñs falsuz ponat̃. n. ꝙ sor. iam sit et erit cũ platone. cuius platonis. b. erit primũ istãs et p3 ꝙ. b. erit primũ instãs eẽ sor. ꝙ erit primũ instans esse platonis. q: b. erit instans esse sor. qđ erit primum instans esse platonis. et nullum erit instans prius. b. qđ erit instans esse sor. ꝙ erit primũ instans esse platonis. igitur. b. erit primũ instans esse sor. ꝙ erit primum instans esse platonis. et ꝯñs illius prime ꝯñie est falsuz. s. ꝙ in eodẽ instãti in quo sor. incipiet esse plato. incipiet esse tenendo ly indiuisiue. vt pono.

Sed ad primũ illorũ dicit̃ ꝙ accipiẽdo istos terminos primũ et vltimuz put denotant ordinẽ. nihil est primum nec vltimum. nisi in relatione ad aliquẽ ordinem vñ sor. ẜm vnũ ordinez in casu posito est primus. et ẜm aliũ ordinẽ ipse nõ est primus. s3 in casu illo dicitur ꝙ sor. est primus ẜm illuz ordinẽ. et etiã vltimus ẜm eundẽ ordinez. et non valet ꝯña ista. sor. est vltimus ẜm illum ordinẽ. igit̃ est postremus ẜm istuz ordinem q: ista sor. est vltimus illorũ ẜm istum ordinẽ. nõ plus significat. nisi ꝙ sor. ẽ maxime vltra inter istos versus istam dñiaz positionis versus quã mouetur. sed nihil est primũ aut vltimuz simpliciter. sed in relatiõe ad aliquẽ ordinẽ. neq3 valet ꝯsequentia. ista sor. est primus ẜm illũ ordinem. igitur sor. est primus illoruz. aliter sequitur ꝙ quilibet illorũ est ꝑmus et vltimus illorũ et sic eẽnt plura quorũ quodlibet esset primuz illorum. Et per hoc etiã dicitur concedendo istam proposionem ꝙ sor. est vltimus qui currit. ante quẽ nullus currit. ex illa antẽ non sequitur ꝙ sor. est simpliciter vltimus illorum. ¶ Ad secundaz formam dicitur concedendo ꝙ hec est impossibilis. a. est maximũ illorũ quod non est maximuz illorũ. q: si. a. est maximũ illorũ qđ nõ est maximuz illorũ. vel hoc eẽt. q: a. esset maximũ illoruz ꝙ maximũ illorũ non est maximuz illorũ. et hoc non quia cũ nulluz illoruz est maximũ illorum nisi. b. igitur. a. est. b. ¶ Item vna exponens illius est falsa sic exponendo et referendo. ideo illa est falsa. Uel si illa esset vera. hoc esset sic referendo. a. est maximuz illorũ ꝙ. a. non est maximum illorum. quod est impossibile. Et per hoc respõdetur ad aliam propositionem sibi consimilem cũ assumitur. b. erit primuz instans esse sor. quod erit primuz instans esse platonis. qualitercunq3. enim referat ly ꝙ vna eius exponens est falsa. ideo illa ꝯña est bona. aliqđ erit primũ instans esse sor. quod erit primuz instans esse platonis. igitur quando plato incipiet esse sor. incipiet esse. Et similiter dicitur ad tales propositiones hoc est primum instans esse sor. quod est vltimum instans esse platonis. quia de virtute sermonis omnes tales sunt impossibiles. quia in omnibus talibus est supplendus genitiuus. quia si hoc est primum instans. hoc est aliquorum instãtium primum instans philosophi tamen nõ tantam habentes sollicitudinem. de vocabulis ponunt tales propositiones. hoc est primum instans esse sortes. pro talibus copulatiuis hoc est instans esse sortes. et non immediate ante hoc instans fuit sor. in istanti priori. que copulatiua ẜm veritatatem nõ conuertit̃ cũ illa. Unde apud eos ad hoc ꝙ hoc sit primũ instans esse sortes. sufficit ꝙ in hoc instanti

for.incipiat eē.sed ꝫm rei veritatem illa copulatiua nō conuertit̄ cū illa.hoc est primū instans esse sor. ¶ Cōsimiliter dr̄ ad tales ꝓpositiones.hoc est minimū qđ sor.nō sufficit portare.q: quelibet talis significat.hoc est minimū qđ sor.nō sufficit portare ꝙ hoc est minimum illorum ponderum.que sor.non sufficit portare. Et ex illo sequitur ꝙ multa sunt pondera equalia huic.quod ponitur eē minimum quod sor.non sufficit portare quorum tñ ponderum nullum sor.sufficit portare. Jō ꝫm veritatē nullum est minimū pōdus.qđ sor.nō sufficit portare ī casu illo. Ex illo tñ non sequitur ꝙ potentia sor.non terminet̄.q̄uis eius terminatio nō sit exprimēda ꝑ tales terminos maximū. ⁊ minimum philosophi.tñ magis rebus q̄ꝫ terminis intēdentes.q: sunt artifices reales.exprimunt terminos potentiaꝝ īclusiuos vel exclusiuos ꝑ tales terminos maximū ⁊ minimū.intelligētes ꝑ tales propositiones.hoc est minimū ꝙ sor.nō sufficit portare tantū quantum per illam copulatiuā.hoc est magnū qđ sor.non sufficit portare.nec aliqđ maius.ſꝫ quocūqꝫ minori dato dat̄ maius qđ sor.sufficit portare.sed ꝫm veritatē illa copulatiua nō conuertitur cū illa exponenda.imo illa exponenda nō potuit sor.esse.qđ tñ sequitur ex illa copulatiua.sicut ista.hoc est minimū qđ chymera nō pōt portare.nō potuit chymeraꝫ esse. Sed tractantes possessiones terminoꝝ ⁊ ꝓprietates.sicut fecerunt rōnales philosophi habēt exquisite terminoꝝ ꝓprietates demōstrare.frequenter tñ ad aliud intendētes ipsi ponunt terminos improprie. vbi argumēta aut materia de qua est sermo nō petant illaꝫ difficultatē. Et ꝑ hoc dicitur ad aliud ꝙ illa est falsa de v̄tute sermonis.ille terminus substantia est genus generalissimū existentibus decē generibus decem predicamentoꝝ.sed per tales propositiones decē sunt generalissima intelligunt ꝙ decē sunt genera quorum qrodlibet est generalissimū in sua coordinatione predicamentali.qđ etiā vtrū sit verum infra videbitur. ¶ Ad aliud dr̄ ꝙ stat sor.eē fortissimū hoīum multis aliis hoībus ab eo existentibus.⁊ negat̄ illa ꝯña sor.est fortissimus hoīum.igitur quorūlibet hoīum sor.ē fortissimus.imo neqꝫ de cōparatiuo valet talis ꝯña.q: non sequit̄ sor.currit velocius asino.igitur quolibet asino sor.currit velocius neqꝫ seqtur.sor.erit maior q̄ꝫ erit plato.in aliquo tpe.igitur sor.in quolibet tpe erit maior q̄ꝫ erit plato.igitur ⁊c̄.

¶ De probatione illius termini īcipit.

Incipit solet sic exponi. sor.in instāti qđ est presens est.⁊ nō immediate ante instans qđ est pñs fuit.vel sor.in instanti qđ est pñs nō est ⁊ īmediate post instans qđ est pñs erit.igit̄ sor.incipit esse.sed hec ꝯña nō valet.q: in primo esse mundi fuit vera vel saltē fuisset vera illa disiunctiua.ille deus est in instanti qđ est pñs.⁊ nō īmediate añ instans qđ est pñs ille deus fuit vel in instanti qđ est pñs ille deus nō est.⁊ īmediate post instans qđ ē pñs deus erit.⁊ ex illo nō sequebat̄ vel nō secutum fuisset hoc īpossibile.hoc.ſ.deus incipit esse.⁊ ꝙ illa disiunctiua sit vera.patꝫ.q: eius prima copulatiua est vera in illo casu.qđ pꝫ q: prima pars de se manifesta est.⁊ contradictoriū secunde partis illius copulatiue est falsum.ſ.īmediate añ instans qđ est pñs ille deus fuit.q: sequit̄ īmediate ante instans qđ est pñs.ille deus fuit.igitur aliqñ ante instās qđ est pñs ille deus fuit.ex quo sequit̄ vltra ꝙ ante instās qđ est pñs in aliquo instanti vl̄ tpe deus fuit.ꝯña pꝫ.q: ibi ille terminus aliqñ est aduerbiū tpis. Ex quo pꝫ vltra istam ꝯñam nō valere.in hoc instanti tu nō curris ⁊ īmediate post hoc instans tu curres.vel in hoc instanti tu curris.⁊ nō īmediate añ hoc instans currebas.igitur in hoc instāti tu incipis currere.pꝫ q: demonstrādo instās ī quo tu curres ⁊ nō incipis.⁊ post qđ curres aut demōstrando diuersa instantia.sequitur ꝙ añs ē veꝝ.⁊ ꝯñs falsum. Ideo dicitur ꝙ ille dictiones incipit ⁊ desinit.⁊ huiusmodi nō hñt exponi.sed habent cās veritatis.ille tātū cāe veritatis iā dicte nō sufficiunt.sed ad inferendū illā sor.incipit esse.oꝫ sic arguere.in instanti qđ est pñs sor.est.⁊ nō īmediate ante instans qđ est pñs sor.in aliquo instanti fuit ⁊ īmediate ante instans qđ ē pñs tp̄s fuit.igitur sor.incipit eē.vel sic in instanti qđ est pñs sor.nō est.⁊ īmediate post.instans qđ ē pñs in aliquo instanti sor.erit ⁊ īmediate post in

ſtans qđ eſt pn̄s tp̄s erit.igit̄ ⁊c.¶ Pōt ēt illa ſoꝛ.incipit eſſe habere aliā cām veritatis q̄ꝫ ſit aliqua iſtaꝝ.vnde bene ſequitur ſoꝛ.eſt ⁊ nō fuit.igit̄ ſoꝛ.incipit eſſe ſed nō valet cō ſequētia econtra ab illa ad aliquā illaꝝ cāruꝫ ⁊ ideo ly incipit nō eſt dictio exponibilis.qa ab expoſita ad quālibet ſuaꝝ exponentiuꝫ.⁊ etiā ab expoſita ad oēs ſuas exponentes ſimt̄ ſumptas dꝫ eſſe foꝛmale argumentū.quoꝝ nullū eſt verum de ly incipit.⁊ de illa diſiunctiua iā dicta.vnde nō valet illud argumentū.ſoꝛ.incipit eſſe igit̄ i inſtāti qđ eſt pn̄s ſoꝛ. eſt ⁊ nō imediate ante inſtās qđ eſt pn̄s ſoꝛ. in aliquo inſtanti fuit.⁊ imediate ante inſtās quod eſt pn̄s fuit tp̄s.Nec etiā ſequitur.ſoꝛ. incipit eſſe.ergo in inſtāti qđ eſt preſens.ſoꝛ. eſt ⁊ nō imediate ante inſtāſ qđ eſt pn̄s.ſoꝛ. in aliquo inſtāti fuit.⁊ imediate ante inſtans qđ eſt pn̄s fuit tp̄s vel ſoꝛ.in iſtāti qđ eſt preſens nō eſt.⁊ imediate poſt inſtās qđ eſt preſens erit in aliquo inſtāti.⁊ immediate poſt inſtans qđ eſt pn̄s tp̄s erit.ſtat enim rem aliquā incipere eſſe ⁊ nō eē tp̄s.vel inſtans.⁊ etiā ſtat ymaginari rē aliquaꝫ incipere eſſe ⁊ pro tunc nō eſſe euum vel tp̄s.aut etiā eternitatē.nec imediate ante hoc fuiſſe.neqꝫ imediate poſt hoc foꝛe de ymaginatione igit̄ iſta conſequentia nō eſt foꝛmalis.⁊ ꝑ conſequēs ille non ſunt ſufficientes exponentes illius ꝓpoſitionis.ſoꝛ.incipit eē.q: ab expoſita ad exponentes ſimul vel partialiter ſumptas ē foꝛmale argumētū.Aliquādo autē ly incipit nō hꝫ illas cās veritatis per poſitionem de preſenti ⁊ remotionem de preterito.vel per remotionem de preſenti.⁊ poſitionem de futuro.ſed aliqñ hꝫ eaſdē cauſas veritatiſ quaſ ly deſinit.q: ille conuertunt̄ ſoꝛ.incipit nō eē ⁊ ſoꝛ.deſinit eſſe.Similiter hec.ſoꝛ.incipit fuiſſe habet cauſas veritatis per negationem đ pn̄ti ⁊ poſitionem de preterito vel đ futuro.

Sed contra illum modum arguendi foꝛte arguitur.q: illo dato ſequitur ꝙ non eſſet poſſibile ꝙ ſoꝛ.inciperet ꝑtranſire aliquam partem alicuius ſpacij.vel deſineret pertrāſire.qa nō immediate poſt datū inſtans pertranſibit aliquam partem alicuius ſpacij in aliquo inſtāti nec pertranſire pōt.Similiter de preterito ſuo modo probetur.pn̄s tñ eſt falſum.q: per idem ſequeretur ꝙ non eſſet poſſibile ꝙ ſoꝛ.inciperet moueri aut deſineret moueri. Igitur illo dato ſequitur ꝙ vniuerſum inciperet eē.⁊ deſineret eſſe.q: demōſtrato vniuerſo veꝝ eſt dicere ꝙ hoc eſt.⁊ non immediate ante inſtans qđ eſt preſens.hoc fuit in aliquo inſtanti.⁊ ſic de alijs.igitur hoc incipit eſſe demonſtrato vniuerſo.⁊ arguit̄ antecedens.ſ.ꝙ nō immediate ante hoc fuit.q: inſtans qđ eſt preſens ⁊ multa alia q̄ incipiunt eſſe non prius fuerunt.⁊ conſimiliter etiam ſuo modo deducit̄ ꝙ vniuerſum deſinit eſſe.⁊ ſemꝑ fuit ita ꝙ vniuerſum incipit eſſe ⁊ deſinit eſſe.¶ Itē tertio ſequitur ꝙ nullū ſucceſſiuum pōt incipere eſſe.⁊ qđ aliquid incipit eſſe in ſeipſo.⁊ deſinit eſſe in ſeipſo.

Ideo ad primam foꝛmā dicitur ipaꝫ negando.⁊ dicitur ꝙ illa ⁊ ſimiles ſoꝛ.incipit pertranſire aliqđ ſpaciū.hn̄t cauſas veritatis ſuperius poſitas.⁊ vltra illas habēt iſtas.ſoꝛ.⁊ in inſtanti qđ eſt pn̄s ñ pertranſit aliquod ſpaciū.⁊ immediate poſt inſtans qđ eſt preſens pertranſibit aliquod ſpaciū.⁊ immediate poſt inſtans qđ eſt pn̄s tp̄s erit.⁊ ſic etiā dicendum eſt ſuo modo de hnc verbo deſinit.¶ Ad ſecundū dicitur cōcedendo ꝙ vniuerſum deſinit eſſe.capiendo vniuerſum pro aggregato ex oībus que ſunt in rerum natura.⁊ ita capiēdo vniuerſuꝫ cōceditur etiam ꝙ vniuerſum incipit eſſe.⁊ aliquis mundus deſinit eſſe mūdus.n.illo modo non eſt ſubſtantia nec accn̄s.ſed aggregatū ex his.¶ Ad vltimū dr̄ ꝯcedēdo vtrūqꝫ licet.n.nullū ſucceſſiuū pōt incipere eſſe.pōt tñ incipere eſſe aliqđ ſucceſſiuum vt infra patebit.Secundum etiā conceditur ꝙ aliquid in ſeipſo incipit eſſe.puta quodlibꝫ inſtans ⁊ deſinit eſſe in ipſo.¶ Itē ſequitur ꝙ ſoꝛ.incipiet eſſe homo poſt primū inſtans eſſe ſui.⁊ deſinet eſſe hō ante primū nō eē ſui.¶ Item ꝙ ſoꝛ.deſinit eē hō ante primū nō eſſe ſui q nō deſinet eſſe.¶ Itē ꝙ ſoꝛ.icipiet eſſe qñ nō erit poſſibile ipſum incipere eē.⁊ ſoꝛ.deſinet eē aliqd qñ nō erit poſſibile ip̄m deſinere eē aliqd ⁊ qñ ip̄e nō poterit deſinere eē.⁊ qñ nō erit poſſibile aliqd deſinere eē.Et ſi aliqd incipiet moueri ip̄m incipiet moueri poſtqꝫ mouebitur.⁊ ſi aliquid incipiet moueri ip̄m incipiet moueri qñ mouebitur.⁊ etiā ſi aliqd

icipiet moueri ip̄z icipiet moueri qñ nõ mo
uebit̄. Et ita etiã si aliqd desinet moueri ip̄z
desinet moueri ãteq̃z desinet moueri. ⁊ si ali
quod desinet moueri nõ ip̄z desinet moueri
qñ desinet moueri. sed desinet moueri qñ nõ
desinet moueri. Et ille regule generales sunt
respectu terminoꝝ respectu quoꝝ verifican
tur illa verba per negationẽ de p̄nti. ⁊ etiaz
dato ꝙ oẽs tales sint cathegorice. sor. desinet
currrere anteq̃z desinet currere. qď veꝝ est
qa aduerbia tp̄is vel loci non faciunt proposi
tiones ypotheticas. sicut infra ꝓbabitur.

Sed in hac materia incidit dubium
vtruz aliqd successiue produ
cẽdũ aut ꝓducibile possit incipere ⁊c̄. ¶ Et
arguitur ꝙ nõ. q: si sic ponat̄ igitur ꝙ a. sit
quãtitas pedalis successiue ꝓducenda adeq̃/
te in b. hora vniformiter q̃ gr̄a argumẽti in/
cipiet esse in. c. instanti. Et arguit̄ ꝙ a. quãti
tas nõ incipiet esse in c. instãti. q: ante c. istãs
a. quãtitas erit. q: ante c. instans hec quanti/
tas ꝓducet̄. ⁊ nõ prius ꝓducet̄ q̃z erit ꝓdu/
cta. sed q̃zcito erit ꝓducta tãcito erit. igit̄ ante
c. instãs erit pz cõseqnẽtia. ⁊ illud añs ꝓbat̄
s. ꝙ nõ prius ꝓducet̄ q̃z erit producta. q: se
quit̄ illa quantitas ꝓducitur ante. c. igit̄ qď
ꝓducet̄ ante. c. erit hec quantitas tenet ꝯña
a cõuersa ad suã ꝯuertentẽ. sed illa quãtitas
nõ erit in. c. instãti. nec aliqs eius vt pono. igi
tur illa quãtitas erit ante. c. pz ꝯña. ⁊ ponat̄
minor. ponat̄. n. cũ toto casu ꝙ in. c. instãti ñ
erit illa quãtitas. nec aliqd eius. vt ꝙ deꝰ ani
hilabit illã ⁊ pz totũ. ¶ Sz forte huic dr̄ ꝙ il
lud repugnat casui. s. ꝙ ip̄a producet̄ ante. c.
instans reqritur enim vt forte dı̄ ad hoc ꝙ
illa quantitas producet̄. ꝙ illa erit aliqñ ꝓdu
cta postq̃z desinerit esse iste motus ꝑ quẽ ꝓ/
ducetur. ¶ Sed contra illam responsionem
arguitur sic. q: ponat̄ cũ illo p̄mo casu ꝙ qñ
erit generata medietas illius quãtitatis gene
rande. corrũpat̄ in tp̄e in quo generabit̄ ade
quate secunda. Et pz ꝙ. a. quãtitas ꝓducet̄
ante. c. instans. ⁊ tñ ip̄a nõ manebit in fine.
igitur nõ reqritur quantitatẽ remanere in fi/
ne q̃z nis ip̄a acqrat̄. ¶ Itẽ ponatur ꝙ qñ ge
nerabitur secũda ps proportionaliter corrũ/
pat̄ prima. ⁊ qñ generabitur tertia corrũpat̄
secũda. ⁊ sic vltra. Et pz ꝙ. a. quãtitas ꝓdu
cet̄ in. b. hora ante. c. instãs ⁊ ꝑ ꝯñs. a. quãti
tas erit ⁊ nõ erit in. c. instanti. nec aliquid eiꝰ
erit in. c. instanti. igitur. a. quantitas erit ante
c. instans. ¶ Itẽ ponatur ꝙ sor. ⁊ plato sint
eq̃les. s. bipedalis quantitatis. ⁊ augeat̄ vter
q̃z vniformiter in illa hora ita ꝙ vterq̃z si ma
neret in fine illius hore etiam vterq̃z tripeda
lis quantitatis. sed corrumpatur sor. i fine ho
re remanente platone ⁊ arguitur ꝙ sor. erit
tripedalis quãtitatis ante. c. instans q: illa to
talis quantitas quam acquiret erit ante. c. in
stans. qa illa augmentatio demonstrando ta
lem motũ quo augebitur sor. adeq̃te i illa ho
ra erit ante. c. instãs. ⁊ illa augmentatio erit
illa quantitas. igitur illa quantitas erit ante
c. instans. pz consequentia ⁊ arguitur antece
dens pro prima parte. qa sor. ⁊ plato ꝑ equa
le tempus augebuntur eque velociter ⁊ vni
formiter ⁊ aliquis erit maximus motus quo
augebitur plato. igitur aliquis erit maximꝰ
motus quo augebit̄ sor. ¶ Itẽ contradictio
est ꝙ sor. augebitur continue vniformiter ꝑ
b. horã. ⁊ ꝙ. b. hora nõ erit equalis extẽsiue
motui quo augebitur sor. ¶ Sz forte dı̄ ne
gando illaz minorẽ ibi assumptã. s. ꝙ ista aug
mentatio erit illa quantitas. ¶ Sed contra
ista quantitas erit illud ꝑ qď formaliter sor.
augebitur. igitur ista quantitas erit augmẽta
tio. pz ꝯña sicut sequitur. hec albedo erit illď
ꝑ quod formaliter alterabitur sor. igitur hec
albedo erit alteratio q̃ sor. alterabit̄. ꝯña pz
qa alteratio ẽ actus alterabilis ſm ꝙ altera
bile est. sicut augmentatio est actus augmen
tabilis ſm ꝙ augmentabile est. ¶ Itẽ si aug
mentatio nõ erit illa quantitas. sed aliquod
accidens dispositiuũ. sequitur ꝙ illa augmẽ/
tatio erit ante. a. qa augmẽtatio illa nõ ꝓdu/
cetur nisi ante. a. igitur illa augmẽtatio tãcito
erit producta q̃z cito ip̄a producet̄. ⁊ q̃ rati/
one de. a. quãtitate siue augmentatione suc/
cessiue ꝓducenda hoc est veꝝ eadẽ rõne hoc
est veꝝ de quolibet successiuo producendo.
¶ Itẽ ad principale arguitur sic. q: si aliqd
successiue ꝓducendũ põt incipere eẽ. ponat̄
igitur ꝙ in. a. instanti antixp̄s icipiet eẽ. ⁊ ar
guitur ꝙ non. q: ante. a. instans antixp̄s erit
igitur in. a. instanti antixp̄s nõ incipit eẽ. pa/
tet ꝯña ⁊ arguitur añs. qa tunc antixp̄s erit
demonstrando tp̄s incipiens ad hoc instanti
⁊ terminatũ ad primũ nõ eẽ antixp̄i. ⁊ tunc

erit ante.a.instans igitur ante.a.instans anti/
christus erit.pꝫ ꝯn̄a ⁊ maior etiā.qa in hoc
tpe antixp̄s erit.demōstrando illud tempus
igitur tunc antixp̄s erit.⁊ minor nota est scili
cet ꝙ tunc erit ante.a.instans qa hoc tp̄s erit
ante.a.instans. nam omne tempus erit ita
cito sicut erit aliq̄ eius ps vel instans eius in
trinsecū ideo ⁊c̄.¶ Et omne tp̄s ita cito fuit
sicut aliqua eius ps ⁊ tā tarde.Quod si con
ceditur arguitur tunc ꝙ in quolibet instanti
illius hore tu incepisti eē qa in medio instanti
hore qō fuit.c.tu incepisti eē.ponat̄ ꝙ ꝑ to/
tam illam horam fueris.arguit̄ tamen ꝙ in
c.instanti tu incepisti eē.qa in.c.instanti fuisti
⁊ nō imediate ante.c.instans fuisti.igtiur in
c.instanti incepisti eē.pꝫ consequentia ista sa
tis ⁊ maior.sed minor arguitur.qa tu nō fui
isti ante.c.igitur nō imediate ante.c.fuisti an
tecedens probatur qa.c.fuit ita cito sicut tu
fuisti.igitur tu non fuisti anteq̄ꝫ.c.fuit patꝫ cō
sequentia.⁊ arguitur antecedens qa tunc.c.
fuit demonstrando totum tp̄s terminatū ad
instans presens ⁊ inceptum ab aliquo instāti
preterito anteq̄ꝫ tu incepisti eē.⁊ tunc fuit ita
cito sicut tu fuisti.igitur ita cito sicut tu fuisti
c.fuit pꝫ consequentia satis.⁊ sicut arguitur
ꝙ in.c.instanti tu incepisti esse ita arguitur
de quolibet instanti illius hore ꝙ in eo tu in/
cepisti eē ⁊c̄.¶ Iteꝫ illo dato ꝙ oē tp̄s tādiu
erit q̄ꝫdiu erit aliq̄ eius ps vel instās itrīsecū
⁊ ꝯsilr de p̄terito sequit̄ ꝙ qcquid erit vnq̄ꝫ
imediate post hoc erit.⁊ quicqd vnq̄ꝫ fuit
imediate ante hoc fuit.⁊ nō solū illud.sꝫ quo
cūqꝫ dato qō vnq̄ꝫ post hoc erit.sequit̄ ꝙ
imediate post hoc erit.¶ Itē sequit̄ ꝙ ime
diate post hoc in aliquo instāti erit antixp̄s ⁊
tu in nullo instanti hore incipientis ab hoc in
stanti erit antixp̄s.ꝓbat̄ prima ps.qa nulluꝫ
erit instās post hoc qn inter illud ⁊ hoc in ali
quo instanti erit antixp̄s qa quocūqꝫ instanti
dato inter hoc ⁊ illud erit antixp̄s arguendo
vt prius.¶ Itē dato ꝙ q̄ꝫdiu aliqua ps ali/
cuius tpis erit tā cito illud tp̄s erit.seqt̄ ꝙ ꝑ
infinitū tp̄s tu fuisti.⁊ ꝑ īfinitū tp̄s tu eris q̄
ꝑ aliquantum tp̄s tu eris ⁊ nō per tantum
qn per in duplo maius ⁊ sic vltra.qa ꝑ om
ne tempus terminatū ad primū nō eē tui tu
fuisti.¶ Itē sequit̄ ꝙ aliquid est cōpositū ex
aliqbus quoꝝ nullum est.qō si cōceditur ea/
dē ratione concedendum est ꝙ isti sunt colle
ctiue demonstrando te Adam.⁊ tñ adā non
est.cō sequentia pꝫ intelligenti ⁊ cōsequēs est
vanum.Et ex illo vltra seqtur ꝙ nihil fuit ꝑ
maius tp̄s q̄ꝫ aliud.⁊ nihil fuit prius q̄ꝫ ali/
ud.⁊ sic seqtur ꝙ tempus nō est numerus
motus ſm prius ⁊ posterius.¶ Sed forte
ad hec argumenta dicitur negando illud as/
sumptum cum arguitur ꝙ ante.a.antixpus
erit.Et ad probationē cum arguit̄ tunc anti
christus erit demonstrando tempus incipi/
ens ab hoc instanti.⁊ terminatum vsqꝫ ad
primum nō esse antichristi dicitur negando
illam.qa dicitur ꝙ antichristus nō erit nisi in
tempore intercepto inter primum esse anti/
christi ⁊ primum nō eē eius.Et etiam nega
tur minor cū arguitur.tūc erit ante.a.demō
strando idem tempus.dicitur enim ꝙ hoc
tempus nō erit nisi in equali mensura sibi.⁊
negatur ꝙ motus diurnus erit in medieta
te diei.sed erit in tota die.⁊ similiter negatur
ꝙ motus horalis erit in medietate hore.sed
erit in tota hora ⁊ sic de alijs mensurabilibꝰ.
Et conceditur vltra ſm istam responsioneꝫ
ꝙ motus horalis est ⁊ ꝙ nulla pars eius fu
it que nō sit nec aliqua erit que non sit.Sed
contra istam responsionem sic arguitur.qa
ex illo sequitur ꝙ si aliquid fuit illud est.qa si
cut medietas hore que corrumpebatur est.⁊
etiam quelibet eius pars est.vt concedit illa
positio.⁊ vt sequitur ex eadem ita sequitur
ꝙ dies que corrumpebatur est.⁊ quelibet
eius pars est.etiā de anno ⁊ mille annis ⁊ q̄
libet eoꝝ parte.quo dato sequitur etiam ꝙ
ea que fuerunt in illis annis sunt ⁊ sic etiā seq
tur ꝙ si aliquid erit illud est.⁊ tunc sequitur
qō nihil pōt incipere esse.⁊ qō nulla sit ꝓpo
sitio contingens.¶ Itē seqt̄ ꝙ adā perpetuo
erit.⁊ ꝙ ātixp̄s ꝯtinue fuit q̄ ꝯtinue fuit ita
qō antixp̄s est vt sequit̄ ex illa positione.sed
probatur prima ꝯn̄a.s.ꝙ nihil pōt incipere
eē.q̄ si aliquid pōt incipere eē sit antichristꝰ
⁊ arguitur ꝙ antixp̄s nō incipit eē.q̄ conti/
nue ante hoc fuit ita qō antichristus est.igit̄
continue ante hoc antichristus fuit.¶ Sed
ad hec omnia dicitur concedendo exceptis
tribus conclusionibus vltimis.dicitur enim
ꝙ aliquid potest incipere eē.⁊ qō aliqua est
propositio ꝯtigēs.⁊ ꝙ nō ꝯtinue ātixp̄s fuit

⁊ non continue adam erit. Et ad probatio-
nem admittitur ꝙ antixp̄s incipiat esse. ⁊ cū
arguit̄ ꝙ nō. q: antixp̄s ꝯtinue ante hoc fuit
Dicitur negando illud. ⁊ cū arguitur ꝙ sic
q: continue ante hoc fuit ita ꝙ antixp̄s est igr̄
cōtinue ante hoc antixp̄s fuit. dicitur negan-
do ꝯñam. vnde licet adam sit nō tñ adam ē
in hoc instanti. neqȝ in aliqua parte huiꝰ dici
sed est in tempore in quo fuit ⁊ non alio.
¶ Ad aliam formā dicit̄ qd̄ aliqua est ꝓpō
cōtingens sicut illa antixp̄s est. q: adhuc anti
xp̄s nō fuit ⁊ aliqñ erit. ⁊ ꝑ hoc negatur ꝙ ꝑ
petuo adaȝ erit ⁊ ꝙ cōtinue antixp̄s fuit. Sȝ
contra illam responsionē adhuc arguitur. q:
ex illa sequitur ꝙ nulla pars alicuius tp̄is erit
⁊ qd̄ nulla pars successiui fuit. q: nulluȝ suc-
cessiuuȝ fuit qñ fuit solum aliqua eius pars
sed soluȝ qñ fuerunt oīa que fuerūt ipsum.
Sed nunq̄ȝ fuerūt oīa que fuerūt ipsum nisi
qñ illa simul fuerunt. sed nunq̄ȝ illa oīa simul
fuerunt. sicut sor. nō erit equalis platoni nisi
sor. sit simul cum platone ⁊c. ¶ Item ex ista
rñsione sequitur. ꝙ propositio simpliciter cō
tingens est necessaria. q: s̄m istam responsio
nem valet hoc argumētum hoc aliqñ erit ta
le vel tale. igitur hoc est tale vel tale. Et ꝑ idē
sequitur ꝙ hec ꝓpō antixp̄s est. aliqñ erit ne
cessaria sic significando que iam est. igitur ē
necessaria etiam tamen ipsa est cōtingens igi
tur ⁊c. Et ex illo sequitur qd̄ necessarium cō
tradicit contingenti. q: hec antixp̄s nō est. cō
tradicit illi. necessarie antixp̄s est. vel si forte
dicitur ꝙ ista est impossibilis. antixp̄s nō est
tūc seqtur qd̄ īpossibile ꝯtradicit ꝯtigēti ꝯñs
ē falsū. q: si vnū ꝯtradictorioꝝ est cōtingēs.
ad vtrūlibȝ reliquū ē ꝯtigēs. ¶ Itē nullo tp̄e
exñte nō esset cōcedendum ꝙ adaȝ est. neq̄ȝ
qd̄ adam erit. posito ꝙ nullum tp̄s erit ⁊ ꝙ
antichristus erit. nō est concedendum ꝙ anti
christus est. sed ꝓpter tempus esse vel nō eē
nō sit aliqua illaruȝ vera vel falsa. igitur non
est ꝯcedendum ꝙ antixp̄s est. ¶ Ideo forte
aliter dicitur ad principale negando ꝙ anti-
christus non pōt incipere esse ⁊ admisso casu
negatur ꝙ ante. c. instans antixp̄s erit. Et ad
ꝓbationem demonstrando tempus incipiēs
ab hoc instanti ⁊ terminatum ad primuȝ nō
esse antichristi negatur ꝙ hoc tempus erit an
te. c. instans. quia hoc tempus nō erit nisi in
mensura sibi equali. ⁊ ita dicitur de quolibet
motu ꝙ nullus motus erit nisi in mensura si
bi equali. Sed vltra tamen dicitur negando
ꝙ adam est. ⁊ ꝙ antichristꝰ est ⁊ negatur ꝙ
tempus in quo antichristus erit est. Sed cō
tra illam responsionem arguitur deducendo
eadem incōuenientia que prius. quia si tem
pus est. sit a gratia argumenti vna hora in cu
ius medio instanti simus ⁊ fuerit medietas
elapsa. b. ⁊ medietas futura. c. ⁊ arguit̄ tunc
sic. a. hora est. ⁊. a. hora est. b. c. igitur. b. ⁊. c.
sunt ⁊ vltra. b. ⁊. c. sunt igitur. b. est. ⁊. c. est.
Si conceditur argumentum arguitur ꝙ si
aliquid fuit illud est. ⁊ si aliquid erit illud est
vt prius. ⁊ sequitur tunc iuxta istam respon
sionem qd̄ nihil potest incipere esse ⁊ qd̄ ni-
hil fuit prius alio nec aliquid erit prius alio.
Si negatur ꝯsequentia sequit̄ tūc qd̄ aliquid
componit̄ ex aliquibꝰ quoꝝ nullū ē. igr ⁊c.
¶ Item arguitur sic. aliqua per se alteratio
est. que non est nisi qualitas que acquiritur
igitur aliqua qualitas acquiritur. vel igit̄ ac-
quiritur qualitas acquisita vel acquirenda
aut aggregatuȝ ex his. ⁊ siue sic siue sic sequi
tur ꝙ pars alterationis producta est. ⁊ etiam
pars producēda est. quo dato sequitur vt pri
us ꝙ si aliquid erit illud est. sequitur eniȝ hoc
acquiritur. igitur quod acquiritur est hoc. igi
tur si hoc acquiritur hoc est. Sed forte huic
dicitur negando quod alteratio sit qualitas q̄
acquiritur. dicitur enī ꝙ nihil acquiritur nec
aliquid est in acquiri. quia tunc illud esset. ⁊
dicitur vltra secundum illam responsionem
ꝙ tu pertransis ⁊ nihil pertransis. nec ē pos
sibile te pertransire aliquid. ¶ Sed contra il
lam responsionem sic arguitur. quia si motꝰ
localis est ponatur quod motus horalis pu-
ta. a sit in cuius medio instanti simus. ⁊ fuerit
. b. medietas lapsa. ⁊. c. medietas futura ⁊ se
quitur vt prius. vel quod aliquid componit̄
ex aliquibus quorum nullum est. ⁊ tunc etiā
sequuntur iam dicta inconuenientia ꝯtra istā
responsionem. vel sequitur quod. b. est ⁊ qd̄
. c. est ⁊ quod si sor. fuit sor. est ⁊ ꝙ si antichri
stus erit antichristus est. igitur contradictio ē
quod tu pertransis ⁊ nihil pertransis. ¶ Itē
ista responsione data sequitur quod nulla ps
alicuius temporis erit nec aliqua pars alicu-
ius successiui erit nec fuit. quod deducitur vt

prius contra secundam responsionem.

Oppositum tamē dubij ē manifestum q: si nihil preter deum esset posset aliquod successiue producendum incipere esse. sed iam eque bene pōt aliquod successiue producendum a deo incipere esse sicut posset si nihil preter deum esset. igitur iam pōt aliquod successiue ꝓducendum aut producibile incipere esse.

Ideo ad dubiū dicitur illud concedendo ⁊ vltra dicitur ꝓ materia ꝙ nihil de successiuo habemus nisi terminum ad bonū intellectū puta instans vel mutatū esse ⁊ hoc est qđ dixerūt antiqui philosophi ꝙ de tēpore nō habemus nisi instans. ¶ Secundo premittitur ꝙ si moueri est moueri ē ꝑ tēpus ⁊c. Et per hoc respondetur ad argumentum cōtra illam respōsionem qñ arguitur ꝙ Adam est. ⁊ ꝙ antichristus est negādo. ⁊ negatur ꝙ tempus sit aut ꝙ aliqua hora vel motus sit. sed conceditur ꝙ omne successiuum erit. ⁊ qđ omne successiuum fuit. sic intelligendo dubium ꝙ. a. successiue ꝓductū incipit esse. q: a. est in instanti. qđ est presens ⁊ nō immediate ante instans qđ est presens fuit in aliquo instanti. ita ꝙ illa ꝓpositio de ly imediate sumatur cū instāti de preterito vel de futuro. Unde dicit̄ ꝙ quocūq3 dato successiue producto aut producendo qđ in aliquo instanti erit. ipsum erit anteq̄3 in aliquo instanti erit. ⁊ ipsum erit ante primū esse sui. ⁊ negatur ꝙ si aliqđ spacium pertransibitur ipsum prius pertransibitur q̄3 erit pertransitum. nec oportet ad hoc quod ipsum erit pertransitum qđ ipsum erit postquam ipsum mobile pertransiuerit. ⁊ si sortes acquiret aliquam quantitatem ipse tācito eam habebit q̄3cito acquiret eam. ⁊ si aliquam acquiret ipsa erit tamcito acquisita quāto ipsa acquiret.

Sed contra istam responsionem forte arguit̄ q: ex illa sequit̄ ꝙ sor. erit equalis platoni ⁊ nunq̄3 erit ita ꝙ sor. est equalis platoni. ⁊ nec per tēpus nec per instans erit equalis platoni. ¶ Item ꝙ sor. nō est equalis platoni ⁊ erit equalis platoni. ⁊ nec incipit neq3 incipiet eē equalis platoni. ¶ Item ꝙ sor. erit tripedalis ⁊ in nullo instanti erit tripedalis. ¶ Item ꝙ. a. distat a. b. per pedalem distantiam. ⁊ tanget. b. ⁊ tñ nec per tempus neq3 per instans tāget. b. ⁊ nō incipit nec incipiet tanger̄. b. ¶ Ite3 ꝙ sortes incipit esse pedalis ⁊ desinit esse pedalis. ⁊ tñ immediate ante instans quod est presens fuit pedalis ⁊ immediate post instans quod est presens erit pedalis. ¶ Ite3 ꝙ sor. non est ta3 albus q̄3 albus est plato. ⁊ erit tā albus q̄3 albus est plato. ⁊ tñ non incipit neq3 incipiet esse tam albus q̄3 albus est plato. Et ꝙ ille conclusiones sequātur sic arguitur ponatur ꝙ sor. sit pedalis quātitatis ⁊ plato bipedalis. ⁊ augeatur vterq3 illoꝝ vniformiter in illa hora. ita ꝙ si maneret vterq3 eoꝝ in fine esset vterq3 in fine hore tripedalis quantitatis. sed ponatur ꝙ vterq3 eoꝝ desinat esse cum sua quantitate. ⁊ sequitur ꝙ sortes erit equalis platoni ex responsione data. q: vterq3 eorum erit tripedalis p̄cise. ⁊ tñ nunquā erit ita ꝙ sortes est equalis platoni. q: neq3 in fine hore neq3 ante fine3 hore. Et si sortes distat ab. a. puncto per pedalem distantiam. ⁊ augeatur in hora acquirendo pedalem quātitatem versus. a. punctum sequitur ꝙ ante finem hore acquiret illam tripedalem quantitatem ⁊ illam habebit. sed quācito habebit illam tripedalem quantitatem tācito tanget a. punctum. igitur ante finem tanget. a. punctum. ⁊ si ponatur ꝙ in fine maneat. a. punctus ⁊ sortes cum illa quantitate tanget. a. pūctum anteq̄3 incipiat tangere. a. punctu3. Et si ponat̄ cū toto casu ꝙ ille punctus non sit in fine hore. sed cōtinue ante finē. concedēdū est ꝙ sor. nō tanget a apunctum ⁊ tanget. a. punctū ⁊ non incipit nec incipiet tangere. a. punctum ⁊ per eundem modum sequuntur conclusiones sibi illate.

Ideo generaliter teneatur ꝙ de nullo successiue producendo valet cōsequentia de forma argueudo ex copulatiua cuius vna pars est negatiua đ presenti ⁊ alia affirmatiua de futuro inferendo propositionem de incipit de presenti vel de futuro. vnde nō sequitur. a. quantitas erit. ⁊ nō est. igitur incipit vel suscipiet esse. ponatur enim ꝙ a. ignis generabitur per partem ante partē ⁊ qñ erit generata vna pars corrumpat̄ alia successiue sicut generantur alie. ⁊ sequitur ꝙ

a.ignis erit.aliter eniꝫ nullū successiuū erit.⁊
tñ.a.ignis generabitur nō incipit neqꝫ incipi
et esse.¶ Itē ponat̄ ꝙ.a.ignis generabitur
⁊ nulla pars desinet esse ante fineꝫ hore.sed
in fine hore ille ignis ꝭm se ⁊ q̄olibet suī desi
net esse ꝑ remotionem de pñti.⁊ patet ꝯñaꝫ
nō valere.¶ Ideo pꝫ ꝙ nō si.sor.erit aliqua
lis qualis iā non est ip̄e incipit vel incipiet eē
talis.⁊ nō si sor.erit aliquantus quantus iaꝫ
nō est ip̄e incipit vel incipiet esse tātus.¶ Itē
ꝙ nō.si aliquid erit q̄ꝺ nō est ip̄m incipit vł
incipiet esse. Silr̄ nō si aliq̄d erit aliquale q̄le
ip̄m postea nō erit.ip̄m desinit vel desinet eē
tale.⁊ nō si aliq̄d erit aliquantū quātū postea
nō erit ip̄m desinit aut desineꝫ esse tantū pa-
tent illa oīa de igne pedali successiue generā-
do ⁊ successiue corrūpēdo.ille eniꝫ ignis erit
adequate in hora ⁊ in nulla eius parte aliter
vt est ostensum ꝓ parte nullū successiuum
erit.¶ Ex predictis vltra patet tales ꝯñas ñ
valere.a.propositio nō est vera ⁊.a.propo-
sitio erit vera igitur.a.propositio incipit vel
incipiet esse vera. Similiter tu nō scis.a.pro
positionē.⁊ scies a propositionē.igitur icipis
vel incipies scire a propositionē.pꝫ de illa ꝓ
positione sor.fuit equalis platoni.posito cum
casu illo prius supposito de sorte ⁊ pla.aug-
mentandis in hora ꝙ illa propositio accepta
erit adequate in hora ꝑ quā illi augmentabū
tur.⁊ in cuius fine vterqꝫ eoꝝ desinet esse.vt
ibidē positū est.quā propositionē tu ꝑ totam
illā horā credas sine hesitatione vel ponatur
casus de preterito.facta.s.augmentatione illo
rum ⁊ eorūdem corruptione.⁊ pꝫ totū pro-
positū.¶ Ad formā igitur argumenti princi
palis.negatur illa ꝯñtia.hec quātitas erit an
te.a.igitur in.a.hec quantitas nō incipiet eē
⁊ ex dictis patet ꝯñam non valere.¶ Ad se
cundum principale cum arguit̄ ꝙ nullū suc-
cessiue ꝓductū aut producendum pōt incipe
re esse.negatur ⁊ ad casum ibi positū admit
titur casus.s.antixp̄s in instanti.c.icipiet esse
⁊ cum arguitur ꝙ nō.q: ante.c.instans anti
christus erit dicitur illud negando.⁊ cum ar
guitur ꝙ tunc erit demonstrādo tp̄s ab hoc
instanti.incipiens ⁊ terminatū ad primū nō
esse antixp̄i.⁊ tunc erit ante.a.igitur ante.a.
antixp̄s erit.dicitur concessa ꝯña.negādo mi
norē.dicit̄.n.ꝙ hoc tempus nō erit ante.c.

instans.sed hoc tempus erit ab hoc instanti
adequate vsqꝫ ad primū nō esse antichristi.⁊
ita generaliter dr̄ ꝙ nullū successiuū erit nisi
in mensura sibi equali.¶ Et tunc qñ arguit̄
cōtra illā responsionem ꝙ antixp̄s est.⁊ ꝙ
adam est.⁊ si aliquid fuit illud est.dr̄ ngādo
illas ꝯ ñtias sic illas intelligendo ꝙ si sor.fuit
sor.est.⁊ si antixp̄s erit.antichristus est.⁊ sic
de alijs.⁊ cuꝫ arguitur ꝙ sic.q: tp̄s est.igit̄
vtraqꝫ eius medietas est.puta.b.c.vt ibi ar-
guebatur.negatur assumptū.dicitur eniꝫ ꝙ
nullum tp̄s est.neqꝫ aliquis motus est.q: de
tpe non habemus nisi instans vel nunc ad in
tellectū. Et si auctoritates alique allegentur.
dicitur ꝙ omnes ille intelligende sunt de pre
terito vel de futuro.

Sed forte arguitur contra illā po
sitionem.q: ex illa seq
tur ꝙ sor.per totam illam horā mouebitur.
⁊ tamen in quolibet instanti illius hore incipi
et moueri.⁊ in quolibet instāti illius hore de
sinet moueri.¶ Item sequitur ꝙ nulluꝫ suc
cessiuum pōt incipere esse vel desinere esse.
¶ Item ex illo fundamento arguitur ꝙ mul
te conclusiones superius posite sunt false.sor.
erit tripedalis ⁊ nec per tempus.neqꝫ per in
stans erit tripedalis.q: per idem sor.erit tri-
pedalis.⁊ in nullo tempore neqꝫ in aliquo in
stanti.q: si immediate ante finem hore date
sor.erit tripedalis ⁊ etiam in illa hora sequit̄
ꝙ illa hora erit immediate ante finem hore.
quod dictis repugnant.¶ Itē si aliquid erit
in aliquo tpe hoc erit.q: mēsurabitur illo tpe
igitur repugnans est ꝙ aliq̄d erit in.a.hora
⁊ non erit per.a.horam neqꝫ per aliquā eius
partem.¶ Item sequitur ꝙ aliqua quanti-
tas continua erit.⁊ nulla eius pars erit.vt pꝫ
de tempore.¶ Item sequitur ꝙ nullum in-
stans alicuius temporis erit neqꝫ aliquod in-
stans erit in aliquo tempore quia nullum in
stans aliquo tempore potest mensurari.⁊ eti
am quia si aliquod instans erit in aliquo tem
pore.sequitur ꝙ illud tempus erit quando il
lud instans erit.¶ Item sequitur ꝙ aliquod
tempus terminatur ad aliquod instans.que
s.tempus ⁊ instans data non simul erunt.sꝫ
qñ instans erit non erit tempus.q̄ꝺ ponitur
ad id instans terminari.¶ Sed huic forte di
citur ꝙ hoc instans erit quādo illa hora erit

⁊ ꝙ illa hora erit.qñ sua pars erit. ¶ Sed contra si ista hora erit quandocunqȝ sua pars erit ⁊ quelibet sua pars erit quando illa hora erit.sed immediate ante finem erit aliqua pars illius hore.igitur immediate ante finem illius hore illa hora erit. ¶ Item illo dato sequitur ꝙ brunellus differt a sor.⁊ tñ brunellus desinet esse anteqȝ sortes erit.⁊ ꝙ sortes erit equalis platoni ⁊ quandocunqȝ sor.erit non erit plato.⁊ conclusiones iste false sunt. igitur ⁊c. ¶ Item arguitur ꝙ nulla hora.a. diei erit qñ.a.dies erit.qȝ si sic ponatur.igitur ꝙ prima hora.a.diei erit quando.a.dies erit.⁊ per idem vltima hora.a.diei erit quando.a.dies erit.⁊ tunc arguitur sic.prima hora.a.diei erit quando.a.erit.⁊ etiam vltima hora.a.diei erit quando.a.erit.⁊.a.hora nõ erit nisi in vno quãdo.igitur prima hora.a. erit quãdo vltima eius hora erit.

Sed ad hoꝝ primum dicitur concedendo ꝙ per totam illam horam sortes mouebitur.⁊ tamen sortes pro quolibet instanti illius hore incipiet moueri.quia nũquam erit ita de presenti ꝙ hoc mouetur. Et cum infertur ꝙ sor.erit tripedalis.⁊ nec per tempus neqȝ per instans erit tripedalis.dicitur concedendo illam sicut contingentem. Et cum vlterius infertur ꝙ sor.erit tripedalis.⁊ nõ in aliquo tempore neqȝ in aliquo instãti. Dicitur ꝙ hoc est satis imaginabile vt posito ꝙ nullum tp̃s erit.sed posito ꝙ qñcunqȝ sor.erit tp̃e erit ĩ aliquo tempore vel instãti. ¶ Posito casu secundo dicitur ꝙ sortes erit tripedalis.qȝ in illa hora.⁊ ꝙ illa quãtitas erit tripedalis.qȝ illa quãtitas erit ipsamet.⁊ erit aliquãta ⁊ nõ minor qȝ tripedalis.ideo ⁊c. Verũtamẽ habita significatione huius cõplexi fore in tempore ⁊ mensurãdum fore in tempore ẽ concedenduȝ ad imaginationem ꝙ aliqd incipit esse qd nõ est ⁊ erit.⁊ tamen non erit in aliquo tẽpore neqȝ in aliquo instanti.⁊ tamen continue tempus erit.vt posito p imaginationem ꝙ simplex graue incipiat mutari in vacuo.⁊ ponatur gratia argumẽti ꝙ mutatio qua mutabitur illud mobile erit.⁊ tamen nec per tempus neqȝ per instans.⁊ cõtinue tempus erit.⁊ non solum de isto est verum.sed de deo.⁊ de his que nõ possunt incipere esse verum est.nam eterna neqȝ in tẽpore sunt nec durant per tempus.quia durare per tempus vel in tempore est cum resistentia permanere. ¶ Et cum vltra arguitur ꝙ in aliqua quantitas erit cuius nulla ps erit.⁊ ꝙ nullius successiui aliqua pars erit neqȝ aliqđ instans alicuius temporis erit.dicitur de virtute sermonis omnes illas conclusiones concedendo.ad hoc enim ꝙ illa quãtitas successiua erit cõtinua sufficit ꝙ illa quãtitas erit multa collectiue.que erunt sine itromissione vnius ad alterum.de omni tamen quantitate continua que est verum est ꝙ nullius partes copulantur ad aliquem terminũ cõmunem.⁊ ita etiam dicitur ꝙ nulla pars alicuius successiui erit.tamen qdlibet successiuum erit multa.quorum nullum erit.⁊ ita etiam illa hora erit finita.licet nullum instans erit finis eius.quia ipsa nõ erit quãdo erit aliquod instans.sed multa horum opposita ex communi modo loquendi concedimus propter breuiloquium presertim.vbi sermo aliam exigit difficultatem.

Sed adhuc alia videtur incidere difficultas.vtrũ aliquid incipiat esse. ¶ Pro quo dubio dicitur primo ꝙ si aliquid erit ens in aliquo instanti ꝙ iam nõ est ens.illud incipit vel incipiet eẽ ens. Et si aliquid erit aliquãtum puta pedale vel bipedale.in aliquo instanti.qd iam nõ est pedale vel bipedale in dato instãti.ipsum incipit vel incipiet esse pedale vel bipedale.⁊ sic de alijs. Et si aliquid erit aliquale in aliquo instanti.puta album vel nigrum ⁊c.⁊ iam nõ est album ⁊c.ipsum incipiet vel incipit esse albũ vł nigrũ ⁊c. ¶ Silr̃ si aliqđ erit alicubi ĩ aliquo instãti vbi iam nõ est ip̃m incipit ⁊c.⁊ sic discurrendo per alia predicamenta.sic quoqȝ de desitione regule subsequũtur.vt ꝙ si aliqđ sit ens vel erit ens ĩ aliquo instãti quod postea nõ erit ens ipsuȝ desinit vel desinet eẽ ens.⁊ sic de quãtitate q̃litate ⁊ vbi ⁊c.p al's ẽt cãs p̃t iferri ꝓpõ ď ly incipit vel de ly imediate.iõ aliqñ ꝓpositio de ly incipit vel imediate est vera.nõ existentibus veris illis causis veritatis.qa stat aliqd nõ esse ⁊ incipere esse nõ existẽte mẽsura aliq̃ extrinseca neqȝ icipiẽte eẽ vł ďsinẽte eẽ ⁊c.

¶ De cãis veritatis ď ly imediate.

s

Ed de ly imediate dici
tur ꝙ hoc ar-
gumētum nō valet. in hoc instā
ti sor. non ē. ⁊ nullū erit instans
post hoc quin ante illud sor. erit
igitur immediate post hoc sor. erit. patet. q: de
monstrādo instans p̄teritū est añs veruz. ⁊
ꝯñs falsuz. ¶ Et ꝑ idē nō valet. hoc argumē
tuz. in hoc instanti sor. non est. ⁊ nulluz erit in
stās post hoc qn iter illud. ⁊ hoc sor. erit igiṫ
īmediate post hoc sor. erit pz eniz ꝙ añs est
veruz. posito ꝙ sor. sit demonstrato instāti p̄
terito. neutra. n. illaruz est vera. imediate añ
hoc tu fuisti demonstrato instanti futuro ⁊ i
mediate post hoc tu eris demr̄ato instanti p̄-
terito. ¶ Item illa ꝯña nō valet īmediate pꝰ
hoc sor. erit. igitur ante qd̄libet instans futu-
ruz post hoc sor. erit. lz sequātur econtra. q:
illa est impossibilis. ante qd̄libet instans futu
rum post hoc. tu eris pz q: nunq̄z erit añ qd̄
libz istās futurū pꝰ hoc: q: neqz i tp̄e neqz i
istati. Diciṫ igr̄ ꝙ illa. īmediate post hoc sor.
erit duas hz cās veritatis. post hoc sor. erit. ⁊
nullū erit istās post hoc qn inter illud ⁊ hoc
sor. erit in aliquo tempore vel in aliquo instāti
⁊ hoc instans est vel hoc instans erit. igitur
sor. imediate pꝰ hoc erit. sz nō valz ecōtra ad
quālibet illaꝝ ꝓpositionuz de per se neqz est
ꝓpositio exponibilis rōne illius termini ime
diate. sed hz cām aut causas veritatis sicut hz
ꝓpositio rōne illoꝝ verboruz incipit aut desi
nit. sed nō valet ꝯñtia illa. in hoc instanti sor.
nō est ⁊ nulluz erit instans post hoc qn inter
hoc ⁊ illud sor. erit ⁊ hoc instans est vel erit
igitur īmediate post hoc sor. erit. pz posito ꝙ
iam antichristus nō sit. sed i medio instāti isti
us hore incipiet esse tunc ꝑ imaginationē si il
la hora nō erit ⁊ antixp̄s incipiet esse. vt posi
tum est. est añs verū. ⁊ ꝯñs falsuz. q: ex ꝯse-
quēte cū aliis veris seqtur ꝙ antixp̄s nūc in
cipiat esse ꝯsequens falsum. q: ipse incipiet eē
igitur iam nō incipiet esse ⁊c.

¶ De veritate propositionis.

p

Remittamus pri
mo
ꝙ omne ens est quale. quia om
ne ens est perfectum. ideo est.
quale ꝯña pz. q: si omne ens est ꝑfectuz ipsū
est ꝑfectū quale ipsuz ē. q: omne ens est tale
quale ipsum est. ¶ Et adhuc dato per possi
bile ꝙ prima materia a q̄libet forma accn̄tali
⁊ subali esset denudata ipsa esset q̄lis. q: figu
rata. tenet ꝯña a specie ad genus. Ex quo se-
qtur ꝙ nō oē qd̄ est quale est quale ꝑ aliquā
qualitatem ab eo distinctā. est eniz q̄libet qua
litas qualis cū ipsa sit intensa vl' remissa. Ad
huc p̄mittamus ꝙ omne ens est cuilibet enti
simile aliquo modo. ⁊ cuilibz enti aliquo mo
do similiter se hñs. q: quodlibz ens ē possibi
le. ⁊ qd̄libet ens est possibiliter ens qual'r est
quodcūqz aliud ens qd̄ deṫ. igiṫ omne ens
est cuilibet enti simile. ⁊ cuilibet enti similiter
se habens. ¶ Item quocunqz ente dato ip-
suz est ens qd̄ nō cuilibet enti s̄m oēm suum
modum agēdi vel essendi est infinite dissimi-
le. igitur quocūqz ente dato ipsuz est cuilibet
enti simile ⁊ similiter se hñs. pz ꝯseqūētia illa
q: sicut omne finite magnuz ē paruuz. ⁊ oē fi
nite difficile est facile. sic omne finite dissimile
est simile. ¶ Sed forte contra primū illoꝝ ar
guiṫ. q: illo dato sequiṫ ꝙ isti termini sunt eq̄
cōes quale ⁊ ens. q: oē ens est quale ⁊ oē q̄le
est ens. ⁊ etiā ꝑ ꝓbationē illius cōclusionis se
quitur ꝙ si aliquid potest esse ens illud pōt
esse q̄le ⁊ ecōtra. ⁊ illi termini sunt sic signifi-
cando. igitur illi termini sunt eque cōes. ꝯñs
falsum. q: tunc ille terminus quale esset supe
rius ad illū terminū substātia sicut ly ens qd̄
est falsum. q: illa decē genera nō se inuicez ex
cedūt. ¶ Itē cōtra aliud sic arguiṫ. q: deus
nulli alteri a se est similis. igiṫ ⁊c. pz ꝯña ⁊ an
tecedens arguiṫ. q: deus est ꝑfectio nō finita
sed infinita. sed nullū infinitum est alteri simi
le aut dissimile. q: nullum infinituz est alteri
cōparabile. igiṫ deus nō est alteri rei similis
¶ Sed ad primū illoꝝ negaṫ illa ꝯña si aliqd
sit vel possit esse ens ipsuz est vel pōt esse q̄le
⁊ ecōtra. ⁊ illi termini sunt sic significādo. igi
tur illi termini sunt eque cōes. sicut nō sequiṫ
oīs q̄ztitas ē q̄ztitas discreta ⁊ ecꝯ. ⁊ ñ p̄t eē ꝙ
sit aliqua q̄ztitas que nō sit discreta ⁊ ecōtra
⁊ illi termini sūt sic significādo. igitur illi ter-
mini sunt eque cōes aut generales. q: genera
litas termini nō attendiṫ penes multitudinez
significatorū soluz. sed penes prioritatē cum
aliis requisitis alibi dictis. vnde prior est ille
t̄minus q̄ztitas q̄z ille terminꝰ q̄ztitas discre
ta. Unde quādo duo termini sunt de eodem

predicamēto adinuicē predicabiles q̄uis habeāt eque multa significata tūc terminus minus cōnotans potest poni ꝓ genere alius vero ꝓ specie. sicut est de illo termino qualitas ois enim qualitas est dispositio ⁊ ecōtra. q2 ois qualitas est aliquo modo a suo subō faciliter mobilis. ¶ Ad aliud negat̄ primū assūptum. vn̄ dicit̄ ꝙ deus f̄m ꝙ infinite ꝑfect9 nulli est similis verū est tn̄ f̄m ꝙ est ens possibile. aut ens ꝓducens. aut ens finite velocit̄ mouēs. sic ē tale ⁊ taliter se h̄ns q̄lia ⁊ q̄lr se h̄ntia sunt multa entia ab eo ꝓducta. ⁊ ita dr̄ ꝙ vnū infinitū est alteri cōparabile nō f̄m ꝙ infinitū. Ex quibus seqtur ꝙ quodlibꝫ aliqualiter esse est cuilibet aliqualiter esse simile ens. pꝫ hoc q2 oē ens est cuilibet enti simile ⁊ qdlibet aliq̄le ē cuilibet aliq̄li sil̄e igit̄ qdlibet talr̄ eē ⁊ qdlibꝫ aliq̄liter eē ē cuilibet talr̄ eē. ⁊ cuilibet aliqualiter esse simile. Quo dato sequit̄ ꝙ quodlibet ens aliqualiter est. ⁊ taliter ipsuꝫ nō est. ⁊ taliter ipsuꝫ nō pōt esse. celum enim est aliqualiter ⁊ taliter ipsum nō est. pꝫ q2 sicut celū est aliquale ⁊ tale ipsum nō est. ita celū est aliqualiter ⁊ taliter ipsuꝫ nō est. lꝫ tn̄ sit ꝯcedendū ꝙ deus est aliqualiter ⁊ taliter ipsuꝫ nō potest eē. ⁊ de omni alio ente siliter negādum tn̄ est ꝙ aliqualiter deus est. ⁊ nō taliter pōt esse. ¶ Et si arguit̄ ꝙ sic q2 cōtingenter deus est in hoc instanti ⁊ nō cōtingenter pōt esse. igit̄ deus est aliqualiter ⁊ nō taliter pōt esse. ¶ Sed huic dr̄ de virtute sermonis negando an̄s. deus enim est cōtingenter in hoc instanti. ⁊ cōtingenter pōt esse q̄ꝫuis nō contingenter ad vtrūlibet deus possit esse. q2 necessario deus pōt esse. verūtn̄ cōtingenter deus nō pōt esse. q2 modo contingēti quo tu vel hoc instans est deus nō potest eē. Ex quibus cōcludit̄ ꝙ qualitercūqꝫ deus ē taliter hoc corruptibile est. quocūqꝫ demonstrato. q2 aliqualiter qualiter deus ē hoc corruptibile est quocūqꝫ demōstrato. ⁊ nō est aliqualiter deus quin taliter sit hoc corruptibile. igitur ⁊c. pꝫ maior. q2 possibilier hoc corruptibile est ⁊ precise taliter deus est. nō enī est aliquo modo deus q non sit possibilis. ¶ Per ideꝫ ēt minor nota est ꝙ nō aliqualiter deus ē quin taliter hoc corruptibile sit. q2 quilibet modus possibilis cuilibet modo possibili in possibilitate ē similis. ¶ Et si forte arguitur sic. qualitercūqꝫ deus est taliter hoc corruptibile est. sed necessario deus ē. igitur necessario hoc corruptibile est. ¶ Item aliqs est modus possibilis q nulli modo possibili in possibilitate est sil̄is. q2 est aliqs modus qui ē infinite possibilis. ⁊ qui est possibilitas infinita vt modus quo deus est. in ifinitū enīꝫ possibilior est illa ꝓpositio deus ē q̄ꝫ illa hoc corruptibile est. ⁊ hoc nō est nisi q2 in infinitum magis possibiliter est deū eē q̄ꝫ hoc corruptibile esse. igitur. ⁊c. ¶ Sed ad primū negatur illa ꝯn̄a. sed soluꝫ seqtur ex illo an̄te ꝙ taliter qualiter necessario deus est taliter illud corruptibile est. sicut ēt nō sequit̄ qualitercūqꝫ deus est in hoc instanti taliter ipse est. sed ꝯtingēter deus est in hoc instanti. igitur contigēt̄ ipse est. Similiter nō sequit̄ qualitercūqꝫ deus creat taliter pōt creare. sed cōtingenter deus creat. igit̄ contigēter deus potest creare. capto ly cōtingenter ꝓut est mediū inter ly possibiliter ⁊ ly necessario. sic ēt nō sequit̄. q̄litercūqꝫ ly hō significat hoīem taliter istum hoīem significat. sed pricipaliter significat hominem. igit̄ principaliter illū hominē significat. maior enim nota est. q2 quocūqꝫ modo iste terminus homo significat hoīem eodem modo vnūquēqꝫ hoīem significat. ita ēt quacūqꝫ significatione ista ꝓpositio. homo est ꝙ homo est significat eadem significatione ⁊ tā principali q̄ꝫ sor. est ista significat non tamen ista ꝙ sor. est principaliter significat. In oib9 etiam nō sequit̄ qualiscūqꝫ homo currit. talis disputat sed homo albus currit. igitur hō albus disputat. nā posito ꝙ duo hoīes currant quoꝝ vnus sit ita intense albus sicut ali9 est intense niger. ⁊ nullus homo albus disputet tūc illi sunt similiter intensi ⁊ albuꝫ est sil̄e nigro. nō tamen f̄m albedinē. sed f̄m intensionē. ¶ Sed ad aliud dr̄ ꝙ sicut recto nihil est rectius. ⁊ nihil est intense. vel remisse rectū ita nihil est intense aut remisse possibile. ¶ Sꝫ ꝯtra. accepta forte arguit̄. q2 illis datis sequit̄ ꝙ quelibet pars q̄ꝫtitatiua tui est ita magna sicut tu es. ꝯn̄s ē falsum. q2 tu es maior q̄ꝫ aliqua pars quātitatiua tui. ⁊ ꝯn̄a ista arguitur. q2 quilibet pars q̄ꝫtitatiua tui est taliter magna qualiter tu es. igit̄ quelibꝫ ps quātitatiua tui est ita magna sicut tu es. pꝫ ꝯn̄a ⁊ arguit̄ an̄s. q2 q̄libet ps q̄ꝫtitatiua tui ē cōtra

q̃liter magna qualiter tu es. igit̃ quelibet ꝑs ꝗ̃titatiua tui est taliter magna qualiter tu es. tenet ɔ̃ña ex scd̃o accepto. ¶ Item ex illo arguitur seq̃ñ ꝙ aliqualiter q̃liter deus est ipe nõ est. ɔ̃ñs falsũ. ⁊ arguit̃ ɔ̃ña. q: isto modo deus ñ ẽ demõstrando modũ quo celũ est. ⁊ ille est aliqualiter qualiter deus est. igitur aliqualiter qualiter deus est ipse nõ est. ¶ Itez deus est aliqualiter qualiter ipse nõ est. igitur aliqualiter qualiter deus est ipse nõ est. sicut arguit̃ de deo. ita arguitur de quolibet ente. ꝙ ipsuz est aliqualiter qualiter ipsuz non est. ¶ Item sequitur ꝙ qualitercũqz deus est ipse nõ est. ɔ̃ñs falsuz. q: qualitercũqz deus est ipse est. ⁊ arguitur ɔ̃ña q: qualicunqz modo deus est ipse aliquo tali modo nõ est. ¶ Itez ſm illa arguitur ꝙ duo ɔtradictoria sunt simul vera. q: hoc est verũ. qualitercũqz tu es tu es. ⁊ hoc ẽt est veruz. aliqualiter qualiter tu es tu nõ es. ꝙ arguit̃. q: isto modo tu nõ es demonstrãdo modũ ꝑticularẽ quo hoc lignum est. ⁊ iste modus est aliqualiter qualit̃ tu es. igit̃ aliq̃liter qualiter tu es tu non es.

¶ Sed ad primuz dicit̃ cõcessis illis supradictis cõcedendo ꝙ quelibet pars ꝗ̃titatiua tui est ita magna sicut tu es. ⁊ cũ arguit̃ ꝙ non q: tu es maior ꝗ̃ aliqua pars ꝗ̃titatiua tui. igitur nulla ꝑs ꝗ̃titatiua tui est ita magna sic̃ tu es. Dicit̃ negãdo ɔ̃ñam. Et si arguit̃ istã ɔsequentiã tenere ab exposita ad alterã exponẽtem. dicitur ꝙ illa ꝓpositio nõ hz exponi per aduerbia similitudinis qualitatis vel quãtitatis sed ꝑ aduerbia cõparãdi. ¶ Et si contra illud forte arguit̃. q: si quelibet pars ꝗ̃titatiua tui est ita magna sicut tu es ꝑ idẽ quelibet pars quãtitatiua tui est tãte quãtitatis sicut tu es. q: est aliquãta ⁊ tantus tu es. igitur est aliquãta quãtus tu es. iste modus arguẽdi tz sine ɔfusiõe ⁊ distributõe. ¶ Itẽ ꝑ idez seq̃t̃ ꝙ q̃libet ꝑs ꝗ̃titatiua tui ẽ tãte magna ꝗ̃te magn⁹ tu es. q: ẽ finite magna ꝗ̃te magn⁹ tu es. igit̃ ẽ aliquo mõ tãte magna ꝗ̃tus tu es. ¶ Itẽ q̃libz ꝑs ꝗ̃titatiua tui ẽ finita ꝗ̃tus tu es. igitur q̃libet pars ꝗ̃titatiua tui est magna quãtus tu es. ¶ Itez sequit̃ ꝑ idem ꝙ tu es magnus quantus tu non es. ¶ Itez ꝙ ꝗ̃tuscũqz tu es tantus tu nõ es. ɔ̃ñs falsũ q: ꝗ̃tuscunqz tu es precise tantus tu es. Sed ad ista dicit̃ cõcedendo oẽs istas cõclusiones illi eniz termini tantus ⁊ quantus nõ deuotant precisam equalitatem sicut illi temini tale ⁊ quale nõ dicũt penitus spãlem similitudinem ⁊ sũmã. ¶ Ad scd̃m dicitur cõcedendo istã conclusionẽ sicut ⁊ istam aliq̃liter deus ẽ q̃liter nescit se esse. Siles ẽt sũt ɔcedẽde. aliq̃liter q̃lr scis eẽ nullus hõ scit eẽ. q: demõstrato modo ignoto hoi tunc ille modus est aliq̃liter q̃liter scis esse ⁊ ille modus ẽ aliq̃lr q̃lr null⁹ hõ scit eẽ. igit̃ ⁊c. ⁊ sic ď multis aliis dici potest. Similiter concedi debet ꝙ aliqualiter qualiter scis esse taliter dubitas esse. ⁊ q̃litercũqz aliquis homo scit esse, taliter ipse dubitat esse. posito ꝙ aliquam propositionez sciat aliquis homo ⁊ aliquam dubitet q̃litercũqz scit aliquis homo taliter ipse nõ põt scire.

¶ Ad aliam formam dicit̃ cõcedendo ꝙ q̃litercũqz deus est taliter ipse non est sicut etiaz verum est de quolibet ente ꝙ qualitercunqz ipsum est talter ipsum non est. ¶ Ad quartã formam dicitur concedendo illas duas. ⁊ negando ꝙ sint contradictoria. sed ille contradicunt q̃litercunqz tu es tu es ⁊ aliq̃liter non q̃liter tu es. tu es inducta negatione super toto

¶ Quarto adhuc accipit̃ ꝙ similitudo ⁊ cõuenientia nõ est nisi inter ea que sunt. sicut neqz dissimilitudo ⁊ disconuenientia aut ineq̃litas nisi inter actualiter existentia. Ex quo sequitur. ꝙ non est ita ꝙ adam fuit. neqz est ita ꝙ antichristus erit. q: ꝙ antichristus erit nõ est aliq̃liter. igitur non est ita seu taliter ꝙ antichristus erit. ⁊ ideo non est verum ꝙ antichristus erit neqz est ita ꝙ eius aĩa contingenter erit. posito ꝙ ipse contingenter erit. Ex quo vlterius sequitur ꝙ ista consequentia est bona ita erit ꝙ sor. erit tantus ꝗ̃tus est pla. igitur sor. erit tantus ꝗ̃tus est pla. quia sequitur. ita erit ꝙ sor. erit tantus ꝗ̃tus est pla. igitur taliter erit ꝙ sor. erit tãtus ꝗ̃tus est pla. tenet ɔsequentia a conuertibili ad conuertibile. ⁊ sequitur taliter erit ꝙ sor. erit tantus ꝗ̃tus est pla. igitur aliqualiter erit ꝙ sor. erit tãtus ꝗ̃tus est pla. Ex quo sequitur ꝙ aliqualiter erit sortem esse tantum quantus est pla. vel aliqualiter erit ꝙ sor. erit tantus ꝗ̃tus ẽ pla. ex quo sequitur ꝙ sor. erit tantus quantus est plato. igitur a primo sequitur ꝙ sor. erit tantus quantus est pla. ¶ Itez in ista ita erit ꝙ sor. erit tantus quantus est pla. aut ly

ita est subiectum aut predicatum. aut totum illud. ita ꝙ sor. erit tantus q̃tus est plat. est subiectum vel predicatum. Si primo modo sensus est ꝙ ita siue taliter demonstrando aliquod aliqualiter esse. erit ꝙ sor. erit tantus q̃tus erit pla. q2 non potest aliter teneri nisi demonstratiue. Si ponatur ly ita subm aut predicatum. Si autem totũ illud sit subm ita ꝙ sor. erit tantus sicut est plato. tunc est sensus ꝙ aliquod taliter qualiter est. s. ꝙ sor. erit q̃tus est pla. erit seu tale quale est. s. sortem fore tantum q̃tus est plato erit. Ex quo sequitur ꝙ illa cõsequentia est bona. ita erit ꝙ sor. erit tantus quantus est plato. igitur sortes. erit tantus quantus est plato. ¶ Item si ita erit ꝙ sor. erit tantus quantus est plato. igitur vere erit ꝙ sor. erit tantus q̃tus est pla.

¶ Item ly ita non potest infinitari nisi per ly ꝙ igitur sensus erit. ita erit ꝙ sor. erit tantus q̃tus est plato. ꝙ ita seu taliter qualiter erit ꝙ sor. erit tantus q̃tus est plato erit. taliter enim ista foret incongrua. ita erit ꝙ sor. erit tantus quantus est plato. q2 dictio infinitans ⁊ dictio infinitata non redderent suppositionem eidem verbo. ¶ Et per idem arguitur ꝙ non est ita nec fuit ita nec vnq̃ erit ita ꝙ anima antichristi contingenter erit loquendo de contingenti ad vtrunlibet ⁊ naturali.

¶ Sequitur preterea ꝙ nulla istarum consequẽtiarum valet. nulla chimera est. igitur verũ est ꝙ nulla chymera est. adam fuit. igitur verum est adam fuisse. aut ꝙ adam fuit. nam tenendo ly ꝙ infinite iste ꝯñtie sunt false. relatiue autem tenendo ille consequẽtie sunt vere sicut talis propositio est vera. veruz est ꝙ nullus deus ẽ vl' potest esse. ⁊ quod nullus deus ẽ scit' a deo. q2 aliqđ verũ scitur a deo quod verum deus non potest esse. ¶ Consequenter vlterius concluditur ꝙ lz omnis homo sit animal non tamen verum est. nec est ista ita ꝙ omnis homo sit animal. q2 non aliqualiter ẽ ꝙ omnis homo sit animal. ¶ Ad huc sequitur ꝙ nullus homo est ita magnus sicut est omnis homo. q̃uis omnis homo ẽ ita sicut est aliquis homo. patet q2 nullus homo est tali modo magnus sicut est omnis homo. quia nullus est talis modus quo omnis homo est magnus nisi sit modus vniuersalis quo deus est ⁊ quo omnia sunt de quo non est ad propositum. sequitur enim. tu es ita magnus sicut est omnis homo. igit' tu es taliter magnus qualiter est omnis homo. cõsequentia patet ab inferiori ad suum superius distributione postposita siue a conuertibili ad conuertibile. nunquam enim distribuitur relatiuum antecedente non distributo.

¶ Secunda etiam pars conclusionis patet. quia quilibet homo est ita contingenter magnus sicut est aliquis homo. igitur ⁊c.

¶ Et si arguitur ꝙ aliquo modo particulari omnis homo est magnus. q2 necessario omnis homo est magnus. igitur vere aliqualiter ⁊ aliquis modo omnis homo est magnus. Dicitur tenendo ly necessario in antecedente exponibiliter negando consequentiam.

¶ Itez aduertatur istos terminos. taliter sic aliquando teneri demonstratiue. aliquando infinite. aliquãdo redditiue. vt satis patet ex grammatica. veruntamẽ isti termini nunq̃ sũt singulares. Vñ hec ppõ est idefinita. talis hõ currit demonstrando hoiem albuz. nec valet consequentia ista. in ista propositione subiicitur terminus communis signo demõstratiuo determinatus. igitur ipsa est singularis. vnde ista stãt simul. talis homo currit. ⁊ talis homo non currit. eodem demonstrato sicut illa. sic tu curris. ⁊ sic tu non curris. Ex quo sequitur tales formas non valere. sic deus est. ⁊ sic est contingenter. igitur contingenter deus est. demonstrando modum p quez deus est. minor est vera. qualitercunq̃ deus est sic vel taliter est contingenter. ¶ Sed ad concludendum huiusmodi propositiones. cõtingenter deus est. capiendi sunt termini' nominales si termini probandi stent resolubiliter. vt illo modo deus est. ⁊ ille modus est aliqualiter contingenter igitur contingenter deus est. Ex quo patet ꝙ contingenter nullus deus est. immo necessario nullus deus est' quamuis false ⁊ impossibiliter nullus deus sit. sed non contingenter neq̃ possibiliter antixp̃s est. cum nullo modo sit. ¶ Sed contra arguitur. forte probando ꝙ contingenter antichristus est. quia hec est contingens antichristus est adequate significans antixp̃m eẽ igitur contingenter antixp̃s est. Et silr' arguitur. ꝙ possibiliter antichristus est. ⁊ ꝙ aliqualiter antichristus est. ¶ Sed huic dicit' neg̃

do consequentiaz.neqꝫ illa est officiabilis.cō
tingenter antichristus est.sed resolubilis aut
exponsibilis ⁊ alie due tantū resolubiles sunt.
¶ Item presupponatur ꝙ nihil potest intel
ligere intellectus humanus qđ nō possit intel
ligere esse ens.patet.qa ens est primum ob/
iectum intellectus.ideo tantum ens seu aliqđ
potest intellectus humanus apprehēdere aut
intelligere. ¶ Et adhuc accipiatur ꝙ signifi/
care est virtuti cognitiue aliquid vel aliq̄ vel
aliqualiter representare. ¶ Ex quo sequitur
ꝙ nihil potest aliquod signuz significare qđ
nō possit intellectus intelligere.pꝫ.q: bene se
quitur hoc significatur.igitur hoc intelligiť.
¶ Ultimo accipitur ꝙ ex additione sincathe
gorematis aut termini nihil significantis ter
mino aliquid significanti nō resultat comple
xum qđ significet ⁊ aliud quaz significet ille
terminus cathegorematicus cui additur id
sincathegorema seu terminus nihil significās
verbi gratia signo huiusmodi complexū om
nis hō aut aliquis hō si aliquid sit eius signi
ficatum nō est aliud q̄ꝫ significatuz istius ter
mini hō.pꝫ hec suppōi intelligenti materiaz.

Sed forte contra suppositũ ar
guitur.q: nō ens pōt
intellectus intelligere.igiť nō tm̄ ens pōt itel
lectus intelligere.pꝫ ꝯña.⁊ arguiť antecedēs
q: intellectus sortis siue sortes intelligit illum
terminum cathegorematicū nō ens ⁊ nō ali
quid vt pono.igitur intelligit quid ille termi
nus significat.sed solum nō ens iste terminus
significat.igitur nō ens sor.intelligit.Sed pri
mum antecedens arguitur.q: aliter sor.non
haberet concedere vel negare istam.nō ens
est.q: istam nō intelligit cum eius subiectum
non sit ab eo intellectum. ¶ Sed forte diciť
negando illam propositionem ꝙ iste termi/
nus nō ens significet nō ens.dicitur.n.forte
ꝙ terminus infinitus significat illud quod su
um contradictoriuz.⁊ ideo ille terminus nō
ens solum ens significat.sed priuatiue seu in
finite. ¶ Sed cōtra illud arguitur.ille termi
nus nō ens vocalis aut scriptus non signifi/
cat ex impositione ens neqꝫ naturaliter.igiť
nō significat ens.pꝫ ꝯña cū assumpto.quia
nullus terminus vocalis aut scriptus signifi
cat naturaliter. ¶ Item si iste terminus non
ens significaret ens priuatiue hoc nō esset ni
si q: vna eius pars significat ens ⁊ alia priu a
tionem significat entis. ¶ Sed contra tuc se/
qtur ꝙ partes illus significant separate.ꝯñs
falsum.qa est nomen cōpositū cuius partes
nō significant separate nec aliquod nomen
compositum vocale aut scriptū subordinať
alicui conceptui cōposito.qa ōis conceptus
est simplex vt infra probabitur.nā figura cō
posita aut decomposita solum in vocalibus
aut scriptis reperitur sicut coniugatio aut de
clinatio ⁊ multe alie passiones. ¶ Itē si ita fo
ret seqtur ꝙ ille terminus non hō solū hōiez
significaret.ꝯña pꝫ ⁊ arguitur consequens
esse falsum.qa ille terminus non hō pro asi/
no supponit ⁊ vere ⁊ affirmatiue pro asino
verificatur.igitur asinus per illum terminuz
significatur. ¶ Item contra diffinitionem il
lius qđ est significare arguitur.quia ille ter
minus non intellectum significat non intelle
ctum.⁊ tamen non intellectum non intelligi
tur.igitur ⁊c̄.patet consequentia ⁊ arguitur
añs.q: ille terminus nō intellectum intelligi
tur.igiť ille terminus significat.⁊ ille termin⁹
nō significat.nisi n̄ itellectū.igiť ille terminus
significat nō intellectum ꝙ non intellectum
non intellligitur probatur.q: tantū intellectū
est intellectū. ¶ Itē hec propositio.buba est
vox nō significatiua.significat ꝙ buba ē vox
nō significatiua.⁊ tm̄ nō intelligiť ꝙ buba ē
vox nō significatiua.nō.n.intelligiť hec ꝓpō
buba ē vox nō significatiua.q: illud qđ po/
niť ꝓ subiecto nō intelligiť ꝓut terminus ē.
¶ Itē hec ꝓpō tu n̄ es.significat te nō eē.⁊
hec tu differs a te.significat te differre a te.
⁊ hec nō intelligibile ē.significat nō itelligibi
le esse.⁊ tamen non potest intelligi non intel
ligibile esse ens.nec te differre a te esse ens
nec te non esse ens.

Sed ad primum horum
dicitur
negando ꝙ non ens potest sor. intelligere ⁊
ad probationē negať ista ꝯña.sortes intelli/
git istū terminū nō ens prout terminus est.
igitur intelligit qđ ille terminus nō ens signi
ficat.sufficit.n.ꝙ intelligať qđ aut q̄ aut per
quem modū significat.Unde ad hoc ꝙ ille
terminus nō ens intelligať nō reqriť ꝙ in/
telligatur qđ aut q̄ significet.sꝫ sufficit ꝙ itel
ligať ꝑ quē modū significet.aliquis ē tm̄ ter

minus qui sic intelligitur ꝙ non solum quali
ter significet. sed quid significet intelligitur vt
est terminus ꝑ aliquo supponens. ¶ De ter
minis aūt ꝑ nullo supponere potentibus re
spectu alicuius verbi illud nō reqritur. cuiuſ
modi sunt tales termini. nō intellectuꝫ. nō in
telligibile. non imaginabile. non ens falsum
¶ Per hoc etiam dicit̄ ꝙ ille terminus nō
intellectum nō significat nō intellectum ꝑut
est vnuꝫ nomen ꝯpositum cuius partes non
significāt sepate. nec ista non intellectum est in
tellectum significat nō intellectum esse intel-
lectum. q: illud nō potest intelligi q̄uis illa in
telligatur. ¶ Et ad aliam formaꝫ qñ arguit̄
ꝙ hec ꝑpō buba est vox nō significatiua ⁊c.
dicit̄ ꝙ illa nō est ꝑpositio. q: id qđ ponitur
pro subiecto non est pars orōnis. oīs aūt pro
positio dꝫ cōstare ex nomine ⁊ verbo vel eq
ualente. ¶ Ad vltimam formā dicitur ꝙ hāc
ꝑpōneꝫ tu nō es. significare te nō eē pōt itelli
gi dupl'r. vno mō ꝙ hec tu nō es significet
te non esse. i. ꝙ hec te esse priuatiue significet
seu negatiue significet. ⁊ isto modo q satis est
improprius cōceditur ꝙ hec. tu nō es. signi-
ficat te nō esse. q: ista. tu nō es te esse priuati-
ue significat aut te esse priuatiue dat intellige-
re ⁊ ita conceditur. Alio modo pōt intelligi ꝙ
hec tu nō es. significet te nō esse. i. rem que in
telligitur esse te nō esse hec ꝑpositio. tu nō es
significat. ⁊ ille modus est ipossibilis. frequē
ter tn̄ cōcedimus ꝙ hec. tu nō es. significat te
nō esse vbi argumēta pn̄tem difficultateꝫ nō
exigant vel ad primū sensuꝫ ꝑ improprio de
relictuꝫ. ⁊ ita negat̄ ꝙ hec non intelligibile ē
significet nō itelligibile eē ⁊ hec tu differs a te
significet te differre a te ⁊c. ¶ Ex istis iaꝫ ac
ceptis inferamus ꝙ quacūqꝫ ꝑpositione da
ta affirmatiua siue vera siue falsa que aliqua
liter esse significet precise sicut ē illa significat
qđ sic arguit̄. q: hec ꝑpositio antixp̄s est pre
cise sicut est significat. q: sicut est illa significat
⁊ nō aliter q̄ꝫ sicut est illa significat. igitur ⁊c.
pꝫ ꝯña ⁊ maior añtis arguitur. q: antixp̄m
esse illa significat ⁊ antixp̄ꝫ esse est sicut est vl'
erit vel saltem intelligitur esse sicut est igitur
sicut est illa significat. patꝫ ꝯña expositorie. sic
eniꝫ debet sumi minor. q: hoc verbū signifi-
cat extendit se ex ꝑte post vsqꝫ ad ea que intel
liguntur. que minor sic ꝑbat̄. q: antixp̄m eē

erit possibiliter esse ⁊ vere esse sicut est vel in
telligitur esse vere esse vel possibiliter eē sicut
est. igitur ⁊c. Sed minor principalis argumē
ti arguitur. s. ꝙ nō aliter q̄ꝫ sicut est illa signi
ficat. q: nō aliter q̄ꝫ taliter qualiter est illa si-
gnificat. q: p̄cise politer esse ꝑ illā itelligit̄ aut
significat̄. ⁊ precise possibiliter esse est. igitur
nō aliter q̄ꝫ sicut est illa significat. sequit̄ igit̄
ꝙ precise sicut est illa. antixp̄s est significat. ⁊
sicut arguit̄ de illa itā etiā arguit̄ de ista. adā
fuit. ⁊ de quacūqꝫ alia affirmatiua que aliq̄-
liter esse significat. ¶ Item gn̄aliter arguitur
pro cōclusione non aliqualiter esse pōt ꝑ ali-
quā ꝑpositioneꝫ significari quin aliquod talit̄
esse sit vt seqtur ex prius acceptis. igitur p̄cise
taliter esse q̄liter esse est. seu precise ita esse si-
cut est aliqua ꝑpositio significat q̄cunqꝫ dec
q̄ aliq̄liter esse significet. Ex qua conclusione
seqtur istaꝫ ꝯñam non valere. precise sicut est
ista ꝑpositio significat. igitur hec ꝑpositio est
vera pꝫ etiā istam non valere. hec ꝑpositio si
cut est principaliter significat. igit̄ ista est vera
pꝫ q: ista. antixp̄s est. ⁊ ista adam est. princi-
paliter sicut est significat. q: adaꝫ esse illa prin
cipaliter significat. ⁊ adam esse fuit taliter eē
qualiter eē est. seu ita esse q̄liter esse fuit q̄uis
nō fuit illud qđ est. igitur ⁊c. Et ꝑ idem no-
scitur istā ꝯñam nō valere ita est totaliter si-
cut ista ꝑpositio significat. adam est. igit̄ hec
ꝑpositio est vera. q: añs ē. vex eo ꝙ te esse ē
taliter esse qualiter esse significat̄ per illā ⁊ si
cut veruꝫ est ꝙ tu es talis homo q̄lis homo
pōt esse antixp̄s. q: tu es aliqualis homo ⁊ ta
lis pōt esse antixp̄s. ita verū est ꝙ tu es talis
hō qualis homo fuit adaꝫ. q: tu es aliqualis
homo ⁊ talis homo fuit adam. Seqtur pre
terea istam ꝯñtiam nō valere qualitercunqꝫ
ista ꝑpositio significat ita ē. igit̄ hec ꝑpositio
est vera. patet. q: ista ꝑpositio. chymera est
vel queuis alia que aliq̄liter esse significat q̄li
tercunqꝫ significat ita est. patet q: aliq̄liter q̄
liter illa significat est. ⁊ nō est aliqualiter q̄li-
ter illa significat. quin taliter sit. igitur ⁊c. pꝫ
ꝯña ista ⁊ prima pars antecedētis. q: chyme
ram esse illa significat ⁊ chymerā esse potest
intelligi possibiliter esse. ⁊ vere esse. qualiter
esse est. igitur seqtur ꝙ taliter est qualiter esse
ista significat. ⁊ ꝑ idē pꝫ minor. ¶ Itē ista cō
clusio vera est de virtute sermonis ⁊ nō solū

de virtute intentionis.eo ꝙ nullus terminus
in ea ampliatur.sicut ista est vera qcquid hec
homo ē asinus.significat est.⁊ omne qd̄ hec
homo est asinus significat est.qm̄ antecedens
illius relatiui qd̄ supponit nō ampliatiue. q2
nunq̄ȝ supponit relatiuuȝ magis ample q̄ȝ su
um an̄s supponat.sicut ostensum est cum de
relatiuis grāmaticalibus ageretur. ideo sup
ponunt illi termini soluȝ ꝓ eo vel ꝓ his qd̄
que est vel sunt.Et licet omne significatuȝ ali
cuius ꝓpositionis sit.tamen aliquid qd̄ non
est significatur ꝑ aliquā ꝓpositioneȝ ⁊ aliquē
terminuȝ.Ex quo pȝ istam formam nō va/
lere.hec ꝓpositio adequate sicut est significat
igitur hec ꝓpositio est vera.patȝ q2 illa.anti/
xp̄s est.adequate sicut est significat sicut patȝ
ex dictis.¶ Sed forte arguit̄ ꝓbando ꝙ ista
propositio chymera est nō precise possibiliter
esse significet.q2 impossibiliter esse illa signifi
cat ⁊ etiā impossibile esse illa significat. igitur
nō precise possibiliter esse ⁊ possibile esse illa
significat.arguit̄ antecedens q2 chymerā eē
illa significat.⁊ chymerā esse potest intelligi i
possibile esse igit̄ ⁊c.¶ Sed huic dicit̄ ꝙ p̄ci
se pos̄e esse illa significat.⁊ precise possibiliter
esse illa significat.q2 tm̄ id qd̄ potest intelligi
esse possibiliter esse ⁊ possibile esse illa signifi
cat. igitur precise pos̄iter esse ⁊ pos̄e esse illa
significat.tenet ꝯn̄a sicut sequit̄:p̄cise qd̄ pōt
esse currens.potest currere.igitur precise cur
rens potest currere.¶ Ad formam igitur ne
gatur assumptum ꝙ impl̄e esse potest intelli
gi.⁊ negatur ꝯn̄a illud cōcludens . ¶ Item
cōcluditur ex his dictis istam ꝯn̄am non va
lere.possibile est ita esse sicut hec ꝓpositio p̄n
cipal ter significat.igitur hec ꝓpositio est pos
sibilis.⁊ sicut hec propositio pr ncipaliter si/
gnificat possibile est esse.igitur hec ꝓpositio ē
possibilis.vtriusq3 enim consequentie antece
dens est verum de ista ꝓpositione hoc instās
est demonstrato instanti preterito.taliter eniȝ
esse qualiter per illā principaliter significatur
hoc instans est.nō soluȝ est possibile esse. sed
est verum esse.Quia omne ens esse est taliter
eē qualiter eē significatur per illam vt patȝ ꝑ
predicta.⁊ ideo de nulla ꝓpositiōe est veruȝ
ꝙ impossibile est ita eē sicut significatur per
illam.aut sicut significatur per illam impossi
bile est eē.quia quacunq3 propositione data
que aliqualiter esse significat solum taliter eē
sicut possibile est eē significat.Et sicut iste for
me nō valent ita nō valēt iste sicut hec ꝓpō si
gnificat necesse ē eē.igit̄ hec ꝓpō ē necessaria
q2 ita sic̄ h ꝓpō significat ātixp̄s ē necesse ē eē
quia deum esse necesse est eē.⁊ deuȝ eē est ita
seu taliter eē sicut illa significat.igitur ⁊c. nec
seq̄tur necesse est ita eē sicut hec propositio si
gnificat.igitur ista propositio est necessaria.
Aduerbialiter tn̄ capiendo terminum moda
lem ⁊ exponibiliter.bene seq̄tur necesse ē ita
eē sicut hec ꝓpositio significat.igitur hec pro
positio est necessaria.antecedens eniȝ est ipos
sibile.q2 quacunq3 propositione data que ali
q̄liter eē significat contingenter ita est sicut il/
la significat.Et sicut ille forme non valent sic
non valent iste.sicut hec ꝓpositio p̄icipaliter
significat contingens est eē.igitur hec propo
sitio est contingens distinguēdo contingens
contra possibile.¶ Item principaliter seq̄tur
ex dictis ꝙ quacūq3 propositione data nō ali
ter q̄ȝ taliter qualiter ē illa significat.istud pa
tet ex prima conclusione.⁊ ex hoc.ꝙ non ali
ter eē potest intelligi q̄ȝ taliter eē q̄liter eē est
igitur nec potest significari aliter q̄ȝ taliter q̄
liter est.⁊ ideo nō aliter q̄ȝ sicut est potest ali
q̄ua propositio significare.Et ex illo patȝ istā
consequentiam non valere.ista propositio ē
falsa. igitur aliter q̄ȝ sicut est illa significat.
Aduertendum tamen ꝙ q̄ȝuis nulla proposi
tio aliter q̄ȝ sicut est significet.aliqua tamen ꝓ
positio aliter q̄ȝ est significat .q2 illa antixp̄s ē
aliter esse q̄ȝ esse qd̄ est significat.q2 antixp̄m
eē illa significat.⁊ antixp̄m eē est aliter. eē q̄ȝ
eē quod est.igitur ⁊c. Unde sicut differunt il
le ꝓpositiones.alius homo q̄ȝ homo qui est
erit.⁊ alius homo q̄ȝ talis homo qualis ho/
mo est erit.ita differunt iste.aliud q̄ȝ sicut est
hec propositio significat ⁊ aliud q̄ȝ est hec ꝓ
positio significat.⁊ ita etiam differunt sue cō
tradictorie.Unde illa negatiua.non aliter q̄ȝ
sicut est hec propositio significat.sequens est
ex illa vera precise sicut est hec propositio si/
gnificat.⁊ illa non sequens ex illa. non aliter
q̄ȝ est illa propositio significat.Et causa est q2
in vna negatur soluȝ alietas subē ⁊ in alia ne
gatur alietas similitudinis ⁊ talitatis.Quod
autem propositiones ille differant. alius ho/
mo q̄ȝ homo q ē erit.⁊ alius homo q̄ȝ talis

homo qualis homo est erit. patet. q: vna est
vera ⁊ alia impossibilis. antichristus eniꝫ erit
alius homo q̃ꝫ homo qui est. ponatur enim
ꝙ antichristus simul erit cuꝫ quolibet homi-
ne qui est ⁊ ꝙ ipse differet ab homine qui ē.
ꝙ tñ homo sit. ⁊ ꝙ antichristus erit homo
⁊ non erit ipse talis homo qualis homo est
ꝯtradictio est. ¶ Et si forte arguitur ꝙ ista
propositio. deus est. aliter q̃ꝫ est significet. q:
aliter est q̃ꝫ illa significat. igitur aliter q̃ꝫ ē ista
significat. ⁊ sicut arguitur de ista ita arguitur
de omni vera de presenti affirmatiua sine ter
mino ampliatiuo. consequens falsum. ⁊ pro-
batur assumptum. quia celum moueri est
aliter q̃ꝫ illa significat. ¶ Sed huic dicitur ne
gando illam consequentiam. aliter est q̃ꝫ illa
significat. igiẗ al'r q̃ꝫ ē illa significat. Adhuc
concluditur ꝙ nulla propositio sicut non est
significat aut significare potest. patet. q: bene
sequiẗ precise. sicut est hec propositio signifi-
cat. quecunqꝫ detur. igitur non sicut non est
hec ꝓpositio significat. pꝫ ꝯña satis cuꝫ añte.
¶ Contra quã ꝯclusioneꝫ forte arguiẗ. q: an
tixp̃m eē hec antixp̃s est. significat. ⁊ antixp̃ꝫ
esse pōt esse sicut nō est igitur sicut nō est illa
significat. Sed huic diciẗ ꝙ antixp̃m esse nō
pōt esse sicut nō est, neqꝫ pōt esse ꝙ antixp̃ꝫ
esse sit sicut nō est. si enim antixp̃m esse possꝫ
esse aliqualiter qualiter nō est. tūc antixp̃ꝫ eē
posset eē aliqualiter. ⁊ taliter nō est ꝯña illa i
istis terminis pꝫ sicut sequitur antixp̃s pōt eē
aliqualis homo qualis homo non est. igitur
antixp̃s pōt esse aliqualis homo ⁊ talis ho-
mo nō est. sed illud ē ꝯñs falsuꝫ pro scd̃a par
te. scd̃a eniꝫ est falsa talis hō nō est. q: omne
taliter eē q̃liter eē pōt esse est aliqualiter ⁊ ta
liter est. ¶ Itē illa est vera antixp̃m esse pōt
esse aliqualiter ⁊ taliter est. Sed ex illa parte
illius copulatiue seq̃tur cōtradictoriū scd̃e ꝑ
tis prime copulatiue. s. huius taliter nō ē igi-
tur illa est falsa. pꝫ ꝯña. ⁊ mior arguiẗ q: bñ
seq̃tur antixp̃ꝫ esse pōt esse aliqualiter ⁊ taliẗ
est. igiẗ antixp̃m eē pōt eē aliqualiter ⁊ oē ta
liter est. tenet ꝯña illa. ⁊ prima pars ꝯñtis se
q̃tur ex prima ꝑte añtis. ⁊ scd̃a ex scd̃a. igiẗ
totū ꝯñs seq̃tur ex toto añte. patꝫ ꝯña ⁊ ma
ior ⁊ minor ēt ꝑ istam regulã. q̃libet ꝓpō in
definita de scd̃o adiacente de pñti sine termi
no ampliatiuo infert suã vl'eꝫ. sicut seq̃tur ali

quis homo est. igiẗ q̃libet homo est. aliquis
homo nō est igiẗ nullus homo est. ¶ Et si
arguitur ꝙ antixp̃s pōt esse aliquis homo q̈
lis homo nō est. q: antixp̃s pōt esse homo ꝗ
nō est. igitur antixp̃s pōt esse aliquis homo
q̃ualis homo nō est. negatur ꝯña. q: in añte
ly ꝗ nō supponit. ⁊ in ꝯñte ly qualis suppo-
nit. q: nō solū supponit ly q̈lis ꝓ illo pro quo
supponit suū antecedens sed etiã ꝓ tali. sed ꝓ
negatiuis. ¶ Preterea seq̃tur ꝙ omne signi
ficatum vnius contradictoriorum est signifi-
catum alterius. ⁊ q̃cq̃d significaẗ per vnum
significatur ꝑ aliud. pꝫ illud ex vltima ⁊ pe-
nultima suppositione. q: si aliq̃d eēt significa-
tū vnius qd̃ nō esset significatuꝫ alterius hoc
esset propter sincathegorema qd̃ est in vna
positū ⁊ nō in alia. sed sincathegorema nō va
riat significatū. q: nihil significat. sed soluꝫ va
riat modum significandi ꝓpositionis. igitur
⁊c. ⁊ añs pꝫ captis istis duobus cōtradicto
riis tu es. tu nō es. quorum primi significatū
est te esse ⁊ idem etiam est significatum secū
di. q: ly nō qd̃ ponitur in secūda nihil addit
super significato terminorum primi contra-
dictorii. diuersimode tñ te esse significatur ꝑ
primū cōtradictoriuꝫ ⁊ per secundum. Ex
quo sequiẗ ꝙ si veruꝫ ꝑ vnū cōtradictoriuꝫ
significatur illudmet verū ꝑ aliud significaẗ
⁊ ideo nō valet ꝯña ista. precise verū ista ꝓ
positio significat. igiẗ ista ꝓpositio est vera.
illa enim propositio. tu non es. precise veruꝫ
significat. que tamen falsa est. false tamen ve
rum significat. quia negatiue. Amplius con-
cluditur ꝙ si vnum contradictoriorum pre-
cise sicut est significat aliud precise sicut est si-
gnificat. patet q: illa tu nō es. precise te esse si
gnificat. ⁊ nō aliter q̃ꝫ taliter q̃liter est illa si
gnificat. igitur ⁊c. ¶ Et si forte arguitur ꝙ
vnum illorum contradictoriorum aliter signi
ficat q̃ꝫ aliud. dicitur ꝙ ly aliter tenendo ab-
latiue illud est verum. q: alio modo. q: non
de omni ꝓpositione veruꝫ est ꝙ precise sicut
est illa significat. tenendo ly sicut ablatiue. sꝫ
illud non est ad ꝓpositum materie. sed tenē
do accusatiue sicut in precedētibus itelligi vo
lum⁹ falsū ē ꝙ aliter significet hec ꝓpō affir
matiua q̃ꝫ ista negatiua. ⁊ aliter esse signifi-
cat illa q̃ꝫ alia. q: precise idē eē ⁊ ꝑcise taliẗ eē
significat vna sicut alia. ¶ Et adhuc pꝫ huius-

modi formas non valere significatuz huius
propositionis est necessarium.igitur ista est
necessaria.pz de illa.nullus deus est.omne
enim significatum istius est significatū illius
deus est.⁊ econtra.sicut etiam non sequitur
omne significatum illius est possibile.igitur
illa est possibilis omne significatū illius est ve
rū.igiť hec est vera.omne significatū illius
est contingens.igitur hec est contingens.qꝛ
omne significatū illius omne contingens est
omne corruptibile est contingens.est contin/
gens.⁊ tn̄ illa est necessaria.

Sed incidit dubiū vtruz sit ali
qua propositio que
nō aliqualiter esse seu nullum significatuz si/
gnificet.⁊ arguitur ꝙ sic.qꝛ ista propositio
si antixp̄s est albus antichristus est coloratus
est propositio cuius nullum pōt assignari si/
gnificatum.nullus enim posset intelligere qd
foret ꝙ si antichristus est albus antichristus
est coloratus si foret.¶ Itē ista est proposi/
tio homo est non homo.⁊ tn̄ non aliqualiter
esse illa significat.quia si aliqualiter esse illa si
gnificaret maxime hominem esse nō hoīem
sed hoc est falsum.qꝛ hoīem esse nō hoīem
nō pōt itelligi.sed quod nō pōt intelligi signi
ficari nō pōt.igitur illa hoīem.esse nō hoīez
nō significat.patet ꝯn̄a ⁊ minor arguitur.qꝛ
hoīem esse non hominē nō pōt intelligi esse
verum ⁊ ens.igitur ⁊c̄.quicquid enim pōt
intelligi.pōt intelligi esse verum.sed quicqd
pōt significari pōt intelligi esse ens ⁊ verum
igitur quicquid pōt significari pōt intelligi
esse ens ⁊ verum.sed hominē esse nō homi/
nem pōt significari.igitur pōt intelligi ꝑ pri/
mam responsionē ꝯn̄s est falsuz igiť.¶ Itez
tertio sic hec copulatiua tu es ⁊ tu non es.est
propositio que non aliqualter eē significat
igiť ⁊c̄.arguitur antecedens .qꝛ te esse ⁊ te
nō esse nō pōt intellectus cōcipere siľ.nec ali
ud significatum illa significat.igitur non ali/
qualiter esse illa significat.pz consequentia ⁊
probatur antecedens.qꝛ si te esse ⁊ te nō esse
intellectus possit simul comprehendere pōt
per idem cuiuslibet consequentie cōtradicto
rium consequētis intelligere cum anteceden
te.quod falsum est igitur ⁊c̄.

Oppositum tamē arguitur.qꝛ
propositio est ora
tio verum vel falsum significās.vel vere vel
false significans.igitur omnis propositio ali/
qualiter esse vere vel false significat.

Ad quod dubium dⁱciť
cōce
dendo ꝙ non quelibet propositio aliqualiter
esse significat.qꝛ ista ⁊ illa ⁊ multe alie.ho/
mo est asinus differens ab hoīe est homo.ē
propositio que non aliqualiter esse significat
sicut etiā nullum est significatum illius hō ē
asinus.qꝛ nec hoīem esse asinuz ē significatū
illorum trium terminoꝝ qui sunt ista propo
sitio.hō est asinus.neqꝫ hominem esse est si/
gnificatum istius.homo est asinus.qꝛ si ho/
minem esse esset significatum illorum trium
terminoꝝ.homo est asinus.per idem etiam
esset significatum quorūlibet trium termino
rum quorum nullus esset ly homo.⁊ sic isti
termini ly homo.ly est.⁊ ly chymera.ho/
minem esse haberent pro significato.ꝯsequēs
falsum.qꝛ solum duoꝝ illud est significatum
s.istius termini homo.⁊ istius termini est.
¶ Sed contra illud forte arguitur probādo
ꝙ illa homo est asinus aliqualiter esse signifi
cat.⁊ hominem esse significat.qꝛ ista .homo
est asinus hominem esse asinuz significat.igi
tur hominem esse significat.patet consequē/
tia.qꝛ si intellectus pōt hominē esse asinum
apprehendere pōt hoīem esse asinum intelli
gere ⁊ hominem esse ⁊ econtra.¶ Itez hec
propositio.homo est asinus.quicquid ad illā
sequitur significat.sed hoīem esse ad eam se/
quitur.igitur hominem esse significat.¶ Sz
ad primū dⁱ negando antecedens huius con
sequentie.hominem esse asinū ista homo est
asinus.significat.igitur hominem esse ista si/
gnificat.dⁱ enim ꝙ intellectus non pōt vere
intelligere aliquam rem esse aliam ab illa re.
q̄ iā est.⁊ iō non homīez esse asinum illa ho
mo est asinus significat.capere eniz volumꝰ
illos terminos mere substantialiter.¶ Et si
arguitur ꝙ hoīem esse asinum illa significat
qꝛ intellectus illam intelligit igiť quicqd ista
significat intellectus intelligit.dⁱ negando cō
sequentiam.ista eniz nihil significat q̄uis ista
multa significet que non sunt nec esse possunt
vnum significatū.¶ Ad aliam formā dⁱ ne/
gando antecedens.s.ꝙ oīs propositio signifi
cat quicquid ad eam sequitur.nō enim est si

lud verū nec de virtute sermonis nec de virtute intentionis. qa nihil seqtur ad propositionem nisi propositio. nec est verum ꝙ quelibet propositio significat cuiuslibet propositionis significatum ad ipsam sequētis. quia ad illam tu curris. sequitur ista. deus est que tamen non significat deum esse. ad istam etiam tu differs a te formaliter sequitur te currere. ⁊ tamē ista nō significat te currere. aliter enim nō staret solū prima impositio terminorum huius propositionis cuius oppositum ponitur. ¶ Item animal nō nullum significatum significat. consequēs igitur ꝓ tūc antecedēs nō significat illud qđ significat cōsequens. patet cōsequētia ⁊ antecedēs etiam de tali cōsequētia. homo est nō homo. igitur homo est asinus differens ab homine. ¶ Sequitur igitur vt iam dicamus ꝙ propositio vera est oratio indicatiua perfecta vniuoca ꝑ quā in adequate intellectus redditur rectus. ¶ Propositio autem falsa est oratio indicatiua perfecta vniuoca per quam adequate intellectus nō redditur rectus. ¶ Propositio possibilis est oratio indicatiua perfecta vniuoca per quam intellectus adequate aut per secū cōuertibilem sic significantem potest reddi verus aut saltem posset deducta terminorum repugnātia. ¶ Propositio impossibilis est oratio indicatiua perfecta vniuoca per quam sic significantem adequate intellectus nō potest reddi verus nec perfectum conuertibilē nec posset etiam deducta terminorum repugnātia. ¶ Propositio contingens est oratio indicatiua perfecta vniuoca per quam sic significātem adequate intellectus potest reddi verus ⁊ etiam reddi falsus vel per secum conuertibilem posset deducta terminorū repugnātia. ¶ Necessaria autem propositio est oratio indicatiua perfecta vniuoca per quam sic significantem adequate non potest intellectus reddi falsus nec per secum conuertibilem posset deducta terminorum repugnantia. quod dicitur propter tales propositiones. aliqua propositio est vera propositio est ⁊ c. hec propositio non est sortes non est. que sit in mēte sortis. ¶ Dico autem propositionem reddere intellectum rectum cum per illam concipit intellectus affirmatiue rem esse que est aut negatiue rem non esse que non est. vel rem non fuisse que nō fuit vel rem non fore que non erit ⁊ ita de alijs sicut enī res habet esse vł fuisse vel forte ita hꝫ cognosci affirmatiue aut negatiue. ¶ Redditur autem non rectus intellectus cum nō correspondet compositioni ex parte rei aut nō correspōdebat aut nō correspondebit aliquid extra secundum terminos propositionis. ¶ Sed contra illas ꝓpositiones forte arguitur ꝙ illis datis sequitur ꝙ nulla propositio vera est ꝓpositio falsa. qꝛ nulla est ꝓpositio ꝑ quā reddatˀ ītellectus verus. ⁊ ꝑ quā nˀ reddatˀ ītellectꝰ verus ꝯñs tñ est falsuꝫ. qꝛ ponatˀ ꝙ ista hō est asinus. sit in pariete scripta principaliter significet deū eē. platoni vero principaliter significet chymeram esse. ⁊ sequitur ꝙ ista propositio est vera. qꝛ est vera sorti. ⁊ quia sorti reddit intellectum verum eo ꝙ sorti subordinatur vni ꝓpositioni vere. ⁊ ista eadem est propositio falsa quia platoni reddit intellectum non verū aut non rectum. quia subordinatur vni propositioni false. ¶ Ad quod dicitur ꝙ illa oratio in casu isto non est propositio. sed est propositio plures significans inconiuncte deum ⁊ chymeram esse. si enim significaret copulatiue tunc nō foret possibilis. si disiunctiue esset necessaria. sed posito ꝙ significet inconiūcte est ꝓpositio plures ⁊ non est propositio vera aut falsa. ¶ Ad quod probandum presupponitur primo ꝙ a qualibet ꝓpositione habente conuertibile. aut equiualens ad ipm equiualens est bonum argumentum. pꝫ hoc satis. Ex qua suppositione sequitur secunda suppositio ꝙ nihil conuertitur cum propositione nisi propositio. Quibus acceptis sequitur ꝙ nulla propositio plures est propositio. quod sic arguitur. quia si aliqua propositio plures sit propositio sit gratia argumenti illa canis est. ⁊ tunc arguitur. ꝙ illa consequētia esset bona canis est. igitur canis latrabilis est. canis marinus est. canis celestis est. ex prima suppsitione. cōsequens est falsuꝫ. s. ꝙ ista consequentia sit bona. quia illius consequentie nullum est consequens. qa consequens alicuius consequentie est propositio verum vel falsum significans. sed illud aggregatum nō est propositio vera vł falsa. igitur illud aggregatum non est consequens illius consequentie nec illa est consequentia. ¶ Item nulla ꝓ

positio equiualet nisi propositioni.sed hec ho ratio.canis ē.equiualet illi aggregato.quod non est propositio.igitur illa oratio non est ꝑpositio.consequentia patet ⁊ minor ponitur ⁊ maior patet ex suppositione secūda. ¶ Sʒ forte dicitur negando secundam suppositionem.quia dicitur ꝙ est falsa.vt potest argui capiendo tres tales propositiones deus est. quarū prima sit.a.secunda.b.tertia.c.⁊ cōsideret sor.de prima solum.plato de secunda.cicero de tertia.⁊ arguit͛ primo ꝙ.c.nō est propositio.quia equiualet aggregatio ex a.⁊.b.quod aggregatum non est propositio.igitur ipa equiualet nō propositioni.quo dato sequitur ꝙ illa non est propositio.consequens est falsum.⁊ consequentia patet ꝑ secundam suppositionem. ¶ Item.c.significat sicut aggregatuʒ ex.a.⁊.b.⁊ illud aggregatum significat inconiuncte.qa illud aggregatum non est copulatiua nec disiūctiua nec conditionalis ex eis facta.neqʒ illa propositio coniunctione vna sit vt ponitur.igitur.c.significat inconiuncte.igitur est propositio plures. ¶ Sed ad primam formam dicitur negando maioreʒ.s.ꝙ.c. equiualet aggregato ex.a.⁊.b.licet bene equiualeat.a.per se.⁊ etiam.b.sicut iste terminus homo non equiualet huic aggegato homo homo.sed cuilibet illorum per se equiualet.aliter nulla foret ratio quare hoc argumentum non valeret homo currit.igitur homo homo currit.quod tamen non valet.neqʒ est consequētia.quia illud quod ponitur pro consequente est complexum nugatorium. ¶ Ad secundum dicitur negando maiorem.ad hunc sensum.s.ꝙ c.significat inconiuncte eodeʒ modo sicut id aggregatum.tamen de virtute sermonis inconiuncte.significat.⁊ non coniuncte.sed simpliciter omne id significat quod id cōplexuʒ significat. Ex quo seqtur ꝙ iste nō sunt ꝓpositiones ꝯtrarie oīs canis est nullus canis est nec iste contradicūt canis nō est canis.⁊ omnis canis est canis.quia non sunt propositiones. ¶ Item sequitur ꝙ non valet hoc argumentum.hec est oratio perfecta finita verum vel falsum determinate significans.vel sicut verum est esse aut sicut falsum est esse. igitur hec est propositio.patet quia posito ꝙ hec oratio.deus est.significet sorti deum esse platoni hominem esse.⁊ credat vterqʒ illorum ꝙ ista non significat alicui alteri aliqualiter esse q̄ʒ sibi.tunc illa nō est propositio.qꝛ illa oratio significat inconiuncte tantum quantum hoc aggregatuʒ homo est.deus est.qđ non est propositio tamen est oratio finita perfecta determinate verum vel falsum significans.⁊ sicut etiam veruʒ est esse aut sicut falsum est esse significās.quia significat sorti deum esse.platoni vero hominem esse.igit͛ ⁊c̄. ¶ Item sequitur ꝙ nō valet hec forma omnis canis est.sidus celeste est canis.igitur celeste sidus est.patet quia illud quod ponitur pro antecedente non est propositio. ¶ Item sequitur ꝙ subiectuʒ illius.omnis canis est. non supponit distributiue.quia tunc significaret ista oratio copulatiue ⁊ coniuncte.nec subiectum illius.canis est.supponit determinate.quia tunc significaret disiunctiue ⁊ coniūcte.⁊ causa est.quia termino equiuoco non contracto nulla debetur suppositio sed plures. ¶ Item sequitur istam formam non valere.a.oratio habet subiectum ⁊ predicatuʒ ⁊ copulam principales partes sui.igitur est propositio cathegorica.a.est oratio finita vere vel false significans.igitur.a.est propositio ¶ Sed forte contra hoc arguitur quia hec oratio.canis est.est concedenda vel dubitanda vel neganda ⁊ nulla oratio est concedenda dubitanda aut neganda nisi sit propositio igitur illa est propositio. ¶ Sed huic dicitur negando minorem.quia aliqua est propositio plures que est concedenda.a iqua neganda ⁊ aliqua dubitanda.⁊ aliqua que non est concedenda neganda nec dubitanda.sed ad illam propositam est pluribus responsionibꝰ respondendum.patet primo de ista oratione canis est.que equiualet pluribus propositionibus que vnica propositiōe proposite sunt vnica responsione concedende patet secundo de ista oratione.non canis est.que per candē responsionem est neganda.⁊ per eandē causam ⁊ modum aliqua est dubitanda.⁊ aliqua est propositio plures ad quam pluribus responsionibus est respondendum.qa quando propositio plures equiualet aggregato ex pluribus propositionibus quarum vna est vera reliqua falsa ⁊ reliqua dubia scitis esse talibus.tūc oportet plures esse respō

siones.sicut posito ꝙ ista deus est significet in
coniuncte vni deum esse.alteri te non esse.al
teri regem sedere proposita ista tibi deus est
tu debes respondere concedendo deum esse
negando te nõ esse.dubitando regem sedere
qñ vero propositio plures equiualet vni ag/
gregato ex pluribus propositionibus quarũ
quelibet est falsa vel vera aut dubia vna re/
spõsio videtur sufficere gratia breuitatis.Ex
quibus vltra sequitur ꝙ nulla propositio ve
ra est propositio falsa.qa si sit aliqua.sit illa.
chymera est.que significet sorti solum ꝙ hõ
est ⁊ nõ plus.platoni autẽ solũ ꝙ chymera
sit.q: vel ista significat sua significata ꝯiuncte
aut inconiuncte si incõiuncte.tunc est ꝓposi/
tio plures.per hoc enim dicitur propositio
plures quia significat plura significata diuer
sa inconiuncte.⁊ ideo quia equiualet illi aggre
gato homo est.chymera est.qd̃ non est ꝓpo
sitio.ideo non est propositio.Si vero signifi
cat sua significata coniuncte.vel igitur copu/
latiue aut disiunctiue.si disiuncitue.cum alte
ra pars istius disiunctiue cui equiualet sit ve
ra simpliciter ⁊ non falsa.ita etiam ista oratio
est vera.⁊ non falsa.si autem equiualet copu
latiue sequitur istam fore falsam.quia copu/
latiue simpliciter false equiualet.¶Sed for/
te dicitur ꝙ in isto casu ista.homo est.signifi
cat sua significata inconiuncte.nec sequitur ex
isto ꝙ ista sit propositio plures quia ad hoc
ꝙ ista foret propositio plures oportet vt forte
dicitur ꝙ ista sua significata respectu eiusdẽ
inconiuncte significaret.sed istius propositio/
nis homo est ĩ casu dato nullus intelligit sua
significata inconiuncte nec etiam coniuncte.
¶Contra quam responsionem arguitur pri
mo qui vel illa homo est.equiualet illis dua
bus simul inconiuncte aut cuilibet istarũ de
per se.Si aggregato simul ex illis duabus.
tunc nõ est ista propositio vt superius ẽ ostẽ
sum.quia tunc ex vero sequitur nõ verum
⁊ non verum conuerteretur cum vero.nec
cuilibet istarum de per se.quia si ista homo
est.a.b.ista chymera est.c.iterum illa homo
est.tunc ab.a.ad.b.valet consequentia tanqꝫ
a conuertibili ad conuertibile.⁊ etiam ex.b.
sequitur.c.⁊ per consequens illa consequen/
tia est bona homo est seu risibibile est igitur
chymera est.sit enim.b.ista risibile est.⁊ erit
argumentum clarum.consequens est falsũ
quoniam illud consequens est impertinens
illi antecedenti aut saltim repugnans. Item
contradictio est ꝙ.a.equiualet.b.⁊.a.plus
valet qꝫ.b.qd̃ tantum ex ista responsione se
quitur.¶Item ponatur ꝙ sor.per istã ho
mo est asinus apprehendat deum esse.plato
vero apprehendat per illam inconiuncte te es
se hominem esse.⁊ sequitur ex ista responsi/
one ꝙ ista propositio est propositio sorti.pla/
toni autem non.sed est propositio plures.sed
patet ꝙ ista homo est asinus non equiualet il
li deus est q: tunc deus est equiualeret illi ag
gregato tu es homo est.quia quecunqꝫ due
propositiones diuisim equiualent vni tertie
equiualent inter se.¶Item de simpliciter
equiualentibus idem est iudiciũ quo ad ve
rum vel falsum.igitur si penitus conuertibi/
le cum.a.nõ est verum.neqꝫ.a.est verũ ali/
ter simpliciter non equiualerẽt.a.⁊.b.inuicẽ.

Sed forte contra istam positionem ar
guitur quia ponatur ꝙ ista hõ ẽ
asinus.que sit.a.sit scripta in pariete.q̃ sorti
significet chymeram esse.platoni vero deũ
esse.⁊ patet tunc istam propositionẽ fore ve
ram ⁊ falsam homo est asinus.quoniam sor
ti principaliter significat chymeram esse.igi/
tur sorti est impossibilis.⁊ ista eadem est pro
positio vera ⁊ necessaria.quia platoni signi/
ficat deum esse.igitur platoni est vera ⁊ ne/
cessaria.quo dato concluditur ꝙ propositio
vera est propositio falsa ⁊ propositio plures
est propositio.¶Item sequitur ex illa respõ
sione ꝙ ex solo visu posses facere ꝙ vna ꝓ/
positio desineret esse propositio.⁊ quãuis vi
derent mille homines vnam propositionem
posses tu solo visu facere ꝙ illi non viderent
illam propositionem.nec aliquam propositi
onem.nec illa remaneret propositio.conse/
quens falsum ⁊ arguitur consequentia.po/
sito ꝙ ista deus est videatur a mille homini/
bus que illis significet deum esse solum.⁊ tu
de nouo veniens per illam visam appreben
das hominem esse.⁊ patet istam fore propo
sitionem plures.⁊ per consequens ista non
manet propositio qd̃ fuit probandum.¶Itẽ
frustra foret reperta fallacia amphibologie.⁊
equiuocationis.quia nullum argumentum
peccaret secundũ aliquã istarũ.q: nullũ ẽ ar/

gumētum cuius an̄s siue ꝯn̄s sit de terminis
equocis. q: nullū tale esset ꝓsitio. Amplius
seqtur ꝙ q̄cunq; ꝓpositione proposita foret
dubitandū an sit ista ꝓsitio. q: dubitanduz
eſſ; an ista significaret alicui alteri aliter q̄ȝ illi
cui ponitur. ꝯn̄s tn̄ est falsum. q: ꝑ ideȝ isto
modo periret oīs disputatio inter arguenteȝ
⁊ rn̄dentem. Adhuc seqtur ꝙ possum face-
re solūmodo te concedētem ꝓpositioneȝ ne-
cessariam male rn̄dere. ⁊ q̄ȝuis scias vnaȝ ꝓ
positionem necessariam adhuc possum face
re te nescire illam. imo deus scit vnā ꝓpositi
onem necessariam ⁊ ipsa conseruata possum
facē ꝙ deꝰ nesciat illā. iste ꝯn̄e patēt ex dictis

Pro predictis intelligatur ꝙ impossibi
le est ꝙ vna ꝓpositio habeat plu-
ra significata principalia sic intelligendo ꝙ im
possibile est ꝙ vna ꝓpositio principaliter si-
gnificet vni deuȝ esse alteri principaliter signi
ficet hoīem esse. ⁊ principaliter significet tota
lem significationē distinguendo totalem ꝯtra
partialē. ⁊ ideo si vni pͥcipaliter significat de
um esse. ⁊ alteri hoīem esse data ꝓpositio neu
tri significat principaliter. tn̄ ambobus simul
significat principaliter deuȝ esse hoīem esse i
coniuncte. Et tunc ad argumētum primum
dicitur nō admittendo casum. q: antecedens
innuit ꝙ multis modis diuersis ista proposi-
tio principaliter significat. ⁊ diuersa. qd̄ non
admittiť. q: nō est possibile ꝙ aliqua propo-
sitio habeat diuersa significata ⁊ plura signifi
cata principalia. Sed forte contra illam rn̄sio
nem arguiť. probando ꝙ illa homo est asinꝰ
principaliter significat deum esse. in isto casu
q: plato principaliter apprehendit deum esse
sed qualitercūq; apprehendit taliter ei ista si
gnificat. igitur principaliter ista significat pla-
toni deum esse. ⁊ non aliter q̄ȝ deum esse igi
tur significat principaliter platoni deum esse.
¶ Item ex principali significatione illa signifi
cat deum igr̄ esse. illa principlr̄ significat deū
esse. ¶ Dicitur simul q̄ālibet istarum cōse-
quētiarum negando. vltima eniȝ nō valet ha
bita significatōe illius termini pͥnpaliter pau
lo ante expressa. ⁊ scito quid sit principalis si
gnificatio. ¶ Ad scd̄am diciť illam negando
non enim per solum visum efficiť illa nō pro
positio. sed q: incipit aliter significare q̄ȝ ante
qd̄ non e ꝓpter solū visum. sed ꝓpter intel
lectum. q: nullus sensus exterior ꝑcipit termi
num. aut propositionē vt terminus. aut vt ꝓ
positio est. ⁊ ideo bene seqtur ꝙ ꝑ intellectuȝ
discurrēteȝ visu ꝑcipiente potes facere ꝙ vna
ꝓpositio desinat esse ꝓpositio. q: potes face-
re ꝙ ista sit propositio plures. ¶ Ad aliaȝ for
mam dr̄ negādo cū infertur ꝙ nulluȝ est ar-
gumētum peccans ſm fallaciam equocatio-
nis vel amphibologie. negať. n. an̄s ꝙ nulla
est ꝓpositio. aut an̄s de terminis equocis. vn̄
ista est ꝓpositio de termīs equocis canis cur
rit. lȝ nō equoce significet. tenendo ꝙ predica
tum cōtrahit subm ꝑ illam regulā thopicam
talia sunt suba q̄lia premittuntur ab eorum ꝑ
dicatis ad supponēdum solum ꝓ cane latrabi
li. cui naturaliter cursus debetur. sicut etiam
termini sunt ab auctoribus constituti sic etiaȝ
est dare argumētum vocale. aut scriptuȝ pec
cans ſm fallaciam equiuocationis. sicut illud
oīs canis currit. aliquis canis celestis ē canis
igr̄ aliqs canis celestis currit ꝑꝑ hoc. n. nō va
let argumētū. q: ly canis capiť equoce in pre
missis. i mētalibꝰ tn̄ terminis nō cadit hec di
uersitas. q: nullū equiuocū equiuocans est in
mente. propter hoc enim differūt partis ora
tionis vocalis. aut scripte vniuoce ab equiuo
cis equiuocantibus. q: quelibet pars vniuo-
ca subordinatur alicui mentali secum sinoni
me. equiuoca enī dico vocalia aut scripta que
nulli parti orationis subordinantur. aut termi
no. sed pluribus simul. ⁊ si non concedam ta
les terminos equiuocos posse contrahi ⁊ vni
uoce sumi tunc non esset aliqua istarum ora-
tionum propositio. canis celestis currit. canis
latrabilis currit. q: inconiuncte vnaqueq; il-
larum significaret. ¶ Item illa canis est. nō
equiualet pluribus propositionibus. neq; ad
ipsam posset dari aliqua vna rn̄sio. neq; aliq̄
istarum foret propositio. canis marinus est.
canis celestis est. canis latrabilis est. cuius op
positum sensit Aristoteles. ¶ Item omnino
concluderet argumentum factum. ꝙ frustra
forent reperte iste fallacie. Est igitur cōcludē
dum ꝙ intellectus ⁊ voluntas deducto impe
dimento alio potest equiuocum terminū vni
uoce sumere. ¶ Sed contra istam responsio
nem forte arguitur ꝙ ista est vera. omne ani
mal est homo per illam regulam superius al
legatam quia per illam regulam predicatuȝ

dz cõtrahere subm ad supponendũ solũ pro illis aĩalibus q̃ sunt hoies. ¶ Item sequitur q̧ nõ valet ꝯña ista. canis est currens. igitur canis est. ⁊ tz ꝯña. cõsequẽs tñ est falsum. quia ibi arguitur a tertio adiacente ad scd̃m adiacens affirmatiue ⁊c̃. Adhuc nõ valeret ista canis est currens. igit̃ currens est canis. qd̃ falsum est. qa ibi arguit̃ a cõuersa ad cõuertentẽ. Sed ad primũ negatur ꝯña cũ infert̃ illam fore verã. omne aĩal est hõ ꝑ regulam allegatã. qa ista nõ plus ponit nisi q̧ intellectus. aut voluntas cõprehendere dz subm ꝓ significatis ꝓ qbus conuenit predicatũ cum subm fuerit terminus equiuocus. predicatũ vero terminus vniuocus. ⁊ fm multos istd̃ etiã dz facere cũ subm fuerit terminus prime intentionis nõ determinatus. predicatũ vero terminus secunde intentionis vel imposi tionis. qd̃ vtrũ sit verũ ante est discussum. sed in illa omne aĩal est hõ. nõ sunt termini huiꝰ modi vere. iõ intellectus illud non facere dz de talibus ꝓpositionibus q̃uis possit illud facere. ¶ Ad aliam formã negatur q̧ illa cõsequentia sit bona canis est currens. igitur canis est. sed solum sequitur. igitur canis latrabilis est. Et ad regulã dr̃ q̧ illa ñ est vniuersalis. fallit. n. in terminis negatiuis ⁊ equiuocis cũ dictione includente vim negationis. sicut in exclusiuis non sequitur tm̃ aĩal est homo. igitur tantum aĩal est. ¶ Ad aliam negatur q̧ ibi arguitur a conuersa ad conuertentem. neqz potest illa conuerti in proprijs terminis. ⁊ sicut iam dictum est de fallacia equiuocationis. ita dicendum est de illa amphibologie. quo nõ differt a fallacia equiuocationis quo ad modum respondendi. sed in hoc q̧ argumentũ peccans fm fallaciã equiuocationis peccat ꝑꝑ termini multiplicitatẽ. argumentũ aũt peccans fm fallaciã amphibologie peccat fm multiplicitatẽ cõstructionis. qr põt vnus terminus ꝯstrui a pte añ. aut a pte post sicut in ista oĩs hõ albus est põt cõstrui ly albus a pte subiecti. vel a pte predicati. ⁊ si simul tenet̃ a pte subi. vel a pte p̃dicati. ita q̧ habeat significata incõiuncte. tunc nõ est illa oĩo ꝓpositio. ⁊ sic dicendũ est de ista oĩs hõ est hõ. ⁊ sic de alijs. posito q̧ significet ordine recto ⁊ nõ ordine retrogrado. ¶ Ad aliam formã cõcedit̃ q̧ multis ꝓpositionibus vocalibus aut scriptis positis dubitandũ est an sint ꝓpositiones fm rei veritatẽ. an ꝓpositiones plures. ⁊ ita accipiendũ est vt in pluribus. verũtñ disputãtes de alia materia nõ stãt in terminis ꝓ hac materia aliã ingrẽtes frequẽter tñ gr̃a breuitatis ꝑ multa falsa trãsimus vt ad dubiũ ꝓpositum ꝑtingamus. ¶ Ad vltimã dr̃ q̧ infertur etiã de deo dato q̧ deus sciat aliquã propositionẽ.

¶ Explicit tractatus de veritate ⁊ falsitate siue de taliter ⁊ qualiter.

¶ De terminis priuatiuis.

Dicamus incipiẽtes primo q̧ si pro aliquo vere ⁊ affirmatiue verificatur aliquis terminus ille terminus illud significat ꝓ quo verificatur. vt in illa sor. est hõ. ly hõ affirmatiue verificat̃ de ly sor. ꝓ re q̃ est sor. si hõ sortẽ significat pz hoc. ¶ Itẽ accipitur q̧ terminus mentalis aliquã rẽ vel aliquas res significans naturaliter nõ plura significat vno tpe q̃z alio nec plura significat in mente vnius q̃z in mente alterius. sic intelligendo q̧ ꝑ illum terminuz homo in intellectu sor. existentẽ nõ plura cõprehendit sor. aut plura comprehendere potest q̃z plato. per illum terminum hõ in suo intellectu existentem. patet qr aliter non conuerterentur iste due. homo currit. hõ currit quãtum vna esset in mente sortis. ⁊ alia in mente platonis. Ex quibus potest patere q̧ talis terminus homo significat hoiez. ⁊ quẽlibet hominem significat. patet prima pars ⁊ secunda arguitur. qr pro quolibet homĩe verificatur ly homo affirmatiue i ista homo intelligitur. igitur quẽlibet hominẽ significat. consequentia patet ex prima suppositiõe Ex quo sequit̃ q̧ iste terminus homo infinitos homines significat. quia pro infinitis verificatur in ista homo intelligitur. Et ex isto vltimo concluditur. q̧ nõ plura significat genus q̃z species. sic q̧ iste terminus animal nõ plura significat q̃z ille terminus homo quoniam vterqz infinita significat. Et si forte arguitur contra ponendo q̧ sor. habeat in suo conceptu istum terminum homo. ⁊ non cõsideret ipse de platone. aut cicerone. ⁊ sequitur q̧ iste terminus homo non quẽlibet hominez sorti significat. quia nõ quẽlibet hoiez

per illū terminum hō apprehendit sor. eo ꝙ
nō de quolibet hoie considerat. ¶ Sed huic
dr̄ negando ꝙ nō quēlibet hoīez p illum ter
minū hō apprehendit. sed p illum terminuz
homo quemlibet hominez apprehendit ꝛ co
gnoscit. ꝛ de quolibet homine considerat. q̄z
uis non consideret de sor. aut de pla. sed de
sor. ꝛ de pla. considerat. sicut per illum ter-
minum transcendentez ens in intellectu habi
tū quodlibet ens cognoscit noticia cōi. ꝛ non
pōt iste terminus ens haberi in mente qn ab
illo habēte de quolibet ente cōsideretur. Sz
q̄zuis iste terminus hō significet hoīem prin
cipaliter. nullum tn̄ est principale significatū
istius termini hō. nisi ponamus hoīem cōez
siue separatū. aut insensibile positum. qui est
spēs specialissima. q̄z speciem ad extra. nunc
nō sequimur ꝓ logica. q: ad altam metaphi
sicam spectat. sed spēz ponimus in intellectu
voce aut scripto. sicut etiā putauit Aristote-
les. ¶ Et vltra aduertendum ꝙ iste termi-
nus hō non significat risibile. nec aīal. nec ali
quid de virtute sermonis. q̄zuis multa aīalia
significet. pz hoc ex appellatione. frequenter
tn̄ oppositū concedimus. vbi nō exigitur dif
ficultas de appellatione rōnis. Et sicut inue
stigatum est de significato huius cathegore-
matis hō. ita de quodlibet alio cathegorema
te substantiali vel accidentali requirendum.
Utrū autem omne significatū alicuius termi
ni sit substantia. aut qualitas ita ꝙ cuiuslibet
termini de aliquo predicamento significatuz
sit significatum alicuius termini de predica-
mento q̄litatis. aut substantie. vel quodlibet
predicamentū sic suū significatum habeat ꝙ
ipm nō sit significatū alicuius alterius predi-
camenti saltim ſm abstracta vel cōcreta. non
intendimus in presenti inuestigare. q: nimis
prolixum esset ꝛ alibi inuestigabit̄. Sz signo
ruz q̄ sunt sincathegoremata nulla sunt signi
ficata vt illius termini oīs nullus ꝛc̄. ꝛ sicut
sunt propositiones coniūctiones ꝛ multa ad
uerbia q̄ nihil significāt. ¶ Et si arguitur ꝙ
ip̄a sunt signa. igitur hn̄t significata. vel aliqd
significant. vel aliquid est significabile p ipsa
aut aliquod ipoꝝ sine noua impositione. ne-
gatur ꝯn̄a. sed bene sequitur hoc est signum
igitur aliquid vel aliqualiter vel p aliquē mo
dū significat. puta p se stantis. aut adiacentis
vel coniungentis. aut actū casualē imꝑfectuz
ad casuale reducentem. hoc totū pz de inten
tione grammatice.

Sed incidit dubiū vtrū termi
nus ꝑuatiuus vel i
finitus precise idē significet qd terminus sibi
oppositus. ¶ Pro quo dubio sit prima suppo
sitio. ¶ Terminus vocalis aut scriptus est i
cōplexus sicut talis terminus nō hō. pz hoc
q: nō aliter posuisset Arist. in diffōne nois
illā ꝑticulā finita. cū dixit nomē est vox signi-
ficatiua ad placitū finita ꝛc̄. cū suꝑflua fuisset
illa particula cū partes eius significent sepa-
rate. ¶ Itē de nullo verificaret̄. aut ꝑdicare
tur terminus infinitus. cū negatio non sit ꝑs
extremi. ꝯn̄s falsum. q: de quolibet dr̄ alter
ꝯtradictorioꝝ. igit̄ ꝛc̄. ¶ Itē hec nō foret cō
grua tu es nō hō. qa ibi foret aduerbium nō
debēs negare verbū vel participiū ad qd de
pendet. iō foret ibi terminus dependēs sine
suo termino a quo dependet. nulluz. n. nomē
determinat aduerbiū. ꝛ iō hoc aduerbiū nō
tantū infinite. aut negatiue nullā oꝛonem facit
cōiunctū cum isto termino hō. q: oꝛo est cō
geries dictionū aptissime ordinataꝝ. ille autē
due dictiones inuicē nullā aptitudinem hn̄t
nec ſm modos propositionis. nec ſm modū
similitudinis. Itē accipit̄ ꝙ terminus infini-
tus vocalis quilibet subordinat̄ alicui termi
no simplici mentali. qa si subordinaret̄ alicui
oꝛoni. aut alicui cōplexo. ꝛ silr̄ quodlibet illo
rum de per se puta hoc cōplexum vocale nō
homo. ꝛ hoc incomplexum non homo. si
eniz iste terminus vocalis nō hō incōplexus
alicui termino cōplexo subordinet̄ nō vr̄ cui
nisi huic cōplexo nō hō. ¶ Itē q̄libet ꝑs ora
tionis vocalis. aut scripta saltē vniuoca subor
dinat̄ alicui ꝑti oꝛonis mētalis. pz hoc. q: vo
ces sunt note eaꝝ q̄ sunt in aīa passionuz. Et
ex hoc pz ꝙ voces aut scripta nō sunt partes
oꝛonis nisi ex modis suis significādi. q modi
accipiunt̄ ex modis suis intelligendi. vt pz ex
grāmatica. iō q̄libz ꝑs oꝛonis vocal̄. aut scri
pte subordinat̄ alicui ꝑti orationis mentali.
¶ Quarto accipit̄ ꝙ q̄libet cōceptus menta
lis est simplex. ita ꝙ nulla est ꝑs oꝛonis i mē
te q̄ sit cōposita. qa tunc ꝑtes oꝛonis signifi-
carēt separate. si. n. sit aliqs cōceptus cōpo
tus ex. a. ꝛ. b. cōceptibus. tūc. a. ꝛ. b. ꝯcept⁹

etiã sunt mentales nãlr significãtes aliqd.cũ
nõ possint cadere a suis significationibus ipis
manentibus significatiuis.s.ꝙ significãt in cõ
positiõe illud ꝙ ante cõpositionẽ significabãt
seqtur ꝙ illius cõpositi ꝑtes significãt seꝑate
ꝯñs falsum. Et iõ concludit ꝙ figura cõpo-
sita vel decõposita nõ ꝯtinet in mentalibus.
sed solũ in vocalibꝰ vel scriptis sicut sunt alie
multe passiones grãmaticales.puta cõiuncti
ones ⁊ declinationes ⁊ genus deponens.⁊
hmõi solũ cõueniũt i vocalibus aut scriptis.
¶ Ultimo adiungit ꝙ oĩs intentio mentalis
aliquã vel aliquas res significat quã vel q̃s
nãliter significat.⁊ hoc est ꝙ antiqui dixerũt
ꝙ oĩs intentio simplex est vera.⁊ verã rem
vel veras res significat.aliter.n.nõ eẽt intẽ-
tio silitudo nãlis qd̃ dictũ dꝫ intelligi de inte
tione simplici cathegorematica.eo ꝙ multe
sunt ꝑtes orõnis nihil significantes.Ex qbꝰ
ita acceptis concludit.ꝙ si ille terminus vo-
calis aut scriptus infinitus nõ ens subordi-
nat alicui intentioni subordinat simplici intẽ
tioni.pꝫ hoc.qꝛ iste terminus vocalis nõ ens
est incõplexus si sit terminus infinitus ex pri
ma suppositione.⁊ q̇libet talis subordinatur
alicui simplici intentioni.⁊ iõ si subordinatur
alicui mentali subordinatur alicui intentioni
simplici.⁊ tũc vltra ꝯcludit ꝙ nulla est intẽ
tio cui subordinat iste terminus nõ ens.qa
si aliq̃ foret illa foret intentio simplex q̃ foret
naturalis similitudo aliquã verã rẽ representans
ꝑ tertiã suppositionem.sed nulla est res
ad extra cuius iste terminus nõ ens sit natu-
ralis similitudo.nec aliquã rẽ naturaliter re
presentat.igit ⁊c.qa si aliquã rem reꝑñtaret
pro aliqua tali respectu illius verbi tunc pos
set supponere cũ sit cathegorema.¶ Sꝫ for
te pro isto dr̃ ꝙ iste terminus nõ ens.omne
ens priuatiue significat.Sed ꝯtra sequit ꝙ
illud cõplexũ nõ ens in quo ly nõ tenet ne-
gatiue.cũ isto cõplexo nõ ens infinito cõuer
teretur.qa de directo omne ens priuatiue si
gnificat.qꝛ ly nõ negatiue significat.ꝯñs est
falsuꝫ.qꝛ iste terminus ⁊ ista orõ nõ cõuertũ
tur.⁊ tꝫ ꝯsequẽtia.qꝛ idẽ eodẽ mõ significãt.
¶ Itẽ ꝑ illud iste terminus.nõ sor.solũ sor.
significat.ꝯñs falsuꝫ.qꝛ ly nõ sor.asinũ signi
ficat.igitur nõ solũ sortẽ significat.pꝫ ꝯñia ⁊
arguitur añs.qꝛ in illa propositiõe asinus nõ
est sor.pro asino supponit iste terminus non
sor.⁊ affirmatiue verificat d̃ asino.igitur asi
nũ significat.pꝫ consequentia.qꝛ nõ suppo-
nit terminus ꝑ aliquo qd̃ nõ significet.¶ Sꝫ
forte dr̃ negãdo illam consequentiã iste ter-
minus non sor.asinum significat igitur nõ so
lum sortem significat.dicitur enĩ forte ꝙ iste
terminus nõ sor.nõ significat non sorteꝫ.nec
non sortem significat.ĩmo tantum sortem si-
gnificat.quãuis asinum significet.eo ꝙ forte
dicitur ꝙ asinus potest intelligi esse non sor-
tes.¶ Sed ista responsio non est ad propo-
situm.quia ista ampliatione deposita perit il
la responsio.⁊ ad hanc reprobandam requi
ritur ꝙ homo potest intelligi esse asinus.sic
intelligendo ꝙ illa res que iam sit homo pos
sit esse illa res que iam differt ab homine qd̃
difficile esset probare.cum nihil possit intelli-
gi esse aliud q̃ꝫ ipsum sit.¶ Item ista propo
sitio asinus est non sor.principaliter significat
asinum esse non sortem.igitur predicatum
eius principaliter significat non sortem.q̃ꝫuis
ẜm istam responsionem adhuc non sit verũ
ꝙ iste terminus non sor.non sortem signifi-
cet.¶ Item asinus est significatum istius ter
mini non sor.igitur non tantum sortes.Uel
sic.asinus est significatum istius termini nõ
chymera.igitur non tantuꝫ chymera.Ideo
loquitur illa responsio tanquam non faciẽs
ad propositum.⁊ arguitur ꝙ iste terminus
non sortes non sortem significat.quia rem q̃
est non sor.ille terminus nõ sor.significat.vn
de iste terminus non sor.de pluribus predi
catur q̃ꝫ iste terminus non homo.⁊ iste ter-
minus non homo de pluribus q̃ꝫ iste termi
nus non animal.⁊ sic de alijs per ordineꝫ in
significando fit arbor euersa.igitur non so-
lum sortes est significatum illius termini nõ
sor.Ideo concluditur ꝙ solum non sor.est si
gnificatum illius termini non sort.⁊ solum
non homo est significatum illius termini nõ
homo.⁊ solum non substantia est significa-
tum illius termini non substantia.sed ly non
ens nullum apprehendit significatum.nec
potest comprehendere non data noua signi-
ficatione illius.ideo iste terminus vocalis
aut scriptus non ens.nulli termino mentali
subordinari põt.nisi facta noua iposition̄e.⁊
ex illis seqt ꝙ ly ñ ens nõ ẽ terminus.qꝛ nõ ẽ

pars orōnis: tenet ꝯña ista per tertiā suppo/
sitionem. Ex quibus adhuc concluditur ꝙ
ista cōplexa vocalia aut scripta nō ens pōt in
telligi.nō ens.est nō sunt ꝓpositiones.q: nul
lis ꝓpositionibus subordinari possunt.nō da
ta noua impositione. Et sicut est d̄ illis ita ve
rū est de talibus nō imaginabile est .nō intel
ligibile est.nō intellectū est.eo ꝙ ista q̄ ponūt
ꝓ subiectis nō sunt ꝑtes orōnis. Et si contra
arguit̄.q: sequit̄ tm̄ intellectū est intellectuz.
igit̄ intellectū est intellectū ⁊ nihil nō intelle/
ctū est intellectū.tz ꝯña ab exposita ad suā co
pulatiuā exponētez.⁊ igit̄ ꝯñs illius est ꝓpō
⁊ ꝑ ꝯñs subm̄ ēe ꝑtis ꝯñtis est ꝓpō.⁊ ita ar
guit̄.de ista nihil nō ens est ens.q̄ exponens
illius.tm̄ ens est ens. ¶ Itez cuilibet ꝓpōni
pōt assignari ꝯtradictoriū.q: qcqd contingit
affirmari cōtingit negari ⁊ ecōtra.igit̄ cuili/
bet termino incōplexo pōt assignari cōtradi
ctoriū.q: de quolibet d̄r alterū cōtradictoriū
⁊ de nullo simul.igit̄ illi termini sunt ꝯtradi
ctorii ens ⁊ nō ens.q: nō vr̄ ꝙ alter termin⁹
ꝯtradicat illi termino ens q̄z iste termin⁹ non
ens. Sed ad primū d̄r ꝙ iste due exponētes
illaꝝ ꝓpōnuz duaꝝ debēt capi ꝑ negationez
sic.nihil qđ nō est ens est ens.nihil qđ nō est
itellectū ē itellectū ꝑꝑ cāz dictā. ¶ Ad ſz d̄r
negādo ꝯñam q: nō valet vt sequit̄ ex dictis
⁊ ꝯcedit̄ ꝙ de quolibet d̄r alterū ꝯtradicto/
rioꝝ sed illa nō sunt cōtradictoria ens ⁊ non
ens.⁊ sicut iam dictū ē de isto vocali aut scri
pto nō ens ita dicēdū est de talibus malū est
falsuz est.si illud vocale falsum ponat̄ ꝓ op/
posito illius termini verum q capitur ꝓ ter/
mino prime intentionis vt.s.est terminus trā
scēdens.⁊ ly malū.vt opponit̄ illi termīo bo
nuz.q: sic accipiēdo nō sunt iste ꝓpositiones
falsuz ē.malū ē.verū est tñ ꝙ modus loquē
di admittit tales fore ꝓpōnes ꝑꝑ breuiloquz
⁊ exprimere multa que cū breuibus vocib⁹
nō tm̄ faciliter exprimerētur.vñ ꝑ tales.non
ens est.intelligimus q̄liter ꝑ illā qđ nō ē ens
est.ꝑ istam.falsuz est.intelligimus taliter qua
liter ꝑ istam qđ nō est verū. aut vera res est
sed in veritate modus loquēdi nō est verus.
neqꝫ ꝯgruus. Ex quibus concludit̄ vltra ꝙ
hoc complexū vocale.nō est. nō subordinat̄
alicui simplici actui.q: quelibet ꝑs orōnis vo
calis.aut scripte subordinat̄ mētali sibi sino/
nime.nam si sit in mēte hec negatio.nō.⁊ po
stea ponat̄ secum verbū substātiuuz puta ac
tus cōponendi ex illis duobus nō sit vnus ac
tus. ¶ Item nulle due ꝑtes vnq̄z subordinā/
tur vni sole.q: tunc vnamet ꝑs orōnis habe
ret duos modos generales significādi duarū
ꝑtium orōnis ⁊ sic quā ratione foret in vna
parte orationis foret in duab⁹. Et sicut iaz su
mus locuti de infinitis terminis.ita dicēdum
⁊ de priuatiuis.q: illi termini vacuus.iniust⁹
tenebra ⁊c.subordināt̄ simplicibus terminis
eoꝝ sicut eoꝝ opposita aliter nullius ꝑtis ora
tionis sunt si subordinarētur ꝯplexis. ¶ Sz
ꝯtra.q: ille terminus iniustus priuatiue suuz
habitū significat.similiter ille terminus vacuū
significāt locū nō repletuz corpore.⁊ iste ter
minus tenebra rē priuatā luce.aut lumine si/
gnificat.igit̄ ⁊c. Dicit̄ negādo duas vltimas
ꝯsequētias sic.n.arguitur.ꝙ illi termini ple/
num albū longū terminis cōplexis subordi/
nātur.nam iste terminus plenum locum ple
nū corpore significat.⁊ iste terminus albū rē
hñtem albedinem significat. eā denominare
sufficientem.ꝯñs tñ est falsuz.q: ille termin⁹
album siue longuz sunt termini simplices. ali
ter nullus terminus cōnotatiuus vocalis.aut
scriptus subordinaret̄ mētali simplici.añs ta
men prime ꝯñtie est falsuz ꝙ iste terminus i
iustus siue iniustitia priuatiue suum habitum
significat ꝙ iste terminus iniustus positiue si
gnificat vitiū qđ est iniustitia. Tñ ꝓ v̄e priua
tiuis est aduertēduz ꝙ lz hec prepō.in.intret
cōpositionē.tñ in cōpōne nihil significat. nec
modū significādi addit vocabulo cuius effici
tur pars.q: tūc ꝑtes significarēt i ꝯpōne vna
queqꝫ sicut añ. Uerūtñ.q: ꝯsueuim⁹ scire qd
vocabulū significaret extra ꝯpōnez cū veniūt
duo vocabula in ꝯpōne vocabulū illud resul
tās dicimus significare.aut ꝯnotare illud qđ
iste due dictōes significāt ꝑ se sumpte anteq̄z
itrarēt ꝯpōnez. ¶ Et cū isto mō loquēdi ꝓ
cesserunt multi grāmatici positiui.⁊ procedit
modus loquendi cōis.q sepe capit vocabulū
cōposituz ꝓ orōne.sed tūc nō est vnuz voca
buluz.sed orō sicut ꝑz exqsite inquirēti. vnde
partes illius cōpositi respublica nō significāt
in cōpositione vnaqueqꝫ pars sicut ante.sicut
neqꝫ partes nōis infiniti hec remanet aliquid
de significatione aut de significationibus pra

ut sunt partes illius. q: tunc subordinaret il/
lud vocabulum orõni cuius partes significãt
sepate ⁊ sic nõ esset nomen. Sed in hoc dif/
fert nomen compositum vocale aut scriptuꝫ
a simplici. q: ptes nois compositi significant
ante compositionem. sed in ꝯpõne nullo mo
do significant. nois vero simplicis nec signifi
cant intus nec extra Cõtrariorum aũt termi
norum ⁊ relatiuorum significata ⁊ significa/
tiones satis patent.

Sed iam pro significatione propo/
sitõis aliquid videatur p̃
supponendo primo ꝙ signum vl'e nihil signi
ficat. neqꝫ particulare sicut ly ois nullus ⁊ ly
aliquis. ¶ Iteꝫ hoc verbũ ẽ nihil principalit̃
significat. nec significat esse. q: si principaliter
significaret esse. ⁊ hoc infinitum esse principa
liter significat esse seqtur ꝙ ly est ⁊ ly esse cõ
uerterentur. ¶ Item si ly est principaliter si/
gnificaret esse. tũc ly est posset itelligi sine ex
tremis oppositum tñ ꝯñtis ponit Aristo. pri
mo peryermenias. ¶ Item iste orones forẽt
intelligibiles ⁊ ꝯgrue sic intelligendo ⁊ signi
ficando currit est bonum. ẽ est aliquid. q: iste
solum significant tm̃ q̃ꝫtum currere est bonũ
aliquid est esse. Ex qbus cõcluditur ꝙ nullũ
est significatum huius cõplexi ois homo. si/
cut nec illius nullus homo. pꝫ q: illius termi
ni ois nulluꝫ est significatum. igitur illius ter
mini ois ⁊ illius termini homo. nullum est si
gnificatũ. si eniꝫ aliqd̃ ponat̃ significatuꝫ hu
ius totius cõplexi ois homo ꝑꝑ hoc ꝙ illud
est significatum partis. ꝑ idem aliqd̃ est signi
ficatũ huius cõplexi homo asinus. ꝯñs falsuꝫ
q: nec homo. nec asinus. nec aggregatum ex
his. ⁊ ꝑ idem ꝯcludit̃ ꝙ nullum est significa
tũ talis complexi aliquis homo. Quibus da
tis sequitur ꝙ nullus affirmatiue. vlis aliqd̃
est principale significatũ. pꝫ q: istius ois hõ
est aial. nullũ est significatũ. pꝫ q: illius sinca
thegorematis. ois. nullũ est significatũ. ⁊ sic
d: de vlĩ negatiua. ꝙ illius nullum est signi/
ficatum. Et ex ꝯsilĩ fundamẽto ponit̃ ꝙ nul
lius ꝑticularis affirmatiue aut negatiue ẽ ali/
qd̃ significatum. De indefinita etiã ⁊ singu/
lari affirmatiua vel negatiua ꝓbabiliter poni
mus. ꝙ nullũ est significatũ vt istius hõ est
aial. aut illius. sor. est aial. q: ly est nihil signi/
ficat ex scd̃a suppõne. igit̃ nullum est signifi/
catũ illoꝝ triuꝫ terminoꝝ. hõ est aial. ꝯñᷓ pꝫ
sicut seqtur. nullum est significatuꝫ illius ter/
mini chymera. igitur nullũ est significatũ illi
us termini chymera. ⁊ illius termini hõ sicut
etiã seqtur nullũ est significatũ illius termini
adam. igit̃ nullũ est significatũ istius termini
adã ⁊ isti⁹ termini ẽ sil' ꝯiũctoꝝ. sicut ille ꝯñe
valẽt ex eodẽ fũdamẽto. s. nullũ ẽ significatuꝫ
istius termini est. igit̃ nullũ est significatũ isti
us termini ẽ ⁊ illius termini hõ. cũ ly est nõ
plus significet in vna ꝓpõne q̃ꝫ in alia nec ali
quid significet in vna qd̃ nõ significet. ĩ alia si
aliqd significet ⁊ sicũt arguit̃. de illa indefini
ta sic arguit̃. de q̃libet ĩdefinita vl' singulari.
Sed forte ꝯtra istã positionẽ arguit̃. q: illa
data sequit̃ ꝙ aliq̃ est ꝓpõ affirmatiua vera
sine termino ampliatiuo cuius subm ꝓ nul/
lo supponit ꝯñs falsum. ⁊ arguit̃ ꝯñᷓ de ta/
li ꝓpõne. ꝙ deus est ẽ veꝝ. q: ista orõ ꝙ de⁹
est. q̃ est subm in ista ꝓpõne nihil significat.
igit̃ ꝓ nullo supponit. pꝫ ꝯñᷓ ⁊ añs sequitur
ex suppõne. ¶ Itẽ illa positione data sequit̃
ꝙ nõ sicut est aliq̃ ꝓpositio significat. q: non
aliqual'r esse aliq̃ ꝓpõ significat. ¶ Item illo
dato seqtur ꝙ nullius verbi est aliqd̃ signifi/
catũ. ⁊ ꝑ ꝯñs sortẽ esse. nõ est significatũ illius
orõnis sor. est. Sed ad primũ d: ꝓbabilit̃ cõ
cedẽdo qd̃ infertur nec est incõueniẽs illd̃ vbi
assumat̃ orõ ꝓ subiecto orõnis. q̃ orõ nihil si
gnificat. Sed q̃ꝫuis ista positio sit ꝓbabilis tñ
in multis ẽ inutilis ad exprimẽduꝫ mẽtis cõ
ceptũ. nec est ipsa ꝯñs ad prius dicta. ⁊ ideo
ponẽda est ista positio de significato ꝓpõnis
facilis ⁊ vtilis apud cõem modũ loquẽdi eẽt
enim nimis difficile fm illã positionẽ ⁊ loqui
⁊ viuere. Et dr̃ primo ꝙ nullius ꝓpõnis fal
se est aliquod significatũ. intelligẽdo sic ꝙ ta
les ꝓpõnes false. tu es asinus. tu non es hõ.
nõ est aliqd̃ significatũ. puta hoieꝫ esse asinũ
te nõ esse. qd̃ exprimat ꝑ orationem infinitaꝫ
datã isti correspõdẽtẽ. Nullius etiã negatiue
est ꝑ illum modũ aliqd̃ significatũ. sicut nec
illius negatiue puta te nõ esse asinum. nõ est
significatũ illius. tu nõ es asinus. q: te nõ esse
asinum. nõ est neqꝫ potest esse in reꝝ nã. Et
si arguit̃. ꝙ tu nõ existens asinus es. igit̃ te
nõ existentẽ asinũ es. negat̃ ꝯñᷓ. q: ĩ añte te
net̃ infinite. ⁊ in ꝯñte negatiue. sed nõ minus
negat̃ añs. q: ly. nõ existens est adiectiuum

ad ly afinus. ⁊ idem eſt dicere tu nō exiſtēs aſinus es. ⁊ tu aſinus nō exiſtens es. qđ eſt i p̄lē. Nullius affirmatiue de p̄terito vere cuius ſubm ſupponit ꝓ re q̄ nō eſt ſolū. aut de futuro. aut de poſſe eſt aliqđ tale ſignificatuꝫ ad moduꝫ dictū. vt lꝫ adā fuit ⁊ antixp̄s erit nō tñ eſt adā fuiſſe. nec antixp̄m fore. lꝫ bñ alicui⁹ taliū ſignificatū fuerit aut erit. vt adā fuiſſe fuit. lꝫ nō cuiuſlꝫ taliū ſignificatū ſit vł̄ fuerit vt huius hoc inſtās fuit demōſtrato īſtāti p̄ñti. nullū eſt nec fuit ſignificatū. qꝛ hoc inſtans fuiſſe nō eſt neqꝫ fuit ſicut nullū inſtans fuiſſe fuit. Sed cuiuſlibet ꝓpōnis vere affirmatiue cathegorice de p̄ñti cuius ſubm ſupponit ſine termino ampliatiuo ſignificātis ex cōpoſitione ſuoꝝ terminoꝝ ſignificatū eſt in reꝝ nā. vt qꝛ hec eſt vera homo eſt ſic ſignificādo. ideo hoīem eē eſt eius ſignificatū. ⁊ ſic de aliis. Uerūtñ dr̄ ꝙ nullius ꝓpōnis eſt aliqđ ſignificatū principale. ſicut huius hō ē. qꝛ iſtius termini hō nō eſt aliqđ ſignificatū principale ſicut nec alicuius termini cōis eſt aliqđ ſignificatū principale. nec iſtius ſoꝛ. eſt. qꝛ nullum eſt ſignificatū principale huius verbi eſt igiť nec aliqđ eſt ſignificatū principale illoꝛuꝫ duoꝝ terminoꝝ eſt. ⁊ ſoꝛ. Et ſi arguiť ꝙ alicuius negatiue ſignificatū eſt. ad ītellectū datū. qꝛ nullā chymerā eſſe eſt. ⁊ nullā chymeraꝫ eſſe eſt ſignificatum illius negatiue. nulla chymera eſt. igiť ſignificatū alicuius negatīe ē. pꝫ ꝯñā. ⁊ maioꝛ ⁊ minoꝛ arguiť. qꝛ vtriuſqꝫ ꝯtradictoriū eſt falſū. ſ. aliquā chymerā eē eſt ⁊ aliquam chymeram eſſe eſt ſignificatum. ¶ Item contradictoria idem ſignificāt vt ſupra ꝓcediť. ſꝫ nō eodē mō. qꝛ ꝯtrdictio eſt eiuſdē de eodē. ſꝫ ſignificatū illi⁹ tu nō es ē. igiť ⁊ ſignificatū illi⁹ tu ñ es ē. ¶ Ad p̄mū dr̄ tenēdo vtrāqꝫ p̄miſſaꝝ ꝓ vłi negatiua cōcedēdo añs. ⁊ negādo ꝯñaꝫ. ſicut ⁊ ille ſꝫ v̄e nullā chymerā eſſe eſt verum ⁊ nullam chymeram eſſe eſt omne ens. ⁊ non valet ꝯña. qꝛ arguiť ex puris negatiuis. Si tñ i añte negatio nō cadat niſi ſup infinitū modū negať añs. ſicut negať illa chymera nō eē eſt. nō cadēte negatōe niſi ſupꝛa ly eſſe. ¶ Ad aliā foꝛmā dr̄ ꝙ alicui⁹ negatiue ſignificatū eſt ſicut ſuperius cōceſſuꝫ eſt. ad intellectū tñ exp̄ſſuꝫ nō ē ſignificatū negatiue ꝑ hūc. ſ. modū. qꝛ te nō eē nō ē ſignificatū hui⁹ negatiue tu nō es.

Adhuc videamus ſi ſignificabile cōplexe ſi idem qđ ſignificabile incomplexe. ꝓ quo p̄mittiť ꝙ ſignificabile incomplexe. ex eo dr̄ ſignificabile incōplexe qꝛ ipſū eſt aptū ſignificari incōplexe. i. ꝑ vnū terminū. Significabile v̄o cōplexe eſt qđ eſt aptū natū ſignificari ꝯplexe. i. ꝑ ōrōnē. ¶ Ex qbus pꝫ. ꝙ oē ens eſt ſignificabile incōplexe. qꝛ oē ens eſt aptuꝫ natū ſignificari ⁊ ſignificatur ꝑ iſtū terminū ens incōplexū. ⁊ qꝛ ēt oē eſt aptū ſignificari ꝑ ōrōneꝫ. ideo omne ens eſt cōplexe ſignificabile. añs pꝫ. qꝛ ꝑ iſtā orationeꝫ exñs aliqđ. omne ens eſt ſignificabile. Ex qbus pōt cōcludi ꝙ omne incomplexe ſignificabile eſt cōplexe ſignificabile. ⁊ ecōtra. ¶ Uerūtñ lꝫ iſta ſint vera antiqui ꝑ illud dubiū voluerūt intelligere vtrū ſignificatū ꝓpoſitionis vere ſit ſignificatū alicuius ſuoꝝ terminoꝝ. puta ſubiecti. aut p̄dicati. vtrū. ſ. ſubiectū. illius deus eſt. ſignificet idē oīo qđ hec tota ꝓpoſitio. deus eſt. ⁊ ſic de q̄uis alia ꝓpōne vera ſignificatū hñte. ¶ Ad dubiū ē rñdēdum ꝙ alicuius ꝓpōnis ſignificatū ē ſignificatū ſui ſubiecti vt illius modus eſt aliq̄lr̄ eē eſt. ⁊ huius aliqđ aliqualr̄ eſt. ⁊ ſic de aliis. Sed nūqđ ſic ſit de q̄libet ꝓpōne hñte ſignificatū eſt dubiū. eſt. n. magna difficultas ſcire vtrum eſſe diſtinguatur ab eſſentia. ⁊ vtruꝫ deum eſſe quod ponitur ſignificatum huius deus eſt. ſit ipſa eſſentia que eſt deus.

¶ Explicit tractatus de terminis priuatiuis.

¶ Incipit tractatus ſillogiſmoꝛum.

q Uamuis oīs argumentatio ſit ꝓpoſitio ypothetica. tñ ſolū de rōnalibus ⁊ conditionalibus ypotheticis. nūc principaliť intendimus Et dicemus primo ꝙ in quattuoꝛ figuris cōtingit ſillogiſmos oꝛdinari. qꝛ multiplicitas figurarū attendiť penes multiplicitatem oꝛdinis termini medii. ſed quadrupliciter terminus medius oꝛdinatur. igitur quattuoꝛ ſunt figure. Quarum prima continet q̄ndecim foꝛmulas ſubiiciendo ⁊ predicando medium. ¶ Prima conſtituitur ex tribus ꝓpōnibus affirmatiuis. vt omne animal rationale eſt riſibile. oīs homo eſt animal rationale. igiť oīs homo eſt riſibilis. que foꝛmula ſolet deſignari ꝑ dictioneꝫ iſtam barbara. ¶ Secūda foꝛ

mula h₃ premissas modo dicto ordinatas cō cludens ꝑticularem affirmatiuā ꝯn̄tis vel in finitam prime formale quaꝫ posuimus ⁊ hāc barbari solemus noīare. Pōt ēt vtraqꝫ formula premissaꝝ ꝯclusionem cōcludere de incōsueto mō loquēdi. ¶ Tertia formula ꝯstat ex maiori vl̄i negatiua ⁊ minori vl̄i affirmatiua ꝯcludētibus vl̄em negatiuā. vt nullus hō est irrōnalis omne risibile est hō. igit̄ nulluꝫ risibile est irrōnale. ⁊ illaꝫ solemus appellare Celarēt. pōt ēt ex predictis ꝯcludi ꝑticularis negatiua illiꝰ ꝯn̄tis ꝑdicte formule quā formulā possumus appellare Celarēt. ⁊ ꝯcludit cōclusionem suā de incōsueto modo loquendi. ¶ Quinta vero formula ꝑ hanc dictionē. darii designatur ꝯcludens cōclusionem de consueto ⁊ incōsueto modo loquendi. ¶ Sexta formula ꝑ istam dictionē. ferio. habet̄ vtroqꝫ modo dicto concludēs. ⁊ supradicti modi directe concludūt. ¶ Septima ꝯcludit ex eisdem ꝑmissis indirecte ⁊ tm̄ dr̄t a ferio qꝫtuꝫ dapitis a darii. ⁊ volo istaꝫ appellare ferios ¶ Octaua forma q̄ baralipton appellat̄ seqt̄ ex barbari ꝯuertendo eius ꝯclusionem eā. s. indirecte ꝯcludens. ¶ Nona formula celantes appellat̄ que seqtur ex celarent indirecte cōcludens. ¶ Ex qua seqtur decia q̄ celātos appellat̄ ꝯcludendo ꝑticularem. aut indefinitam cōclusionis istius. ¶ Undecia ꝑ istaꝫ dictionem dapitis signat̄. ⁊ seqtur ex formula darii indirecte cōcludēdo. ¶ Duodecia formula ex vl̄i negatiua ⁊ vl̄i negatiā cōcludēdo idirecte ꝑticularē negatiuā hr̄. q̄ fapesmo dici solet. ¶ Ex qua sequit̄ tertiadecima formula que dicet̄ fapesmos cōcludendo cōclusioneꝫ dicte forme indirecte. ⁊ de inconsueto modo loquēdi. vt sic arguēdo oīs homo est aīal. ⁊ nulla arbor ē hō. igr̄ quedā arbor aīal nō est ¶ Quartadecia formula designat̄ ꝑ tres primas syllabas huius dictionis frisesomorum ¶ Ex qua sequit̄ qntadecia cōcludens directe cōclusionem de incōsueto modo loquēdi. vt quoddā animal est substātia. nullū accn̄s ē aīal. igitur quoddā accidens substātia nō est

Sed forte cōtra arguit̄ ꝓbando ꝙ prima formula nō sit bona. q2 nō seqtur. omne aīal preter hominem est irrationale. oīs homo est aīal. igitur oīs hō preter hominē est irrationalis. ꝯn̄s. n. est impoſſe an̄te existente vero. ¶ Iteꝫ nō sequit̄ oē. a. incipit esse verum. ⁊ omne. b. est. a. igitur omne. b. incipit esse verū. vt posito ꝙ. a. cōuertat̄ cuꝫ illo complexo ꝓpō affirmatiua. incipiente oī ꝓpōne affirmatiua esse vera. ⁊. b. cū hoc cōplexo propositio affirmatiua de scdo adiacente ⁊ sit omnis propositio de secundo adiacente affirmatiua. sed incipiat. c. per imaginationem ꝓpositio affirmatiua de scdo adiacente esse. ꝑ remotionē de pn̄ti. ⁊ nō incipiat eē vera. ⁊ p₃ tūc ꝙ aliqd. b. nō incipit esse verum ¶ Item nō sequit̄ omne. a. est falsū. ⁊ oē. b. est. a. igit̄ omne. b. est falsum. posito enim ꝙ. a. ⁊. b. sint nomina istius ꝯn̄tis huius sillogismi facti. est an̄s veruꝫ ⁊ ꝯn̄s falsum. ꝯn̄s. n. se falsificat. ⁊ nō antecedens. fit. n. illa ꝯsequētia in mente sic significans ⁊ patet propositū ¶ Item non sequitur. omne quod est. a. essētia est pater. omnis filius est aliquid qd est. a essentia. igit̄ oīs filius est pater. an̄s. n. est verum ꝑ hoc ꝙ nihil preter patreꝫ est filius saltem in diuinis. q2 pater nō est aliud a filio. cōsequens autem est hereticum. ¶ Iteꝫ arguitur ꝙ illa formula que dicitur darii nō sit bona. q2 iste sillogismus non est bonus. quicqd predicatur in antecedente. a. consequente predicatur in ꝯn̄te eiusdem. sed idem de seipso aut cōuertibile de conuertibili predicat̄ in antecedente. a. consequente igitur idem de se ipso. aut conuertibile de conuertibili predicatur in ꝯn̄te eiusdem. ⁊ iste sillogismus est in darii igitur ⁊c. patet ꝯn̄a ⁊ minor. ⁊ arguitur maior. quia antecedens dicti sillogismi est veruꝫ ⁊ consequens falsum. sit eniꝫ. a. ista consequētia asinus est asinus. igitur tu es asinus te demonstrato. ⁊ p₃ tunc ꝙ quicquid predicatur in an̄te. a. ꝯn̄te predicatur in ꝯn̄te eiusdeꝫ aut conuertibile. etiam p₃ ꝙ idem predicatur de se ipso. aut conuertibile de conuertibili in antecedente ipsius. a. ꝯn̄e. ꝯn̄s tn̄ dati sillogismi est falsuꝫ. s. ꝙ idem de se ipso. aut conuertibile de conuertibili predicatur in consequente eiusdem. ⁊ sic valeret. tunc. a. consequentia. ⁊ consequens foret verum sicut antecedens. q2 conuerteretur cum eo. ¶ Item non sequitur omnis homo preter sor. currit. sor. vel plato est homo. igitur sort. preter sortem currit. vl̄ cōcludatur ꝙ plato preter sor. currit. igit̄ ⁊c. ¶ Iteꝫ nō seqtur incipit oīs hō eē sor. ſ₃ sor.

est hō.igit̄ incipit sor.esse sor.q: posito ꝙ iaʒ
nō sit nisi sor.q ante fuerit. ⁊ etiā imediate an
te instās qd̄ est pn̄s fuerit alij hoies cū sorte
est an̄s sillogismi verum. ⁊ ꝯn̄s falsum. ⁊ iste
sillogismus est in darij.qa maior est vl̄is af/
firmatiua. ⁊ minor etiā.ita q̄lis ⁊ quāta sicut
dʒ esse est.igit̄ ⁊c̄.¶ Itē non seqtur ꝓmittit̄
oīs denarius tibi.sed.a.est denarius.igitur
promittit̄.a.tibi.qa an̄s vt pʒ in casu est ve/
rum. ⁊ ꝯn̄s falsum.igit̄ ⁊c̄.¶ Itē non sequi
tur contingenter omne intelligens est deus
sed deus est intelligens.igitur.cōtingēter de
us est deus.¶ Itē nō sequit̄ oīs hō est aīal
solus sor.est hō.igit̄ solus sor.est aīal.

Ad primum d̄r ꝙ illud argu/
mentū factū ex il/
lis exceptiuis nō est in barbara.qa maior nō
est simplex affirmatiua.nec ꝯn̄s.qd̄ tn̄ requi
ritur.¶ Ad secundū dicitur ꝙ ad hoc ꝙ ali
quis sillogismus sit bonus in aliqua figura
requiritur ꝙ termini nō stent magis ample
in premissis q̄ʒ in cōclusione.neqʒ ecōtra.qd̄
nō est ibi.¶ Ad tertiū dicetur ī insolubilib⁹.
¶ Ad quartū dicitur ꝙ de forma solū sequi
tur ꝙ omne qd̄ est filius est p̄r. ⁊ hoc est ve
rum in diuinis.¶ Ad reliquum d̄r negādo
istum sillogismū esse in darij.s.quicquid pre
dicatur in antecedente.a.consequentie predi/
catur in consequentie eiusdem.sed ideʒ de se
ip̄o predicatur in an̄te ip̄ius.aut conuertibile
de conuertibili.igitur idem de seip̄o aut con/
uertibile de conuertibili predicatur in conse/
quentie eiusdē.q: plus predicatur in minori
q̄ʒ subijciatur in maiori.q: iste terminus.de
seipso.nō pōt tenere se a parte subiecti illius
minoris.cum regatur a parte post.¶ Ad ali
as formas simul.dicitur ꝙ ad hoc ꝙ valeat
sillogismus in darij oʒ ꝙ subiectum maioris
stet mobiliter distributiue.aliter nō valet cō
sequentia.sicut neqʒ in alijs sillogismis in qui
bus maior est vniuersalis affirmatiua.¶ Et
si forte arguitur ꝙ istoꝝ sillogismoꝝ nō repe
riuntur antecedentia vera consequētibus exi
stentibus falsis.q: tunc esset dare vniuersales
veras quaꝝ oēs singulares essent false.d̄r cō
cedendo ꝯclusionē.Ad aliā formā cū arguit̄
ꝙ iste sillogismus nō valet oīs hō est aīal.so
lus sor.est hō.igitur solus sor.est aīal.Dicit̄
ꝙ iste sillogismus nō est sillogismus nec con
sequentia.qa cuiuslibet cōsequētie antecedēs
est verum vel falsum.Unde ad hoc ꝙ aliq̄s
sit sillogismus.requiritur ꝙ antecedēs sit co
pulatiua ⁊ consequens sit propositio cathego
rica.si habuerit expressos terminos. ⁊ princi
palis nota totus orationis sit ly ergo.vel igi/
tur.nā si principalis nota in hac ypothetica
oīs hō currit. ⁊ tu es hō.igit̄ tu curris sit ly
⁊ tunc ista ypotetica nō est ꝯn̄a.sed vna co/
pulatiua.cuius prima ps est vna cathegori/
ca. ⁊ sc̄da est ypothetica q̄ nō est bona ꝯn̄a.
puta ista tu es hō.igit̄ tu curris.Uerūtn̄ liceʒ
ponat̄ ly. ⁊ sic arguendo.oīs hō currit ⁊ so
lus sor.est hō igit̄ solus sor.currit.adhuc nō
est bonus sillogismus.q: in darij si minor sit
exclusiua oʒ exclusionē demere ī cōclusione.
iō bene sequit̄ oīs hō est aīal ⁊ solus sor.est
homo.igit̄ sor.est aīal.Ex predictis.igit̄ po
test patere ꝙ prima figura non sillogiʒat ex
puris negatiuis s̄m aliquā formularū.nec ex
puris particularibus.aut indefinitis .ac sin/
gularibus.pʒ etiā ꝙ octo modos hʒ directe
⁊ septē indirecte cōcludentes.¶ Item pʒ ꝙ
prima figura cōcludit oē genus problematis
affirmatiuum. ⁊ negatiuū vniuersale parti/
culare. ⁊ indefinitum ⁊c̄.

¶ Secunda figura.

s Ecunda figura hʒ sex/
decim mōs.ī
quorum quodlibet mediuʒ pre
dicatur in vtraqʒ ipsarum pre/
missarum.quorum primus signari solet per
istam dictionem.cesare.iteger ex maiori vni
uersali negatiua minori vniuersali affirmati/
ua ⁊ conclusione. vniuersali negatiua.directe
conclusa.vt nullus homo ē lapis.omne mar
mor est lapis.igiter nullum marmor est ho
mo.Secundus modus haberi potest ex di/
ctis premissis concludendo particularem cō
sequentis qui per istam dictionem.Cesaro.
signatur.Tertius modus habetur si ex da/
tis premissis concluderem vniuersalem ne/
gatiuam indirecte.quem volumus per istaʒ
dictionem cesares signare.Et quartus mo/
dus sequitur ex cesares qui scilicet concludit
indirecte particularem consequētis eius.quē
per istaʒ dictionē cesaros assignamus. ⁊ pre
ter formalē medū arguendi concludit vtraqʒ

illarum conclusionez de inconsueto modo lo
quēdi.sicut ⁊ in aliis multis accidit. Sequēs
forma ex maiori vniuersali affirmatiua ⁊ mi
nori vlī negatiua directe cōcludit vlēm nega
tiuaʒ q̄ solet. Camestres appellari. Alia ē for/
ma sequēs ex illa quā Camestro dicemꝰ. Et
ex vtraqʒ illarum seqtur vna alia formula.q:
ex prima seqtur Camestre.cōcludēdo.s.vlēʒ
negatiuā indirecte de incōsueto modo loquē
di.⁊ eodem modo ex camestro seqtur came
stros.⁊ hēmus octo. Item alia forma dici so
let festino.q̄ cōcludit ꝑticularem negatiuā di
recte.⁊ si indirecte cōcludimus aliam formā
acquirimus.quā festinos appellamꝰ.potest
quādoqʒ sillogizari ex maiori particulari af/
firmatiua ⁊ minori vlī negatiua cōcludendo
directe vt hō est aial ⁊ nullus lapis est aial.
igitur lapis hō nō est quē modū fisteno dice
mus. Et si indirecte cōcluserimus aliū mo/
dū faciemus ex datis premissis.quē fistenos
appellamus. Reliquus modus qui Baro/
co dicit̄ ꝯstat ex maiori vli affirmatiua ⁊ mi
nori particulari.aut singulari. aut indefinita
negatiua.nō eni refert in his modis accipere
particularem vel singularem.ꝯcludendo ꝑti
cularem.seu singularē negatiuā. Ex quo iue/
niri potest alter modus indirecte cōcludens
de incōsueto modo loquendi quē Barocos
appellamus. ¶ Item potest ex maiori parti/
culari.aut singulari negatiua ⁊ minori vlī af
firmatiua.directe cōcludi particularis.aut sin
gularis negatiua ī hac figura quē modū pos
sumus nominare Baroco. Ex isto sequit̄ ba
rocos indirecte cōcludēs. Habet igit̄ secūda
figura modos octo directe concludentes.⁊
octo indirecte concludentes. Ex quibus pa/
tet ꝙ ista figura multum differt a prima cuʒ
hec figura nō concludat nisi duo genera pro
bleumatū.s. vlēʒ ⁊ ꝑticularē negatiuaʒ igit̄
ꝑm istā figurā nō pōt fieri optima demōstra
tio cū omnis talis sit affirmatiua ⁊c.

¶ Tertia figura.

f IGura sequens formas
hʒ.xx.in vnaqua
qʒ ꝑmissaꝝ mediū terminū subi
iciendo. Prima ex duabus vli/
bus affirmatiuis particularem.
aut singularē affirmatiuā directe ꝯcludētibꝰ
efficit̄.quā solemꝰ nominare darapti.vt oīs
hō est aial.⁊ oīs hō est risibilis.igit̄ risibile ē
aial. Secūdus modus nascit̄ ex primo indi/
recte cōcludēs quē daraptis appello. vt oīs
hō est risibilis.⁊ oīs hō est aial.igit̄ risibile ē
aial. m odus indirecte cōcludit. Alius mo/
dus ē quē felaptō dicūt perfectus maiori vlī
negatiua.⁊ minori vlī affirmatiua particula/
rē negatiuā.aut indefinitā directe cōcludenti
bus vt nullus homo ē asinus.⁊ oīs hō ē ani
mal.igit̄ quoddā aial nō est asinus. Ex quo
sequitur alter qui felaptos eē pōt.qui indire/
cte cōcludit de incōsueto modo loquēdi. Ex
felapton vero aliū modū probāt.quem dice
mus fampleto.sic oīs homo ē aial.⁊ nullus
hō ē asinus.igit̄ asinus aial nō est. cōcludētē
de incōsueto mō loquēdi. Ex quo alius seq/
tur quem fampletos appello. de inconsueto
modo loquendi indirecte concludens.⁊ redu
cetur fapletos.ad fampleto ꝯuertendo sim/
pliciter conclusionem.saltē de incōsueto mō
loquēdi.sicut fampleto ad felaptō ꝑ premis/
sarum trāspositionē sicut felapton ad ferio re
ducitur mō suo.⁊ ita de aliis modis inuentis
Sequēs modus ē disamis ꝑfectus ex maiori
ꝑticulari affirmatiua.⁊ miori vlī affirmatiua
cōcludens directe ꝑticularem affirmatiuā vt
homo est animal.⁊ oīs homo est substantia
igitur substātia ē animal. Alius modus fit ex
eisdeʒ ꝑmissis cōclusionē indirecte concludēs
.s.aial est substātia q disami appellari potest.
Sequēs forma est datisi. Ex qua sequit̄ da/
tisis indirecte cōcludens. Alia forma est ꝑfe/
cta ex maiori idefinita.aut ꝑticulari negatia.⁊
minori vlī affirmatiua.ꝑticularē negatiuam
cōcludens directe. vt quoddā aial nō est la/
pis.⁊ oē aial est substātia.igitur quedā sub/
stantia nō est lapis.q̄ brocardo noiatur. Aliꝰ
modus est ex eisdem ꝑmissis indirecte cōclu
dens.quem brocardos.appello de incōsueto
mō loquēdi.⁊ intelligit̄ iste incōsuetus mo/
dus ꝑdicandi in formis in qbus est necessitas
q: in oibus cauēduʒ est ne arguat̄ a nō distri
buto ad distributuʒ.q: nō erit de forma ar/
gumentū. Sequens forma est brocardo ꝑfe
cta ex maiori vlī affirmatiua ⁊ minori ꝑticu
lari vel indefinita negatiua. ꝯcludens directe
ꝑticularē.aut indefinitaʒ negatiuā. vt oīs hō
est aial.⁊ hō nō est lapis.igit̄ lapis aial nō ē.
Sequēs modus ex eisdem premissis indire/

cte cõcludens põt appellari brãcordos. Alius
modus cõstat ex maiori vl'i negatiua. ⁊ mi/
nori pticulari affirmatiua. cõcludens directe
pticularẽ. aut indefinitã negatiuã. vt nullus
homo est accidens ⁊ qdam hõ est substantia
igit͛ substãtia nõ est accñs. quẽ ferison appel
lamus. Sequẽs forma haberi põt. si ex eisdẽ
p̃missis cõcluserimus indirecte. quaꝫ ferisos
appello. Alia forma est ex maiori indefinita.
aut pticulari affirmatiua. ⁊ minori vl'i nega/
tiua. concludens directe pticularẽ negatiuam
vt qdam hõ est substãtia ⁊ nullus hõ est ac
cidens. igit͛ quoddã accñs substantia nõ est.
quã formã volo appellar͛ frimeson. Ex q̈ for
ma possum⁹ aliã vẽdicare si ex eisdẽ p̃missis
indirecte cõcluserimus. vt qdam hõ est suba
nullus hõ est accñs. igit͛ quoddã accñs suba
nõ est. quã formã dico frimesos. Quib⁹ intel
lectis pꝫ ꝙ ista figura nouẽ hꝫ modos dire/
cte concludẽtes. ⁊ .xi. indirecte concludentes.
pꝫ ẽt ꝙ ista multũ differt a prima. q: nõ ꝯclu
dit vl'r affirmatiue. nec vniuersalit͛ negatiue.

¶ Quarta figura.

Figura q̈rta cõtinet .xv. mõs subiicientes
f ⁊ p̃dicãtes mediuꝫ in p̃missis vt
ois hõ est aial. ⁊ oẽ aial est suba
igit͛ ois hõ est suba. ⁊ cõcludit͛
indirecte. ⁊ iste modus barbara noiatur. Ex
quo seqtur alter cõcludẽs pticularẽ. aut inde
finitã affirmatiuã. ex eisdẽ p̃missis quẽ barba
ri noiamus indirecte cõcludens. Terti⁹ mo
dus est Clamarent ꝯstans ex vl'i affirmatiua
⁊ vl'i negatiua ꝯcludẽtibus indirecte vl'eꝫ ne
gatiuã. vt ois hõ est aial. ⁊ nullum animal
est lapis. igitur nihil quod est homo est lapis
Ex quo seqtur alter modus quẽ clamarõ ap
pello. cõcludens ex eisdẽ p̃missis pticularem
aut indefinitã negatiuã indirecte ꝯñtis istius
sillogismi vocati clamarẽt. Sequẽs modus
dirami noiatur. indirecte cõcludens ex maio
ri pticulari affirmatiua ⁊ minori vl'i affirma
tiua pticularẽ affirmatiuã. vt tu es hõ. ⁊ ois
hõ currit. igitur tu curris. Sequẽs forma ẽ
frimeo ex pticulari affirmatiua ⁊ vniuersali
negatiua indirecte cõcludens pticularẽ nega
tiuã. vt tu es homo ⁊ null' homo currit. igi
tur tu nõ curris. Alia forma est quã designa
bimus p tres primas sillabas huius dictiõis
Baraliptõ cõstans ex duabus vniuersalib⁹
affirmatiuis. concludens pticularem affirma
tiuaꝫ. ⁊ sequit͛ illa forma ex barbari p cõuer
sionẽ cõclusionis ⁊ econtra. Alius modus est
clamẽtes directe concludens conclusionẽ sillo
gismi vocati clamerẽt. Ex quo seqtur alius q
clamẽtos appellatur. directe cõcludẽs. Item
alius modus est quẽ volumus frimeos ap/
pellari pfectus ex maiori particulari affirma
tiua. ⁊ minori vniuersali nagatiua concludẽs
directe pticularem negatiuã. Sequens dri/
masis adpelletur. cõcludens ex maiori parti
cularí affirmatiua. ⁊ minori vniuersali affir/
matiua particularem affirmatiuaꝫ. Sequẽs
fempasimo dicit͛ ex maiori vniuersali negati/
ua. ⁊ minori vniuersali affirmatiua cõcludẽs
indirecte particularem negatiuam. Itẽ alius
modus dicitur fempasimos. ex eisdem p̃mis
sis particularem negatiuam directe conclu/
dens. ¶ Penultimus modus frensison appel
latur. ex maiori vl'i negatiua. ⁊ minori ptícu
lari affirmatiua indirecte pticularẽ negatiuaꝫ
concludens. Ultimus modus frensisos ap/
pellatur. ex consimilibus premissis particu/
larem negatiuam directe concludens. Habꝫ
igitur figura quarta modos .xv. viii. directe
⁊ septem indirecte concludentes. ¶ Ex pre/
dictis patet quomodo figura quarta potest
omne genus problematis concludere sicut ⁊
prima. Differt autem hec figura a prima! in
modo faciẽdi scire. eo qd q̈ttuor primi modi
prime figure ex naturali aptitudine intellect⁹
ab eo faciliter apprehendunt͛. ⁊ ideo figura
maxime faciẽs scire est prima. Quibus acce/
ptis patere põt ꝙ si aliqua premissarũ fuerit
pticularis aut negatiua. conclusio etiã erit ta/
lis ⁊ tanta.

Sed iam incidit dubium vtruꝫ qui
libet modus alterius fi/
gure alter ab vno quattuor primoꝝ prime fi
gure possit reduci ad aliquẽ illoꝝ quattuor. ⁊
arguitur ꝙ nõ. q: aliquis sillogismus in ferio
non põt reduci ad festino. igitur aliquis in fe
stino nõ potest reduci ad ferio. tenet ꝯsequen
tia hic ,ppter hoc ꝙ si aliquis sillogismus po
test reduci ab aliquo modo ad aliquem mo/
dum. potest etiam ab eodem ad priorem re
duci. ⁊ arguit͛ antecedens. q: iste sillogismus
omnis homo asinum non videt. ⁊ sor. est ho

mo.igitur soꝛ.asinū non videt.est sillogismus
in ferio.⁊ iste sillogismus non potest reduci
ad festino.⁊ ꝑ ꝯsequens aliquis sillogismus
in ferio nō potest reduci ad festino.pꝫ ꝯn̄a ⁊
arguitur an̄s.qꝛ iste nō pōt reduci ad festino
nisi maioꝛ conuertatur simpliciter.sed maioꝛ
nō potest simpliciter conuerti sic significādo
igitur iste sillogismus nō potest reduci ad fe/
stino.⁊ arguitur antecedens.qꝛ si ista conuer
tatur simpliciter omnis homo asinum nō vi
det.conuerteretur in alteram illarum.aut cō
uertibilem.oēm asinum videns non est ho/
mo.aut in istam omnem asinum videns ho
mo nō est.sed in nullaꝫ illaꝝ conuertit̄.qꝛ il/
la in casu est vera.⁊ quelibet illaruꝫ est falsa.
qꝛ ponatur ꝙ quilibet hō aliquē asinū videat
⁊ aliquē etiā nō videat.⁊ nihil videat asinū
nisi homo.tūc ista est vera.omnis homo asi
num nō videt.⁊ ista est falsa.omnem asinuꝫ
videns nō est homo.qꝛ eius contradictoꝛia
est vera.nec in istam pōt cōuerti.oēm asinuꝫ
videns homo nō est.qꝛ in conuersione sim/
plici partes pꝛincipales extremoꝝ debēt sup
ponere eodē modo.⁊ etiā si sic ꝯuerteret̄ illa
simplicit̄.tūc ecōtra valeret argumētuꝫ.ꝯn̄s
est falsuꝫ.qꝛ nō seqtur.oēm asinū videns ho
mo nō est.igit̄ oīs homo asinum non videt.
igit̄ ⁊c.¶ Item aliqs sillogismus.in baroco
nō pōt reduci ad barbara. igitur ⁊c. pꝫ ꝯn̄a
⁊ an̄s arguit̄.qꝛ iste sillogismꝰ nō reduci ad
barbara.oīs lapis est inaiatus.soꝛ. non est in
aiatus.igitur soꝛ.nō ē lapis. ⁊ iste sillogismꝰ
est in baroco.igit̄ ⁊c.pꝫ ꝯn̄a ⁊ maioꝛ arguit̄
qꝛ nō pōt iste sillogismus reduci ad barbara
nisi ꝯtradictoꝛiuꝫ cōclusionis stat pꝛemissa in
barbara.sed ꝯtradictoꝛiū cōclusionis nō pōt
esse pꝛemissa in barbara cuꝫ sit singularis igi
tur ⁊c.¶ Item aliqs sillogismus in bꝛocar/
do nō pōt reduci ad barbara.igit̄ ⁊c.pꝫ ꝯn̄a
⁊ an̄s arguitur.qꝛ iste sillogismus nō pōt re
duci ad barbara.tm̄ suba non est accidens.
⁊ oīs substantia est aliquis.igit̄ tm̄ aliqd nō
est accidens.Ideo foꝛte dicit̄ concedendo ꝙ
pōt reduci.¶ Sed cōtra iste sillogismus nō
est bonus in bꝛocardo. igitur nec reductus
ad barbara erit bonus. ꝓbatur an̄cedēs. qꝛ
ꝯn̄s sillogismi est falsum ⁊ an̄s verū. hec.n.
ē falsa tm̄ aliqd nō ē accn̄s.qꝛ ex ea seqtur ꝙ
omne nō aliquid sit accidens.¶ Item si du/
bium sit veꝝ seqtur ꝙ oīs modus alius a pꝛi
mo pꝛime figure possit reduci ad istuꝫ ꝑ im
possibile.ꝯn̄s falsuꝫ.qꝛ ꝑ idem qlibet modus
ad quēlibet modū posset reduci.qꝛ si celarēt
posset reduci ad barbara.tūc ēt barbara pos
set reduci ad celarēt.qꝛ eadem est via reditꝰ
⁊ recessus.sed ꝓbatur pꝛima ꝯsequentia. qꝛ
celarēt potest reduci ad cesare.⁊ cesare potest
reduci ad disamis.⁊ disamis ad darii.⁊ da/
rii ad barbara.igitur ⁊c.⁊ sicut arguitur de
hoc.ita arguit̄ de aliis.¶ Item aliqs est sillo
gismus bonus in festino q nō conuertit̄ cuꝫ
sillogismo in ferio. igitur nō oīs sillogismus
in festino pōt reduci ad ferio. pꝫ ꝯn̄a ⁊ ꝓba
tur antecedens.qꝛ iste sillogismus nullum ve
rum est conclusio conclusa in ferio.⁊.b.ē cō/
clusio cōclusa in ferio.igitur.b.nō est verum
est sillogismus factus in festino.⁊ iste nō cō
uertitur cū sillogismo facto in ferio ex eisdeꝫ
terminis.igr̄ ⁊c.patꝫ ꝯn̄a.⁊ ꝓbatur an̄s.qꝛ
nō conuertit̄ cū isto nulla conclusio conclusa
in ferio.est aliquid verum.⁊.b.est conclusio
cōclusa in ferio.igitur.b.non est veruꝫ.⁊ iste
est sillogismus factus in ferio.igitur ⁊c. ⁊ ꝙ
non conuertatur ꝓbatur.posito ꝙ non sit ali
qua alia ꝓpositio a ꝓpōne que est altera sillo
gismoꝛum istoꝛuꝫ vl̄ eius parte.⁊ sit vterqꝫ
illoꝝ sillogismoꝛum mentalis.⁊ pꝫ ꝙ illi sillo
gismi non cōuertunt̄.qꝛ pꝛemisse in festino st̄
vere.sicut conclusio.sed in ferio conclusio est
falsa.quia se destruit.ideo sequitur ꝙ illi sillo
gismi non conuertuntur.quia si aliqui sillo/
gismi.aut conclusiones cōuertuntur opoꝛtet
pꝛemissas ⁊ conclusiones inuicem conuerti.
¶ Item aliquis sillogismus in celare non po
test reduci ad celarent. igitur ⁊c. patet ꝯn̄a
⁊ pꝛobat̄ an̄s.qꝛ iste sillogismus omne aial
aliquod animal non est ⁊ oīs homo aliquod
aial est igitur oīs homo aliqd aial nō est. nō
potest reduci ad celarent.quia maioꝛ non po
test cōuerti simpliciter.quia augeretur in cō
uersione simplici a non distributo extremo
ad distributum extremum.Ideo foꝛte dicit̄
ꝙ iste sillogismus est in cesare. ⁊ non potest
reduci ad celarent.Sed contra.quia ista non
est foꝛmalis consequentia.quia non sequitur
omnis fenix aliquod animal nō est. ⁊ omnis
fenix aliquod animal est.igitur omnis fenix.
fenix non est.

Ideo dicitur q oīs sillogismus in secūda tertia ⁊ quarta figura qui sit de terminis cōibus. ⁊ de propositionibus nō se falsificantibus. reducitur ad aliquem illorum quattuor. sed nō oȝ q ecōtra. ⁊ iō cessat primū argumentum ⁊ secunduȝ. ¶ Ad tertiū cuȝ arguitur. q iste sillogismus est bonus tantum substātia nō est accñs. ⁊ oīs substantia est aliquid. igitur tantū aliqd non est accñs. dī q nō pōt reduci. q: nō est bonus i aliquo mō. qa vt dictum est si aliqua premissarū fuerit exclusiua pp formalitatem consequētie oȝ demere exclusionē ꝯñtis. ¶ Ad aliā dī q qlibet modus ſm aliquaȝ oppositionē pōt reduci ad primū modū p̄me scōȝ dictuȝ nō tñ arguendo ſm omne genus oppositionis. vt pȝ volēti sillogismos formare. ¶ Ad aliud dictum est. ¶ Ad vltimū negat q iste sillogismus sit in cesare vt pbat argumētū.

Ostendemus nūc quas propositiones cōcludere possint expositorij sillogismi. ⁊ premittimus q nullus terminus pōt eē prius in mente alicuius q̄ƺ talis terminus demonstratiuus simplex. hoc. q: si nō. procederetur in infinitum in cōceptibus. Accipit secundo q nullū verbū pōt esse in mente alicuius prius q̄ƺ verbum substātiuū est. Ex quibus seqtur q nulla propositio pōt esse p̄us i mente q̄ƺ talis ꝓpositio. hoc est. Ex his quoq̄ȝ sequitur q q̄ƺ est aliquis terminus mentalis q per aliū terminū mentalē procedentem declarari non pōt. tñ aliqua propositio mentalis q̄ per nullam aliā in intellectu declarari aut generari pōt. q: aliter esset processus i infinitū in euidentijs. Ex quibus vltra seqtur q conceptū cōem precedit aliq̄ propositio in mente. pȝ etiā q prius est in mente propositio affirmatiua q̄ƺ negatiua. ⁊ de secundo adiacente q̄ƺ de tertio. ⁊ cathegorica q̄ƺ ypothetica. ⁊ gnālr incōplexū q̄ƺ cōplexū. ⁊ qm̄ pbare aliquā ꝓpositionē est ipsaȝ declarare. iō est aliqua propositio q̄ nō est probabilis. ⁊ ē illa cuius nullus terminus est per alium terminū in intellectu precedentē generabilis. Et qa aliqui sunt termini ⁊ propositiones declarabiles seu mediati. ideo concludit q terminoꝝ ſm quos. aut p quos propositiones sūt probabiles. aut nō probabiles quidam sunt declarabiles seu mediati. ⁊ qdam imediati ⁊ nō probabiles. ⁊ terminū hic appello partē propinquā grāmatice orōnis puta nomen vel verbū. aut aliquā orōnis partem cathegorematicā. aut sincathegorematicā. oīs aūt terminus est mediatus. aut imediatus. q̄re etiā propositiones ⁊ alie partes orōnis indeclinabiles sunt mediate. vel immediate q̄uis nullum terminum habeant inferiorē. aut superiorē. q: describi possunt. Terminum aūt imediatum voco simplicē terminū demonstratiuū. aut subiuū verbū quo nō cōtigit in suo genere notiorem reperiri. Ex quo seqt q nō oīs terminus demōstratiuus simplex est immediatus sicut sunt tales termini. talis taliter. tantus demonstratiue tenendo.

¶ De sillogismo expositorio.

Superest cum sit ostensum qualiter ordinentur forme facientes scire a priori ostēdamus regulas generantes sciam a posteriori. ſm quas formāt sillogismi. quos expositorios vocant. Et est hec suppositio generalis i q̄ttuor figuris. q in quolibet sillogismo expositorio terminus q est medius est terminus discretus. aut aggregatus ex termino cōi ⁊ discreto. ⁊ in omni figura fit sillogismus bonus expositorius affirmatiue. vt in prima figura hoc currit ⁊ hō est hoc. igitur hō currit. In secunda currens est hoc. hō est hoc. igit hō est currens. In tertia hoc currit ⁊ hoc est hō igit homo currit. In quarta etiam. vt hō est hoc. ⁊ hoc currit. igit hō currit. directe aut i directe concludēs. Sillogismi aūt negatiui maiori existente negatiua in prima secunda ⁊ tertia figura sequitur cōclusio negatiua directe cōclusa. vt hoc nō currit hō est hoc. igit hō nō currit. maiori aūt existente negatiua i quarta figura. minori exñte affirmatiua seqt cōclusio directe vel indirecte d̄ incōsueto modo loquēdi. Sed i ea de figura minori existēte negatiua ⁊ maiori existente affirmatiua sequitur conclusio indirecte de consueto vl de inconsueto modo. minori antē existente negatiua in prima secunda ⁊ tertia figura nō seqt aliquid. nisi concludatur indirecte de incōsueto modo. vt nō sequitur hoc currit ⁊ homo

nō est hoc.igiť hō nō currit. Ex qbus pōt
patere ꝙ in nulla figura ex oibus vlib⁹.aut
ex oibus indefinitis sillogizari pōt.nisi in se/
cunda.in secunda aūt bene ꝯtingit.vt currēs
est hoc.⁊ hō est hoc.igiť hō est currens.silr
sequiť omne currens est hoc.⁊ ois hō ē hoc
igitur ois hō est currens.

Sed contra forte arguitur pro
bando ꝙ sillogis/
mus expositorius affirmatiuus nō est bona
consequentia.vt hoc currit ⁊ hoc est sor.in/
quantum sor..igitur sor.inquantum sor.cur
rit ꝯsequēs.n.ē impossibile ⁊ aūs cōtingēs.
¶ Itē nō sequiť hoc currit.⁊ tm̄ hoc est sor.
igiť tm̄ sor.currit. ¶ Itē nō sequiť hoc falsi
ficat se.⁊ hoc est.a.igiť.a.falsificat se ꝯñs.n.
est falsum.⁊ aūs verꝫ demōstrando ꝯñs per
aūs.⁊ sit.a.nomen singulare consequentis.
¶ Itē nō sequitur hoc corpus est maius.b.
⁊ hoc corpus est.a.numerus.igiť.a.nume/
rus est maior.b.ponať.n.ꝙ.b.sit medietas
a.corporis.⁊ ponamus gr̄a argumēti quan
titatē nō distingui a re quanta.⁊ seqtur ꝙ an
tecedens est verꝫ.⁊ ꝯñs falsum.falsum est.n.
ꝙ iste numerus sit maior.b.qr nō est maior
numerus.neqꝫ maior quātiats.qr nō maior
numerus ē.a.qꝫ.b.imo nec maior quātitas
lꝫ sit maior quantitas cōtinua. ¶ Itē nō seq
tur.hoc ē pr̄ ⁊ hoc est filius.igiť filius ē pr̄.

Sed ad p̄imū ⁊ secundū dr̄ ꝙ minori
existente exclusiua.aut reduplica/
tiua nō seqtur cōclusio cū dictione exclusiua
aut reduplicatiua.sed bene sequiť dēpta di/
ctione exclusiua.aut reduplicatiua. ¶ Ad ter
tiū diceť in insolubilibus. ¶ Ad aliud dr̄ ne/
gando istā ꝯñam.hoc corpus est maius.b.⁊
hoc corpus est.a.numerus.igiť.a.numerus
est maior.b.sed solū seqtur cōcludendo ma/
iorē extremitatē de minori ꝙ.a.numerus est
maius corpus.b.qr maior extremitas dꝫ eē
ly maius.cū suo substātiuo.⁊ ita generaliter
dr̄ in sillogismis expositorijs.ꝙ maior extre/
mitas dꝫ concludi de minori.⁊ iō frustra cō
cediť.ꝙ ille numerus est maior.b.⁊ nō ma
ior numerus.b.ista intensio est maior.b.intē
sione.⁊ tm̄ nō est maior intensio.b.intensione
lꝫ forte sit maior quātitas. ¶ Ita etiā frustra
dr̄ ꝙ illa rarefactio erit vniformis ꝑ totaꝫ.a.
horā.⁊ nō erit vniformis rarefactio.qa adie
ctiuū positū a parte predicati illo mō semper
adiacet suo substantiuo posito a parte subie/
cti sicut in sil'ibus sor.est albus.⁊ hō hoīe est
maior.significant.n.ille ꝙ sor.est albus sor.⁊
ꝙ hō hoīe est maior hō.⁊ sic de alijs. Sed si
contra forte arguitur ꝙ ista foret impossibi/
lis sor.est maior platone.⁊ silr ista sor.est dif
ferens a platone. Diciť concedendo vtrūqꝫ.
Unde sor.nō est alius a platone.licꝫ sit aliud
vel alius hō. ¶ Ad aliud dr̄ forte ꝙ nō valꝫ
iste sillogismus.qa oportet ꝙ maior ⁊ minor
regulentur ꝑ dici de omni.vt sic omne quod
est hoc est pr̄.⁊ omne quod est hoc est filius
igitur filius est pr̄.tunc.n.valet ꝯña.sed an/
tecedens est falsum vt forte dr̄. ¶ Sed cōtra
istā responsionē arguiť.qa aliqd qđ est pater
est filius.⁊ nihil est pater qđ non sit filius.ni
hil.n.est pr̄ nisi essentia diuina.igiť omne qđ
est pr̄ est filius. ¶ Itē nihil preter patrē est fi
lius in diuinis ꝑsonis.igiť ⁊c̄. ¶ Ideo aliter
dicitur ꝙ nō est formalis ꝯña sillogismus ex
positorius nisi concludať conclusio ꝑ talē ter/
minū qđ est.vt hoc est pater ⁊ hoc est filius
igitur quod ē pater est filius.quāqꝫ illud nō
oporteret ponere nisi vbi vna res vlis ē plu
ra singularia. In alijs autꝫ nō erat argumē
tum.sed idē de forma argumenti. ¶ Itē pro
babiliter dicitur ꝙ hec pater est filius signifi
cat disiunctiue sic ꝙ ꝑsona pr̄is est ꝑsona filij
vel res q̄ est pater est res que est filius.⁊ hoc
est verum.sed de hoc nō plus nunc. ¶ Itēꝫ
nō sequitur hoc pōt esse iustū ⁊ hoc est non
iustum.igiť nō iustū pōt esse iustum.antece/
dens enim est contingens ⁊ ꝯñs impossibile
qa tantum iustum pōt esse iustū.qa iustū pōt
esse iustum.⁊ nihil nō iustū pōt esse iustum.
¶ Itē nō sequitur hoc ꝑ totā istam horā au
gebitur.⁊ hoc est vel erit sor.igitur sor.ꝑ to/
tam illam horā augebiť.qa in casu aūs est ve
rum ⁊ ꝯñs falsum.ponendo ꝙ sor.sit bipe/
dalis quātitatis.⁊ vnū eius pedale sit.a.qđ
augebitur vniformiter in ista hora ad sexqal/
terum.⁊ ꝙ sor.residuū quātitatis deperdat
vniformiter adequate in hora illa.ita ꝙ soluꝫ
a.remanebit sor.⁊ seqtur si illud argumen/
tū valet ꝙ sor.ꝑ totam istaꝫ horā augebitur.
qa.a.ꝑ totam istam horā augebitur.⁊.a.erit
sor.igiť sor.ꝑ totā illā horā augebiť.tenet cō
sequētia ꝑ regulā. ¶ Sed arguitur.ꝙ nō.qr

sor.ꝑ totã illã horã diminuet᷑.qꝛ sor.ꝑ totam illã horã plus deꝑdet q̃ꝫ ipse acqret vt sequitur ex casu.igitur ꝑ totã illã horã ip̃e diminuetur.igit᷑ nõ augebit᷑.pꝫ ꝯña.qꝛ ip̃e nõ simul diminuet᷑ ⁊ augebitur. ¶ Itẽ qꝛ si ip̃e precise tm̃ acquireret in illa hora q̃ꝫtum deꝑderet ip̃e nõ augeretur.igitur si ip̃e plus deperdet q̃ꝫ acquiret ip̃e nõ augebitur. ¶ Itẽ arguit᷑ in eodẽ casu ꝙ sor.erit minor sor.ꝑ magnum tẽpus.qꝛ.a.ꝑ magnum tp̃s.erit minor sor.⁊ a.est vel erit sor.igitur sor.ꝑ magnũ tp̃s erit minor sorte.ꝯñs falsum.qa sor.ꝯtinue erit eq̃lis sorti.sed qñcunqꝫ ip̃e erit eq̃lis sor.nõ erit minor.ideo ⁊c̃.minor arguitur.qa sequitur sor.in.a.instanti gr̃a exẽpli erit minor sor.ergo pro tũc nõ erit eque magnus cum sor.tꝫ ꝯña ab exposita ad alterã exponẽtem. ¶ Itẽ ponatur ꝙ fimus in fine hore in instãti i quo incipit esse.ita ꝙ.a.est sor.⁊ sequitur ꝙ in illo instanti sor.icipit esse sor.⁊ desinit esse sor.⁊ tñ sor.imediate ante hoc instans.qđ ẽ pñs fuit sor.⁊ imediate post instans qđ est pñs erit sor.ponẽdo cõtinue ꝙ sor.sit terminus discretus.ꝯñs est impossibile.⁊ arguitur cõsequẽtia.qa.a.incipit esse sor.⁊.a.est vel incipit esse sor.igitur sor.incipit esse sor.pꝫ ꝯña.⁊ maior arguitur.qa in instãti qđ est pñs.a.est sor.⁊ nõ imediate ante instãs qđ est pñs.a.fuit sor.qa ꝯtinue ante instãs qđ est pñs.a.erat ꝑs sortis.qñ erat.sed iã altera ꝑs arguitur.s.ꝙ sor.desinit esse sor.qꝛ ponat᷑ cũ toto casu ꝙ.b.fuit vna de partibus sortis.⁊ iã sit primũ instãs in quo nõ est ꝑs sor.tũc arguit᷑ ꝙ sor.desinit esse sor.qa hoc desinit esse sor.demõstrato.a.⁊.b.⁊ hoc est vel desinit esse sor.igit᷑ sor.desinit esse sor.pꝫ ꝯña ꝑ regulaꝫ ⁊ maior arguit᷑.qa hoc in instãti qđ est pñs nõ est sor.⁊ imediate ante instãs qđ est pñs hoc fuit sor.igit᷑ hoc desinit esse sor.pꝫ ꝯña.qa istas cãs veritatis hꝫ ly desinit.⁊ si sic sequitur tota ꝯclusio.s.ꝙ sor.desinit esse sor.⁊ ꝙ sor.incipit esse sortes qđ fuit probãdũ. ¶ Itẽ data ista regula seq̃t᷑ ꝙ nullus hõ vnq̃ꝫ desinet esse.⁊ ꝙ q̃libet hõ est eternus.⁊ ꝙ nullus hõ vnq̃ꝫ morietur.⁊ arguit᷑ ꝯña.qa iste binarius demõstrãdo materiam sortis ⁊ eius formam nunq̃ꝫ desinet esse.⁊ iste binarius est vel erit sortes.igitur sortes nunquam desinet esse. Ideo sorte conceditur ꝙ sor.nunquam desinet esse.propter id ꝙ iste binarius nunq̃ꝫ desinet esse. ¶ Sed contra.non cõtinue erit ista materia nec continue erit ista forma siue ista anima.igitur nec ꝯtinue erit iste binarius.igit᷑ nõ ꝑꝑ hoc est concedẽduꝫ ꝙ sor.nũq̃ꝫ desinet esse.qꝛ iste binarius nũq̃ꝫ desinet esse.pꝫ ꝯña.⁊ ꝓbatur añs.qꝛ ista materia nõ continue erit substãtia.nec continue erit corpus.igit᷑ ista materia nõ ꝯtinue erit materia.pꝫ ꝯña ⁊ ꝓbat᷑ añs.qꝛ ponatur ꝙ illa materia aliqñ diuidet᷑ in duas vel in tres ꝑtes disiunctas.seu discõtinuas sicut de facto aliqñ erit.⁊ seq̃tur tũc.ꝙ hec materia nõ erit materia.qa nõ erit corpus.qꝛ omne corpus est ꝯtinuũ.nec erit substantia.sicut nec vniuersum est substãtia nec corpus. ¶ Item arguit᷑ ꝙ nõ ꝯtinue erit ista aĩa.qꝛ nõ ꝯtinue erit illa aĩa actus.i.forma substãtialis prima corporis physici organici in potẽtia vitã habẽtis.iđ nõ ꝯtinue erit ista aĩa.tꝫ ꝯña a diffinitione ad finitũ.nõ est.n.aĩa nisi animet.cuꝫ ab aiando dicat᷑. Ita etiã arguit᷑ ꝙ iste binarius nõ ꝯtinue erit iste binarius.qa separata materia i tres vel plures ꝑtes discõtinuas.iste q̃ iã est binarius nõ erit binarius.qa erit trinarius aut q̃ternarius sic ꝙ non binarius. ¶ Itẽ sor.est materia ⁊ aĩa intellectiua ab eo distincta.⁊ a vegetatiua.⁊ sensitiua.igit᷑ sor.nõ eternaliter erit.ꝯña pꝫ.⁊ añs est dubitãdũ.igit᷑ ꝯñs nõ est negãdũ. ¶ Sed ad ꝑmũ dr̃ negãdo ꝯñaꝫ.nec arguit᷑ ꝑ regulã.qꝛ semper hec duo seruãda sunt ꝑ regulis generalibus.primũ ꝙ in sillogismis nũq̃ꝫ est arguendũ a nõ distributo ad distributũ ꝑꝑ formã ꝯñe.sm̃ ꝙ in sillogismis termini nõ debẽt ꝑ pluribus supponere in antecedente q̃ꝫ in consequẽte de forma.⁊ aliter nõ sunt sillogismi. Ex q̃bus duobus patet.ꝙ iste nõ est bonus quia iste terminus non iustus distributionẽ includens non sumitur eque ample in p̃missis.sicut in ꝯclusione. Sed deberet sic sumi minor.⁊ hoc põt esse nõ iustũ.⁊ hec eẽt falsa qꝛ significat ꝙ hoc põt esse aliq̃d qđ nõ põt eẽ iustũ.sicut declaratũ est.vbi tractatũ est đ terminis infinitis.⁊ sicut ista nõ valet.sic nec ista.hoc erit veꝝ.⁊ hoc est aliud a vero.igit᷑ aliud a vero erit veꝝ.hoc põt currere.⁊ hoc est aliud a currente.igitur aliud a currẽte potest currere. Et per hoc soluitur argumen-

tum per quod arguitur. ꝙ hec consequentia
non valet. a. incipit esse verum. ⁊ nullu; dif
ferens ab. a. aut non. a. incipit esse verum.
igit̃ tantum. a. incipit esse ver̄. Et si arguit̃
ꝙ non nigrum potest esse album. ⁊ iniustum po
test esse iustum. igitur non album potest esse
album. ⁊ non iustum potest esse iustum. ne
gat̃ consequentia prima. ⁊ an̄s secunde. quia
terminus infinitus est superior ad terminu;
priuatiuũ. ¶ Ad sc̄dm cũ arguit̃ ista cõclu-
sio. ꝙ sor. augebit̃ ꝑ totã istã horã. ⁊ ꝑ eãde;
horã diminuet̃. dı̄ ꝙ ꝯclusio est ĩpossibilis.
sicut ꝓbat argumẽtũ. ⁊ ad casu; ibi factũ. dı̄
ipm negãdo. ex illo. n. sequitur illa ꝯclusio. vt
p; intelligẽti materiã. admisso tñ ꝙ sor. idem
numero possit augeri ⁊ diminui. ⁊ hr̄e alias
ꝑtes q̄; habeat. ꝯcedendũ est ꝙ. a. nõ augebi
tur cũ residuo casus. q; sor. ñ augebit̃. ⁊ sor.
est vel erit. a. igit̃. a. nõ augebit̃. Et cũ infer
tur vltra ĩ eodẽ casu ꝙ sor. ꝑ magnũ tp̄s erit
minor sor. negat̃ illa ꝯña. q; cõtinue erit eq̄lis
sor. vnde cõcedendu; est ꝯsr̄ter ꝙ l;. a. sit mi
nor sor. ⁊ cõtinue erit ita ꝙ. a. est minus sor.
ante finẽ hore. tñ. a. nunq̄; erit minus sor. q̄a
cõtinue. a. erit eq̄le sorti. q; ꝯtinue sor. erit eq̄
lis sor. ¶ Ad aliud cũ infert̃ ꝙ sor. incipit eē
sor. ⁊ sor. desinit esse sor. ponẽdo cũ toto ca-
su ꝙ sor. fuit. ⁊ ĩmediate post hoc erit. dı̄ ne-
gãdo cõclusionẽ ꝓ vtraq; ꝑte in dato casu.
Et ad argumẽtũ cũ dı̄. hoc incipit esse sor.
⁊ hoc est. vel incipit esse sor. igit̃ sor. incipit eē
sor. ꝯcessa ꝯña. negatur maior. Et cũ arguit̃
pro maiori in hoc instãti qd̄ est p̄ñs. a. ẽ sor.
⁊ nõ ĩmediate ante instãs. qd̄ est p̄ñs. a. fuit
sor. igit̃ ⁊c̃. negat̃ minor. q; ĩmediate ante in
stãs. qd̄ est p̄ñs sor. fuit sor. ⁊ sor. est vel fuit
a. igit̃ ĩmediate ante instãs. qd̄ est p̄ñs. a. fu
it sor. ⁊ negat̃ etiã in eodẽ casu ꝙ sor. desinit
esse sor. ⁊ negat̃ ista ꝯña. in instãti qd̄ est p̄ñs
hoc nõ est sor. demõstrato. a. ⁊. b. ⁊ ĩmedia
te ante instãs. qd̄ est p̄ñs hoc fuit sor. igitur
hoc desinit esse sor. q; ista nõ est sufficiens cã
propositionis verificãde ꝑ istũ terminũ desi
nit. sed o; sic arguer̃. hoc nõ est sor. nec aliqd
qd̄ ẽ. ẽ sor. ĩmediate ante hoc fuit hoc. ⁊ hoc
ĩmediate ante hoc fuit sor. igit̃ hoc desinit eẽ
sor. Sicut etiã non seq̄t̃ in terminis diuinis.
¶ Posito ꝙ iã sit primũ instãs. in quo verbu;
nõ sit vnitũ nature humane. seruata ipa na-
tura humana. tunc hoc nõ est deus demon-
strãdo deũ ⁊ naturã humanã. ⁊ ĩmediate an
te hoc fuit deus. igit̃ hoc desinit esse deus. cõ
sequẽs est falsum. q; si hoc desinat esse deus
⁊ nihil põt desinere eẽ deus nisi deus. igitur
deus desinit esse deus. S; o; addere ꝑ illo
antecedẽte. nec aliqd ꝙ est deus. ĩmediate an
te hoc fuit hoc. si ꝯña d; esse formalis. q̄;uis
ecõtra nõ sit ꝯña bona de forma. Sed hec re
sponsio non videt̃ esse necessaria;. q; ex ea se
quuntur multe cõclusiones. que aut sunt im
possibiles. aut non multu; distantes ab im-
possibili. sequitur enim ꝙ. a. ⁊. b. iam sunt eq̄
lia. ⁊. a. ĩmediate post hoc erit duplum ad. b
⁊. a. nihil acquiret. sed deꝑdet. ⁊. b. nihil de-
perdet. sed acquiret deducta rarefactione ⁊
condempsatione. ¶ Item sequitur ꝙ non si
ab equalibus equalia auferãtur remanentia
erunt equalia. ¶ Item ꝙ. b. augebitur ⁊. a.
diminuetur. ⁊ nunq̄; post hoc. a. vel. b. auge
bitur aut diminuetur. ¶ Ite; ꝙ. a. distat. a.
b. per pedalem distantiam. ⁊ sine motu loca
li. a. versus. b. aut econtra. a tanget. b. ¶ Itẽ
ꝙ per totam istam horam. a. erit album. ⁊ ꝑ
totam istam horam idem. a. erit nigrum. ⁊
per totam istam horam. a. mouebitur vni-
formiter. quo ad tempus. ⁊ per eandem ho-
ra; mouebitur difformiter quo ad tempus.
¶ Item sequitur contra istam positione; ꝙ
a. ⁊. b. propositiones in. c. istanti conuerten-
tur significando omnino sicut significabant
ante. c. ⁊ continue manebunt s̃m ordines iã
datos vna existente vera. ⁊ alia falsa ante. c.
consequens impossibile. quia si iste conuer-
tentur. in. c. instanti. ⁊ modo sunt omnino sic
significantes sicut significabunt in. c. ⁊ illos or
dines quos iam habent habebũt in. c. ⁊ ecõ
tra iam ipse ꝯuertuntur. ¶ S; arguitur cõ
sequentia retento casu priori. quia capiantur
iste due propositiones. hoc est sor. demon-
strato. a. ⁊ hoc est sor. demonstrato sorte to-
tali in principio. ⁊ sequitur ꝙ hec ẽ falsa hoc
est sor. demonstrando. a. ⁊ erit falsa per to-
tam illam horam. ⁊ ista est vera. hoc est sor.
demonstrato sor. ⁊ manebit vera continue
demonstrando sor. vsq; in finem hore. ⁊ tũc
sequitur tota conclusio. scilicet ꝙ. a. ⁊. b. sit. a.
prima. b. secunda conuertentur in instanti. c.
quia subiecta ⁊ predicata cõuertẽtur cũ aliis

partibus. igitur &c. cum idez precise demonstretur. sint enim iste metales sic significando. & precise eode demrato. ideo sequitur conclusio tota probanda ponendo q per tota istam hora erunt a. & b. propones sic significantes sicut iaz significant & vna erit vera otinue. & alia falsa per ea dem horam. & tn in fine ouertent vtraqz existente vera. ¶ Itez sequitur q per nihil differt a capite. ¶ Item sequitur q idem pot seipsum generare. ¶ Ite q iste termin⁹ sor. e termin⁹ accidentalis. q2 affirmatiue & negatiue de eo dem predicat preter sui corruptione. Et etiaz sequitur de istis terminis homo. & aial. q2 sm istos auctores pars hois no est homo. ¶ Ite sicut concedut de sorte ita possunt cocedere de hntibus aiam extensaz sensitiua aut vegetatiua. Et per idem eque bene pnt & per eunde modu rndedi concedere de igne. & aqua. & aliis copositis naturalibus. nec cotra mouet argumetuz de verbo. q2 vna res est plura in diuidua. & no sic est in istis singularibus nec cotra eos valet Arist. q2 otra eu dicut. ¶ Sz si forte negat q subiecta simpliciter ouertat tunc arguit istaz copulatiua ee possibilez hoc est sor. & hoc no est sor. in quar vtraqz significat subiectum solu sor. & solu pro sorte suppo nit. Ideo alr rndet ad casum prius positum negando. & dicit q sor. no pot hre alia ptem qua ipse hz. & breuiter ita rndet de sor. sicut rndet de plata aut ignevel aq negando q aliquis istor possit augmetari per acqsitionem suaru partiu. Solemus tn tales casus admittere vbi argumeta no petant difficultatez talem. s. vtruz res que est in principio sit eadez q remanet in fine vl no. ¶ Et si cotra arguitur per Arist. in primo de generatione ponetez animata proprie augeri. d2 q modus loquedi Arist. e ita otra pcedente locutione seu rnsio nez sicut otra istam. q2 pcedens opinio ponit vnica aiam in hoie indiuisibile sm cuius remanetiam ponit remanere eudez hoiem q auget aut diminuit. Arist. aut preter sensitiua posuisset intellectu appropriatu sicut syllogizari pot ex variis textibus eius & deducet infra cu arguet de inceptione & desitione rer vbi rndet modo loquendi. Aristo. & variis coclusionibus que apparet false q tn sm rei veritate speculantibus sunt vere. ¶ Negadu est aut sm ista opinione q homo non possit alterari. & q homo no possit localiter moueri. & q no possit rareficri. & odepsari. qzuis ipse no possit augeri nec diminui vn aliquis homo fuit q nec danabitur nec saluabitur. ¶ Itez aliqd fuit baptizatu qd adhuc no est qd no desinit esse homo. nec desinet esse ho & tn illud nunc est homo. ¶ Itez aliqd qd no est deus fuit deus. ¶ Itez aliquid erit homo qd iam no est homo. & tn no incipit nec incipiet esse homo. & erit homo per tps & q aliq pars sor. sine motu ad quatitatem fit quadrupla ad sor. igit &c. ¶ Ad alia forma cum arguit q homo est eternus. & q homo morietur. & q homo nunq desinet esse. d2 negando q homo sit eternus. aut ppetuus. nec valet illa ons i. iste binarius est eternus & iste binarius est iste homo. igit iste homo est eternus. sed sequit q iste homo est eternus numerus. no est igitur homo ppetuus lz ipse ppetuo aut ppetualiter erit. ¶ Secuda coclusio pot probabiliter cocedi. s. q nullus ho morietur intelligedo per illam q nullus homo desinet esse per sepationem aie a materia. si tn intelligitur q nullus homo moriet. s. q nullius aia separabitur a materia illud negaduz est. ¶ Tertia vero oclusio cocedit q nullus homo desinet esse. q2 iste binarius nunq desinet esse qzuis desinet esse illa anima & desinet esse illa materia. q2 nulla materia corporis aut compositi necessario est materia. & et no propter hoc sequitur q iste binarius desinet esse. igitur &c.

¶ De eodem syllogismo resolutorio.

O Stendimus nunc quas propositiones etia concludere possint expositorii sylli. & premittamus q terminorum sm quos & per quos probari possunt propositiones quidam sunt mediati. & quidaz immediati. & voco hic terminum partem ppinquam oronis gramatice. s. nomen vel verbum &c. Terminorum vero imediatorum quidam sunt imediati a priori & quidam a posteriori. Immediati a priori sunt termini comuni transcendentes. vel verbum substantiuum. vel verbum ampliatiuum. pot. non distinguendo potentiam contra actum. ex quibus costituitur pn cipium notissimum a priori sicut qdlibet ens

ẽ vel nõ ẽ. ⁊ iõ ista est imediata a priori ens est. Terminus vero imediatus a posteriori est terminus singularis demõstratiuus quo nõ contingit notiorẽ hr̃i. Ex qbus pꝫ ꝙ in solo ꝓnoĩe. verbo ⁊ aduerbio ↄtingit imediatos terminos a posteriori reperiri. In oĩbus aũt partibus orõnis mediatos terminos reperire cõtingit. q̃uis nõ q̃libet terminus sit mediatus vel imediatus. Terminoꝝ mediatoꝝ q̃dã sunt resolubiles q̃dã exponibiles de quibus dictũ est. ⁊ si aliq̃ sint officiabiles dicet̃ cũ de modalib⁹ dicemus. Terminus resolubilis est terminus cõis. aũt discretus nõ demonstratiuus. quo cõtingit aliquẽ terminũ imediatũ notiorẽ reperire. eãdẽ rẽ significantẽ. ꝑ quẽ ↄcludi põt. refert tñ in resoluendo verba ⁊ alias ꝑtes orõnis. q: in resoluendo alias ꝑtes orõnis a verbo capit̃ terminus q̃ est notior a posteriori. ĩ resoluẽdo vero verba capit̃ terminus q̃ est notior a priori. s. v̾bũ substantiuũ. huius. n. resoluende hoc currit. resoluẽs est hec. hoc est currẽs. iõ bene sequitur tanq̃ꝫ a priori. hoc est currens. igitur hoc currit. ⁊ iõ a resoluente ad resoluẽdaꝫ vel cõpositã in verbis valet argumẽtum de forma ⁊ nõ econtra. In aliis aũt partib⁹ orõnis nõ valet de forma a resoluenda vel cõposita ad resoluentẽ nec ecõtra. sed de forma bene valet a resoluentibus ad resoluendam. Cõuenit aũt inter verba resoluẽda ⁊ alias partes orõnis. q: semꝑ a resoluentibus ad resolutã arguit̃ cõponendo. ⁊ vꝫ ↄñа. ⁊ nõ econtra de forma. Ex predictis põt patere primo ꝙ hec est imediata a posteriori. hoc est. ⁊ ꝙ hec est imediata a priori. ens est. ⁊ ad hoc ꝙ aliqua sit imediata a priori oꝫ ꝙ verbũ ⁊ subm verbi ⁊ predicatũ si predicatum hꝫ sint immediata a priori. nõ tñ requirit̃ ꝙ quilibet terminus in propositione imediata a priori sit ꝑ se notus. In propositione vero imediata a posteriori. q̃. s. nõ põt a posteriori probari requirit̃ q̃uelibet terminũ imediatum esse a priori aut a posteriori. Ex qbus pꝫ ꝙ denominatio ꝓpositionis imediate a posteriori vel a priori capitur ab extremo vel extremis. ⁊ nõ a verbo substantiuo. ¶ Itẽ pꝫ ꝙ nõ q̃libet terminus discretus est imediatus. nec q̃libet terminus demõstratiuus est imediatus. q: isti termini taliter talis ⁊ tãtus nõ sunt imediati q: iste sunt de indefinitis. talis hõ currit. tantus hõ currit sor. demõstrato. ¶ Ex predictis quoq; hec regula colligenda est. ꝙ q̃libꝫ propositio. cuius primus terminus est resolubilis resolubiliter tentus nõ verbalis ꝓbari dꝫ ꝑ duo demõstratiua nisi fuerit exceptiua. qd̃ dr̃ ꝑꝑ tales propositiones aĩal preter asinũ est irrationale. q: semꝑ ꝓbõ propositionis ꝓbabilis aliquo termino dꝫ icipi a primo termino sm̃ quẽ ipa est ꝓbabilis illo mõ quo iste terminus est in propositione probabili. Ex quibus pꝫ ꝙ nõ q̃libet propositio indefinita est ꝓbabilis ꝑ duo demõstratiua. q: talis ꝓpositio. tm̃ aĩal est hõ nõ est ꝑ duo demonstratiua probabilis. sed exponenda est.

¶ Itẽ ista indefinita non est ꝑ duo demõstratiua cõcludenda incipit hõ esse. q: nõ seq̃tur incipit hoc esse. ⁊ hoc est homo. igit̃ incipit hõ esse. ¶ Itẽ nõ sequitur. ꝓmittitur hoc. ⁊ hoc est denarius. igitur ꝓmittitur denarius. Cũ premissis tñ aduertatur ꝙ nõ valet hoc argumentũ. primus terminus huius propositionis simplicis cathegorice est resolubilis. igit̃ hec propositio est resolubilis. q: ista ꝓpositio nõ est resolubilis sor. inquantum hõ est aĩal ⁊ primus terminus ẽ resolubilis. ¶ Itẽ nõ vꝫ hoc argumentum. primus terminus huius propositionis cathegorice simplicis est exponibilis. igitur hec est exponibilis. q̃a neutra istaꝝ est exponibilis. aliud a sor. currit. differens a platone disputat. quãuis prim⁹ terminus sit exponibilis. q: illi termini aliud differens sunt resolubiles in illis propositionib⁹ ⁊ non sunt exponibiles in illis.

Sed iam incidit dubiũ. vtrũ q̃dlibet verbũ adiectiuum sit resolubile in verbũ substãtiuũ ⁊ suũ participiũ. ⁊ arguit̃ ꝙ nõ. primo q: hoc verbũ incipit in ista ꝓpõne. icipit aliq̃d instãs qd̃ non est esse. nõ est resolubile in sum es est ⁊ suuꝫ participiũ ⁊ illud ẽ v̾bũ adiectiuũ. igit̃ ⁊c̃. pꝫ ↄñа ⁊ arguit̃ maior. q̃m̃ ista ẽ falsa. incipiẽs esse ẽ aliq̃d instãs qd̃ nõ ẽ. ¶ Scd̃o. hoc verbũ ꝓmittit̃ in ista ꝓpõne. ꝓmittit̃ denarius. nõ resoluit̃ in ẽ ⁊ suũ participiũ. q: si sic maxime resolueret̃ in istã. ꝓmissus denarius ẽ. sed nõ ẽ sic. q: stat ꝙ ꝓmittat̃ denarius cum hoc ꝙ nullus denarius sit ꝓmissus. qd̃ indicẽdo casuꝫ pꝫ. ¶ Tertio q: nõ seq̃tur hoc le

Sct.igit hoc ē lectur vel hoc erit legens.pʒ q: in casu est aṅs ver.ꝛ ꝯṅs falsum.q: sicut est supra in ista ꝓpositione ꝛ in ꝯsilibus.antixp̄s est lecturus.ꝛ in cōsilib⁹ si illa ꝓpositio sit vera sic significādo ex cōpositione suorū terminor supponit ly lecturus respectu hui⁹ verbi ē.ꝛ nō ampliat a se neqꝫ ab illo verbo ē.igit supponit ꝓ eo qd̄ est.ꝛ si sic.tunc segtur ꝙ si antixp̄s est lecturus antixp̄s est lectur qd̄ est.sc̄da ps ꝯṅtis ē falsa i casu eodē. qa si iste termin⁹ legēs sit ptcipiū p̄ntis tp̄is solū ꝑ modū p̄ntis significās legēs qd̄ ē significat.ꝛ ꝑ ꝯṅs sensus est ꝙ si antixp̄s erit legēs ꝙ ātixp̄s erit legēs qd̄ ē.qd̄ ē ꝯtra casuʒ.

¶ Quarto.multa sunt verba adiectiua q̄ carēt participijs reqsitis ad hor resolutionē.ꝛ id̄ nulla hax ꝓpositionū.sorē tedet leger sor. meminit lectionis.potest resolui mō dicto.

¶ Quinto si verbū adiectiuū resolueretur aut resolueret in terminū magis cōem.aut in terminū minus cōeʒ.ꝛ suū participiū.sʒ in nullū hor resoluit.igit nō resoluit in aliqd̄ verbū.pʒ ꝯṅa ꝛ maior ꝛ minor arguit. q: nullū vbū est terminus cōis.igit nullum verbū resoluitur in terminū cōeʒ ꝛ suū participiū.pʒ ꝯṅa.ꝛ aṅs arguit.q: ois termin⁹ cōis est p̄dicabilis de plurib⁹.sed nullū verbū ē p̄dicabile de plurib⁹.igit nullū verbuʒ est terminus cōis.pʒ ꝯṅa ꝛ minor arguitur. q: nullū verbū est p̄dicabile.igit nullū vbū est predicabile.de plurib⁹.pʒ ꝯṅa ꝛ aṅs arguit.q: in talibus.tu curris.tu es.verbū nō est predicatū.q: nihil p̄dicat qd̄ nō de aliquo affirmet aut neget.Sed vbū nō affirmat aut negat.q: si affirmaret aut negaret hoc eēt mediāte vbo.¶ Itē nihil pōt p̄dicari qd̄ nō pōt subijci.sed verbū nō pōt subijci.igit ꝛc.¶ Itē ꝙ nullū verbū sit terminus cōis arguit.q: si sic.tūc posset hr̄e aliquē terminū verbalē sub se iteriorē singularē.sʒ nullū verbū est singulare vel eē pōt.igit ꝛc.q: si sic.sit igit ꝙ istud verbū ē.habeat terminū singularē verbalē sub se qd̄ sit.c.ꝛ seqt ꝙ ista est vera.tu.c.es omne ens.q: in ista ꝓpositione nō est suppositio nisi vbi singularis pro te dantis suppōnē ꝛ nō ꝓ alio.igit ꝛc.

Sed pro huius dubij solutione est accipiendū ꝙ resoluere vbū aliqd̄ est otius vbū exprimere.s.substātiuū ꝛ ei⁹ corrn̄dens participiū.vt hoc verbū currit sic resolues.hoc currit.i.hoc est currens.Ex quo seqt ꝙ verbū substātiuū ē.nō est resolubile q: in nullū verbū notius pōt resolui.¶ Iteʒ seqt ꝙ omne verbū adiectiuū resolubile est. ꝛ si nō habeat participiū fingibile ē.q: oiuʒ verbor adiectiuor radix est vbū substātiuū ex eodē seqt ꝙ hoc verbū pōt est vbū resolubile.q: illud verbū ē.est nobis notius quo ad nos.¶ Itē accipiēduʒ est ꝙ termin⁹ cōis est terminus simplex q s̄m iā habitā significationē s̄m totū vel partē pōt hr̄e terminuʒ aut terminos sub se s̄m rectā lineā.Terminus discretus ē simplex predicabilis s̄m totū vel partē q ex iā habita significatione si nō vltra iā habitā significationē nō pōt hr̄e terminū aut terminos sub se s̄m rectā lineam.

¶ Ex qbus pʒ ꝙ nō ois terminus simplex est terminus cōis aut discretus.q: tales termini.ꝛ.vel.ad.nō sunt cōes neqꝫ discreti.pʒ etiā ꝙ nullū verbū est terminus cōis aut singularis genus vl species.q: omne genus vl species est predicabile affirmabile aut negabile ab aliquo.sed nullū verbū est huiusmodi.igitur ꝛc.¶ Et si forte contra hoc arguit q: agere ꝛ pati nō essent genera generalissima.que tn̄ posita sunt ab antiqs pro generibus.Dicit ꝙ frequenter antiqui posuerunt vnū verbū esse supertus ad aliud.q: participiū est superius ad participiū.ꝛ abstractuʒ ad abstractū sicut agēs ꝛ calefaciēs aut actio ꝛ calefactio.sed s̄m veritatē verba non sunt genera nec species.¶ Patet vltra ꝙ non ois terminus est cathegorematicus vel sincathegorematicus.q: hoc cōplexū.ois homo est terminus ꝛ nō est cathegorema neqꝫ sincathegorema.pʒ etiā de verbo.q: verbuʒ sub sincathegoremate vel cathegoremate nō pono.q: lʒ sincathegorema significatiue sūptuʒ nō possit eē extremū nec ps extremi.pōt tn̄ eē determinatio aut dispositio extremi.vt sic verbū est sincathegorema.verbū quoqꝫ nō est cathegorema.quod pʒ ex deriuatione huius vocabuli cathegorema a cathegorizo.as. verbo greco.qd̄ est idē qd̄ p̄dico as.inde cathegorema q̄si p̄dicatū.aut predicabile.ꝛ inde sincathegorema q̄si sit cū p̄dicato vl predicabili.cū addat ꝓ determinatiōe vel dispositione eius.pʒ quoqꝫ ꝙ isti s̄m cōeʒ moduʒ

loquēdi accepti nō sunt termini discreti. Roma. Bononia. Uiterbiū ⁊ siles. q: isti termini pñt hre sub se terminū vel terminos ꝫm rectā lineā. nā iste terminus roma. aut supponit ꝑ ciuibus ⁊ toto aggregato vrbis. aut pro hoꝝ altero. sed siue sic siue sic. pꝫ ꝙ multa aggregata sunt quoꝝ quodlibet fuit roma ⁊ ita dr̃ de fluminū nominibus. Unde nullū istoꝝ terminoꝝ est discretus nisi imponat̃ ad significandū vnā rē. ⁊ nullā aliam. puta. b. ⁊ pꝫ ꝙ roma cras nō erit roma. nec roma heri fuit roma. stantibus aūt cōibus impositionibus ambe iste probant̃ ēē vere. roma heri fuit. ⁊ roma heri nō fuit. ¶ Pꝫ preterea ꝙ nō valet ꝯña ista. ex. a. seq̃r. b. ⁊ nō econtra. igitur. b. est superius ad. a. q: lꝫ seq̃tur hoc albū currit. ideo sor. currit. ⁊ nō econtra sor. currit. igit̃ hoc albū currit. nō tñ sequitur ꝙ iste terminus sor. sit terminus superior ad illū terminū hoc albū. q: ad hoc ꝙ aliquis terminus sit superior ad aliū oportet ꝙ sub se habeat illum ꝫm rectā lineā sui predicamenti. igitur ⁊c. ⁊ ita intelligendus est Aristo. cum de modo subsistendi loquitur.

Sed tunc ad dubiū respondēdū est concedendo ipsum s. ꝙ quodlibet verbū adiectiuū est resolubile sed tñ nō valet argumētū de forma a cōposita ad resoluentē. sed bene econtra a resoluētibus ad cōpositā. tā in verbis q̃ꝫ in alijs. vnde lꝫ formaliter sequatur hoc est incipiens ꝑtransire aliquā partē. a. spacij. igitur hoc incipit ꝑtrāsire aliquam partē. a. spacij. nō tñ sequit̃ ecōtra. ita lꝫ sequat̃ hoc est incipiēs esse igit̃ hoc incipit esse. nō tñ seq̃r ecōtra. Et per istā pꝫ rñsio ad argumēta. q: dubiū nō ponit ꝙ valeat argumētū a cōposita ad resoluētē. ¶ Sed nota ꝙ primū ⁊ secundū argumētū ꝓbāt veꝝ sicut ⁊ tertiū. q: vtraqꝫ istarūꝫ est falsa hoc est lecturū ⁊ hoc erit legēs. ꝯ prima ꝓbatū est satis supra. scd̾a etiā est falsa tenēdo participialiter. sicut hec. antixp̄s erit ens participialiter tenēdo. ⁊ nō est iste terminus ens trāscēdēs participialiter sumptus. q: nō sequit̃ antixp̄s erit hō. igit̃ antixp̄s erit ens. nec seq̃r antixp̄s erit aliq̄d. igit̃ antixp̄s erit ens. ⁊ ita etiā de pñti nō seq̃tur. ppl̄us ē ens igitur populus est aliq̄d ita ēt sumēdo istuꝫ terminū pñs principaliter. pro irregulari tñ participio huius verbi presum. cōcedendum est ꝙ nihil fuit in instanti pñti. sed si nominaliter sumat̃ ꝯcedendū est ꝙ ois homo q̄ fuit fuit in instāti pñti. ⁊ ois homo erit in instanti pñti. Ex quibus colligi pōt ꝙ nō quelibet ꝓpositio cathegorica hꝫ aut hre pōt predicatū aut propositionē secū conuertibilē de participio sui verbi. q: ista est huiusmodi definit instans. qd̾ nō est esse. ¶ Itē pꝫ ꝙ verbū adiectiuum vocale aut scriptū nō subordinatur aggregato ex verbo substātiuo ⁊ suo participio. q: sic ista incipit instās qd̾ non est esse subordinaretur vni false. s. huic. est incipiens instans qd̾ nō est esse. ita dr̃ de illa promittitur denarius qui nō est. ⁊ sic de alijs.

Sed cōtra regulā istā. s. ꝙ valet ꝯña a resoluētibꝰ ad resolutā forte arguit̃. presupponēdo duo vera ⁊ necessaria. primo ꝙ hec forma arguēdi valet. s. aliquis homo currit qui nō disputat. igitur aliquis homo currit ⁊ ille non disputat ista suppositio patet. q: vbi nō fit distributio aut cōfusio impediens valet cōsequentia talis. ¶ Secundo presuppono ꝙ impossibile est ꝙ idem predicatum affirmetur ⁊ negetur de eodem subiecto seu termino discreto discrete supponente. Quibus datis arguitur cum ista regula ꝙ sor. est sor. ⁊ ꝙ sor. non est sor. q: ponatur sicut pridem ponebatur ꝙ sor. sit bipedalis quātitatis. cuius vnum pedale sit. a. ⁊ diminuatur sor. vniformiter deperdendo adequate totam istā quātitatem preter. a. in tota hora futura. ⁊ arguitur ꝙ aliquod qd̾ non est sor. erit sor. q: hoc erit sor. demonstrato. a. ⁊ hoc est vel erit aliquid qd̾ nō est sor. igitur aliquid qd̾ non est sor. erit sor. vel sic. a. erit sor. ⁊. a. est aliquid qd̾ nō est sor. igitur aliquid qd̾ nō est sor. erit sor. ⁊ nullum aīal nisi homo. igitur homo q̄ nō est sor. erit sor. ⁊ nullus homo nisi sor. q: nullus alius a sor. pōt esse sor. ⁊ si sic. igit̃ sor. erit sor. qui non est sor. ⁊ vltra. igitur sor. erit sor. ⁊ iste non est sor. tenet consequentia per primā suppositionē. ⁊ sor. etiā erit sor. ⁊ iste est sor. vt notum est. quia nō est sor. nisi sor. igitur due partes istarum copulatiuarū stant simul. s. ꝙ sor. erit sor. ⁊ iste erit sor. ⁊ sor. erit sor. ⁊ iste nō erit sor. ⁊ sic sequitur ꝙ ideꝫ terminus affirmatur ⁊ negatur vere de eodem

termino discrete supponente. puta de ly iste. q: in vtraq3 istarum ly iste supponit discrete q3 repugnat supponi scdo. et tunc et patz sequi q sor. est sor. et q sor. non est sor. ¶ Itē ista regula data arguit. q iste hō albus incipit currere sor. demonstrato. et iste hō albus non incipit currere ponēdo q sor. niger currat. et currat p totā istam horā. q sor. aliqn erit albus. et p3 scda ps. q: iste homo albus non incipit currere. q: iste nec est albus. nec incipit currere vl' esse albus vt ponit. et q iste homo albus incipit currere arguit. q: iste homo albus in instanti qd est pns non currit. et imediate post instans qd est pns iste homo albus curret. q: sor. imediate post instans qd est pns curret. et sor. est vel erit iste homo albus. igit iste homo albus imediate post instans qd est pns curret. p3 ona p illā regulā a resoluētibus ad resolutam seu cōpositam. ¶ Itē data ista regula sequitur q aliqualit nihil est et taliter qdlibet est. ons est falsum et impossibile. q: qualiter cumq3 qdlibet est taliter quodlibet est. ¶ Item sequit q aliqua causa qdlibet ens est. et aliq cā deus non est. et q verum et necessarium est q deus non pot esse et q verū est q nullū ens ē seu pot esse. et data regula arguūtur iste oclusiones. prima. n. sequtur q: aliqbus modis nihil est. vt p3 pbando p regulā. igit aliqualit nihil est. p3 ona. q: hoc aduerbiū aliqualit tā notat modos plures q3 vnū. sicut alii termini aduerbiales taliter. velociter. tarde. et sic de aliis. Et ita non sequit de forma velociter isti currūt. igit aliqua velocitate isti currūt. lz cōsequens sit verum. q: celi velocitate isti currūt effcienter et non formaliter. et scda et ps prime cōclusiōis nota est. ¶ Itē arguit q p aliquā cām quodlib3 ens est. q: p deū qdlibet ens ē et deus est aliqua cā. igit et c. t3 ona. deus. n. p aliquā cām est. q: p seipsum est. et ēt aliqua cā est deus q: seipso est deus. aliqua ēt cā non est. q: p nullā cām aliā ab ipso ipse est. Alia ēt cōclusio sequtur q: aliqua est ppositio vera et necessaria. vt pono. q deus non pot esse. patz arguēdo p regulā. ¶ Itē aliqua ppositio vera est que nihil est. ideo verū ē qd nullū ens pot esse. tenendo ly q d relatiue ad ly verum vel necessarium et ly verū noīaliter. ponatur ans et sequtur ons. ¶ Itē sequit q aliqua ppositio non est vera q non differt a necessaria. et aliqs homo non pot moueri q infinita velocitate currit. et aliqs homo non est homo q necessario est aial rōnale. oīa ista patent fm regulam. sicut q antixps non poterit esse qui necessario erit homo.

Sed ad pmū dr negādo casū q: ex eo sequtur cōclusio illa. ¶ Ad scdm dicit illo admisso negādo primā ptem copulatiue huius. s. q iste homo albus incipit currere. et negat illa ona in instanti qd est pns iste hō albus non currit. et imediate post instans qd ē pns iste homo albus curret. igit iste hō alb' incipit currere. q: pbatio huius non d3 sumi a scdo termino mediato. sed a primo. s. ab isto cōplexo iste homo albus. qd expositorie probabile ē. et tūc p3 q ista non ocludit nisi ex fallsis si p regulā arguit. et ita aduertendū est de aliis terminis cōplexis sicut sunt isti termini iste homo. hoc currēs. hoc sedens. q: expositorie sunt pbandi. q: oēs isti sunt termini mediati. ¶ Ad aliā dr cōcedendo illas oclusiōes sicut sequūtur ex regula. ¶ Ad aliā cū infert q aliqua ppositio non est vera q non differt a necessaria. dicit cōcedendo cōclusiones illas ¶ Uerumtū aduertendū est q frequēter ppositio negatiua vera non pot pbari per duo demostratiua vera. q: forsan subiectum pro nullo verificat. vnde ista non pot pbari p duo demonstratiua vera. hō non currit q velocitate infinita mouetur. q: eius subiectū p nullo verificat. q: relatiuum ibi se tenet ex pte subiecti. q: non pot referri illud verbū currit vā hoc relatiuū. q semp se tenet ex eadem pte extremi principalis ex qua suū antecedēs. et iō ista est in sensu cōposito. et est sensus q aliqs homo q velocitate infinita currit non pot moueri. ideo subiectū eius p nullo supponit et sicut p3 infra hoc relatiuum. qui nūq3 facit sensum diuisum. et ideo non refert dicere oīs hō currit qui est albus. et oīs homo qui est alb' currit. Et si contra arguit pbando q in casu est vna vera et alia falsa. ponēdo q qlibet hō albus currat. et qlibet niger qescat. q: tūc ista est vera. omnis homo qui est albus currit. et ista falsa. oīs homo currit qui est albus. quia arguitur. sic oīs homo currit qui est albus. et oīs homo niger est homo. igitur ois homo niger currit qui est albus. negatur ona. quia plus subiicitur in maiori q3 predicatur in mi

nori. Et sicut fallit hoc argumētū. ita ēt fallit argumētum resoluēdo. nisi caperet̄ cōstantia totius extremi qd̄ resoluitur. vnde nō sequit̄ iste homo nō currit q est albus demonstrando hominē nigrum. ⁊ iste homo est aliquis homo. igit̄ aliqs homo nō currit q est albus. Pro oībus igit̄ ꝓpōnibus negatiuis veris resolubiliter ꝓbandis dicat̄. ꝙ si termini rōne quoꝝ ꝓbande sunt supposita habeāt sunt resolubiliter ꝓbande. sed si suppositis careāt capiēde sunt cōtradictorie concludendo istas esse veras indirecte eo ꝙ ꝯtradictorie sunt false. ⁊ ita ꝯceduntur cōclusiones sibi illate sm istam regulā ꝓbande. Cum predictis memorāde sunt alique regule. ꝑ quas ꝓbari pn̄t sex ꝓblematū genera. sed q2 de vl'i affirmatiua superius satis dictū. de vl'i negatiua nūc dr̄ ꝙ ipsa ꝓbari h3 ꝑ suū ꝯtradictoriūm ⁊ ita d̄ qualibet alia negatiua. q2 qcqd cōtingit affirmare cōtigit negare. vt q2 veꝝ est ꝙ alterum oculū hn̄do tu potes videre. igit̄ hec est falsa. neutrū oculū hn̄do tu potes videre. tenet ꝯn̄a ꝑ posita. ¶ De indefinita autem siue ꝑticulari ⁊ singulari teneat̄ ꝙ ipsa est ꝓbanda a primo termino a quo in ea pōt sumi ꝓbatio. ¶ Ex quo sequit̄ ꝙ est diligēter aduertēdum. ꝙ nō quel3 indefinita siue ꝑticularis ꝓbari pōt ꝑ duo demonstratiua. q2 cum ꝓbare sit declarare verū. falsu3 de ꝑ se nō probat verū. ⁊ ideo illa tm̄ aīal est homo: ꝑ duo demonstratiua nō h3 ꝓbari q2 sumeret̄ falsum. ¶ Item frequēter accidit ꝙ ista duo demōstratiua sunt vera. ⁊ indefinita falsa. vt nō sequtur. incipit hoc esse. ⁊ hoc est hō. igit̄ incipit hō esse. Et ꝓpter has cās iste nō hn̄t ꝓbari ꝑ duo demonstratiua. necessario hō est aīal. ꝓmittitur denarius. homo ꝑter sor. currit. q2 in talibus reperitur ꝙ indefinita est vera. ⁊ quelibet singularis est falsa. ¶ Itē ꝓ p̄dictis addatur ista regula. ꝙ vbi oēs termini sunt imediati. vel qlibet. vno excepto: nō refert p̄ponere aut postponere terminos. manēte eadē q̄litate vbi nō sunt spectātes ad actū mētis. ⁊ sine termino ampliatiuo. ⁊ vbi nō sit dictio exceptiua vel exclusiua. ⁊ ideo nō refert inter tales ꝓpositiones homo est hoc. ⁊ hoc est homo. quo ad veritatē vel falsitatē. sed refert. hoc homo non est. ⁊ hoc nō est homo. hoc tm̄ est ⁊ tm̄ est hoc. hoc cognoscis ⁊ cognoscis hoc. hoc istius scis esse. ⁊ scis hoc istius esse. ita etiam refert. album tūc erit hoc ⁊ hoc tūc erit album. quia ꝓ pluribus supponit ly album a parte subiecti q̄3 a ꝑte p̄dicati. q̄3uis stet solū ꝓ his que erūt. sed nō refert. nūc tu curris. ⁊ tu curris nūc. hic tu eris ⁊ tu eris hic. nūc necessario tu es. ⁊ tu es necessario nūc. q2 aduerbiū semper refertur ad verbum vel participium qualitercunq3 transponatur.

Sed incidit dubiu3 vtrū idē problema possit pluribus modis concludi. ¶ Ad qd̄ dubium sine verbis rn̄deo ꝙ particularis affirmatiua ⁊ vl'is negatiua de subiectis nō trāscendētibus ad minus quadrupliciter ꝓbari pn̄t. a priori a posteriori. eque ⁊ indirecte. vt ista ꝓpō homo currit a posteriori pōt ꝓbari sic. hoc currit. ⁊ hoc est homo. igitur hō currit. A priori sic. oē aīal currit homo est aīal. igit̄ homo currit. ab eq̄ sic risibile vl' aīal rōnale currit. igit̄ homo currit. indirecte sic. q2 ꝯtradictoria istius significātis principaliter ꝙ homo currit est falsa. igr̄ ista est vera hō currit. Et sicut dictum est de infinita vel ꝑticulari sic dicēdum est de vl'i affirmatiua. q̄ a posteriori pōt ꝓbari ꝑ sua singularia. a priori capiēdo terminos n'aliter notiores. Et ita ēt est dicēdū de vniuersali negatiua ⁊ ꝑticulari negatiua. verūtn̄ iste regule nō sunt vl'es. q2 frequēter interuenit impedimētū. q2 multotiēs a singularibus ad vl'e3 nō valet ꝯn̄a. vt dictū est. ⁊ dicet̄. sed ꝑ hoc tn̄ n̄ tollitur dubiū. q2 ipsū nō ponit nisi ꝙ aliqua ꝓpō pōt pluribus modis ꝯcludi qd̄ verum est de multis ⁊ de maiori ꝑte.

Sed q2 frequenter ponit̄ indefinita ꝓ ꝑticulari posset queri dubiū vtrū cōtinue si indefinita sit vera ꝑticularis sibi correspondens sit vera. ¶ Ad qd̄ dubium dr̄ ꝙ i oibus preterq̄3 in ꝓpōnibus se destruētibus si indefinita sit vera ⁊ ꝑticularis sibi corn̄dens est vera ⁊ ecōtra. In ꝓpōnib9 tn̄ se destruētibus nō sic est. q2 existentibus solum his ꝓpositionibus. ꝓpositio ꝑticularis est falsa. ⁊ aliq̄ ꝓpositio ꝑticularis est falsa. vna se falsificat. s. ista ꝑticularis. ⁊ alia nō. s. indefinita. ⁊ tn̄ vna est vera. ⁊ alia ē falsa. igitur ⁊c.

Sed adhuc forte petitur nunqd oīs ꝓpositio sit probabilis. ⁊ arguit̄ ꝙ

nõ.q: ista ꝓpositio.hoc est demonstrato ali
quo ente.nõ est ꝓbabilis.q: ipsa nõ est certifi
cabilis ꝑ aliquã euidẽtiã cũ ea nulla ꝓpositio
possit esse notior. ¶ Oppositũ arguit᷑. q: oĩs
ꝓpõ põt in ꝯña bona cõcludi. igit᷑ oĩs ꝓpõ
põt hr̃e añs ad illam. sed omne añs ad ali-
quam ꝓpositionem ꝓbat illam.igit᷑ ⁊c.

Ideo dr̃ ꝙ vno modo ꝓbabile idẽ est
qđ declarabile vl' certificabile. ⁊
isto modo nihil ꝓbat᷑ nisi verũ.⁊ hoc modo
sepe sumus vsi.nõ tñ oẽ verũ est ꝓbabile vt
p̃dictũ est.Alio modo ꝓbabile idẽ est qđ per
suasibile.ƒm quẽ modũ loqtur rhetoric⁹ ƒm
quẽ modũ oẽ ꝑsuasibile est ꝓbabile. sed non
oĩs ꝓpõ est ꝑsuasibilis q̃ꝫuis multe false sint
ꝑsuasibiles auditoribus. Alio mõ ꝓbabile ẽ
qđ dixit Aristo.ĩ thopcis qđ vr̃ pluribus ⁊
sapiẽtibus ⁊ maxime notis ⁊c.ƒm quẽ mo-
dũ adhuc nõ oĩs ꝓpositio est ꝓbabilis. Itez
ꝓbabile idẽ est qđ ꝯclusibile.ƒm quẽ modũ
solemus dicere hec ꝓpõ.oĩs hõ est asinus. ẽ
mediata a primo termino ꝓbabilis. q: ipsa ẽ
exponibilis ⁊ oĩs ꝓpõ exponibilis est ꝓbabi
lis.ſꝫ de hoc nõ amplius.q: voces ⁊ scripta
sũt ad placitũ significãtia . ¶ Aduertat᷑ itaqꝫ
diligẽter ƒm aureã regulã a rñdẽte.⁊ videat
añq̃ꝫ rñdeat ad aliquã ꝓpõnez ꝓpositã q̃lis
quãta ⁊ que fuerit ꝓpõ ꝓposita.⁊ ƒm quez
modũ ipsa ꝓbari possit.ad quã rñdendũ est
ƒm ꝙ ipsa poterit vel nõ poterit ex veris cõ
cludi si ipsa nõ fuerit ꝑ se nota.magnã.n. ĩ re
spõdentibus imprudentiã reperi qui ante re
spondent q̃ꝫ prenoscãt quid fuerint rñsuri.
¶ De officialibus ⁊ officiatis. ⁊ de descripti
bilibus.

Erminum officiabi-
lẽ appello
t terminuz nõ exponibilẽ. hñtem
officiũ cadendi sup cõplexũ.per
ipsuz determinabile.sicut potest
cõtingi .scio.dubito.ꝓmitto.⁊ silĩa. ⁊ gene-
raliter oĩs terminus cõcernens actũ mentis.
⁊ multi ẽt terminoꝝ possunt super comple-
xum cadere. vt promitto .a . imaginor.b.⁊
.c.⁊ hec dictio si officiabilis est ⁊ valet ꝯña
de forma ab officiantibus ad officiatã.sed nõ
ecõtra.vñ bñ seq᷑ põt eẽ ita sicut hec adeq̃-
te significat sor.currit.⁊ hec adequate signifi
cat ꝙ sor.currit.igit᷑ põt esse ꝙ sor.currat.t

Sed isti termini poẽ impoẽ.necessariũ con
tingẽs verũ ⁊ falsuz nõ sũt termini officiabiles
nec modales.vñ nõ sequit᷑ hec ẽ poẽis chy-
mera nõ est.adequate significãs chymeram
nõ esse.igit᷑ poẽ est chymerã nõ eẽ. ꝯñs.n.
est falsum tenẽdo terminos ꝑsonaliter añte
vero exñte.q: nec poẽ signũ nec poẽis res ẽ
chymerã nõ esse. ¶ Itẽ in ista poẽ est chy-
merã nõ esse ex grãmatica verbũ principale
est illud verbũ est.cui supponit ly poẽ . igit᷑
sensus est.qđ aliqđ poẽ est chymerã nõ esse
qđ est manifeste falsuz. ¶ Sed huic forte dr̃
ꝙ hoc totũ sumit᷑ loco de ly põt. ¶ Cõtra q:
adhuc ly poẽ est ibi nomẽ ⁊ ly est ẽ ibi ver-
bũ.cui supponit adhuc ibi ly poẽ.⁊ ly poẽ
ibi ꝓ nullo verificat᷑ respectu illius predicati
¶ Itẽ si hoc cõplexũ.poẽ est.sumit᷑ loco de
ly põt.tũc huius ꝓpõnis poẽ est chymerã
nõ esse.est sensus ꝙ põt chymerã nõ esse. ⁊
ꝑ ꝯñs chymerã nõ esse põt.qđ est falsuz. q:
est affirmatiua cuius subm ꝓ nullo supponit
nõ.n.ista põt intelligi nisi illa oratio sumatur
loco subi illius verbi põt vel saltim eius ꝑs
vel ꝑtes. ¶ Sed forte al'r dr̃ ꝙ in ista poẽ ẽ
chymerã nõ esse ly poẽ capit᷑ loco illius ver
bi põt.⁊ ly est loco illius infiniti esse.⁊ est sen
sus poẽ est chymerã nõ esse.i.ꝙ põt esse ꝙ
chymerã nõ sit. ¶ Sed cõtra. q: tũc illa ẽ af
firmatiua.põt esse ꝙ chymera nõ sit.q: mo
dus ⁊ dictũ sunt affirmatiui.⁊ iõ sensus eius
non põt esse nisi ille ꝙ nulla chymera sit põt
ẽe.siue chymerã nõ eẽ põt eẽ.q: ista oĩo infi
nita est subm huius verbi põt.ꝯcludit᷑ itaqꝫ
ꝙ isti termini.poẽ.impoẽ.cõtingens.⁊ ne-
cessariũ.⁊c.nõ sunt termini officiabiles. nec
modales.sicut nec isti.bonũ ⁊ malũ in istis ꝓ
põnibus.bonũ est sor.currere.malũ est ipm
sedere. Et sic t dictũ est de illo termino põt
ita dicẽdũ de illis terminis intelligo cognosco
⁊c. Sed caute ꝓcedẽdũ est in officiãdo istos
vñ ista cognosco sor.currere sic officiari dꝫ.
cognosco ita esse sicut illa significat sor.currit
quã adequate scio significare sor. currere. ⁊
nõ decipior in terminis illius ꝓpõnis.igitur
cognosco sor.currere. Qñ aũt terminus offi
ciabilis cadit sup icõplexuz vt ꝓmitto.a.co-
gnosco.b.⁊ hmõi officiandus est terminus
ipsuz describẽdo.vt hec tu scis.a . sic officiat᷑
u credis firmiter absqꝫ hesitatione.a. ⁊ nont

deciperis in credēdo.a.⁊ nō repugnat te scir
.a.igr̄ tu scis.a.ſʒ nō pōt sciri ꝓpō aliq̄ iō nec
p̄t sciri.a.ꝓpō.q̄uis forte.a.ꝓpō sciat̄.Silr
obligo me tibi volēti ad dādū tibi denariū gᵒ
ꝓmitto tibi denariū.⁊ qn̄ termin⁹ officiabūt
describit̄ vʒ ꝯn̄a ab officiantibus ad officatā
⁊ ecōtra.¶ Sed forte arguit̄ ꝓbando ꝙ nō
valet ꝯn̄a ista.pōt esse ita nāliter sicut ista ꝓ/
positio adequate significat oē ens ē de⁹.ade/
quate significans ꝙ oē ens est deus.igit̄ pōt
esse naturaliter ꝙ oē ens est deus. q: an̄s est
verū.⁊ ꝯn̄s falsuʒ.q: ita est sicut ista adequa
te significat. oē ens est deus adequate signifi
cans ꝙ oē ens est deus.igit̄ pōt esse naturali
ter ita sicut ista edequate significat.pʒ ꝯn̄a. ⁊
arguit̄ an̄s.q: ista deū esse deū adequate si/
gnificat ⁊ ita est.igit̄ ita est sicut illa adequate
significat.pʒ ꝯn̄a ⁊ minor ſʒ maior arguitur
q: deū esse deum ex principali ⁊ adequata si
gnificatione illa significat.igitur deū esse deū
adequate significat.pʒ ꝯn̄a ⁊ arguitur an̄s.
q: eadē significatione qua ista significat ꝙ oē
ens est deus eadē significatione deū esse deū
ista significat.sed ex principali ⁊ adequata si
gnificatione significat ꝙ oē ens est deus igi/
tur ista ex adequata ⁊ principali significatio/
ne deum esse deum significat . Q̄d si ꝯcedit̄
arguit̄ ꝙ ista est vera.q: est sicut ista adequa
te ⁊ principaliter significat.ꝙ falsum est. igit̄
⁊c.¶ Sed huic forte dr̄ ꝙ ille oē ens est de⁹
nō aliquater esse principaliter significat. ⁊ cū
arguit̄ ꝙ ista deū esse deum.adequate ⁊ p̄n
cipaliter significat.q: deū esse deum ex adeq̄
ta sua significatione ista significat.negat̄ ꝯn̄a
¶ Sed ꝯtra istā rn̄sionem arguit̄.q: tūc nul
la ꝓpō de terminis cōibus isto modo posset
ex veris ꝯcludi.q: semꝑ assumeret̄ falsū. vt
sic arguēdo pōt esse sicut hec adequate signi
ficat oīs homo currit.adequate significās ꝙ
oīs homo currit.igit̄ oīs hō currit. ¶ Item
ista rn̄sione data sequit̄ ꝙ nō potes scire chy
merā nō esse.q: n̄ pōt v̄e cōcludi te scire chy
merā nō esse.nisi ꝑ hoc ꝙ tu scis ita esse sicut
ista adequate significat chymera nō ē.quam
scis adequate significare chymeramnon esse
sed hoc est falsum. quia nec scis nec potes
scire sicut ista adequate significat cum non
possit ita esse ꝙ chymera nō est.igitur ⁊c.
¶ Ideo adhuc dr̄ ꝙ ista ꝯn̄a est bona.potest
ita eē sicut hec adequate significat oīs homo
currit.adequate significans ꝙ oīs homo cur
rit.igit̄ pōt esse ꝙ oīs homo currat.Et cum
arguit̄ ꝙ nō.q: tunc posset esse nāliter ꝙ oē
ens est deus.dr̄ negando ꝯn̄aʒ.⁊ negat̄ an̄s
istius.s.ꝙ ita sit sicut illa principaliter signifi/
cat.⁊ negat̄ illa ꝯn̄a ista.oē ens est deus deū
esse deum ex principali ⁊ adequata significa/
tione significat.igit̄ ista deū esse deum princi
paliter ⁊ adequate significat. sicut nō sequi/
tur mō necessario iste hō est .igit̄ necessario
iste homo ē.tenēdo ly necessario in ꝯn̄te expo
nibiliter an̄s est verū.q: quolibet modo quo
aliqua ꝑs huius hoīs ē.iste hō est. ⁊ tn̄ ꝯn̄s
est falsuʒ.igit̄ ⁊c.¶ Et si ꝯtra arguit̄.q: si n̄
deū esse deū principaliter illa significat oē ens
est deus.tūc nullū deū esse deū illa ꝓpō p̄n/
cipaliter significat.⁊ ꝑ idem nullam chyme/
rā esse ist̄a significat principaliter.⁊ si sic.igit̄
aliquē deū nō esse ista principaliter significat
⁊ aliquā chymerā nō esse illa principaliter si
gnificat.¶ Sed huic forte dicit̄ ꝯcedēdo istā
negatiuā.nullū deū esse.ista p̄icipaliter signi
ficat.⁊ ēt illā nullā chymerā eē ista p̄ncipl'r si
gnificat.q: oēs tales negatiue sunt vere nullā
chymerā esse quelibet ꝓpō principalit̄ signi
ficat.nullū animal esse oīs ꝓpō necesseria p̄n
cipaliter significat.⁊ similes nō tn̄ ex illis se/
quunt̄ affirmatiue tales aliquā chymerā nō
esse quelibet ꝓpō p̄icipaliter significat. ⁊ ali
quod animal nō esse oīs ꝓpositio necessaria
significat principaliter.Et ita gn̄al'r ꝯcedēdū
ē de oīb⁹ t̄mis cōib⁹.q: nihil p̄ncipal'r aliq̄s
terminus cōis significat. nisi forte ponat̄ ꝙ
homo cōis esset suum principale significatuʒ
de quo non nunc.sed posterius tractibitur.
Sed ad aliud cuʒ arguitur ꝙ illa. tu scis chy
meram non esse non possit concludi ex veris
sicut nec ita potest naturaliter esse ꝙ omnis
homo currat.Sed huic forte dicitur ꝙ offi/
ciando modo dicto est argumentum bonum
ab illa officiante ad illam officiatam.⁊ ex fal/
so ibi sequitur verum. ¶ Sed pro particula
ri regula ad officiandum vera ex veris tene/
ri potest officiando terminos cadentes super
dicta affirmatiua tantuʒ vt potest esse. quod
omnis homo currat. quod sic officiatur hec
est possibilis . omnis homo currit adequa/
te significans quod omnis homo currit.

igit̃ pōt eē ꝙ oīs hō currit. sed respectu di/
ctoꝝ negatiuoꝝ nō valet iste modus arguen
di. vnde nō sequit̃. illa ꝓpositio est pōlis. chy
mera nō ē. adeq̃te significās ꝙ chymera nō
est. igit̃ pōt eē ꝙ chymera nō est. q: ꝯñs est
īpossibile. ⁊ antecedēs veꝝ ad modū superi
us expressum. ¶ Sꝫ forte cōtra regulā argu
itur. q: ea data cū veris. seqtur ꝙ tu dubitas
te esse. si tu scis te eē. ⁊ ꝙ tu dubitas te eē. si
tu nō dubitas te esse. ⁊ ꝙ credis hoīem esse
asinū. qñ nō decipis. ⁊ ꝙ tu scis antixp̄m eē
⁊ deū nō eē. Itē ꝙ impossibile est te eē. si po
tes leq. q̄ oīa sunt īpossibilia. q: ex prima se/
qtur ꝙ idē est scitū a te. ⁊ tibi dubiū. q: seqt̃
tur tu dubitas te esse. si tu scis te esse. sed si tu
scis te esse vt suppono. igit̃ tu dubitas te esse
⁊ ita cōtra alias arguit̃. ¶ Sꝫ ꝓ his dr̄ cōce
dendo oēs istas conclusiones ꝓut cathegori
ce tm̄ significāt. preter vltimā. q: ly impossi/
bile nō est terminus officiabilis. vt probatuꝫ
est. ⁊ negat̃ illa ꝯña. tu dubitas te esse. si tu
scis te esse. sed tu scis te esse. igitur ⁊c̄. q: ma/
ior est mere cathegorica ſm istam vltimā re
gulam ꝓbanda. Et idē dicitur ad istā. tu scis
chymerā nō esse. ſm hec. ⁊ superius dicta.
Ex predictis pꝫ ꝙ nō si. a. est scitum a te qua
litercunqꝫ. a. significat scis. a. significare. quia
forte. a. est scitum a te. ⁊ nō significat esse. sed
nō esse ad modū dictū. ⁊ etiā licet. a. sit scitū
non quicq̄d. a. significat est a te consideratuꝫ
an illud significet.

¶ De equipollētijs.

Ecipiamus primo ꝙ di/
a uerse partes oōnis grāmatice
vocales vel scripte diuersis par
tibus orationis mentalis subordinant̃. sic ꝙ
aduerbiū aduerbio. ⁊ participiū participio.
⁊ sic de alijs. qđ pꝫ ex hoc. q: modi signifi/
cādi vocaliū. aut scriptoꝝ ꝑ quos ipa voca/
lia aut scripta distinguūtur ad inuicē generi/
ce. aut specifice. accepti sunt a modis intelligē
di specifice. aut generice distinctis. Quo acce
pto seqt̃ ꝙ in ista ꝓpositione hō nō est aīal.
vocali aut scripta ista negatio nō. ⁊ illud v̄bū
est. nō subordinant̃ vni actui diuidendi. sed
illud v̄bū est subordinat̃ v̄bo substantiuo. ⁊
ista negatio nō subordinat̃ actui negatiuo ad
uerbiali. ¶ Itē si subordinaret̃ aggregatum
ex illa negatione. nō. ⁊ v̄bo substantiuo vni
actui diuidendi. iste actus diuidendi nullius
partis oōnis esset. q: nec esset verbū substā
tiuū. nec adiectiuū. nec aduerbiū. Seqtur vl
tra ꝙ ista de scđo adiacēte vocalis. aut scri/
pta hō est. nō subordinat̃ alicui de tertio ad/
iacēte. puta tali hō est ens. q: cū ly homo nō
subordinet̃ nisi tali termino hō. secū sinoni/
mo. tunc ly est subordinaret̃ duabꝫ ptibꝰ oōo
nis. s. participio ⁊ verbo. qđ ē ꝯtra acceptū.
¶ Itē si ista subordinaret̃ tali mētali. s. hō ē
ens. tūc ly est in ista vocali hō ē. ⁊ in ista alia
vocali hō est ens. nō eēnt termini sinonimi.
q: in vna ly est subordinat̃ simplici v̄bo sub
stātiuo. ⁊ in alia verbo ⁊ participio. ¶ Iteꝫ
ly est in ista hō est. nō esset verbū. q: haberet
oēs mōs significandi participij. vel q̄ rōne fo
ret verbū foret etiā participiū. Quibꝰ datis
seqt̃ ꝙ nullū verbū adiectiuū subordinatur
alicui. nisi verbo adiectiuo secū sinonimo. vn
de in ista. te tedet vitij. nō subordinat̃ ly te/
det huic aggregato ē tedēs. Silr̃ i illa incipit
instās qđ nō est esse. nō subordinat̃ ly incipit
huic aggregato ē incipiēs. q: illa subordina/
ret̃ falso. Et ita gnālr̄ dr̄ ꝙ nullū vocale aut
scriptū subordinatur alicui. nisi secū sinoni/
mo. ⁊ rectus nisi recto. ⁊ obliquus nisi obli/
quo. ⁊ cōplexū. nisi cōplexo. ⁊ sic de alijs. ñ
tm̄ oīa conuertibilia ad inuicē vocalia vel scri
pta subordinant̃ eidē mentali. sed solū sino/
nima adinuicem vnde propositiones equipol
lentes ad inuicem non eidem mentali subor
dinantur. Et si interrogatuꝫ fuerit nunquid
illa homo nō est aīal. ly est. sit actus cōponē/
di. aut diuidendi. dr̄ ꝙ in illa ꝓpositione non
est actus cōponēdi. i. affirmādi. quo. s. affir/
met̃ predicatū de subiecto. sed est actus cō/
ponendi. q: cū isto. vel secū cōuertibili pos/
sumus affirmare aliqđ predicatū de suo sub
iecto. sed in illa propositione nullus est actus
negatiuus. nisi illa negatio aduerbialis. sꝫ ibi
ē vnꝰ actꝰ vnitiuus p̄dicati cū subō. vñ me/
diāte ista negatione negat̃ predicatū a subo
cū ista copula v̄bali vniēte p̄dicatū cū subō.
Accipiamꝰ adhuc ꝙ q̄cq̄d ꝯtigit affirmare
ꝯtigit negare. ⁊ ecōtra. sic ꝙ nulla p̄t eē ꝓpō
affirmatiua cui ñ possit ꝯdictoriū negatiuū as
signari. Itē accipiamꝰ ꝙ eq̄pollētia ē ꝓpōnū
inuicē equalētia vi negationis. aut negationū

adducta. Ex quibus seqtur φ in vna ꝓpositionū eqpollētium nō supponit aliqs terminus aliter q̄3 in alia. q sit principalis pars extremi. Quibus acceptis ꝓ regula. dr̄ φ negatio preposita subo cōi alicuius propōnis facit eqpollere ꝯtradictorio. ipsius propositionis q̄ essꝫ remota negatione vt ista. nō aliquis homo currit. equipollet huic nullus homo currit. ¶ Postposita vero per hunc modum nullus homo non currit. suo contrario equipollet vt isti. quilibet homo currit. ¶ Preposita vero ⁊ postposita suo subalterno. vt non nullus hō nō currit equalet huic oīs homo currit. siue qlibet homo currit. Et valet ꝯña ab vno equipollenti ad aliud eqpollens. que regule vere sunt in nō exceptiuis. nō exclusiuis nō reduplicatiuis. non equiuocis ꝓpōnibus immediate postposita negatōe totali subo i ꝓpōnibꝰ nō se destruētibꝰ. ⁊ vbi p̄cedat subꝫ vbū principale deducta alia negatione. aut signo impediēte. ⁊ respectu horuꝫ signoꝝ. oīs nullus. alter. neuter. vterqꝫ. quilibet. ⁊c. Vñ nō seqtur. nō tm̄. nō est aīal. igitur tm̄ oīs homo est aīal. nec seqtur nō nullus homo p̄ter sor. est asinus. igitur aliqs homo p̄ter sor. est asinus. nec seqtur. nullus homo inq̄ȝtum aīal est risibile. igit̄ qlibet homo inq̄ȝtum aīal nō ē risibilis. nec seqt̄ nullus canis nō ē. igr̄ qlibꝫ canis est. quia añs non est veꝝ. nec falsuꝫ. cū nō sit ꝓpositio. ideo nō est ista bona ꝯña nec antecedēs est ꝓpositio eqpollens ꝯñti. nec sequit̄. quilibet homo aīal nō est. igitur nullus homo aīal est. Et ita nō sequit̄. oīs homo ñ qui currit disputat. vel oīs homo qui nō currit disputat. igitur nullus homo q currit disputat. ⁊ nō valet hoc. nullū hoīem creās nō est deus. igit̄ quēlibet hoīem creans est deus nec sequit̄ oīs ꝓpositio in se hñs negationeꝫ est falsa. igitur nulla ꝓpositio in se hñs negationem nō est falsa. nec seqtur non ꝑmittitur aliquis denarius. igit̄ ꝑmittit̄ nullus denarius. seu nullus denarius ꝑmittit̄. nec seqtur nō nullus hō nō currit. igit̄ qlibet hō currit q₂ prima negatio impedit scđam postpositā.

Sed forte ꝯtra arguit̄. q₂ nō valet ꝯña ista. nulla chymera pōt nō esse. igitur quālibet chymerā necesse est eē. ⁊ hic arguitur ab vno equipollenti ad aliud. igit̄ non est vera illa ꝑticula regule in qua dr̄ φ valet ꝯñtia ab vno eqpollenti ad aliud. patet ꝯña ⁊ minor. ⁊ arguit̄ maior. q₂ ꝯñs est impoīe ⁊ añs veꝝ. q₂ ꝯtradictoriū añtis ē falsū. s. aliq̄ chymera pōt nō eē. q₂ seqt̄ aliq̄ chymera pōt nō eē. igr̄ aliq̄ chymera pōt eē q₂ i ista ꝓpositione aliq̄ chymera pōt nō eē illa negatio nō. non negat ante se. ideo verbum principale istius propositionis. in. manet affirmatum seu nō negatum. igitur ista est affirmatiua ponēs chymerā pōt esse. igitur ⁊c. ¶ Iteꝫ si aliqua chymera pōt nō eē. igit̄ pōt esse φ chymera nō sit. ꝯña pꝫ. ⁊ ꝯñs est falsum. q₂ ꝯñs est ꝓpositio pure affirmatiua. cuius modus ⁊ verbū infinitum sunt affirmati. cuius subꝫ. i. ista oīo φ chymera nō sit ꝓ nullo supponit. ¶ Scđo q₂ nō sequit̄ quēlibet oculuꝫ nō hñdo tu potes vidē. igit̄ nullū oculū hñdo tu potes videre. ⁊ hic arguit̄ ꝑ regulā istaꝫ negatio postposita. igit̄ ⁊c. pꝫ ꝯña. ⁊ añs arguitur inducendo sic. istum oculum nō hñdo tu potes videre. ⁊ istuꝫ ⁊c. posito φ tu habeas duos bonos oculos. ¶ Item quēlibet oculū nō habēs. tu potes videre. igit̄ quēlibet oculum nō habendo tu potes videre. pꝫ ꝯña ⁊ añcedēs iducit̄ ex veris. ¶ Tertio ponat̄ φ sit intellectus infinite potētie intellectiue. ⁊ in qualibet ꝑte illius hore future p̄ponat ⁊ postponat negationē subo istius propositiōis hō currit. ⁊ in fine remaneant oēs negationes. ⁊ seqtur φ in fine ista ꝓpositio nulli ꝓpositioni equipollebit. q̄ȝuis sit negatio p̄posita ⁊ postposita subiecto. ⁊ seqtur vltra φ illa nō est ꝓpositio affirmatiua nec negatiua. q₂ si foret affirmatiua. tunc forent negationes pares si negatiua. tūc forent impares. ¶ Item auferendo vnam negationem remaneret sua ꝯtradictoria adhuc hñs negationes infinitas. ⁊ idem eēt iudiciū de ea ⁊ sua ꝯtradictoria. ¶ Quarto capiat̄ ista ꝓpositio mētalis nullus homo nō currit. ⁊ arguit̄ φ illa nō equipollet alicui affirmatiue. q₂ illi duo actus negandi naturaliter negatiue significant. ⁊ nō se impediunt. q₂ a ꝓportione equalitatis nō fit actio. igitur nō affirmatiue ⁊ si sic ista ꝓpositio est negatiua ⁊ nō affirmatiua. ¶ Quinto isto dato ex negatiua sequitur affirmatiua. sic arguendo nō homo est asinus vel sor. est plato. igit̄ nullus homo est asinus ⁊ sor. nō est plato. tenet ꝯña per regulam. ⁊ añs est affirmatiuum ⁊

ꝯñs negatiuuꝫ. igitur ⁊c. Ideo forte dr̄ ꝙ ex negatiua sequitur affirmatiua i ypotheticis Sed contra. q2 añs nõ est ꝓpositio negat iua q2 ly non est aduerbiũ. igit̄ nõ põt determinare istam coniunctionem vel quia aduerbiũ non potest determinare nisi verbuꝫ. aut participium.

Sed ad primũ dr̄ negando istam ꝯñaꝫ nulla chymera põt nõ esse. igitur quãlibet chymerã necesse est esse. q2 añs est negatiuum vt ꝓbat argumẽtum. eo qd̄ negatio nũꝗ negat aut distribuit ante se. ⁊ si ibi debet fieri ꝑ equipollẽtia oꝫ ꝙ negatio immediate feratur post subm. ⁊ tunc nõ sequit̄ ista quãlibet chymerã necesse est esse. ex ista nulla chymera nõ põt nõ eẽ. sed sequit̄ illa. ois chymera põt esse. ¶ Et si contra allegatur Aristo. primo peryermenias dr̄ ꝙ oppositum huius recitauit. sed nõ ꝓbauit. ¶ Ad scd̄ꝫ dr̄ ꝯcedendo ꝯñam ꝗ̃uis nõ arguat̄ ꝑ regulaꝫ ⁊ negat̄ ista quẽlibꝫ oculũ nõ hñdo. tu potes videre. q2 falsum est ꝙ istũ oculũ non hñdo tu potes videre demõstrato tuo oculo. sicut ista est falsa istum oculũ. tu nõ hñs potes videre tenendo istũ terminũ nõ hñs in recto. q2 ex ea sequitur ꝙ aliqd̄ istum oculũ nõ hñs põt esse tu. qd̄ est falsum. q2 tñ istũ oculũ habẽs põt esse tu. ¶ Ad tertiũ dr̄ ꝙ si preponantur ⁊ postponant̄ infinite negatiões subo istius ꝓpõnis. hõ currit. aggregatum ex istis duobus terminis. ⁊ ex istis oibus negationibus nõ est ꝓpõ. q2 est negatio infinita. sicut ista ñ est ꝓpositio. nõ nõ nõ sor. nõ non nõ currit. q2 ibi sunt negationes nõ potẽtes determinare verbũ iam determinatũ. q2 vnius dependẽtie vnus dꝫ esse terminus pricipalis ⁊ ecõtra. vñ ⁊ ista nõ est ꝓpõ. ois ois homo currit. nullus nullus hõ currit. ¶ Ad quartũ cũ arguit̄ ꝙ ista est negatiua nullus hõ nõ currit. q2 in ea sunt duo actus mere negatiui naliter significantes negatiue. ⁊ nõ affirmatiue igit̄ ista est mere negatiua. dr̄ negãdo ꝯñam. q2 lꝫ negatiue significent tñ impediũt se ꝗ̃tuꝫ ad vim negãdi verbum. ⁊ tũc cum dr̄ a proportione equalitatis fieret actio. dr̄ ꝙ illd̄ nõ est multũ ad ꝓpositũ. sed tñ in naturalibus verum est ꝙ a ꝓportione eq̃litas frequenter fit impedimẽtũ. q2 eq̃le ꝯtrarium ceteris paribus. nõ. n. dicẽdum est ꝙ ista mẽtalis. nullus homo nõ currit. sit mera negatiua. q2 nõ possit assignari. cui affirmatiue contradiceret ¶ Ad quintũ põt ꝓbabiliter dici ꝙ ille nõ equipollent ⁊ ꝙ nulla ypothetica est affirmatiua vel negatiua. ¶ Et si dicit̄ ꝙ nõ ẽ verius cõtradicere ꝙ̃ preponere negationem toti quicqd sit de hoc dr̄ ꝙ regula sane intellecta ẽ vera in cathegoricis. Et vlterius dr̄ ꝙ illa. non hõ ẽ asinus. vl' sor. ẽ plato equipollet disiũctiue ex ptib9 ꝯtradictoriis ꝯposite. vt huic nullus hõ ẽ asinus vl' sor. nõ ẽ plato ⁊ tota cã ẽ q2 aduerbiũ nõ põt determinare nisi vbũ vl' pticipiũ. sed ꝯiũctionẽ nõ põt determinare. vt pꝫ ex grãmatica intuendo modos significãdi ipsius aduerbũ. Et si arguit̄ contra q2 tũc nõ posset darii ꝯtradictorium conditionali. quia iste nõ contradicerent si sor. currit currus sor. mouet̄. ⁊ non si sortes currit sortes mouetur q2 negatio nõ põt negare istam notam. si ex rñsione data. ¶ Item in ista ꝓpositione non si sor. currit sor. mouetur ly nõ est aduerbiũꝫ negandi nõ impeditum. igitur exercet suum officium. ⁊ non nisi super istam conditionẽꝫ igitur ista conditionalis est negatiua. ⁊ ꝑ ꝯñs ypothetica est qualis qualitate logica. ¶ Ad primũ cõceditur ꝙ ista nõ est contradictoriũ date conditionalis. nõ si sor. currit ipse mouetur. q2 vꝫ istã si sor. non currit ipse non mouetur. q2 negatio negat soluꝫ verba vel participia. nec est conueniens ꝙ aliqua sit propositio cui non possit assignari contradictorium. Ad aliã formam dr̄ ꝙ illa negatio nõ exercet suum officium sup partes illius cõditionalis reddendo illas negatiuas. ⁊ nõ reddit conditionalẽ negatiuã ꝗ̃uis exerceat suum officiũ super ea q2 quicquid fit super parte fit super toto.

¶ De cõuersionibus.

Conuersio est ordinatõ trãspositiua extremorum duaꝝ ꝓpositionum consimilis qualitatis vtroqꝫ extremo cõicantium sic se habentium ꝙ si a conuersa ad conuertẽtem formetur argumentum sic significando est formule. Ex qua diffinitione sequitur ꝙ nulla ꝓpositio que nõ hꝫ extremum seu ꝑdicatũ est ꝯuertibilis. q2 nulla talis pticipat vtroqꝫ extremo cũ aliq̃ alia cũ nõ habeat vñ

hec nõ eſt conuertibilis homo eſt.q꞉ ſi conuer
teretur talis eſſet ſua cõuertens homo ens ē
homo.vel talis aliquid ſeu ens eſt homo. ſꝫ
nulla talis eſt ſua conuertẽs.q꞉ conuertens ⁊
conuerſa debent ꝑticipare vtroqꝫ extremo.⁊
iſta caret.igitur ⁊c.Ex quibus ſequit̃ ꝙ nul
la ꝓpoſitio.cuius verbũ principale eſt adie/
ctiuum eſt cõuertibilis.cũ nulla talis habeat
predicatum.Unde iſta homo currit non eſt
cõuertibilis in iſtam currẽs eſt homo.q꞉ i pri
ma predicatum nõ eſt ly currẽs. ⁊ nõ valet
ꝯña iſta.homo currit cõuertitur cum vna.ſ.
cũ iſta homo eſt currens que eſt cõuertibilis
igit̃ illa ē cõuertibilis. ſicut nõ ſequit̃.illa ꝓ/
poſitio homo eſt cõuertitur cũ vna de tertio
adiacente.igitur eſt de tertio adiacẽte.Et qm̃
ſillogiſmi aliarum figurarum a prima ipſam
primam frequenter ꝑ conuerſionem reducũ
tur.ideo propter reductionem illoꝝ inuenta
eſt cõuerſio.¶ Et ſi arguit̃ contra ꝙ iſta ha
bet predicatum homo currit.q꞉ eſt cathegori
ca propoſitio.igitur hꝫ ſubiectũ predicatũ ⁊
copulam principales partes ſui.aut ſubordi/
natur vni tali.tenet ꝯña ꝑ diffinitionẽ catbe
gorice.¶ Itẽ ſi ſic ſequit̃ ꝙ multi ſillogiſmi
ſcḋe figure nõ poſſent reduci ad modos pri
me.q꞉ eoꝝ premiſſe nõ ſunt cõuertibiles vt
eſſet iſte ſillogiſmus in feſtino. nullus homo
currit.aliquod riſibile eſt currẽs.igitur aliqḋ
riſibile nõ eſt homo.¶ Ad primum dicit̃ ne
gando iſtam ꝯñam.iſta eſt ꝓpoſitio cathego
rica.igitur habet ſubiectũ predicatũ ⁊c.aut
ſubordinatur vni tali.Et cum dicitur ꝙ illa ē
diffinitio cathegorice.dicitur illud negando.
ſed ꝓpoſitio cathegorica eſt oratio ſimplex.
vna indicatiua.finite ſignificans. ⁊ determi/
nate.perfecti ſenſus oſtenſiua. ⁊ ideo illa non
eſt ꝓpoſitio quis currit.nec illa oratio deũ eẽ
Et ſi arguit̃ ꝙ aliqua eſt ꝓpoſitio que nõ eſt
oratio .q꞉ forte vna talis ſimplex vox.a.eſt ꝓ
poſitio.⁊ tñ nõ eſt oratio.q꞉ ꝑtes eius non ſi
gnificant ſeꝑate.Dicit̃ negãdo ꝯñam. q꞉ ad
hoc ꝙ aliqḋ ſit oro̊ ſufficit ꝙ ꝑtes eius ſigni
ficent ſeꝑate.aut ſubordinent̃ vni oro̊ni cuiꝰ
ꝑtes ſeꝑate ſignificent.¶ Ad ſm̃ dr̃ ꝙ multi
ſunt ſillogiſmi ꝗ per iſtum modũ reduci nõ
pñt.ſed ꝓ illis ſufficiat ꝙ aliqui ſecũ cõuerti/
biles reduci poſſint. Scḋo accipit̃ pro forma
ꝯñtie a conuerſa ad cõuertentẽ.ꝙ nullus ter
minus eſt in conuertẽte diſtributus ꝗ vel ſal
tim ſibi ſimilis.nõ ſit diſtributus in conuerſa
ideo non ſequit̃ tanqꝫ a conuerſa ad conuer/
tentem animal nõ eſt homo.igit̃ homo non
eſt aĩal ⁊c.Tertio accipit̃ ꝙ in ꝯuerſa nõ de
bent termini ꝓ pluribus ſupponere. vel ma
gis ample qꝫ in conuertente.nec ecõtra. ideo
non ſequitur album tunc erit hoc.igitur hoc
vel quod erit hoc.tunc erit albũ. demõſtrã
do ꝑ ly tunc.inſtans futurum.

Sed dici ſolet ꝙ tribus modis cõtingit
ꝓpoſitiones conuerti.q꞉ ſimplici/
ter.per accidens. ⁊ per contrapoſitionem. ⁊
dicitur ꝙ ꝯuertere per contrapoſitionem eſt
facere de ſubiecto predicatum mutatis termi
nis finitis in terminos infinitos.manente con
ſimili qꝫtitate ⁊ qualitate.⁊ ſm̃ iſtum modũ
dñt conuertendam vniuerſalem affirmati/
uam ⁊ particularem negatiuã.vt homo nõ
eſt quoddam album.igitur quoddam nõ al
bum non eſt homo.¶ Sed iſte modus con
uertendi nullus eſt primo.q꞉ non fit de ſubo
predicatum.nec de conuertibili . q꞉ in prima
ſubm̃ eſt ly homo.⁊ in ſcḋa predicatum eſt
ly non homo.in exemplo dato. ¶ Itẽ in ca
ſu eſt illud antecedens verum. ⁊ conſequens
falſum.ponatur enim ꝙ nullum albũ ſit nec
ꝙ homo ſit. ⁊ patet tunc ꝙ homo non eſt al
bus. ⁊ conſequens eſt falſum.ſ.quoddã nõ
album non eſt non homo.cum contradicto/
rium eius ſit verum.ſ.omne non album eſt
non homo.¶ Item vniuerſalis affirmatiua
per iſtum modum conuerti non poteſt.quia
non ſequitur omnis homo eſt preſens.igitur
omne non preſens eſt non homo. quia con/
ſequens eſt affirmatiua cuius ſubm̃ ꝓ nullo
ſupponit.

Pro cõuerſione ſimplici dicamus ꝙ ip
ſa eſt ordinatio tranſpoſitiua extre
morum duarum propoſitionum conſimilis
qualitatis vtroqꝫ extremo communicantiũ
manente conſimili qualitate ſic ſe habentium
ꝙ ſi a conuerſa ad conuertentem formetur
conſequentia ipſa eſſet bona formalis ⁊ ecõ/
tra.Ex qua diffinitione cum ſecunda ſuppo/
ſitione.ſequitur ꝙ in conuerſione ſimplici nõ
ſupponit aliquis terminus aliter in conuerſa
quã in conuertente nec econtra.¶ Pro qua
conuerſione ponitur primo hec regula quod

quelibet ꝓpositio vniuersalis negatiua d̄ verbo principali substātiuo. hn̄s predicatū terminū cōem distributū. de terminis simplicibus est cōuertibilis simpliciter. manente eadē quātitate ⁊ qualitate. sed vbi predicatū fuerit terminus singularis nō oportet manere similez quantitatem. vnde illa nullus hō est sor. conuertitur in istā singularē sor. nō est aliqs hō. Et si p̄dicatū nō fuerit distributū ⁊ fuerit terminus cōis nō cōuertit̄ simpl'r. q2 nō seq̄t̄. ōis fenix aial nō ē. igit̄ oē aial fenix ē. sed talis ꝯuertit̄. ꝑ accn̄s in ꝓpositionē de inconsueto mō loquendi. sicut ⁊ termini tales. omne animal aliqd̄ risibile nō est. ¶ Singularis negatiua cuius predicatū fuerit distributū cū alijs circunstantijs in vniuersale negatiuā conuertitur. ⁊ si predicatū sit terminus discretus in singularē. Et si indefinite. aut singularis predicatū fuerit nō distributū. in eā cuius predicatū etiā est nō distributum cōuertit̄. vt hō aial nō est. igitur aial hō nō est. ⁊ ecōtra. Ex his sequit̄. ꝙ singularis formaliter infert vniuersalē. Et intelliguntur iste regule nō precedente dictione exclusiua. exceptiua aut reduplicatiua. vt tantū hō non est ⁊c̄. Multe tn̄ sunt propositiones de verbo adiectiuo negatiue q̄ non possunt conuerti simpl'r. nec per accn̄s. sicut tales. non promittitur tibi denarius. non incipit esse homo. q2 lz ex illis cathegorice vere inferri possint non tn̄ valet ꝯn̄a econtra de forma. Ita etiā tales nō sunt conuertibiles simpliciter tm̄ nullus homo preter sor. currit. tantum nullus hō inquātū plato disputat. qa iste nec simplices sunt. nec sillogizabiles. iō tales non oportet conuerti.

Secunda regula. q̄libet propositio ꝑticularis. aut indefinita affirmatiua de terminis simplicibus. de verbo substantiuo principali hn̄s predicatuz terminū cōem. conuertibilis est simpliciter i ꝑticularē aut indefinitā affirmatiuā. ⁊ si predicatū fuerit terminus discretus in singularē ꝯuertit̄. ⁊ ita de singulari affirmatiua ē dicēdū. sm̄ ꝙ p̄dicatū fuerit cōe aut discretum.

Sed contra primā regulā. qa hec infinitus numerus non est finitus. est vl'is negatiua q̄ simpl'r ꝯuerti nō pōt. q2 nō pōt ꝯuerti in istā nullus finitus numerus est finitus nūerus. nec in aliā. igit̄ ⁊c̄. ¶ Scd̄o hec est vl'is negatiua q̄lislibet hō nō est currens q̄ nō ꝯuertitur ꝑ modū dictū. qa ex ipa non seqtur ꝙ nullū currens est aliqualis hō. ¶ Tertio q2 nō seqtur nulla propositio ꝯuertens est vera. igit̄ nullū vex̄ est propositio cōuertēs. qa posita ista ꝯn̄a in mente. nulla alia ꝓpositione exn̄te ab ea vel eius ꝑte. est antecedens vex̄. ⁊ ꝯsequēs falsuz. qa se destruit. ¶ Quarto. qa nō seqtur ad videndū reqrit̄ oculus. igit̄ qd̄ requiritur ad videndū ē oculus. ¶ Quinto. qa ista nō hz simpl'r cōuerti ōis chymera pōt nō eē. ¶ Sexto. nō seqtur ōis hō asinū nō videt. igit̄ oē videns asinuz nō est hō. q2 in casu an̄s est vex̄. ⁊ ꝯn̄s falsū. ¶ Septimo. ad eqtandū requiritur equus. igitur qd̄ requiritur ad eqtandū est equus.

Ad primum ⁊ scd̄m dr̄ ꝙ ista argumēta nō sunt ꝯtra regulā. q2 iste propositiones non sunt sillogizabiles. nec ī eis sunt suba distributa. Ad tertiū dicet̄ in insolubilibus. ¶ Ad qntum dicitur ꝙ ista est affirmatiua ōis chymera pōt nō eē. cui9 cā ē. q2 ista ē affirmatiua. ōis chymera pōt esse. sed negatio sequens nō negat verbū precedens. igitur ista ponit aliqd igit̄ nō est negatiua. ¶ Ad sextā formaz dr̄ negādo istam esse conuertibilez. q2 nec est de verbo substantiuo. nec negatio distribuit quēlibet terminū cōem distribuibilē rectū ex ꝑte post. qd̄ requiritur. igit̄ ⁊c̄. ¶ Ad alias dicit̄ ꝙ ille nō sunt ꝯuertibiles. nunqd tn̄ iste possint habere aliquas propositiones sibi equiualentes. de ꝯsimilib9 terminis. q̄ possint cōuerti. dicitur ꝙ sic. qa tales videre est ens ad qd̄ requiritur oculus. equitare est ens ad qd̄ requiritur equus. sed tn̄ quicqd sit de isto tā impossibilis est ista. ad videnduz requiritur oculus. q̄z est ista que datur ꝓ conuertēte. s. qd̄ requiritur ad videndum est oculus. sequitur enim si ad videndum requiritur oculus ꝙ ad videndum oportet habere oculum. ⁊ ex isto sequitur ad vidēdum necesse est habere oculū. ⁊ vltra. igitur necesse ē habere oculum. consequens falsum. ⁊ ita etiā alia est falsa. s. ad equitandum requiritur equus. qa nō oportet ad equitādum. nec necesse est habere equum. cum nō necesse sit equitare nec equū habere. Et iō nō indiges oculo ad vidēdum quo indiges ad videndum nec oculo quo nō

indiges ad vidẽdum. sicut nec nõ idiges ad equitãdum aiali. quo indiges ad equitãduꝫ. nec quo nõ indiges ad equitandũ. ¶ Proposi tio indefinita affirmatiua exclusiua habẽs pre dicatũ terminuꝫ cõeꝫ. põt simpliciter conuer ti in propositionẽ sibi correspõdentẽ vniuer salẽ de terminis trãspositis. vt tm̃ hõ est cur rens. igit̃ omne currens est hõ. ⁊ ecõtra vni uersalis affirmatiua in indefinitã. ⁊ intelligit̃ ista regula modo nunc dicto. ⁊ modo etiam dicto ante vbi de exclusiuis actum est.

Particularis aut idefinita ne gatiua de ver bo substantiuo in terminis simplicibus. ha bens predicatũ ⁊c. de incõsueto mõ loquẽdi cõuertitur indefinitã particularẽ vel singula rẽ affirmatiuã de mõ incõsueto loquendi. vt hõ currens nõ est igit̃ currens hõ nõ est. ⁊ hec de cõuersione simplici sufficiant.

Conuersio ꝑ accñs est trãsposi tiua ordinatio extre moꝝ duarũ propositionum vtroqꝫ extremo ordine cõuerso cõicantium. manẽte ꝯsimili q̃ litate sic se habentiũ ꝙ si a cõuersa ad cõuer tentẽ formet̃ ꝯña illa esse formalis ⁊ nõ ecõ tra. vt ois hõ est aial. igitur quoddam aial est homo.

Pro qua conclusione est prima regula ꝙ quelibet propositio vniuersalis negatiua de verbo substantiuo de terminis simplicibus intelligẽdo vt prius. habẽs pre dicatũ siue distributũ. siue nõ. põt cõuerti in particularẽ aut in indefinitã vel singularẽ ne gatiuam. de consueto modo. vt ois hõ aial non est. igitur quoddã aial hõ non est. Et si subm ⁊ predicatũ fuerint distributa. ꝯuerti põt in ꝓpositionẽ ⁊ predicato distributo.

Propositio particularis. aut in definita vel singu laris negatiua de verbo substantiuo habens predicatũ intelligendo vt prius. conuerti põt in particularẽ indefinitã vel singularẽ negati uã de incõsueto modo loquendi. ⁊ nõ de cõ sueto. vnde licet sequatur aliquis homo nõ ẽ risibilis. igitur aliqd risibile hõ nõ est. nõ tm̃ seqt̃ ecõtra. aliqd risibile hõ nõ est igit̃ ali quis hõ nõ est risibilis. ¶ Itẽ lꝫ sequatur hõ nõ est currens. igit̃ currẽs hõ nõ est. tñ seqt̃ currẽs hõ nõ est. igit̃ hõ nõ est currens.

Uniuersalis affirmatiua hñs predicatũ vt su pra cõuertit̃ in indefinitam. aut particulareꝫ vel singularẽ affirmatiuaꝫ. vt ois hõ est sor. igitur sor. est hõ. Exclusiua affirmatiua d̃ ter minis vt prius cõuertitur in indefinitã singu larẽ. aut particularẽ affirmatiuã. vt tantũ ani mal est hõ. igitur hõ est aial. qꝛ sequit̃ bene tantũ aial est hõ. igitur ois hõ est aial. ⁊ vl tra ois hõ est aial. igitur hõ est aial. igit̃ a pri mo ad vltimum si tm̃ aial est homo. omnis homo est animal.

Sed incidit dubiũ vtrũ quelibet ꝓpo sitio de verbo adiectiuo carẽs pre dicato. qꝫuis nõ possit cõuerti. possit tñ habe re aliquã secũ conuertibilẽ. q̃ conuerti possit ⁊ arguitur ꝙ nõ de multis. sicut ista nõ con uertitur nec hꝫ aliquã secũ conuertibilẽ que possit ꝯuerti ꝓmittit̃ denarius incipit instãs qd nõ ẽ cẽ intelligit̃ rosa ⁊ sic de multis alijs.

Ideo dr̃ ad dubiũ ꝙ multe sunt ꝓpo sitiones cathegorice q̃ nõ ꝯuerti possunt nec hñt aliquas q̃ cõuerti possint. tã de verbo adiectiuo qꝫ de substãtiuo. qꝛ cũ cõ uersiones inuente sint vt sillogismi aliaꝝ figu rarũ reduci possint ad quattuor prime non sunt inuente nisi ꝑꝑ cõuertere propositiones sillogizabiles. sed multe sunt propositiones de verbo substantiuo vel adiectiuo cathego rice que nõ sunt sillogizabiles. vt tales tantũ ois hõ currit. tm̃ ois hõ preter sortẽ excipit̃ Infinitũ pondus sor. nõ põt portare. multe igitur sunt propositiones cathegorice de ver bo substantiuo. vel adiectiuo q̃ nõ requirunt conuersiones. vnde qꝛ nõ oportet in reducti onẽ sillogismoꝝ datoꝝ ab Aristo. conuertere particularẽ negatiuã posuit illã nõ ꝯuertibilẽ. ¶ In ꝓposit omnibus tñ simplicibus de ver bis adiectiuis vel substãtiuis q̃ sunt de subie ctis particularizatis aut vniuersalizatis ꝑ ta les terminos ois. nullus. aliqs. alter ⁊c. q̃ sũt sine termino ãpliatiuo iportãte ꝯfusionẽ. aut cõpositionẽ incõueniẽs vr̃ ꝙ ipe nõ ꝯuertan tur. nec hñe possint aliãs sibi correspõdentes. q̃ ꝯuerti possint. qꝛ lꝫ ista nõ possit ꝯuerti ho mo est tñ vna secũ ꝯuertibilis de tertio adia cente põt ꝯuerti. Et ita lꝫ ista nõ possit con uerti. te tedet vuij. tñ hñe põt vnã secũ cõuer tibilẽ q̃ ꝯuerti põt. vt istã aut talẽ. tu es ens

qͦ tedet vitij. T aliū aūt ꝓpositionū. īmedi
ate post hoc erit instans. tñ nullus hō p̄ter
sor. currit. oīs hō p̄ter platonē inquātū risi
bile nō est currens. nō oꝫ reqrere cōuerten-
tes. q: talis reqsitio plus ageret sollicitudinis
q̄ꝫ profectionis ⁊c̄.

❡ Incipit tractatus cōsequētiaꝝ.

Consequentia

bona denoīata a ly si vel ergo est ne-
cessaria habitudo duaꝝ ꝓpositi
onū. q̄rū scđe nō pōt ɔtradicto
rium stare cū prima. sine noua īpositione vł
pōt esse ɔuertibilis cū vna tali sine sua noua
īpositione. Qua diffinitione habita. pꝫ ꝙ nō
vꝫ ɔña ista. hec ɔña est bona. igitur cōtradi-
ctoriū ɔñtis repugnat añti. q: forte ɔtradicto
riū ɔñtis nō est. aut q: forte ista ɔñtia nō hꝫ
añs neqꝫ ɔñs. aut forte si hꝫ añs nō hꝫ ɔñs
aut econtra. vt cū dicimus forte currente ip̄e
mouet̄. q: si iste ablatiuus tenet̄ in ɔñtia. tūc
ɔuertitur cū ɔña. q: equalet huic ɔñtie. s. si
sor. currit ip̄e mouet̄. Pꝫ etiaꝫ ꝙ ista forma
nō valet. nō pōt esse ꝙ añs huius ɔñtie sit
veꝝ qn eius ɔñs sit veꝝ. sic significando. igit̄
ista ɔñtia est bona. q: nō valet ɔña ista. nul-
la ꝓpositio est vera. igit̄ nullus deus est. ⁊
nō pōt añs esse veꝝ ꝺm cōeꝫ opinionē quin
ɔñs sit veꝝ. eo ꝙ nō pōt añs esse veꝝ sic si-
gnificando. oppositū tñ istius ɔñe pōt stare
cū añte eiusdē iō nō valet. ❡ Itē pꝫ istā ɔñti
am nō valere. hec ɔña ē bona denoīata a ly
si vel ergo. igit̄ si ita est sicut significat̄ ꝑ eius
añs. ita est sicut significat̄ ꝑ eius ɔñs. q: ista
ɔña est bona tantū hō currit. igit̄ chymera ñ
currit. ⁊ nō oꝫ ꝙ si ita sit sicut significat̄ per
añs ita sit sicut significat̄ ꝑ ɔñs. nunq̄ꝫ. n. est
ita aut pōt esse ita sicut significat̄ ꝑ ɔñs. sic. s.
ꝙ nunq̄ꝫ est ita ꝙ chymera non currit. q: si
ita est ꝙ chymera nō currit. igit̄ ita est ens
vel entia vel aliqualiter esse ꝙ chymera non
currit qͦ nō contingit. ideo ⁊c̄.

Consequentiaꝝ

bonaꝝ alia simplici-
ter alia vt nunc. ⁊ ponitur ɔña bona vt nūc
presupposito ꝙ nō sit potentia ad p̄teritūꝫ
sic ꝙ nihil qͦ iā fuit pōt deus facere nō fuis-
se. ⁊ ꝙ deus nō pōt verificare istā adā nō fu
it sic significando. Quo habito dr̄ ꝙ ɔña bo-
na vt nunc est necessaria habitudo duaꝝ pro
positionū q̄rū ɔñtis cōtradictoriū pōt sic si-
gnificando repugnare añti aut saltē pōt esse
conuertibilis cū vna tali q̄ꝫuis aīal nō potue
rit nō repugnare sic significando. Ex qbus
seqtur ꝙ aliqua ɔña mala est possibilis ⁊ cō
tingens. q: hec est talis. antixp̄s nō fuit. igit̄
deus nō est. oīs tñ bona ɔña ē necessaria. q:
quecūqꝫ ꝓpositio modo est necessaria ipsa
nō erit cōtingēs aut falsa sic significādo q̄ꝫuis
falsa erit necessaria sic significās. ❡ Apud euꝫ
vero q poneret potentiā esse ad p̄teritū. ⁊
ꝙ deus posset verificare istā ꝓpositionē. adā
nō fuit. nulla foret ɔña vt nūc. sed oīs ɔña fo
ret vt semꝑ. De qua ɔña vt nunc ponitur
ista regula ꝙ quelibet ꝓpositio impossibilis
nunc seu ꝑ accidens est apta inferre quālibet
aliā ꝓpositionē vnde bene seqtur adā nō fuit
igit̄ chymera est. q: ꝑ nullā potētiam posset
oppositū ɔñtis stare cū antecedēte. Ex quo
sequitur ꝙ ista ɔña nō valet huius ɔñtie cō
sequens est simplr̄ impossibile. igitur ⁊ añs
est simplr̄ impossibile. ❡ Dicitur secundo ꝙ
q̄libet propositio nunc seu ꝑ accidens necessa
ria. est apta sequi ad quālibet ꝓpositionē. vñ
bene seqtur deus est. igitur adā fuit. Ex quo
sequit̄ ꝙ nō valet ɔña ista. a. ɔña est bona. ⁊
eius añs est simplr̄ necessariū. igitur ⁊ ɔñs
est simplr̄ necessariū. Alie quoqꝫ pñt eē ɔñe
vt nunc. q̄ꝝ tā añtia q̄ꝫ ɔñtia sunt vera ⁊ ea
rū veritas dependet ex fundamento posito.
vt tales. hoc instans est. igit̄ tu nō disputas.
demonstrato instāti presenti te nō disputāte.

Consequentiaꝝ

autē semꝑ alia forma
lis alia materialis. mālis semꝑ est necessaria
habitudo duaꝝ ꝓpositionū q̄rū secunde cō
tradictoriū nō pōt nec poterit nec potuit sta
re cū prima sine noua impositione vel p̄t esse
cōuertibilis cū vna tali cui non p̄t q̄libꝫ silr̄s
in forma valere sic significādo. ❡ De q̄ dat̄
primo hec regula ꝙ q̄lꝫ ꝓpositio impossibilis
cōtradictionē nō includens formaliter ē apta
inferre quālibet ꝓpositionē vnde bene sequit̄
nullus deus est. igitur tu disputas ⁊ ex ea etiā
sequitur ꝙ tu nō disputas. Ex q̄ sequitur ꝙ
ista nullus deus est includit cōtradictionē. q:
ex ea sequit̄ ɔtradictio. q: ex ea sequit̄ q̄libꝫ
ꝑs cōtradictionis. Iō nō vꝫ ɔña ista. hec ɔña

est bona ⁊ eius ꝯñs est formalr̃ impossibile. igitur eius añs est formaliter impossibile. Dicit̃ scḋo ꝙ q̄lz ꝑpositio necessaria est ad quã libet aliã ꝑpositionẽ apta seq. vñ bene seqtur tu curris. igit̃ deus est. Multe tñ sunt ꝯñe materiales simplices bone quarum nec añtia nec ꝯña sunt impossibilia vel necessaria sicut iste sor. credit ꝙ oīs hō decipitur. igitur sor. decipitur.

Consequentia formalis bona denoīata a ly si vel ergo est necessaria habitudo duarum propositionũ q̄rum secunde cõtradictoriũ non põt stare cũ prima sine noua ipositione vel põt esse cõuertibilis cũ vna tali sine sui iposi tione. cui q̄lz silis in forma põt valẽ sic signi/ficando. ¶ Ex q̄ diffinitione seqt̃ ꝙ ista ꝯña nõ vz. hec ꝯña est bona ⁊ formalis. igit̃ si intelligitur ita est. ⁊ sic significat̃ p añs. intelli/gitur ita esse sicut significat̃ per consequẽs. q2 hec consequentia est bona ⁊ formalis hõ currit. igitur risibile currit. ⁊ non si intelligis hominem currere. intelligis risibile currere. igitur. ⁊c̃.

Sed forte cõtra arguit̃. q2 ista ꝯña est bona ⁊ formalis si sor. curreret ipse moueret̃. ⁊ tñ cõtradictoriũ ꝯñtis non est aptũ natũ repugnare añti. q2 iste non repu/gnant sor. curreret. ⁊ sor. non moueretur. q2 neutra istarum est vera vel falsa. ⁊ nihil repu/gnat nisi verum falso. ⁊ econtra. aut falsum falso igit̃ ⁊c̃. ¶ Itẽ ista ꝯña ẽ formalis. tu differs a te. igit̃ baculus stat in angulo. ⁊ tñ q̄libet silis nõ vz. ꝙ sit formalis ꝓbat̃ q2 formalit̃ seqtur. tu differs a te. igit̃ tu es ⁊ tu nõ es tu q2 si q̄libet duarum ꝑpositionũ p se sequitur ex alia formaliter iste cõiuncte ex illa etiã formaliter sequũtur. sed q̄libet istarum tu es tu. tu nõ es tu. formalr̃ sequit̃ ex illa. igit̃ iste due formaliter sequũtur ex illa. pz cõsequentia. ⁊ arguitur minor. ꝙ .n. secunda formaliter sequatur satis pz. q2 est exponẽs illius. ⁊ ꝙ prima formaliter seq̄tur arguit̃. q2 formalr̃ sequit̃ tu differs a te. igitur tu es. ⁊ bene sequit̃ formaliter tu es. igit̃ tu es tu. igit̃ a primo ad vltimũ seqt̃ ꝙ si tu differs a te tu es tu. ⁊ for/maliter. ⁊ si sic tunc seqt̃ formalr̃. tu differs a te. igit̃ tu es tu. ⁊ tu nõ es tu. ⁊ vltra formaliter seqt̃ tu es tu ⁊ nõ es tu. igit̃ tu es tu vel baculus stat in angulo ⁊ tu nõ es tu. pz cõ/sequẽtia. q2 prima ps ꝯñtis seqt̃ ex pma pte añtis. q2 bñ seqt̃ tu es tu. igit̃ tu es tu. vel baculus stat in angulo. ⁊ scḋa ps ꝯñtis seqt̃ ex scḋa añtis tãq3 ab eodẽ ad idẽ. igit̃ tota ista copulatiua seqt̃ formalr̃ ex illa copulatiua q̄ est añs. ⁊ tũc vltra seqt̃ formalr̃ tu es tu vel baculus stat i angulo. sed tu nõ es tu. igitur baculus stat i angulo. q2 arguit̃ a disiũctiua cũ destructione vnius ptis sup aliã partẽ. igitur a pmo formalr̃ seqt̃. tu differs a te. igitur baculus stat in angulo. q2 oẽs ꝯñtie itermedie sunt bone ⁊ formales nõ variate. ꝙ aũt aliq̄ sibi silis i forma nõ valeat ꝓbat̃. q2 hec nõ valet hoc differt ab hoc. igit̃ hoc ẽ hoc. ⁊ hoc nõ ẽ hoc. demõstrãdo i añte sorẽ ⁊ platonẽ in ꝯñte. ⁊ tñ ibi ẽ silis forma. q2 est silis terminorum discretio i vna sicut i alia. silis quãtitas ⁊ q̄litas ⁊ suppõ. ⁊ q̄liscũq3 ꝑprietas vnius termini ẽ in vna etiã ⁊ i alia cõsilis. ⁊ ẽt cõsilis modus significãdi. igit̃ iste sunt silium formarum. t3 ꝯña apd̃ eos q ponũt formã ꝯñtie attẽdi solũ penes ista iã noiata q dicũt istas ꝯñas eẽ siliũ formarum. hõ currit. igitur aial currit. hõ currit. igit̃ lignũ currit. ¶ Itẽ ista ꝯña ẽ bona. hõ currit. igit̃ risibile currit ⁊ hec nõ ẽ bona. hõ currit. igit̃ rudibile cur/rit. ⁊ iste sunt siliũ formarum. igit̃ ⁊c̃. ¶ Item hec ꝯña nõ ẽ bona ⁊ formalis nõ si hõ cur/rit. risibile currit. nec ista. nõ si animal currit suba currit. q2 opposite cõtradictorie sũt ⁊ ñe bone ⁊ formales. ⁊ tñ istarum ꝯñarum cõtradictoria ꝯñtis nõ pñt stare cum añte. igitur ⁊c̃. ¶ Itẽ ista ꝯña ẽ bona. hõ ẽ nõ hõ. igit̃ capra disputat. ⁊ tñ nulla est habitudo inter añs ⁊ consequẽs. q2 oīs habitudo q̄ est cõsequẽtia ẽ cõsecutio. sed nulla est consecutio illius ꝑpositionis cũ sit de terminis iptinẽtib9 ad istã aliã. hõ nõ ẽ hõ. igit̃ istius ad illã nulla ẽ cõsecutio nec ptinẽtia. ¶ Itẽ he sũt ꝯñe. hõe nullus hõ ẽ nisi aial ẽ. ⁊ cõtradictoriũ ꝯñtis non repugnat añti nec põt repugnare sic signifi/cãdo. silr̃ dicat̃ de ista. q2 de9 est tu es. ¶ S3 pro solutiõe istorum accipiatur primo ꝙ formalitas consequẽtie attẽditur penes terminorum pertinentiam adinuicem consequentis ⁊ an/tecedentis ⁊ proprietatem ⁊ ordinem. Ex quo pz ꝙ iste ꝯñtie nõ sunt siles forme. hõ currit. igitur risibile currit. homo currit. igit̃

lignũ currit.q2 nõ est sil'is terminoꝝ ptinẽtia nec iste tu es.igit̃ tu es tu.tu eris. igit̃ tu eris tu.q2 copule nõ hñt ꝯsimiles ꝓprietates pe/ nitus. Accipiat̃ scd̃o ꝙ formalitas ꝯñe hꝫ i se latitudinẽ ⁊ vna ꝯña ẽ altera magis formal'.
¶ Regule generales ꝯsequentiarum.

E cõsequentiis igit̃ ponũtur iste regule. Prima si ꝯña est bona affirmatiua deno minata a ly vl' si ergo vel igit̃ si/ gnificans ex cõpositione suoꝝ terminoꝝ.hñs ⁊ ꝯñs expressa quorũ nullũ est multiplex. ⁊ añs est veꝝ ꝯñs eius est verum.

Secunda regula. si ꝯña est bona affirmatiua denoĩata a ly si vel ergo vel igit̃ significans ex ꝯpositiõe suoꝝ terminorum ⁊ ꝯñs eius est falsum añs etiam est falsum.

Sed forte arguit̃ ꝯtra.q2 sit.a. vna ꝯña bona cuius añs sit scitũ a te ⁊ ꝯñs nõ sit ab aliquo scitũ.sed tibi dubiũ.dubites eniꝫ an ex vero seq̃tur falsum in ꝯña bona ⁊ formali.⁊ pꝫ ꝙ ista ꝯña est bona vt pono.sci ta a te eẽ bona.q2 firmiter credis ꝙ sit bona ⁊ nõ decipis in credẽdo ⁊ istius añs est veꝝ cũ aliis ꝯditionibus.⁊ tñ ꝯñs nõ est verũ.q2 ꝯñs nulli vere significat sicut nec suũ ꝯtradi/ ctoriũ.iõ nõ est veꝝ illud ꝯñs. ¶ Item p illd ꝯñs nullus intellectus rectificat̃.iõ nõ est veꝝ ¶ Scd̃o arguit̃ sic.ista ꝯña est bona sor.non demõstrat̃.igit̃ hoc nõ demõstrat̃.⁊ añs il lius est veꝝ in casu.⁊ ꝯñs nõ põt esse verum sic significãdo.igit̃ ⁊c. ¶ Iõ forte dr̃ ꝙ nõ ẽ pos'e ꝙ añs illius ꝯñe sit veꝝ.q2 tunc ẽt ꝯñs esset veꝝ sic significãdo.qd̃ tñ nõ põt esse ve rũ sic significãdo.vt forte dicitur. ¶ Sed cõ tra tũc seqtur ꝙ.a.⁊.b. ꝓpõnes cõuertũtur sic significãdo.q2 iste cõuertũtur vt pono. ⁊ .a.põt esse verũ ⁊ põt sciri.⁊.b. nõ põt esse verũ nec põt sciri sic significando.ꝙ si detur ponatur ꝙ vna istarũ sciat̃ ⁊ alia nõ.ista ꝯña stãte sic significãdo.⁊ tũc seqtur ꝙ istius ꝯñe añs est veꝝ ⁊ ꝯñs falsum. ¶ Tertio sic.q2 seqtur hoc est falsũ.igr̃ hoc est falsum.ponen do ꝙ illa sit ꝯña mẽtalis.⁊ demõstretur ꝯñs vtrobiq3 ⁊ pꝫ ꝙ añs est veꝝ.q2 significat p̃n cipaliter ꝙ hoc est falsũ cũ sit ꝓpõ mentalis ⁊ hoc est falsum.q2 se falsificat.ideo est antece dens verum.⁊ cõsequẽs falsuꝫ.vt pꝫ igr̃ ⁊c.
¶ Et arguitur ꝙ cõtradictorium ꝯñtis re/ pugnat añti eiusdẽ.q2 ista repugnãt hoc ẽ fal sum ⁊ nõ hoc est falsuꝫ.q2 ex scd̃a seqtur ꝙ nullũ falsum est hoc. Uel in eodẽ casu arguit̃ ꝙ illa ꝯña est bona ⁊ eius ꝯñs nõ est verum nec falsuꝫ ⁊ añs verũ.ꝙ enim ꝯñs nõ sit ve/ rũ pꝫ. ⁊ ꝙ nõ sit falsum arguitur. q2 eius cõ tradictorium est falsum.q2 seqtur nõ hoc est falsum.igr̃ nulluꝫ falsum est hoc.tenet ꝯña a cõuersa ad cõuertentẽ.⁊ cõsequẽs est falsum q2 aliqd̃ falsum est hoc. ¶ Quarto arguitur sic.q2 frustra additur in regulis ꝙ añs ⁊ ꝯse quẽs sint simplicia.⁊ nõ equoca.q2 ꝓpõ equi uoca nõ est vera nec falsa.igitur nulla ꝯña ẽ cuius añs aut ꝯñs sit multiplex. ¶ Sꝫ ad pri mum dr̃ ꝙ nõ dr̃ ꝓpositio vera ex eo ꝙ ve/ re vel false significet.nec ista est diffõ ꝓpõnis ꝓpositio est oro vere vel false significans.sꝫ ꝓpõ est oro vna.indicatiua.⁊ pfecte ⁊ deter minate veri vel falsi sensus demõstratiua.si/ gnificando sic.data eniꝫ cõi diffõne.oꝫ cõce/ dere ꝙ aliqua disiunctiua affirmatiua in casu est vera cuius tñ vtraq3 ps nõ est vera.vt ta lis rex sedet vel nullus rex sedet. nec vꝫ ꝯña ista hec est tibi ꝓpositio.igr̃ est vera vel falsa tibi vel dubia tibi.nec seqtur.igr̃ ẽ ṽe vl' false vel dubie tibi significãs.q2 forte ista rex sedet est falsa ⁊ est firmiter credita absq3 hesitatiõe añs enim est verũ in casu ad intellectũ positũ ꝑ descriptione ꝓpõis vere.⁊ ꝯñs ꝑuata sua significatione est falsuꝫ. Et dr̃ ad ꝑam formu lã ꝙ illa nõ est descriptio ꝓpõnis vere. ¶ Ad ꝑam dr̃ cõcedendo illã ꝯñam ⁊ dr̃ ꝙ añs p̃t eẽ veꝝ.sed ꝯñs ñ põt esse veꝝ.sic significãdo ⁊ cõcedũtur cõclusiões ibi illate.s.ꝙ.a.⁊.b. ꝓpões cõuertũtur.⁊.a.põt esse veꝝ ⁊ sci/ ri.⁊.b.nec põt esse veꝝ nec sciri.sic significãs sicut sepe accidit ꝙ multe sunt ꝓpões pos/ sibiles q̃ nõ pñt esse vere.sicut hec copulatiua solus sor.q est demonstrat̃.⁊ hoc est sor. ⁊ hoc nõ est sor.q2 ista seqtur ex ista. solus sor. q demonstratur est sor.⁊ plato nõ est sor. ⁊ ita cõceditur ꝙ hec vlis põt esse vera nihil demonstratur q̃uis eius nulla singularis pos sit esse ṽa sic significando.sed ista nunq̃ ẽ ve/ ra aliqua eius singulari existente. ¶ Item ali que sunt ꝓpositiones vere que non possunt esse false sic significando.vt puta hoc demon

stratur demonstrato aliquo. hoc intelligitur nunꝗ̄ tñ ē ꝯcedendū in aliquo casu ꝙ .a. sit ver̄ b. existēte. nec est concedēdū ꝙ antecedēs illius ꝯñe. sor. non demōstrat̄. igit̄ hoc nō demōstrat̄. sit ver̄ ⁊ ꝯñs falsuꝫ. iō nō admittat̄ ꝙ .a. scit̄. ⁊ nō .b. existente .b. sic significādo. ¶ Ad tertium dicet̄ in insolubilibus. ¶ Ad quartū dī ꝙ apud illū q̄ poneret ꝙ ꝓpositio plures nō eēt ꝓpositio sicut posuim⁹ supra nō oꝫ illud ponere. apō vero cōeꝫ opinionē opinātiū illud. reqritur illud. ⁊ ita etiaꝫ apud ponētes ꝓpositionē ypotheticā nō eē q̄lē q̄litate logica nō oꝫ ponere in regula ly affirmatiua. sed d̄ hoc in fine dicetur. ¶ Tñ de preterito regula poni non pōt nec de futuro. sicut nec sequētes. vnde nō seqtur ista consequētia est bona ⁊ añs eius fuit ver̄. igit̄ ꝯsequens eius fuit ver̄. nec seq̄t̄ ista consequētia est bona ⁊ antecedens eius erit ver̄. igit̄ consequens eius erit ver̄. ⁊ nō sequitur ista consequentia est bona. igitur qñ erit aut fuit eius antecedens ver̄ eius consequēs erit aut fuit ver̄. q: forte neutrū vel non vtrūqꝫ erit aut fuit ver̄. etiā non seqtur ista ꝯña est bona ⁊ añs eius fuit ver̄. igit̄ ꝯñs eius fuit verū. si eius ꝯsequēs fuit qñ eius antecedēs fuit ver̄. q: consequēs est vna conditionalis falsa. ¶ Ex predictis patere potest ꝙ possibile est ꝙ aliq̄ consequentia sit bona cuius antecedens sit necessariū ⁊ consequēs impossibile. vt si hec deus est. igit̄ hō est asinus. significet adeq̄te ꝙ si deus est aliq̄d est manente ꝑtiū significatione prima. ⁊ ita pꝫ ꝙ aliq̄ ꝯña est impossibilis ex cuius añte seqtur ꝯñs eiusdē. Ex p̄dictis quoqꝫ ꝯcludi pōt ꝙ nō dꝫ ꝑ regula sustineri ꝙ si aliq̄ ꝯña est bona ⁊ ita ē sicut significat̄ ꝑ añs est ita sic significat̄ per ꝯñs eiusdē. pꝫ q: ista ꝯña est bona. si deus ē nulla chymera est. ⁊ ē ita sicut q̄ significatur ꝑ añs ⁊ nō est ita sicut significat̄ ꝑ ꝯñs. sic intelligendo ꝙ nō est ita ꝙ chymera nō sit sicut supra ostensum est. Et ꝑ hūc modū nō seq̄tur. añs illius ꝯñtie est ver̄. igitur ita est sicut significat̄ ꝑ ipꝫ. pꝫ ī ista ꝯña. chymera nō est. igit̄ chymera nō ē hō. q: nō ē ita ꝙ chymera nō ē. Et ꝑ idē pꝫ nō seq. ista ꝯña ē bona. ⁊ nō est ita sicut significat̄ ꝑ ꝯñs. igit̄ nō est ita sicut significat̄ ꝑ añs. pꝫ in ista ꝯña. deus est. igit̄ chymera nō est. Et sicut nō sequitur de presenti sic nō sequitur d̄ preterito aut de futuro.

Alia regula est ꝙ si ꝯñtia est bona affirmatiua denoiata ⁊c. significans ⁊c hñs añs ⁊ ꝯñs expressa. quoꝝ nullū est multiplex scita esse formalis. ⁊ añs est ꝯcedendū ab aliquo. ⁊ ꝯsequens ē intellectū ꝓpositū. ⁊ cū his bñ scit̄ ꝙ ex concedendo nō seq̄t̄ nisi ꝯcedēdū tūc ꝯñs ab eodē est ꝯcedendū. Sed nō seq̄t̄ hec ꝯña est bona scita esse talis. ⁊ añs est ab aliquo concedēdū ⁊ ꝯñs est intellectū. igit̄ ꝯñs est ꝯcedendū. q: forte creditū est ꝙ añs sit falsum. aut forte creditū est ꝙ ex ꝯcedendo seq̄tur nō ꝯcedendū. Et etiā posita ista. hoc instans nō fuit ⁊ admissa. deinde durāte tp̄e obligationis ꝓposita ista hoc instās fuit negāda est. ⁊ ita est facta. tunc hoc instans fuit. tñ adhuc ista est neganda hoc instans fuit. quare cedat tp̄s obligationis. ⁊ tunc patet ꝙ ista forma nō valet. hoc erat sequens exposito. ⁊ bene admisso ⁊ antecedēs fuit concedenduꝫ. igitur ⁊ ꝯsequēs. imo antecedens fuit ꝯcedendū ⁊ ꝯñs nō iā enim hec ꝯsequentia est bona. hoc instās fuit. igitur hoc instans fuit. q: ꝑ nullā potentiā posset oppositū ꝯñtis stare cum ꝑ añte ꝯpossibiliter. Et accipiat̄ in dicta regula ꝯcedendū noīaliter. ⁊ nō participialiter ⁊ q: accipiēdo ꝑticipialiter multa necessaria simpliciter sunt neganda. ⁊ multa impossibilia simpl'r sunt ꝯcedēda bene rñdēdo.

Ex qua regula sequit̄ alia. s. ꝙ si sit aliqua ꝯnseq̄ntia bona denominata ⁊c. significans ⁊c. habēs añs ⁊c. quoꝝ nullū est multiplex. scita esse formalis ⁊ antecedēs est ꝯcedendū ⁊ ꝯsequens intellectū ꝓpositū. ⁊ cū his bene scitū est ꝙ ex ꝯcedendo nō seqtur nisi concedēdū. ⁊ ꝙ ex vero non sequitur falsum ꝯsequēs nō ē dubitandū nec negandum.

Alia regula est ꝙ si ꝯña ē bona denoiata ⁊c. significās ⁊c. hñs añs ⁊c. quoꝝ nullū ⁊c. scita esse formalis. ⁊ ꝯñs ē negādū ab aliquo ⁊ añs itellectū ꝓpositū. ⁊ cū his bñ scitū ē ꝙ negādū nō seq̄t̄ nisi ex negādo. tūc ē añs ab eodē negandū.

Ex qua sequitur alia ꝙ si consequentia est bona affirmatiua denominata ⁊c. significans ⁊ cetera.

hñs antecedẽs ⁊c̃.quoꝝ nullũ ⁊c̃.scita esse
formalis ⁊ ꝯñs ẽ intellectũ ꝓpositũ ⁊ cũ his
bene scitũ ꝙ ex vero nõ seqͭ falsuȝ.⁊ ẽ ꝯñs
negandũ.tũc añs nõ est ab eodẽ dubitanduȝ
nec cõcedẽdũ ⁊ capiͭ hic dubitandũ pro eo
cui dȝ dubie respondi ab aliquo.

Alia regula est ꝙ si ꝯña bona ⁊c̃.signi
ficans ⁊c̃.hñs ⁊c̃.quoꝝ nullũ ⁊c̃.
scita esse formalis.⁊ añs est dubitãdũ.⁊ ꝯñs
intellectũ ꝓpositũ.⁊ cũ his scitũ est ꝙ ex nul
lo vero seqtur falsuȝ.tũc ꝯñs nõ est negãdũ.

Alia regula est ꝙ si ꝯña est bona ⁊c̃.si
gnificans ⁊c̃.hñs ⁊c̃.quoꝝ ⁊c̃.sci
ta esse formalis.⁊ ꝯñs est dubitandũ.⁊ añs
est intellectũ ꝓpositũ.⁊ cũ his bene scitũ est
ꝙ ex nullo vero sequiͭ falsuȝ.tũc antecedẽs
est negandum vel dubitandum.

Sed contra forte arguiͭ q: ponatur ꝙ
añs istius ꝯñe bone hõ currit.igi
tur risibile currit.sit tibi positũ.scitũ esse tale.
⁊ a te bene admissuȝ ⁊ ꝯñs tibi depositũ.tũc
ista ꝯña est bona ⁊ añs est concedendũ.⁊ tñ
ꝯñs est negandũ.Secundo q: ponaͭ ꝙ ista
hõ est asinus principaliͬ significet deũ ec̃.tũc
ista ꝯña est bona deus ẽ.igiͭ hõ est asinus ⁊
añs est ꝯcedẽdũ ⁊ ꝯñs nõ.Sȝ ad primũ dĩ
ꝙ stãte illo casu añs illius ꝯñe est cõcedendũ
q: positũ ⁊ bene admissum.⁊ ꝯñs est cõce/
dendũ ⁊ nõ negandũ.q: nõ seqtur est depo/
depositũ ⁊ admissuȝ.igiͭ est negãdũ.sed oȝ
plus assumere ad cõcludendũ ꝙ ꝯñs sit ne/
gãdũ.s.ꝙ sit bene admissuȝ scitũ esse tale ⁊c̃.
sed hoc ipsi posito repugnant.quia nunꝗ̃ ẽ
eadẽ ꝓpositio cõcedenda ⁊ neganda respe/
ctu eiusdẽ rñdentis ⁊ respectu eiusdẽ obliga
tionis ⁊ sensus.Ex qbus pȝ nõ seq añs isti⁹
ꝯñe scite esse bone ⁊c̃.cũ alijs ꝑticulis.ibi po
sitis ẽ cõcessuȝ.igiͭ ꝯñs ẽ cõcedendũ.sed oȝ
ꝙ sit bñ cõcessuȝ.¶Ad scðm dĩ ꝙ apð eos
q eodẽ mõ rñdẽdũ dicunt infra tp̃s ⁊ extra
ad ꝓpositionẽ quã ponimus suã significatio/
nẽ variare.⁊ dicunt istã esse negandã hõ est
asinus ꝗ̃uis sit necessaria.q: ex cõi mõ nega
reͭ.addendũ fore in regula ꝙ ꝯña nõ eẽt bo
na.ꝑꝑ aliã iposition̄e a priori factaȝ.Sȝ apð
eos q rñdent ad propositiones ꝭm eaꝝ ꝗ̃tita
tẽ sicut infra diceͭ.añs istius ꝯñtie est cõce/
dendũ ⁊ ꝯñs.q: ꝭȝ istũ modũ oẽ simpliͬ ne
cessariũ est cõcedendũ.vtꝝ aũt cõcedaͭ qñ
proponiͭ aut nõ.infra dicendũ est.Ex qbus
pȝ istas formas nõ valere.ista ꝯña est bona
affirmatiua denoiata ⁊c̃.significans ⁊c̃.hñs
⁊c̃.quoꝝ nullũ ⁊c̃.cuius añs est scitũ.⁊ ꝯñs
est intellectũ a te.igiͭ ꝯñs est scitũ a te.q: for
te creditũ esset a te ꝙ ex vero seq̃tur falsuȝ.⁊
posito ꝙ nõ esset alia ꝓpõ ab ista ꝯña vel ei⁹
ꝑte.ois ꝓpositio scita a te est affirmatiua.igi
tur nulla scita a te ẽ negatiua scires añs ⁊ be
ne scires istã ꝯñam eẽ bonã cũ alijs ꝑticulis
⁊ tñ nõ seqtur ꝯñs eẽ scitũ.q: repugnat ꝯñs
sciri apud eos q ponunt ꝑtẽ supponere ꝓpo
sitione cuius est ꝑs.¶Itẽ nõ seqͭ ista ꝯña ẽ
bona cũ particulis positis scita eẽ talis.cui⁹
añs est scitũ a te vel scitũ eẽ veꝝ.⁊ bene scis
ꝙ ex nullo vero seqͭ falsuȝ.igiͭ ꝯñs est scitũ
a te esse veꝝ.q: forte repugnat ꝯñs sciri.vt ĩ
ista ꝯña hec ꝓpositio nõ est scita a te eẽ vera
igiͭ hec ꝓpõ nõ ẽ scita a te esse vera demon/
strãdo vtrobiq̃ȝ ꝯñs.ꝯñs aũt nõ est ꝓpositõ
falsa.q: eius cõtradictoriũ est falsuȝ.⁊ nõ p̃t
illud cõsequens sciri a te esse veꝝ.Ex qbus
pȝ ꝙ est aliq̃ ꝓpositio q̃ nõ põt ab aliquo sci
ri esse vera sic significans.

Sed pro regula teneaͭ ꝙ si ẽ aliq̃ ꝯña
bona ⁊c.denoiata ⁊c.significans
⁊c.hñs ⁊c.quoꝝ ⁊c.scita eẽ bona.⁊ añs est
scitũ.⁊ ꝯñs est intellectũ.⁊ nõ repugnat ipm
sciri.⁊ scitur bene ꝙ ex nullo vero sequitur
falsum.⁊ cõsideratur sufficienter ð cõsequẽ
te.tunc ꝯñs est scitũ.⁊ ita dicatur.si añs est
scitũ esse veꝝ cũ illis ꝑticulis datis ꝙ ꝯñs est
scitũ esse veꝝ.Ex quibus pȝ illũ nõ esse bo/
nũ modũ arguendi.s.hec cõsequẽtia ẽ bona
denoiata ⁊c.significans ⁊c.habens ⁊c.quo/
rũ ⁊c.⁊ eius añs est intellectũ a te.igiͭ eius
ꝯñs est intellectũ a te.q: si fieret ꝯña cui⁹ an
tecedens eẽt latinũ.⁊ ꝯñs grecũ.q̃ sciret eẽ
bona añs in casu est intellectũ.⁊ ꝯñs.nõ po
tes.n.credere tu ꝑ verã relationẽ cui firmi/
ter assentires ꝙ illa ꝯña eẽt bona vt ista.hõ
currit.igiͭ antropos trechi.Cõsiderãs ẽt su
pradcã videbit ꝙ hec ꝯña ñ vȝ.a.ꝓpõ sciͭ
a te.igiͭ tu scis sic esse sicut.a.ꝓpõ significat
a.ꝓpõ et sicut.significat scis.a ꝓpõnẽ signifi
care.nec ecõtra seqtur.tu scis sic esse sicut.a.
propositio principaliter significat.⁊ sicut.a.
propositio principaliter significat scis.a.signi
ficare.igiͭ a ꝓpositio scitur a te.Forte.n.re/

pugnat a.propositionē sciri.⁊ q̃uis nõ repu gnaret adhuc tñ nõ sequitur ꝙ sicut.a.princi paliter significat seires esse.q: forte ista ꝓposi tio nõ significat esse.sed nõ esse.

Item pro regula teneat.ꝙ si ꝯña est bona ⁊c.denominata ⁊c.significans ⁊c.habens ⁊c.quoꝝ ⁊c.scita esse bona ⁊ ꝯñs est intellectũ ⁊ nescitũ.⁊ nõ repugnat ip̃m nesciri.⁊ scitur bene ꝙ ex nullo vero sequitur falsum.⁊ cõsideratur sufficiẽter de antecedente ⁊ ꝯñte.etiã añs est nescitũ.Sed he forme modo valent.ista ꝯña est bona ⁊c.scita esse talis ⁊c.⁊ añs ẽ dubiũ.igitur ꝯñs nõ est negandũ.nec sequitur ista cõsequentia est bona scita a te eẽ bona ⁊c.⁊ vtraq; pars antecedentis est a te dubitanda.igitur ꝯñs non est a te negandũ.p; de antecedente talis cõsequentie tu curris.vel nullus rex sedet.ſ; rex sedet.igitur tu curris.¶ Itẽ nõ valet iste modus arguendi.ista cõsequentia est bona ⁊c.⁊ maior est a te bene concessa.⁊ minor ẽ dubitanda.igit̃ ꝯñs nõ est a te negandum.

Si consequentia ⁊c.denominata ⁊c.habens ⁊c.significans ⁊c.⁊ añs eius est possibile ꝯñs silr̃ est possibile.hoc tñ nõ seqt̃ in ꝯñtijs a ly nisi denoĩatis.q: in illis reperit̃ añs possibile et ꝯñs ĩpossibile vt nihil est nisi deus est.nunq; tñ seqtur ꝙ ex possibili seq̃t̃ impossibile.q: consequens illius non sequitur ex antecedente.

Alia regula.si consequentia est bona cũ alijs particulis.et antecedens ẽ necessariũ ꝯñs est silr̃ necessarium.

Alia regula.si cõsequẽtia est bona cum alijs particulis.et cõsequens ẽ impossibile antecedens est impossibile.

Alia regula.si consequẽtia est bona ⁊c. et consequens est contingens añs est contingens vel impossibile.

Alia regula si consequentia est bona cũ illis quinq; particulis et aliqd sequitur ad consequens illud idem est aptum natum sequi ad antecedens eiusdẽ.

Alia regula est.ꝙ si consequẽtia est bona cum illis quinq; particulis.et aliquid antecedit ad antecedẽs illud est aptu; antecedere ad consequens eiusdẽ.Ex quibꝰ regulis sequitur correlarie ꝙ arguendo a primo antecedente ad vltimum cõsequẽs in cõsequẽtijs affirmatiuis denominatis a ly si vl' ergo ⁊c.cõsequẽtia est bona et formalis dũmodo cõsequentie intermedie sunt bone materiales vel formales.¶ Sed forte arguitur cõtra.q: hec cõsequẽtia est bona.tu curris.igitur tu curris vel hõ ẽ asinus.et tu nõ curris.q: arguitur a parte totius disiunctiue affirmatiue significantis ex cõpositione suoru; terminoꝝ ad ip̃am disiunctiuã.et vltra seqt̃ tu curris vel hõ est asinus.et tu non curris.igitur homo est asinus:a disiunctiua cum destructione vnius partis sup alteram partem ⁊ tamẽ nõ sequitur de primo ad vltimũ ꝙ si tu curris homo est asinus.Secũde sic.q: ista cõsequentia est bona.pater est.igit̃ filius vel filia est.⁊ sequitur filius vel filia est.igitur suus pater est.aut sua mater est.et tamẽ non sequitur a primo ad vltimũ.ꝙ si pater est suus pater aut sua mater est.Tertio.q: sequitur tu curris.igitur tu curris vel tu es asinus et etiã sequitur tu curris vel tu es asinus.sed tu nõ curris.igitur tu es asinus.et tamẽ non sequitur a primo.ꝙ si tu curris tu es asinus.Sed pro his dicitur ꝙ arguẽdo a primo antecedente ad vltimũ consequens sic arguendum est ꝙ cõsequens precedentis consequẽtie eodem modo significet prout est cõsequẽs prioris cõsequentie quomodo significat ꝓut est antecedens subsequentis.et idem termini significent in vna sicut in alia.et ideo primu; argumentũ non procedit secundũ.q: variat̃ relatio.et si eadẽ stet relatio vbiq;.et oẽs cõsequentie intermedie sunt bone.et antecedens eius est verum ꝯñs eius est verum.et requiritur etiam ꝙ precise illud qđ est consequens precedentis consequentie sit antecedẽs sequẽtis.et per consequens patet responsio ad tertium argumentum etiam.

Alia regula est ꝙ si aliqua cõsequentia est bona propositio stat cum antecedente illa eade; stare põt cum consequente eius.

Alia est ꝙ si aliqua ꝯña est bona ⁊c.et aliqua ꝓpositio repugnat consequẽti illa est apta nata repugnare antecedẽti ẽt.¶ S; forte cõtra arguit̃.q: aliq̃ ẽ ꝯña bona ⁊c.cuiꝰ ꝯñti repugnat aliq̃ propositio que nõ repugnat antecedẽti.vt ista propositio q̃ ẽ ꝯñs huiꝰ ꝯñtie ẽ necessaria simplr̃.igitur hõ

est asinus. demõstrato eius pñte p subm an cedẽtis. q2 si nõ sit bona tũc cõtradictoriũ cõ sequẽtis põt stare cũ añte sic significãdo. ⁊ tẽ stabũt ista sil' sine noua ipositione terminorũ hec est neccia que est pñs huius pñe ⁊ nullus hõ est asinus. quo dato p3 q cõtradictorium pñtis stat cũ añte eiusdẽ ⁊ tñ ista pñtia est bo na. ⁊ nõ stat cũ pñte eius cum cõtradictoria nõ stent simul. ¶ Itẽ hec pña est bona adeq̃ te significans ꝺm cõpositionẽ suorum terminorum igit tu es asinus. ⁊ ptradictoriũ pñtis stat cũ añte ⁊ nõ cũ pñte. igit ⁊c. ¶ Sed ad hec si mul respondebitur infra.

Alia regula si pña est bona ⁊c. ⁊ argui tur a cõtradictorio pñtis ad cõtra riũ añtis illa pña est bona.

Alia regula si pña est bona ⁊c. ⁊ argui tur ex cõtradictorio pñtis cũ alte ra pmissarũ ad cõtradictoriũ alterius pmisse pricipalis pñtia est bona.

Alia regula si ptradictoriũ pñtis alicui⁹ pñtie repugnat añti cũ illis ꝑticul' illa pñtia est bona ⁊c.

¶ Regule ꝑticulares penes supius ⁊ inferi⁹

Dicamus nũc q inferi⁹ est illud q su pra se põt hr̃e ex significatiõe q̃ h3 terminũ aut terminos ꝺm re ctã lineã pdicamẽtalẽ. ¶ Superius est illud qđ ex significatione quã h3 põt hr̃e terminũ aut terminos sub se ꝺm suã line am rectã predicamẽtalẽ. Ulterius accipit q de quocũq3 pdicat aut pdicabile est inferius de eodẽ silr est pdicabile superius.

Ex quibus seqt ista regl'a. ab infe riori ad suũ supi⁹ af firmatie sine distributõe vl' cõfusiõe. sic q to tale extremũ añtis sit sb totali extremo pñtis ⁊ hoc p se. pña est bona. sed nõ seqt. tu vidi sti istu3. ⁊ iste fuit papa. igit tu vidisti papa3. nec seqtur. põt esse q iste hõ sit albus. ⁊ iste hõ est niger. igit põt eẽ q hõ albus sit niger q2 nõ est iste terminus iste vel istũ sub isto ter mino papã nec sub isto termino hõ. nec sunt in eadẽ linea pred camẽtali vl' nõ inferius per se. ⁊ hoc sufficit. nec seqtur sor. incipit esse al bus. igitur sor. incipit esse coloratus. deus inci pit esse hõ. igitur deus incipit esse suba. nec se qtur. sor. inquãtum homo est risibile. igr sor. inquãtum aĩal est risibile. nec sequit. oĩs hõ pter sor. currit. igitur oĩs hõ preter hoĩe3 cur rit. Itẽ nõ sequit. si tu es hoc aĩal demrato asino. tu es asinus. igit si tu es aĩal tu es asi nus. nec seqtur tu cognoscis hoĩe3. igit tu co gnoscis aĩal. nec seqtur. sor. ẽ terminus discre tus. igitur homo est terminus discretus. q2 i nulla istarum totale extremũ est sub totali extre mo. Item nõ seqtur tu es dñs platonis. igit tu es aliqd platonis. nec sequit tu es scolaris bononiensis. igit tu es hõ bononiensis. ita ẽt nõ valet pcludẽti tibi ⁊ cuilibet cõcludenti ti bi tu es idẽ. igit alicui ⁊ cuilibet cõcludenti ti bi tu es idem. Itẽ nõ seqtur aliquo maiori te ⁊ quolibet minori te tu es minor. igit aliquo ⁊ quolibet minori te tu es minor. ita ẽt nõ se quit aliquo minori te ⁊ quolibet maiori te tu es maior. igit aliquo ⁊ quolibet minori te tu es maior.

Secunda regula est q arguendo ab inferiori ad suũ supe rius affirmatiua addita dictione exclusiua a ꝑ te subiecti v3 pña. vt tñ hõ currit. igr tñ ani mal currit. s3 nõ a ꝑte pdicati. copulis vl' ver bis cũ pdicatis. nõ aliũde cõfusis existentib⁹ synonimis subiectis. subiectis vero addito si gno vli affirmatiuo arguendo ab inferiori ad suũ superius cũ istis ꝑticulis in prima regula positis v3 pña. vt oĩs hõ est aĩal. igit oĩs ho mo est substantia.

Affirmatiue aũt arguẽdo a su periori distributo cũ illis ꝑticulis. ⁊c. cũ cõstantia subi ad suũ i ferius est pña bona. sed nõ v3 nisi cũ cõstãtia addit subis eiusdẽ tpis. vñ nõ sequit. oẽ aĩal currit. igit oĩs hõ currit. nec seqtur. xp̄s non incipit eẽ suba. igit xp̄s ñ incipit esse hõ. ⁊ nõ seqtur. in. a. instanti tu eris oĩs hõ. ⁊ pla. erit hõ. igitur tu eris plato. q2 d3 addi cõstantia eiusdẽ tpis cũ determinatõe ad ide3 tp̄s pro quo verificat maior. ⁊ nõ sequit. ⁊ oẽ vidẽs hoĩe3 est homo. igit oẽ videns platonẽ ẽ hõ nec seqt gl3 asin⁹ hoĩs currit. sed pla. est hõ. igit quilibet asinus plõnis currit. nec seqtur oĩs hõ albus currit. pla. est hõ. igit pla. cur rit. sed tñ cũ cõstãtia totalis extremi sub tota li extremo concludit.

Negatiue aũt arguẽdo ab infe riori ad suũ supius ne

gatione postposita nõ p̃cedente dictione im/
pediente.cũ constantia totius extremi vt pri
us intelligendo.valet ꝯña.sed nõ seqtur hoc
creãs platonẽ nõ est deũs.⁊ plato est hõ.igi
tur hoc creãs hoiem nõ est deus.ita.ẽt nõ se
quit᷑.videns sor.nõ est homo ⁊ sort. est hõ.
igitur vidẽs hoiem nõ est hõ.q: forte nullus
vidẽs sor.est hõ ⁊ tñ oẽ vidẽs hoiez est hõ.
¶ Itẽ nõ seqtur tm̃ suba nõ ẽ accidẽs. ⁊ ois
suba est aliquid.igit᷑ tm̃ aliquid nõ ẽ accñs.

Arguẽdo aũt a superiori distribu
to negatiue ad suũ infe
rius intelligendo vt prius cũ cõstantia ⁊ sine
constantia vz ꝯña.vt nullũ aial currit. igitur
nullus homo currit.sed nõ sequit᷑ xp̃s nõ in
cipit esse suba igitur xp̃s nõ incipit esse hõ.

Arguẽdo a supiori ad suũ inferius
a pte subiecti subiectis
addita dictione exclusiua negatione preposita
valet ꝯña vt nõ tm̃ aial currit. igitur nõ tm̃
homo currit.⁊ a pte predicati. subis addito
signo vli vt nõ ois homo est coloratus. igit᷑
nõ ois homo est albus.⁊ intelligitur vt pri/
us ista regula.

Sed cõtra primã regulam forte
arguit᷑.q: nõ seqtur
sor.est aial.igit᷑ sor.est corpus.⁊ arguit᷑ ab i
feriori p se ad suũ supius.igit᷑ ⁊c.patz ꝯña ⁊
pbatur añs.q: in casu est añs verum.⁊ ꝯñs
falsuz sic significando.ponat᷑ eniz gratia argu
mẽti q̃ztitatẽ cõtinuã distigui a re quãta quo
dato.ponamus ꝙ non implicet contradictio
nẽ quantitatem sortis separari ab eo ⁊ tunc
arguitur ꝙ sor.est animal.q: est aial rationa
le cum sit homo ⁊ tñ non est corpus.q: sort.
non est longus nec latus nec profundus. añs
arguitur q: non est quatus.igitur ⁊c. ¶ Iõ
forte negat᷑ ista cõseqũẽtia.sor.nõ est longus
nec latus nec pfundus.igitur nõ est corpus.
q: dĩ forte.q: sor. est corpus substãtiale.⁊ ñ
est corpus quantitatiuũ.nec in illo casu cõce/
ditur ꝙ sor.non sit quãtus.q: est quãtus q̃z
titate discreta.¶ Sed contra q: tũc sequitur
ꝙ sor.nõ sit aliqd vnũ.sed sor. est numerus
infinitus separatoꝝ actu ꝙ si ꝯcedit᷑.arguitur
tũc contra regulã ꝙ nõ si sor.est aial sort. est
substãtia. Itẽ si in illo casu sor.est corpus per
idẽ sequit᷑ ꝙ ego ⁊ tu sumus vnũ corpus sub
stãtiale ⁊ vna substantia.⁊ ꝙ oẽs spere cele/
stes simul sumpte sũt vnũ corpus.¶ Scdo
illa ꝯña nõ est bona.sor.est homo.igit᷑ sor.ẽ
aial.q: si esset bona hoc maxime esset q: iste
terminus aial est magis cõis q̃z iste termin⁹
hõ.sit igr̃ grã argumẽti.i duplo cõior q̃z iste
ťmius hõ.¶ Sz cõtra q: iste ťmius aial aut
est in duplo cõior q: in duplo plũra aialia si
gnificat q̃z iste terminus hõ.aut q: iste termi
nus aial aialia duaꝝ specieꝝ significat ⁊ iste
terminus homo aialia vnius speciei.non pri
mo modo q: ĩfinita animalia significat ly ho
mo.q: p infinitis aialib⁹ supponit ly homo
in ista homo intelligit᷑.nec etiam est in duplo
cõmunior.q: aialia duaꝝ spẽrum significat.
q: tunc si plures spẽs generarẽt᷑ animaliũ iste
terminus fieret magis cõis.aut si ĩfinitas spe
cies significaret infinite cõis erit. sed cũ infini
tas significet spẽs animaliũ ymaginabiles.igi
tur sequit᷑ ꝙ sit in infinitũ cõis ⁊ consequen
ter sequit᷑ ꝙ iste terminus subã nõ est magis
cõis q̃z iste terminus animal cũ vterq̃z illorũ
sit infinite cõis.¶ Tertio arguit᷑ sic.hec ꝯña
non valet hec est quãtitas discreta. igit᷑ hec
est quantitas.⁊ hic arguitur ab inferiori ⁊c.
igitur ⁊c.pz ꝯña.⁊ pbatur añs.q: si ista va
leret maxime eẽt ppter regulam istaz dictã
sed arguitur ꝙ non.q: iste terminus quãti/
tas non est terminus superior ad istũ termi/
nũ quãtitas discreta.q: ponatur quãtitatẽ nõ
distingui a re quãta ⁊ sequit᷑ ꝙ ois q̃ztitas ẽ
quãtitas discreta.⁊ econtra.ois quãtitas di/
screta est quãtitas.igr̃ non de pluribus spẽ/
bus est p̃dicabilis.iste terminus quãtitas q̃z
iste terminus quãtitas discreta. igr̃ iste termi
nus non est superior ad illũ. ⁊ si sic igitur illa
ꝯña non tz p regulã illã.¶ Quarto sic nõ se
quit᷑ iste est binarius.igr̃ iste est quãtus vel
quãtitas.⁊ arguitur p regulã.igr̃ ⁊c.pz ꝯña
cũ minori ⁊ arguitur ꝙ maior.ẽ vero demõ
strato binario qui est.b.c.intelligẽtie indiuisi
biles.⁊ tũc patet ꝙ totũ añs est veꝝ ⁊ ꝯñs
falsuz.q: si iste binarius est q̃ztus vl̃ q̃ztitas.
igit᷑ iste binarius ẽ magnus ꝯñs falsũ ⁊ ꝯña
pz.q: si iste binarius est quãtus vel quãtitas
iste binarius est magnus aut magna quan/
titas.ꝯñs falsum.q: non est magnus respe/
ctu minoris quantitatis cum nulla sit minor.
nec respectu maioris quantitatis. q: precise ẽ
magnus respectu minoris quantitatis. aliter

sequitur ꝙ idem est magnum ⁊ paruuz re-
spectu eiusdē. ¶ Itē iste binarius non distat
a nō quāto. igitr iste binarius nō est magnus
nec quātus. q: si distat a nō quāto seqtur ꝙ
distat ꝑ indiuisibile a nō quāto. ⁊ distantia ī
diuisibile. ꝙ est ipossibile. vl' si distat a nō quāto
distātia diuisibili. q: ꝑ binariū distat a nō q̄̃
to. seqtur tūc ꝙ ꝑ indiuisibile plus distat a ñ
q̄̃to iste binarius q̄̃ ab vnitate. ⁊ ꝙ aliq̄ quā
titas distat ab alia minori distātia indiuisibili
ꝯñs est falsum. q: binarius minus distat ab
vno cuz dimidio q̄̃ ab vnitate al'r seq̄ret ꝙ
aliq̄ ꝓportio dupla eēt indiuisibil'. ꝙ ē ipossibile.
¶ Itē infinite ꝑua ē aliq̄ q̄̃titas. ⁊ nulla ē mi
nor illa. igr̄ illa est infinite ꝑua vl' nō magna
demōstrata q̄̃titate huius binarii. vl' q̄ ē iste
binarius. pz ꝯña cū minori ⁊ arguitr maior
q: infinite ꝑua est aliqua q̄̃titas in hoc cōti-
nuo. ¶ Item si ista quātitas sit magna ⁊ ip
sa infinita ipsa est dupla ad sui medietatē. ⁊ si
sic ipa ē ī duplo maior q̄̃ sit ei⁹ medietas ꝯñs
falsū. q: neutra medietas est magna nec aliq̄
est medietas istius binarii. q: nulla intelligen
tia ē medietas istaꝝ duaꝝ itelligētiaꝝ. ¶ Itē
si ille binarius ē q̄̃tus seqtur ꝙ ille binarius
sit aliqd. tz ꝯña ꝑ regulā q: terminus trāscē-
dēs est suꝑior ad decē generalissima. ¶ Qui
to sic. q: nō seqtur hoc est infinitū. igitr hoc ē
quātū. q: dato vno infinito si ipsū est quātuz
ipsuz est magnū. ꝯñs falsuz. igitr ⁊ añs. ⁊ ꝙ
ꝯñs sit falsuz arguitr. q: si hoc infinitū sit ma-
gnū. igitr magnū respectu minoris vl' maio-
ris vel eq̄lis. tz ꝯña. q: ꝑuū ⁊ magnū sūt ter-
mini relatiui. sed nō respectu minoris. q: ipz
esset ꝑuū. qđ nō est verū. q: latitudo ꝑuita-
tis terminatr a nō gradu ad gradū infinitum
magnitudīs. ⁊ ꝑ idē nō ē h⁹ īfinitū magnū
respectu maioris. q: tūc eēt minus isto maio
ri. nec respectu eq̄lis est hoc infinitū magnuz
q: si ab eo auferratr tūc aliqd ⁊ ab alio sibi eq̄
li minus erit tūc illud infinitū aliquo alio mi-
nus. qđ nō cōtingit. ⁊ tz ꝯña. q: si ab eq̄lib⁹
ꝯtinuis ieq̄lia cōtinua demas remanētia sūt in
eq̄lia ⁊ vnū altero minus. idō ⁊c. ¶ Sexto ñ
sequitr. a. ē pr̄itas. igr̄. a. ē relatio. ⁊ arguitr
ꝑ regulā. igr̄ reg'a falsa tz ꝯña ⁊ minor. q: re
latio est genus generalissimū in p̄dicamento
relatōis. ⁊ arguitr maior. q: sit. a. vna pr̄itas
⁊ ponamus ꝙ nullus referat illā pr̄itatē ad
aliquā filiatiōnē. q: nō cōsideret. tūc ē añs ve
rū ⁊ ꝯñs falsuz. q: seqtur. a. ē relatio. igr̄ ali
qd refertr mediāte. a. relatiōe. q: relatio est
actus fm quē referēs vl' referibile ē. ⁊ valet
ꝯña ista sicut hec. a. ē actio. igitr aliqd agitur.
¶ Septio nō seqtur. a. ē duplū ad. b. igitr. a.
est relatū ad. b. ⁊ arguitr ꝑ regulā. igitr ⁊c. pz
ꝯña ⁊ minor. q: bñ seqtur. a. ē duplū ad. b.
igr̄. a. hz duplā ꝓportionē. ad. b. ⁊ vltra. igi-
tur. a. est ꝓportionatū ad. b. igitr a p̄mo si. a.
ē duplū ad. b. a. ē relatū ad. b. sed arguitr ma
ior. q: posito ꝙ nullus referat. a. ad. b. aut nul
lus cōsideret ⁊ sit. a. bipedale ⁊. b. pedale est
añs veꝝ ⁊ ꝯñs falsū. ¶ Octauo nō seqtr iste
erit pr̄. igitr iste erit relatus. aut pr̄ alicui⁹. q:
ponatr ꝙ sor. iaceat semē in locū gñatōis. de
inde statiz moriatr. ⁊ insūdatr aīa tpe debito ī
māz semis iacti. ⁊ tūc seqtr ꝙ iā veꝝ ē ꝙ sor.
erit pr̄. ⁊ tñ nō erit pr̄ alicuius. nec relat⁹ ad
aliquē. q: tūc si sor. erit pr̄ alicuius ipse erit pr̄
sui ipsius q: erit ipemet hō generat⁹ q gene
rauit q: eadē erit forma penes quā vt dicunt
attēditr idētitas numeralis. ꝯñs falsū ē. q: tē
staret ꝙ tantum pater eēt. ⁊ ꝙ idem esset refe
rēs ⁊ relatū respectu eiusdē. ¶ Nono argui
tur sic. q: nō seqtr hoc est figura. igitr hoc ē q̄
litas. ⁊ arguitr ꝑ regulā. igitr ⁊c. pz ꝯña ⁊ mi
nor. q: figura est in q̄rta spē q̄litatis. ⁊ argui
tur maior. ⁊ ponatr ꝙ figura sit res figurata
qđ verū ē. q: figura est q̄ termino vl' terminis
clauditr. primo geometric. ⁊ tūc est añs veꝝ
h⁹ ē figura demrato hoīe. ⁊ ꝯñs falsū. s. h⁹ ē
q̄litas q: hoc ē sba. igitr ñ ē q̄litas. ¶ Sz huic
forte dr̄ ꝙ nō seqtr hoc est figura. igitr ē q̄litas
sed solū seqtur. igitr hoc ē q̄le. ¶ Sz cōtra q:
demōstrata albedine pedalitr lōga eēt añs ve
rū ⁊ ꝯñs falsuz. q: albedo nō ē q̄lis q: nō est
alba. ¶ Vel forte al'r ar̄ ꝯtra. q: ly q̄le nō est
gen⁹ ꝑ se ad ly figura. q: p̄dicatio gñis d̄ sua
spē est eēntialis. sed illa nō est eēntialis. figu-
ra est q̄lis. q: cōcretū connotat vltra abstra-
ctū. ⁊ ꝑ idē hoc disiūctū q̄le vl' q̄litas nō ē su
peri⁹ ad istū terminū q̄litas. q: nō ꝑ se. ⁊ eēn
tialiter p̄dicatr de illo. ¶ Decimo sic. q: nō se
qtur. hoc est raritas. igr̄ hoc ē q̄litas. arguitr
tñ ꝑ regulā. q: raritas ⁊ dēsitas sūt de ꝗa spē
q̄litatis. igr̄ ⁊c. pz ꝯña ⁊ ꝓbatr añs ponatur
. n. ꝙ vna raritas sit vna res rara vt placet
multis tūc añs est veꝝ demōstrata vna sba

⁊ ꝯñs falſuꝫ. ¶ Undecimo nõ ſeqtur hoc ẽ forma.igr̃ hoc ẽ q̃litas. ⁊ ar̃ ꝑ regulã q: formia ſine figura ponit̃ ꝓ quarta ſpẽ q̃litatis. ⁊ arguit̃ añs.q: demõſtrata forma ſubſtãtiali eſt añs veꝝ ⁊ ꝯñs falſuꝫ. ¶ Itẽ oĩs q̃litas eſt forma ⁊ nõ oĩs forma eſt q̃litas igr̃ iſta ꝯña nõ tꝫ. ¶ Duodecĩo nõ ſeqtur.hoc ẽ ſcia.igit̃ hoc ẽ q̃litas.q: demõſtrato deo ẽ añs veꝝ ⁊ ꝯñs falſuꝫ. ⁊ tñ ſcia ẽ in p̃ma ſpẽ q̃litatis. igr̃ ⁊c. ¶ Deciotertio nõ ſeqtur hᵒ ẽ q̃le.igit̃ hoc eſt accñs. ⁊ nõ arguit̃ ꝑ regulã.q: ens diuidi tur in ſubſtãtiã ⁊ accñs. ⁊ accñs in nouẽ p̃dicamẽta.iõ accñs eſt ſupius ad ly q̃le. ¶ Decimoq̃rto nõ ſeqtur.hoc ẽ corruptio.igr̃ hoc eſt actio.q: dato lumine qȯ corrũpat̃ ꝑ abſẽtiaꝫ cõſeruãtis.pꝫ ꝙ ibi eſt corruptio ⁊ tñ nõ eſt actio q̃ illȯ lumẽ corrũpat̃.q: nihil agit ad corruptionẽ illiꝰ luminis. ¶ Decioq̃nto nõ ſeqtur.a.cauſat.igitur.a.agit ꝙ mã̈ dati cõpoſiti cauſat mãl̃r ſuũ cõpoſitũ ⁊ nõ agit. cum ipſa nõ ſit actiua.ſed paſſiua tñ. ¶ Itẽ decio ſexto nõ ſeqtur.a.intelligit.igr̃.a.agit ⁊ ar̃ ꝑ regulã q: iſta ſt̃ v̀ba actiua q̃ ſt̃ de p̃dicamẽto actõis cauſo.ſ. ⁊ intelligo. ¶ Decioſeptio nõ ſeqtur hoc frigeſiet.igit̃ hoc alterabit̃.q: in caſu eſt añs veꝝ ⁊ ꝯñs falſũ. ponẽdo ꝙ.a iã ſint tres q̃rte calide ꝑ totũ vt duo. ⁊ vltiã ẽ q̃rta ſit frigida vt duo. ⁊ cõdeſcẽt̃ iſte tres q̃rte calide ad quãtitatẽ vnius q̃rte. ⁊ rarefiat iſta q̃rta frigida vſqꝫ ad quãtitatẽ trium q̃rtaꝝ.ſine acq̃ſitione vl̃ deꝑditione caliditatis vel frigiditatis. ⁊ patet ꝙ antecedens eſt verum.quia hoc iam non eſt frigidum ⁊ aliquando fiet frigidum . igitur hoc frigeſiet ⁊ tñ ꝯñs eſt falſuꝫ.q: ſequit̃ alterabitur. igr̃ aliq̃ velocitate alteratõis alterabitur. ꝯñs falſuꝫ.q: velocitas alteratõis attẽditur penes latitudinẽ q̃litatis vl̃ ipſaꝫ q̃litatẽ acq̃ſitã aut ȯꝑditã in tãto vl̃ tãto tꝑe.ſed hoc nõ acq̃ret aliquã q̃litatẽ in tãto vl̃ tãto tꝑe nec aliquã latitudinẽ qualitatis.igr̃ nõ alterabitur. ¶ Decimooctauo nõ ſeqtur hoc ꝓducit̃.igr̃ hoc patitur ⁊ arguitur ꝑ regulã.igr̃ ⁊c.pꝫ ꝯña cuꝫ minori ⁊ ar̃ maior.q: demõſtrata aĩa q̃ creatur gratia argumenti iſta aĩa ꝓducitur ⁊ tñ nõ patitur.q: nulla paſſione patitur.igr̃ ipſa nõ patitur.igitur ⁊c. ¶ Itẽ ſic nõ ſeqtur.a. cõſeruat.igitur.a.agit.ſic nõ ſeqtur.a.cõſeruatur.igitur.a.agitur vl̃ patitur. pꝫ hoc dato vno cõſeruãte. ⁊ vno ab illo conſeruato.

¶ Decimonono nõ ſeqtur nunc nihil fuit ⁊ nũc ẽ vl̃ fuit aliq̃ñ.igitur aliq̃ñ nihil fuit.q: demonſtrato inſtãti p̃ñti eſt añs verum ⁊ ꝯñs falſuꝫ.q: ſemꝑ aliqd fuit. ¶ Uigeſimo ſic.q: nõ ſeqtur.a.celũ eſt in hoc.vbi igitur a celuꝫ eſt alicubi.q: demõſtrato vbi qȯ ꝓ p̃ñti iſtã ti hꝫ vltima ſpera eſt añs veꝝ ⁊ ꝯñs falſũ.q: ſi.a.celũ eſt alicubi.igitur a celũ eſt in aliquo loco ꝯñs falſum.q: ſpera vltima nõ eſt in loco q: nihil eam circũdat. ¶ Uigeſimoprimo nõ ſeqtur.a.eſt in aliquo vbi.igitur.a.eſt in ſitu.q: aĩa tua eſt in vbi in quo tu es.et tñ non eſt in ſitu in quo tu es. q: ſitus eſt adiacentia ꝑtium.ſed aĩa tua nõ hꝫ ꝑtem.igitur ipſa nõ põt hr̃e ſitũ. ¶ Itẽ nõ ſeqtur.a.eſt veſtis. igitur.a.eſt habitus.q: forte nullius eſt hitus.

¶ Item nõ ſequitur.a.eſt intelligibile. igitur .a.eſt ens.et tamẽ arguitur ꝑ regulam igitur ⁊c.pꝫ ꝯña.et q: ille terminus ens eſt terminus tranſcendens vt volo.igitur ly intelligibile nõ eſt ſupra ipm .ſed infra. et ar̃ maior. q: chymera eſt intelligibilis et tñ chymera non eſt ens.quod ſi cõceditur arguitur tũc ꝙ aliqs terminus eſt cõmunior q̃ꝫ terminus tranſcẽdens.q: aliqd eſt intelligibile qȯ non eſt ens.

¶ Item non ſequitur . hec eſſentia indiuiſibilis eſt trinarius . igitur hec eſſentia indiuiſibilis eſt quantitas.et arguitur per regulam igitur ⁊c.patet cõſequentia et minor.et arguitur maior.q: hec eſſentia eſt indiuiſibilis. et iſtamet eſſentia eſt tres ꝑſone . et tamen iſta eſſentia non eſt quantitas continua nec diſcreta.quia tunc eſſent alique partes alicuius indiuiſibilis et ſic indiuiſibile eſſet diuiſibile. Et ita poteſt argui ponendo ꝙ homo communis ſit multi homines particulares .vt hoc eſt plato demonſtrato homine communi et hoc eſt ſor.igitur ſor.eſt plõ.ſed tenendo iſta vl̃ia in re dꝫ ſic argui.igitur ſor. eſt illud quod eſt plato.

Sed ad primã dicit̃ ꝓbabiliter negando iſtã cõſequẽtiã ſor.ẽ aĩal.igitur ſor.eſt corpus.et dicitur vltra ꝙ ly corpus non eſt de predicamento ſubſtãtie ſed antiq illũ terminũ in illa arbore ꝓpoſuerũt.ꝑꝑ vocabuloꝝ iopiã.ſꝫ ille terminus corpus ẽ de p̃dicamẽto quãtitatis.ſꝫ ſub ſubſtãtia poſſumus ĩmediate ponere hoc cõplexũ

substātia diuisibilis. aut hn̄s ptes. q̄ʒuis hoc
cōplexū sit cōnotatiuū. sed illud cōplexū po/
nitur cū aptiori vocabulo careamus. Uerū/
tn̄ cū ponit ꝙ quantitas distignat a re quā/
ta admittat. sed nō admittit ꝙ sor. stet sine
quātitate. q: remota vna quātitate succedit
alia. ⁊ admisso sine cōtradictione ꝙ quanti/
tas separet a sor. ⁊ nō succedat alia saltiʒ cō
tinua. q: de illa fit argumētū. cōcedit ꝙ sor.
sit aliqd. ⁊ ꝙ sor. est substantia. quāuis nō sit
substantia cōtinua. ⁊ ex isto nō sequit a simi
li ꝙ tu ⁊ ego sumus vnū corpus. ⁊ ꝙ vnuʒ
corpus sit oēs spere celestes. sed q: argumē/
tū petit difficultatē altiorē. iō ipsum in mate/
ria naturali regratur. Ad secundū dī ꝙ iste
terminus aīal nō est magis cōis q̄ʒ iste ter/
minus hō. nec sunt cōparabiles sm cōitateʒ
⁊ si reperiantur auctoritates significantes cō
munitatis cōparationē. iste sunt sm modum
loquendi cōeʒ. ⁊ nō oīno vere. q: qlibet ter/
minus generalis infinita specie distincta signi
ficat. ¶ Ad teriū dr ꝙ ille terminus quanti/
tas est genus ad illū terminū quantitas di/
screta. admisso ꝙ quantitas cōtinua sit quā/
titas discreta. quanuis de tot predicatur iste
terminus quantitas discreta de quot iste ter
minus quantitas predicatur. ⁊ non sequitur
ꝙ iste terminus quantitas nō sit genus ad ly
discreta. q: ly quantitas nō est terminus taʒ
cōtractus. nec tā cōnotatiuus sicut ille termi
nus cōplexus quantitas discreta. Et etiā est
posterior illo termino quātitas. ¶ Ad quar
tū dī istā formā cōcedendo. iste est binarius
igit iste est quātus vel quātitas. Et cū argui
tur ꝙ ꝯn̄s illius sit falsuʒ. q: si ille binariꝰ sit
quātus vel quātitas ille binarius est magnꝰ
dī cōcedendo ꝯn̄s qcqd sit de ꝯn̄a. Et cū dī
si iste binarius est magnus. aut est magnus
respectu maioris vel minoris. ⁊c. dī ꝙ iste
binarius est magnus respectu magis magni
⁊ ineq̄lis. Et cū arguit ꝙ idē esset magnuʒ
⁊ paruū respectu eiusdē cōcedit ꝙ idē ē ma
gnū ⁊ paruʒ respectu eiusdē qd̄ ē minus ma
gnū. ⁊ magis paruuʒ q̄ʒ certū datum. puta
qd̄ ē maius eo. Et cū vltra arguit ꝙ iste nu
merus nō ē quātus. q: nō distat a nō quāto
negat añs. q: iste numerus p binariū distat
a nō quāto. ⁊ cū arguit seq ꝙ p indiuisibile
plus distat a nō quāto q̄ʒ distet ab vnitate. dī
ꝙ excessu indiuisibili plus distat a nō quan/
to. q̄ʒ ab vnitate ad bonū intellectū. ⁊ sic ter
narius numerus q est tres intelligētie p idi/
uisibile distat magis a nō quāto q̄ʒ binarius
iste. Uñ iste ternarius distat. i. excedit istū bi
nariū idiuisibili distātia siue excessu. Et cum
arguit ēt ꝙ iste binarius nō sit magnus nec
paruus. q: infinite parua ē aliq̄ quantitas ⁊
nulla ē minor ista. igit ista ē infinite parua. ne
gat maior. ⁊ cū arguit ꝙ infinite pua ē aliq̄
quātitas cōtinua illud cōcedit. sed ex illo nō
seqt ꝙ ifinite pua sit aliq̄ quātitas. imo nul/
la quātitas cōtinua ē maior vel minor alia vt
p̄dictū ē. ¶ Pro alia forma negat ista. s. iste bi
narius ē quātus. igit iste binarius ē aliquid
nec terminus trāscēdēs de quolibet genere
generalissimo vlr sumpto vere p̄dicat disti
guēdo plurale cōtra singulare ⁊ vnū contra
multa. ¶ Ad qntā formā negat ista ꝯn̄a hoc
ifinitū ē quātū. igit hoc infinitū ē magnū. ⁊
hoc verū ē apud eos q posuerūt qd̄ magnuʒ
⁊ paruū sunt termini relatiui ⁊ nō termini p̄
uatiue ⁊ positiue oppositi. Sʒ apud illos q
posuerūt ꝙ opponunt positiue ⁊ priuatiue
⁊ nō relatiue. cōcedēdū ē ꝙ oē quātū ē ma/
gnū. ⁊ negat ꝯn̄a. igr si id ifinitū ē magnū ip
suʒ ē magnū respectu maioris aut minoris
aut eq̄lis. q: ad hoc ꝙ aliqd sit magnū suffi/
cit ꝙ id hēat partē vel partes. ¶ Ad sextū dī
ꝙ iste terminus relatio pōt accipi v̄balr put
deriuat a refero refers. ⁊ p tūc dicit actualē
relationē. ⁊ nō ē genus generalissimū i p̄di/
camēto relationis quo ad abstracta. Sʒ alio
mō relatio ē idē qd̄ respectus nō cōnotādo
aliq̄ʒ actōeʒ. sʒ purā hītudieʒ respectiuā ali/
cuiꝰ ad aliqd ⁊ illo mō ē genus gnālissimū ⁊
ē sicut d̄ istis termīs ppō. cōstructio. oīo. vñ
sicut ē ppō lʒ nullus pponat. ⁊ cōstructio lʒ
nullus cōstruat. ⁊ oīo lʒ nullus oret sic ē rela
tio lʒ nullus referat. ⁊ sʒ istū modū cōcedit
consequentia. s. a. est paternitas. igitur. a est
relatio ⁊ negatur illa. a. ē relatio igit aliquis
refert aliqd. ¶ Ad. vij. negat illa ꝯn̄a. a. est
duplū ad. b. igit. a. ē relatū ad. b. capiēdo ly
relatū passiue. ⁊ ita etiā negatur illa. a. hʒ du
plam proportionem ad. b. igitur. a. est rela/
tum ad. b. sed si ly relatum idem esse ꝙ hn̄s
respectū in se posset id concedi. ¶ Ad. viij.
dicitur ꝙ de virtute sermonis non est veruʒ

ꝙ aliquis homo generauit aliquem hominē
nec aliquē hoīem generauit. aut produxit. q:
forte qñ ꝓducebatur sor. nō agebat aliqs hō
cius ꝓductionem. s. qñ infundebatᷣ aīa in ma
teriam nec ēt homo generauit hoīem qñ ia/
ciebat semen. q: seqtur i. a. die generauit ho
minē. igitᷣ in. a. die generauit hoīem q fuit in
. a. die aut in eius fine. q: terminus sequens
verbū seqtur nām verbi. ⁊ adhuc cōcesso ꝙ
sor. generabit illū hoīez generādū aut ꝓducet
illum hoīem generandum. nō seqtur ꝙ sor.
generabit seip̄m. q: varietas materie variat
identitatem cōpositi nālis. ¶ Ad. ix. concedi
tur illa ꝯñā. hoc est figura. igitur hoc est qua
litas. ⁊ nō admittitᷣ suppositū euclidis pri/
mo geometrie q ponit abstractuꝫ ꝓ cōcreto
¶ Aliter admisso illo supposito cōcedendum
esset ꝙ homo esset qualitas vel ꝙ ista spe/
cies figura ⁊ id quod ponitur ꝓ genere gene
ralissimo p̄dicamēti qualitatis nō sunt inuicē
bene ordinata qđ credendū ⁊ verum est.
¶ Et silr̄ pꝫ rñsio ad decimū cum arguitur
ista ꝯñā nō est bona hoc est raritas. igitᷣ hoc
est qualitas. sed admisso supposito dī vt pri/
us vel ꝙ homo est qualitas vt multi inuiceꝫ
cōsenserūt. aut ꝙ illa ordinatio generū ⁊ spe
cierū nō est bene ordinata vel ꝓportionata.
¶ Ad vndecimū dī ꝙ iste terminus forma ē
multū equiuocū. ¶ Ad. xii. dī ꝙ illi termini
scia bonitas. ꝑfectio ⁊c. equiuoce dñr de deo
⁊ de nobis. ⁊ ideo vt sic nō sunt in illo predi
camento. ¶ Ad. xiii. dī ꝙ ens diuidi in sub/
stantiaꝫ ⁊ accidens pōt duobus modis intel
ligi vno modo sic ꝙ oēs termini de quibus
predicatur iste terminus ens sunt substantia
les vel accidētales. ⁊ per hūc modū accidēs
diuiditᷣ in. ix. p̄dicamenta. i. terminus accidē
talis in. xi. genera terminoꝝ ꝭm diuersos mo
dos p̄dicandi distinctos. ¶ Et capitur hic ac
cidens seu terminus accidentalis ꝓ oī termi
no p̄dicabili. nō in quid nec in quale essentia/
le qui nō est de obliq̄ nec recta linea substātie
⁊ ꝭm istū modū pꝫ ꝙ ly q̄le nō est terminus
inferior ad ly accidēs. q: vt sic ly accñs ē ter
minus scđe intētiōis vel ipōnis. ⁊ ita dicerēt
doctores signoꝝ. Alio mō ens diuidi in sub/
stantiā ⁊ accñs pōt itelligi ꝙ ens p̄dicatᷣ in/
differēter đ oī termīo accñali ⁊ de oī termīo
substātiali. ⁊ ita accñs diuiditᷣ in. ix. p̄dicamē
ta. q: de oībus. ix. p̄dicamētis p̄dicatur in cō
creto aut in abstracto. et isto modo cōceditur
ꝙ oē albūꝫ est accidens. capto ly accñs ꝓ ter
mino prime intentionis vel impositionis. sed
ꝭm istū modū iste terminus accñs est termi/
nus p̄dicabilᷣ de oī termīo q ē i aliquo noueꝫ
p̄dicamētoꝝ accidētiū. ¶ Et si tūc arᷣ ꝙ albū
ē q̄litas. q: ē accñs. negatᷣ ꝯñā. q: iste t̄min⁹
accidēs. ix. genera rerū generice distinctaꝝ si
gnificat. q: reꝝ mgr̄i tot gñā reruꝫ ponūt ge
neralissime disticta. quot sc̄ p̄dicamēta. vñ ꝭꝫ
istum modū nulla sūba est q̄litas nec relatio
est q̄litas. nec aliqua actio vel passio est q̄litas
⁊ sic de aliis abstractus terminus vnius p̄di
camēti de abstracto alterius p̄dicamēti nō p̄
dicatᷣ. ¶ Ad. xiiii. dī ꝙ iste terminus corru/
ptio ⁊ iste terminus remissio ⁊ ꝑfectio aliqñ
sunt noīa verbalia denotantia actuales actio/
nes. ⁊ isto mō sūt in p̄dicamēto actiōis. ⁊ ꝭꝫ
istū modū hoc argumētū tꝫ. hoc est remissio
igitᷣ hoc est actio. ⁊ hoc est ꝑfectio. igitᷣ hoc ē
actio. ⁊ ꝯceditᷣ ꝙ illud totū lumē in isto casu
nō corrūpitur. ita nec est ibi aliqua alteratio
q̄ sit actio. q: seqtur. hoc alteratᷣ. igitᷣ aliqnid
alterat. pꝫ ꝯñā a passiua ad actiuā. nisi dicatᷣ
ꝙ ista alteratio est q̄daꝫ desitio. ⁊ ecōtra alio
modo illi termini intensio ⁊ remissio sunt ter
mini noīales entia nō de p̄dicamēto actionis
sed de p̄dicamento habitus vlᷣ relationis si/
gnificātia. vlᷣ ꝭm alios de p̄dicamēto q̄litatis
⁊ isto modo nō seqtur hoc est remissio. igitᷣ
hoc est actio. ¶ Ad. xv. ⁊. xvi. dī ꝙ isti termi
ni cāre intelligē desinere impedire nō sūt đ
p̄dicamēto actionis. q̄uis sint v̄ba actiua ꝭꝫ
grāmaticos. q imposuerūt illa verba actiua
ꝓpter modū primo eis occurrētem in ꝯside
rādo eoꝝ significata. sed ꝭm veritatē nō seq
tur. hoc intelligit. igitᷣ hoc agit vlᷣ patitᷣ. nec se
qtur. a. videt. b. igitᷣ. a. agit vlᷣ patitᷣ. q: deus
intelligendo nō agit aut tu vidēdo nō pateris
frequēter nec agis. nec ꝓ quolibꝫ instanti ces
sante visibili cessat in organo visio cāta. sed ꝑ
tp̄s ꝯseruatᷣ. Sed isti termini intelligere desi
nere. videre ⁊c. ꝓprie sūt de aliquo p̄dicamē
to iam inuento vel inueniēdo. sed nullū p̄dica
mētuꝫ iā inuētuꝫ facit p̄dicationē eēntialeꝫ de
illis terminis ꝓprissime sumptis. ideo ⁊c.
¶ Ad. xvii. ꝯceditᷣ ista ꝯñā. hoc frigefiet. igitᷣ
hoc alterabitᷣ. ⁊ ꝯceditᷣ ꝙ illud magna velo/

citate alterabitur. Et vltra dicit quod velocitas motus alterationis que non est de per se alteratio sed per accidens non attenditur penes latitudinem vel formae multitudinem acquisitam, aut deperditam. sed penes determinationem in isto casu est attendenda velocitas secundum se. sed infra de hoc dicetur. ¶ Ad .xviii. dicitur quod anima patitur terminative et non proprie sicut etiam conservans ponitur pro causa efficiente quamvis nihil efficiat. et ita aliquid conservat et nihil agit. et conservatur aliquid et nihil patitur. ¶ Ad .xix. patebit statim. ¶ Ad .xx. et .xxi. dicitur quod refert inter vbi locum et situm. quia locus est superficies circundans. et vbi est respectus immobilis quod movetur ad aliquid fixum verum vel imaginatum. situs autem est adiacentia vel propinquitas partium. Ex quibus patet quod vltima spera non habet locum quamvis habeat vbi. et non movetur motu locali sed motu vbi. Ex quo patet quod non valet consequentia ista. s. hec spera est alicubi. igitur est in aliquo loco. Et per hoc patet quod non sequitur. a. habet aliquod vbi. igitur. a. habet aliquem situm et patet etiam quod tu non es in tuo situ. quia tu non es in tua partium adiacentia. Et sicut dictum est de vbi et de loco, ita dicendum est de quando et de tempore. Et ideo conceditur quod aliquando nihil fuit. quia in aliquo nunc nihil fuit. puta in instanti presenti. si tamen terminus supponens respectu verbi de preterito solum pro eo quod fuit supponat. quod credimus esse verum. negatur quod aliquando nihil fuit. sed semper aliquid fuit. ¶ Ad aliud de veste patet. ¶ Ad aliud dicitur quod iste terminus intelligibile supponit solum pro eo quod est sicut probatum est supra et non est magis communis. sed equaliter et multi sunt termini qui sunt eque communes cum terminis transcendentibus. sicut sunt isti termini. perfectum intelligibile. imaginabile. et generaliter omne disiunctum ex contradictoriis incomplexis est eque commune vel saltem eius partes de tot sunt predicabiles vt quodlibet est ens est homo vel non homo. et sic de aliis. ¶ Ad vltimum cum dicitur quod hec essentia est numerus. igitur hec essentia est quantitas potest probabiliter negari consequentia. quia numerus equivoce dicitur de deo et creaturis sicut scientia equivoce dicitur de deo et qualitate etc.

¶ Regule circa ypothetica veras et apparentes.

Accipiamus primo quod conditionalis bona est consequentia denominata a ly nisi vel a ly quando. quod aliquando sumitur pro nisi. cuius contradictorium consequentis potest repugnare antecedenti aut potest esse synonima cum vna tali sine nova impositione dum fuit de terminis expressis. ¶ Secundo accipiatur quod omnis conditionalis bona est propositio necessaria quod patet ex primo accepto. ¶ Ex quibus sequitur tertium quod quelibet conditionalis infert conditionalem cum nota necessitatis consequentie de similibus terminis. vt sequitur. si tu curris tu disputas. igitur necessario si tu curris disputas. quia non potest esse quod antecedens sit verum sic significans et non sit necessarium cum omnis conditionalis vera sit necessaria per primam suppositionem. ¶ Item quod omnis simpliciter mala est impossibilis. quia propositio necessaria numquam potest esse falsa sic significando. propositio tamen falsa potest incipere esse necessaria sic significando. ideo aliqua consequentia falsa simpliciter potest esse vera sic significando. Ex quibus sequitur quod hi casus non sunt possibiles. cum ponitur quod si rex sedet scias regem sedere. et si nullus rex sedet scias nullum regem sedere. similiter non est possibile quod sor. erit liber si obviabit servo et quod sor. erit servus si obviabit libero. quia omnes iste conditionales sunt impossibiles. ¶ Item non est possibile quod si sor. profert. propositionem vllam quod omne currens est asinus. et si profert singularem quod ipse erit currens et sic de aliis.

Quibus habitis sit prima regula quod a copulativa cuius prima pars est conditionalis denominata a ly si significans ex compositione suorum terminorum et secunda est antecedens illius conditionalis aut convertibile cum illo ad consequens aut ad convertibile cum consequente valet consequentia. vt si homo currit homo movetur. sed homo currit. igitur homo movetur. similiter si homo currit. homo movetur. sed risibile currit. igitur homo movetur aut risibile movetur.

Secunda regula a copulativa cuius prima pars est conditionalis denominata a ly si significans ex compositione suorum terminorum. et secunda pars est contradictorium consequentis aut convertibile cum eo. ad contradictorium antecedentis aut ad convertibile cum illo valet consequentia. vt si aliquis homo currit aliquis homo movetur. sed nullus homo movetur. igitur nullus homo currit. Similiter si asinus currit. asinus movetur. sed nullum rudibile currit igitur nullum rudibile movetur.

Alia regula a conditionali denominata a ly si significante ex compositione suorum terminorum cuius consequens est propositio copulativa composita ex consequente et contradictorio antecedentis ad contradictorium consequentis valet consequentia. vt si tu curris tu moveris. et tu non curris. igitur tu non moveris. quia antecedens conditionalis cuius non potest

verificari añs sine ꝯñte.sic significando. hito
añt illo añte ꝓ copulatiua nõ vꝫ cõsequẽtia.
Item a cõditionali denoĩata vt pri⁹ ad
disiũctiuã cõpositã ex cõtradicto
rio añtis ⁊ ꝯñte illius cõditionalis vꝫ ꝯña.vt
si tu curris tu moueris.igiť tu nõ curris vel
tu moueris.⁊ ecõtra a disiũctiua cõposita ex
cõtradictorio añtis ⁊ ꝯñte date cõditionalis
ad cõditionalẽ vꝫ ꝯña.q: sic sp ꝯñs talis ꝯñe
est necessariũ,sicut ⁊ illa disiũctiua.aut saltem
cõtradictoriũ illate disiũctiue repugnat cõdi
tionali. Ex quo pꝫ ꝙ aliq̃ est disiũctiua neces
saria.cuius vtraqꝫ ꝑs est cõtingens.⁊ vna al
teri impertinẽs sicut ista.tu nõ curris vl' tu mo
ueris.q: ipsa seqtur ex simpliciter necessario.
Item a cõditionali vt prius cui⁹ añs ẽ
mere negatiuũ ⁊ ꝯñs affirmati
tiuũ ad cõditionalẽ cõpositã ex eodẽ añte ⁊
cõtradictorio ꝯñtis ꝑoris cõditiõalis vꝫ ꝯña
vt si tu nõ curris tu disputas.igitur si tu non
curris tu non disputas. patet hec regula. q:
ex negatiua non seqtur affirmatiua qn pari
rõe seq̃tur negatiua sibi cõtradicẽs. Ex quo
pꝫ ꝙ cõditiõalis ponit aliqd.q: cõditionalis
impl'is ponit sicut ad eam sequitur.
Item quelibet cõditionalis simpliciter
falsa denoĩata vt prius cui⁹ añs
est mere negatiuũ.⁊ ꝯñs mere negatiuuꝫ in
fert cõditionalẽ cõpositã ex eodẽ añte ⁊ con
tradictorio ꝯñtis vt si hõ nõ currit.hõ nõ di
sputat.igiť si hõ nõ currit. oĩs hõ disputat.
q: nũq̃ꝫ posset ꝑ aliquã potẽtiã verificari añs
isto ꝯñte exñte falso.

Item quelibet condi

tionalis falsa simpl'r cũ añs est ĩpertinẽs ꝯñti
infert cõditionalẽ cõpositã ex eodẽ añte ⁊ cõ
tradictorio cõseq̃ntis.

Sed incidit dubium

vtrũ cõditionalis aliqd ponat in eẽ.cui dĩ pri
mo ꝙ nulla cõditionalis necessaria ponit ali
qd.pꝫ q: ista.si antixp̃s est albus antixp̃s est
coloratus.est neccia nihil ponẽs.⁊ ita est de q̈
libet alia.igiť ⁊c.pꝫ ꝯña ⁊ minor.sed arguiť
maior.q: nec ad istã formaliť seqtur albedinẽ
esse nec antixp̃m esse.nec colorẽ aliquẽ eẽ igiť
ista nõ ponit aliqd.¶ Itẽ si nihil nec aliq̃liter
esset adhuc si antixp̃s esset albus antixp̃s esset
coloratus.igiť cõditiõalis necessaria nihil po
nit in esse.¶ Et si forte arguiť.q: ista est ne
cessaria.si antixp̃s est albus antixp̃s est colo
ratus.adequare significãs ꝙ si antixp̃s est al
bus antixp̃s est coloratus.igiť necessariũ est
ꝙ si antixp̃s est albus antixp̃s est coloratus.
¶ Itẽ ad aliã si antixp̃s est albus est colorat⁹
sequiť illa.deus est ⁊ ꝓpõ ponit qcqd ad eã
sequiť.igiť ⁊c.

Ad primum negatur

cõsequẽtia.⁊ ꝓ scdo negať ꝙ ꝓpõ ponit qc
qd ad illã seqť.sꝫ ꝓpõ ponit qcqd cã seqtur
vi ⁊ forma suoꝝ termioꝝ.Et vltra dĩ ꝙ nul
la cõditionalis cõtingẽs ponit aliqd vt si hoc
nõ fuit tu curres.q̃ aliqñ erit necessaria sic si
gnificãdo. Et dĩ vltra ꝙ aliq̃ cõditional' sim
pliciter falsa ponit aliqd.⁊ tñ q̈tuꝫ vna ca
thegorica sicut hec si tu nõ differs a te tu dif
fers a te.q: seqť si tu nõ differs a te tu differs
a te.igiť tu differs a te.vel tu differs a te.⁊ vl
tra tu differs a te vel tu differs a te.igr̃ tu dif
fers a te.tenet q: cõsequẽs seqtur ex vtraqꝫ ꝑ
te disiũctiue antecedẽtis.igiť a primo.si tu nõ
differs a te tu differs a te.igiť tu differs a te.
¶ Silr hec ponit contradictionẽ.si tu non es
homo tu es asinus.q: seqtur si tu non es ho
mo tu es asinus.igiť tu es homo vl' tu es asi
nus.ex qua disiũctiua seqtur ꝙ tu es hõ.q:
generaliť ex q̈libꝫ disiũctiua cuius vna ꝑs est
impol'is seqtur alia ꝑs ꝑncipalis siue illa fue
rit pol'is siue ipol'is.igiť a ꝑmo seqtur.si tu
nõ es homo.tu es asinus.igiť tu es hõ seqť
ẽt si tu non es homo tu es asinus.igr̃ si tu nõ
es asinus tu es homo.tꝫ cõsequẽtia.q: ex op
posito seqtur oppositũ.⁊ vltra seqť si tu non
es asin⁹ tu es hõ.igr̃ si tu nõ es asin⁹.tu ñ es
hõ tꝫ cõsequẽtia ꝑ penultimã regulã.⁊ ex il
lo consequẽte seqtur ista disiũctiua.tu es asi
nus vel tu non es homo.ex qua disiũctiua se
quiť vt prius ꝙ tu non es homo. igitur a pri
mo si tu non es homo tu es asinus. igitur tu
non es homo. ¶ Et potest etiam argui ꝙ
quelibet conditionalis simpliciter falsa ponit
aliquid.quia ista si homo currit sor. dispu
tat.⁊ sicut hec.ita quelibet ponit aliqd. quia
sequitur.si homo currit.sor. disputat. igitur
si homo currit. sortes non disputat. ⁊ se
quitur. si homo currit. sor.disputat.igitur

si hõ currit sor. disputat. ⁊ sor. nõ disputat. ⁊ ex isto ꝯñte seqtur ꝙ nullus hõ currit. vl' sor. nõ disputat. ⁊ sor. disputat. ex q̃ sequitur ꝙ nullus hõ currit. q: vna pars disiunctiue est vna copulatiua impossibilis. seqtur etiã si hõ currit. sor. nõ disputat. ⁊ sor. disputat. igitur si sortes disputat vel sortes nõ disputat. aliqs hõ currit. ex quo seqtur ꝙ sortes nõ disputat. ⁊ sortes disputat. vel aliqs hõ currit. ex q̃ disiunctiua sequit̃. ꝙ aliquis hõ currit. q: altera pars eius est impossibilis. igit̃ a primo sequitur. si hõ currit. sortes disputat. igitur sortes disputat. ⁊ sor. nõ disputat. ¶ Itẽ arguitur ꝙ ista conditionalis sit ipossibilis simpl'r q: bñ sequitur si hõ currit sortes disputat. igitur necessario si hõ currit. sortes disputat. ⁊ ex ꝯñte sequitur ꝙ necessario nullus hõ currit. vel sortes disputat. qḋ est impossibile. q: ista disiunctiua nõ põt esse necessaria sic significando. nec eius contradictoria impossibilis significando sic. Et sicut iã dictũ est de cõditionali denõiata a ly si ita est dicendũ de denõiata a ly nisi. vel quin. ꝙ quelibet simpliciter falsa contradictionẽ includit. ita etiã rõnalis yppothetica simpl'r falsa aliquid ponit. q: contradictionẽ includit sicut hec. tu nõ differs a te. igitur tu differs a te. ⁊ deducit̃ codẽ mõ cõtradictio inferendo disiunctiuã cõpositã ex cõtradictorio ꝯñtis ⁊ antecedente illius rationalis. q: regule que sunt vere de rationali sunt vere de cõditionali denõiata a ly si quo ad cõsequentiã. De cõditionalibus aũt denominatis a ly nisi vel quin nõ tenent simpl'r dicte regule. de talibus. n. verũ est ꝙ ꝯñs conditionalis denõiate a ly nisi vl' quin nõ sequitur ex antecedente. q: huius conditiõalis. nullus homo currit. nisi aĩal currit. ꝯñs nõ seq̃t ex antecedẽte. sed ista propositio q̃ ponitur p ꝯñte sequitur ex contradictorio propositionis que ponitur pro antecedente. ¶ Et hoc sufficit ad hoc ꝙ ista sit vera. Ex quo pꝫ illam ꝯñam nõ valere. iste sunt due ꝯñe q̃rũ añtia conuertuntur ⁊ ꝯña. ⁊ iste significãt iuxta cõpositionẽ terminoꝝ. igitur iste conuertuntur patet de illis. nullus hõ currit. nisi aĩal currit. ⁊ nullus hõ currit si aĩal currit. Et nunc nõ curatur vtrum propositio rationalis falsa vel cõditionalis sit ꝯña aut habens añs ⁊ cõsequens sm̃ veritatẽ. Sed pp breuitatẽ sepe voco illã ꝓpositionẽ q̃ imediate precedit notã conditionalis seu rõnalis añs ⁊ reliquũ ꝯñs.

Copulatiua ex compositione suoꝝ terminoꝝ significãte ad alterã eius partẽ principalẽ vꝫ ꝯña. Contra quã forte arguitur q: nõ sequitur bipedale videt sor. ⁊ tm̃ plato videt. ergo tm̃ pla. videt. q: ex ꝯñte seqtur. ꝙ nihil nõ pla. videt. qḋ repugnat añti. alter. n. ꝯñs nõ esset intelligibile. ¶ Itẽ nõ sequitur sor. currit. ⁊ iste nõ disputat. ergo ille nõ disputat. q: relatiuũ nõ est intelligibile sine suo añte. Sed ꝓ his dr̃ ꝙ vtraqꝫ ꝯña pꝫ tenẽdo ly tm̃ ⁊ ly iste relatiue. q: ita intelligibile ẽ cõsequens sicut scḋa pars añtis tenendo cãdẽ relationẽ. ¶ Et si iteꝝ cõtra arguit̃. q: non sequitur. homo currit. ⁊ hoc ꝯñs est falsum demonstrando vtrobiqꝫ ꝯñs. ergo hoc ꝯñs est falsum. Huic infra dicet̃. ¶ Itẽ aliqua ẽ copulatiua necessaria significans ex cõpositione suoꝝ terminoꝝ cuius vtraqꝫ pars est impossibilis. ergo ab ista ad neutrã istaꝝ vꝫ ꝯña pꝫ ꝯña ⁊ arguitur añs. nõ tu differs a te. ⁊ hõ est capra. sed huic statim dicetur a pte principali impossibili copulatiue significantis ⁊c. cuius vtraqꝫ ps est impossibilis vel vna est possibilis ⁊ alia impossibilis ad illã copulatiuã vꝫ ꝯña. vt hõ est asinus. ergo hõ est asinus. ⁊ hõ est capra. Sil'r sequitur hõ est asinus. ergo hõ est asinus ⁊ tu curris. Et generaliter qñ vna pars antecedit ad aliã arguẽdo a pte añte ad totã copulatiuam vꝫ ꝯña. vt rex sedet. igit̃ rex sedet ⁊ rex sedet. Qñ etiaꝫ vtraqꝫ pars copulatiue conuertit̃ cũ alia ab vtraqꝫ parte ad ipam copulatiuã vꝫ ꝯña.

Item a copulatiua ad disiunctiuã factã ex eisdem partibus valꝫ ꝯña vnde sequitur rex sedet. ⁊ nullus rex sedet. ergo rex sedet vel nullus rex sedet. q: minus requiritur ad veritatẽ disiunctiue q̃ ad veritatẽ copulatiue. q: ibi requiritur vtriusqꝫ partis veritatis. hic aũt sufficit veritas alterius. Omnis. n. copulatiua ex cõtradictorijs facta est impossibilis. ⁊ ois disiũctiua ex contradictorijs facta est necessaria.

A parte disiunctiue significantis ex cõpositione suoꝝ terminorũ ad ipam disiunctiuã vꝫ ꝯña. vt tu curris

ergo tu curris vel tu disputas. ¶ Et si forte
arguitur cõtra. q: nõ seqtur hec disiunctiua
est falsa. ergo hõ est asinus vel hec disiuncti/
ua est falsa. vtrobiq3 demõstrando cõsequẽs
huic infra dicetur.

Itẽ a disiunctiua cuius vtraq3 ps ẽ im/
possibilis inferẽdo aliã. siue illa fuerit
possibilis siue ipossibilis v3 ɔña. vt tu differs
a te vel hõ est asinus. ergo hõ est asinus. ⁊ vl
tra. hõ est asinus vl' tu differs a te. igit̃ tu dif
fers a te. silr tu differs a te vel baculus stat i
angulo. ergo baculus stat in angulo. et cã est.
q: in talibus semꝑ oppositũ consequentis re
pugnat antecedenti.

A disiunctiua cuius ptes pn
cipales cõuer/
tunt̃ inuicẽ ad quãlibet eius ptẽ v3 ɔñtia. vt
hõ currit vel risibile currit. ergo risibile cur/
rit. et cũ vna ps disiunctiue añcedit ad aliam
ab illa ɔ siũctiua ad ptẽ cõsequẽtẽ v3 ɔña. vt
tu curris vel tu es. ergo tu es.

Itẽ a disiunctiua cũ destructione vnius
partis super alterã ptem valet ɔña.

A causali cuius vtraq3 ps est affir
matiua ad alterã eiꝰ ptẽ
v3 ɔña. vt q: tu es aĩal rõnale tu es hõ. ergo
tu es aĩal rõnale. ⁊ etiã tu es hõ. Ex quo se
quit̃ ꝙ a cãli cuius vtraq3 ps est affirmati/
ua ad copulatiuã ⁊ disiũctiuã cõpositã ex cõ
silibus ptibus v3 ɔña. s3 nõ seqt̃ nisi vtraq3
ps sit affirmatiua. vt nõ seqt̃. tu curris nõ q:
tu disputas. ergo tu curris ⁊ tu disputas. q3/
uis seq̃tur. ergo tu curris. q: negatio nõ ne/
gat ante se ⁊ nõ est ois cãlis bona ɔña. ⁊ nõ
sufficit ad veritatẽ talis ꝙ vtraq3 pars sit ve
ra. sed vltra requirit̃ ꝙ significatũ antecedẽ
tis sit cã significati ɔñtis ꝫm aliqd̃ quattuor
geneꝝ causaꝝ aut ꝙ termini propositionis i/
mediate sequentis ly. q: importent cã3 signi
ficati termini aut terminoꝝ alterius proposi
tionis. ⁊ ꝫm hunc modũ procedunt demon
strationes ꝑꝑ quid ⁊ nõ primo modo. q: in
optima demonstratione idẽ est significatum
antecedentis ⁊ ɔñtis. vel requiritur ꝙ termi
ni propositionis imediate sequẽtis ly. q: sint
naturaliter priores vel saltẽ vnus respectu cu
ius arguet̃ si prior. ⁊ nõ superior. vt q: a. ꝑ
ducit. b. b. ꝑducit̃ ab. a. ⁊ q: tu es aĩal rõna
le tu es hõ. silr negatiue. q: piscis caret pul/
mone piscis nõ respirat. Itẽ q: tu nõ es hõ
tu nõ es risibilis. ¶ Et si forte arguit̃ cõtra
q: illa est vera. q: tu es risibilis tu es risibilis
⁊ nõ est vera ꝫm aliquẽ istoꝝ trium modoꝝ
ergo ⁊c̃. patet cõsequentia ⁊ maior arguit̃
q: sequitur q: tu es homo tu es risibilis. er/
go q: tu es risibilis tu es risibilis. negatur cõ
sequentia. ꝑꝑ significationem causalitatis il/
lius termini. q: etiã non valet cõsequentia ab
inferiori ad suum superius cũ ly. q: sicut nec
cũ ly si. q: non sequitur. q: tu es homo tu es
risibilis. ergo quia tu es suba tu es risibilis.

Ad possibilitatem copu/
latiue
requiritur ꝙ quelibet pars sit cõpossibilis al
teri. ⁊ ꝙ oẽs collectiue sint cõpossibiles.

Ad necessitatem requirit̃
ꝙ vtra/
q3 pars sit necessaria.

Ad necessitatem vero dis/
iũctiue re
quirtiur ꝙ vna eius ps sit necessaria vel vna
alteri repugnet.

Ex temporali cuius vtraq3 ps
est affirmatiua
sequitur vtraq3 pars. vnde sequitur. tu mo
ueris quando tu curris. ergo tu curris ⁊ tu
moueris. Ex illa regula sequitur ꝙ omnes
tales casus nõ sunt possibiles. quibus poni/
tur ꝙ quãdo rex sedet scias regẽ. ⁊ qñ nul/
lus rex sedet scias nullum regẽ sedere. q: ex
illo casu sequitur ꝙ rex sedet. ⁊ ꝙ nullus rex
sedet. ⁊ ita non est possibile ꝙ quãdocunq3 ꝓ
fert̃ vniuersalis ꝓpositio. omne currẽs sit asi
nus. ⁊ quando profert̃ singularis tu sis cur/
rens. Ex quo sequitur ꝙ a temporali cuius
vtraq3 pars est affirmatiua ad copulatiuam
⁊ disiunctiuam cõpositã ex cõsimilibus par
tibus v3 ɔsequẽtia. vt tu cucurristi quãdo tu
disputasti. ergo tu cucurristi ⁊ disputasti. ⁊
nõ sufficit ꝙ i tali tẽporali vtraq3 pars sit ve
ra. sed requiritur plus ꝙ vtraq3 pars verifi
cet̃ pro tempore vel mẽsura ⁊ ordine ꝫm ꝙ
per suã notã denotatur. sed non v3 econtra
vt patet a copulatiua vel disiunctiua ad tem/
poralẽ. q: stat nullum quãdo esse quãdo. aut
temporalis vna pars esset negatiua nõ infer
tur vtraq3 eius pars. q: in talibus contingit
ꝙ tẽporalis est vera cuius altera pars est fal

sa. vt tu es qñ nõ fuisti. A locali cuius vtraqȝ pars est affirmatiua seqtur vtraqȝ eius pars ⁊ copulatiua ⁊ disiunctiua. ⁊ nõ ecõuerso eo modo quo dictũ est prius ð temporali. vt tu es ibi vbi ẽ plato. ergo tu es ⁊ plato est ⁊ nõ econuerso.

Sed a locali cuius altera pars est nega tiua nõ sequit̃ vtraqȝ pars. q2 i talibus cõtingit ꝙ localis est vera. ⁊ tñ vna eiꝰ pars ẽ falsa. ideo nõ seqtur tu es ibi vbi pla. nõ est. ergo pla. nõ est.

A comparatiua cuiꝰ vtraqȝ pars ẽ affirmatiua ad vtrãqȝ eius partem. ⁊ ad copulatiuam ⁊ disiunctiuam compositam ex similibus partibus vȝ consequenaia ⁊ nõ ecõtra. vt tu es albus ita sicut plato. est albus. ergo tu es albus. ⁊ pla. est albus. tu ita curris sicut asinus volat. ergo asinus volat. sed non valet altera parte existente negatiua aut vtraqȝ. vt pla. nõ est albus sicut tu es albus. ergo pla. non est albus. q2 forte tu nõ es albus. Et ita dicendũ est ꝙ ab aduersatiua ⁊ expletiua ad vtrãqȝ partem. valet consequentia. vt tu non curris ⁊ disputas. ergo tu non curris ⁊ disputas. q̃uis tu non curris sedes. ergo tu non curris ⁊ sedes.

Sed incidit dubium vtrum localis ⁊ temporalis ⁊ comparatiua sint cathegorice vel yppothetice pro quo accipitur ꝙ illud aduerbiũ. quando tantũ tempus vel instans significat. ⁊ ꝙ aduerbium loci vt ibi vel vbi tantum pro loco potest stare. aut ꝑ aliquo vbi in propositione sic significando. ⁊ sic etiam aduerbia similitudinis vt ita. ⁊ sicut tantum modum aut qualitatem significant. Ex quibus sequitur ꝙ iste propositiones cõuertuntur tu es quando pla. est. ⁊ tu es in tẽpore vel in instãti. in quo pla. est. ⁊ illa. tu nõ es. qñ plato est significat ꝙ tu nõ es in tpe vł in instanti in quo plato est. ¶ Ex quo sequit̃ vltra ꝙ ille repugnant. tu es qñ plato est. ⁊ tu nõ es in tempore vel in instanti in quo plato est. q2 vna contradicit cõuertibili alterius. Ex quibus sequitur istas contradicere. tu es qñ pla. est. ⁊ tu nõ es qñ pla. est. Ex quo sequitur vltra ꝙ illa est cathegorica. tu non es qñ plato ẽ. q2 si foret ypothetica tẽporalis sic significando. ipsa aliquid poneret. sed ipa nihil ponit. ideo ⁊c̃. ꝙ probatur. q2 sua cõuertibilis nihil potuit puta illa. tu nõ es in tpe vł in instanti in quo plato est. iõ ⁊c̃. ¶ Itẽ hec qñ pla. est tu nõ es nihil ponit. ergo ipa non est ypothetica tẽporalis. patet cõsequentia ⁊ añs arguit̃. q2 ꝯuertibilis eius nil ponit in eẽ puta hec. in tpe vel in instanti. in quo pla. est tu nõ es. Et ita dr̃ de cõparatiua ⁊ locali ꝙ ipe sunt cathegorice. ⁊ nõ ypothetice. ⁊ generaliter ꝑ nullũ aduerbiũ fit ypothetica. ⁊ ly qñ est aduerbiũ ⁊ nõ cõiunctio. ¶ Item prima pars pricipalis illius sor. est ibi vbi ẽ pla. nõ est propositio. nec secunda. igitur illa nõ ẽ ypothetica. pȝ ꝯña. ⁊ antecedẽs arguitur. q2 prima pars principalis est hoc cõplexuȝ sor. est ibi. ⁊ secunda. s. pars est illud aliud vbi est pla. ⁊ hoꝝ neutrũ est propositio. ergo ⁊c̃. pȝ cõsequẽtia ⁊ minor. sed arguitur maior. q2 illi termini. ibi ⁊ vbi sunt aduerbia. ergo tenẽtur in suis propositionibus cũ suis verbis. q2 aduerbiũ non põt stare in propositione nisi determinans verbũ vel participiũ. ¶ Item ꝑ idẽ hec dȝ poni ypothetica. tu es in loco in quo pla. est. ⁊ poni illud nomen cũ suo relatiuo pro nota istius ypothetice. sicut ponunt̃ illa duo aduerbia. s. ibi ⁊ vbi. ⁊ si dr̃ negãdo consequentiã. q2 ille terminus loco. tȝ se cum priori. q2 determinat id verbũ est. Sed illud nihil ẽ. q2 etiã cũ verbo priori tenetur ly vbi vt probatũ est. ¶ Sed forte dr̃ concedẽdo ꝙ illa est ypothetica tu es in loco in quo pla. est. Sȝ cõtra q2 oẽs tales sunt sillogizabiles quãte ⁊ conuertibiles. oĩs homo currit in loco i quo tu disputas. omnis hõ est ita albus sicut plato est albus. sed nulla ypothetica est quãta sillogizabilis ⁊ conuertibilis. igit̃ iste non sunt ypothetice. ¶ Et si tunc contra arguit̃ q2 tunc sequitur istas conclusiones cũ veris esse possibiles. qñ quilibet hõ infinite velociter currit nullũ aľ mouetur. dum aliquis homo disputat nullus homo põt loqui. duȝ asinus volat ipe nõ põt volare. sicut homo est irrationalis ita nulluȝ est irrationale. vbi chymera est nihil est. ¶ Item iste sunt ypothetice omnis homo currit qui est albus sor. qui est albus nõ est coloratus. q2 immediate ex eis sequuntur copulatiue secũ conuertibiles s. omnis homo currit. ⁊ ille est albus sor. est albus ⁊ ille non est coloratus. q2 illud relati

unum qui est resolubile in et. ⁊ ille illa illud. ex cōi regula. ¶ Sed pro his dicitur concedendo illas conclusiones esse veras aut possibiles. q: ipse sunt mere negatiue. ideo nullo homine disputante concedendū est ꝙ dū quilibet homo disputat nullus homo pōt loqui. q: in tempore in quo quilibet homo disputat nullus hō pōt loqui ⁊ causa est q: quelibet propositio mere cathegorica que non est negatiua cuius verbū principale nō est negatiuū. ponit aliquid. ⁊ ideo iste sunt vere. Et ꝑ hec dr̄ ad secundū negando ꝙ iste sint ypothetice ois homo currit qui est albus sor. q non est albus est coloratus. ¶ Et cum arguitur. iste valēt ypotethicis. ergo iste sunt ypothetice negatur consequētia. q: ois cathegorica foret ypothetica si ista forma valeret sic significans. Dicitur autē ꝙ iste non equiualēt ypotheticis. q: ly qui nō habet resolui in ly ⁊ ⁊ ille illa illud. q: nō vȝ forma. ois hō currit q est albus. ergo ois hō currit ⁊ ille ē albus. q: ly q se tenet ex parte subiecti. vñ non refert inter has ois homo currit q est albus. ⁊ omnis homo qui est albus currit. vt probatum est supra. Similiter non refert inter has aliqd differt ab aīali qd̄ nō differt ab hoie. ⁊ alqd qd̄ non differt ab hoie differt ab aīi. referendo ly qd̄ in vtraqȝ ad ly aliquid. q: ly qd̄ in vtraqȝ se tenet ex parte subiecti. ⁊ etiaȝ sicut vna est probanda vel īprobanda ita ⁊ alia.

¶ Pro quo est notandum ꝙ illa regula que ponit ꝙ ly. qui habet resolui in ly. ⁊. ⁊ ille illa illud per modū cōseqnētie. hȝ intelligi vbi nō fuerit confusio ⁊ distributio aut negatio reddens propositionē negatiuā. ⁊ iō ly q aliqñ habet resolui in ly vel ⁊ ly ille vt sor. qui ē albus nō est coloratus. ergo sor. nō est albus vel ille nō est coloratus. ⁊ cā est q: contradictoriū huius sor. qui est albus nō est coloratus puta illud sor. q est albus est coloratus. equalet vni copulatiue cuius vtraqȝ pars est affirmatiua. ⁊ iō ista sor. qui est albus nō est coloratus. equiualet vni disiūctiue cuius vtraqȝ pars est negatiua. Sed talis propositio sor. q nō est albus nō est coloratus. in qua sunt due negationes ꝭm duo verba equiualēt vni disiunctiue. cuius prima pars est affirmatiua. ⁊ secunda negatiua huic. s. sor. est albus vl' sor. nō est coloratus. Et cā est q: contradictoriū huius sor. qui non est albus non est coloratꝰ. est hoc sor. qui nō est albus est coloratus. ⁊ hoc equiualet vni copulatiue cuius prima ps est negatiua. ⁊ secūda affirmatiua huic. s. sor. nō est albus ⁊ sor. est coloratus. ideo illa sor. qui nō est albus nō est coloratus equalet disiunctiue cuius prima pars est affirmatiua ⁊ secunda negatiua. huic. s. sor. nō est albus vel sor. est coloratus. Ex quibꝰ sequitur istas eē cōcedendas antixp̄s qui necessario fuit nō potuit esse chymera q̄ necessario erit non poterit moueri sor. qui ē vbiqȝ nō est alicubi sor. qui est rome non est substantia nec accñs. q: ponatur ꝙ sor. non sit. ⁊ sunt conclusiones vere.

Sed aliud dubium incidit vtrū disiunctiua composita ex contradictorijs contingentibus sit magis possibilis vel vera q̄ȝ aliqua eius pars. ⁊ ita de alijs propositionibus generaliter querit an vna sit altera magis possibilis vel magis vera. Et arguitur ꝙ vna propositio sit altera magis possibilis. vel ꝙ vna latitudo possibilitatis subito deperdatur vel veritatis. q: signata latitudine possibilitatis vel veritatis sub aliquo gradu intensionis latitudinis est hec possibilis ⁊ vera. hoc instans est demonstrato instanti presenti. ⁊ nō immediate post hoc erit illa vera. vel possibilis. ergo subito deperdetur ista latitudo possibilitatis vel veritatis sub aliquo gradu sub quo iam illa est vera ⁊ possibilis vsqȝ ad non gradum. Sed huic forte dicitur ꝙ in instanti presenti sub infinite modico seu remisso gradu possibilitatis vel veritatis est illa possibilis ⁊ vera. Sȝ tunc arguitur sic. illa iam infinite remisse est possibilis. ⁊ ante hoc non infinite remisse possibilis erat. ergo ante hoc fuit vna propositio alia magis possibilis aut saltim poterat esse sic significando qd̄ fuit secundum probandum. ¶ Sed huic forte dicitur ꝙ ipsa continue erat infinite remisse possibilis. ¶ Sed cōtra. quia pari ratione quelibet propositio contingens ad vtrumlibet infinite remisse possibilis est. consequens est falsum. quia signata ista disiunctiua. hoc instans non est. vel ista. rex sedet. vel nullus rex sedet, tam possi-

bilis est ista q̄z est vna eius pars. cū ipsa non sit possibilis nisi ꝓpter ptem. ⁊ pp qd̄ vnūqd̄qz tale ⁊ illud magis vl' eque. ¶ Itē sic tā pol'is est illa ꝓpō. rex sedet. q̄z pol'iter ipsa pt verificari. ⁊ tā pol'is est ista ꝓpō. rex est fortissimus hoīuz q̄z ipsa pōt v'ificari. lz magis ⁊ facilius pōt illa. rex sedet verificari q̄z illa alia ergo est magis possibilis.

Sed pro his dicitur ꝙ nulla ꝓpō est magis vel minus possibilis. aut vera alia nec aliqua est latitudo veritatis aut possibilitatis ſm intēsionem accidētalez. vñ lz potentia distingueret' a re potente ⁊ veritas a re vera qd̄ tñ nūc nō pono. adhuc illa accidētia nō sunt intēsibilia nec remissibilia. q: nō ē ꝓpriū relationis suscipere magis aut minus ſm ꝙ est relatio. ¶ Et si dr̄ vlterius ꝙ veritas est ipsa res vera vel signū ver. Et falsitas est ipsa res falsa vel signum falsum. Ex quibus seqtur ꝙ veritas est pars falsitatis ⁊ necessitatis est pars contingentie ⁊ impol'itas est pars necessitatis ⁊ necessitas est pars impossibilitatis.

Restat adhuc vt videamus an a singularib⁹ sufficiēter enumeratis ad suam vl'em valeat ꝯñā. Et arguitur ꝙ nō. q: nō valet hoc argumētuz sor. nō est hō. ⁊ pla. nō est homo. ⁊ cicero nō est hō. ergo nullus homo nō est hō. ⁊ hic arguit' a singularibus sufficienter enumeratis. igit' ⁊c. ponat'. n. ꝙ nō sint pl'es hoīes q̄z illi tres pz tūc ꝙ arguit' a singularibus sufficienter enumeratis ad suā vl'ez iō ⁊c. ⁊ illa ꝯñā nō vz q: forte cras erit añs verū ⁊ ꝯñs falsū sic significando. ¶ Sed huic dr̄ ꝙ nō valet ꝯñā a singularibus sufficienter enumeratis ⁊c. nisi ponatur. ⁊ sic de singulis. ¶ Sed contra. q: non valet ꝯñā iuncta illa particula ⁊ sic de singulis. q: nō sequitur sor. currit. ⁊ pla. currit. ⁊ cicero currit. ⁊ sic de singulis. ergo quilibet homo currit. q: posito ꝙ viginti homines currant de quorū numero sint sor. plato cicero. ⁊ decem quiescant. tunc illud añs est verum. ⁊ ꝯñs falsuz q: sor. currit. pla. currit. cicero currit. ⁊ sic de aliquibus singulis hominibus ergo sor. currit. plato currit. cicero currit. ⁊ sic de singulis. patet ꝯñā. quia hoc nomen singulis non est signum vniuersale. cū hec nō sit vniuersalis. singuli homines currunt. sicut nec illa bini homines currunt. aut trini mouentur.

¶ Sed huic forte dicitur ꝙ illa ꝯñā nō valet sed in añte est addendum ⁊ sic de oībus singulis. ¶ Sed contra. q: aut iste terminus. ⁊ sic de oībus singulis significat solūmodo oēs illas singulares. aut oēs istos hoīes singulares q sūt. aut p hūc modū significat sor. currit pla. currit. cicero currit. ⁊ sic de oībus singularis. i. ꝙ oēs homines currant. si primo modo pz ꝙ illa ꝯñā nō valet. vt ꝓbatum est in prima forma. scd̄o aūt modo semp assumit' falsum in añte. ⁊ assumit' semp plusq̄z sit probandum. nec arguitur a singularibus. sed a singularibus ab vna ꝓpōne que se sola infert ꝯñs. ¶ Sed huic forte dicit' ꝙ in illis singularibus debet assumi in añte talis ꝓpō. ⁊ isti sunt oēs hoīes. Sed cōtra. q: nō sequit' non ꝓmittitur denarius iste. nec ꝓmittit' iste denarius. ⁊ isti sunt oēs denarii. ergo nō ꝓmittitur denarius. q: in casu añs est veruz. ⁊ cōsequēs falsum. Item nō sequitur contingenter hoc continges ad vtrūlibet est. et contingenter hoc contingens ad vtrūlibet est et ista sunt oīa contingentia ad vtrūlibet. ergo contingenter omne contingens ad vtrūlibet est. añs. n. est verum. et ꝯñs falsuz demonstratis omnibus contingentibus ad vtrūlibet. q: necessario omne cōtingens est ad vtrūlibet. Itē nō sequitur cōtingēter iste homo est et contingenter iste homo est. et isti sunt oēs hoīes ergo contingēter oīs homo est. Item nō sequitur ista ꝓpō vniuersalis est falsa. ⁊ ista ꝓpō vl'is est falsa. et iste sunt oēs ꝓpōnes vl'es. ergo oīs propositio vniuersalis est falsa posito ꝙ non sint alie propositiones vniuersales q̄z iste. omnis propositio vniuersalis est falsa et omnis chymera est. Item ponatur ꝙ predicatum istius. omnis homo est animal supponat determinate. remanente significatione suorum terminoruz sic saltim ꝙ ly omnis distribuat subiectum ⁊ non confundat predicatuz. tunc patet non sequi. iste homo est animal. ⁊ iste homo est animal. ⁊ isti sunt omnes homines. ergo omnis homo est animal quia añcedens est verum. ⁊ consequens est falsum. cū ly animal stat determinate. ¶ Sz forte arguitur ꝙ illa sit vera quilibet homo

est animal. dato ꝙ ly animal supponat determinate. quia aliquis homo est animal. ⁊ nihil est homo qn illud sit animal. ergo omnis homo est animal. tenet consequentia ab exponētibus ad expositam. Iteꝫ capiatur vna sibi similis in voce puta hec. quilibet hō est aīal in qua ly aīal stat confuse tm̄. ⁊ sit prima. secunda. b. ⁊ arguitur sic. b. propositio est vera ⁊ ex. b. sequitur. a. ergo. a. propositio est vera pꝫ ɔn̄a ⁊ minor ⁊ maior arguitur. q: quelibet singularis. a. sequitur ex singulari. b. ⁊ cuilibet supposito tam. a. q̄ꝫ. b. correspondet sua singularis. ergo. a. sequitur ex. b. pꝫ ɔn̄a ⁊ minor ponitur ⁊ maior arguitur. q: eedeꝫ oīno sunt singulares vtrisqꝫ. Item nō sequitur incipit hoc instans esse. ⁊ hoc instans est omne instans. ergo incipit omne instans esse. q: demonstrato instanti. p̄n̄ti est antecedens verū ⁊ ɔn̄s falsum. Item nō sequitur. nec iste hō est oīs hō. nec iste hō est omnis homo. ⁊ isti sunt omnes homines. ergo nullus homo est omnis homo. q: ponatur ꝙ subm istius. aliquis homo est omnis homo. supponat cōfuse tm̄. ⁊ remaneat aliorum terminorꝫ significatio. ⁊ sequitur ꝙ aliquis homo est omnis homo. sicut illa. omnis homo est aliquis hō. q: subiecta ⁊ predicata ⁊ copule conuertuntur. ⁊ similis suppositio terminorum. ⁊ pro eisdem. ergo ⁊c. ¶ Itē non sequitur ista. non tantum hoc aīal est homo. nec tantū hoc aīal est homo. ⁊ sunt oīa animalia. ergo nō tantū animal est homo. q: antecedens est verum ⁊ ɔn̄s falsum. ¶ Item nō sequitur nec iste hō preter sor. est aīal. nec iste hō preter sortē est aīal. ⁊ isti sunt oēs hoīes. ergo nullus hō preter sor. est aīal. q: antecedens est necessarium ⁊ ɔn̄s contingens. aut īpossibile. sicut est ostēsum. vbi de exclusiuis est actū. Item non seqtur cognoscitur iste hō. ⁊ cognoscitur iste homo. ⁊ isti sunt omnes homīes. ergo cognoscitur omnis homo. q: antecedens est veruꝫ ⁊ consequens falsum in casu. vbi non habeatur signum vniuersale in mente ꝙ stat cū toto antecedente.

Et ideo ad dubium dicitur ꝙ a singularibus sufficienter enumeratis non adducitur sua vniuersalis d̄ forma. nec a singularibus sufficienter enumeratis cum sic de omnibus singulis. vel cum tali constantia. ⁊ isti sunt oēs hoīes. vel oīa aīalia. q: fallit in exclusiuis. in exceptiuis in destruentibus se. in propositionibus. cum terminis ad actum mentis pertinentibus. precedentibus. vt promittitur. cognoscitur. ⁊c. ⁊ modalibus. ⁊ non valet. ⁊ nō valet generaliter precedente termino cōpositionē importante. vt sunt tales incipit ⁊ desinit. nec valet de forma vbi fuerit propositio vniuersalis in q̄ predicatum supponat nō cōfuse tm̄. In aliis autē terminis arguendo a singularibus sufficienter enumeratis ad suā vniuersalē cum debito medio valet argumentum vnde bene sequitur. iste homo non currit. ⁊ iste homo non currit. ⁊ isti sunt omnes homines. ergo nullus homo currit. demonstrando ꝑ subm ipsius minoris hoīes pro quibus supponūt subiecta singularium acceptarum. Uerūtamen nō valent iste. isti hoīes nō currūt. ⁊ isti homines non currāt. ⁊ isti homines sunt omnes homines. ergo nulli homines currunt q: posito ꝙ sint quattuor homīes quoꝝ duo currant. ⁊ duo quiescant. ⁊ per vtrūqꝫ subꝫ demonstretur vnus homo currens ⁊ vnus homo non currens. est antecedens verum ⁊ consequens falsum. nec sequitur iste homo non currit. ⁊ iste homo non currit. ⁊ nō sunt plures hoīes. q̄ꝫ isti. ergo nullus homo currit. q: nō existentibus istis. antecedens est verum. ⁊ consequens falsum. Et sicut nō valet cōsequentia generaliter a singularibus sufficienter enumeratis ad suam vniuersalē. mō iam dicto. ita non valet generaliter ɔn̄a. cum medijs ab vniuersali ad suaꝫ singularē. in casibus ⁊ terminis supra nominatis. ⁊ in similibus. vnde nō seqtur. incipit oīs hō esse sor. sed sor. est hō. ergo incipit sor. esse sor. nec seqtur. icipit oīs asinus currere. sed brunellus ē asinus. ergo incipit brunellus currere. q: stat ꝙ incipiat oīs asinus currere ⁊ nihil incipiat currere. sicut etiam nō sequitur promittitur omnis denarius. iste est denarius. ergo ꝓmittitur iste denarius. nec sequitur. nulla propositio singularis est vera. ista est propositio singularis. ergo ista nō est vera. demonstrando ɔn̄s vtrobiqꝫ. nec seqtur. oēs hō preter sor. currit. sor. est hō. ergo sor. preter sor. currit. nec seqtur. contingenter omne intelligens est deus. hoc est intelligens. ergo cōtingēter hoc

est deus. ⁊ sic de alijs. Ex qͥbus sequit̃ ꝙ ali
qua vniuersalis est vera. cuius q̄libet singu/
laris est falsa. ⁊ cuilibet supposito subi͂ corres/
pondet sua singularis. Et aliq̄ est vniuersalis
necessaria cuius q̄libet singularis est impossi
bilis. vt ista. tm̄ omne ens est ens. ¶ Aduer
tendū tn̄ ꝙ multe sunt vniuersales quib⁹ nō
possunt assignari multe singulares voce ⁊ si/
gnificatione. q: subā nō habent supposita si/
cut hec . oīs sol est sol. aut q: forte nō habent
singulares ex toto correspondentes. sicut iste
q̄lislibet homo currit. infinitus numerus ē fi
nitus. Aliq̄ sunt vniuersales quibus nō pōt
sufficiēs numerus assignari sicut ista. oīs chy
mera est. omne ens intelligitur. ⁊ hoc stat cū
predictis. Indefinita quoqȝ predicto modo
ex suis singularibus inducitur disiunctiue cū
debito medio tā affirmatiue q̄ȝ negatiue. vt
iste homo non currit. vel iste homo nō cur/
rit. ⁊ isti sunt omnes homines. ergo hō non
currit. sed sine medio nō sequitur negatiue ar
guendo sic. Iste homo non currit. vel iste hō
nō currit. ⁊ sic de oīb⁹ alijs. ergo hō nō cur
rit. nec ex supposito ꝯn̄tis seq̄t̃ oppositū ante
cedentis. vt sic arguendo oīs hō currit. er/
go iste hō currit. ⁊ sic de singulis aut de om
nibus alijs. Sed in descendendo vl̃ ascendē
do ab indefinita ad singulares disiunctiue in
telligendo vt prius cū debito medio valet cō
sequentia. Ab vniuersali ad suā particularez
aut indefinitam. nisi argumentum fuerit cuȝ
terminis spectantibus ad actū mentis. aut cū
terminis importantibus cōpositionem. q̄les
sunt illi termini incipit ⁊ desinit precedentib⁹
⁊ quales sunt termini modales. ⁊ nō fuerint
propositiones destruentes se valet ꝯn̄a. sicut
sequitur oīs homo currit. ergo homo currit
sed nō sequitur. cognoscitur omnis homo. er
go cognoscitur aliquis homo. aut aliqua ho
mo. nec sequitur. incipit oīs homo esse sor. er
go incipit homo esse sor. Itē nō seq̄tur. cōtin
genter omne intelligens est deus. ergo cōtin
genter intelligens est deus. nec sequitur oīs ꝓ
positio particularis de tertio adiacente est fal
sa. ergo aliqua propositio particularis de ter
tio adiacente est falsa. posito ꝙ nō sit aliqua ꝓ
positio particularis. nisi cōsequēs. aut aliqua
eius ps. sed de hoc infra dicendū est. Ex qui
bus seq̄t̃ ꝙ duo cōtraria i certo casu sunt sil̃
v͛a. sicut iste. icipit oīs hō eē sor. nō icipit hō
eē sor. cognoscit̃ oīs hō. si cognoscit̃ aliq̄s hō
vel aliqua hō. contigenter omne intelligens ē
deus. ⁊ nō contingenter aliquod intelligens
est deus. Seq̄tur vltra ꝙ duo subcontraria
sunt simul falsa in casu. vt illa incipit hō esse
sor. ⁊ incipit hō nō esse sor. Ex qͥbus seq̄tur
vltra ꝙ maior est oppositio cōtradictoria q̄ȝ
cōtraria. q: contraria pn̄t coniectare in veri/
tate ⁊ in falsitate. cōtradictoria aūt nec in ve/
ritate . nec in falsitate cōuenire pn̄t. Arguēdo
aūt a sili͂ vel exēplo. cū sufficiens capta fuerit
silr̃itudo ex ea parte q̄ dȝ argumentū valere
valet ꝯn̄a. vt si hec cōsequentia sit bona sor.
currit. ⁊ pla. currit. ⁊ sor. ⁊ pla. sunt oēs ho/
mines. ergo quilibet hō currit. tunc hec ꝯn̄a
nō erit mala sic significando. brunellus cur/
rit. ⁊ fauellus currit. ⁊ brunellus ⁊ fauellus
sunt oēs asini. ergo q̄libet asinus currit. q: a si
mili est penitus idē modus arguendi. Errat̃
aūt frequēter cum creditur modos arguēdi
silr̃es esse qui tn̄ sunt dissimiles. Et iste mo/
dus arguendi est maxime vtilis apud intelli/
gentem. q: rerum comparatio plurimuȝ red
dit hominem aduertentem.

¶ Explicit tractatus consequentiarum.

¶ Incipit tractatus de scire ⁊ dubitare.

Accipiamus pmo ꝙ quelibȝ res cognosci pōt cōceptu seu no
ticia cōi. ⁊ cōceptu seu noticia di
stincta. pȝ q: ꝯceptus generalis
cuiuslibet sui significati est noticia cōis. ⁊ cō/
ceptus discretus sui significati est noticia di/
screta. sed cuiuslȝ rei pōt haberi ꝯcept⁹ cōis
⁊ cuiuscunqȝ rei pōt haberi conceptus cōis
eiusdē pōt haberi cōceptus discretus. q: sal/
tim pōt istud ad sensum vel ad intellectuȝ de
mōstrari. ¶ Itē accipiamus ꝙ quelibet res
cognosci pōt noticia icōplexa ⁊ noticia cōple
xa. ⁊ hoc ꝑ prima parte pȝ ex primo accepto
pro secunda etiā notū est. q: sicut cognoscitur
sor. incōplexe ꝑ istum conceptum sor. ita etiā
pōt cognosci cōplexe per complexum q̄d est
talis propositio sor. est. neqȝ res aliqua scitur
ab hoie. nisi ꝑ propositionem. ⁊ cum res co
gnoscitur complexe per propositionem verā
dico istaȝ rē sciri. siue ista propositio per quā
cognoscitur sit scientia qua illa res scitur siue

assensus sit ista scientia. siue illa duo simul. Accipitur vltra ꝙ nunq̃ est talis intentio ens i intellectu actualiter considerante. de ente. aut de sor. vel talis conceptus sor. quin illi intellectui p̄ncipaliter significet ens. vel sor. ⁊ ita generaliter de quolibet conceptu cōi. aut discreto. ¶ Item premittitur ꝙ conceptus mentalis nunq̃ aliquid vno tempore naturaliter significat ꝙ nō semꝑ significet. q̄ñcunq; significat. ⁊ ꝙ nō plura. aut pauciora nunc significat q̃ significauit. vel significabit naturaliter nec in mente vnius plura significat q̃ consimilis in mente alterius. aliter enim nō cōuerterētur iste due propositiones. oīs hō currit. oīs hō currit. q̄z vna sit i mēte sor. alia i mēte platonis. q: staret ꝙ pro trib⁹ hoib⁹ supponeret ⁊ tria significaret in mente platonis ⁊ pro tribus alijs diuersis supponeret ⁊ illa tria significaret in mente sor. ꝙ est falsuz. Ex quo sequitur ꝙ iste terminus homo significat hoiem. ⁊ hoīez significat. ⁊ nō stat ꝙ iste terminus hō significet hoiem ⁊ nullū hominem significet. q: accipiatur ille terminus hō positus in ista propositione mentali. tu es homo que est vera ⁊ arguitur. ꝙ iste terminus hō hoiez significat. q: iste terminus homo i ista propositione pro aliquo homine supponit. ⁊ pro aliquo homine affirmatiue verificatur. s. pro te. igit̄ aliquē hoiem significat. sz nunq̃ aliquid vl̄ aliqualiter ille terminus hō significat. qn talr. ⁊ illud cōtinue significet. vt pz ex nunc premisso. igitur si iā hominē significat ipse nunq̃ significabit hoiem qn hoiem significabit. ⁊ ita dr̄ de quolibet termino in quocunq; casu. Ex qbus seq̄t̄. ꝙ si hec ꝓpositio. oīs hō currit. significat oēm hoiez currere etiā oēz hominez currere significat. Ex quibus sequitur vltra. ꝙ si tu ꝑ istum terminum hō apprehendis hoiem etiam ꝑ eundem hoiez apprehendis. q: si tu apprehēdis hoiez ꝑ istum terminum homo. iste termin⁹ homo significat tibi hominem. ⁊ si ille terminus hō significat tibi hoiem. hoiez tibi significat. vt probatuz est. ⁊ si hoiez tibi significat hoiem tibi representat. q: significare est potētie cognitiue aliquid vel aliqua vel aliqualiter representare. igit̄ equaliter hoiez ꝑ istū terminū hō apprehendis. igit̄ a primo si ꝑ istū terminum hō apprehendis hoiez. hoiez per istū terminū apprehendis. Et ita arguit̄ q: si per ista propositionē. oīs hō currit. apprehendis oēz hoiez currere. ꝑ eandē etiā oēm hoiez apprehendis currere. Et cā est. q: terminus cōis indifferenter quodlibet suum significatū significat. ⁊ nō magis vnum indiuiduum q̃ reliquum. vnde non est possibile ꝙ iste terminus ens sit in mēte sor. quin sor. quodlibet ens significet. ⁊ vnica intellectione sor. quodlibet ens apprehendat. ⁊ ꝑ ꝯñs de quolibet homine consideret ꝯsideratione cōi

¶ Item volumus accipere ꝙ intelectio vera ⁊ simplex est noticia. sicut dicitur tertio d̄ aia. ¶ Itē accipit̄ ꝙ oīs noticia cōplexa incōplexā presupponit. Ex quo seq̄t̄. ꝙ si tu cognoscis sor. esse tu cognoscis sor. ⁊ si tu dubitas sor. esse tu cognoscis sor. q: tu non potes dubitare sor. esse. nisi ꝑ talē intentionē. ⁊ actū sor. est in intellectu habitā. ⁊ nō potes intellectu hr̄e talē terminū sor. qn tibi significet sor. ⁊ ꝑ ꝯñs apprehendas sor. ꝑ istū conceptum sor. ⁊ sic noticiā incōplexā de sorte habeas ꝑ conceptū cui subordinat̄ iste terminus sor. in voce vel in scripto. ⁊ ꝑ ꝯñs tu cognoscis sor. q: cognoscere sortē nō est nisi sortē apprehendere ꝑ conceptū cui subordinat̄. aut saltiz subordinari pōt talis terminus sor. in voce vl̄ in scripto sicut prius. ¶ Itē accipit̄ ꝙ nulla res cognoscit̄ incōplexe ab hoīe. nisi d̄ illa cōsideret̄ ab eodē. ⁊ ⁊ habeat̄ cōceptus istā incōplexe significans. neq; aliq̄ res cōplexe cognoscitur ab homine. nisi de ip̄a consideretur. ⁊ de ipsa noticia complexa habeat̄. ¶ Ex quo sequitur ꝙ stat te scire deum esse absq; hoc ꝙ aliqua propositio sciatur a te. probatur. q: ponatur ꝙ tu credas firmiter absq; hesitatione non deceptus deum esse ⁊ nullam intentionem habeas in mente complexam. aut incomplexam aliquam propositionem significantem. qd̄ manifeste pōt esse. ⁊ sequitur tūc te scire deum esse. ⁊ nullam propositionē scire. q: de nulla propositione consideras. Itez capiatur hec propositio per se nota. hoc est. q̄ sit in mente tua ⁊ nulla alia demōstrato vno ente. ⁊ sequitur ꝙ tu scis hoc esse illo ente demonstrato. ⁊ tamen ista propositio non scitur a te demonstrata ista. hoc est. quia nullus conceptus est in mente qui illam tibi representet vt pono. Item sequitur dato oppo

sito ꝙ a propositio scitur a te. ⁊ de.a.proposi
tione non consideras. q: sit.a.propositio ꝑ se
nota vt prius. ⁊ pȝ ꝙ de illa nõ consideras.
q: si de illa cõsideras.igitur de illa per aliquẽ
conceptum complexe.vel incomplexe eaȝ si
gnificantem consideras qđ repugnat dictis
sequitur igitur ꝙ de ista ꝓpositione non cosi
sideras. ⁊ istam scis.vt conceditur. ⁊ enȝ om
ne scire est cognoscere. ⁊ omne aliquid scire
est aliqd cognoscere.seqᷓ ꝙ istã cognoscis ⁊
sequitur.istam cognoscis.igitur istam consi/
deras.qđ erat oppositũ secunde partis copu
latiue.igᷓ ⁊c. Ex qbus seqtur ꝙ tm̃ res signi
ficata vt significata est scitᷓ. q: nunq̃ aliq̃ res
scitur aut cognoscitᷓ.nisi per conceptum aut
conceptus istam significantem. aut significan
tes.q: sicut res ad extra cognoscitur comple
xe per propositionem veram que est scientia
vel saltim cum scia ꝓpositionis.cuius termi
nũs vel termini istam rem significant.ita ꝓ/
positio nõ potest sciri.nisi mediante noticia.
aut mediantibus noticiis istam ꝓpositionem
significãtibus. ⁊ ideo si ꝓpositio scitur ipsa sci
tur vt significatum. ⁊ nõ vt signum. vnde si
cut sensus exterior nõ sentit qualitatem que ẽ
sensatio.q̃ formaliter est sentiens. puta ꝙ vi/
sus nõ videt visionem.neqȝ tactus tangit ta/
ctionem.prout tangere est sentire.neqȝ audi/
tus audit auditionem. ⁊ ita de aliis sensibus
exterioribus.sic nõ oportet ꝙ si intellectus ali
quam rem cognoscat noticia incomplexa. vlᷓ
etiã complexa.que etiã sit scia ꝙ ipse istã sciẽ
tiam.aut noticiaȝ mediante qua istaȝ rem co
gnoscit cognoscat vel comprehendat. Uerũ
tamẽ sepe vulgariter dicimus ꝓpositionẽ.sci
ri cum per ipsam cõsideramus ⁊ per ipsam
rem aliquam vel rem esse ad extra cognosci
mus complexe. Uerum aũt esse rei differat
a re hic nõ ẽ cura.sed ẽ sufficienter dictũ. vbi
argumẽta hãc difficultatẽ requirũt. ¶ Item
accipiamus ꝙ nullus terminus vocalis. aut
scriptus ab aliquo intelligitur. vt terminus.
nisi in eius intellectu generetᷓ. aut generatus
sit conceptus aliquis. vel actus aliquis natu
raliter idem vel eodeȝ modo significans. qđ
vel qualiter significat.ad placitum ille termi
nus vocalis.aut scriptus.ideo audita ista vo
ce bufᷓ.vel bafᷓ.que ad placitum nihil signifi/
cat nõ intelligitur illa ꝓut terminus sit. q: ad

huc nõ est pars grãmatice orationis. ¶ Ex
quo seqtur ꝙ hoc nõ est intelligibile. bufᷓ est
syllaba.nõ habita aliqua istarum partium si
gnificatione. Ex quo seqtur ꝙ stat te cogno/
scere sor. ⁊ nõ intelligere istum terminũ sort.
vt posito ꝙ sor.sit coram te. de quo habeas
oẽm ꝯceptũ tibi possibileȝ.preter hoc ꝙ nescias
istum terminũ sor.significare istum. ⁊ sequitᷓ
ꝙ tu cognoscis sor.sint eniȝ isti termini syno/
nimi vocales.aut scripti sor. ⁊ plato. ⁊ scias
istum esse platonem. ⁊ seqtur ꝙ scias istum
esse sor. ⁊ cã est.q: termini synonimi vocales
aut scripti eidem cõceptui subordinãtᷓ. ⁊.in ca
su isto nõ intelligis istum terminũ sor. vt ter
minus est.q: per istum terminũ sor. auditui
nõ generatᷓ.aut generatus est aliquis actus.
neqȝ aliqua intentio naturaliter significans.
ꝙ iste terminus ad placitum significat. neqȝ
obstat ꝙ iam sit generata aliqua intentio per
aliquẽ terminum secum synonimũ. Itẽ vo/
lo accipe ꝙ nõ est ad aliquã ꝓpõneȝ rñden/
dum.nisi ipsa fuerit intellecta. quia est cum
alquo disputãdum.nisi prehabita terminoꝝ
cõuentione. Item premittamus ꝙ verba ꝑti
nentia ad actum mentis faciũt sensum cõpo
situm. ⁊ sensum diuisum.faciunt aũt sensum
compositũ cũ totaliter precedunt dictum ꝓ/
positionis. vt scio hoiem currere.sensum aũt
diuisum faciũt cũ inter ꝑtes dicti mediãt. aut
totaliter sequũtur.ideo hec est in sensu diuiso
hominẽ scio currere.aut hoiem currere scio.
Et cã est.q: ista verba ad actum mentis ꝑti
nentia nõ ꝯfundit terminum ante se neqȝ ap
pellare faciũt.ideo ista.hoieȝ currere scio.ha
bet ꝓbari sicut hec hoiem scio currere. cũ ly
hoiem determinate supponat. ⁊ ideo nõ va
let ista ꝯña.a.esse verũ scio.igitᷓ scio.a.esse ve
rum.hoiem scio currere.igitᷓ scio hoieȝ cur/
rere.sicut nõ seqtur.ois homo est aial ꝯtingẽ
ter.igitur ꝯtingenter his homo est aial dictũ
est supra vbi de modalibus actuȝ est. iđ hoc
currere scio lȝ dubitẽ hoc currere. Ex qbus
acceptis ponitᷓ ꝓ regula ꝙ affirmatiue arguẽ
do a sensu ꝯposito ad diuisũ mediãtibus his
terminis actũ mentis significantibus genera
liter valȝ ꝯña. vt dubitas hoc currere.silr tu
hoc dubitas currere scis hoieȝ currere. igitᷓ
hoieȝ scis currere.q: seqᷓ tu scis hoieȝ curre
re.igᷓ vꝫ apphendis hoieȝ currere. ⁊ seqtur

vere apprehendis hoīem currere . igitᷣ vere tibi significatᷣ oēm hoīem currere . Et cā est q: nō pōt esse scientia aut noticia cōis qn ipa sit cuiuslibet indiuidui . Ex quo seqtur ꝙ oēz hoīem vere significatᷣ tibi currere. q: qcq͂d significat hoīem. hoīem significat. vt in suppositionibus dictū est. ⁊ vltra seqtur ꝙ hoīez tibi vere significatᷣ currere . ⁊ ꝙ hoīem vere apprehendis currere. ⁊ vltra seqtur. igitur hoīem scis currere. ⁊ ꝯña vltima pȝ satis intelligenti. igitur a primo ad vltimū seqtur tu scis hoīem currere. igitᷣ hoīem scis currere. ⁊ sicut in his terminis afᷣ. ita in aliis argui pōt igitᷣ ⁊c. Negatiue tn̄ arguendo. nō vȝ ꝯña. q: nō seqtur. tu nō scis hoīem currere . igitᷣ nō scisᷣ currere. tu nō scis sor. currere. igitᷣ hominē sor. nō scis currerᷣ. sic. s. itelligēdo. tu nō scis illud qđ ē sor. currere. igitᷣ illud qđ ē sor. nō scis currere. Sed mediātibus illis arguēdo a sensu diuiso ad sensum cōpositū nō valet argumētum affirmatiue in terminis cōibus. aut discretis. vñ nō seqtur hoc scisᷣ currere. igitᷣ scis hoc currere. neqȝ seqtur hoc albū scis ēe albū. igitᷣ scis hoc albū esse albū. neqȝ seqtur hoc albū scis esse coloratū. igitᷣ scis hoc albū esse coloratū. Itē nō seqtur hoc risibile scis eē hoīez. igitᷣ scis hoc risibile ēe hoīez Et tota cā est q: ad hoc ꝙ scias hoc currere reqritur ꝙ ꝑ hoc complexum. hoc currit. scias hoc currere. ꝓpter appellationem rōnis. sed ad hoc ꝙ hoc scias currere sufficit ꝙ illud scias per istam omne animal currit. aut ꝑ istam. omnis homo currit. q: appellare rationem est rei cognitionem significare ꝑ conceptum sequentem terminum verbalem. aut participalem. ideo si cognoscis hoc ꝑ talē ꝯceptum hoc. tu cognoscis hoc. ⁊ nō est appellare rationem cognitionem rei demonstrare ꝑ diffinitionez. q: tu nō posses cognoscere ens ⁊ esset processus in infinitum in diffinitionibus. ⁊ si cognosceres hoīes infinitos conceptus haberes in intellectu nō conuertibiles. Ex quo patet ꝙ nō sequitur ens scis currere igitur scis ens currere. Arguendo aūt mediāte hoc verbo scio affirmatiue. ex maiori ⁊ minori ⁊ conclusione de codez verbo scio in sensu composito. non valet consequentia. vt tu scis hoc currere. ⁊ scis bene ꝙ tantum hoc ē homo. igitur scis hominem currere. q: nō sequitur tu scis deum esse. ⁊ ꝙ tantum deum esse est deus. igitur tu scis deum. ponatur minor gratia argumenti. forte negatur ꝯsequēs esse impossibile. Contra q: cōsequens significat ex appellatione. ꝙ tu scis deum per istum conceptum deum. quod non contingit. quia scientia non est sine compositione. aut diuisione saltim actualis. de qua loquimur. habitualis autem per multas actuales generata est. Et in sensu diuiso sumendo maiorem de sensu diuiso cum minori de inesse concludendo conclusionem de sensu diuiso valet consequētia. de eodem verbo scio. vt hoc scis currere ⁊ hoc est sortes. igitᷣ sor. scis currerᷣ. In sensu autem composito sumendo maiorem cū minori de inesse. concludendo illam de sensu cōposito non valet consequentia. sed sequitur illa de sensu diuiso mediante eodem verbo scio. vt non sequitur tu scis omnem dualitatem esse parez. ⁊ hec est dualitas. igitur tu scis hanc dualitatem esse parem. Arguendo vero ex maiori de sensu ꝯposito affirmatiue mediāte isto verbo scio. cū đ minori sensu cōposito. de altero verbo cum dictione exceptiua. aut contra concludendo conclusionem de eodem verbo in sensu composito. non valet ꝯñtia. vnde non sequitur volo percutere istum ⁊ scio ꝙ tm̄ iste est sacerdos. igitur volo ꝑcutere sacerdotem.

Sed forte contra primam regulam arguitur. q: ex illa sequitur ꝙ aliquam ꝓpositionem scis esse veram quam dubitas esse veram. q: tu scis alterum istoꝝ esse veꝝ demonstratis istis que scis esse cōtradictoria. rex sedet. nullus rex sedet. igitur alteram istarum scis esse veram. tenet consequētia per regulam dataȝ. ¶ Sed arguitur modo. ꝙ vtranqȝ istarum dubitas esse veram. quia vtraqȝ istarum est tibi dubia. vt pono. igitur vtranqȝ istarum dubitas esse verā. igitᷣ aliquā ꝓpōnē scis eē vēaȝ. quā dubitas eē vēaȝ ¶ Item non sequitur tu scis alquam propositionem esse veram quam non scis esse veram. igitur aliquam propositionem scis esse veram. quam non scis esse veram. quia consequens est impossibile ⁊ antecedens veruȝ. aut saltim possible in casu. ponatur enim ꝙ scias ꝙ altera istaruȝ est vera. rex sedet. ⁊ nul

lus rex sedet. ⁊ ꝙ quālibet istarum dubites
esse verā. ⁊ pȝ ꝙ tu scis istā ppōnez. aliqua
ppō est vera quā nō scis esse verā. ⁊ istā scis
adequate significat ꝙ aliq̈ ppō est vera quā
nō scis esse verā. igitur tu scis aliquā ppōnē
esse veraȝ quā nō scis esse verā. ¶ Item seq
tur tu scis aliquā ppōnem esse verā ⁊ illam
nō scis esse verā. igit aliquā ppōnem scis eē
verā quā nescis esse verā. pȝ ꝯña qꝛ opposi-
tum ꝯñtis cum añte repugnat regule. ¶ Et
per ꝯsimile argumētum arguit. ꝙ tu scis ali
quem hoīem currere queȝ nullus homo scit
currere. ⁊ ꝙ tu scis aliqualiter esse q̄liter nul
lus hō scit eē. q̄ oīa repugnant regule. ¶ Itē
data illa regula seqtur ꝙ aliqd scis esse ens d̄
quo nō ꝯsideras. qꝛ tu scis ꝙ omne ens est
ens vt pono. ponat enīȝ ꝙ ista ppō sit in mē
te tua p quā scis ꝙ omne ens est ens. ⁊ nō sit
alia ppō ab ista aut eius parte in mente tua
gratia argumēti. neqȝ sit aliqs ꝯceptus in mē
te qui nō sit in ista ppōne. ⁊ seqtur data regu
la ꝙ qōlibet ens scis esse ens ⁊ tamen non
de quolibet ente consideras. quia de rege nō
consideras. vt pono. ¶ Item de nullo tibi
ignoto cōsideras. sed aliqd est tibi ignotū. igr
de aliquo ente nō consideras. ⁊ qōlibet ens
scis esse. igitur aliquid scis esse de quo nō con
sideras. ¶ Item seqtur ꝙ aliquid credis esse
asinum. ⁊ idem credis non esse asinum. quia
ponatur ꝙ aliquis homo appareat tibi asi-
nus. ⁊ bene scias tu ꝙ nullus homo est asinꝰ
Et arguit sic. tu scis ꝙ quilibet homo nō est
asinus. igitur quēlibet hominem scis nō esse
asinuȝ. ex quo ꝯñr sequitur ꝙ quemlibet ho
minem credis non esse asinum ⁊ tñ aliquem
hominem credis esse asinum. q sit sor. igitur
aliquem hominem credis esse asinum ⁊ eun
dem. credis nō esse asinum. ¶ Item arguit
contra illud qō dr̄ reȝ esse vel rem scire. ⁊ nō
ppōnem vt ppositio est. qꝛ sequitur ꝙ tam
ppositio falsa scitur q̄ȝ propositio vera. quia
ppositio falsa tam cognoscitur autꝰtaȝ cogno
sci pōt per complexa que sunt propositiones
q̄ȝ propositio vera. ꝯñs falsum. qꝛ nihil scitur
nisi verum. Et tunc etiam sequitur ꝙ nō va
let hoc argumentum hanc propositioneȝ ho
mo est asinus scis. quaȝ scis significare ꝙ ho
mo est asinus. igitur scis ꝙ homo est asinus.
¶ Item sequitur ꝙ aliquid est scitum ab ali
quo quod etiam est eidem dubium. qꝛ eadeȝ
res ab aliquo scitur p aliquam ppōnem que
res per aliam ppōnem ab eodem dubitatur
¶ Item contra illud qō dr̄ de appellatione.
sequitur ꝙ nō possit sciri deum esse. neqȝ ho
minem currere. neqȝ aliqualiter esse. ⁊ ꝙ ista
ppositio tu curris pricipalit significat te cur-
rere. quod est falsum. ⁊ arguitur ꝯña. qꝛ si tu
scis deum esse tu scis deum esse per talem cō
plexum mentalem deum esse. ꝯña pȝ p illud
quod dictum est de appellatione. consequēs
est falsum. quia nihil scitur ab homine nisi p
propositionem ⁊ ita arguitur alia sequi.

Sed ad horum primum dicit
cōcedendo regulam. ⁊ cōceditur qō cōcludi
tur. s. ꝙ alteram istarum scis esse veram no-
ticia cōmuni. qꝛ per istam propositionem ve
ram altera illarum est vera que gratia argu-
menti sit. a. ⁊ conceditur ꝙ. a. scio esse veruȝ
sed nō per istam. a. est verum. ⁊. a. dubito eē
verum per istam hoc est verum. demōstra-
to. a. igitur noticia cōmuni aliquam proposi-
tionem scio esse veram ⁊ eādeȝ noticia discre
ta dubito esse veram. ¶ Ideo conceditur ꝙ
hoc scio esse verum ⁊ hoc dubito esse verum
diuerso conceptu seu respectu diuersorum eo
dem demonstrato. ¶ Pro secundo dicitur ad-
misso casu ꝙ de quolibet ente consideras cō
ceptu communi ⁊ de rege. ¶ Et dicitur vl-
tra ꝙ nullum est ens tibi ignotum. sed quod
libet ens est tibi notum. in isto casu noticia cōi
nissima. qꝛ sequitur. aliquod ens est tibi igno
tum. igitur aliquod ens est tibi non notum.
consequens est falsum qꝛ quodlibet ens est
tibi notum per istum conceptum ens noticia
incomplexa ⁊ communi. sed non noticia di-
stincta. ¶ Per hoc etiam ad aliam formam cō
ceditur ꝙ idem credis esse asinum ⁊ non esse
asinum respectu diuersorum. quia per istam
quilibet homo non est asinus sor. credis esse
non asinum. ⁊ quemlibet hominem credis
esse non asinum communi noticia. singulari
tñ noticia hoc credis esse asinū demōstrato
sor. qui gratia exempli appareat tibi asinus.
Et si forte arguitur ꝙ non singulari noticia
credis hoc esse asinum. quia tu noticia singu
lari hoc credis non esse asinum. qꝛ tu scis sor
tem non esse asinum. igitur sor. scis non esse

asinum.pz ꝯña ex regula.⁊ ponatur añs in
casu isto.⁊ ideo soꝛ.credis non esse asinuz no
ticia singulari.⁊ soꝛ.credis esse asinum. quia
hoc credis esse asinum demonstrato soꝛ. igit
⁊c.Sed huic dicitur ꝙ noticia singulari sen-
sitiua soꝛ.in casu isto credis esse asinum. aut
saltim soꝛ.asinum credis esse.⁊ noticia singu
lari intellectiua soꝛ.nõ credis esse asinũ.⁊ hoc
cõcludit argumẽtuz.sed de hoc infra dicetur
¶Pꝛo alia foꝛma cõceditur ꝙ tã ꝓpositio af-
firmatiua falsa scitur q̄z vera.qꝛ ꝓpositio nõ
scitur ex eo ꝙ ipsa significat.⁊ negat hec cõ
sequẽtia hanc ꝓpõnem.homo est asinus scis
quã adequate scis significare hoiem esse asi-
num.igit scis hoiem esse asinum . Et ꝑ hoc
dicit ꝙ eadem res scit ⁊ dubitatur. ab codẽ
nõ tñ ꝑ cosdẽ cõceptus.sicut homo scit inq̄z
tum cognoscitur ꝙ homo est homo. ⁊ dubi
tatur inquantũ dubitat ꝙ hõ disputat.Sed
ad vltimũ concedit ꝙ de virtute sermonis
nõ scitur homo.neq3 ꝓpositio.neq3 scitur ali
quid.neq3 deum esse ab hoie. qꝛ non scitur
deum esse ꝑ talem conceptum deum esse. ve
rumtamen quia non aliter possumus expꝛi-
mere congrue quid scimus aut pꝛincipalem
significationem ꝓpositionis nisi per oꝛationẽ
infinituam sequentem illa verba actus men
tis concernentia.ideo tolleramus istos mo-
dos loquendi.pꝛopter expꝛimere intentionez
vbi argumẽta nõ omnino petant difficultatẽ.
Et isto modo dicebatur ꝙ ista pꝛopositio.
homo est asinus.significat hominem esse asi
num adequate.Deinde concedendũ est . ꝙ
hec pꝛopositio.deus est.deum esse significat
⁊ deum esse est scitum.⁊ ꝙ aliquid est scituz
seu scitur.⁊ ꝙ iste terminus homo hoiem si
gnificat ⁊ sic de aliis.

Vtrum aliquid sit sci
tũ ab aliquo qđ eidẽ codẽ respe
ctu sit dubiũ. Et arguitur ꝙ sic
pꝛimo.qꝛ tu scis soꝛ. currere. ⁊
dubitas soꝛ.currere.igitur ⁊c.patet cõsequẽ
tia ⁊ antecedens arguitur. quia ponatur ꝙ
coꝛam te currat homo quem bene scias cur-
rere.⁊ nescias ꝙ sit soꝛ.⁊ sit hec consequen-
tia in mente tua.gratia argumẽti soꝛ.scis cur
rere.igitur tu scis soꝛtem currere. hec conse
quentia est bona ⁊ añs est veruz.igit ⁊ ꝯñs
⁊ ꝙ hec ꝯña sit bõa arguitur sic.qꝛ nõ põt eẽ
ꝙ añs illius sit veꝝ quin ꝯñs sit verũ ⁊ nõ iẽ
pugnat illud añs ⁊ illud ꝯñs esse verum. igi
tur illa ꝯña est bona. ¶Item nõ põt esse ꝙ
añs istius ꝯñe sit veruz quin tu scias soꝛ. cur
rere.igitur oppositum istius ꝯñe mẽtalis nõ
stat cum antecedente eiusdem.igitur illa ꝯña
est bona.⁊ tunc arguitur.ꝙ ꝯña vocalis sibi
subordinata sit bona.s.soꝛ.scis currere.igitur
scis soꝛ.currere.Et ꝙ añs istius sit veruz in
isto casu arguitur.qꝛ hoc scis currere ⁊ hoc
est soꝛ.igit soꝛ.scis currere.⁊ ꝙ dubites soꝛt.
currere ponitur in casu.⁊ sequitur tunc ꝙ tu
dubitas.soꝛ.currere ⁊ scis soꝛ. currere . qđ
fuit ꝓbandum.

Secundo sic.tu scis hoc esse
soꝛ.⁊ dubitas hoc esse soꝛ.eodez demonstra
to.igitur scitum est dubium.patet consequẽ-
tia ⁊ arguitur antecedens posito ꝙ soꝛ.⁊ pla
to sint coꝛam te.⁊ scias bene ꝙ alter istoꝛum
est soꝛ.⁊ ꝙ alter istoꝛũ est pla.sed nescias qs
istoꝛum sit soꝛtes. nec scias quis istoꝛum sit
pla.⁊ tunc demonstrato in rei veritate soꝛt.
dubitas ꝙ hoc est soꝛ.quia quocunq3 demõ
strato istoꝛum dubitas an hoc sit soꝛ. vt se-
quitur ex casu.⁊ ꝙ tu scias ꝙ hoc est soꝛ.ar-
guitur. quia tu cognoscis soꝛt. ⁊ consideras
sufficienter an hoc sit soꝛ.aut nõ.igitur tu scis
ꝙ hoc est soꝛ.patet consequentia. ⁊ ponitur
minoꝛ ⁊ maioꝛ arguitur.quia tu bene cogno
scis soꝛ.esse alterum illoꝛum.igitur tu cogno
scis soꝛ.patet consequentia . quia noticia com
plexa pꝛesupponit incomplexam.⁊ non põt
cognoscere alterum istoꝛum esse soꝛ. nisi per
talem conceptum mentalem alteruz illoꝛum
est soꝛ.⁊ non potest esse illud complexuz mẽ
tale in mente tua.nisi iste terminus soꝛ. sit in
mente tua.sed q̄z diu iste terminus soꝛ. est in
mente tua.tu cognoscis soꝛ.noticia incõplexa
vt argutum est supꝛa.igitur ⁊c.

Item ⁊ tertio arguitur sic.
ponatur ꝙ soꝛt.sit coꝛam te de quo habeas
omnem conceptum tibi possibilem gratia ar
gumenti pꝛeter hoc ꝙ nescias ipsum vocari
soꝛ.⁊ consideres sufficienter vtruz iste sit soꝛ.
scias.n.ꝙ soꝛt.est aliquis homo. sed nescias

quis hõ sit sor. ⁊ arguitur. ꝙ tu scis hoc esse sor. ⁊ dubitas hoc esse sor. igitᷣ scitũ est dubium. pꝫ ꝯña ⁊ minor. s. ꝙ tu dubitas hoc esse sor. qꝛ consideras sufficienter an hoc sit sor. ⁊ non credis firmiter. neqꝫ oppinaris hoc esse sor. vt pono. neqꝫ credis siue oppinaris. hoc nõ esse sor. igitur dubitas hoc esse sor. sed arguitur. maior. s. ꝙ scis hoc esse sor. qꝛ dato casu ꝙ tu scias istũ vocari sor. cũ alijs partibus casus sequitur ꝙ tu scis hoc esse sor. sed non ꝓꝑ hoc tu scis. aut incipis scire hoc esse sor. qꝛ scis hunc vocari sor. igitᷣ scis hoc esse sor. in illo casu absqꝫ hoc ꝙ scias hunc vocari sor. pꝫ ꝯña. ⁊ minor arguitur. qꝛ si ꝓꝑ hoc scis hũc esse sortẽ. qꝛ scis hunc vocari sor. sequitur ꝙ talis propositio hoc est sor. significat hunc vocari sortẽ. ⁊ tunc sequitᷣ ꝙ sor. non sit terminus substantialis. ⁊ vltra seqtur ꝙ sor. põt incipere esse sor. ⁊ desinere esse sor. ipo nõ incipiente. neqꝫ desinente esse hõ. ⁊ ꝑ idẽ. qꝛ hõ põt esse asinus. qꝛ hõ põt esse vocatus asinꝰ. tꝫ ꝯña. qꝛ ea rõne q̃ tm̃ valet sor. q̃ꝫtũ vocatũ sor. eadẽ rõne tm̃ valet asinus quantũ vocatũ asinus. ⁊ isto dato seqtur ꝙ hec nõ ē impossibilis. hõ est lapis. hõ est capra. ⁊ ꝙ nulla ꝓpositio cathegorica est necessaria. qua omnia sunt inconuenientia. iõ in isto casu tu scis hoc esse sor. ⁊ sic scitũ est dubiũ.

Item ⁊ quarto ponatᷣ grã argumenti ꝙ propositio sciatᷣ. vt signũ sicut vulgariter admittitᷣ. ⁊ sit ista ꝓpõ. hoc est verũ in mẽte tua demõstrato vero illoꝝ cõtradictorioꝝ tibi dubioꝝ. rex sedet. nullus rex sedet que bene scias esse contradictoria. sufficienter cõsideres de ista in mente tua. hoc ē verum. ꝑ cuius subm scias demonstrari veruꝫ illoꝝ. Et arguitᷣ ꝙ tu dubitas hoc esse verũ ⁊ ꝙ tu scis hoc esse verum demonstrato vero illorum igitur scitum est dubium. pꝫ consequentia ⁊ arguitur. antecedens. qꝛ vtraqꝫ illarum est tibi dubia. hoc est verũ quocunqꝫ illoꝝ demonstrato. Et arguitur tunc sic. hec est tibi dubia. hoc est veꝝ. quocunqꝫ illorum demonstrato. quam adequate scis significare hoc esse verum. igitur dubitas hoc eẽ verum. ⁊ arguitur ꝙ tu scis ꝙ hoc est verum qꝛ tu scis ꝙ hoc verum est verum. igitur tu scis hoc esse verum. pꝫ consequentia ⁊ antecedens sequitur ex casu. ¶ Itẽ sit. a. nomen singulare veri illorum duoꝝ. s. rex sedet. nullus rex sedet. Et arguitur sic. hec ꝯña est bona. a. est veꝝ. igitur hoc est verum. scita a te esse bona. ⁊ antecedens est scitum a te. ⁊ consequens est intellectum a te. ⁊ non repugnat te scire illud consequens. ⁊ bene scis ꝙ ex nullo vero sequitur falsum. igitur illud consequens est scitum a te. Et tũc arguitur sic. hec est scita a te. hoc est verum. quam adequate scis significare. hoc esse verum vt posituꝫ est. igitur tu scis hoc esse veruꝫ. ⁊ dubitas. vt prius hoc esse verum. igitur dubium est scituꝫ.

¶ Sed forte dicitur ꝙ ista consequentia nõ est scita a te esse bona in casu isto. qꝛ illud repugnat. Contra. qꝛ cum casu stat ꝙ scias contradictorium consequentis repugnare antecedenti istius consequentis. ⁊ scias bene ꝙ hoc sufficit ad hoc. vt ista consequentia sit bona. Item ex hoc ꝙ consequentia sit bona scita eẽ bona. ⁊ eius antecedens sit scitum non sequitur ꝙ eius consequens sit scitum. qꝛ forte antecedens est latinum. ⁊ consequens grecum.

¶ Sed forte in casu isto aliter dicitur negando ꝙ consequens illius consequentie. a. ē verum. igitur hoc est verum. sit intellectuꝫ a te. Sed contra. qꝛ vtraqꝫ istaruꝫ est intellecta a te. hoc est verum. ⁊ hoc est verum. illis duobus contradictorijs demonstratis. rex sedet nullus rex sedet. sed ꝯñs illius ꝯñe est altera illarum. igitur consequens est intellectuꝫ a te. Itẽ illa est mentalis. hoc est veꝝ q̃ est ꝯñs istius ꝯñtie. igitur illa tibi significat aliquid. aut aliq̃ vt propositio est. igitur ipa est a te intellecta. vt ipa est propositio.

Item quinto sic hec disiunctiua est scita a te. rex sedet. vel hec disiunctiua est tibi dubia. demonstrando istã disiunctiuã ꝑ subm secunde partis. ⁊ hec est tibi dubia. igitur scitum est tibi dubiũ. pꝫ ꝯña ⁊ arguitᷣ añs. qꝛ ista est vna propositio intellecta a te d̃ qua tu consideras q̃ nõ est scita a te esse vera neqꝫ scita a te esse falsa. dubitas. n. an rex sedeat. neqꝫ credita firmiter. neqꝫ discredita. neqꝫ oppinata. qꝛ dubitas vtrũ rex sedeat. ⁊ scis istã sic significare. igitᷣ ista est tibi dubia.

¶ Sed huic forte dr̃ ꝙ ista disiunctiua est scita. qꝛ scđa eius ꝑs ē scita. s. ista disiũctiua ē tibi dubia demonstrãdo istã disiunctiuã. Sꝫ cõtra. si hec est scita. hec est tibi dubia. vt ꝓposi

tio est. vt ponit᷑. et hec adequate significat ꝙ hec est tibi dubia. igit᷑ ⁊c. et ex dato est scita igit᷑ scitum est dubium qδ fuit ꝓbandum.

¶ Sed huic forte dicit᷑ ꝙ hec nō est ꝓpositio. rex sedet. vel hec disiūctiua est tibi dubia q₂ pars non supponit ꝓ toto cuius est pars neq₃ ꝓ conuertibili. vt forte dicit᷑. ¶ Sed cōtra. hec ꝯña est bona. tu differs a te. igit᷑ hec est falsa. tu differs a te ⁊ subm ꝯñtis supponit ꝓ añte. igit᷑ ps ꝓpōnis pōt supponere ꝓ ptinente ꝓpōni illi cuius est pars.

Item sexto sic. hec est scita a te hoc est sor. demonstrato sor. ⁊ hec est tibi dubia. igitur scitū a te est tibi dubiū. patet ꝯña et ar᷑ añs ponendo ꝙ sor. sit coram te. ⁊ scias tu hoc esse sortem. eo demonstrato per istam ꝓpōnem mentalem hoc est sor. que sit a. et pono ꝙ. a. remanente scita a te in intellectu tuo recedat sor. qδ esse pōt. q₂ aliter non posses scire istaꝫ. hoc fuit. demonstrato adā vt ꝓpositio est. qδ falsum est. q₂ per ly hoc in intellectu pōt demonstrari qcquid placet demonstrare. maneat igit᷑ hec ꝓpositio sic scita in intellectu per horā. deinde ponat᷑ ꝙ in medio instanti hore obiiciatur tibi sor. variatus quem credas esse pla. quo posito arguit᷑. ꝙ scis hoc esse sor. ⁊ nō scis hoc esse sor. ꝓ eodē instanti medio hore. aut ꝙ hec ē a te scita hoc est sor. et ꝙ hec nō est scita a te. hoc est sor. q₂ hec nō est scita a te. hoc est sor. demonstrādo istum qui ꝓ medio instanti hore tibi obiicit᷑ q₂ credis ꝙ iste sit pla. ideo hec non est scita a te. hoc est sor. si enim ista est scita a te. hoc ē sort. quam adequate scis significare. hoc esse sor. tūc tu scis. hoc esse sor. ꝯñs est falsum. q₂ tu nō credis hoc esse sor. et ꝙ tu scias hoc eē sor. patꝫ q₂. a. ꝓpositionem scis. vt scuisti in principio hore. q₂ credis eam firmiter. sicut credidisti a principio hore. et oīno te habes respectu. a. sicut te habuisti circa principiū hore et. a. est vera ꝓpositio sicut añ fuit. ⁊ añ a sciuisti. igitur adhuc a scis. et a scis significare hoc eē sor. demr̄ato sor. igit᷑ scis ꝙ hoc ē sor. igr̄ scis hoc esse sortē demonstrato sort. ⁊ nō scis hoc esse sortem. ⁊ ꝑ ꝯñs idem est scitum ⁊ dubium. q₂ saltim ex impossibili sequitur Item in illo casu tu scis ꝙ sort. est sort. ⁊ scis bene intellectu tuo istas mentales cōuerti sic significando sor. est sor. et iste homo est sort. igitur tu scis ꝙ iste homo est sor. demonstrato sor. vt prius ad intellectum. et añs ponitur cū casu. et dubitas istū hoīem esse sor. ꝓ eodē medio instanti. igitur ⁊c.

Item septimo sic. ponat᷑ ꝙ plato sit coram te quē scias currere. et credas ꝙ ipse sit sor. sic ꝙ credas firmiter sort. currere. sed currat sor. rome te nesciēte. tunc tu scis sor. currere. ⁊ nō scis sor. currere. igit᷑ ꝑ idem scitum est tibi dubium. pꝫ ꝯña ⁊ maior. q₂ tu credis firmiter absq₃ hesitatione ꝙ sor. currat. et sor. currit. igitur tu scis sor. currere. pꝫ ꝯña ex diffinitione eius ꝙ est scire. et tñ nō scis sor. currere. q₂ nulla est euidētia ꝑ quā scis sor. currere. igitur nō scis sor. curre᷑ ¶ Item si scis sor. currere. igitur sor. scis currere. ꝯñs falsum. ⁊ ꝯña patꝫ ꝑ regula vnam ante positam.

Item octauo sic. tu dubitas te scir̄ sor. currere. igit᷑ ⁊c. pꝫ ꝯña et arguitur añs. ponendo ꝙ scias sor. currere. ꝑ. a. b. c. euidentias. et dubites tu an iste tres euidētie sufficiant ad cōcludēdum te scire sor. currere. credas. n. aut dubites an requirant q̈rtuor que tamen nō requirantur. quo dato arguitur. ꝙ tu dubitas te scire sort. currere. q₂ tu scis sor. currere. et consideras sufficienter an scias sor. currere. ⁊ nō scis te scire sor. currere. q₂ non credis firmiter te scire sor. currere. igitur tu dubitas te scire sor. currere. pꝫ ꝯña. q₂ sequitur tu consideras vtrum scias sor. currere. ⁊ non credis te nō scire. igit᷑ dubitas te scire sor. currere. Qδ etiam in eodē casu. tu scis te scire sor. currere. ar᷑. q₂ cōsideras sufficiēter an scias sor. currere. et scis sor. currere. igitur ꝑcipis certitudinaliter te scire sortē currere. igitur tu scis te scire sor. currere. tꝫ ꝯñtia ꝑ hoc. q₂ si ꝑ aliquas euidentias scis sor. currere ꝑ illas scis te scire sor. currere. Et ꝑ cōsimile arguit᷑. ꝙ tu dubitas te dubitare sic esse vel sic. ⁊ sic arguitur ꝙ scis te credere sic esse vel sic. ⁊ dubitas te credere sic esse vel sic. ex quibus sequitur ꝙ scituꝫ est dubium.

Item nono sic ponatur ꝙ scias ꝙ. a. sit vnum nomen singulare alterius istarum. deus est. chymera est. quaꝝ vnā scias esse necessariam. s. istam deus est. ⁊ aliam impoſſꝫ. s. istā. chymera est. ⁊ nō sit alia

ꝓpositio ab altera istaꝝ vel eius pte. ⁊ cuꝫ
hoc ponat ꝙ ꝓpõ dubia vt est ꝓpõ est intel
lecta ab eodem. vt ꝓpõ est. ⁊ nõ credita nec
credita esse vera. neqꝫ credita est falsa. Qui/
bus positis arguit ꝙ quelibet illaruꝫ est tibi
dubia nõ consideret aliqs de aliqua istarum
nisi tu. ⁊ aliqua istaꝝ est scita a te. igit scitum
est tibi dubiũ. pꝫ ꝯña. ⁊ minor aꝑ. qꝛ ista de
us est. est scita a te. ⁊ ista est aliqua istaꝝ. igit
aliqua istaꝝ est scita a te. ⁊ arguit maior. s. ꝙ
quelibet istarũ sit tibi dubia. qꝛ aliqua istarũ
est tibi dubia. ⁊ qua rõne vna eadem ratio/
ne alia est tibi dubia. igit quelibet est tibi du/
bia. ⁊ arguit maior. s. ꝙ aliqua istarũ est tibi
dubia. qꝛ aliqua ꝓpõ istaꝝ est alicui dubia ⁊
nõ nisi tibi. qꝛ nullus ꝯsiderat tibi de illis vel
de aliqua illaꝝ nisi tu. igit aliqua illaꝝ est tibi
dubia. pꝫ ꝯña. ⁊ maior arguit. qꝛ. a. ꝓposi/
tio est alicui dubia. ⁊. a. ẽ aliqua ꝓpositio ista
rum. igit aliqua ꝓpositio istarũ est alicui du
bia. patꝫ ꝯña. ⁊ maior sequitur de descriptio
ne ꝓpõnis dubie. ⁊ minor sequitur ex casu.
Ideo forte dr̃ ꝙ ista pticula. s. ꝙ non sit aliq̃
alia ꝓpõ ab illis vel istarum ptibus est ĩpos/
sibilis. cũ aliis ptibus casus. ãmoueatur igit
illa pticula. ⁊ cum aliis ptibus disputetur ali
⁊ ꝓponitur tibi ista. a. est alterum illoꝝ qd ẽ
cõcedẽdum. qꝛ sequẽs ex casu. deinde ꝓpo/
nitur. a. si dubitas. arguitur sic. tu dubitas. a.
⁊ bene rñdes. igit dubium est. a. patꝫ ꝯña. ⁊
ꝯñs est falsum. qꝛ nullum dubiũ est. a. Item
si dubium est. a. igit. a. est dubium. ꝯñs fal/
sum. ⁊ ꝯña pꝫ a cõuersa ad conuertentem.
¶ Itẽ cũ dubitat. a. ꝓponitur deus est. quo
concesso ꝓponitur chymera est. quo negato
arguitur ꝙ conceditur. aut negatur. a. qꝛ be
ne sequitur. cõceditur ista. deus est. a te. ⁊ ne
gatur ista a te. chymera est. ⁊ nulla ꝓpositio
est. a. nisi altera istarum. igitur a te concedit
vel negatur. a. igitur nõ dubitatur a te. a. Itẽ
si dubitas. a. ⁊ scis bñ ꝙ tm̃ altera istaꝝ est. a
igitur tu dubitas alterã istarum. ꝯñs est fal/
sum vel seqtur ꝙ tu dubitas alteram istaruꝫ
⁊ nullam istarum dubitas. ꝯñs illi casui est ĩ
possibile. ¶ Item si dubitas. a. ꝓut est signũ
igitur intelligis. a. ꝓut est terminus. ꝯñs fal
sum. qꝛ ꝑ istum terminuꝫ vocaleꝫ vl scriptũ
a nõ generatur. neqꝫ generatus est aliqs con
ceptus in mẽte tua discretus nãliter aliquid si
gnificans qd ad placitũ significat iste ter/
minus vocalis vel scriptus. a. illi ꝯceptui sub
ordinatus. igit tu nõ es intelligẽs. a. vt signũ
est. patet ꝯña ex vna suppõne preassumpta.
¶ Sed forte aliter rñdetur dũ ꝓponitur. a.
dicendo nõ intelligo. a. vel nõ respondeo ad
. a. ¶ Sꝫ ꝯtra. qꝛ tu intelligis istã ꝓpõneꝫ cõ
cessam. a. est alterum illoꝝ. igit intelligis sbm
⁊ predicatũ. igit intelligis. a. qꝛ noticia cõple
xa supponit incomplexam. ¶ Item in isto ca
su ꝓponitur. deus est. qua cõcessa ꝓponitur
chymera est. qua negata a te. pꝫ ꝙ ad quodli
bet illoꝝ tu rñdes. a. est aliquod illoꝝ. igitur
ad. a. rñdes. ⁊ rñdes ad. a. qꝛ concedis vl ne
gas. a. ¶ Sed forte aliter rñdetur a pncipio
nõ admittẽdo casuꝫ. qꝛ nõ intelligit casus. qꝛ
nõ intellligit hoc. qñ dicitur. a. est nomen sin
gulare alteri istaruꝫ. qꝛ forte dicit ꝙ ista non
est ꝓpõ. a. est nomẽ singulare alteri istaruꝫ si
cut ista nõ est propositio. buf est syllaba. non
habita aliqua istarũ vocum significatione.
¶ Sed cõtra istam rñsionem arguitur. qꝛ ex
illa sequit ꝙ nõ põt fieri bona impositio ali/
cuius vocis. qꝛ cuꝫ dr̃ pono ꝙ buf sit nomẽ
singulare sor. aut platonis. ⁊ sic de aliis dice/
retur ex rñsione ꝙ illud nõ est intelligibile. ⁊
sic erit cõfusio in lingua. qꝛ vnus non poterit
aliũ intelligere. qꝛ ꝑ idem nullũ incõplexũ est
nomẽ alicuius rei. qꝛ iste terminus homo nõ
est nomẽ. qꝛ nõ potuit ab impositore fieri ꝙ
ista ꝓpõ esset ꝓpõ intelligibilis. hõ est nomẽ
cõe hominis.

Item decimo sic eadẽ ꝓpõ est ꝯceden
da a te. ⁊ dubitãda in codeꝫ casu
⁊ nõ est dubitãda a te ⁊ ꝯcedenda. nisi qꝛ ea
dem est scita ⁊ dubia. igit scitũ est dubiũ. pꝫ
ꝯña. ⁊ ꝓbatur añs. ponẽdo ꝙ rex sedeat. ⁊
tu dubites regẽ sedere. tũc pꝫ ꝙ hec. rex se/
det. est ꝯcedenda a te. qꝛ sequens ex casu. qꝛ
bene seqtur. rex sedet ⁊ dubitas regem sede
re. igitur rex sedet. ⁊ ꝙ ista sit a te dubitãda
rex sedet ꝓbatur. qꝛ ista est tibi dubia. ⁊ du/
bitatur a te. ⁊ solum bene respondes. igitur
ista est a te dubitanda. ¶ Item in eodem ca/
su arguitur sic. eandem propositionem conce
dis ⁊ dubitas bene respondendo. ⁊ non con
cedis ⁊ dubitas eandem propositionem nisi
quia eadem est scita ⁊ dubia. igitur scituꝫ est
dubium. patet consequentia ⁊ probatur an/

tecedens proponēdo istam. rex sedet. qua cō cessa quia sequens proponitur tu concedis ꝙ rex sedet. ⁊ patet ꝙ ista est concedenda. quia vera ⁊ non repugnans. Ista enim stant simul tu concedis ꝙ rex sedet ⁊ est tibi dubium ꝙ rex sedet. igitur stat ꝙ tu concedas ꝙ rex sedet. ⁊ dubites regem sedere. quia quicquid stat cum antecedente bone consequentie a ly si vel ergo denominate stat cum consequente eiusdem. sed ista consequentia est bona. est tibi dubium an rex sedet. igitur dubitas regem sedere ⁊ cum antecedente stat ꝙ tu concedas ꝙ rex sedet. igitur cum consequente eiusdem stat ꝙ tu concedis ꝙ rex sedet. ⁊ dubitas ꝙ rex sedet qđ ponatur ⁊ sequitur añs probandum probatum.

Item vndecimo sic. aliq̄ ꝓpositio est tibi dubia que est scita a te esse vera. igitur ꝑ idem scitum est dubium. patet consequentia quia contradictorium consequentis repugnat antecedenti. ex eo ꝙ propositio alicui dubia est propositio ab eo intellecta vt propositio ē. non credita esse vera nec credita esse falsa. igitur si propositio est dubia alicui ipsa non est scita ab eodem esse vera neq; esse falsa. sed arguitur. antecedens ponendo ꝙ. a. sit nomen singulare alicuius istarum puta vere. scilicet rex sedet vel nullus rex sedet. deinde fiant he due consequentie. a. est verū. igitur hec propositio est vera. a. est verum. igitur hec propositio est vera. in consequente vnius demonstrata illa rex sedet. ⁊ i ꝯñte alterius demōstrata illa nullus rex sedet pȝ ꝙ vna illarum cōsequētiarum est bona ⁊ sit prima gratia argumenti que sit. c. ⁊ arguitur sic. consequēs. c. est scitum a te esse verum. quia scis ꝙ arguitur a conuertibili ad conuertibile. ⁊ scis bene ꝙ ex vero non sequitur falsum. ⁊ scis bene ꝙ antecedens est verum. igitur scis ꝙ consequēs est verum. ⁊ idem consequens met est tibi dubium. quia vtraq; istarum est tibi dubia. hec propositio est vera. ⁊ hec propositio est vera demonstrando istas duas propositiones contradictorias. rex sedet. nullus rex sedet.

Item duodecimo sic ponatur ꝙ scias quid per subiectum istius demonstratur hoc homo. ⁊ sufficienter consideres vtrum demonstratum per illud subiectum sit homo vel non homo. ⁊ non decipiaris. ⁊ cum hoc ꝙ aliquid credas esse hominem. ⁊ aliquid credas non esse hominem. ⁊ scias bene ꝙ hoc est homo precise significat ꝙ hoc est homo. deinde ꝓponitur tibi. hec est tibi dubia. hoc est homo. patet ꝙ ista est vera nō repugnās ⁊ ista est scita esse vera. vel saltim scita est falsa igitur scitum est dubium. patet consequentia ⁊ arguitur minor. quia tu scis bene quid demonstratur per subiectum istius. hoc est homo. quam tu scis adequate significare ꝙ hoc est homo. ⁊ sufficienter consideras ⁊ nō deciperis an illud demonstratum sit homo vel non homo. igitur scis istam esse veram. vel scis istam esse falsam. tenet consequentia. quia si hoc demonstratum sit homo cū aliis partibus. ibi positis seqtur ꝙ tu scias istam eē veram. et si hoc sit non homo cum illis partibus sequitur ꝙ scias ipsam esse falsam. Item proponatur hec. hoc est homo. posito ꝙ bene scias istam significare. vt prius ꝙ hoc est homo. ⁊ patet ꝙ hec est tibi dubia. Et arguitur tunc sic. tu dubitās istam. hoc est homo. quam adequate scis significare hoc esse hominem. igitur tu dubitas hoc esse hominem. ⁊ tamen tu scis hoc esse hominem. quia in rei veritate tu scis te esse hominem. igitur tu scis. hoc esse hominem te demonstrato ꝑ ly hoc. ¶ Uel arguit̄ sic. hoc ꝙ tu scias hoc esse hominem stat cū antecedente. hec est tibi dubia. hoc est hō quā adequate scis significare. hoc esse hominem. igitur ista stat cum suo consequente. scilicet cum hoc tu dubitas hoc esse hominem. te demonstrato per ly hoc. ⁊ lateat te demonstrari per ly hoc in consequēte. igitur ista stant simul. tu scis hoc esse hominem ⁊ dubitas hoc esse hominem. quod fuit probandum.

Item tertiodecimo sic aliqua ꝓpositio est scita ab aliquo que ab eodem non est scita. igitur per idem aliqua propositio est scita ab aliquo que eidem est dubia. patet cōsequentia. ⁊ antecedens arguitur ponendo ꝙ hec sit. a. nullum concessum a sor. est scitum a te. quā concedat sor. ⁊ nullam aliam. ⁊ sci-

as bene ꝙ ista est.a.⁊ sit illa.b.a.est scitū a te.quā scis adequate significare ꝙ.a.est scitū a te.tunc pʒ ꝙ.b.est scitū a te.⁊ idē.b.nō est scitū a te.igitur ⁊c̄. ¶Preterea arguit̄ antecedens sic.qꝛ tu scis bene ꝙ nullū concessuʒ a sor.est scitū a te.⁊ scis ꝙ ista.nullū cōcessum a sor.est scitū a te.adequate significat ꝙ nullū cōcessum a sor.est scitū a te.igitur tu scis istā.nullū concessum a sor.est scitū a te.⁊ etiā illa nō est scita a te.qꝛ si tu scis ꝙ nullū cōcessum a sor.est scitū a te.igit̄ nullū cōcessum a sor.est scitū a te.⁊ vltra.nullū cōcessuʒ a sor.est scitū a te.⁊ nihil est ꝯcessū a sorte nisi ista nullū cōcessuʒ a sor.est scitū a te.igitur ista nō est scita a te. ¶Aliter etiā arguitur ponendo ꝙ sor.cōcedat.b.⁊ nullā aliā propositionem nisi.b.tunc propono.a.est scitū a te.si cōceditur sicut est cōcedenda cū ista sit.b.cōceditur b.tunc arguitur sic.tu concedis.b.sine obligatione.⁊ ponatur cū toto casu ꝙ tu nō sis obligatus.igit̄.b.est scitū a te.Et arguitur ꝙ.b.nō est scitū a te.qꝛ si.b.est scitū a te.⁊.b.adequate significat ꝙ.a.est scitū a te.igitur.a.est scitū a te.⁊.a.adequate significat ꝙ nullum cōcessum a sor.est scitū a te.igitur nullū concessum a sor.est scitū a te.sed.b.est cōcessum a sorte illa.b.non est scitum a te.

Sed pro hoꝝ solutione habenda premittitur ꝙ hec consequentia est bona si credis firmiter sor.currere non deceptus in significatione alicuius istoꝝ termioꝝ sor.⁊ currit.⁊ sor.currit.tu scis sortē currere ⁊ econtra si tu scis sor.currere.credis firmiter sortē currere nō deceptus in significatiōe illoꝝ terminoꝝ sor.⁊ currit.⁊ sor.currit. Et ita generaliter sequitur in alijs terminis.sed non seqtur.tu credis firmiter sor.currere.⁊ sor.currit.igitur tu scis sor.currere.vt argutū est supra.neqꝫ sequitur tu scis sor.nō esse igitur credis firmiter sor.nō esse.⁊ ita est ꝙ sor.nō est.qꝛ nihil est.neqꝫ esse pōt ꝙ sor.nō est.Ex qua suppositione sequit̄ ꝙ oīs fides actualis est scientia.⁊ quodlibet fideliter creditū est scitū.Accipiamus adhuc ꝙ si cōsideras sor.currere ⁊ nō credis firmiter sortem currere.neqꝫ credis firmiter sortē nō currere tu dubitas sortē currere.⁊ ecōtra.si dubitas sortē currere.igitur consideras sortē currere.⁊ nō credis sortem currere.neqꝫ credis sortem nō currere.sed si credis nō firmiter sortē currere.nō deceptus in significatiōe alicuius istoꝝ terminoꝝ sortes.⁊ currit.tu opinaris sortes currere ⁊ ecōtra.Ex qbus sequitur ꝙ pōt esse ꝙ sortes sciat se errare ⁊ se decipi.qꝛ pōt esse ꝙ sortes credat firmiter ꝙ ipse errat.licet nesciat.in quo singulariter errat.aut decipiatur. Itē est aduertendū nō eē incōuenientes.ꝙ aliqd sit scituʒ ꝑ propositionē de terminis cōibus.quod sit dubiū ꝑ ꝓpositionē de terminis singularibus.sicut per istā oīs rex est rex.quēlibet regē est scitum a te esse regē.sed ꝑ istā.hoc est rex.hoc dubitandū est esse regē demōstrato.b.rege.iō.b regem est scitū a te esse regē.⁊.b.regē est dubitatū a te esse regē.ſm diuersas propositiones.vnā de terminis cōibus.aliā de terminis discretis. ¶Itē sciamus ꝙ eadē res est scita ⁊ dubia ab eodē ſm disperatos terminos.vt dubitatū est a te hoc esse regē demōstrato vno quē dubites eē regē.⁊ scitū ē a te hoc esse istū hoīeʒ. ¶Itē ſm conceptus singulares nō disperatos.sed sicut cōuertibiles eadē res est scita ⁊ dubitata ab eodē ſm diuersas noticias.vt posito ꝙ ista sit in mente tua.iste homo est sor.per cuius subiectuʒ bene scias ad intellectū demonstrari sor.tunc pʒ ꝙ tu scis istum esse sor.ad intellectū sor.demonstrato per ly istū.qꝛ scis bene subiectuʒ ⁊ predicatū istius propositionis conuerti vt pono.⁊ scis bene sor.esse in rerum natura.⁊ ista est tibi dubia iste hō est sor.demonstrando ad oculū hominē venientē a remotis qui in veritate est sor.ideo noticia intellectiua scis hoc esse sortē.⁊ noticia sensitiua dubitas hoc esse sor.vt supra arguebatur.Et ſm hoc est aduertendum diligentius.ꝙ duplices sunt cōceptus in hoīe de eadē re.qui videntur eē eque cōcs.quoꝝ vnus ꝑtinet.q̄si solū ad noticiā sensitiuā reliquus ad intellectiuā.vn̄ iste terminus vocalis sor.duobus cōceptibꝰ cōsiderari pōt nō cōuertibilibꝰ quoꝝ vnus est mere substantialis in intellectu.⁊ nō cōnotat vocationē seu noīationeʒ aliquā extrinsecam.neqꝫ similitudinem aliquā extrinsecam ⁊ isto modo stat ꝙ cognoscas sor.lʒ nescias ipm vocari sor.aut intelligas istam vocē sor.imo stat ꝙ prius scineris istū hoīem eē sor.q̄ʒ ipse vocetur sor.neqꝫ hoc repugnat dictis

bene intellectis. Et ſicut dicitur de iſto ter-mino ſoꝛ. ita de quolibet alio de pꝛedicamẽto ſubſtantie. nam nõ eſt imaginãduꝫ ꝙ termi-nus mere ſubſtãtialis impoꝛtet ſimilitudineꝫ extrinſecã. q: nulla eſt ſimilitudo extriſeca in ter ſubãꝫ que eſt homo. ⁊ inter ſubſtãtiam q̃ eſt eius aĩa intellectiua indiuiſibilis. iſte tñ ter minus ſubſtãtia vtrũqꝫ iſtoꝝ vniuoce ⁊ me-re ſubſtantialiter impoꝛtat. Alteri etiã conce-ptui ſuboꝛdinari põt iſte terminuſ vocalis vł ſcriptus ſoꝛ. qui cõceptus eſt cõnotatiuus no minis. ⁊ ſimilitudinis extrinſece. ⁊ ſic tantuꝫ appꝛehendit intellectus ꝑ iſtum terminũ. ſi-cut per hoc cõplexuꝫ. hoc vocatũ ſoꝛ. vel tan tum quantũ per hoc complexũ aliquod ſimi le tante quantitatis. vel talis qualitatis. nec in omnibus de eodem ſunt iſti termini ſimiles vel cõuertibiles termini cõnotatiui. ſed vt fre quentius alter de eodem. ⁊ ſimiliter cõcipit alius. Et hoc modo cõceditur ꝙ ſoꝛ. põt de-ſinere eſſe ſoꝛ. iṗo nõ deſinente eſſe homine. Et ꝙ hec eſt vera. homo eſt aſinus. argentũ eſt ſtãnum. neqꝫ hoc modo illi ſunt termini de pꝛedicamento ſubẽ. ſed ſunt terminí acci-dentales. ⁊ iſte eſt modus vulgaris. ⁊ ad ſen ſum interioꝛem ꝑtinens a ſenſibilibus muta tũ illoꝝ ſenſibilium ymagines recipientẽ. In telectus autem vltra accidentia extrinſeca in telligit ſubſtãtiam rei. ⁊ q: nõ ita faciliter in-telligimus. ſicut ſentimuſ. neqꝫ tãcito. ideo nõ tãcito habemus in intellectu ↄceptus ſubſtã tiales cõmunes vel ſingulares determinatos ſicut habemus cõceptus cões vel ſingulares vagos. ¶ Sed foꝛte cõtra illud arguitur. q: ſeqᵗ ex illo dato ꝙ omnes tales termini hõ aĩal ſint termini equiuoci. ⁊ per ↄſequens nõ ſunt termini ſubſtantiales de pꝛedicamento ſubſtantie. pꝫ cõſequẽtia per iſtã regulam. ad cognoſcendũ terminum equiuocũ equiuocã-tem. ſ. ꝙ qñ iṗe nõ ſuboꝛdinatur alicui cõce-ptui ſecum cõuertibili. ſed pluribus diſſimili bus nõ inuicem conuertibilibus. ſicut iſte ter minus vocalis canis nõ ſuboꝛdinatur alicui conceptui ſecum conuertibili. ſed tribus cõce ptibus deſperatis. ſ. cõceptui canem celeſteꝫ ſignificanti. ⁊ cõceptui canem latrabilẽ. ⁊ cõ ceptui caneꝫ marinũ ſignificantibus. ¶ Sed huic dicitur ꝙ ſtat bene iſtas ſoꝛ. currit. ho-mo currit ⁊ c̃. eſſe ꝑpoſitiones pł̃es. ⁊ iſtos termĩos vocaleſ vł ſcriptos. ſ. ſoꝛ. ⁊ homo eẽ equiuocos. ⁊ iſtum terminũ ſoꝛ. nõ eſſe ſin-gularẽ terminum. dum tñ vniuoce ſumeren tur illi termini nõ minus iſte ſunt cõcedende homo eſt ſoꝛ. aĩal eſt pla. vbi argumenta iſtã difficultatem nõ petant. nimis enim vanum eſt in verbis laboꝛare ꝑpoſito alium exigẽ te finem. ſepe enim loqnentes incidenter per verba falſa tranſimus. Ideo tranſeamus nõ curantes gratia bꝛeuitatis.

His quidem habitis dicimus ꝙ nunqꝫ eadem res per eandem ꝑpoſitionem ſcitur ⁊ du-bitatur. lꝫ per diuerſas ſimul ſciri ⁊ dubitari poſſit ab eodẽ. Ex quibꝰ dicimus ad pꝛimuꝫ negãdo iſtã ↄñaꝫ mẽtalẽ ſoꝛ. ſcis currere. igi tur ſcis ſoꝛ. currere. ſicut vocalis ſibi ſuboꝛdi nata eſt neganda reſpectu tñ dei iſta eſt cõſe-quentia bona. ſoꝛ. deus ſcit currere. ergo de-us ſit ſoꝛ. currere. Et cum arguitur. ꝙ iſta cõ ſequentia in mente tua ſit bona. q: nõ põt an-tecedens iſtius cõſequentie eſſe verum quin cõſequens ſit verum. ⁊ nõ repugnat antece-dens ⁊ conſequẽs eſſe ſimul vera. igitur hec conſequentia eſt bona. Dicitur ꝙ non valet cõſequentia ſicut hec conſequentia mentalis nõ eſt bona. talis ꝑpoſitio mentalis homo eſt aſinus demonſtrata illa hõ eſt aſinus eſt neceſſaria. igiᵗ hõ ẽ aſinus. qꝫuiſ nõ poſſit eẽ ꝙ añs ſit veꝝ quin ↄñs ſit verum. ⁊ nõ re-pugnat antecedens. ⁊ conſequens eſſe ſimul vera. ita etiam in vocalibus nõ ſequitur. non põt eſſe ꝙ antecedens iſtius conſequẽtie. hec eſt vera homo eſt aſinus. igitur homo eſt aſi nus. ſic ſignificando ſit veruꝫ. quin cõſequẽs ſit verum. ⁊ nõ repugnat antecedens ⁊ con ſequens eſſe vera ſimul. igitur hec cõſequen tia eſt bona. hec eſt vera homo eſt aſinus. igi tur homo eſt aſinus. Et cum vlterius argui tur. ꝙ illa conſequentia ſit bona. q: non põt eſſe ꝙ antecedens iſtius ↄñe ſit verum quin ſcias ſoꝛ. currere. igitur oppoſitũ conſequen tis nõ ſtat cum antecedente in cõpoſſibilitate q: ad iſtum intellectum pꝛocedit argumentũ negatur conſequentia.

Ad ſecundum argumentum dicitur nõ ad mittẽdo caſũ. q: ex caſu ſeqᵗ ꝙ tu cognoſcas ſoꝛ. ⁊ nõ cognoſcas ſoꝛ. ſeqᵗ. n. tu cognoſcis

sor. si scis ꝙ alteꝝ istoꝝ est sor. q: nõ potes sci
re ꝙ alteꝝ istoꝝ est sor. nisi ꝑ talẽ propositio/
nẽ mẽtalem alterum istoꝝ est sor. sed noticia
complexa presupponit incomplexã. igitur si
cognoscis aut scis alterum istoꝝ esse sor. tu co
gnoscis sor.

Ad tertium dicitur admisso ca/
su concedẽdo ꝙ tu
scis hoc esse sor. q: hec est vera in mente tua
hoc est sor. capiendo istum terminũ sor. sub/
stantialiter. ⁊ negatur ꝙ dubitas hoc esse sor.
si tñ capiatur iste terminus sor. accidentaliter
prout idẽ significat ꝙ hoc cõplexum homo
vocatus sor. conceditˀ ꝙ dubitas hoc esse sor.
cũ quo bene stat ꝙ tu cognoscis sor. ⁊ scias
hoc esse sor. capiendo istũ terminũ sor. mere
substantialiter. ⁊ q̃uis nõ intelligatur iste ter
minus sor. captus mere substãtialiter adhuc
verum est ꝙ tu scis hoc esse sor. lꝫ ista voca/
lis vel scripta non sit concedenda a te. tu scis
hoc esse sor. q: ipsa non est intellecta a te ꝓut
est propositio.

Ad quartuꝫ argumentum di/
citur non admittẽ
do casum propter istam particulaꝫ ꝙ propo
sitio sciatur vt signum. q: illud repugnat pre
acceptis. nihilominus in residuo casus conce
ditur ꝙ tu scis hoc esse verum. demonstran
do ad intellectum veruꝫ illorum. sicut tu scis
ꝙ hoc fuit demonstrando adam ad intelle/
ctum. ⁊ scis ꝙ hoc demonstratur demõstra
ta chymera. igitur ⁊c̃. ¶ Et vlterius conce/
ditur ꝙ tu dubitas hoc esse verum ad ocu/
lum siue ad sensum quacunqꝫ istarum demõ
strata. neqꝫ hoc repugnat dictis. In argumẽ
to tamen negande sunt iste consequentie. hec
est scita a te. hoc est verum. quam adequate
scis significare hoc esse verum. igitur tu scis
hoc esse verum. hec est tibi dubia hoc est ve
rum quam adequate scis significare hoc esse
verum. igitur tu dubitas hoc esse veꝝ. q̃uis
vtriusqꝫ consequentie consequens sit conce/
dendum in casu isto propter variam eiusdeꝫ
rei demonstrationem. neqꝫ valet consequen
tia. ista consequentia est bona scita a te esse bo
na. cum particulis ibi positis. ⁊ antecedẽs est
scitum a te. igitur consequens non est tibi du
bium. q̃uis tamen admittatur iste casus de
ista consequentia. a. est verum. igitur hoc est
veꝝ ꝑꝑ rñdere ad illud argumentum.

Ad quintuꝫ dicitur ꝙ pars nõ
põt supponerˀ pro
propositione tota cuius est pars. Et ad argu
mentum ibi factum non procedit. De hoc ta
men magis infra dicetur.

Ad sextum dˀ vt dicebatur non
admittendo ꝙ ista ꝓ
positio vt ꝓpositio est sit scita a te hoc est sor.
vel tibi dubia. Verũtñ cõceditur cũ residuo
casus ꝙ scis hoc esse sor. ad intellectũ demõ
strãdo ipm̃ ẜm sensum. tñ dubitas hoc esse
sor. qd̃ nõ est impossibile. ideo ⁊c̃.

Ad septimuꝫ dictum est negã
do illam ꝯsequẽ
tiam tu credis firmiter sor. currere ⁊ sor. cur
rit. igitur tu scis sor. currere.

Ad octauuꝫ conceditur ꝙ in ca
su tu dubitas te sci
re sor. currere. ⁊ negatur ista consequentia
tu scis sor. currere. ⁊ consideras sufficienter
an sor. currat. igitur ꝑcipis certitudinaliter te
scire sor. currere. Sicut nõ sequitur. tu dubi
tas sor. currere. ⁊ consideras sufficienter vtꝝ
dubites sor. currere. igitur ꝑcipis certitudi/
naliter te dubitare sor. currere. nec per easdẽ
euidentias omnino dubitas an scis sor. curre
re. ⁊ scis vel dubitas te dubitare. vel scire
sor. currere.

Ad nonuꝫ argumentum. forte di
citur ꝙ casus est im/
possibilis vt probat argumentum admisso
casu. q: aliis partibus casus repugnat ꝙ ali
qua sit propositio dubia. ⁊ q̃uis illa nõ repu
gnaret non tñ est illa bona descriptio propo/
sitionis dubie. q: sicut nulla propositio est sci
ta vt propositio ita nulla est dubia vt propo
sitio. Sed ista responsio non sufficit. q: sequẽ
tia in residuo casus difficultatem petunt istã
an hec sit propositio que ponitur in parte ca
sus. a. est nomen singulare alterius istorum.
ideo ẜm rei veritatem dicitur non admitten/
do casum. q: non intelligitur nulla facta noua
impositione precedente istius vocis que po/
nitur pro subiecto istius particule casus. a. est
nomen singulare ⁊c̃. vnde sicut illa non est ꝓ
positio. buf est syllaba. vel vox nulla precedẽ
te impositione istius syllabe que ponitur pro
subiecto. ita etiam illa non est propositio. a. ẽ

nomen singulare alicuius illarum non precedente alia impositione istius termini.a.q: sicut verũ est ꝙ prima syllaba subi huius ꝓpositionis maro currit.non est pars orõnis.⁊ ꝑ hoc non est hec propositio.ma.est nomen.ita prima littera prime syllabe subiecti istius ꝓpositionis.maro currit.nõ est pars orationis ⁊ propter hoc hec non est propositio.m.nomen est.ita etiam hec non est propositio.a.est nomen singulare alterius illarum.neq; hoc qd̃ ꝓfero.s.buf põt reddere suppositũ huic verbo est.cum non habeat modos similitudinis ⁊ propoltionis ab ipositore datos.Aliter enim nulla esset vox litterata.immo etiaʒ neq; illitterata que etiam non esset pars orationis grammatice. postq̃ quelibet syllaba vocalis ponitur esse pars orationis.dato ꝙ tales essent congrue.ba est syllaba.pe est syllaba huius dictionis vel illius ⁊c.Sʒ d̃ hoc satis dictum est in primis.Ueruntamen vbi argumenta non petunt similem difficultateʒ illi quam petebant argumẽta facta.q: illa argumenta solum intendebant probare ꝙ non debet responderi ad.a.nisi intelligerem.a.admittimus tales modos loquendi in alio processu.⁊ verba inutilia relinquantur.Et ꝫm istũ modum loquendi concedimus ꝙ.a.sit nomen singulare huius vel illius ꝓpositionis vel sor.⁊ ꝙ.a.sit lr̃a.ba sit syllaba.buf ẽ vox nõ significans ex impositione.⁊ ꝙ sor.est nomen ⁊ frequenter accipimus noĩa rerũ ꝓ nominibus nominũ ip̃arũ rerũ.sicut illud nomẽ sor.dicimus esse nomen sor.qui tñ terminus vel nomen nõ vocatᷣ sor.Sed hoc dicimus ꝑꝑ breuitatem.q: nõ cuilʒ nomini possumus nomen ꝓprium assignare.⁊ vt facilius vnus alterũ intelligat.⁊ q: esset ꝓcessus in infinitũ in noĩbus proprijs.Et ꝑ hoc dĩ ad illud qd̃ arguebatᷣ ꝙ primus impositor nõ potuit primo iponere noĩa.dĩ ꝙ potuit imponere ꝫm mõdũ iã dictuʒ grã breuitatis.⁊ sine dubio presupponit falsuʒ vel saltẽ non ꝯgruũ.Sed de isto nõ sit cura.q: ad aliud intẽdebat.sʒ tñ libenter in casu isto disputarẽ sine ista difficultate quã petit opponens de.a.⁊ ꝯcederẽ in casu isto ꝙ.a.est alterũ istorũ.⁊ dubitarẽ an.a sit verũ.⁊ an.a.sit falsuʒ.⁊ cõcederẽ ꝙ.a.scio esse ꝓpositionẽ cathegoricã.sed negareʒ ꝙ.a.scio esse idẽ sibiipi.a.q̃uis.a.scirẽ esse idẽ vel eadẽ aliq̃bus vel alicui.Et si in casu poneretᷣ a.tunc esse nomen singulare istius deus est.⁊ lateat me tunc ꝯcederẽ ꝙ.a.est verũ.⁊ negarẽ ꝙ ego scio ꝙ.a.est verũ tãq̃ repugnãs.

Ad decimuʒ cũ arguitᷣ.ꝙ eadẽ propositio est ꝯcedenda ⁊ dubitanda a te.⁊ non est concedẽda ⁊ dubitanda a te.nisi q: est scita ⁊ dubia.igitᷣ ⁊c.Dĩ negando minorẽ ad intellectũ ante dictũ.⁊ ꝯceditᷣ maior ꝙ eadẽ propositio est ꝯcedenda ⁊ dubitanda.q: ista propositio in isto casu.rex sedet.est ꝯcedẽda a te.q: sequens.⁊ etiam est dubitanda.i.digna dubitari.q: illa est tibi dubia.igitur dubitas eã.⁊ nõ repugnãt illa.tu ꝯcedis a ꝓpositionẽ ⁊ dubitas eã nõ male rñdendo.capiendo dubitare ꝓ eo qd̃ est dubiũ.capiendo aũt dubitare pro eo qd̃ est dubie rñdere ad ꝓpositionem prout distinguitᷣ ꝯtra cõcedere vel negare negatᷣ ꝙ eadẽ ꝓpõ est cõcedẽda ⁊ negãda.vel dubitãda ꝓ eadẽ mẽsura.Sed melius põt illud argumentũ fortificari q̃ prius fuerit fortificatũ arguendo ꝙ dubitas regẽ sedere ⁊ cõcedis regẽ sedere.⁊ nõ ꝯcedis sed dubitas regẽ sedere.nisi q: scis regeʒ sedere ⁊ dubitas regẽ sedere.igitᷣ ⁊c.Sed huic dĩ qcq̃d sit de maiori vel minori ꝙ satis põt esse qd̃ scias regẽ sedere ⁊ dubites regẽ sedere.q: põt eẽ qd̃ scias regẽ sedere.⁊ dubie rñdeas ad regẽ sedere.Sʒ admisso casu ꝯcedẽdũ ẽ ꝙ rex sedet tãq̃ sequẽs ex casu.⁊ negãdũ ẽ ꝙ scias regẽ sedere.cũ lateat te regẽ sedere i illo casu.

Ad vndecimũ ꝯceditᷣ illud añs ꝙ aliq̃ ꝓpositio ẽ dubia q̃ tñ est scita eẽ vã neq; hoc repugnat.sʒ seq̃tᷣ ad p̃dicta.ꝙ tñ aliq̃ propõ sit dubia ꝓpõ vel dubiũ signũ ⁊ ñ dubiũ significatũ vel dubia ꝓ significato nõ cõcluderet argumẽtũ aliqd̃.neq; descriptio ibi posita d̃ ꝓpõne dubia ẽ admittẽda.q: nihil põt sciri nisi tãq̃ significatũ neq; ẽt dubitari.⁊ si aliq̃ ꝓpõ sciatᷣ vt ꝓpõ ip̃a scitᷣ vt ꝓpositio significata.⁊ nõ vt ꝓpositio significans.⁊ ita dʒ in predictis intelligi ⁊ eodem respectu.Sʒ ad alias duas formas dĩ nõ rñdendo ad aliquã talẽ.hoc ẽ hõ.neq; ad aliquã talem tu scis hoc eẽ hoieʒ.priusq̃ sciatur que res demonstretur per istum terminum hoc.⁊ ita dicitur generaliter de omni pronomine demonstratiuo.q: nulla propositio intelligitᷣ vt

ppositio est nisi quilibet eius terminus intelliga
tur vt terminus est. Multe enim forme sunt ibi
facte que nō valent. Et p hec dicta ⁊ prius
pōt patere solutio ad argumētū qd facere so
lent ad pbandū q idem sit scitū ⁊ dubiū. po
nendo q .a.b.c. sint iste tres ppōnes. deus
est. rex sedet. chymera est. quarū .a. sit scita a
te. b. sit dubia. c. scita esse impossibilis. ⁊ remanē
tibus .a. scita. ⁊ .b. dubia. ⁊ .c. scita eē impossibilis
moueantur iste ⁊ taliter dispōnantur q tu nesci
as que sit .a. neq3 que .b. neq3 que .c. quo po
sito sequitur q .a. est scitum a te. ⁊ arguitur q .a. est ti
bi dubium. qz sequitur tu dubitas an hoc sit ti
bi dubium demonstrato .a. qz tu nescis an sit
b. igitur hoc est tibi dubium. Sed huic dicitur vt
prius q .a. non est scitum vt significans est. si
cut neq3 aliqua alia ppositio. ⁊ si argumētū
fieret de rebus nō plus concluderet nisi tu scis
hoc esse scitum a te demonstrando ipsum ad
intellectum. ⁊ dubitas hoc esse scitum a te de
monstrando ipsum ad sensum. qd ē cōtingēs

Ad vltimum dicitur non admittendo q illa
sciatur vt significās est. qd presuppo
nit argumētum. Uerūtn admisso isto gratia
disputationis nō plus pbat argumētum. nisi
q aliqua est ppositio vera que non pōt sciri
sic significando. qd est concedendū dato isto
modo loquēdi. imo cōcedendū est q est aliq
ppositio vera que a nullo pōt sciri sic signifi
cans. sicut hec. hec nō scitur ipsamet demon
strata. Et pariter q .a. ⁊ .b. ppōnes conuertunt
⁊ vtraq3 est a te intellecta vt ppō est. ⁊ vna
est scita a te. ⁊ alia nō pōt sciri. q sequitur de
istis. hec ppositio non scitur a te. ⁊ hec pro/
positio non scitur a te demonstrando vtro
biq3 p ly hoc secundam istarū. sed qz nō sequimur
illū modū loquēdi. sed priorē a principio po
situm. ideo istas cōclusiones nō concedimus
sed concedimus q oīs res de mundo est scita
vel scibilis noticia singulari vel generali. mul
te tn ppōnes sciūtur que nō pñt sciri eē vere.

Ed aliud incidit dubi/
um. vtrum
s possit esse q homo appeat asinus
Et arguitur q nō. primo. qz si ho
mo appeat asinus sit gratia exē
pli. sor. Et arguitur. q sor. nō appareat asinus
qz si sor. apparet asinus ⁊ nō apparet nisi il/
lud quod est. igitur sor. est asinus. ¶ Scdo si
sor. apparet asinus. ⁊ oē qd apparet est illd q
apparet sequitur q sor. sit asinus. ¶ Tertio. si
sor. apparet asinus. igitur p aliquā ppōnem ap
paret tibi sor. asinus. Sit igitur q p istā ho/
mo est asinus vel p istam hoc est asinus quā
credis esse verā in rei veritate demonstrādo
sor. Sed arguitur q nō. qz si per istam. sor. ap
paret asinus tibi quā credis esse verā. igitur
sor. apparet tibi p predicatum significari. sed
quicquid apparet tibi p aliquē terminū signifi
cari p illum tibi significatur. qz istū p illum ter
minum apprehēdis. igitur sor. p istum terminū
asinus significatur. sed signū de quocūq3 suo
significato existe vere ⁊ affirmatiue pdicatur
⁊ cū sor. sit significatū eius. igitur de sorte ve/
re ⁊ affirmatiue pdicatur iste terminus asinus
⁊ p consequens hec est vera. sor. est asinus. ¶ Quar
to si sor. possit appere asinus. per idem hz in
casu q idem apparet tibi pedale. ⁊ semipeda
le. summe album ⁊ minus albū summe albo.
consequens est falsum. ⁊ arguitur consequentia. ponendo q
.a. ⁊ .b. pedalia distent equaliter a te. que tibi
appareāt pedalia ⁊ equalia deinde incipiat re
moueri .b. p magnam distantiam. ⁊ remoue
atur quousq3 appebit tibi solū semipedale.
te bene sciente q est pedale. ⁊ sit iam medium
instans hore in quo .b. appareat semipedale
⁊ arguitur q .b. apparet tibi pedale. ⁊ q ap
paret semipedale. q enim .b. appareat tibi se
mipedale. appet ex casu. b. enim apparet sub
duplo minori angulo q ante apparebat. ⁊ ce
tera sunt paria. igitur .b. apparet tibi minus
q ante apparebat. sed q .b. appareat tibi pe
dale arguitur. qz tu scis .b. eē pedale. qz scis .a. ⁊ .b.
esse equalia. igitur credis .b. esse pedale. ⁊ quali
tercūq3 credis taliter apparet tibi esse. igitur
apparet tibi .b. esse pedale. ¶ Item ēt sequitur
alia conclusio q .b. apparet tibi summe albū
⁊ minus album summe albo. qz sint .a. ⁊ .b.
summe alba. que appareāt tibi summe alba
⁊ remoueatur .b. ipso remanente summe albo
quousq3 apparebit remissius album q iam
apparet. Scias tamen q .b. continue rema/
net summe album. quo posito apparet q .b.
apparet remissius album q summe album
qz enim apparet remissius q ante. sed ante
appareat summe album. igitur iam apparet
minus album q summe album. ⁊ tamen .b.
apparet summe album. qz scis .b. esse sūme

igit credis.b.esse sum̄me albū.ꝛ qualiter
cunq̄ credis esse taliter apparet tibi esse.igit
b.apparet tibi sūme albū.¶ Sȝ arguit pri/
mū añs.q:.a.ꝛ.b.scis eē eq̄ alba.igit appa/
rēt tibi eq̄ alba.qbus concessis sequit ꝙ sum
me albū apparet albius summe albo.¶ Itē
isto dato sequitur ꝙ aliqua noticia est error.
ꝛ ꝙ aliquid apparet tibi indiuisibile quorū
vtrūq̄ est falsum.¶ Item si sortes apparet
tibi asinus.igitur sortes apparet tibi asinus
sub aliquo conceptu.ꝛ non nisi per istum ter
minum asinus.igitur iste terminus asinus si
gnificat sor.consequens falsum.igitur ꝛc̄.

Pro solutione dubii intelli/gendum est
primo ꝙ sicut est duplex noticia interior i ho
mine tam complexa q̄ȝ incomplexa sensitiua
ꝛ intellectiua.ita in homine potest eē duplex
apparentia vna ad sensum.ꝛ alia ad intelle/
ctum.vnde eadem res ad sensuȝ apparet co
lorata.sicut celū apparet azurri coloris ad sen
sum.ad intellectum tamen scitur ꝙ celū non
est coloratum.q: bene scitur ex principijs na
turalibus ꝙ nihil est coloratum nisi sit mixtū
substantialiter aut qualitatiue. Secundo acci
piamus ꝙ omnis intentio simplex cathego/
rematica aliquid significat.aliter non esset in/
tentio quoniam ens est obm̄ intellectus.ꝛ ni
hil intelligitur nisi sub ratione entis.ideo om
nis intentio simplex siue conceptus est verus
sicut dixerūt antiqui.i.veram reȝ significat.
Tertio intelligatur ꝙ nihil significat aliquis
terminus nisi suum significatuȝ vnde sor.nō
est significatum istius termini asinus vniuo/
ce ꝛ substantialiter capti. Et sicut dicitur de
isto termino asinus ita de alijs. Ex quibus se
quitur primo ꝙ per nullum conceptum incō
plexum potest aliquis decipi.¶ Secundo se
quitur ꝙ omnis error est circa complexum.
q: sensus exterior.nō cōponit ꝛ nō diuidit.q:
nō pōt habere copulā.cū non imutetur nisi
sensibili effectiue concurrente.ꝛ nullum sensi
bile pōt in eo generare copulā.aut cōcurrere
ad generationem copule.ideo sensus exterior
nō decipitur.sed tm̄ interior ꝛ sensus ꝛ intel
lectus cōplexione distante. Ex qb⁹ acceptis
pȝ solō ad argumenta.¶ Ad primū dr̄ negā
do istā ꝯñaȝ sor.apparet asinus.ꝛ nihil appa
ret asinus nisi illud qd̄ est.igit sor.est asinus.
Et cū arguitur si sor.apparet asinus.igitur
sor.apparet ipemet asinus vel alius asinus ab
eo. Dicitur concedendo ꝙ sor.ipemet appa/
ret asinus.sed nō apparet ipemet asinus qui
est.sed ipe ipemet apparet asinus qui ipe nō
est.ꝛ forte sor.apparet asinus.ꝛ nō apparet
asinus qui apparet.q: forte nullus asinus ap
paret.ideo neq̄ ex isto sequitur ꝙ aliquis asi
nus sit.neq̄ ꝙ sor.sit sicut sor.forte videt.lȝ
nō sit in reȝ natura.q: videre nō est nisi ali/
quā rem visione cōprehendere.sed stat visi/
onem per quā aliq̄ res cōprehenditur esse.
q̄uis ista res nō sit sed modicū ante fuit.cuȝ
visio sit q̄litas intensa.igitur ꝛc̄.¶ Itē nō se/
qt.hoc sentit ꝛ hoc auditur.igitur hoc ē. Et
tunc ad scdm̄ cū arguit.oē qd̄ apparet.ē ista
res q̄ apparet. Di: ꝯcedendo.sed ex illo non
seqt ꝙ sor.sit asinus.sed solū seqt ꝙ sor.ē il/
lud ꝙ apparet.ꝛ hoc est verū.q: sortes nō ap
paret nisi hoc demōstrato sorte.ꝛ ista est ve/
ra oē qd̄ apparet ē illud qd̄ apparet.q: tm̄ il
lud qd̄ appet ē illud qd̄ apparet.igit oē qd̄
apparet ē illud qd̄ apparet.tȝ ꝯña ab exclusi
ua ad suā vlem̄ de terminis trāspositis.ꝛ ꝑ
eūdē modū ꝯcedit ꝙ oē qd̄ apparet ē tantū
quātū apparet.q̄uis aliqd sit pedale ꝛ illud
appareat semipedale.ꝛ ita oē qd̄ apparet est
exñs ibi vbi apparet.q̄uis aliqd appareat in
vno loco i quo ipȝ nō est.ꝛ iō oē qd̄ apparȝ
ē tale q̄le apparet lȝ viride appareat puniceū
vel azurū.¶ Ad tertiā formā postea dicetur.
¶ Ad q̄rtū di: ꝙ stat idē apparere pedale ꝛ
semipedale.fm diuersas apparētias.negat
tm̄ i casu illo ꝙ.b.appareat minus q̄ȝ pedale
ꝛ nō vȝ hoc argumētū.c.d.ꝛ.b.apparēt eq̄
lia.sed.c.apparet minus q̄ȝ pedale.igit.b.ap
paret min⁹ q̄ȝ pedale.q: posito ꝙ.c.eēt vnū
minus q̄ȝ pedale.qd̄ eēt iter.a.ꝛ.b.in tanta
distātia qd̄ appareat semipedale.añs est verū
ꝛ ꝯñs falsum.neq̄ seqt de pñti.a.ꝛ.b.appa
rent pedalia.igitur.a.ꝛ.b.apparent eq̄lia ad
sensum vel intellectum.neq̄ de preterito.vȝ
ꝯña.a.ꝛ.b.apparuerūt pedalia ad sensuȝ vel
ad intellectū.ꝛ aduertisti bene.vtrū.a.ꝛ.b.
essent equalia.igit.a.ꝛ.b.apparuerūt tibi eq̄
lia. Et ita dicendū est ꝙ bñ stat ꝙ sorti appa
reat.a.albū vt octo.ꝛ eidē sorti appareat al/
bū vt q̄ttuor.nūq̄ȝ tm̄ stat ꝙ aliqd appareat
albū vt octo ꝛ minus albū q̄ȝ albū vt octo.si

eut nō stat ꝙ aliq̄d appareat albius sīme albo. tñ in casu aliq̄d apparet albius q̄ȝ prius apparuit vt sequit̄ ex dictis ⁊c̄.

¶ Explicit tracta. de scire ⁊ dubitare.

¶ Incipit tractatus obligationū.

Volo primo accipere ꝙ obligatio logica est actus obligantis s̄m quē ipe est obligans. Ex quo sequitur primo ꝙ si obligatio logica est obligās est. ⁊ si obligās est aliquis obligatur. igitur a primo ad vltimū si obligatio est aliquis obligatur. pȝ ꝯña qꝛ sequitur. calefactio est. igitur calefaciens ē. ⁊ visio est. igitur videns est. Secundo accipiamus ꝙ obligatio logica habet istas species s. positionem ⁊ depositionē. ⁊ si plures vidēdū erit. Ex quo sequitur ꝙ omnis positio in hac arte logica est obligatio. ⁊ ꝯñter ꝙ omne ponere est obligare. Ex q̄bus sequit̄ istaȝ ꝯñaȝ valere. ego pono tibi istā. igit̄ ego obligo te ad istā. etiā vȝ ista. ego bene pono tibi istā. igitur tu obligaris ad istā. ⁊ iō bene seq̄t̄ ego bene posui tibi istam. igitur tu fuisti obligatus ad istā. ¶ Tertio vltra accipitur ꝙ sequitur. tu bene admittis. a. propositioneȝ. igitur obligaris ad. a. propositionē. ⁊ de preterito. tu bene admisisti. a. propositionē. igitur tu fuisti obligatus ad. a. propositionem. qꝛ admittere. a. propositionē nō est nisi promittere se responsurum ad istam s̄m exigentiam eiꝰ cui promittitur. sed promittere aliquid est obligare se ad illud. igitur ⁊c̄. ¶ Sȝ cōtra ista forte arguitur. qꝛ aliqua ē obligatio qua nullus obligatur. qꝛ scribatur ista oratio. pono tibi istā tū curris vel aliqua talis nullo admittente. ⁊ pȝ ꝙ est obligatio. qꝛ illa est oratio cōposita ex signis obligatōis ⁊ obligato. ¶ Itē possuȝ ponere tibi istam. tu curris te inuito. ⁊ nō admittente. igitur pōt esse ꝙ ponatur tibi ista absq̄ȝ hoc ꝙ obligem te ad istam. pȝ ꝯña ⁊ antecedens arguitur qꝛ possum proferre tibi istam sic significanteȝ. pono tibi istā tu curris te nō admittente. igitur pōt esse ꝙ ponam tibi illam. ¶ Item etiam tu potes admittere illam absq̄ȝ hoc ꝙ obligeris. qꝛ tu potes proferre istam sic significādo. ego admitto istam. igitur pōt esse ꝙ tu admittas istam absq̄ȝ hoc ꝙ obligeris ad istam. ¶ Iteȝ si ponere est obligare. igitur poni est obligari. igitur solum qđ ponitur obligatur. sed soluȝ ꝓpositio ponitur. igitur solum propositio obligantur. ꝯñs est falsum igitur ⁊c̄. ¶ Sȝ huic dicitur ꝙ equiuoce possunt sumi illi termini Et ad primuȝ illoꝝ dicitur ꝙ illi termini oratio. propositio pro maiori parte apud logicū capiuntur prout non sunt nomina verbalia ⁊ ita conceditur ꝙ propositio est absq̄ȝ proponente. ⁊ oratio est absq̄ȝ orante. sed capiendo ista nomina prout verbalia sunt. valȝ hoc argumentum propositio est. igitur proponēs est. oratio est. igitur orans est. ⁊ ita sequitur. obligatio est. igitur obligans est. ⁊ hoc modo in diffinitione locuti sumus. vnde isto modo obligatio est illud per qđ responsalis obligatur. ⁊ sic iste terminus obligatio est de predicamento actionis ⁊ s̄m istum modum. patȝ responsio ad primum. Sumpto autem isto termino obligatio primo modo. s̄m quē modum non accipimus. non valet consequentia neq̄ȝ illo modo est de predicamento actionis sicut neq̄ȝ iste terminus oratio vel cōstructio nec tamen hoc modo sumpto termino est illa diffinitio bona. obligatio est oratio composita ex signis obligationis ⁊ obligato. qꝛ diffinitum ponitur in diffinitione. neq̄ȝ obligatio est illud aggregatum. ¶ Ad secundaȝ formā dicitur negando assumptum illud. s. potest esse ꝙ ponam tibi istam tu curris absq̄ȝ hoc ꝙ obligem te ad istam. qꝛ ponere est obligare. Et negatur ista consequentia. potest esse ꝙ ego proferam istam propositionem. pono tibi istam tu curris absq̄ȝ hoc ꝙ obligeȝ te. igitur potest esse ꝙ ponam tibi istaȝ absq̄ȝ hoc ꝙ obligem te. qꝛ non sequitur profero istam pono tibi istaȝ. tu curris. igitur pono tibi istā tu curris. sicut non sequitur profero istaȝ pono tibi istam tu curris. igitur obligo te ad istā tu curris. qꝛ nunq̄ȝ est ponere nisi sit admittere. Et si arguitur quia prius ponitur propositio q̄ȝ admittatur. Dicitur ꝙ non lȝ prius proferantur illi termini pono tibi istaȝ. tu curris vel aliam quia non est positio nisi quando obligatur respondens. ¶ Et si arguitur ꝙ nunq̄ȝ sunt simul positio. ⁊ admisso. ⁊ per consequens nunq̄ȝ est obligatio. quia vt frequentius prius est corrupta ista prolatio talis orationis pono tibi istam. tu curris q̄ȝ respōdens dicat admitto illam. ¶ Huic dicitur ꝙ

in hac arte presupponimus gratia agumenti eandem propositionem remanere vel vnaz sic significantem sicut significauit illa quaz intendebat ponere ponens. Non enim posset bene de vocalibus disputari. quia vt frequẽter qđ ponebatur non est quando respõdẽs concedit vel negat illud. ¶ Quarto volo ponere ꝙ extra tempus obligationis rei veritas est fatenda. Et per istam respondetur ad vltimam formam negando istam consequentiam. tu profers istam propositionem. ego admitto istam tu curris. igitur tu admittis istam tu curris. quia cum admittere sit ꝑmittere: ⁊ nõ sit promissio sine vtriusqꝫ partis consensu non est. admissio sine obligante. igitur ⁊c̃. ¶ Quinto postea accipiendum est ꝙ illi termini concedendum ⁊ negandūz idẽ significant in sequentibus ꝙ dignum concedi ⁊ dignum negari. ⁊ non participialiter. s. ꝙ significet concedendum qđ concedetur ⁊ negandum qđ negabitur. quia isto modo necessarium simpliciter bene rñdẽdo est negãdũ ⁊ ĩpossibile simplr̃ concedẽdũ. ¶ Sexto vlterius dicitur ꝙ positio est obligatio per quam respondens obligatur ad concedendũ positam propositionẽ cũ sibi vl' posita fuerit.

Quibus positis pro regula teneat ꝙ omnis propositio intellecta scita esse possibilis ⁊ non repugnans alicui bene admisso vel bene concesso que petitur per signa positionis admitti est admittenda. vt si ponatur ꝙ nulla ꝓpositio sit. aut ꝙ nullus locatur. vel ꝙ nulla obligatio fiat. aut ꝙ tu non sis. admittendus est casus.

Secunda regula oẽ bene admissum propositum. eodem modo significans ẽ concedendum. ⁊ omne sequens ex eo. ⁊ propositum est concedendum. ⁊ omne sibi repugnans est negandum.

Tertia regula omne sequens ex bene admisso cũ bene concesso. vel bene cõcessis. ⁊ bene admissis. ⁊ opposito bene negati. vel bene negatorum est cõcedendũ propositũ. ⁊ qđlz repugnans est negandum.

Quarto pro regula teneat ꝙ omnes propositiones cõcesse ⁊ cõtradictorie negatoꝝ debent facere copulatiuam possibilez. ⁊ hoc est qđ aliqui voluerunt dicere cũ dixerunt ꝙ oẽs rñsiones in arte obligatoria sunt retorquẽde ad idẽ instãs.

Quinta regula ad omnem propositionem ꝑtinentem cõcesso vel concessis respondendum est ẜm suã q̃litatem. s. si sit vera concedenda. si sit falsa neganda. Et istã regulam ego extendo ad impositionem ẜm opinionẽ hic sustinendam.

Sed contra istam regulaz forte arguit᷑. q: ex illa sequitur ꝙ nõ oĩs positio ẽ obligatio neqꝫ oẽ ponere ẽ obligare ꝯñs falsuz. ⁊ ꝯña pꝫ. q: regula ista innuit ꝙ obligat᷑ rñdẽs solum ad bñ admissuz. igit᷑ lꝫ ponat᷑ ista hõ est asinus ⁊ admittat᷑ adhuc nõ est obligatus rñdens ad istã. q: nõ tenet᷑ eã ꝯcedere quã nõ bñ admisit. Ex isto seq̄t᷑ ꝙ nõ est possibile ꝙ aliq̄s obliget᷑ ad ꝓpõnẽ simplr̃ ĩpossibilẽ ẜꝫ positionẽ. q: ñ tenet᷑ rñdẽ vt innuit regula. nisi ad licite ꝓmissuz seu admissũ. ſꝫ nũq̄ꝫ licite admittit᷑ ĩpossibile simplr̃ ẜm positionẽ. igit᷑. ⁊c̃. ¶ Itẽ data ista reg'la seq̄t᷑ ꝙ positũ ⁊ admissum scitũ eẽ tale ẽ negãdũ ⁊ ꝯtradictoriũ cõcedendũ respectu eiusdẽ. ¶ Itẽ seq̄t᷑ ꝙ ĩ aliq̄ ꝯña bona ⁊ formali denoĩata a ly si. ⁊ significãte ex cõpõne suoꝝ terminoꝝ ⁊c̃. añs ẽ cõcessuz ⁊ ꝯñs negãdũ. ⁊ tũc seq̄t᷑ ꝙ nõ omne sequens ex ꝯcesso vel concessis est concedendũ. ¶ Item sequitur vltra ꝙ non omne repugnans concesso vel cõcessis est negandũ.

Sed pro istis aduertat᷑ ꝙ admittẽ ꝓpõnez aliquã ẽ ꝓmittere se rñsuꝝ ad eãdẽ ẜm exigentiã arguẽtis. ⁊ cum nõ oẽ promissuz sit seruãdũ. sed solũ licite ꝓmissuz ĩõ nõ ad oẽ admissuz. rñdendũ est. ẜꝫ ꝙ ẽ ꝓmissuz. q: forte est nõ licite admissuz vel promissuz. Ex q̄b⁹ pꝫ ꝙ nõ oĩs positio obligat. sed solũ licita positio. neqꝫ oẽ ponere ẽ obligare. ⁊ nõ seq̄t᷑. ego pono tibi istã. ⁊ tu admittis istã. igit᷑ tu obligaris ad illã. ¶ Et tũc vltra ꝯcedit᷑ ꝙ nõ ẽ pole ꝙ aliq̄s obliget᷑ ad ꝓpõnẽ simplr̃ ĩpossibilẽ ꝑ positõez. Et ꝑ idẽ ꝯcedr̃ ꝙ positũ ⁊ admissũ ẽ negãdũ. vt si pꝫ fuerit ĩpossibile simplr̃. ⁊ ita ꝯcedit᷑ ꝙ freq̄nter añs est ꝯcessuz ⁊ ꝯñs nõ ẽ ꝯcedẽdũ ĩ ꝯña denoĩata a ly si significante ⁊c̃. sicut si posita fuerit propositio impossibilis sequens ex

ea est neganda q̃zuis illa ꝓpositio posita ⁊ ad
missa fuerit cõcessa. Et cã tota istius est.q: ñ
oz incõueniens ptinaciter multiplicare. ſz sol
uere. Ex quo patet rñsio ad vltimũ ꝙ oppo
situm male cõcessi ⁊ admissi est cõcedendum
negãdũ tñ est ꝙ cõtradictoriũ cõcedendi sit
cõcedendũ aut repugnans ↄcedendo sit cõce
dendũ respectu eiusdem.

Sed pro dictoꝝ

argumentorum praxi hñda exẽ
plariter disputemus. Obligo te
ad istã tu curris posito ꝙ demõ
strã te q sedes.q̃ admissa ꝓponatur eadẽ. q̃
concessa negata vel dubitata cedat tp̃s obliga
tionis. ⁊ arguit ꝙ ista nõ fuit concedenda si
cõcessa fuerit.q: ista fuit falsa ⁊ nõ fuisti obli
gatus.igitur ⁊c.pz ↄña ⁊ af añs q: in nulla
spẽ obligationis fuisti obligatus a me.igr̃ ⁊c.
ꝓbat añs q: neqz ꝑ positionẽ neqz ꝑ deposi
tionem ⁊ sic de aliis.q: qua rõne tu fuisti ob
ligatus ꝑ vnam spẽm eadẽ rõne q̃zlibet. igit
ꝑ nullã si dubitat vl' negetur. Arguit tũc sic
ista tu curris fuit tibi posita ⁊ a te bñ admissa
igit nõ fuit a te dubitãda neqz neganda. ista
ↄña est bona denoiate ⁊c. ⁊ añs est a te dubi
tãdum saltem si ↄcedis te fuisse obligatũ.igit
ↄñs nõ est a te negandũ. ¶ Sed ꝓ isto intel
ligendũ est ꝙ nõ obligatur aliqs nisi ꝑ termi
nos specificos obligatiõis.q: cũ obligatio fit
circa certũ officium exercẽdũ.puta circa ne-
gare.cõcedere.aut al'r rñdere.ideo ñ põt rñ
dens ↄuenire cũ arguẽte nisi cõueniat secũ ꝑ
terminos specificos. ⁊ ideo ꝑ hoc genus obli
go nõ põt aliquis obligari ab arguẽte.q: ne-
mo obligatur ad illud ad qđ nescit se obliga-
ri. Jõ cũ dicit arguẽs obligo te ad istã tu cur
ris.dicat rñdes q̃rẽdo q̃ specie obligatõis ve
lit eum obligare. ⁊ nõ admittat aliqd anteq̃z
specificet ꝑ q̃uã spẽm obligationis vult eum
obligare. Et iste est modus regularis rñden
di. ¶ Aliter tñ posset rñderi sophistice admit
tendo istam tu curris.cũ dr̃ obligo te ad istaz
tu curris. Et cũ ꝓponitur illa tu curris.dicit
rñdeo ad istam. ¶ Et si arguit tu rñdes ad
istam.igitur concedendo.negando vel dubi
tando. vel alio modo.conceditur ↄña. ⁊ cõse-
quenter rñdeatur ƒm ꝑtes ꝓpositas. ⁊ ↄces
so antecedente cõcedatur ↄñs. Et negat pri
ma pars añtis ꝓposita ⁊ scđa. Et ↄcedit ter
tia si ꝑ ordinem ꝓponẽtur. ⁊ si querat q̃ spe
cie obligationis obligatur.dicat rñdens ꝙ nõ
oportet certificare. ¶ Unde diligenter aduer
tatur ꝙ quotiẽscũqz est vna disiũctiua sequẽs
cuius quelibet ꝑs est falsa nõ sequẽs quelibz
pars est neganda p̃ter vltimã ꝓpositam. Et
ita per oppositũ de copulatiua cũ copulatiua
fuerit vera.sed repugnans cuius nulla pars
est repugnans ꝑ se quelibet pars preter vlti-
mam est cõcedenda. Nunc cõtra primã ⁊ se
cundã regulã simul arguit.q: vtraqz istarũ
est pos̃is.rex sedet.nullus rex sedet.ideo vtra
qz istaꝝ est admittenda cum sit vtraqz intelle
cta a te. Pono igitur tibi vtranqz istarũ si ad
mittat.proponit vtraqz.si cõceditur. pz ꝙ
cõcedũtur duo cõtradictoria. ꝙ eni sint duo
contradictoria est verũ nõ repugnans. ¶ Sz
forte dr̃ nõ admittẽdo.sed ↄtra tu teneris ad
mittere oẽm ꝓpositionem pos̃em tibi positaz
sed vtraqz istaruz est pos̃is ⁊ posita.igitur te
neris admittere vtrãqz istarum. ¶ Jtez si ñ
admitttitur vtraqz illarum q: altera alteri re
pugnat.saltẽ pono tibi alterã illaruz.rex sedet
nullus rex sedet.ñ admissa ꝓpono tibi istam
rex sedet. ⁊ pz ꝙ ista est dubia ⁊ impertinens
⁊ ideo dubitanda que dubitata. ꝓponit nul
lus rex sedet.q̃ ẽ etiaz dubitanda.q: dubitato
vno ↄtradictorioꝝ imediate ꝓposito reliquo
dubitandum est. ¶ Quibus dubitatis argui
tur sic. vtrũqz illoꝝ dubitas.sed alterum illo
rum est positum.igit positum dubitas. Sed
huic forte dr̃ cũ ponitur altera illaruz admit
tendo alteram illaꝝ. ⁊ cũ ꝓponitur altera illa
rum cõcedendo alteram illaꝝ. ⁊ tñ vtraqz il
larum dubitatur cũ ꝓponitur. ⁊ vltra dr̃ ꝙ
nulla illaꝝ est mihi posita. ⁊ lz posueris mihi
alterã illarum.tñ nullam illaꝝ posuisti mihi.
⁊ lz vtraqz illarũ dubitauerim tñ nõ dubita-
ui mihi positũ. Sed cõtra cedat tp̃s obligati
onis. ⁊ arguit ꝙ in illo tpe aliqua obligatõe
fuisti obligatus que fuerat.b. ⁊ arguitur sic
.b.obligatione.sed.b.obligatio fuit composi
ta ex signis obligationis ⁊ obligato.igitur ali
quid fuit obligatum qđ fuit pars huius obli
gationis. ⁊ ꝑ ↄñs aliquid fuit tibi situz. cũ
nõ fuerit alia obligatio q̃z positio.sic igit aliq̃
istarum fuit tibi posita.sed vtranqz illaruz du
bitasti.igitur positum ⁊ a te admissum dubi

tasti in tpe obligationis. igitur male rñdisti. ¶ Sed pro isto ⁊ pro similibus aduertendũ est. ꝙ nõ est a rñdente rñdendum admitto. nisi post signum obligationis. sequitur ꝓpo expressa aut terminus certam ꝓpõnem ad/ mittendam declarans rñdenti. vt cum poni tur illa. tu curris. vel cum dr̄ pono tibi istam demonstrata certa ꝓpõne rñdẽti nota. ita ẽt a rñdente nõ est respondendum ad aliquam ꝓpõnem nisi illud verbum ꝓpono determi net ꝓpositionem integrã vt propono tibi istã tu curris aut terminum certam ꝓpõnem re spondenti designantem. vt ꝓpono hãc certa ꝓpõne respondẽti nota demonstrata. quam sciat ipsa demonstrari. ⁊ ideo cum dr̄ pono ti bi alteram illarum dr̄ nõ admittendo. quousqꝫ certificeris que illaꝝ ponit̃. ⁊ si ponitur ꝙ sis certificatus optime q̃ sit ista. q̃ tibi ponit̃ admittat̃ hoc. ⁊ iterum cũ dr̄ pono tibi alte/ ram illaꝝ. dr̄ nõ admittendo. Et si dr̄ quare dr̄ ꝙ nõ curet. Sed dicat que est ista quam vult ponere. ⁊ si põit ipse rñdens ꝙ ipse di/ cat admittatur. ⁊ rñdeatur vt prius cuꝫ ipse dicit pono alteram illaꝝ. sed cum hoc dicat ꝙ multum placeret admittere alteram illarum si tibi velit certificare quaꝫ ponere vult q̃uis cõcedam ꝙ nõ est opus certificare me. ⁊ ita est obligatorie rñdendum. ¶ Cõsilr̃ si dr̃ po no ꝓpõnem pol'em ⁊ nulli repugnantẽ quã habeo in mente mea. Et ita cũ dr̄ pono oẽm ꝓpositionem pol'em. dr̄ nõ admittendo. qꝛ nulla ꝓpositio est sequens ad id verbum po no ad quã debeat rñderi. verũtamen in cer/ to casu lꝫ nõ sequitur aliqua ꝓpositio aut cer tus terminus discretus id verbum pono. ꝑ aliquas circunstantias põt rñdens admittere vt si rñdens sciret ꝙ nulla est propositio nisi. ista rex sedet sic significans. ⁊ opponẽs dice/ ret. pono tibi oẽm ꝓpõnem pol'em que ẽ in reꝝ nã. põt rñdens admittere. qꝛ sic esset cer tus quam ꝓpõnem admitteret. ⁊ sicut dr̄ de isto verbo pono. ita de illo verbo ꝓpono. vñ q̃uis oẽ sequens ex bene cõcesso sit ꝯceden/ dum nõ tñ cũ ꝓpono oẽ sequens est concedẽ dum omne sequens. qꝛ forte multa sequẽtia sũt nõ intellecta aut de quibus nõ est aiaduer sum a rñdente. Ita etiam cũ ꝓponitur altera illarum. deus est. vel homo est asinus. nõ est rñdendum. concedẽdo vel negãdo alterã illa rum. cũ nesciat que ꝓpositio ꝓponatur cõce denda vel neganda. ¶ Sed ad argumẽtum primũ cũ arguitur ꝙ vtraqꝫ illaꝝ est admit/ tenda. rex sedet nullus rex sedet. dr̄ cõceden/ do. ⁊ ꝙ vtrãqꝫ illaꝝ diuisiue teneor admitte re nõ tñ teneor admittẽ sil' vtrãqꝫ illaꝝ mihi positã. neqꝫ plus ꝓbat argumẽtũ si tñ ponit̃ ꝙ oẽ pol'e sit tibi positũ ⁊ a te bñ admissũ ad mittatur. deinde ꝓponitur rex sedet. ⁊ cum ista sit dubia ⁊ imꝑtinens. ideo ista est dubi/ tanda. Et ita etiam dubitat̃. ista ꝓposita nul lus rex sedet ⁊c. ¶ Sed contra omne pol'e ẽ tibi positum ⁊ a te bene admissum sed vtra/ qꝫ illaꝝ est pol'is. igitur vtraqꝫ illarum est ti bi posita ⁊ a te bene admissa. ⁊ vtraqꝫ illarũ est tibi ꝓposita. igitur vtraqꝫ illarum est a te cõcedenda. ⁊ vtranqꝫ illaꝝ dubitas. igr̃ ma/ le rñdes. ¶ Ideo admisso casu dicitur conse/ quenter cõcedendo oĩa si per ordinem ꝓpo/ natur. ⁊ cõceditur ꝙ tu male rñdes. si tamẽ prius ꝓponitur ꝙ male rñdes q̃ꝫ tu illarum vtrãqꝫ dubites. negandum tãq̃ꝫ falsuꝫ ⁊ im ꝑtinens. deinde negatur ꝙ vtranqꝫ illarum dubites. si ꝓponitur aliis concessis ꝑ ordineꝫ ¶ Et si arguitur in priori ordine ꝙ tu nõ ma le rñdes. qꝛ tu bene rñdes ad aliquam ꝓpõ nem tibi positam. igitur tu nõ male respon/ des. negatur ꝯña. ¶ Item admisso casu isto ꝙ omne possibile sit tibi positum ⁊ a te bene admissum. arguitur ꝙ añs ad impol'e simpli citer sit a te bene admissuꝫ. ꝯñs repugnat di ctis. ⁊ ꝓbatur ꝯña. qꝛ admissa ista ꝓponitur tibi vtraqꝫ istarum contradictoriaꝝ est ꝓpo sitio pol'is. qḋ qꝛ verũ ⁊ imꝑtinens est cõce/ dendum. ⁊ deinde propono tibi. vtraqꝫ illa/ rum est tibi posita ⁊ a te bene admissa. ista se quitur ex illis. ideo concedenda. ⁊ ꝑ ꝯñs ista duo inuicem cõtradictoria sunt a te bene ad/ missa ⁊ simul ⁊ ꝑ ꝯñs antecedẽs ad illaꝫ co/ pulatiuã. rex sedet. nullus rex sedet. simplici/ ter impol'em est a te bene admissuꝫ. ¶ Sed huic dicitur admittẽdo ꝙ omne possibile sit tibi positũ ⁊ a te bene admissum. i. ꝙ ois pro positio possibilis sit tibi posita ⁊ a te bene ad missa. deinde cum proponitur ꝙ vtraqꝫ illa rum duarum contradictoriaꝝ est possibilis. negatur tãq̃ꝫ repugnans. qꝛ repugnans ẽ ꝙ bene admittas duo inuicem repugnatia. qḋ tamen sequitur illo concesso. ¶ Sed si ponit̃

ꝙ omne possibile sit tibi positū ⁊ a te admis-
sū absq; ly bene ⁊ ꝓponat ꝙ vtraq; illarū
sit poss̄is cōceditur. tanq̄ verū nō repugnās
⁊ ꝙ vtraq; istaꝝ est a te admissa ⁊ si iferatur
tūc ꝙ vtraq; illarum est a te cōcedenda nega
tur ꝯña. vñ si ponitur ꝙ ꝓpositio illa simpl'r
impossibilis homo est asinus sit tibi posita ⁊
a te admissa. admittēdū est. ⁊ cū ꝓponitur ꝙ
ista hō est asinus imposs̄is simpliciter est a te
concedēda negat᷑. quia non valet ista hec ꝓ-
positio imposs̄is simpliciter est tibi posita ⁊ a
te admissa. igitur hec est a te cōcedenda. quia
ad hoc qđ ista foret a te concedēda. oꝫ ꝙ in
isto casu foret bene admissa. ꝙ nō est verum.
quia bonum est non multiplicare sꝫ soluere.
¶ Sed cōtra rñsionem ar̄. ꝓbando ꝙ eadē
ꝓpositio est cōcedenda ⁊ neganda ab eodeꝫ
in eodeꝫ tpe obligationis. qđ tñ repugnat rñ
sioni. q2 si vnū contradictorioꝝ est cōcedēduꝫ
reliquuꝫ est negandū. ideo si eadem ꝓpositō
esset cōcedenda ⁊ neganda. ⁊ ꝯtradictorium
esset ꝓpositio. igit᷑ esset ꝯcedendū ⁊ negādū
sed arguitur ꝯña ponat sor. istam tibi hō cur
rit adequate significātem hoīem currere. et
ponat pla. tibi istā nō hō currit adequate si-
gnificātem nō hoīem currere. cōtradictorio
modo prime. ⁊ sis tu obligatus ad āmbas istas
ꝑ aliqđ tp̄s. deinde ꝓponat sor. tibi istā hō
currit. ista est cōcedenda. q2 posita ⁊c. deide
ꝓponat pla. tibi istā nō homo currit. ⁊ patet
ꝙ est cōcedenda. ꝑ idē. iō seqtur ꝙ eadem ꝓ
positio sit cōcedenda ⁊ neganda. qđ fuit pro-
bādū. ¶ Sed huic forte dr̄ ꝙ nō est incōue-
niens ꝙ eadē ꝓpositio sit ab eodē in eodē tpe
obligationis ꝯcedenda ⁊ negāda. q2 illud est
respectu diuersoꝝ obligātium. ¶ Sed cōtra
ponat᷑ ꝙ sor. teneat locū platonis ⁊ ponat ip
se vtrūq;. ¶ Sed adhuc forte dr̄ ꝙ nō est in
cōueniēs. q2 est respectu sor. qui locū tꝫ duo
rū rñdentium. deinde ꝓponat tibi sor. hec est
vera hō currit. q2 id est sequēs. ideo cōceden
dū. seqtur eniꝫ homo currit ⁊ ista adequate
significat hoīem currere. igitur hec ē vera hō
currit. añs eniꝫ est positū in casu illo. igit᷑ ⁊c.
quo cōcesso ponat sor. illā nō homo currit q̄
cōtradicit illi q̄ ꝑ idem est cōcedenda. deinde
ꝓponat sor. ꝙ vtraq; illaꝝ cōtradictoriaꝝ est
vera. ⁊ pꝫ ꝙ illud est sequens. qđ si cōcedit᷑
cedat tp̄s obligationis. ⁊ arguit᷑ ꝙ infra tp̄s
obligationis cōcessisti ipos̄e simpliciter i quo
cūq; tpe vel in quacūq; obligatiōe fuerit nō
est cura. igit᷑ in tpe male rñdisti. ¶ Itē in tpe
cōcessisti repugnās tibi posito ⁊ a te bene ad
misso. igit᷑ in tpe male rñdisti. pꝫ ꝯña. q2 tam
incōueniens est cōcedere repugnās ꝓpositū
ab vno q̄ ab alio. cū sit idem ⁊ eodeꝫ modo
repugnās. fiat aūt ista forma extra tp̄s. tu cō
cessisti infra aliquod tp̄s duo ꝯtradictoria eē
vera. igit᷑ infra aliquod tp̄s male rñdisti. pꝫ
ꝯña. q2 neq; respectu vnius neq; respectu di
uersoꝝ pōt esse ꝙ duo contradictoria sint si-
mul vera in sensu ⁊ ad sensuꝫ iā expressum.
ideo dr̄ in principio. negādo istam cōclusionē
.s. ꝙ eadem ꝓpō sit ꝯcedenda ⁊ negāda ab
eodē infra idem tp̄s. ⁊ admittatur ꝓpō illā
homo currit posita primo mihi a sor. ⁊ cum
ponit᷑ sua ꝯtradictoria a pla. nō admittit᷑. q2
repugnat posito ⁊ bene admisso. q2 nūq̄ re-
pugnantia pñt simul bene stare. neq; respe-
ctu vnius neq; respectu diuersoꝝ. vt argutū
est. sic̄ neq; vnq̄ pñt plures opiniones eē ve
re. circa eandem materiā. nō ꝯuertibiles. vñ
cū sunt plures opiniones circa eādem mām
nō cōuertibiles aut vnica earum est vera. aut
oēs false. q̄uis vt sepe cōtingit multe videan
tur a cōtradictione defendibiles. qđ accidit ꝓ
pter defectū speculationis. ⁊ eius ignorantiaꝫ
⁊ ideo ꝯñter rñdendo nūq̄ dꝫ idem rñdens
diuersas opiniones circa eandem mām susti
nere nisi velit cōtradictoria cōcedere. pōt tñ
vnā post aliam grā disputationis admittere
⁊ sustinere. ¶ Sed adhuc forte arguitur. ꝙ
eadem propositio est concedenda ⁊ neganda
ab eodem in eadē obligatione. q2 ponat᷑ tibi
hec copulatiua. hec hō currit. est tibi posita ⁊
a te bene admissa adequate significans hoīeꝫ
currere. ⁊ hec risibile currit. adequate signifi
cans risibile currere est tibi deposita ⁊ a te ad
missa deinde ar̄ ꝙ hec est a te cōcedenda. ho
mo currit. q2 est tibi posita ⁊ a te bene admis
sa. ⁊ est tibi ꝓposita. igit᷑ est a te cōcedenda.
ponat᷑ enim cū toto casu ꝙ hec sit tibi ꝓposi
ta. ⁊ ꝙ hec sit a te neganda. arguit᷑ q2 hec cō
sequentia est bona homo currit. igit᷑ risibile
currit. ⁊ eius ꝯñs est a te negandū. q2 est de
positū. igit᷑ eius añs est a te negādū. ⁊ sic ista
hō currit. est a te cōcedēda ⁊ negāda. ¶ Sꝫ
huic dr̄ vt prius negando ꝙ eadem ꝓpositio

est cōcedenda ⁊ negāda ad sensuȝ iam dictū
⁊ admittit̄ ille casus. ⁊ ꝙ ista. hō currit. est
a te cōcedenda. q̄ꝛ posita ⁊ bene admissa. vt
ponit casus. ¶ Et cū arguitur ꝙ illa sit negā
da. homo currit. q̄ꝛ illa ꝯña est bona. homo
currit. igitur risibile currit. ⁊ ꝯñs eius est ne/
gandū. igitur ⁊ eius añs est negandū. negat̄
añs. s. ꝙ ꝯñs sit negandū. ¶ Et cū arguitur
ꝙ illud est depositum ⁊ admissuȝ. igit̄ negā
dū. negatur ꝯña. sed illa ꝯña est bona. hec ri/
sibile currit ē tibi deposita ⁊ a te bene admis
sa. igit̄ est negāda. sed eius añs est repugnās
in illo casu. ideo ⁊c. ¶ Sȝ adhuc forte argui
tur ꝙ eadē ꝓpō sit cōcedenda ⁊ negāda ad
sensum iam dictū ab eodē in eodē tpe. q̄ꝛ aliq̄
copulatiua est neganda. cuius quelibet pars
est concedenda ab eodem in eodē tpe. igitur
⁊c. pȝ ꝯña. et arguitur añs. q̄ꝛ ponat̄ tibi se/
denti illa. oīs homo currit. deinde ꝓponatur
tibi ista. tu curris. qua negata. q̄ꝛ falsa et imp
nens ꝓponatur illa. tu es homo. ⁊ pȝ ꝙ ista
est vera nō repugnans bene admisso. igitur
est concedenda. pȝ ꝯña. ⁊ arguitur tūc sic illa
copulatiua est negāda oīs homo currit. tu es
homo. q̄ꝛ ipsa est añs ad ꝓpōnem bene ne/
gatam. igit̄ negāda. ⁊ vtraqȝ eius pars ē cō
cedenda. igitur ⁊c. ¶ Ideo forte dr̄ in princi
pio negādo illā ꝯñam aliqua copulatiua ē ne
ganda cuius vtraqȝ pars est cōcedenda. igit̄
eadeȝ ꝓpō est cōcedenda ⁊ negāda. q̄ꝛ dicit̄
ꝙ ille due oīs homo currit. ⁊ tu es homo nō
repugnāt illi. tu nō curris. nisi copulet̄. ideo
cū copulātur negat̄ copulatiua. s. oīs homo
currit et tu es hō. q̄ꝛ est copulatiua repugnās
¶ Sed cōtra. q̄ꝛ tūc posita ⁊ bñ admissa ista
oīs homo currit. ꝓponat̄ illa homo nō cur
rit. ¶ Et arguitur ꝙ ista est cōcedenda. q̄ꝛ il/
la est vera nō repugnans bene admisso. igit̄
est cōcedenda. pȝ ꝯña ⁊ ar̄ añs. q̄ꝛ iste ꝓposi
tiones nō repugnant nisi sint copulate. sȝ iste
nō sūt copulate. vt pono. igit̄ neutra alteri re
pugnat. pȝ ꝯña ⁊ maior ē͂t ex rñsione. ¶ Sȝ
huic forte dr̄ ꝙ iste due bene repugnāt. lȝ nō
copulent̄ aut sint copulate. ¶ Sed ꝯtra. igit̄
ꝑ idē iste tres repugnant oīs homo currit. tu
es homo. tu non curris. aut saltim stat istas
tres repugnare sic significando. lȝ nō sint co
pulate. qđ repugnat positioni. Item si ꝓpo/
sitiones nō repugnāt nisi sint copulate bñ ad
missa illa oīs homo currit. proponitur ista tu
es nō currens. que q̄ꝛ vera. nō repugās. cō/
cedenda est. qua cōcessa arguit̄. tu es nō cur
rēs. igit̄ homo est nō currēs. igit̄ homo non
currit. qđ est oppositū positi. ¶ Ideo si ne/
gatur ista tu es nō currens. ꝓponitur illa. tu
es currens. q̄ neganda est. q̄ꝛ falsa nō sequēs
deinde ꝓponitur tu es hō. ⁊ ē͂t ista est cōcedē
da ex rñsione. Et tūc seqtur ꝙ nō de quolibȝ
termino singulari ꝑ aliquo supponēte simpli
citer sumpto predicat̄ alterū cōtradictoriorū
incōplexoꝝ. q̄ꝛ vtraqȝ istaꝝ. negat̄ tu es cur
rens. tu es non currens concesso ꝙ tu es ho
mo. ¶ Item ponatur tibi sedenti omne ens
est sor. deinde proponatur. tu es sor. qua ne/
gata. q̄ꝛ falsa nō sequēs. vt pono. ꝓponit̄ ista
tu es sedens. patet ꝙ ista est vera non repu/
gnans. ⁊ per consequens concedēda. qua cō
cessa arguit̄ sic. tu es sedēs. igitur aliquod se
dens non est sor. quod est oppositum positi.
si negatur consequentia. ponatur oppositum
consequentis cum antecedente. ⁊ stabunt ista
simul. tu es sedens ⁊ omne sedens est sort. ⁊
vltra. igitur tu es sor. patet sillogismus in q̄r/
ta figura. ⁊ antecedens est concedendum. q̄ꝛ
ista est negata. tu es sedens. igitur aliquod se
dens non est sor. igitur oportet concedere co/
pulatiuam compositam ex antecedente ⁊ op
posito consequens ⁊c. ¶ Huic dr̄ admittendo
casum. ⁊ quando proponitur. tu es sedens.
negatur tanq̄ȝ repugnans posito ⁊ opposito
bene negati. ⁊ lȝ sequatur ex obligatione tali
non tamen est concedenda. q̄ꝛ ad sequens vl̄
repugnans obligationi non est pertinenter re
spondendum immo obligato. ¶ Item pona
tur ꝙ sor. non obligato proponatur illa. deus
est. quam ipse concedat. et proponatur plato
ni eadem quam neget necessariam male re/
spondendo. et cicero dubitet illam male etiāȝ
respondendo. quo posito proponitur illa. tu
respondes sicut ille illorum qui male respon/
det demonstrando per ly illorum sor. ⁊ pla/
tonem et ciceronem. et non respondeat aliqs
illorum nisi ad istam. et modo predicto. si con
cedis illam tu concedis falsum. non sequens
igitur tu male respondes. posito ꝙ tu non re
spondeas ad aliquam ꝓpōnem nisi ad istam
quam nunc tibi propono. Item si tu respon/
des sicut iste illoꝝ qui male rñdet ⁊ ille illo/

rum qui male rn̄det. respondet negatiue. igitur tu respondes negatiue. voco eniꝫ hic vnū ita respondere sicut alius qn̄ vterqꝫ rn̄det affirmatiue. aut negatiue ⁊c̄. si dubitas illaꝫ tu rn̄des sicut iste istoꝝ qui male rn̄det. ⁊ cicero etiā dubitat illā male rn̄dendo. igit᷑ tu respōdes sicut ille illoꝝ q male rn̄det. illa ꝯn̄a est bona ⁊c̄. ⁊ an̄s est cōcedendū. igit᷑ ⁊ ꝯn̄s Si negas istā ⁊ rn̄des negatiue ⁊ iste illoꝝ q male rn̄det. rn̄det negatiue. igitur tu rn̄des sicut ille illoꝝ qui male rn̄det. ¶ Sed pro isto dr̄ ꝙ ad propositionem propositam est rn̄dēdum sm̄ qualitatem illius mensure pro qua proponitur. nisi alia fuerit conuentio inter opponentem ⁊ respondentem huic repugnans aut nisi repugnet ei quod est obligatum. Ex quo sequitur ꝙ non valet consequentia ista. hec propositio est vera ⁊ impertinens tibi ꝓposita. igitur hec est a te concedenda. vt si tibi tacenti proponatur illa tu loqueris. duꝫ tu neges eam tu bene respondes. ⁊ illa est vera ⁊ impertinēs tunc. sed nō negas illā ꝓ tempore ꝓ quo rn̄des. Ita etiam nō sequit᷑ tu cōcedis falsum nō obligatus. igit᷑ tu male respōdes. sed bene sequit᷑. tu concedis falsum non obligatus ꝓ tēpore pro quo ꝓponit᷑ igit᷑ male rn̄des. Et ita intelligant᷑ quedaꝫ ex dictis. Ex quibus pꝫ rn̄sio ad casū. admisso eniꝫ casu negat᷑ illa ꝓpositio tu rn̄des sicut ille illorū qui male rn̄det: tanqꝫ falsa. ꝑ tp̄e ꝑ quo proponebat᷑ nō sequens. Et capit᷑ hic iste terminus ita rn̄dere ꝓ similitudine rn̄sionis in concessione. negatione vel dubitatiōe ⁊c. De virtute eniꝫ sermonis qualiter rn̄det sor. taliter ⁊ plato rn̄det ad istā deus est. Et qn̄ vlterius arguitur. tu negas illā. igit᷑ tu rn̄des negatiue. ⁊ iste illoꝝ qui male rn̄det. rn̄det negatiue. igitur tu rn̄des sicut ille illoꝝ qui male rn̄det. negat᷑ an̄s tanqꝫ repugnās. Et si ꝓponitur. tu rn̄des ad istā ⁊ nō rn̄des affirmatiue neqꝫ dubitatiue neqꝫ alia rn̄sione nisi negatiue igitur ⁊c. negatur an̄s. ¶ Et si querit᷑ qua rn̄sione rn̄des non certificet᷑. donec fiat sequens ꝑ ordinē ꝓponēdi. ¶ Et ex hoc pꝫ rn̄sio ad tales ꝓpositiones etiaꝫ extra tp̄s cū ꝓponuntur. tu negas ꝓpositionē quā tibi ꝓpono. illa eni negāda est. ⁊ qn̄ tu negas si ꝓponit᷑ tu negas istam tibi ꝓpositā concedit᷑. q: facta est vera ꝓ tp̄e plationis. ¶ Sed forte arguit᷑ ꝓbādo ꝙ nō ꝑ tp̄e ꝓ quo proponit᷑ ꝓpositio est rn̄dendum ad eā sm̄ sui qualitatē. q: ex illo sequit᷑ ꝙ sor. ⁊ plato rn̄dent ad eandē ꝓpositionē. vnus concedendo. alter alio mō rn̄dēdo in eodē sensu. extra tempus obligationis. ⁊ tn̄ vterqꝫ nō male respondet ad istam propositionem. Item sequitur ꝙ sor. concedit. a propositionem ⁊ pla. concedit contradictoriū a. vtroqꝫ bene respondente ⁊ non obligato. ¶ Item sequitur ꝙ sor. concedit ⁊ negat eandem propositionē nō male rn̄dendo. q: ponatur ꝙ sor. eadē propositio ꝓponat᷑ a diuersis sed vnus ante aliū proponat eā sic ꝙ sit falsa qn̄ vnus proponit. ⁊ vera qn̄ alter ꝓponit. ¶ Itē pōt sor. ponere a propositionē platoni ⁊ ꝑ horam aut saltem ꝑ tempus notabile potest plato differre rn̄sionē. ⁊ interea forte propositio proposita est facta impossibilis. ⁊ tūc sequitur ꝙ sor. bene respondet concedēdo impossibile. que oīa predictis vidētur repugnare. ¶ Item proponatur hec sor. tacenti ⁊ nō obligato. tu negabis vel dubitas propositionem quam tibi propono. si sor. neget eaꝫ tūc ista propositio pro tempore prolatiōis fuit vera. igitur concedenda. si concedenda. tūc ista fuit falsa. igitur neganda. si dubitat. tunc ista fuit vera pro tempore prolationis. igitur concedendam. ¶ Sed pro his dicitur ꝙ conclusiones ante dicte non sunt impossibiles cum ad diuersa tempora referantur. ¶ Item hic certa regula poni non pōt nisi sm̄ ꝙ opponens ⁊ respondens conueniunt cum pro eadem mensura non possit responsurus respōdere bene respondēdo pro qua proponit opponens. q: ante responderet qꝫ intelligeret illud ad qḋ respōsurus erat. sed ḋ hoc postea dicetur. ¶ Ad vltimum infra dicendum est. ¶ Item si ponatur ꝙ ad nihil sis obligatus deinde proponitur tu es obligatus si conceditur. Contra nulla sp̄e obligationis es obligatus igitur non es obligatus. pꝫ consequentia ⁊ antecedens. q: ad nihil es obligatus. Iteꝫ hec est impertinens. tu es obligatus. que extra tempus esset neganda. igitur nunc est neganda. ¶ Sed huic breuiter dicitur admisso casu concedendo istam. tu es obligatus. ⁊ negatur ista consequentia. ad nihil es obligatus igit᷑ nulla sp̄e obligatōis es obligatus. q: stat ꝙ ista ꝓpositio ad quam sis obligatus nō sit

aliquid sed aliqua. ¶ Scḋa etiam forma nõ valet. qꝛ ꝑ obligationeꝫ factã est ista vera. tu es oblignatus. que extra tp̃s erat falsa. ¶ Itẽ ponat̃ ꝙ nulla propositio sit. deinde ꝓponit̃ omne positũ ⁊ bene admissuꝫ ꝓpositum est cõcedendũ. si ꝯceditur. igit̃ aliqua ꝓpositio ẽ si negatur ista tu negas regulã . igit̃ male rñ des. si ꝯcedit̃ totũ inferat̃ ꝙ aliqua ꝓpositio est. qꝛ bene sequitur tu negas regulã. igit̃ aliq̃ ꝓpositio est cum oĩs regula sit ꝓpositio.

¶ Ideo forte dicit̃ negando añs. ¶ Sed tũc forte querit̃ quare negatur añs. Cui si dicit̃. qꝛ repugnat arguit̃ añs sic. qꝛ bene seq̃tur id repugnat. igitur illud est. ¶ Uel si forte dr̃ ꝙ tu negas ipsum. qꝛ tibi placet negare ipsum. igitur ipsuꝫ est. ¶ Item cedat tp̃s obligatio/nis negata ista. omne positũ ⁊ bene admissuꝫ est cõcedenduꝫ. ¶ Et arguitur. infra tp̃s ne gasti regulã. igit̃ male. ¶ Ideo dicit̃ admis/so posito negãdo ꝙ omne positum ⁊ bñ ad/missuꝫ ꝓpositum est cõcedendum. ¶ Et cũ arguit̃ tu negas regulã. igitur male rñdes negat̃ añs. ¶ Et cũ querit̃ quare negat̃ dr̃ ꝙ nulla ꝓpositio negat̃ neqꝫ regula negatur qꝛ repugnãs neqꝫ negat̃. qꝛ placet negare. Et cũ arguitur vlterius cedat tp̃s obligatio/nis. ¶ Et arguitur ꝙ in tp̃e negasti regulam igit̃ male rñdisti. dr̃ negando ꝯñaꝫ. qꝛ illa re gula erat cõtingens repugnãs posito. Unde general'r nulla regula hic posita est cõceden/da. qñ positum bene admissuꝫ repugnat ei.

¶ Itẽ pono tibi sedenti istã. oĩs homo currit deinde ꝓpono. tu sedes. si negatur. Cõtra tu negas sequens. igit̃ male rñdes. qꝛ bene seq̃t pono tibi sedẽti istã tu es hõ. igitur tu sedes. Itẽ in eodem casu ꝓponit̃ hec tu curris non est sequens. neqꝫ repugnans. sed imꝑtinens qua cõcessa ꝓponit̃ ista. tu es hõ. qua cõces/sa. qꝛ vera nõ repugnãs. ꝓponitur. tu curris si negat̃ cedat tp̃s. ⁊ arguitur ꝙ in tp̃e male rñdisti. qꝛ negasti sequẽs ex bñ admisso ⁊ cõ cesso. Si igit̃ cõceditur ista. tu curris ꝓponi tur. hec tu curris nõ est sequens. neqꝫ repu/gnans. sed imꝑtinens. Si negat̃. negat̃ a te cõcessuꝫ. igitur male. Si cõceditur ista ꝯñtia est bona. oĩs homo currit. tu es homo. igitur tu curris. ⁊ significat ex cõpositione suoꝝ ter minoꝝ. igit̃ illa. tu curris seq̃tur ex illis. igit̃ est sequens. Sed pro his dr̃ admisso posito negãdo istam. tu sedes. ⁊ negatur ista ꝯñ a. ista est sequens. igitur est a te cõcedenda. oĩs enĩꝫ ꝓpositio de virtute sermonis est seq̃ẽs ex aliquo saltem in casu lꝫ ipsa seq̃ẽs sit im/poĩs. rñdens. n. nõ obligatur ad cõcedendũ aliquod falsum. nisi sequens ex bene admisso ⁊ bene ꝯcesso ⁊c. neqꝫ obligat̃ rñdens ad ob ligationem. sed obligat̃ ad obligatum ꝑ obli gationẽ. Et ꝑ hoc est cõcedenduꝫ de virtute sermonis ꝙ nulla ꝓpositio est imꝑtinens. qꝛ oĩs ꝓpositio est ꝑtinens saltem sibi ipsi. qꝛ se quens ad se ipsam. Et iõ cũ ꝓponitur in illo casu ꝙ hec nõ est sequens tu curris. neganda est. sed ꝯceditur ꝙ ipsa ẽ imꝑtinens admisso ⁊ adhuc nõ est seq̃ẽs ex aliquo cõcesso. neqꝫ ex aliq̃bus concessis. Et vltra si ꝑ ordinẽ for/metur argumẽtum. cõceditur ista. tu es hõ. ⁊ iteꝝ cõcedit̃ ꝙ ista. tu curris nõ est seq̃ẽs ex aliq̃bus cõcessis. neqꝫ ex aliquo concesso. ⁊ cõceditur ꝙ ista ꝯña est bona. s. oĩs homo currit. tu es homo. igitur tu curris. ⁊ ꝙ iste due sunt cõcedende. oĩs homo currit. tu es homo. ⁊ negatur ꝙ ista sequat̃ ex illis. s. tu curris. qꝛ dr̃ forte. ꝙ iste nõ significant ex cõ põne suoꝝ terminoꝝ. Et breuit̃ sꝑ rñdeatur ꝓm ordinem semꝑ stando in vltima repugnã te ipsam negando. Item ponat̃ ꝙ oĩs homo q est albus currat. ⁊ nullus istoꝝ põt curre/re. ⁊ ꝑ ly illoꝝ in ista ꝓpõne nullus istoꝝ põt currere adeq̃te significãte ꝙ nullus istoꝝ p̃t currere demõstrẽtur oẽs hoĩes q sunt albi. quo admisso ꝓponit̃ nullus istoꝝ põt curre re. ⁊ illud est cõcedendũ. qꝛ sequens ex copu latina que est casus. deinde ꝓponitur aliquis istoꝝ põt currere demõstratis oĩbus hiobꝰ q sunt albi ꝑ ly illoꝝ. Si cõceditur contra. qꝛ concedis repugnãs. qꝛ cõtradictorium cõces si. Si negat̃. cõtra aliqui hoĩes albi currunt sint igitur sor. ⁊ pla. albi. qui currũt. igitur ali quis illoꝝ põt currere illis albis, demonstra tis. Iteꝫ si nullus istoꝝ põt currere. ⁊ per ly illorum in ista ꝓpositione significante adequa te ꝙ nullus illoꝝ põt currere sũt demr̃ati ho mines q sunt albi. igitur ista est vera nullus istorum põt currere. ꝑ cuius ꝑtem sunt de/mõstrati hoĩes albi. Et tũc arguit̃ sic. nullus homo demonstratus ꝑ ly illoꝝ in ista ꝓpõne põt currere. sed oĩs homo albus est demon stratus ꝑ ly illoꝝ in ista ꝓpositione. igit̃ nul/

lus homo albus põt currere. ⁊ alia ex parte.
aliqs homo albus põt currere. q: oẽs hoies
albi currũt igiť ex casu seqtur cõtradictio. ⁊
arguitur añs. s. ꝙ nullus homo demonstra-
tus ꝑ ly illoꝝ ĩ ista ꝓpõne põt currere. q: nul
lus hõ ꝓ quo verificať ista ꝓpositio põt cur
rere. sed oĩs homo albus est homo ꝓ quo ve
rificatur ista ꝓpõ. ex quo per ly illoꝝ demon
strantur oẽs hoies. q sunt albi. igiť nullus ho
mo albus demõstratus ꝑ ly illoꝝ potest cur
rere. Ideo forte dr̃ in principio negãdo casuꝫ
¶ Sed cõtra iste casus est poss̃is oĩs homo q
est albus currit. ⁊ sor. ⁊ pla. nõ pñt currere
⁊ ꝑ ly illoꝝ in ista ꝓpõne nullus istoꝝ potest
currere. adequate significante ꝙ nullus illoꝝ
põt currere. demonstrãtur oẽs hoies q sunt
albi. Et ex isto casu seqtur ille primus. igitur
primus est poss̃is. pꝫ ꝯña. et ar̃ añs. q: sor. et
pla. exñtibus hodie oĩbus hoĩbus albis pro
crastina die illis nõ exñtibus. est hodie iste ca
sus poss̃is. ¶ Sed arguitur ꝙ iste seqtur ex
illo. q: bene seqtur. oĩs homo q est albus cur
rit ⁊ sor. et plato. non possunt currere ⁊ per
ly illoꝝ demonstrãtur oẽs hoies q sunt albi
in ista ꝓpõne. nullus istoꝝ põt currere adeq̃
te sic significante. igitur oĩs homo q est albus
currit. ⁊ nullus illoꝝ põt currere. ⁊ per ly il
lorum in ista ꝓpositione nullus istoꝝ potest
currere. demonstrãtur oẽs hoies q sunt albi
tenet ꝯña. q: prima pars ꝯñtis seqtur ex pri
ma añtis. ⁊ scd̃a ex scd̃a. et tertia ex tertia.
¶ Et sic ar̃. ꝙ iste casus est poss̃is. s. ꝙ tantũ
sor. demonstrať. et tñ hoc est sor. et hoc nõ ẽ
sor. q: seqtur tñ sor. demõstrať. et sor. ẽ sor.
et pla. nõ est sor. igitur tñ sor. demonstratur
et hoc est sor. et hoc nõ ẽ sor. tenet ꝯña. et pri
ma pars ꝯñtis seqtur ex prima añtis. scd̃a ex
scd̃a. et tertia ex tertia. tñ verũ est ꝙ lꝫ iste ca
sus sit poss̃is. tñ nõ põt eẽ verus. sicut q̃uis
illa ꝓpositio sit poss̃is. hoc nõ demonstratur.
demonstrato adam. tñ ipsa nõ põt esse vera
sic significando. Ideo in principio dicitur ad
argumentum per ordinem vt patet ex pre-
dictis.

q Uestio. certificatio. petitio. dubitatio.
suppositio. nõ sũt spẽs distĩcte a
positiõe. Aduertẽdũ est preterea
ꝙ obligatur rñdens ad rñden-
dum ꝑ hoc verbum certifico. seu ꝑ hoc com
plexum sit verũ. vl' sit dubiũ. aut nõ sit dubi
um. vel sit scitum. ⁊ rñdere dꝫ obligatus per
istam notã certifico. aut sit verũ. sicut obliga
tus ꝑ illud signuꝫ pono in hoc ꝙ vbi fiat ob
ligatio ꝑ illud signuꝫ pono. ccdit obligatio fa
cta ꝑ illud signum certifico. si obligatũ repu
gnat obligato ꝙ est sic visitatũ ex beneplaci-
to disputãtium. ex eo qd̃ sepe vult opponẽs
obligare ad falsum sustinẽdum rñdentem vt
videat qualiter sciat se a cõtradictione defen-
dere sicut posito ⁊ bene admisso ꝙ sor. cur-
rat nõ est hec cõcedẽda. hec ẽ vera sor. currit
ita obligato rñdente ꝑ certificatiõnẽ sic dicen
do sit verũ ꝙ sor. currat nõ est hec cõcedẽda
primo loco ꝓposita hec est vera sor. currit.
¶ Solemus ẽt certificationẽ facere ꝑ verba
adiectiua ⁊ iunctiui vl' ꝓceptiui modi. sicut di-
cendo cedat tp̃s obligationis ꝯcedať a te ista
homo est asinus. Ideo fm̃ veritatem iste nõ
sunt distincte species obligationis. dubitať
a te ista rex sedet. peto te cõcedere istã homo
est asinus. sed ꝯtinẽtur sub certificatione vel
positiõe. quapropter si obligetur rñdens sic
dubiteť a te deũ esse. eo admisso. cõcediť ꝓ
positum. s. ꝙ tu dubites deuꝫ esse. q: positũ
deinde si ꝓponitur deus est. cõceditur ⁊ ne-
gatur ꝙ tu cõcedas. Et capiť hic dubitare ꝓ
dubie rñdere. si enim dubitare ꝓ dubie rñ-
dere essꝫ species distincta obligationis. sic cõ
cedere. negare. credere. essent species distin-
cte obligationis. vt cũ dr̃. concedať a te sort.
esse credas papam esse rome. negeť deũ esse
qd̃ nõ est verũ. Ita ẽt diciť ꝙ dicendo peto
ꝙ cõcedas hoiem esse asinuꝫ. nõ plus est di
cere q̃ꝫ cõcedas. neqꝫ aliter rñdenduꝫ est ab
obligato ꝑ hũc modũ peto ꝙ concedas ho-
minem esse asinũ q̃ꝫ ab obligato. isto modo
concedas hoiem esse asinũ. aut sit verũ ꝙ cõ
cedas hoiem esse asinũ. Et sicut predicti mo
di obligandi cõtinẽtur sub certificatõe vl' po
sitione. ita modus obligandi per ly suppono
aut presuppono ꝯtineť sub positione. Unde
suppositio vel presuppositio est positio de q̃
hic intendimus. Uñ per istã notã presuppo-
no solemus obligare rñdentem ad sustinen-
dum suppositũ. nõ solũ tanq̃ꝫ verũ. sed fre-
quenter tanq̃ꝫ necessarium. Et frequenter re
putamus nos nõ esse obligatos ad illud sup

positũ.q: concederemus extra tp̃s tanq̃ necessarium. ⁊ cedit etiã in p̃ntia suppositionis quelibet alia positio vel certificatio ꝑ quã ponitur repugnãs suppositio. ⁊ hoc modo supponendi sepe vsi sumus superius.

Sed forte contra iam dicta arguitur peto te cõcedere ꝙ nullus deus est. deinde ꝓpono deus est. si cõcedis tu cõcedis cõtradictoriũ obligati affirmatiue sustinẽdi. igr̃ male. ¶ Itẽ ꝓponat̃ nullus de⁹ ẽ. si negat̃. cedat tp̃s obligatõis. Et ar̃ sic in tp̃e tu fecisti cõtra petitum. igit̃ male fecisti. pꝫ ꝯñа ⁊ arguitur añs. q: petituꝫ fuit te cõcedere nullũ deum esse. ⁊ negasti nullũ deum esse. igitur male r̃ndisti. Si conceditur i tp̃e obligationis nullũ deum esse. arguit̃ sic in tempore cõcessisti impossibile simpliciter ꝑ obligatum possibile. igitur ⁊c. nõ enim debꝫ respondens in disputatione ita ignauis verbis opponentis assentire ꝙ cõcedat impo̾le simpliciter. Itẽ cõcessa ista. nullus deus ẽ. ꝓponit̃ illa homo est asinus. ⁊ pꝫ ꝙ illa est sequẽs ex cõcesso. igitur cõcedenda. ⁊ ita q̇dlibet aliud sequẽs ad illã esset cõcedendum. ⁊ q: oĩs ꝓpositio de mundo esset sequens ad illam formata ꝯñа. igitur oĩs ꝓpositio esset cõcedenda cõcessa illa nullus deus est ⁊ ꝑ consequens repugnans concesso esset concedendum.

Ideo dicitur admisso posito cõcedendo illã deus est ⁊ ista nõ est oppositũ obligati. q: obligatũ est totũ illud tu cõcedis illã nullũ deũ eẽ. Sꝫ ad fam formã cũ ar̃ q: in tp̃e male r̃ndisti q: tu fecisti cõtra petituꝫ. Dicit̃ negando. q: nõ feci cõtra petitũ. q: nõ cõcessi repugnãs posito. neqꝫ negaui sequẽs ex eo. neqꝫ aliq̇d hm̃oi. ¶ Et sicut r̃nsum est ad illud obligatũ ita respõdẽdũ est si obliget̃ ꝑ istũ modũ. dubitet̃ a te ista deus est. deinde ꝓponit̃ ista deus est Si cõcedit̃. Cõtra tu cõcedis q̇d habes dubitare. igit̃ male r̃ndisti. ¶ Item tu fuisti obligatus ad dubitãduꝫ istã. ⁊ nõ dubitasti. igitur male r̃ndisti. tꝫ ꝯñа. q: si tu fuisti obligatus ad dubitãduꝫ istã. tu tenebaris dubitare quã ꝯcessisti. igit̃ male. ¶ Itẽ cedat tp̃s obligationis. ⁊ ar̃. vt prius. q: positũ fuit ꝙ dubitares istã deus est. ⁊ tu nõ dubitasti. igit̃ male r̃ndisti. Ideo forte dr̃ dubitando illã deus est sicut argumẽta petũt. qua dubitata ꝓponitur nullus deus est. si negat̃ ⁊ suum cõtradictoriũ est. propositum. igitur suum contradictoriũ est cõcedendũ. ⁊ tu dubitas. igit̃ male. ¶ Itẽ dubitato vno ꝯtradictoriorum reliquũ immediate propositum in codeꝫ tẽpore obligationis est dubitandum. Ideo forte dubitat̃. nullus de⁹ ẽ. Sed ꝯtra. q: ista hõ ẽ asinus nõ esset neganda. q: ista consequẽtia est bona. nullus deus est. igitur homo est asinus denoĩata ⁊c. ⁊ añs est dubitandum a te. igit̃ consequens nõ est a te negãduꝫ. ¶ Et ita arguitur ꝙ nullũ aliud impossibile simpliciter tibi ꝓpositum est negãdum a te inferendo ipsũ ex ista nullus deus ẽ. Sꝫ forte dr̃ ꝙ nõ valet ꝯñа ista. q: nõ arguitur de ꝯñа formali.

¶ Sed hec r̃nsio nõ valet. q: neqꝫ in se ẽ vera. neqꝫ tollit argumẽtum aliquãtulum mutatis terminis obligati. dubitet̃ enim a te ista copulatiua tu es. ⁊ tu nõ es. cõtradictionem formaliter includens. ex qua quelibet ꝓpositio est apta formaliter sequi sic significando. ⁊ tunc patet ꝙ ista consequentia est formalis tu es. ⁊ tu non es. igitur homo est asinus. ⁊ añs ẽ a te dubitandũ. igit̃ ꝯñs ñ est a te negãdũ. Itẽ cedat tp̃s obligatõis. ⁊ arguit̃ ꝙ in tp̃e dubitasti impo̾le simpliciter scitũ eẽ tale. igitur male r̃ndisti. Ideo dicitur in principio admittendo positum. ¶ Et cũ ꝓponitur deus est. cõceditur. deinde cum proponitur. tu concedis deum esse. conceditur. q: verum nõ repugnãs. ⁊ si iferet̃ ꝙ tu male r̃ndes. cõcedit̃ tã ꝯñа q̃ꝫ ꝯñs. ⁊ negat̃ illa ꝯñа si fiat tu dubitas deũ esse. igit̃ tu nõ cõcedis deuꝫ eẽ. Et cũ arguit̃ ꝙ infra tp̃s male r̃ndisti. q: tu fuisti obligatus ad dubitãdũ istã. deus ẽ. ⁊ tu nõ dubitasti illã. igit̃ ⁊c. R̃ndetur negando añs ꝙ tu fuisti obligatus ad dubitãdũ istam q: tu fuisti obligatus ad ꝯcedendũ istã. tu dubitas deũ esse. Itẽ si obligatio fiat ꝑ tales modos loq̇ndi. currat sor. disputet pla. arguitur aliqua est obligatio que non est obligatio. cedat enim omne tempus obligationis. per q̇d est aut fuit obligatus. aliquis quo admisso arguitur ꝙ tu es obligatus. ⁊ nõ es obligatus. sequitur enim ꝙ tu non es obligatus. quia cessit omne tempus obligationis per quod est vel fuit obligatus aliquis. igitur tu nõ es obligatus. ⁊ sequitur quod es obliga-

tus.q: sequitur.omne tp̄s obligationis cedit
igitur omne tp̄s obligationis est cedens.⁊ vl
tra sequit̃ ꝙ oē tp̄s obligationis est.igit̃ ali/
quis est obligatus.⁊ maxime tu q admisisti
Huic dr̄ ꝙ ista obligatio cedit ex cōuenientia
facta.aut presupposita inter opponentē.⁊ rn̄
dentem.ideo respondeatur.ibi ƀm exigentiā
habite significationis istius termini cedat iter
eos.Itē presupponat̃ ꝙ q̄libet ꝯn̄a denoīata
a ly .si vel ergo significans ex cōpositione su/
orū terminoꝝ.cuius antecedens est impossi/
bile per accidens est bona.Itē ꝙ oīs conse/
quētia cuius ꝯn̄s est necessariū sit bona.quo
admisso.sit rei veritas ꝙ nūq̄ʒ rn̄disti ad istā
celum mouet̃.deinde ponatur ista.tu rn̄disti
ad istam celū mouetur.si cōcedit̃.conceditur
contradictoriū positi.igitur male.si negatur.
Contra.tu negas sequens ex tibi posito.⁊ a
te bene admisso.igitur male rn̄des.pʒ ꝯn̄a.⁊
arguitur antecedens.q: ista ꝯn̄a est bona.tu
nō rn̄disti ad istā celum mouet̃.igitur rn̄di/
sti ad istam celū mouetur.q: tam antecedēs
est impossibile p accn̄s.q̄ʒ ꝯn̄s necessariū.te/
net ꝯn̄a.vel cedat tp̄s obligationis.⁊ arguit̃
ꝙ in tp̄e negasti sequens ex tibi posito.⁊ be
ne admisso.igitur male rn̄disti.¶ Sed huic
dr̄ negando istā ꝯn̄am.tu negasti sequens ex
tibi posito ⁊ a te bn̄ admisso.igit̃ male rn̄di/
sti.sed bene seqtur.tu negasti in tp̄e sequens
ex tibi posito.⁊ a te bene admisso in ꝯn̄a for/
mali.igitur male rn̄disti.¶ Sed contra hoc
arguitur.q: ex isto seqtur ꝙ oīs ꝓpositio im
possibilis p accidens est admittenda.⁊ sequi
tur tunc ꝙ concedendū est ꝙ adā pōt esse.⁊
ꝙ adā nō fuit.⁊ ꝙ ad preteritū sit potentia.
Sed huic forte dicit̃ negādo istā vltimā con
sequētiā.negādū tn̄ est in tempore ꝙ ista sit ī
possibilis.tu rn̄disti ad istam celum mouetur
imo concedendum est ꝙ illa est vera.tu rn̄di
sti ad istam saltem concesso in tp̄e obligatiōis
ꝙ ista est sic significās.immo negandū est ꝙ
tu concedas impossibile.Itē ponat̃ ꝙ si rex
sedet.tu scias regem sedere.⁊ si nullus rex se
det.tu scias nullū regē sedere.deinde ꝓponit̃
ista rex sedet.q̄ dubitata q: est impertinens.
quā extra tēpus dubitares.nō facta alia mu/
tatione ꝓponit̃ nullus rex sedet.qua ēt dubi/
tata ꝓponit̃.tu scis regē sedere.vel tu scis nul
lū regem sedere.qua concessa q: sequitur ex

casu.ꝓpono tu scis ꝙ rex sedet.qua negatā
q: falsa est non sequens ꝓponitur .tu scis ꝙ
nullus rex sedet.qua cōcessa.q: sequēs ex cō
cessu cū opposito bn̄ negati arguit̃.ꝙ tu scis
nullū regē sedere.⁊ est tibi dubiū nullū regeʒ
sedere.quod est īpossibile.Iō dicit̃ in princi/
pio negādo casū.q: ponit̃ casus ⁊ cōditiona/
lis impossibilis.⁊ ita negat̃ casus temporali/
ter positus.si ponat̃ ꝙ qn̄cūqʒ rex sedet sciaſ
regē sedere.⁊ qn̄cunqʒ nullus rex sedet scias
nullū regē sedere.q: a tēporali.cuius vtrūqʒ
verbū est affirmatiuū sequit̃ cathegorica.taʒ
de pˆmo v̄bo q̄ʒ de scd̄o.⁊ ex illo casu manife
ste sequit̃ cōtradictio.Et ita dicit̃ ꝺ aliis.Itē
pono tibi istā.tu es obligatus donec ꝓponit̃
tibi aliquod negandū.qua posita ⁊ bene ad/
missa ꝓponitur.tu es obligatus.qua conces/
sa proponitur tu es hō.qua concessa ꝓponi
tur iteꝝ.tu es obligatus.Si negat̃.Cōtra.q:
ista est cōcedēda.q: tu es obligatus donec ꝓ
ponit̃ tibi aliquod negandū.sed adhuc nō est
ꝓpositum aliqꝺ negandū.igitur adhuc tu es
obligatus.Itē tu es obligatus.donec ꝓponi
tur tibi aliqꝺ negandū.igitur tu es obligatus
tʒ ꝯn̄a a temporali ad alterā eius partē.dein/
de ꝓponitur.tu nō es hō.qua negata.ꝓponi
tur iteꝝ.tu es obligatus.si negat̃ ⁊ prius cō/
cessisti.igitur male.si cōceditur.Cōtra tācito
tu nō es obligatus q̄ʒcito ꝓponitur aliqꝺ ne/
gandum.sed ꝓponitur aliqꝺ negandum.igi
tur iā tu nō es obligatus.ꝯn̄a est concedēda
⁊ antecedens est cōcedendū.igitur ⁊ ꝯn̄s.qꝺ
est oppositū cōcessi.igit̃ ⁊c.Idem fiat argu/
mentū si ponatur ꝙ tu scis obligatus q̄ʒdiu
non ꝓponitur tibi aliquod negādū.aut q̄ʒdiu
non est ꝓpositum aliqꝺ negandū.Iō ad ar/
gumentum rn̄detur concedēdo totū vsqʒ ad
illā tu nō es homo que negatur.⁊ cōceditur
ꝙ tu es obligatus.⁊ cuʒ arguitur.ita cito tu
nō es obligatus quācito proponit̃ tibi aliqꝺ
negādū.sed iā ꝓponit̃ tibi aliquod negāduʒ.
igit̃ iā tu nō es obligatus.Huic dr̄ ꝙ hoc cō
sequēs bene stat cū illo an̄te.s.ꝙ iā nō es obli
gatus.⁊ tn̄ tu es obligatus.sed de hoc nō est
cura.ideo negat̃ minor.s.ꝙ iā ꝓponitur ali/
quod negandum.⁊ hoc admissa illa cathego
rica temporali.Sed si ponatur ꝙ tu sis obli/
gatus q̄ʒdiu preponetur tibi aliquod negan/
dū.⁊ nō sis obligatus q̄ʒdiu nō proponetur

tibi aliqd negandū. Dicit q casus est impossibilis. sed si velit opponens respōdentē obligare nō ponendo totā illam propositionē rex sedet. donec proponitur tibi aliqd negandū; sed ponat sibi illam. et certificet rñdentem q sit rei veritas q ipse sit obligatus ad illam. donec proponetur sibi aliquod negandū. vel nō proponetur sibi aliquod negandū. vel q̄diu siue vsquequo et c. videat rñdens quō debeat intelligere illum terminum donec. et illud verbū pro pono. q2 optima regula rñdentis est non rñdere ad aliquid. nisi optime nouerit terminorum vires. ¶ Item ponatur hec copulatiua. tu es papa. et rex sedet. vel tu curris deinde proponitur rex sedet. qua dubitata. q2 impertinens est. proponitur nullus rex sedet qua dubitata proponitur vtraq3 illarum est dubitanda a te. qua concessa. q2 vera nō repugnans. proponitur. nulla illarum est concedenda. qua concessa proponitur. tu curris. et p3 q ista est falsa et non sequens. et ideo neganda. deinde proponitur. rex sedet. que si dubitetur. Cōtra tu dubitas. sequens ex vna parte positi cum opposito bene negati. igitur male respondes. Ideo si conceditur illa ppo nitur. tu concedis illā. qua concessa proponit tu non male respondes. quo iterum concesso proponitur illa est concedenda. et p3 q illa ē sequens. et sic eadem propositio est concedenda et nō concedenda. ¶ Itē cedat tps obligationis in tpe obligationis cōcessisti et dubitasti eandem propositionem. igit male rñdisti. Itē in eodē casu pponitur. hec est a te cōcedēda papa currit. si conceditur. cōcedit falsum nō sequens. si negat pponitur tu nō es papa vel papa currit. qua concessa. q2 vera nō repugnās. arguit sic. tu nō es papa vel papa currit. 3 tu es papa. igit papa currit. illa pña est bona et c. et añs ē pcedēdū. igit et pñs. et pñs ē illa ppō papa currit. igit illa ppō papa currit. ē a te pcedēda. Jō dr in pncipio admisso casu dubitando illas propositiones rex sedet nullus rex sedet cū pponunt. et dr q vtraq3 illarum est dubitanda. et cū pponit. tu curris negatur. et cōcedit iterum q rex sedet. et cū pponitur. tu pcedis illā. cōcedit et negatur q nō male rñdeam. q2 negatur q illa sit concedenda. ¶ Et si arguitur q illa sit sequens ex vna parte tibi positi cū opposito bñ negati. igitur illa est a te concedenda. Dr de virtute sermonis q illa pña nō val3. sicut nec ista valet. hec sequit ex pte tibi positi et admissi. igit hec est a te cōcedēda. sicut posita tibi ista. nullus hō est asinus. hec hō est rudibilis. seqt ex parte positi. et tñ nō est pcedenda. Sed q2 illud nō est ad ppositū. iō negat illud añs. s. q illud seqtur ex parte tibi positi. et a te bñ admissi cū opposito bñ negati. ¶ Et si arguit q sequtur ex illis. et illa sunt pars admissi. et opposi tū bñ negati. igitur et c. pcessa prima pte vltima negatur. si p illū ordinē pponat. In hac enī3 arte marie hec regula seruāda est. q ad nullā ppositionē rñdeat cōcedēdo aut negādo. nisi ipa pponat. et cū sit pña neget vel cōcedat. et nō dicat ad añs. vl ad partes añtis vel ad pñs. nisi fm ordinem pponēdi. Et ad aliā formā cū arguit q in tpe eādē ppositionē concessisti et dubitasti. igitur male rñdisti. Dr negando pña3. sed bene seqtur infra tps eādē propositionē pcessisti et dubitasti. ita se habendā ad cōcedendū et dubitandū qñ cōcessisti. sicut qñ dubitasti. igit male rñdisti. Et si arguitur cōtra oēs rñsiones sunt retorquende ad idē instans. Dr q illud est ipossibile. nō. n. due rñsiones possunt fieri ab eodē in eodē instanti. imo nulla rñsio. Sed verum est q concessa et opposita bene negatorum deben t esse talia. q copulatiua ex illis cōposita sit possibilis sicut a principio dictū est. Et cū pponitur vlterius in illo casu. hec est pcedenda papa currit. negatur illa. et conceditur illa disiūctiua proposita. tu nō es papa. vel papa currit. q2 est vera nō repugnās. q2 vna eius ps est vera scita esse talis. et pñter conceditur q papa currit tanq3 sequens ex concesso. et prima parte positi. q2 seqtur. tu nō es papa vel papa currit. sed tu es papa. igitur papa currit. ista pña est bona. q2 arguitur ad disiunctiuā cū destructione vnius partis sup alteram ptē eius. et cū vlterius arguit q illa pña est bona scita eē talis et c. illud pcedit. et pcedit q prima pars antecedentis est cōcessa. et cōcedenda et negatur q secunda sit concedenda tanq3 repugnans. Et est hic aduertendu3 q sicut in illo casu conceditur illa falsa. papa currit. q2 sequens fm illū modū pponendi ita etiā quocunq3 casu contingente falso. et bñ admisso fm istā spēm fieri potest q quecunq3

ꝓpositio falsa contingens cōcedatur bene rñdendo a rñdente. disiungendo illā cū opposito illi⁹ falsi admissi. vt posita ⁊ admissa ista falsa. tu curris. faciā concedere ꝯñter ꝙ tu es papa ꝓponendo tibi istā tu nō curris vl' tu es papa que q: vera nō tibi repugnans concedenda est. qua concessa arguitur sic. tu non curris vel tu es papa. sed tu curris. igitur tu es papa. ⁊ sic de alijs.

q Uanuis oīs impositio sit positio tñ aliqua exempla specialiter ponemus de impositione. ⁊ accipiamus primo ꝙ ipositio de qua hic intendimus est obligatio qua instituitur terminus vel orō ad significādū qd vel que vel quomodo prius nō significabat. que impositio maxime cōuenit terminis vocalibus aut scriptis. manentibus etiā conuenire pōt qui tunc fiunt equiuoci cum iponuntur. q: absolui nō possunt ab eo qd naturaliter significant. ⁊ in hoc refert inter vocalia aut scripta ex vna parte ⁊ mētalia ex altera. q: vocalia ⁊ scripta absolui possunt simpliciter ab imponente ab eoꝝ significatione priori. mētalia vero nō. ¶ Itē accipiendū quod quotienscunqꝫ iponitur ad significandū terminus q ante nō significabat aliqd. ꝑꝑ cuius impositionē fit propositio vera q̄ nō ante erat ꝓpositio. cōcedenda est simpl'r illa propositio. nō q: sequens. sed q: vera. ⁊ i hoc oēs disputātes conuenire oꝫ. aliter. n. nulla esset propositio vocalis cōcedenda vel scripta. q: si est cōcedēda nō est ꝯcedenda nisi q: ipositor imposuit terminos ad significandū. ꝑ quoꝝ impositionē facte sunt ꝓpositiones vere. nec aliqs esset sillogismus. aut ꝯñā vocalis vel scripta concedenda. nisi fuisset casus de ipositione factus. Sed ꝯtra illud forte arguit᷑. q ex illo sequitur ꝙ oīs hō est obligatus. ⁊ cuilꝫ homini est facta ipositio. aut ꝑsuppositū ꝑ quā cōcedit ꝓpōnes vocales aut scriptas. ¶ Itē arguit᷑ ꝙ nullus terminus vnq̄ꝫ fuit iposit⁹ ad significandū a primo ipositore. q: nullus fuit terminus primus ab eo ipositus. nec eē potuit. igit᷑ ⁊c̄. pꝫ ꝯñā. ⁊ arguit᷑ añs. q: si aliqs fuit primus terminus ponamus ꝙ fuerit iste terminus hō. tūc sit sor. grā argumēti q fuit primus ipositor. ⁊ imposuit illum terminum ad significādū nō solū sibi. sed alteri. tūc oportuit ꝙ ꝑ ꝓpositionē vocalē. vel scriptā. tā exprimeret ꝙ iste terminus sic eēt significatiu⁹ ⁊ si sic aliq̄ fuit ꝓpositō vocalis anteq̄ꝫ ille terminus sic significaret. Sꝫ ꝑ his formis iā su pradictū est. De vocibus aūt vel scriptis q̄ ante nō significabāt. ⁊ nuꝑ iponuntur ad discrete significādū intelligat᷑. ꝙ si ista vox sor. iponeret᷑ ad hūc hoiez vnere substātialiter. ⁊ discrete significandū. q hō ante fuit ꝑ magnū tꝑs. tūc ꝯcedendū est ꝙ iste hō ē sor. posito ꝙ illa vox nec aliū significet. nec ante significauerit. ⁊ ꝯcedit᷑ ꝙ iste hō fuit sor. et iā anteq̄ꝫ iꝑe vocaret᷑ sor. ⁊ fuisset sor. lꝫ nunq̄ꝫ iꝑe fuisset vocatus sor. ⁊ sciebas istū hoiez esse sor. qñ iꝑe nō vocabat᷑ sor. nec aliquis hō potuit vnq̄ꝫ esse sor. nisi iste hō. Et si q̄rat᷑. qr̄ cōcedit᷑ ꝙ ille ē sor. ⁊ nō est buff. vl' pla. vl' hm̄ōi Dī ꝙ iste terminus sor. mō mihi significat istū hoiez. ⁊ ista est mō mihi ꝓpositio. iste ē sor. ⁊ nō ista. iste est buff. ꝑꝑ ipositionē cōcedēdo ꝙ iste ē sor. nego tñ ꝙ iste sit sortes ꝑꝑ impōnē. sicut q: vocat᷑ sor. cōcedo ꝙ iste est sor. sed nō ꝯcedo ꝙ iste est sor. q: vocat᷑ sor. ⁊ q: nō vocat᷑ buff. vel plato. iō nō ꝯcedo ꝙ sit buff. vel plato. posito aūt ꝙ ꝑ totum istuꝫ diē iste terminus sor. ita istū hoiez significabit ꝙ nullū aliū. sed cras iponet᷑ ad significandū aliū hoiez. est adhuc ꝯcedendū ꝙ ille scd̄us nō pōt esse sor. nec poterit esse sor. neqꝫ vnq̄ꝫ erit sor. ita ꝙ ille scd̄s est sor. q: adhuc ꝯuertunt᷑ ⁊ cōuertent᷑ ꝑ totā istā diē. iste ꝓpōnes ille scd̄s poterit esse sor. ⁊ ille scd̄s poterit esse iste hō. cras tñ facta illa scd̄a ipōne cōcedā illā iste esse sor. illū tñ nunq̄ꝫ ꝯcedā esse sor. ⁊ ille terminus sor. cras nō significabit istuꝫ esse sor. demōstrato illo scd̄o. sed tamē cōcedam cras illā nō male rñdēdo ista significat ꝙ iste est sor. q: tunc ille termin⁹ al'r significabit q̄ꝫ nunc significet. posito aūt ꝙ aliqs alius fuerit vocatus sor. aut ꝙ nūc de pñti vocet᷑ sor. cōcedendū ē ꝙ vterqꝫ illoꝝ est sor. ⁊ vterqꝫ istoꝝ fuit sor. illis duobus demōstratis. ⁊ vltra ꝙ ille terminus sor. nō est terminus discretus sed cōis. q: supponit confuse tñ i ista vterqꝫ illoꝝ est sor. si enim staret discrete sequeretur ꝙ sor. esset vterqꝫ istoꝝ cū alijs veris. ¶ Et si contra arguitur. ꝙ ille terminus sor. est equiuocus in illa propositione vterqꝫ

illoꝝ est soꝛ.igiť illa nō est ꝓpositio. Huic di ꝙ hic nō petitur illa difficultas.iō trāseat po natur.n.grā argumenti ꝙ vniuoce significet illos duos ⁊ stat ꝙ intendimus. ❡ Cū vero imponunť termini q ex grāmatica solēt au cteutice significare ad significandū alr q̄ȝ pri us.rñdere solent gdā in tpe obligatiōis sicut extra ad ꝓpositionē cuius termini variarunt significationē.vt illā hō est asinus.significan tē adequate deū esse in tpe ꝓpositā negant.q: extra tp̄s etiā negarent vt dñt. Sed isti tñ di uiduntť.q: eoꝝ gdā negant illā in tpe.⁊ cōce dunt ꝙ illa est concedenda.q: necessaria. Alij aūt negant illā.⁊ dñt ꝙ est neganda.⁊ refert iteꝝ inter eos extra tp̄s.q: cū arguiť pꝛius ꝙ negasti necessariū.igitur male rñdisti.pꝛimi negant añs.⁊ dñt ꝙ illa nō erat necessaria.lȝ ipi fuerunt obligati ad concedendū ꝙ illa eēt necessaria. Eoꝝ aūt reliqui negant ꝯñam in fra tēpus obligationis.tu negasti necessariuȝ simpliciter igitur male respondisti. Sed con tra pꝛimā illoꝝ rñsionē arguitur.q: negata ista in tpe.hō est asinus.cedat tempus obli gationis. ❡ Et arguitur sic.tu negasti illaȝ q̄ in tpe obligationis erat necessaria simpliciter igitur male rñdisti.pȝ ꝯña.⁊ arguitur añs. ꝙ illa erat necessaria.q: in tpe significauit pn cipaliter deū esse.igitur in tpe fuit necessaria. patȝ ꝯña ⁊ arguitur añs.q: illa fuit imposita ad significandū deū esse pꝛincipaliter.igitur eius impositio fuit facta ꝑ quam significauit pꝛincipaliter deū esse. Itē impositio illius fu it facta ꝑ quā significauit pꝛincipaliter deum esse.igiť illa variauit significationē.cū ante si gnificauerit hoīeȝ esse asinū.⁊ vltra variatio significationis facta fuit.⁊ nō nisi ad significā dū deū esse pꝛincipaliter.igitur illa pꝛincipa liter significauit deū esse pꝛimū añs arguitur q: tu fuisti obligatus ꝑ impositionē illius.igi tur īpositio illius fuit facta. ❡ Itē in illa rñsi one data ponatur ꝙ rñdebis ad illā hō ē asi nus. Deinde arguiť ꝙ q̄litercunqȝ rñdebis ad illā hō est asinus tu male rñdebis.q: vel cōcedes illā.vel tu negabis vel dubitabis.sȝ siue sic siue sic tu male rñdebis ad illaȝ igitur q̄litercunqȝ tu rñdebis ad illā tu male rñde bis ad illā.⁊ sic aliq̄ esset pꝛopositio ad quaȝ nō posses bene rñdere infra tp̄s que tñ est sci ta a te esse necessaria. ❡ Itē ꝑ idē data illa re

sponsione posita ⁊ admissa illa tu es obligatꝰ cedente tpe obligationis.negandū esset ꝙ tu fuisti obligatus.ꝯñs est falsum manifeste.q: ego posui tibi illā.⁊ tu bñ admisisti eā.igitur tu fuisti obligatus.ꝯña pȝ.q: illa tu fuisti obli gatus sequebať ex illa admissione.sicut ꝙ il la significauit sequebať ex illa īpōne vbi aūt nō seqtur obligatū ex obligatione vel admis sione.nō sic est.iō nō seqť ego posui ꝙ soꝛt. curreret.igitur soꝛtes currebat. ❡ Itē ꝑ ideȝ data illa rñsione seqť ꝙ ille terminus hō nō significaret hoīeȝ.q: lȝ pꝛimus īpositoꝛ posu erit nō tñ seqť ꝙ significauit.vel si ꝑꝑ eius ī positionē factā d illo termino hō ꝯcedētē est ꝙ iste est hō.Cōsilr īponas tu aut ego.⁊ nō erit cā q̄re ex īpositōe illa.ille terminus hō si gnificauit hoīeȝ qn ex īpōne mea vel tua pos set significare asinū.alr termini vocales vel scripti nō eēnt ad placitū significatiui.sed nō est plus in istis sermonibꝰ moꝛādū. ❡ Cōtra scdaȝ rñsionē arguiť sic.q: ex illa seqť ꝙ añs ad ꝯtradictoꝛia ē ꝯcedēdū nō male rñdēdo. ❡ Itē ꝙ repugnās bñ cōcesso est ꝯcedendū Itē ꝙ nō oē possibile scitū eē possibile ⁊ itel lectū nō repugnas cū petiť ꝑ signa positiōis admitti ē admittēdū. Itē ꝙ ī ꝯña bona ⁊ foꝛ mali denoīata ⁊c̄.significāte ⁊c̄.ꝯñs ē negā dū ⁊ añs nō ē ꝯcedendū.⁊ ꝑ ꝯñs nō oē se quēs ex bñ ꝯcesso ꝓpositū ī tpe ē ꝯcedendū. Iste ꝯclōnes in hac arte nō sunt sustinende. q: tota intentio ē ꝯñtē rñsionē instruere rñdē tē. Sed ꝙ iste seq̄ntur ex illa rñsione arguiť. q: ponať ꝙ hec hō est asinus fiat necessaria adeq̄te significās deū esse ꝯuertibilr.cum illa deus ē.cū ꝓponiť illa infra tp̄s hō est asinus negāt.q̄ negata ꝓponiť suū ꝯtradictoꝛiū ꝓ ponēdo negationē toti.s.nō hō est asinus.sit enī illa sua ꝯtradictoꝛia nō hō ē asinus.pȝ ꝙ hec copulatiua est ꝯcedēda ſm illos deus est ⁊ nō hō est asinus.q: extra tp̄s ꝯcederet.⁊ tñ ipa est añs ad illa duo contradictoꝛia de us est.⁊ nullus deus est. ❡ Ex isto sequitur secunda conclusio.pꝛoposita autem ⁊ conces sa ista deus est concedenda est adhuc illa.nō homo est asinus ex responsione.que tamen repugnat sibi.igitur repugnans bene con cesso est concedendum. Tertia etiam conclu sio sequitur.quia stante illo casu hec est pos sibilis homo est asinus.scita esse talis ⁊c̄.

⁊ tamen illa nõ est admittenda. si petatur ad
mitti per signa positionis. qꝛ si admittit illa
homo est asinus cũ toto casu. pono igitur ti-
bi illam. homo est asinus cũ toto casu. ⁊ pro-
pono eãdem qua negata. arguit ꝙ illa ẽ con
cedenda. qꝛ illa est posita ⁊ bene admissa. ⁊
si sic igitur nõ eodez modo rñdendum est ex
tra tp̃s obligationis ⁊ intra. qꝛ extra tp̃s ne-
garet. ⁊ tñ in tpe conceditur vel cedat tp̃s ob
ligationis. Et arguitur ꝙ infra tp̃s illa fuit cõ
cedenda. qꝛ posita ⁊ bene admissa. ⁊ extra tẽ
pus est neganda. igitur responsio nulla. Alie
etiam due conclusiones sequuntur. qꝛ illa est
consequentia simpliciter bona infra tempus
deus est. igitur homo est asinus denominata
a ly si ⁊c. ⁊ antecedens est concedenduz ⁊ cõ
sequens negandum. Item ꝙ nõ eodem mõ
rñdendum est intra tempus ⁊ extra ad ꝓpõ
nem impositam arguit sic. qꝛ ponatur ꝙ ista
homo est asinus. sit ad placitum significatiua
sicut vna ꝓpositio greca. sic ꝙ nõ significat ti
bi latine. ⁊ sit ꝓpositio. nec tu intelligas gre-
cum. dato illo ꝓponitur illa. homo est asinus
si conceditur aut dubitatur peccatur ꝯm illã
responsionem. si negatur cedat tp̃s obligatio
nis. ⁊ arguitur ꝙ in tpe negasti ꝓpositionem
quam nõ intellexisti. igitur male rñdisti. patet
ꝯña. ⁊ arguitur antecedens. qꝛ ista significa-
uit solum grece in tempore vt habet cõcede
re illa responsio ⁊ concedit. ¶ Ideo sequitur
tertia rñsio respondens ad ꝓpões ꝯm ꝙ il
le sibi significãt vel nõ significant. vnde sicut
facta impositione istius vocis bub. vel huius
vocis sor. sit nomen singulare istius hominis
certo homine demonstrato. cõceditur ꝙ iste
homo est bub. aut sor. nõ quia ista sequat ex
illa impositione. sed quia est vera ⁊ imperti-
nens. ita etiam posito ꝙ iste terminus homo
significet vnum asinum conceditur ꝙ asinus
est homo. non quia ista asinus est homo se-
quatur. sed qꝛ est vera. vnde iste consequentie
nõ valent. tu vocaris sor. igitur tu es sor. ca-
piendo illũ terminum sor. mere substantiali-
ter. iste deus est ⁊ homo est asinus cõuertũt
sed deus est. igitur homo est asinus. qꝛ ante-
cedens nunc forte est possibile ⁊ consequens
impossibile. Et addo generaliter ad istam re
sponsionem ꝙ si consequentia sit bona ⁊ for-
malis denominata a ly si ⁊c. et antecedens est
concedendum ꝯñs etiam est concedendum.
¶ Item ꝙ ad propositionem impertinentẽ
concessis. aut negatis. vl' eoꝝ oppositis respõ
dendum est ꝯm sui qualitatem. ⁊ intelligatur
vt dictum est supra. Quibus acceptis. pono
ꝙ omne nesciens se esse a. sit a. deinde propo
no tu es homo. quo concesso qꝛ verum non
repugnans proponitur tu es a. si negat. Con
tra. omne nesciẽs se esse a. est a. tu nescis te eẽ
a. igitur tu es a. si negatur minor. Contra stet
oppositum. s. tu scis te esse a. igitur tu es a.
¶ Ideo forte dicitur negando illam consequẽ
tiam. qꝛ minor est negatiua. ⁊ per hoc non ẽ
forma in darii. ¶ Sed contra. qꝛ sequitur tu
nescis te esse a. igit tu es nesciẽs te eẽ a. tenet
consequentia. qꝛ illud est participiuz alicuius
verbi ⁊ non nisi huius verbi nescio. igitur ⁊c.
¶ Item tenet consequentia ista. sicut hec tu
non curris. igitur tu es non currens tenendo
ly non infinite ita ꝙ illud sit vnum verbum
infinitum non curris. ¶ Item tenet consequẽ
tia illa. consequentia sicut hec ego volo curre-
re. igitur ego sum volens currere. ⁊ tenet con
sequentia vltima ex tertio ethicorum. nec illa
contradicunt tu scis te esse hominem. ⁊ tu ne
scis te esse hominem. tenendo ly non infinite
sicut iste non cõtradicunt. tu curris. et tu non
curris tenendo ly non infinite. quia vtraqꝫ illa
rum est in affirmatiua. ¶ Item illa responsio
non tollit argumentuz. qꝛ si fiat illa forma oẽ
nesciens se esse a. est a. tu es nesciens te esse. a.
igitur tu es. a. si negatur minor. contra tu es
homo. igitur es nesciens te esse a. ⁊ antecedẽs
est concessum. igitur ⁊c. In principio igitur
dicitur ꝙ casus nõ est admittendus. quia ad
huc non intelligitur quid significet ly a. sed tñ
gratia disputationis volo admittere casũ illũ
⁊ volo admisisse. nisi argumenta petant talez
difficultatem. deinde cum ꝓponitur. tu es ho
mo conceditur. ⁊ consequenter conceditur ꝙ
tu es a. si tamen primo ꝓponatur. ꝙ tu es a.
negatur. ⁊ negatur postea ꝙ tu scis homo.
¶ Sed forte cõtra illã rñsionem arguitur. qꝛ
nunqꝫ cõcedenda est illa in casu illo. s. tu es a.
qꝛ cedat tp̃s. ⁊ arguit ꝙ infra tp̃s cõcessisti ꝓ
positionem quã nõ sciuisti esse verã. ⁊ quã nõ
intellexisti. igitur male rñdisti. pꝫ ꝯña ⁊ argui
tur añs. qꝛ predicatum huius quam ꝯcessisti
mihi tibi significabat infra tp̃s. qꝛ nec hoiem

nec asinū.nec aliqd aliud apprehēdebas ꝑ il/
lū terminū. ¶ Sʒ huic forte dī ꝙ iste termi/
nus.a.significauit tibi aliqd.⁊ tñ nihil tibi si/
gnificauit ⁊ apprehēdebas ꝑ.a.aliqd.⁊ nihil
ꝑ a apprehendebas. Sed cōtra ꝑ idē ꝑ hoc
ꝓncipiū grecū on.tu apphēdis aliqd.⁊ nihil
ꝑ ipʒ apprehēdis.⁊ sic qlʒ alter terminus gre
cus pari rōne significat tibi aliqd ⁊ nihil tibi
significat.posito ꝙ de istis terminis aduertas
ꝙ si ꝯcedat ꝯcedēdū est ēt ꝙ tu sis multū sa
piens ⁊ nescis te esse sapiētē. Jō dī ad argu
mentū ꝙ ille casus nō fuit admittendus.si/
cut ꝓbat argumentū.⁊ fuit excusatio facta in
principio ꝙ volebā admisisse casum illū.nisi
argumēta petāt difficultatē ꝺ intellectione.a.
¶ Itē ponat ꝙ predicatū i ista ois hō ē aial
supponat determinate.cuiuslʒ alterius termi
ni manente significatōe.preter hoc ꝙ ly ois
nō ꝯfundat ꝑdicatū confuse tm̄.⁊ significet
illa ꝑpositio ex cōpōne suoꝝ terminoꝝ.dein/
de ꝑponat illa.ois hō est aial.q̄ si cōcedit ar
guit sic.ois hō est aial.⁊ ista sunt oia aialia
demōstratis oibus aialib⁹.igit ois hō est il
lud aial.vel ois hō est illud aial.⁊ sic de alijs
ꝯñs est falsum.⁊ illa ꝯña est bona.q: ly aial
supponit determinate.sub quo licʒ descendē
ad oia sua supposita cū debito medio disiun
ctiue.igit añs est falsum.⁊ nō ꝓ scđa pte.igi
tur ꝓ prima pte. ¶ Uel breuius arguit.con/
cesso ꝑmo.illā i tpe obligatōis ccdat tp̄s obli
gationis. Et arguit in tpe cōcessisti illā falsaʒ
nō sequentem.igit male rñdisti. Jō si primo
negatur ista.ois hō est aial.arguitur sic.iste
hō est aial.⁊ iste hō est aial.⁊ sic de singulis
⁊ isti sunt oēs hoies.igitur ois hō est aial.il/
la ꝯña pʒ a singularibus ad suā vniuersaleʒ
cū debito medio.⁊ añs est veꝝ.igitur ⁊ ꝯñs
Itē hō est aial.⁊ nihil est hō non aial.igitur
omnis hō est aial.ꝯña pʒ a copulatiua expo/
nente ad suā expositā.⁊ añs est veꝝ.igitur ⁊
ꝯñs.⁊ nō est repugnās qđ negas.ergo ma/
le rñdes. Ideo dī in principio qñ ponitur il/
la ois hō est aial.negando illā.⁊ negat ista
ꝯña.iste hō est aial.⁊ iste hō est aial.⁊ sic de
singulis.⁊ isti sunt oēs hoies.igitur ois hō ē
aial.nec illa regula a singularibus ad suā vni
uersalē valet ꝯña est vniuersalis.⁊ vnus de
casibus in quibus fallit est qñ predicatū sup
ponit cōiter nō cōfuse.⁊ si querat que vni/
uersalis sequitur ex illis singularibus cuʒ illo
debito medio. Dī ꝙ illa questio est multum
impertinens.dicitur tñ ꝙ multe sunt vniuersa
les que sequūtur ex illis singularibus cum il/
lo medio.q: ex illis singularibus sequitur ꝙ
ois hō est ens.⁊ ꝙ ois hō est substātia.⁊ ꝙ
ois hō sit ipemet. Et sicut dictum est de ista.
ois homo est aial in casu illo.ita dicenduʒ est
de ista aliquis homo ē aial.⁊ quilibet homo
est ille.posito ꝙ ly ille supponat determinate
vnde scđa eius pars copulatiue est falsa.⁊ tñ
quelibet singularis illius vniuersalis est vera
q: quelibet singularis illius diuisim capta est
vera cū prima parte.⁊ sequitur bene.queli/
bet singularis illius diuisiʒ capta est vera.igi
tur quelibet singularis istius est vera. Iteʒ si
quelibet singularis illius diuisim capta est ve
ra.habeat igitur illa vniuersalis quilibet hō
est ille.supposita tria ⁊ tres singulares puta
a.b.c.tunc.a.est vera cum prima parte diui
sim.⁊.b.vera cum prima parte diuisiʒ.⁊ ēt
c.est vera.cum prima parte diuisim.sed q̄t/
tuor vera diuisim capta.vel quecunqʒ non
cōponunt copulatiuā falsam significanteʒ ex
compositione illoꝝ.q: verum nunq̄ʒ repu/
gnat vero.igitur illa copulatiua facta ex illis
singularibus cum prima parte erit vera.po/
no enim ꝙ ita significent ille singulares dum
sunt coniuncte cum illa particulari sicut signi
ficabant cum illa.alr̄ enim iam non essent:vel
ante non fuissent singulares illius. Et sicut di
ctum est de illa copulatiua aliquis homo est.
⁊ quilibet homo est ille.ita dicendum est de
illa aliquid est.⁊ nihil ē illud.dato ꝙ ly illud
supponat determinate.⁊ tunc sequitur ꝙ il
la est falsa pro secūdaꝫ parte.neqʒ scđa pars
sequitur ex singularibus.quaꝝ quelibet ē ve
ra cū prima parte. Sed ad secundā formam
dī negando illā ꝯñam.hō est aial.⁊ nihil est
hō nō aial.igit ois hō est aial.⁊ negat ꝙ il/
la sit copulatiua exponens illā. Et si q̄ratur q̄
sit copulatiua exponens illā. Dicit ꝙ illa pōt
poni per hunc modū.hō est aial.⁊ nihil est
aial quin illud sit ois hō igitur ois hō est aial
¶ Et si iteꝝ arguitur ꝙ ista vocalis sit vera.
ois hō est aial.q: mentalis cui illa subordina
tur est vera.igitur ista est vera.q: ista men/
talis est vera.ois hō est aial cui subordinatur
ista. Dicitur ꝙ illa vocalis nō subordinatur

illi. sed isti aĩal oĩs hõ ẽ. intelligendo tñ ly aĩal
a parte predicati. ⁊ ly hõ a ꝑte subi. ¶ Item
ponat̃ ꝙ predicatũ illius. nullus hõ est aĩal.
stet determinate. cuiuslz alterius termini si-
gnificatione remanente ⁊ illa ꝓpõne signifi-
cãte ex cõpõne suoꝝ terminoꝝ. deinde ꝓpo
nit̃ nullus hõ est aĩal. si negas. negas veꝝ nõ
repugnãs. igit̃ male rñdes. hec ↄña pz. ⁊ ar
guit̃ añs. qꝛ bñ seqtur. nullus hõ est illud aĩal
vel nullus hõ est illud aĩal. ⁊ illa sunt oĩa aĩa-
lia. igit̃ nullus hõ est aĩal. ↄña pz a descensu
termini ad eius ascensum. Itẽ illa significat
oĩno sicut illa aĩal nullus hõ est. sed hec est ve
ra. igit̃ ⁊ illa. Iõ forte cõcedit̃ illa. nullus hõ
est aĩal. Sz ↄtra. aliqs hõ est aĩal. igit̃ nõ nul
lus hõ est aĩal. tz ↄña ab vno eqpollẽti ad ali
ud. qꝛ ly aliqs. ⁊ nõ nullus equiualent. Item
cõtraria illius est vera. s. quilibet hõ est aĩal.
igitur illa nõ est vera nullus hõ ẽ animal vel
sequitur ꝙ duo ↄtraria sunt vera. Itẽ si nul-
lus hõ est aĩal. igit̃ aliquis hõ non est aĩal. tz
ↄña ab vniuersali ad particularẽ ⁊ ex alia ꝑte
qlibet hõ est aĩal. igit̃ cõtradictio. Itẽ si ali-
quis hõ nõ est aĩal. igit̃ nõ qlibet hõ est aĩal
tz ↄña ab equipollẽti ad aliud. Sz pro isto dr̃
admisso casu ↄcedendo illã nullus hõ est aĩal
⁊ cũ arguit̃ ꝙ aliqs hõ est aĩal. igitur nõ nul
lus hõ est aĩal. Dr̃ negando ↄñaz. ¶ Et cuz
arguitur ꝙ illa est bona. qꝛ est ab vno eqpol
lenti ad reliquũ. Dr̃ ꝙ ly aliquis. ⁊ nõ nul-
lus nõ equipollent. nisi vtriusqꝫ termini re-
maneat vis sua. sed nõ remanet vtriusqꝫ ter
mini vis sua. qꝛ vis istius termini nullus est
distribuere terminũ cõez supponentẽ rectuz
ab eodẽ verbo. sequente in eadẽ cathegorica.
sed non sic est in illo casu. igitur ⁊c̃. Et ꝑ hoc
etiã dr̃ ꝙ iste nõ ↄtradicunt. aliqs hõ est aĩal
⁊ nullus hõ ẽ aĩal. dato illo casu. sed ista nul-
lus hõ est aĩal. nõ nullus hõ est aĩal. nec iste
sunt cõtrarie. nullus hõ est aĩal. quilz hõ est
aĩal. sed iste nullus hõ est aĩal. ⁊ quilibet hõ
omne aĩal est. ⁊ negat̃ illa ↄña. nullus hõ est
aĩal. igit̃ aliquis hõ nõ est aĩal. sed sequit̃ so-
lũ ex illa data illius termini significatione ꝙ
aliquis hõ aliqd aĩal nõ est. Et sicut dictũ est
de istis. ita dicendũ est de istis relatiuis. Si
ponat̃ ꝙ in scd̃a ꝑte illius aliquod aĩal est. ⁊
nullus hõ est id. ly id supponat cõiter nõ di
stributiue. ꝙ ille nõ ↄtradicunt aliquis hõ ẽ
id. ⁊ nullus hõ est id. cũ vtraqꝫ sit vera. dato
ꝙ in vtraqꝫ supponat determinate. qꝛ illa si-
gnificatione data ille ↄuertunt̃ aliquid est. ⁊
nullus hõ est illud ⁊ aliquid est. ⁊ id nullus
hõ est. Unde credendũ est ꝙ nõ põt bene cõ
tradictoriũ vnius propositionis cathegorice
signari. nisi terminus in vno eoꝝ cõiter ⁊ di
siunctiue vel disiunctim supponens in alio co
pulatiue supponat. neqꝫ valet ↄña illa retẽta
illa significatione ⁊ relatione illius termini id
aliquis hõ est illud seu id. igit̃ nõ nullus hõ
est id. Sed de hoc amplius dictũ est. Itẽ po
natur ꝙ subm̃ in ista. aliqs hõ est quilibz hõ
supponat cõfuse tm̃. manente cuiuslz alterius
termini significatione ⁊ significante illa pro-
positione ex cõpositione suoꝝ terminoꝝ ⁊c̃.
Deinde ꝓponit̃ illa. aliquis hõ est quilz hõ.
q̃ si negat̃ arguitur sic. qlz hõ aliqs hõ ẽ. igit̃
aliquis hõ quilibet hõ est. ↄña pz. qꝛ ille cõ-
uertuntur cũ oẽs termini eaꝝ cõuertant̃. ⁊ ꝓ
eisdẽ ⁊ eodẽ mõ supponant. Iõ forte dr̃ con
cedendo illã. ¶ Sed cõtra nõ aliquis hõ est
qlibet hõ. qꝛ nec ille hõ est qlz hõ. nec ille. ⁊
sic de singulis. ⁊ isti sunt oẽs hoies. igitur nõ
aliquis hõ est qlibet hõ. qd̃ est oppositũ con
cessis. ↄña pz. Itẽ si aliquis hõ est quilibz hõ
igitur aliquod aĩal est quilz hõ. ↄña pz ↄtra-
dictorium ↄñtis repugnat añti. Ista. n. repu
gnant aliquis hõ est qlibet hõ. ⁊ nullũ aĩal ẽ
qlibet hõ. Itez si aliquis hõ est qlibet hõ. ⁊
isti sunt oẽs hoies. igitur ille vel ille. ⁊ sic de
alijs est quilibet hõ. ↄña pz. qꝛ ille terminus
hõ supponitur. cõfuse tm̃ in illa. aliquis hõ ẽ
quilibet hõ ꝑ positũ. ⁊ sequit̃ iste vel ille hõ
⁊ sic de alijs est. quilz hõ. igitur istud vel illud
aĩal. ⁊ sic de alijs est quilibet hõ. quo dato se
quit̃. ꝙ aliquod aĩal est qlibet hõ tanqꝫ ab in
feriori ad suũ superius. ↄñs falsum vt prius.
Iõ dr̃ in principio admittendo casum. ⁊ ne
go illã propositionẽ aliqs hõ est qlibet hõ. ⁊
negat̃ ista ↄña quilibet hõ aliqs hõ ẽ. igitur
aliquis hõ est qlibet hõ. Unde lz in ista ali-
qs hõ est qlibet hõ. ly hõ supponat ↄfuse tm̃
tñ qꝛ ex ipa sequitur falsum. vt ꝙ hõ est oĩs
hõ. ideo est neganda. ita etiã hec est neganda
semꝑ hõ oĩs hõ est. qꝛ ex illa sequitur ꝙ ali-
qñ hõ. oĩs hõ est. ⁊ hec est concedẽda semꝑ
oĩs hõ. hõ est. qꝫuis termini pro eisdem ⁊ eo
dẽ modo supponant. ⁊ termini vnius corre-

ſpondentis cū terminis alterius cōuertātur.
Et ꝑ hoc pꝫ.a.⁊.b.propoſitiones eſſe ſimiľ
quantitatis ⁊ qualitatis.⁊ ſuba ⁊ predicata
⁊ copulas conuerti.⁊ ꝓ eiſdē ⁊ eodē modo
ſupponere.⁊ ſignificata eſſe cōuertibilia illaꝝ
propoſitionū ſignificantiū.ex cōpoſitione il/
loꝝ terminoꝝ adequate.⁊ vnā eſſe neceſſariā
⁊ aliā impoſſibilē.Ultra.n.illa oīa requirit̄
oīno ſimilis ordo terminoꝝ.Ad aliā etiā for/
mā dr̄ negando.ſicut nō ſequitur promitto
tibi iſtū vel iſtū denariū tibi ꝓmitto.Itē po
nat̄ ꝙ iſte ꝯuertāt̄.deꝰ eſt.nullus deꝰ ē vna
illaꝝ ſignificāte ꝓmarie.ſicut ſolet ſignificare
primarie.puta ꝙ deus eſt vel ꝙ nullus deꝰ
eſt.deinde proponitur deus eſt.q̄ conceſſa.
q: vera nō repugnans proponitur nullus de
us eſt.Si cōceditur cōtra illa eſt impꝫtinens
q̄ extra tp̄s negaret̄.igitur ⁊ nunc eſt negā/
da.pꝫ ꝯn̄a.⁊ arguitur an̄s.q: nō ſeqtur illa
cōuertunt̄ deꝰ eſt.⁊ nullus deus eſt.ſed deꝰ
eſt.igitur nullus deus eſt.q: extra tp̄s illa cō
ſequētia nō erat bona.q: an̄s fuiſſet poſſibile
⁊ ꝯn̄s īpoſſibile.⁊ caſus nō facit ad ꝯn̄aꝫ igi
tur ⁊ nunc nō eſt bona.¶ Iō forte dr̄ ꝙ illa
ꝯn̄a nō eſt bona.Cōtra ꝯn̄s ſequit̄ ex ſecūda
parte an̄tis.igit̄ illa ꝯn̄a eſt bona.pꝫ ꝯn̄a.⁊
an̄s arguit̄.q: ille cōuertunt̄ deus eſt.⁊ nul
lus deus eſt.Itē ex tibi dubio illa duo nō cō
uertuntur.igit̄ illa nō eſt a te concedēda.nul
lus deus eſt.pꝫ ꝯn̄a ⁊ arguit̄ an̄s.q: ex tibi
dubioꝰtu admiſiſti īpoſſibile.q: forte demon
ſtrant̄.iſte due mētales.deus eſt.nullus deꝰ
eſt.q̄ inuicē ꝯuerti nō pn̄t.Item vna illaꝝ ꝓ
poſitionū eſt affirmatiua.⁊ alia negatiua.igi
tur ille nō ꝯuertunt̄.pꝫ ꝯn̄a ⁊ maior.ſed mi
nor arguit̄.q: illa.nullus deus eſt.eſt vna ꝓ
poſitio cuius verbū principale negat̄ igit̄ illa
eſt negatiua.Iō dr̄ i principio admittēdo ca
ſuꝫ ⁊ ꝯcedit̄ illa.deus eſt.deinde ꝯcedit̄ illa
nullus deus eſt.⁊ ſi variaretur ordo ꝓponē
di negaretur vtraqꝫ.¶ Et ad formā cū ar/
guitur.dr̄ negando illā ꝺ forma.ſed negatur
eius an̄s.illa.n.nō eſt īptinēs.ſed ſequens ex
ꝯceſſo.⁊ ꝯcedit̄ ꝙ illa ē bona ꝯn̄a.ille cōuer
tunt̄ deꝰ eſt.⁊ nullus deuſ eſt.ſed deus eſt
igitur nullus deus eſt.q: iā veꝝ eſt ꝙ ꝯn̄s ē
neceſſariū.Et cū arguit̄ ꝙ nō.q: ante caſuꝫ
illa ꝯn̄a nō valebat.ſed caſus non facit conſe
quentiam.igitur ſequit̄ ꝙ ⁊ nunc illa conſe/
quentia non valet.dicitur ꝙ ſic.⁊.precipue
caſus de impoſitione qualis eſt iſte.¶ Ad ali
am formam dicitur ꝙ apud illum qui pone/
ret etiam ꝙ mentalia vltra id quod natura/
liter ſignificant poſſunt ad placitum ſignifica
re.ꝙ caſus non eſt impoſſibilis.ſed apud il/
lum qui poneret ꝙ mentales non poſſunt ad
placitum ſignificare.vltra id qꝺ naturaliter
ſignificāt.debet reſpondens certificari que ꝓ
poſitiones demonſtrentur per ly iſte.¶ Ad
aliam formam dicitur negando conſequēti/
am.ſcilicet principalis copula iſtius propoſi
tionis eſt negata.igitur iſta ē negatiua.ſic eti/
am pars iſtius propoſitionis nullus deus eſt
eſſet negatiua.ſed bene ſequitur iſta eſt pro/
poſitio cathegorica ⁊ principalis copula hu/
ius negatur per ſignum qꝺ eſt pars iſtius.⁊
iſta adequate ſignificat ex compoſitione ter/
minorum.igitur iſta eſt negatiua.qꝺ eſt ne/
gandum in illo caſu conceſſo antecedente il/
lius conſequentie.¶ Item ponatur ꝙ buff.
ſit dictio biſſillaba.ſi negatur caſus.contra
poſſibile eſt.ꝙ bub ſit dictio monoſillaba.igi
tur poſſibile eſt ꝙ bub ſit dictio biſillaba.pa
tet conſequentia.quia non ſtat contradictori/
um conſequentis cum antecedēte.vel cedat
tempus obligationis.⁊ arguitur ꝙ in tem/
pore negaſti.qꝺ non intellexiſti.igitur male
reſpondiſti.quia in tempore non fuit iſta pro
poſitio.bub.eſt dictio biſillaba.cuꝫ id qꝺ po
nitur pro ſubo illius verbi eſt.nō ſit.nec erat
ꝑs oīonis.igit̄ n̄ reddebat ſuppoſitū illi ver
bo eſt.alr̄.n.nō poſſet dari vox litterata.q̄ n̄
eēt ꝑſ oīonis.q: ſi proferatur babu adhuc.i.
pars oīonis vt ſeqt̄ ex rn̄ſione.q: ſtati iſta ē
ꝓpō babu ē vox biſillaba.Iō dr̄ i principio
nō admittēdo caſuꝫ donec ſciat rn̄dēs qd illa
vox bub.debeat ſibi ſignificare.⁊ ita ꝺ aiјs.
¶ Itē ponatur ꝙ omne an̄s alicuiꝰ ꝯſequē/
tie.⁊ oppoſitum conſequentis eiuſdem ſint
ſimilia.⁊ omne conſequens.⁊ oppoſituꝫ an
tecedentis eiuſdem ſint ſimilia.⁊ ſint gratia
argumēti.iſte due ꝯn̄ie hō eſt.igitur riſibile
eſt nō hō eſt.igit̄ nullū riſibile eſt.⁊ ſignificēt
ille ex cōpoſitione ſuoꝝ terminoꝝ.deīde ꝓpo/
nit̄ hō ē.quo ꝯceſſo ꝓponit̄ nullū riſibile ē.ſi
ꝯcedit̄ cedat tp̄s.⁊ arguit̄.tu ꝯceſſiſti repu/
gnās conceſſo in tpe.igitur male reſpondiſti.
¶ Itē proponitur hec eſt vera hō eſt.q̄ ꝯceſ

sa q: vera nõ repugnans ꝓponit̃ hec est vera. nullũ risibile est. qua cõcessa tũc sic. hec est vera homo est. ⁊ hec est vera nullũ risibile ē ⁊ iste adequate significãt ẜm primarias significationes. igit̃ homo est ⁊ nullũ risibile est. Et si forte negat̃ illa ꝓpõ homo est. ꝓponit̃ illa est falsa. qua cõcessa ꝓponit̃ hec est falsa nullũ risibile est. q̇bus concessis ꝓponit̃. he sunt vere risibile est. nõ homo est. q̄ cõtradicunt primis. qua ꝯcessa arguit̃ sic. iste sunt vere risibile est. nõ hõ est adequate ⁊ primarie significãtes ⁊c. igit̃ risibile est ⁊ non hõ est. Ideo dr̃ in pricipio admisso casu cõcedendo illã hõ est cũ ꝓponit̃. ⁊ negat̃ illa nullũ risibile est. ⁊ cũ ꝓponit̃ illa est vera hõ est. cõceditur. ⁊ cõceditur ꝙ illa est falsa nullũ risibile ē ⁊ cũ arguitur illa est vera hõ est. que est añs igit̃ ⁊ ꝯñs eius est verum. s. risibile est. ⁊ vltra arguitur oẽ añs alicuius ꝯñe ⁊ oppositũ ꝯñtis eiusdẽ sunt similia. sed iste homo est ⁊ nullum risibile est. sũt añs ⁊ oppositũ ꝯñtis eiusdem ꝯñtie. igitur ista sunt similia. sed illa est vera homo est. igitur ⁊ illa nullũ risibile ē ⁊ ex alia ꝑte illa est vera risibile est. igitur duo cõtradictoria sunt simul vera. Ideo huic dr̃ negando illã ꝯñam. sed oportet minorem sic sumi. ille due sunt vere hõ est. ⁊ nullũ risibile est. ⁊ illa adequate significant ꝙ homo est ⁊ nullũ risibile est. igit̃ homo est ⁊ nullũ risibile est. sed negat̃ ꝙ ista sit p̂maria significatio tanq̃ repugnans. si tñ in casu illo adderet̃ ꝙ ille ꝯñe eẽnt adequate significantes ex cõpositione suoꝝ terminoꝝ ⁊ ꝙ illa homo adequate significaret hoiem esse ⁊ illa nullũ risibile est adequate significaret nullum risibile esse. negandus est casus.

De depositione.

s

Ed nunc dicamus ꝙ licita depositio est obligatio q̄ obligatur rñdens ad negandũ sibi depositam ꝓpõnem. ⁊ quodlibet añs ad illam. Ex descriptione pꝫ. primo ꝙ deposita. ⁊ bñ admissa aliqua disiunctiua. ⁊ ꝓposita aliqua eius ꝑte principali ipsa ē neganda. deposita tñ copulatiua. ⁊ bene admissa nõ continue quelibet eius pars est negãda De qua primo depono tibi illam. alique propositiones nõ sũt vere. ⁊ significet illa adequate ꝙ aliq̃ ꝓpõnes ñ sunt vere. deinde ꝓpono illã alique ꝓpõnes nõ sunt vere. qua negata q: deposita. ꝓponitur oẽs propositiones non sunt vere diuisiue sumẽdo. qua cõcessa. q: cõtradictorium depositi. ꝓponitur etiã quelibet ꝓpositio est vera. qua cõcessa. tanq̃ sequente q: bene seqtur. oẽs ꝓpositiones sunt vere diuisiue. igitur quelibet ꝓpositio est vera. ¶ Et arguit̃ sic vltra. quelibet ꝓpositio est vera. ⁊ illa est ꝓpõ. alique ꝓpositiones nõ sunt vere igitur illa est vera. ⁊ vltra illa est vera. ⁊ illa adequate significat ꝙ alique ꝓpositiones non sunt vere. igitur alique ꝓpositiones nõ sunt vere. ⁊ ex alia ꝑte oẽs ꝓpositiones sunt vere igitur cõtradictio. Ideo dr̃ in principio non admittendo casũ repugnat. n. ꝙ oẽs propositiones sint vere diuisiue. ⁊ ꝙ illa. alique propositiones nõ sunt vere adequate significet ꝙ alique propositiones nõ sunt vere. Uerũtamen nõ valet ꝯña illa. oẽs ꝓpositiones sũt vere collectiue sumendo. igit̃ quelibet ꝓpositio est vera. q: stat ꝙ oẽs propositiones sũt vere collectiue. ⁊ ꝙ aliqua sit impossibilis. ⁊ ꝙ oẽs sint false collectiue sumẽdo. ⁊ ꝙ aliqua sit necessaria. vt posito ꝙ iste sint oẽs ꝓpõnes collectiue. deus est nullus hõ est asinus. sic primarie significantes. tũc q: ille ambe sunt vere. ⁊ ille sunt oẽs ꝓpõnes collectiue. igitur oẽs ꝓpositiones collectiue sunt vere. ⁊ tñ aliqua est impossibilis puta ꝑs illius. s. illa homo est asinus que est ꝑs illius nullus homo est asinus. Et si ex illo ar̃. ꝙ illa ꝓpõ. nullus hõ ē asinus ē ꝓpositio necessaria ⁊ impossibilis cõcedit̃ de copulato extremo. ¶ Sed forte arguit̃ remouẽdo illã ꝑticulã. s. q: ista. alique ꝓpõnes nõ sũt vere adequate significet ꝙ alique ꝓpõnes nõ sũt vere. ⁊ deponat̃ simpliciter ista. alique ꝓpõnes nõ sunt vere. ⁊ sit a. ꝓpõ vna. quecunq̃ sit nõ curo. que significet principaliter ꝙ aliq̃ ꝓpõnes nõ sunt vere. Et ar̃ sic. a. ꝓpõ est vera. ⁊. a. ꝓpõ significat adequate ꝙ alique propositiones nõ sũt vere. igit̃ alique ꝓpõnes ñ sunt vere. ⁊ ꝓbatur ꝙ. a. est verũ. sicut prius arguebat̃ de illa. alique ꝓpõnes nõ sũt vere q: quelibet ꝓpõ est vera. Sed huic dr̃ negãdo istum ẜm casum. sicut primũ. ¶ Sed forte cõtra ar̃. deponẽdo illam. alique ꝓpõnes nõ sũt vere ⁊ ponẽdo illã oẽs ꝓpõnes sũt vere diuisiue. que est ꝯtradictoria p̃me adeq̃te

significans.sic.s.ꝙ oẽs ꝓpositiones sũt vere
Sed huic dr̄ adhuc nõ admittẽdo istuʒ casũ
q: est impl'is. ¶ Item depono tibi ꝙ ꝓposi/
tiones tã ad inuicẽ repugnãtes.q̃ꝫ que nõ sũt
repugnãtes.nõ sunt sil'es.⁊ ꝙ illa ꝓpositio
aliqua propositio est sibi sil'is significet adeq̃
te ꝙ aliqua ꝓpositio est sibi similis. Deinde
propono oẽs ꝓpositiones sunt similes diuisi
ue.que q: cõtradictoria depositi cõcedenda ẽ
Deinde ꝓponitur quelibet ꝓpositio cuilibet
propositioni est similis.que q: sequens est ⁊
cõcedẽda. Deinde ꝓponit̃.oẽs ꝓpositiões
sunt false.si negat̃.Cõtra oẽs propositiones
sunt similes.⁊ alique ꝓpõnes sunt repugnã
tes.igit̃ oẽs ꝓpositiones sunt false.⁊ tenet cõ
sequẽtia illa.q: verũ nõ repugnat vero. Dei
de proponit̃.alique propositiones nõ sũt fal/
se.si negat̃.Contra.aliqua ꝓpositio est vera
igitur alique propositiones non sunt false di
uisim.patʒ ꝯña ⁊ arguitur añs.q: hec propõ
est vera.aliqua ꝓpositio est sibi similis. q: ali
qua ꝓpõ est sibi similis.⁊ ista adequate signi
ficat ꝙ aliqua ꝓpõ est sibi similis.igitur ista ẽ
vera. Ideo dicit̃ in principio nõ admittendo
casum. Pro quo est notandũ ꝙ cum depo/
nitur aliqua ꝓpõ pro faciliori responsiõe ha/
benda.imaginet̃ rñdens ꝙ sibi ponat̃ cõtra
dictorium depositi.nec aduertat ad aliud.nisi
ad ꝓpositioneʒ quã imaginatur esse sibi posi
tam. Ideo imaginãdum est cũ deponit̃ illa
ꝙ ꝓpositiones.tam inuicem repugnantes q̃ꝫ
nõ repugnantes nõ sunt sil'es.⁊ ponit̃ ꝙ hec
aliqua ꝓpositio ẽ sibi similis.adequate signifi
cet ꝙ aliqua ꝓpõ est sibi sil'is ꝙ hec copulati
ua ponatur omnes ꝓpositiones tam inuiceʒ
repugnantes.q̃ꝫ nõ repugnantes sunt inuiceʒ
similes.⁊ hec propositio. aliqua ꝓpositio est
sibi similis.significet adequate ꝙ aliqua ꝓpo
sitio est sibi sil'is.⁊ pʒ ꝙ illa copulatiua est im
possibilis.q: ex prima parte sequitur ꝙ oẽs
ꝓpositiones sunt false.q: bene sequitur oẽs
propositiones sunt similes.⁊ alique inuiceʒ re
pugnant.igitur omnes propõnes sunt false ⁊
ex alia parte sequitur ꝙ aliqua ꝓpõ est ve/
ra.igitur alique propõnes non sunt false. et
antecedens illius consequentie sequitur ex ca
su.ideo ex illo casu sequitur contradictio.ideo
non est admittendus. ¶ Sed forte non ponẽ
do secundam particulam deponitur illa soluʒ
tam propositiones inuicem repugnantes.q̃ꝫ
non repugnantes non sunt similes. quo ad/
misso proponitur deus est.que si conceditur
arguitur sic.tu cõcedis istaʒ.⁊ ista ẽ falsa. nec
est sequens.igitur male ⁊c. ¶ Sed forte dici
tur concedendo primam partem antecedẽtis
propositam. Deinde proponitur secunda. q̃
si negatur arguitur sic.illa est propositio ⁊ nõ
est falsa.igitur est vera.igitur alique propõ/
nes non sunt false.⁊ ex alia parte omnes pro
positiones sunt false.vt sequitur ex contradi/
ctorio depositi.igitur contradictio. ¶ Item
etiam arguitur si forte negatur ꝙ illa non est
sequens. Si forte dicitur ꝙ illa est sequẽs q:
necessaria.ideo dicitur admisso illo secũdo ca
su concedendo illã deus est. Et cum proponi
tur.tu concedis illaʒ ⁊ illa est falsa nõ seqnẽs
igitur male respõdes.cõceditur ꝯña.neqꝫ di
catur ad añs neqꝫ ad aliquam eius partem
nisi ſm ꝙ ꝓponunt̃ ꝓpõnes per ordinem.
q: si primo ꝓponitur prima pars añtis cõce
ditur.⁊ conceditur etiam ſcd̃a ſcd̃o loco pro
posita. Deinde si postponatur ꝯñs negetur
ipsum quo negato.negetur alia pars antece/
dentis.⁊ conceditur ꝙ illa est sequens nõ ta
men q: necessaria.q: hoc repugnat.⁊ conce
denduʒ ẽ ꝙ est falsa tanq̃ꝫ sequens. ¶ Item
depono ꝙ alique ꝓpõnes tres vel quattuor
non sint dissimiles. quo admisso proponitur
omnes tres aut quattuor propositiones sunt
dissimiles.quo concesso q̃: oppositum depo
siti arguitur.sic omnes tres vel quattuor ꝓ/
positiones diuisim sunt dissimiles. sed.a.b.c.
.d.sũt quattuor ꝓpositiones gratia argumẽ/
ti.igitur.a.b.c.d.sunt dissimiles proposiones
Et appello dissimiles propositiones quarũ
vna est vera.⁊ alia non est vera. Similes ve
ro quarum vtraqꝫ est vera vel vtraqʒ est fal
sa consequens aũt est impossibile. q: vel oẽs
ille sunt vere vel omnes ille sunt false.vl' due
sunt vere.⁊ due false.vel tres false ⁊ vna ve
ra.vel econtra. Sed siue sic siue sic. sequitur
ꝙ non oẽs propositiões sũt dissimiles in illo
casu.immo in nullo casu non plures q̃ꝫ due
possunt esse propositiones dissimiles ad inui/
cem.sic ꝙ quelibet cuilibet alteri sit dissimilis
Ideo dicitur in principio non admittẽdo ca/
sum. Admittatur tamen casus remota illa ꝑ
ticula tres vel quattuor. Deinde proponat̃

ille inuicez contradicunt. rex sedet. nullus rex sedet. deus est. nullus deus est. si conceditur tunc sequitur ꝙ alique nō sunt dissimiles. q2 seqtur ꝙ illarum due sunt false. ⁊ due vere. si negatur ꝓponitur alique illarum quattuor contradicūt. si conceditur adhuc seqtur ꝙ alique ꝓpositiones non sunt dissimiles si negatr̃ ꝓponitur ille due contradicūt deus est. nullus deus est. Si conceditur arguitr̃ sic. ꝙ tres ꝓpositiones sūt. q2 illa deus est. ⁊ nullus deus est. ⁊ iterum illa deus est. que est pars illius. nullus deus est. ⁊ per ꝯñs alique ꝓpositiones nō sunt dissimiles. q2 bene sequitr̃ tres ꝓpositiones sunt. igitur alique ꝓpositiones non sunt dissimiles. ¶ Item in illo casu cōcesso ꝙ ille ꝯtradicūt. deus est. nullus de9 est. ꝓponitur. tu es obligatus ad istam alique propositiones non sunt dissimiles. ¶ Si conceditur arguitur ꝙ tres propositiones sunt ⁊ per consequens alique propositiones nō sūt dissimiles. ideo dicitr̃ admisso casu cōcedendo ꝙ ille contradicūt. deus est. nullus deus est.

¶ Et cum arguitur ꝙ tres ꝓpositiones sunt q2 illa deus est. ⁊ illa nullus deus est. ⁊ ēt illa deus est. que est pars eius est propositio. negatur ꝙ pars eius sit propositio tanq̄3 repugnans. Et si ꝓponeretr̃ in illo casu. hec est vera iste contradicunt deus est. nullus deus est negatur tanq̄3 repugnans. Et si proponatur hec est oīo. ille contradicūt deus est ⁊ nullus deus est. ꝯceditur. ⁊ negatur ꝙ sit ꝓpositio tā q̄3 repugnās. ¶ Et tūc ad aliud argumentū cum proponitur. concesso ꝙ ille contradicūt deus est. nullus deus ē. ꝙ tu es obligatus ad illam alique ꝓpositiones non sunt dissimiles negatur tanq̄3 repugnans concessis ⁊c.

¶ Expliciunt obligationes.

¶ Incipiunt insolubilia.

I N difficultatibus aūt ꝓpōnu3 quas isolubiles vocāt dixerūt aliqui ꝙ oīs ꝓpositio insolubilis significat se esse verā. ⁊ se esse falsam. Oīs enim ꝓpositio cathegorica significat se esse veram. q2 oīs ꝓpositio cathegorica significat idem esse vel non esse. ꝓ quo supponit subm ⁊ predicatu3. ⁊ esse idem vel non esse idem pro quo supponit subm ⁊ predicatum est ꝓpōnem affirmatiua3. vel negatiuam esse veram. igitur oīs propositio affirmatiua vel negatiua chathegorica significat se eē verā. vt dicūt. ⁊ q2 oīs ꝓpō isolubilr̃ se significat. iō oīs ꝓpō isolubilr̃ significat se esse verā. ⁊ se eē falsā. Itē addūt ꝙ ꝓpō vā est q̄ q̄lrcūq3 significat ita ē. ⁊ falsa ē q̄ nō q̄litercūq3 significat ita est. Et ꝓpō impolis est que nō qualitercūq3 significat. ita pōt esse. Et possibilis est que q̄litercūq3 significat. ita pōt eē ⁊ similiter de necessaria ⁊c. ¶ Sed cōtra istā positionem arguitur. capiendo vnum qd̄ ipi p̄supponūt. s. ꝙ dando ꝯtradictorium ꝓpositionis insolubilis p̄ponenda ē negatio aduerbialis negatiue tēta. aut preposita auferenda. quo accepto ex ista positione seqtur primo ꝙ propositio nō polis contradicit contingenti. ¶ Item ꝙ oīs ꝓpositio insolubilis implicat contradictionem. ¶ Ite3 ꝙ ista ꝓpositio mere negatiua. nō aliqua ꝓpositio est. implicat contradictionem. ¶ Item ꝙ due subcontrarie sunt simul false. ⁊ ꝑ ꝯñs duo ꝯtraria vera in terminis simplicibus. ¶ Item ⁊ qnto ꝙ duo contradictoria sunt simul falsa. ¶ Iste cōclusiones sunt impossibiles. quas tñ arguitur ex illa positione sequi. q2 capiatr̃ ista ꝓpositio. aliqua propō est vera que est ꝯtingens. vt notum est. ⁊ q2 se verificat. ideo sua ꝯtradictoria que est ista. nō aliqua propositio est vera se falsificat. ⁊ per consequens significat nō aliquam ꝓpositionem esse veram. ⁊ hanc esse ipsamet demonstrata. ⁊ non sic pōt esse. igitr̃ ipsa est ꝓpositio que nō qualitercūq3 significat potest ita esse. igitur ipsa est impossibilis. tenet ꝯsequentia ex datis ab illa positione. ⁊ ista contradicit illi contingenti aliqua ꝓpositio est vera. igitur aliqua propositio possibilis cōtradicit ꝯtingenti. qd̄ fuit ꝓbandum. Ex illo sequitur secunda conclusio. s. ꝙ omnis propositio insolubilis īplicat cōtradictionem. īplicat enim ꝙ non aliqua propō est vera ⁊ ꝙ hec sit vera. vnde datis illis modis loquendi seqtur ꝙ ista consequentia sit bona non aliqua ꝓpositio est vera. igitur non aliqua ꝓpositio ē vera ⁊ ista est vera. illa demonstrata. q2 cum añs sit impolē vt probatum est nō stat oppositum ꝯñtis istius ꝯñtie cū añte eiusde3. ⁊ q2 ex ꝯñte istius ꝯñtie sequitr̃ ꝯtradictio. ideo ex añte illo qd̄ est mere negatiuū seqtur illa contradictio. ⁊ ꝑ ꝯñs ex illa mere negatiua non

aliqua ꝓpō est vera. sequitur illa affirmatiua .s. nō aliqua ꝓpō est vera. ⁊ hec est vera ipa met demonstrata. ¶ Item arguitur quarta conclusio. q: capiātur iste due subcontrarie. aliqua ꝓpō ꝑticularis negatiua est vera ⁊ aliqua ꝓpō ꝑticularis negatiua nō est vera. ⁊ nō sit alia ꝓpositio ꝑticularis ab aliqua istaꝝ vel eius ꝑte ⁊ tūc pꝫ ꝙ vtraqꝫ illarum est falsa. prima enim est falsa. q: significat ꝙ aliqua ꝓpō ꝑticularis est vera. ⁊ scđa similiter cum ista negatiua se falsificet. ¶ Quo dato sequit̃ etiā ꝙ duo cōtraria sunt simul vera. ⁊ sequitur aliud ꝓbandum ꝙ duo ꝯtradictoria sunt simul falsa. s. ista oīs ꝓpō ꝑticularis negatiua est vera. ⁊ aliqua ꝓpositio particularis negatiua nō est vera. ¶ Itē arguit̃ ista vltima cōclusio signatis illis duobus ꝯtradictoriis mentalibus. ꝯtradictorium .a. ꝓpositionis est verum ⁊ non contradictorium .a. ꝓpositionis est verum. ⁊ sit .a. ista affirmatiua. ⁊ pꝫ ꝙ .a. est falsum. q: .a. nō posset esse verum. ⁊ etiaꝫ illa est falsa q: se falsificat. s. ista nō contradictorium .a. propositionis est verum. ⁊ sit ista .b. q: si .b. est verum. ⁊ .b. est contradictoriū .a. igitur contradictorium .a. est verum. ⁊ ex alia parte non contradictorium .a. est verum igitur ⁊c. ¶ Item si non contradictorium .a. est verum. igitur nullum contradictorium .a. est verum tenet consequentia ab vno equipollenti ad aliud. ⁊ sequitur nullum contradictorium .a. est verum. ⁊ .b. est contradictorium .a. igitur .b. non est verum. ¶ Item si non contradictorium .a. est verum nullum verum est contradictorium .a. tenet consequentia a conuersa ad conuertenteꝫ. Et arguitur sic ex cōsequente. nullum verum est contradictorium .a. ⁊ .b. est contradictorium .a. igitur .b. non ē verum. tenet ꝯña in festino. ¶ Iteꝫ data ista positione seqtur ꝙ iste nō ꝯtradicūt. oīs ꝓpō est falsa. ⁊ nō oīs ꝓpō est falsa. q: ista. oīs ꝓpositio est falsa significat oēm ꝓpōneꝫ esse falsam. ⁊ hanc esse veraꝫ demonstrata illamet. ista aūt nō oīs ꝓpō est falsa significat nō oēꝫ ꝓpōnem esse falsam. ⁊ hanc esse veram ipsamet demonstrata. sed iste copulatiue nō contradictorie significant oīs ꝓpositio est falsa. ⁊ hec est vera ista vniuersali affirmatiua demōstrata. ⁊ non oīs ꝓpositio est falsa. ⁊ hec ē vera ꝑticulari ista negatiua demonstrata. ⁊ iste due copulatiue significant oīo sicut iste due cathegorice. igitur iste due nō ꝯtradictorie significant. ¶ Item ista positione data ꝙ oīs propositio ponit aliquid. q: oīs ꝓpō ponit se esse veram. quod sequi patet aduertenti oia verba illius positionis. ꝯñs tñ est falsum. q: nec principaliter. nec consecutiue. oīs ꝓpositio significat se ipsam esse veram. ¶ Item descriptiōes ille super quibus fundatur opinio nō sunt bone. quia qualitercūqꝫ significat ista homo est asinus. est sicut omne quod potuit eē iam fuit. ⁊ omne quod potuit intelligi est. ⁊ fauendo etiam eorum intentioni que non est bona. non qualitercūqꝫ significat ista adaꝫ fuit est. sicut non qualitercunqꝫ. significat ista antichristus erit. est sed qualitercunqꝫ significat erit ⁊ ita est dicendum de istis negatiuis chymera nō est. antichristus nō fuit. tragelaphus seu hircoceruus non potest esse. ⁊ sic de aliis. ¶ Itē ex ista positione sequitur ꝙ nō si omnis propositio particularis est falsa. aliqua ꝓpositio ꝑticularis est falsa. vbi tñ arguitur ab vniuersali ad suam ꝑticularem que oia. quia non sunt vera. ideo relinquenda. Acceperunt autem alii in ista materia primo ꝙ propositio insolubilis est ꝓpositio de qua fit mentio in aliquo certo casu. que si in eodem casu precise significet sicut eius termini cōiter pretendunt sequitur se esse veram ⁊ se esse falsaꝫ. Casus autem de insolubili est casus in quo fit mentio de aliqua propositione. que si in codeꝫ casu significet precise sicut termini pretendunt sequitur se esse veram. ⁊ se esse falsam. Quibus datis posuerunt regulas. Et primo ꝙ si ponatur casus de insolubili. ⁊ non ponitur q̄liter istud debeat significare respondendum est oio. sicut extra tempus fuisset responsum. vt posito ꝙ sor. dicat istam sor. dicit falsum ⁊ nullam aliam non posito alio. ista est dubitanda. scilicet sor. dicit falsum. si autem ponatur ꝙ insolubile significet precise sicut termini p̄tendunt casus est reiiciendus. ⁊ non admittēdus. sed si ponitur ꝙ isolubile significet sicut termini pretendunt non ponendo precise. cōcedendum est insolubile tanquam sequens. ⁊ negandum est ꝙ sit verum si proponitur esse verum que tria posita sunt de propositionibus cathegorice significantibus. Si autem ponatur propositio insolubi-

lis ad significandum copulatiue.est videndū si cōtradictoriū fm partis copulatiue stat cū casu.ꝛ si sic est casus admittēdus.ꝛ si nō.est reijciēdus casus.vt si ponat ꝙ sor.dicat istā sor.dicit falsum.adequate significantē sortem dicere falsum ꝛ sortē loqui.qꝛ ista nō stant si mul sor.dicit falsum.ꝛ sor.nō loqtur.iō nō ē admittendus casus.si aūt ponatur ꝙ ista sor. dicit falsum significet p̄cise sortē dicere fal/sum.ꝛ sor.currere admittendus est casus.ꝛ ista ꝓpositio est cōcedenda.ꝛ negandū est ꝙ ipa sit vera.¶ Ultimo si ponatur insolubile significare disiunctiue dicit ista positio ꝙ si op positū disiuncti pōt stare cū casu negandus est casus.vt si ponatur ꝙ hec ꝓpositio falsuꝫ est sit quelibet ꝓpositio adequate significans ꝙ falsum est.aut ꝙ nullus deus est.casus nō est admittendus.sed si ponat ꝙ ista.falsum est.sit oīs ꝓpositio adeq̄te significans ꝙ fal sum est.vel ꝙ deus est admittendus est ca/sus ꝛ neganda est ista.falsum est.cū ꝓponit ꝛ cōcedendū est ꝙ sit vera.¶ Sꝫ cōtra istas duas descriptiones arguitur.qꝛ illis datis se qtur ꝙ nulla ꝓpositio est insolubilis sine ca/su.ꝯn̄s est falsum.qꝛ stat nullo casu posito ꝙ ista sor.dicit falsum dicat a sorte.ꝛ nulla alia q̄ nō sit eius pars.ꝛ ista significet sortē dice/re falsum.ꝛ nō p̄cise platoni.Arguit enim ꝙ ista est insolubilis.qꝛ illa tunc significat.si/cut significaret si positum esset ꝙ sor.diceret istā ꝛ nullā aliā significantē ꝙ sor.dicit falsuꝫ nō p̄cise platoni.nō cōsideret.n.aliquis de ista nisi plato.ꝛ seqtur tunc ꝙ nullo casu stā/te foret ista propositio insolubilis.ꝛ sic stat ꝙ aliqua sit propositio insolubilis de qua nulla fit mentio in aliquo casu.Itē ista mētalis nul lo casu stante est propositio insolubilis.s.oīs ꝓpositio est falsa.pꝫ ꝙ sit ꝓpositio insolubilis qꝛ vel ista significat p̄cise ꝙ oīs propositio vlis ē falsa.vel ista significat ꝙ oīs ꝓpō ē fal sa.ꝛ nō p̄cise.ꝛ semꝑ ē insolubilis.¶ Sed forte dī ꝙ illa mētalis nec significat p̄cise ꝙ oīs ꝓpō est falsa nec ꝙ oīs ꝓpō ē falsa nō p̄e cise.¶ Sꝫ ꝯtra ista est ꝓpō mētalis.igit̄ ipa nō pōt absolui a sua naturali significatiōe pri maria.qꝛ lꝫ poneretur ꝙ termini mentales ad placitū significent.nō tn̄ sic possunt signifi care ꝙ relinquāt suā primariā significatio/nē.qꝛ similitudo naturalis q̄drati in mēte tua nunq̄ꝫ est silitudo trianguli.aut circuli vl'ecō tra.¶ Cōtra secundā regulā illius positiōis etiā arguitur.qꝛ ista data.sequitur primo ꝙ aliqua est propositio cathegorica vera.q̄ non pōt habere contradictoriū ipa sic adequate si gnificante sicut ipa significat.¶ Itē ꝙ nulla ꝑ positio insolubilis significat principaliter ali/quo mō ex primaria sua significatiōe.¶ Itē ꝙ.a.ꝛ.b.sunt propositiones.a.vera ꝛ.b.fal sa.ꝛ per solā distantiam.b.desinit.a.esse ꝑ/positio.ꝛ tunc sequitur ꝙ stat in casu ꝙ tale cōplexū falsuꝫ ē in mēte sor.nō sit ꝓpō q̄ cō clōnes sunt false.¶ Sꝫ arguit̄ p̄mo sic.qꝛ po nat̄ ꝙ ista sit i mēte sortis.aliq̄ ꝓpositio non est falsa.adequate significans ꝙ aliq̄ ꝓpositio nō est falsa.ꝛ tūc ista ꝓpō est vera.ꝛ huic nō pōt assignari cōtradictoriū sic significanti.qꝛ si sic.tunc contradictorium eius esset proposi tio contradictorio modo significans.s.oīs ꝑ positio est falsa.significans adequate ꝙ om/nis ꝓpō ē falsa ꝛ tunc corrumpatur prima il/la sola remanente mentali.s.omnis proposi/tio est falsa.ꝛ sequitur ꝙ ista est insolubilis.ꝛ cum ista mentalis non possit plus.nec minus significare q̄ꝫ prius ꝛ sit naturalis intentio.ꝛ propositio illa est insolubilis.igitur aliqua ꝑ positio insolubilis significat p̄cise sicut eius termini p̄tēdūt.ꝙ repugnat regule.¶ Se cunda conclusio arguitur.qꝛ cum hec men/talis.hoc est falsum se ipa demonstrata fm positionem non significet principaliter ꝙ hoc est falsum.quia ipsa foret vera vt sequtur ex positione.nec potest assignari qualiter hec p̄n cipaliter significet.qꝛ nec deum.esse.neqꝫ te esse ꝛc̄.Tamen hec primo non soluit diffi/cultatem insolubilium.sed nouam ꝛ imper tinentem insolubilium difficultatem ponit. ponit enim propositiones significare ꝛ nescit qualiter.qꝛ ipsemet obligans nescit qualiter ꝑ positiones sibi significent.Alia conclusio eti/am sequitur.qꝛ ponatur ꝙ ista sit in mente sor.falsum est.per quam sor.principaliter ap p̄hendat qd̄ falsum est.ꝛ nō sit alia propo sitio falsa in rerum natura.nisi ista.homo est asinus.de qua tu solum consideres nesciente sor.ꝛ tunc ponatur ꝙ tu destrues istam fal/sam.ꝛ patet ꝙ ista falsum est in mēte sor.nō manet plus propositio.quia si maneret ꝓpo sitio cum sor.per istam non apprehendat ali

ter q̄ꝫ ante apprehendebat. vt pono. sequitur
ꝙ aliqua ꝓpositio insolubilis significaret pre
cise sicut eius termini ꝑtendūt. ideo sequitur
ꝙ ista nō remanet ꝓpō. vel saltē seq̄tur ꝙ tu
exn̄s rome. et istā ꝓpōnem destruens. faciēs
sor. exn̄tem in anglia aliter intelligere ꝑ illam
falsum est q̄ꝫ ante intelligebat per eādē. Ista
ꝓpositio in vno miranda videtur. q: cum in
uentas insolubilium difficultates debeat sol-
uere illis relictis nouas facit nec ipsamet scit
vtrum insolubilia faciat impossibilia vel con-
tingentia. ¶ Item ista regula data seq̄tur ꝙ
in mēte est ꝓpositio plures. ⁊ ꝙ termini mē
tales sunt equoci equocantes. qđ tn̄ sepe ne-
gauit istius opinionis inuentor. ¶ Cōtra aūt
tertiā regulā istius opinionis ꝑm q̄ꝫ ipse re-
spondet ad insolubilia cathegorica sic arguit̄
q: ponat̄ ꝙ sor. dicat istā. falsum dr̄. ⁊ nō ꝓ-
feratur ab aliquo alia ꝓpositio. nisi ista aut ei⁹
pars. que significet falsum dici. nō tn̄ precise
sicut illi positioni placet. ⁊ sit. c. cōtradictoriū
istius falsum dr̄. que grā argumēti sit ista nō
falsum dr̄. deinde ꝓponit̄ ista falsuꝫ dr̄. ⁊ cō
ceditur ꝑm istam positionem. ⁊ vltra ꝓponi
tur ista. hec est falsa. que ēt cōceditur ꝑm istaꝫ
positionem. ¶ Sed contra. q: seq̄tur hec pro
positio falsum dr̄ principaliter significat deuꝫ
esse. igitur ista ꝓpō est necessaria. ꝯn̄a est bo
na scita ēē talis ⁊c. ⁊ an̄s est a te dubitandū.
igitur ꝯn̄s eius nō est a te negandū. patꝫ ꝯn̄a
ꝑm istam positionem. ⁊ an̄s cū toto casu est
dubitandū. igit̄ ꝯn̄s nō est a te negādū. Itē
ista ꝓpositio est impossi̇̄s simpliciter. igit̄ ista
nō est a te ꝯcedenda. ista ꝯn̄a est bona. ⁊ an̄s
est a te dubitādū. igit̄ ꝯn̄s nō est a te negādū
ista oīa sunt vera ꝑ hoc. q: est tibi dubiuꝫ an
cū toto casu ista. falsū est. significet principalit̄
deū esse vel hoīem esse asinū. ¶ Et si forte ar
guitur cōtra ꝑ argumētum istius positionis
ꝙ ista est cōcedenda falsum dr̄. q: seq̄ns. q:
bene sequit̄. sor. dicit istā falsū dr̄ q̄ significat
falsum dici. ⁊ nulla ꝓpositio dr̄ nisi ista vl̄ ei⁹
ꝑs falsum dr̄. igitur falsum dr̄. Rn̄det ꝙ il-
lud argumētū mouens istā opinionē nihil est
sicut nō seq̄tur hec est vera. homo currit. q̄ si
gnificat sor. currere. igit̄ sor. currit. q: ista po
sitio nō curat inter has quo ad ꝓpositū suuꝫ
falisum dr̄. falsum dici significat. ⁊ significat
falsum dici. ¶ Item cōtra tertiā ⁊ scđam re
gulā arguitur simul. ponēdo ꝙ sor. dicat istaꝫ
⁊ nullā aliā. sor. dicit falsuꝫ. que nō sit eius ꝑs
⁊ significet illa sicut termini pretendūt ⁊ nō
precise. deinde capiat̄ hec copulatiua deus ē.
⁊ hec copulatiua est falsa. que est insolubilis
si ponatur ꝙ ipsa significet. sicut ei⁹ termini
pretendūt. ⁊ nō precise. ponatur igit̄ ꝙ ista
significet sor. dicere falsum precise. qđ est pos
sibile. vt notū est. ⁊ seq̄tur ꝙ tunc ista propo
est insolubilis. ⁊ est vera ⁊ cōcedenda ⁊ pre
cise cathegorice significans. ⁊ ꝙ ista sit ꝓposi
tio insulubilis pꝫ. q: est ꝓpositio de q̄ fit mē
tio in aliquo certo casu que si cū toto casu si-
gnificaret precise. sicut eius termini ꝑtendunt
seq̄tur se esse verā et illam esse falsam. vl̄ po
natur loco istius deus est. ⁊ fiat argumētum
¶ Cōtra quartā regulam ar̄. q: ponatur ꝙ
sor. dicat istā sor. dicit falsū adequate significā
tem ꝙ sor. dicit falsum. ⁊ tu curris. et nō di-
cat aliā q̄ nō sit ꝑs istius. quo posito ꝓponit̄
ista sor. dicit falsum. qua cōcessa ꝑm istam po
sitionē arguit̄ sic. sor. dicit falsum. igit̄ sor. di-
cit falsum ⁊ tu curris. ꝯn̄a pꝫ. q: arguitur ab
vno cōuertibili ad reliquum. ⁊ an̄s est cōce-
dendum. igitur ⁊ ꝯn̄s. et tunc vltra sor. dicit
falsum et tu curris. igit̄ tu curris tenet ꝯn̄a
iterū. ⁊ an̄s est concedendū. igitur et ꝯn̄s igi
tur coplatum est cōcedendum. cū oppositꝫ
stat cum casu ꝙ repugnat regule siue positio
ni. Itē ponat̄ ꝙ hec ꝓpō. hec ꝓpō precise. ca
thegorice significans nō est vera. significet ꝑ-
cise ꝙ hec ꝓpositio est cathegorice significās
et ꝙ tu non differs a te. ⁊ sit. b. ista ꝓpositio.
tūc. b. significat copulatiue. ⁊. b. est vera. igr̄
insolubile significans copulatiue est veruꝫ. et
cōcedendū est esse verū. igit̄ ⁊c. pꝫ ꝯn̄a et an̄s
est notū. q:. b. precise significat ꝙ ista ꝓpō ca
thegorice significans nō est vera. ⁊ ꝙ tu non
differs a te. igit̄. b. ꝓpositio est vera. et in isto
casu arguitur ꝙ casus de insolubili est admis
tendus. quādo insolubile imponitur ad signi
ficandum copulatiue q̄ꝫuis oppositum copu
lati non possit stare cum casu. et arguitur ꝙ
insolubile est verum. quorum vtrunqꝫ oppo
situm dicit positio. ¶ Item contra vltimam
regulam istius positionis arguitur. q: pona-
tur hec omnis propositio ē falsa precise signi
ficet. ꝙ ōis ꝓpositio est falsa. vel deus ē. quo
admisso ꝓponitur ista ōis ꝓpō est falsa. que

si negatur vł dicit positio. Cōtͣ. qꝛ sequitur deus est. igiᷓ oīs ꝓpositio est falsa vel deus ē ꝯñ pꝫ. qꝛ seqᷓtur deus est. igitur oīs ꝓpositio est falsa vel deus est. ⁊ añs est ꝯcedenduꝫ igiᷓ et ꝯñs. et vltra dᷓ ꝙ oīs ꝓpositio est falsa ab vno cōuertibilium ad reliquum et añs est cōcedendū. igitur et ꝯñs. ⁊ ꝯñs est insolubile disiunctiue significās. igitur insolubile disiunctiue significans est cōcedendum. ¶ Itē ponatur ꝙ ista ꝓpositio hec ꝓpositio disiunctiue significans est falsa. precise significet ꝙ hec ꝓpositio disiunctiue significans est falsa vł deus est. ⁊ pꝫ ꝙ iste casus est pośis ⁊ ista disiunctiua est cōcedenda tanqꝫ sequens. aut saltem est cōcedendū ꝙ illa sit falsa. qđ positioni repugnat. ¶ Dixerūt alii in hac materia ꝙ pars ꝓpositionis nō supponit ꝓ tota ꝓpositione cuius est pars. nec ꝓ conuertibili nec pro cōtradictorio neqꝫ ꝓ conuertibili cuꝫ contradictorio istius. Et qꝛ ex isto supposito hec positio ponebat rńsionē ad aliqua isolubilia. Arguiᷓ contra. qꝛ seqᷓtur ꝙ nō valet hoc argumentum. oīs ꝓpositio ꝑticularis est falsa. igiᷓ aliqua ꝓpositio ꝑticularis est falsa. qꝛ in casu añs est verum. ⁊ ꝯñs falsum. ponaᷓ enim ꝙ nulla sit ꝓpositio particularis nisi illa que ē ꝯñs. ⁊ patet ꝙ añs est verū. qꝛ añs nō plus significat siue ponit ꝺm istam positionem nisi ꝙ oīs ꝓpositio particularis est falsa que nō est illa vniuersalis vel secum conuertibilis. vel eius contradictoria. vel conuertibilis cū eius cōtradictoria. ⁊ hoc est veꝝ ꝯñs añt ē falsuꝫ. qꝛ significat ꝙ aliqua ꝓpositio ꝑticularis que nō est illud ꝯñs ꝑticulare est falsa. ¶ Sed huic dᷓ forte ꝙ nō solū pars nō pͭt supponere ꝓ toto cuius est ꝑs aut conuertibili ⁊c. sed generaliter nō pōt supponere pro añte neqꝫ ꝓ ꝯñte ad illud. Et vt vno verbo apprehendam. pars nō pōt supponere ꝓ toto cuius ē pars. neqꝫ ꝓ añte ad totuꝫ cuius ē pars. ¶ Sed contra istā rńsionem arᷓ. qꝛ capiaᷓ illa ꝓpositio tu differs a te significās adequate te differre a te ⁊ ꝓponitur. hec est falsa tu differs a te patꝫ ꝙ hoc est verum. quo cōcesso patꝫ. qꝛ ista ꝯñ est bona tu differs a te. igiᷓ ista est falsa tu differs a te. Tunc sic ista ꝯñ est bona ⁊ ꝯñs eius est verū cuius pars supponit ꝓ añte. qꝛ subm̄ eius. igiᷓ ꝑs ꝯñtis supponit ꝓ añte eius. ¶ Item in ista ꝓpōne oīs ꝓpositio est falsa subm̄ supponit ꝓ omni supposito eius. qꝛ suppositio est statio termini in oꝛone ꝓ supposito vel suppositis ꝓ quo vel ꝓ quibus transit vis termini a quo hꝫ vt supponat. sed iste terminus propositio hꝫ vt supponat ab isto verbo est. cuius vis transibit in istū terminū indifferenᷓ nō plus ꝓ vno supposito ꝑñti istius termini qꝫ ꝓ alio. igitur indefferenter ꝓ quolibet eius supposito supponit. Item ista est ꝓpō. ista ꝓpō est falsa se demonstrata. qꝛ est oꝛo cōgrua. vt pꝫ ex grāmatica ꝑfecta ⁊ indicatiua ⁊c. ꝙ si detᷓ statiꝫ concluditur ꝙ ista est ꝓpositio falsa ⁊ vltra concluditur ꝙ subm̄ eius ꝓ aliquo supponit. ¶ Itē hec ꝓpō falsū ē principaliter significat falsum esse. igitur ⁊c.

Quoniam vocabuloꝝ equiuocatio decipit intellectum optandum esset sine nominibus posse doceri. sed cū idē fieri nō possit prudentie est cuꝫ aliquid sis dicturus ꝓ posse te liberius expedias. ⁊ sic te a confusione eorum absoluas. Et ergo cum veruꝫ. omne ens significet. ꝓut ē terminus ꝑme intentionis vel impositionis. ⁊ hoc modo oē ens est verum. ⁊ nullum falsum seu fictū. ⁊ hoc modo oīs ꝓpositio est vera ꝓpositio ⁊ nō ficta. Ideo de hoc in presenti non curamꝰ. Sed dicemus ꝙ duobus modis propositio pōt dici vera. vno modo quando verificatur non propter supposita suorum terminorum quoꝝ suppositorum ipsa vel alia ꝓpositio est suppositum. s. ꝙ propositio vera nō reddaᷓ vera ex eo ꝙ pars eius supponat ꝓ ipsamet nec ꝓ pertinente ad ipsam. sicut hec deus. Et isto modo ille ꝓpositiones que sunt ꝺ terminis prime intentionis vel impositionis sūt proprie ⁊ simpliciter vere vel false. quoniā ꝓpositio ex sua ethimologia ⁊ ꝺmonis virtute significat ideꝫ ꝙ pro alio positio. ⁊ hoc modo maioꝛ ꝑs est vera vel falsa. Alio modo dᷓ ꝓpositio esse vera quando verificatur pro se vel pro pertinente. ⁊ isto modo hec propositio est vera. hoc est verum seipsa demonstrata. nō simpliciter. sed ꝺm qđ. sed est falsa primo modo. qꝛ non verificatur. nisi pro supposito sue partis cuius ipsa est suppositum. sicut ista homo est asinus. vel ista disiunctiua est fals

demonstrata per subm tota illa disiunctiua.
¶ Sed contra istam positionem forte argui
tur.quia ex illa sequitur ꝙ ex vero sequitur
falsum.quia hec consequentia est bona.hoc ē
falsum.igitur hoc est falsum. demonstrando
vtrobiqȝ consequens.⁊ eius añs est verum
q: añs principaliter significat ꝙ hoc est falsuȝ
ꝯñte demonstrato.⁊ hoc est falsum. q: se. si
gnificat ⁊ ꝙ ꝯñs nō sit verum ar̄. q: si ꝯñs
sit verum ⁊ añs adequate significat qđ hoc ē
falsum.demonstrato se ipso.igitur hoc ē fal
sum.⁊ tamen añs est verum. igitur ex vero
sequitur falsum. ¶ Item ista positione data
sequitur ꝙ duo contradictoria sunt simul fal
sa.q: illa est falsa.hoc est falsuȝ. seipsa demō
strata.⁊ ista etiam est falsa.hoc non est falsuȝ
vel nō hoc est falsum.non est cura eadem de
mōstrata.quia sequitur. hoc non est falsum.
vel non hoc est falsum.igitur nullum falsum
est hoc.consequens est falsum.ꝙ aliquod fal
sum est hoc.igitur duo inuicem condictoria
sunt simul falsa. ¶ Item sequitur etiā ꝙ duo
ꝯtradictoria sī sil' vera.q: ista sī sil' v̄a hoc est
verū non hoc est veruȝ. vtrobiqȝ demr̄ando
illam negatiuam.q: ista negatiua vel est vera
vel est falsa.si vera ⁊ suum contradictorium
significat adequate ꝙ hoc est verum illa ne
gatiua demonstrata.igitur suuȝ contradicto
rium etiam est verum.si ista est falsa hoc nō
est verum.⁊ suum contradictoriuȝ est. igitur
suum contradictorium est verum.s.hoc ē ve
rum.ista negatiua demonstrata.igitur ista ne
gatiua est vera.⁊ per consequens duo cōtra
dictoria sunt simul vera. ¶ Item capiantur
ista duo cōtradictoria.hec ꝓpositio est neces
saria.hec ꝓpositio nō est necessaria. vl' nō hec
ꝓpositio est necessaria.si placet demonstran
do negatiuā istā vtrobiqȝ. Et arguit' ꝙ ꝓpo
sitio necessaria contradicit ꝯtingenti. aut ꝯtin
gens impossibili.q: hec ꝓpositio hec nō ē ne
cessaria.aut nō hec est necessaria.aut est ne
cessaria.aut cōtingens.nō necessaria. q: illud
esset contradictio.nec impossibilis.quia con
tradictorium suum esset necessarium.ꝙ ade
quate significat ꝙ hec est necessaria.ista nega
tiua demonstrata.sequitur igitur cum ista sit
propositio ꝙ ista sit contingens ⁊ suum ꝯtra
dictorium tñ est impossibile. Uel fiat argumen
tum de illis.hec ꝓpositio est necessaria adeq̃
te significans ꝙ hec ꝓpositio est necessaria.⁊
hec ꝓpositio non est necessaria adequate signi
ficans ꝙ hec ꝓpositio non est necessaria.⁊ se
quitur qđ predictum est.data illa positione.
¶ Item ista positione data sequitur ꝙ verū
est falsum.q: ista hoc est falsuȝ. seipsa demō
strata est vera ₰m vnum illoꝝ membroꝝ.⁊
est falsa ₰m aliud. vt pȝ intelligenti positionē.
Item ista positione data seqtur ꝙ ex ꝯñte cō
tingēti seqtur impole. q: hec ꝯña est bona.s.
hec ꝯña ē bona sic significādo.igr̄ hō ē asin?
demr̄ando p subm añtis ipsāmet ꝯñaȝ.⁊ isti
us ꝯñtie añs est contingens.⁊ ꝯñs impole.
igit' ⁊c.ꝙ añs sit contingens ar̄.q: illud añs
non est imple sic significando. q: si illud añs
esset impole illa ꝯña esset bona sic significan
do ⁊ añs solum sic significat.s.ꝙ ista ꝯña est
bona.igit' añs est verum.⁊ nō necessarium.
igitur cōtingens.⁊ tñ consequens est falsum
⁊ impossibile.igitur ⁊c. ¶ Sed pro istis intel
ligendum est ꝙ iste terminus verum est ter
minus equiuocus.⁊ iste ꝓpositiones omnes
sunt propositiones plures.hoc est verum.nō
hoc est verum.⁊ sic de aliis. Et ideo cū ꝓpo
nitur nō hoc est verum.hoc est falsum nō est
₰m vnicam rñsionem rñdendum. sed est re
spondendum ꝙ hoc est falsum.₰m primum
membrum diuisionis posite ⁊ verū ₰m aliđ
Et ita dicitur de suis contradictoriis non hoc
est falsum.hoc est verum.negando ꝙ hoc est
verum primo modo diuisionis posite ⁊ con
cedendo ꝙ hoc est falsum primo modo.
¶ Sed contra.forte arguit'.q: aliqua est dis
finitio ꝓpōnis vere.⁊ quecūqȝ detur repu
gnat dictis.igitur ⁊c. Item aliquis est termi
nus mentalis.cui subordinatūr.iste terminus
verūm.igitur non est equiuocus. Item ꝓpo
nitur hec mentalis.non hoc est verum. Et q:
terminus mētalis nō est equiuocus.igr̄ rñsio
nulla. ¶ Item hec responsio non soluit argu
mentum factum de illa ꝓpositione. non ista
ꝓpositio est necessaria. adequate significante
sic demonstrata illa.non hec propositio est ne
cessaria.igitur responsio nulla. Sed dī vt pri
us ꝙ iste terminus veruȝ tripliciter capi pōt
⁊ dupliciter quo ad propositum.⁊ ₰m illam
descriptionem diligenter aduertens respon
deat ad illa argumenta. ¶ Sed contra istam
positionem arguit' fortius.ponendo ꝙ oīs g

dicit veꝝ ꝑtransibit pontem. ⁊ oĩs qui dicit
falsuȝ nõ ꝑtransibit pontẽ. ⁊ ꝙ soꝛ. dicat istã
⁊ nullam aliã que nõ sit pars eius. s. ego non
ꝑtransibo pontem. sic significantẽ. Et queritᷣ
vtrũ soꝛ. ꝑtransibit pontem aut nõ. si nõ per
transibit. ⁊ soꝛ. dicit istã sic adequate signifi-
cantẽ. igitur soꝛ. dicit veꝝ. sed oĩs qui dicit ve
rum ꝑtransibit pontem. igitᷣ ⁊c̃. Jõ forte dĩ
in pꝛincipio ꝙ soꝛ. ꝑtransibit pontem. ❡ Et
tunc arguitur sic. soꝛ ꝑtransibit pontẽ. ⁊ oĩs
qui ꝑtransibit pontẽ dicit veꝝ. Igitur soꝛ. di-
cit veꝝ. ⁊ solũ dicit ꝙ soꝛ. nõ ꝑtransibit põtẽ
igitur soꝛ. nõ ꝑtransibit pontẽ. ❡ Jtẽ ponatᷣ
ꝙ talis sit cõuentio inter soꝛ. ⁊ platonẽ ꝙ si
soꝛ. doceat filium platonis debeat a platone
habere centũ. si filius platonis vincet pꝛimã
questionem quã vnq̃ȝ habebit. ⁊ vltra pona
tur ꝙ interea labatur tp̃s quousq̧ ip̃e sit do
ctus. ⁊ soꝛ. requirente pecuniã habeat questi
onẽ cũ filio pla. ⁊ nõ habuerit iste filius vnq̃ȝ
aliam questionem. Et queritᷣ an soꝛ. debeat
habere istã pecuniã vel nõ. Si sic igitur ipse
ꝑdet pꝛimã q̃õnem. ⁊ ꝑ ꝯñs soꝛ. non dȝ ha-
bere istã pecuniaȝ. Jdeo forte in pꝛincipio di
citur ꝙ soꝛ. non dȝ habere istam pecuniam.
❡ Et arguitur tunc sic soꝛ. nõ dȝ habere istã
pecuniã ex ista lite. ⁊ hoc est soluȝ ex eo ꝙ di
scipulus suus vicit istã q̃õnem. ⁊ ista est pꝛi-
ma questio. igitur iste vicit pꝛimã questioneȝ
⁊ si sic. igitur soꝛ. dȝ habere istaȝ pecuniam.
❡ Jtem ponatur ꝙ soꝛ. habeat duos seruos
⁊ vtrũq̧ manumittat sub ista conditione. ꝙ
si vnus eoꝝ qui dȝ ire per viã obuiabit libe-
ro. iste sit seruus ⁊ alter si obuiabit seruo sit
liber ⁊ vadant ambo. ⁊ grã argumenti obui
ent sibi ipsis solis. Et queritur vtrum ambo
sint liberi vel ambo serui. vel vnus seruus ⁊
alter liber. Et pȝ ꝙ quocunq̧ dato sequitur
illum ẽsse seruũ ⁊ esse liberꝝ. Jdeo dicitur in
pꝛincipio negando oẽs istos casus. pꝛimus. n.
est impossibilis. vt clarum est. secundus etiã
⁊ similes sunt ĩpossibiles. q꞉ in eis claudunᷣ
conditionales impossibiles. Jõ si ponatur ta
lis casus ꝙ soꝛ. pꝛecipiat platoni ꝙ plato nõ
obediat sibi. Et queritur vtrum plato seruet
pꝛeceptũ ⁊ obediat sibi vel non. si obediat si
bi. ⁊ ip̃e pꝛecipit ꝙ nõ obediat sibi. igitur nõ
obedit sibi. si nõ obedit sibi. ⁊ pꝛecepit sibi ꝙ
nõ obediat. igitᷣ obedit sibi. Dicatur ꝙ illud
nõ est pꝛeceptum. neq̧ est possibile ꝙ iste sic
pꝛecipiat. neq̧ valet hoc argumentum soꝛ. ꝓ
fert istã ego pꝛecipio ꝙ nõ obediat mihi ade
quate sic significantem. igitur sortes pꝛecipit
platoni ꝙ non obediat sibi. ⁊c̃.

❡ Explicit tractatus insolubilium ⁊ ꝑ ꝯñs
tota logica magistri Petri mantuani.

❡ Jncipit subtilissimus tractatus eiusdem ꝺ
instanti.

D Jcemus pꝛimo natura
liter loquẽtes
ꝙ sola forma ꝺm se ⁊ quãlibet
sui partem põt incipere ⁊ desi-
nere esse. ❡ Materia enim pꝛima est ingeni
ta ⁊ incorruptibilis. ⁊ nõ plus est fuit vel erit
de materia pꝛima in reꝝ natura q̃ȝ nunc sit.
vel minus ꝺm tũ veritatem materia aliq̃ñ ꝺ
sinit esse. vt in consecratione. plus aũt vel mi
nus aliq̃ñ est de forma tã᷒ substantiali q̃ȝ acci
dentali. Sed hoc propositũ nõ destruit. Ex
quo sequitur ꝙ si aliquod ens naturale inci-
pit vel desinit esse. ip̃ȝ incipit vel desinit esse
ꝑꝑ eius formã substantialẽ que incipit vel de
sinit esse. ❡ Jtẽ accipiatur ꝙ forma substan-
tialis naturaliter nõ pot stare in materia sine
dispositione vel dispositionibus ip̃am in ma
teria conseruantibus. pȝ q꞉ nõ põt esse ꝙ sit
ignis sine aliquo gradu caliditatis vel siccita-
tis. Jtem petitur ꝙ agens naturale velocius
agit in partẽ propinquam q̃ȝ in partẽ remo-
tam. dum passuȝ fuerit vniforme a pꝛincipio
actionis ceteris paribus. ❡ Jtẽ petitur ꝙ ma
teria p̃ma saltẽ inferioꝛ nõ stat sine forma sub
stantiali sibi inherente. Ex quib᷒ sequitur ꝙ
quelibet forma substantialis inaiati producẽ
di successiue generabitur. saltẽ quo ad partes
quantitatiuas. quod arguitur. capto a. igne
vniformi in omnibus suis dispositionibus. ꝑ
quas eius forma in materia cõseruatur. ⁊ ap
pꝛoximetur agens ꝙ agat corrũpendo illas
dispositiones ꝑ quas forma illius ignis in ma
teria coseruatur. que grã argumenti sint. c. d
⁊ seqᷣ ex tertia suppõne. ꝙ p̃us corrũpetᷣ. c.
d. ad non gradũ in parte magis propinqua
q̃ȝ in parte magis remota. ⁊ cum forma illi᷒
ignis nõ possit stare sine aliquo gradu illius
dispositionis sibi cõuenientis. inducendo di-
spositiones contrarias sequitᷣ ꝙ pꝛius corrũ-
petur forma propinqua agenti q̃ȝ remota. ⁊

quacunqꝫ parte data illius forme prius cor/
rumpetur medietas. propinquior q̄ꝫ remotior.
⁊ q꞉ materia nõ põt stare sine forma substan
tiali. sequitur ꝙ nulla erit prima pars forme
sequentis primo producta. ⁊ per ꝯsequẽs si/
cut ista forma successiue corrũpetur sic alia se
quens successiue generabitur. ¶ Sed forte
dĩ huic ꝙ argumentũ non procedit aut pro/
bat vniuersaliter. q꞉ passum põt esse ita dif/
forme in resistentia ꝙ agens aget eque velo/
citer ⁊ cũ equali instrumento ad partem pro
pinquã ⁊ remotã. ¶ Sed admisso isto ad/
huc ꝑcedit argumentũ. q꞉ si passuꝫ sit ita dif
forme resistens ꝙ ipm nõ sit vniforme in q̄li
tate vel q̄litatibus in quas agit istud alterans
adhuc sequitur ꝙ id passum nõ est sm se to
tũ difforme resistens. non enim ita ageret id
agens in partem remotã ⁊ magis ꝓpinquã
cũ sit melius applicatũ ptibus propinquiori/
bus ⁊ minus dispositũ ꝑ conseruatione for/
me ad vnũ punctũ q̄ꝫ ad aliud. nec inter aliq̄
duo puncta ꝑ totũ est eque dispositũ. igitur
prius incipiet forma corrũpi ad vnũ punctuꝫ
q̄ꝫ ad aliud. ⁊ ita sequens induci. ¶ Iteꝫ si il
la regula nõ sit vera. stet oppositũ. ⁊ oꝫ dare
minimũ ignẽ. qui si detur iste corrũpetur per
diuisionẽ. ⁊ seqtur ꝙ ptes naturales illi⁹ ignis
stabunt sine forma. cũ nec mixtũ nec elemen/
tũ possit stare sub tã modica quantitate ꝑ se.
¶ Ex quo seqt̃ ꝙ si aliqđ cõpositũ inaiatuꝫ
generabitur ipm successiue generabit̃ pꝫ. q꞉
tã cito precise generabitur q̄ꝫ cito eius forma
⁊ precise tunc. igit̃ si forma alicuius cõpositi
generabitur successiue etiã illud cõpositũ ge/
nerabitur successiue. Et ita etiã dr̃ ꝙ quelibꝫ
forma substãtialis alicuius inaiati q̄ aliqñ cor
rũpetur successiue corrũpet̃ ita ꝙ prius vna
ps q̄ꝫ alia corrũpet̃. Ex quo seqt̃ ꝙ si aliqđ
cõpositũ substãtiale inaiatũ corrũpet̃ ipꝫ suc
cessiue corrũpetur. Ex quib⁹ pꝫ ꝙ nõ est pos
sibile ꝙ aliqđ erit primũ instãs alicuius ignis
generandi. aut terre. aut aeris. ⁊ sic de alijs
inaiatis. nec aliqđ põt esse vltimũ instans ali
cuius talis corrũpẽdi. q꞉ nulla erit prima for/
ma generata. nec aliq̄ erit vltima q̄ corrũpe/
tur. Ex quo sequitur ꝙ q̄libet forma vegeta
tiua extensa generanda vel corrũpenda suc/
cessiue generabitur aut corrũpetur. pꝫ q꞉ aliq̄
forma vegetatiua extensa successiue genera/
bitur. Et eadẽ est rõ de vna ⁊ de q̄libet. igi/
tur ⁊c. pꝫ ꝯñа. ⁊ minor. sed maior arguit̃. q꞉
ponatur ꝙ ex. a. inaiato debeat generari plã
ta. sic. s. ꝙ materia. a. inaiati erit materia plã
te. Et arguit̃ sic. precise sicut corrũpetur for/
ma subalis. a. inaiati ita generabit̃ forma sub
stantialis plante. sed successiue corrumpetur
forma substantialis. a. inaiati. ex predictis igi
tur successiue producetur forma substãtialis
plante generande. pꝫ ꝯñа ⁊ maior arguit̃. q꞉
nec materia stabit sine forma substantiali. nec
simul erunt iste due forme in eadẽ materia.
q꞉ ad generationẽ vnius seqtur corruptio al
terius si precedens extensa fuerit. ¶ Ex qui
bus pꝫ ꝙ nõ est dare primũ instans vel vlti
mũ forme generande aut corrũpende. Et se
quitur vltra ꝙ q̄libet forma sensitiua extensa
producenda aut corrũpenda successiue gene/
rabit̃ aut corrũpetur. pꝫ istud. q꞉ capiat̃ se/
men. ex quo grã exẽpli dꝫ generari asinus.
Et arguitur sic. precise sicut corrũpetur for/
ma istius seminis ita generabitur forma sen/
sitiua asini. sed successiue corrumpetur forma
dati seminis vt sequitur ex secunda supposi/
tione. q꞉ ipm est inaiatũ. igitur successiue ge/
nerabitur forma asini generãdi. pꝫ ꝯñа ⁊ ma
ior vt prius. ¶ Sed forma dr̃ ad minorẽ ꝙ
datum semen est aiatũ. Sed istud nihil est.
q꞉ si illud semen est aiatũ. igitur aliqñ gene/
rabitur. Et fiat argumentũ de illo inaiato ex
quo generabatur illud semen siue ipm pona
tur aiatũ aĩa sensitiua siue vegetatiua. ¶ Iteꝫ
ꝙ istud semen nõ sit aiatum põt argui. quia
ipm est superfluitas alimenti. nullum aũt ali/
mentũ imediate est aiatũ vel viuens. ¶ Itẽ
multe aĩe eẽnt in hoĩe. qđ ꝓcedere nõ placet.
¶ Ex q̄ ꝯclusione pꝫ ꝙ nõ dabit̃ primũ in/
stans nec vltimũ asini generãdi aut corrũpẽ
di. pꝫ etiã ꝙ infinite paruus asinus aliqñ erit
generatus ex semine. q꞉ infinite modica for/
ma asini aliqñ erit producta in ista materia.
sed q̄ꝫ cito erit forma asini in ista materia ita
cito erit aliquis asinus. igit̃ infinite ꝑuus erit
aliquis asin⁹ ex dato semie generatus. ¶ Ex
quib⁹ vltra ꝯcluditur ꝙ nulla ẽ minima ma
teria de cuius potẽtia põt educi forma asini
neqꝫ sub maiori quantitate at minori põt sta
re forma asini q̄ꝫ generari. ¶ Et si forte ꝯtra
arguitur. q꞉ oium natura constantiũ certus ẽ

terminus magnitudinis augmēti ⁊ decrementi. vt dicit Aristo. ſcdo de aīa. igitur ⁊c. ¶ Itē eſt dare aīam carnē. vt pꝫ pͥmo phyſicoꝝ. igiṫ ⁊c. ¶ Dˀ adpͥmū ꝙ aīata ꝑfecta ⁊ ꝑfecte organizata nō ſtant ſub q̄cunqꝫ modica quantitate nec ſub q̄cunqꝫ magna. ¶ Pro ſecundo dīˀ ꝙ nulla eſt ſimplr̄ minima caro. ſed bene aliqua eſt minima potens reſiſtere dato medio corrūpenti abſqꝫ ſui corruptione. Ex qbus ꝯcluditur ꝙ nō eſt dare minimū formale aut materiale carnis ignis aut alterius. ¶ Ad que ꝯñter additur ꝙ quelibet mā̃ quā aīa intellectiua informabit. quā iā nō informat. ipām ſucceſſiue informabit. ⁊ ſi aliquaꝫ informat forma humana q̄ꝫ aliqñ nō informabit ꝑ prius vnā partē iſtius materie deſinet informare q̄ꝫ aliā. q̄ ꝯcluſio ſic probatur. qꝛ ſicut corrūpetur precedēs forma in ſemine aut in aliquo alio. ita preciſe aīa humana inducenda in iſta mā̃ iſtius ſeminis inducetur aut ꝓducetur. ſed ſucceſſiue corrūpetur talis forma precedens vt eſt oſtenſum ꝑ dicta. igiṫ aīa humana quālibet mā̃ꝫ quā informabit quā iā nō informat ſucceſſiue informabit. Itē ſi aliquā mā̃ꝫ ſm̄ ſe ⁊ quodlibet ſui incipiet ſubito informaꝛ̄ aīa humana. Sit gr̄a exēpli ꝙ mā̃ꝫ pedalē q̄ adhuc nō ſit diſpoſita ꝓ ſuſceptione huius forme q̄ erit. a. ⁊ ſit. b. forma iſtius materie ſeminis pedalis que nō eſt adhuc diſpoſita q̄litatiue ſm̄ q̄liditatē. ⁊ ponatur ꝙ caliditas vt q̄ttuor ſit minima vniformis cū qua pōt introduci forma humana. ⁊ ſit minima cum qua non pōt ſtare forma iſtius ſeminis. Et arguitur ſic. iſta materia aut diſponetur ab agente intrinſeco aut ab agente extrinſeco. ſi ab agente extrinſeco cū alterans iſtā materiā ſm̄ caliditatem velocius agat in partem propinquā q̄ꝫ in remotā. ſequitur ꝙ prius erit gradus vt quattuor in parte propinqua q̄ꝫ in parte remota ab agente inductus. ſed q̄ꝫcito erit adeq̄te in aliqua parte gradus vt quattuor tam cito erit corrupta forma illius ſeminis in eadē parte qꝛ cū illa nō pōt ſtare vt poſitū eſt. igiṫ prius corrūpetur forma illis ſeminis in parte ꝓpinqua q̄ꝫ in parte remota. ſed ſicut iſta corrumpeṫ ita induceṫ forma humana. igiṫ prius inducetur forma humana in aliq̄ parte illiꝰ materie q̄ꝫ in tota materia. cuius oppoſitū admiſſum eſt. Si aūt ꝓuaṫ iſtā mā̃ꝫ diſponi ab intrinſeco agente ad ſuſceptionē illiꝰ forme. vel igitur iſta materia diſponeṫ vniformiter per totū aut difformiter ſic ꝙ vna pars intenſior remiſſiorē intendat. Si ſcdo modo adhuc ſequitur vt prius. qꝛ ꝑs intenſior citius aget in partē propinquā q̄ꝫ in parte remota igiṫ prius inducet gradū vt q̄ttuor in partē ſibi propinquā q̄ꝫ in remotā. ⁊ ꝑ ꝯñs prius corrūpetur forma illius ſeminis in data parte difformi in parte ꝓpinqua q̄ꝫ in remota. ſeu i ꝑte ꝓpinquiori q̄ꝫ in remotiori. ⁊ ſicut iſta corrūpeṫ ita alia induceṫ. igitur ⁊c. Si vero ponatur iſt iā mreriā eſſe vniformē. ⁊ ab intrinſeco vniformiter alterari. adhuc ſeqtur ꝓpoſitū. qꝛ nō eſt poſſibile naturaliter aliqd ab intrinſeco alterari. gn agens extrinſecū effectiue concurrat. igiṫ cū agens extriſecū plus adiuuat in vna ꝑte q̄ꝫ in alia prius introducetur gradus vt quattuor in vna parte q̄ꝫ in alia. ⁊ iſta forma naturaliter corrumpeṫ. igitur priꝰ corrūpeṫ forma ſeminis in vna ꝑte q̄ꝫ in alia. ⁊ ſic ꝯñr alia induceṫ. igiṫ ⁊c. Et ſic generaliter pōt argui de omni forma corrūpenda. ¶ Secunda pars ꝯcluſionis etiā deducitur qꝛ forma cadaueris ſubito generareṫ. ſi forma humano ſꝫ ſe. ⁊ qōlꝫ ſui certā mā̃ꝫ deſinat informare. imo ſeqtur ꝙ forma cadaueris ſubito creareṫ. Itē aīa humana deſinet informare mā̃ꝫ ꝑꝑ indiſpōnes ab extrinſeco ꝓductas. igiṫ ſucceſſiue deſinet īformare. tenet ꝯña ex dictis. qꝛ eſt dare minimā īdiſpōnem cū q̄ nō pōt in mā̃ ꝑmanere. ¶ Itē agens naturale tardius corrūperet remotū q̄ꝫ ꝓpinquū. igiṫ ⁊c. Ex q̄ ꝯcluſione ſeqṫ ꝙ nullum dabiṫ primū inſtans in quo erit generatus aliquis hō ex prius dato ſemine. ¶ Itē ex ꝯcluſione ſeqṫ ꝙ nullius aīe humane ꝑ creationē ꝓducende dabiṫ primū inſtās poſito ꝙ nō prius ꝓduceṫ q̄ꝫ ipā mā̃ꝫ informabit. Et ſi forte arguiṫ. ꝙ nō īmediate poſt datū inſtans hec aīa ꝓduceṫ. qꝛ ſi immediate poſt a gr̄a exēpli ꝓduceṫ. igiṫ īmediate poſt. a. īſtās in aliquo inſtanti ꝓduceṫ. ꝯñs falſum. ⁊ ꝯña arguiṫ. qꝛ ipā ſubito ꝓduceṫ. negaṫ vtraqꝫ ꝯña. ipā. n. ſic ſubito ꝓduceṫ ꝙ nullū tꝑs erit aut inſtans anteq̄ꝫ ꝓduceṫ. ſicut in alia mā̃ ſignato ſimplici graui. qō nō muteṫ in vacuo. ſed īmediate poſt hoc mutabitur. qō graue

neq̧ ꝑ tp̄s neq̧ ꝑ instans mutabitur.

s Ed cum nō sit dare pri mū instans in quo est forma ignis in data mā̄ ꝓducta plante. hōis. aut asini ⁊ cōīr neq̧ primū instās hominis bonis plāte vel ignis ⁊c̄. Scire oꝫ etiā nūqd alicuius aut nullius forme plāte hōis aut alterius ꝓducende sit primū instās assignandū sui esse aut vltimū i quo nō. Et ex illo patebit an hōis bouis plāte aut ignis sit dare primū. Pro q̄ mā̄ primo accipit̄ ꝙ si aliq̄ agentia agant ꝑ equale tp̄s a ꝓportionibus equalib⁹ ⁊ aptitudinib⁹ ad agēdū neutꝝ eoꝝ maiorē ꝓducet effectū q̄ꝫ aliud ꝑ idē tp̄s. Itē ꝙ ꝑ oēs motus vniformes ⁊ eq̄ veloces in quouis p̄dicamento in eq̄li tp̄e ꝓducunt̄ eq̄les effectus. hoc pꝫ ꝑ diffinitionem motus vniformis. Itē ꝙ si aliquod agens ꝓducet aliquem effectū. ille effectus erit. pꝫ quia terminus sequens verbuꝫ sequitur naturā verbi. Item si a agens ꝓducet. b. effectum. b. effectus ꝓducetur. igitur qd̄ ꝓducetur erit. b. effectus. Ex quo sequitur ꝙ. b. effectus erit. igitur a p̄mo ad vltimū si aliqd̄ agens ꝓducet aliquē effectū ille effectus erit. ¶ Quibus adiungit̄ ꝙ nihil qd̄ ꝓducetur prius ꝓducetur q̄ꝫ ipm̄ erit ꝓductum. qd̄ arguitur. q: nihil qd̄ subito ꝓducetur prius ꝓducetur q̄ꝫ ipm̄ erit ꝓductum. nec aliquid qd̄ successiue ꝓducetur prius ꝓducetur q̄ꝫ ipm̄ erit ꝓductum qd̄ arguitur. q: ponatur grā exempli ꝙ. a. q̄ꝫtitas pedalis acquiretur a sor. in hora futura que hora erit. c. termiata ad. b. instans. Et arguitur sic. a. quantitas ꝓducetur in. c. hora ante b. ⁊ in. c. hora adequate erit producta. igitur non prius ꝓducetur. a. quantitas q̄ꝫ erit ꝓducta. pꝫ ꝯn̄a. ⁊ maior. sꝫ minor arguitur sic q: si. a. quantitas ꝓducetur ex tertia suppositione. a. quantitas erit. ⁊ nō erit in. b. instanti neq̧ aliquid eius. nec post. igitur erit ante. b. instans. pꝫ ꝯn̄a. ⁊ ponatur an̄s cū toto casu. ⁊ ex ꝯn̄te sequitur ꝙ. a. ante. b. erit producta qd̄ fuit ꝓbandū. ¶ Forte dr̄ nō admittendo in casu ꝙ. a. quantitas nō erit in. b. dr̄. n. forte ꝙ si aliquid ꝓducetur oꝫ ꝙ ipm̄ erit in fine postq̄ꝫ ꝓducet̄. ¶ Sꝫ ꝯtra id arguit̄. ponat̄ ꝙ. a. quātitas aut a forma pedaliter extēsa generabit̄ in sor. in hora. ⁊ duꝫ gnātur secunda medietas p̄ma corrūpat̄. tūc pꝫ ꝙ ista quātitas generabit̄ seu ꝓducet̄. ⁊ tn̄ nō erit postq̄ꝫ ꝓducet̄. vel ponat̄ ꝙ qn̄ generabitur secunda pars ꝓportionalis corrūpat̄ p̄ma. ⁊ qn̄ generabitur tertia corrumpatur secunda. ⁊ sic vltra. ⁊ tunc pꝫ ꝙ ista quantitas generabitur. ⁊ tn̄ nō erit generata postq̄ꝫ generabit̄. ¶ Itē de motu locali ponat̄ ꝙ sor. moueat̄ localiter ab. a. puncto ad. b. ab eo pedaliter distantem. ⁊ cū pertransibit secundā partem ꝓportionalē corrūpatur p̄ma pertransita. ⁊ cum pertransibit tertiam corrumpatur secunda. ⁊ sic vltra. ⁊ patet ꝙ sor. pertransibit pedalē distantiā in hora ⁊ tn̄ nō manebit in fine hore pertransita. ¶ Sed forte ꝓ his omnibus dicitur ꝙ sor. nō acquiret istam pedalem distantiam aut quantitateꝫ posito ꝙ ita sit ꝙ corrumpet̄ ꝑ parteꝫ ante partem. sicut successiue generabit̄. neq̧ sor. ꝑtransibit istaꝫ pedaleꝫ distantiā. q: ipa nō manebit in fine. Sed cōtra istā rn̄sionem arguitur. q: ponatur in casu de platone consimiliter sicut positum est per omnia de sor. preter hoc ꝙ quātitas acquisita a platone remanebit in fine augmentationis. Et arguitur sic. sor. ⁊ plato ꝑ totam istam horam augmentabūtur ab eq̄li proportione ⁊ actitudine ad augmentationē vniformiter ⁊ eque velociter vt pono. igitur sor. ⁊ plato acquirent equales quātitates in data hora. ¶ Item sor. augebitur ꝑ totam istā horā vniformiter. aut localiter mouebit̄ igit̄ p̄cise tm̄ acqret i scd̄a medietate q̄ꝫtū in p̄ma. pꝫ ꝯn̄a ꝑ scd̄aꝫ suppōnē. sed i p̄ma acqret semipedalē q̄ꝫtitatē aut ꝑtrāsibit semipedale spaciū. igit̄ i toīa hora acqrꝫ pedalē q̄ꝫtitatē seu pedale spaciū ꝑtrāsibit. Itē ista rn̄sione data seq̄t̄ ꝙ nullū successiuū erit. pꝫ ꝯn̄a diligēt̄ calculāti. ¶ Itē ad ꝯclusionē sic arguitur. q: si sortes augebitur in hora adequate vniformiter tunc motus augmētationis quo augebitur adequate erit in ista hora i qua augebitur. ⁊ iste totalis motus erit ista totalis quantitas quā acqret. igitur ista totalis quantitas quam acquiret erit in ista hora patet cōsequentia ⁊ minor arguitur. quia ista quantitas erit illud per quod formaliter sor. augebit̄ quia erit actus augmentabilis secundum quod augmentabile. igitur ista quātitas erit ista augmentatio. tenet consequentia a diffi

nitione ad diffinitum. vel si ista augmentatio
erit aliqd distinctum a q̃titate que acquiret
cũ iste motus producetur adequate in hora
⁊ iste motus nõ erit in fine hore. igitur aliqd
tam cito erit productum q̃ cito producet. ⁊
eadem rõne quodlibet successiue ꝓducendũ
igitur ⁊c. ¶ Ex quibus sequitur ꝙ vtrobiq̃
⁊ respectu sortis ⁊ respectu platonis erit assi
gnare maximã q̃titatem quã aliquis illorũ
acquiret ⁊ habebit. ¶ Item ponatur ꝙ. a. ⁊
.b. sint duo pedalia non colorata ⁊ ꝙ per to-
tam. c. horam alterabuntur vniformiter ⁊ eq̃
li velocitate per equales ptes sui. a. d. e. agen
tibus. ⁊ ponat̃ ẽt ꝙ si vtrunq̃ istoꝝ maneret
cum aliis positis haberent albedinẽ vt quat
tuor. sed in fine hore sit primũ nõ esse. e. agẽ
tis ⁊ patet in isto casu ꝙ albedo producta. a.
d. que erit vt quattuor non erit in fine hore ĩ
aliqua proportione intensior q̃ albedo ꝓdu-
cta ab. e. aut igitur iste latitudines erunt vni
formes. aut difformes. si vniformes in nulla
proportione vna altera maior erit. q: tũc si re
mansisset. e. cũ aliis partibus acquisiuisset. e.
illum excessum subito. ꝙ est impossibile.
¶ Et idem arguitur si ponãtur difformes si
ue ponatur correspondere gradui medio. ⁊ ꝑ
consequens exclusiue terminari. siue ponant̃
correspondere gradibus intensissimis earum
⁊ per ꝯñs inclusiue terminari. ponatur igitur
vltra ꝙ simul desinat cum . e. suum passum
.b. esse ita ꝙ idẽ instans vtriusq̃ sit primum
nõ esse. ¶ Et seqtur ꝙ data albedo in eodẽ
passo aut alio nõ prius producetur q̃ erit ꝓ
ducta. nec prius acqretur q̃ habebitur. ⁊ ca-
sus totus est possibilis intelligenti. igitur ⁊c.
pꝫ igitur ꝙ ex pte predicamẽti qualitatis nõ
prius producetur aliqd q̃ ipsum erit produ-
ctum. nec ex pte predicamenti quantitatis ne
q̃ ex parte p̃dicamẽti vbi. Et ꝙ gñaliter oẽ
successiuum ita cito erit ꝓductum sicut ꝓduce
tur. ¶ Item dato ꝙ res successiue acquirẽda
prius acqretur q̃ ipsa erit. sequit̃ in casu fore
possibile ꝙ a mobile mouetur velocius. b. ⁊
in nulla ꝓportione. a. mouetur velocius. b.
¶ Itẽ ꝙ. a. alterans ꝑ totam istam horam al
terabit suũ passum. ⁊ nunq̃ erit ita ꝙ aliqua
est maxima velocitas qua alteratur suũ pas-
sum. q: ponatur ꝙ. a. alterans. b. passum in
tendat motum suũ. qui sit ẜm caliditatẽ quo
usq̃ habebit proportionem duplã supra. b.
ꝓpter acquisitionem instrumẽti puta calidi-
tatis. ⁊ signetur primum instans in quo habꝫ
caliditatẽ ⁊ instr̃m cum quo habeat ꝓportio
nem duplam cũ aliis paribus super. b. passũ
⁊ sit illa. c. calliditas. Et arguit̃ ꝙ nulla ẽ ma
xima velocitas qua id alterans agit ꝑ tunc.
pꝫ q:. a. nõ agit ẜm ꝓportionem quã nũc hꝫ
super. b. passum suum. q: si agit ẜm istam ca
liditatem. sequitur ꝙ ista caliditas successiue
agit ⁊ per ꝯñs prius agebat. quia quicquid
agit successiue prius agebat. sicut quicqd mo
uetur prius mouebatur. ⁊ nulla maior ꝓpor
tio infra duplam est maxima qua agit. Ideo
sequitur ꝙ nulla est maxima velocitas qua
agit. Et sicut arguitur de hoc instanti. ita etiã
arguitur de quolibet. q: nunq̃ erit. ita ꝙ ali-
quid intendens motum suum agit ab aliqua
ꝓportione. sic ꝙ neq̃ a maiori neq̃ a minori
adequate. ⁊ per ꝯñs nunq̃ erit ita ꝙ aliqua
sit maxima velocitas qua aliqd intẽdens mo
tum suum agit. ¶ Et tunc sequitur alia cõclu
sio ibi illata. s. ꝙ. a. agit velocius. b. ⁊ in nulla
proportione velocius. Signato enim primo
instanti in quo primo est proportio dupla ma
xime potentie. a. agentis supra. b. passum. q̃
tamen nõ est maxima qua agit. signetur aliđ
.b. qđ per idem tempus agat vniformiter. ⁊
sequitur ꝙ. b. agit velocius. a. ⁊ in nulla pro-
portione vlocius. a. quod super hoc fundat̃.
q: quicquid agit successiue prius agebat.
¶ Item sequitur ꝙ motum difformiter nõ
posset icipere moueri vniformiter aliquo gra
du vniformi intensiori q̃ sit motus quo iam
mouetur. q: si sic ponatur ꝙ aliquid intendat
motum suum per intensionem sue potentie
quousq̃ moueatur. d. gradu quo . d. gradu
moueatur postea vniformiter. Et arguitur
ꝙ hoc nõ põt eẽ. q: vel dabit̃ primũ instãs ĩ
quo mouebit̃. d. gradu aut vltimũ ĩ quo nõ
mouebit̃. d. gradu. nõ primũ instans in quo
mouebit̃. d. gradu. q: tunc nõ aget maxima
ꝓportione a qua põt agere. q: illa potẽtia age
re q̃ prius nõ egisset. Nec dabitur vltimũ in
quo nõ. q: tũc in illo instãti nulla foret maxĩa
velocitas qua ageret. Item tũc veruꝫ esset ꝙ
illud intendit motum suum nec per tempus
neq̃ per instans. ⁊ ꝙ illud mouebitur velo-
cius q̃ iam moueatur. ⁊ in nulla proportione

velotius. ¶ Ex qb⁹ acceptis p3 ꝑmo posse
esse ꝙ aliquod successiue producēdū erit. qđ
in nullo instanti erit. p3 q: stat ꝙ aliqua quan
titas aut q̄litas adequate generabitur in ho/
ra q̄ erit in ista hora adeq̄te. ⁊ in nullo istanti
eius intrinseco. nec post. ¶ Ex quo p3 vltra
ꝙ multe res erūt q̄ nō sunt ⁊ postea nō erūt
quaꝝ nulla incipit nec incipiet esse. ⁊ nec desi
nit nec desinet esse. qđ veꝝ est de oībus suc/
cessiue producendis q̄ nō manebunt postq̄3
producentur. ⁊ erunt producta. Et q: aliqđ
aīal successiue ꝓducetur possibile ē qđ aliqđ
aīal erit. qđ nō est. quod nō incipit neq3 inci/
piet esse. ¶ Siŀr nō cuiuslibet ignis plante.
asini producendi ⁊c̄. dabitur primū instans
aut vltimū instans. ¶ Ex quibus p3 illas re
gulas nō ēē veras. ꝙ si aliquid producetur
ꝑ motū cuius nō erit dare primū instās erit
dare vltimū instans in quo nō. ⁊ econtra si
aliqua producentur in ēē ꝑ motū cuius non
erit dare vltimū instans in quo nō erit dare
primū instans in quo sic. nec de desitione ve/
rum est. ꝙ si aliqua res erit q̄ postea nō erit.
⁊ ipsius non erit dare vltimū instans in quo
erit. erit dare primū instans in quo non erit.
neq3 est veꝝ ꝙ si aliqua res erit que postea
non erit. ⁊ illius nō erit dare primu3 instans
in quo non erit. erit dare vltimum instans in
quo sic. q: multe erunt res que nō sunt ⁊ po
stea nō erunt. ⁊ tū nec incipiunt neq3 incipiēt
nec desinunt neq3 desinent. vt p3 de quanti/
tate ⁊ qualitate successiue generandis. ⁊ etia3
successiue corrumpendis. Et si forte arguitur
contra istā responsionē. q: oīs res producen/
da ꝑ motū habebit esse post istum motu3. ⁊
nō prius. igitur post motū incipiet ēē. ¶ Itē
q̄cunq3 re ꝓducenda data signet̄ totū tp̄s ꝑ
quod ista res erit. ⁊ totū ꝑ quod ista res non
erit. ⁊ seq̄t̄ ꝙ in instāti medio illa incipiet ēē.
Et signato maximo tp̄e ꝑ qđ ip̄a erit in eius
fine ip̄a desinet esse. q: in eius fine vel ip̄a erit
⁊ nō imediate post erit vel in illo instanti nō
erit. ⁊ imediate ante illud instans fuit. ⁊ siue
sic siue sic sequitur ꝙ illa res desinet esse. S3
ad primū dī. s. negando ꝙ oīs res ꝓducēda
ꝑ motū habebit esse post illū motū ⁊ nō ante
sed oīs res q̄ ꝓducet̄ in esse ꝑ aliquē motum
adeq̄tū habebit esse cū illo motu ꝑ quē habe
bit ⁊ ꝓducet̄. ¶ Ad s̄m argumentū ⁊ terti

um dī ꝙ nullū erit maximum tp̄s ꝑ qđ illa
quantitas. aut q̄litas erit de qb⁹ ꝑdicta sunt
vera. ¶ S3 ꝓ materia tenende sunt iste ꝯclusi
ones. ⁊ est regula prima. ꝙ si aliqua res erit
in aliquo instāti aīata vel inaīata. simplex vel
cōposita. q̄ nō est in aliquo instanti ip̄a incipit
vel incipiet esse. sic ꝙ aliquod erit primū istās
esse sui. aut vltimū in quo nō. ⁊ de tali re qn̄
cunq3 nō erit dare primū instās. i quo sic erit
dare vltimū instans in quo nō. ⁊ ecōtra. Si
militer de primo nō esse ⁊ vltimo esse. q: si
aliq̄ res erit in aliquo instāti. q̄ postea nō erit
aliquod erit primū instans. in quo ista res nō
erit. aut vltimū instās in quo erit. ⁊ vbi nō sit
dare primū istās i quo nō erit. erit dare vlti
mū instās in quo erit ⁊ econtra. ¶ Et si ar/
guit̄ cōtra predicta. q: illis datis seq̄tur ꝙ ali
qd erit ante primū instās sui esse. ⁊ ꝙ aliqd i
cipiet esse postq̄3 fuerit. ¶ Itē ꝙ sor. ꝑ totam
istā horā augebit̄. ⁊ nō diminuet̄ in aliq̄ par
te illi⁹ hore. ⁊ tn̄ in nullo instāti illius hore erit
maior q̄3 an̄ istud instās fuerit. ¶ S3 ad ista
ꝑꝑ primū dī ꝙ nihil erit in aliquo instanti an̄
primū instans sui esse. sed bn̄ aliqd erit ante
primū instās sui esse. Et ꝓ scđo dī ip̄3 conce
dendo intelligendo ly incipit q̄lr in ꝑcedenti
bus est ōnsum. ¶ S3 iā specialius dī ꝙ cu/
iuslibet forme extēse ꝓducēde i aliquo instanti
erit dare primū instās in quo ip̄a erit ita in
telligendo ꝙ in illo instāti erit. ⁊ nō imediate
an̄ illud instās in aliquo istāti priori erit. ⁊ hoc
ē veꝝ tā đ forma substātiali q̄3 accn̄ali. ¶ Ex
quo seq̄t̄ ꝙ cuiusl3 cōpositi habituri forma3
extēsa3 in aliquo instāti erit dare primū instās
in quo erit. p3 hoc. q: oē tale cōpositū ꝓduce
tur in esse ꝑ motū in cuius fine habebit esse.
de tali. n. cōposito loq̄mur ꝙ manebit post
eius ꝓductionē. ⁊ tūc oē tale cōpositū hēbit
ēē in instāti termināte talē motū totalē ꝑ quē
producet̄ ⁊ nō an̄ in aliquo instanti. igit̄ ⁊c̄.
Sed de cōpositis habituris formā inextēsa3
vltimā vt sunt aīalia rōnalia dicat̄. ꝙ nullius
hoīs dabit̄ primū instās i quo erit. sed cuiusl3
hoīs q aliqn̄ incipiet esse dabit̄ vltimū i quo
nō erit. Ex qb⁹ seq̄t̄ ꝙ qlibet hō q icipiet ēē
an̄ incipiet ēē q̄3 incipiet esse hō. saltē si vnica
forma sbalis ponat̄ in hoīe. Et cā est. q: nulli
us forme humane dabit̄ primū instans. sed
vltimū i quo nō. s3 nunq̄3 erit. ita ꝙ aliqs hō

icipit eē.nec vnq̃ erit ita ꝙ aīa hūana creat.
q̄ȝ neqȝ ꝑ tp̄s.neqȝ ꝑ instās creat̃.q̄ȝ si aliq̄ñ
erit ita ꝙ aliq̄s hō incipit eē.sit gr̄a exēpli ꝙ i
b.istāti sortes icipit eē. Et arguit̃ ꝙ ñ.q̄ȝ vel
in hoc instanti sortes est. ⁊ tūc seq̄t̃ ꝙ nō inci
pit eē demōstrādo aīaȝ sortis ⁊ materiam. ⁊
iste numerus ē sortes.igit̃ ⁊c̄.nec est veȝ ꝙ
sortes nō ē. ⁊ imediate post hoc erit.q̄ȝ nul-
lus erit hō primo ꝓductus ex dato semine. ⁊
ita de oī ente reali. Et vt in genere cōprehen
dā.dī ꝙ cuiuslȝ rei alterius ab hoīe.aut ab
eius forma incipientis esse dat̃ primū instās.
Itē signet̃ nimis caliditas saltē vniformis cū
q̄ nō pōt star̃ forma dati seminis. Et arguit̃
sic.aut ista materia est vniformis.aut diffor-
mis ſm̄ caliditatē.si vniformis.cū agēs agat
velocius in ꝑtē ꝓpinquā q̄ȝ in remotā.seqtur
ꝙ q̄cunqȝ ꝑte data ꝓpingori agenti in istā ci-
tius inducet̃ minima caliditas cū q̄ non pōt
stare q̄ȝ in remotiori.si aūt passuȝ istud diffor
me fuerit.aut erit sic difforme ꝙ agens aget
vniformiter in illud. ⁊ eque velociter aget in
partē remotā sicut in ꝑtē ꝓpinq̄ȝ. ⁊ hoc non
pōt ɔtingere nisi in ꝑte remotiori sit minor
resistentia.q̄ȝ in ꝓpinquiori. ⁊ ꝑ ɔ̄ñs minor
ɔtrarietas. ⁊ ꝑ ɔ̄ñs plus est de simili in ꝑte
remota q̄ȝ in ꝓpinq̄. ⁊ in ꝑte distātiori maior
caliditas est.igit̃ seqtur ꝙ citius ad extremū
remotius illius passi ꝑ quod vniformit̃ aget
erit minima caliditas cū qua nō poterit stare
forma illius passi.q̄ȝ in ꝓpingori ꝑte. ⁊ q̄ȝ nul
lū erit primū instans.in quo erit minima ca
liditas cū q̄ nō pōt stare forma passi ad aliq̄d
punctū intrinsecū eiusdē.iō nullū erit primuȝ
instās.in quo erit aliq̄ forma substātialis se-
quens introducta in mā̃ȝ istius passi. ¶ Et
est notandū ꝙ si agens agat eque velociter i
remotū sicut in ꝓpinquū. ⁊ econtra nulla ꝑs
erit vniformis in resistentia.q̄ȝ agens ageret
velocius in ꝑtē ꝓpinquā q̄ȝ remotā ꝑꝑ meli-
orē applicationē agentis ad illā.si aūt passium
fuerit difforme sic ꝙ cōtingeret agens velo-
cius agere in ꝑtē remotā q̄ȝ in ꝓpiquā.signe
tur ꝑs ista in quā velocissime aget.ꝑꝑ mino-
rē resistentiā. ⁊ ꝑꝑ plus esse de siti in ista ꝑte
vel si placet r̄ñdenti signet̃ ꝑs in quā tardissi
me nō aget. ⁊ seqtur ꝙ cum illa sit difformis
adhuc nō dabit̃ primū instans.in quo fuerit
forma seq̄ués introducta. ¶ Sed forte cōtra
arguitur ꝓbādo ꝙ in aliquo casu ē dare cer-
tā mā̃ȝ ꝑ quā ſm̄ se. ⁊ quodlibet sui eq̄ pri-
mo est introducta forma sub̄alis.q̄ȝ ponatur
ꝙ passuȝ sit ita difforme ꝙ sicut agens incipit
et agere in datū passuȝ serius ageret ad vnū
punctū q̄ȝ ad aliū.ita maiorē ꝓpositionē hēat
ad agendū ad punctū ad quē ageret tardius
vbi passuȝ eēt vniforme q̄ȝ ad aliū. ⁊ seq̄t̃ ꝙ
in fine dati tp̄is ꝑ q̄d aget erit vniforme sub
minim a caliditate ub q̄ nō poterit stare for-
ma signati passi. ⁊ ꝑ ɔ̄ñs dabit̃ primū istas
in quo aliq̄ certa forma est ꝓducta sic ꝙ nihil
eius prefuit. ¶ Itē ponat̃ ꝙ ꝓportiōabiliter
sicut aliq̄s punctus est remotior ab agēte.ita
agens ad illū habeat maiorē ꝓportionē.q̄ȝ ad
illū sit minor resistentia. Et arguit̃.ꝙ agens
pōt facere ꝙ in fine illud passuȝ sit vniforme
ponat̃.n.ꝙ sit vniforme sub minima calidi-
tate sub q̄ nō pōt stare ⁊ seq̄t̃ intentū. Item
ad introductionē forme ꝓducende nō req̄rit̃
passuȝ illud esse vniforme.igit̃ ꝓbatio ɔclusio
nis nulla. Itē possibile est semē alterari sil̄ ab
intrinseco ⁊ extrinseco.igit̃ possibile est ꝙ si
alteret̃ cōcurrentibꝰ simul agēte extrinseco.
⁊ intrinseco ꝙ aliquod erit primū instans in
quo erit ista mā̃ disposita ꝑ totū ꝓ susceptōe
forme.ꝓbat̃ ɔ̄ña.q̄ȝ possibile est agens itrin
secū fore ita difforme ad agendū ꝙ ɔcurrēte
extrinseco oēs partes passi erunt eque cito di
sposite ſm̄ forme ꝓducende exigētiā. ¶ Sed
ad prima duo dī simul negando vtrūqȝ ca-
sum.q̄ȝuis.n.posset eē ꝙ passum sit ita diffor
me ꝙ agens agat in istud vniformiter vel ēt
alteret̃ illud velocius i parte remota q̄ȝ in ꝑ-
te ꝓpinq̄. vt pōt ɔcedi.nō tn̄ est possibile ꝙ
proportionabiliter sicut aliq̄s pūctus dati pas
si plus distat ab agente.ita ad eundē punctū
agens habeat maiorē ꝓportionē ad agenduȝ
q̄ȝ vel nullā ꝓportionē haberet ad punctum
imediatū vel ad quēlibet pūctū intrinsecū in
finitā ꝓportionē haberet. ⁊ ꝑ ɔ̄ñs cū ad quē-
libet punctū intrinsecū ꝑ certū tp̄s ageret ⁊
nō tn̄ in vno instāti quēlibet effectū infinitū
produceret.q̄d nō ē possibile. ⁊ ꝙ nullā pro
portionē hēat ad pūctū imediatuȝ repugnat
casui.q̄ȝ ponit ꝙ in fine passuȝ totū sit vnifor
me factū ab illo alterāte. Et ꝑ idē secūdus ca
sus est ipossibilis. Et si ponat̃ casus i his ter
minis ꝙ alterans habeat gr̄a exēpli ꝓportio

nē q̄druplā ad punctū mediatū ⁊ duplaȝ ad punctū imediatū. ⁊ sic de alijs. sic ꝙ vniformiter. adhuc casus ille nihil ꝓbat. q: citius ꝑueniet actio ad partē propinquiorē q̄ȝ remotiorem.

Ed pro rex desitione accipiendū est primo. ꝙ cuiuslibet rē aiate vel inaiate vel q̄litatis desinentis esse dabit᷑ vltimū instās sic intelligēdo ꝙ in dato instāti data res est. ⁊ nō imediate post illūd instās in aliquō instāti illa res erit ꝙ clarꝫ ē. q: aliter ps eēt suū totū. ¶ Iteȝ scđo volumus ꝙ ad variationē siue corruptionē ꝑtis alicuius forme seq̄t᷑ variatio seu corruptio illius totalis forme. sic ꝙ nō plus remaneat. ista forma totalis. ¶ Itē tertio accipit᷑ ꝙ desinēte forma alicuius cōpositi esse desinit ipȝ cōpositū eē. sic ꝙ variata forma alicuius cōpositi variat᷑ totale cōpositū. ex qb⁹ seq̄t᷑ ꝙ variata ꝑte forme sb̄alis. vel ipa forma subali variat᷑ totū cōpositū. ¶ Itē quarto accipit᷑ ꝙ variata ꝑte materie variat᷑ tota materia. vt prius patuit. ¶ Itē q̄nto ꝙ variata mā alicuius cōpositi habētis formā extēsam variat᷑ illud cōpositū. cuius est mā. Ex qb⁹ seq̄t᷑ ꝙ variata ꝑte materie aut tota mā habente formā subalē extensaȝ variat᷑ totum illud cōpositū. ¶ Et si cōtra arguit᷑. ꝙ nihil corrūpit᷑ ad corruptionē ꝑtis eius. q: si sic seq̄tur ꝙ q̄cq̄d sufficit corrūpere ꝑtē sufficit corrūpere totū. ꝯñs falsum. q: maioris potentie est totū q̄ȝ eius pars. igit᷑ req̄rit᷑ maior potētia ad corrūpendū totū q̄ȝ eius partē. Dī ꝙ maioris potentie est totū q̄ȝ eius ps ꝑ se tñ q: ps iuuat᷑ a toto q̄ȝtū illud totū sufficit iuuare. ideo nō req̄rit᷑ maior ꝓportio. aut potētia ad corrūpendū totū q̄ȝ ꝑtē ꝓut inexistit toti. ¶ Ex quibus sequitur primo ꝙ cuiuslibet compositi naturalis habentis formam extensam desinentis esse datur vltimum instans. patet ista conclusio. quia quolibet tale non potest desinere esse. nisi propter desinentiaȝ forme substātialis eius. sed cuiuslibȝ forme substantialis desinentis esse datur vltimum instans igitur ⁊c. Uel sic arguitur. quodlibet tale compositum iam cito ⁊ precise tunc desinet esse q̄ȝ cito ⁊ q̄n desinet esse eius forma sed quelibet forma alicuius talis cōpositi desinens esse sic desinit esse ꝙ est aliquod eius vltimum instans. q: ipa est res inaiata. igit᷑ cuiuslibet cōpositi naturalis habentis formā extensam desinentē esse datur vltimuȝ instans. Et q: nullus hō desinit esse posito ꝙ vnica aīa sit in homine ⁊ indiuisibilis concludit᷑ generaliter ꝙ cuiuslibet rei desinentis esse datur vltimum instans. Que conclusio sic arguitur cuiuslibet rei inanimate datur vltimum instans. sed quelibet res desinens esse est res inanimarata. aut desinens esse propter desitionem esse rei inanimate. igitur sequitur ꝙ cuiuslibet rei desinentis esse datur vltimuȝ. Si tamen ponantur respectus ⁊ relationes a suis fundamentis differre. ille due regule non sunt ita generales per totam materiam. Sȝ ad predicamentum substantie saltem. ⁊ qualitatis regule se extendunt. vt si ista propositio. tu moueris que sit falsa incipiat esse vera tunc veritatis illius est dare vltimum instās in quo non est. si detur ꝙ veritas illius propositionis immediate. post hoc differt ab illa propositione. ⁊ sic est de illa tu fuisti. que sit falsa. ⁊ incipiat esse vera. Et ita est dicendum de multis alijs. Si tamen ponatur decem predicamenta esse decem genera differentia. Et quia hoc ibi disputare non debet videatur discretum ingenium per hanc materiam transiturum qua velit via transire. ⁊ ſm exigentiam se preparet in hac materia responsurum.

Ed incidit dubium vtrum pars animalis sit animal. ¶ Pro cuius declaratione accipitur primo ꝙ omnia composita naturalia habentia formas vltimas eiusdem speciei specialissime sunt eiusdeȝ speciei specialissime. patet quia naturaliter forme substantiales eiusdem speciei distribui nō possunt in materijs diuersarum specierum ideo tota composita sunt eiusdem speciei specialissime. ¶ Item composita naturalia ponuntur in specie per formas eorum vltimas. igitur si forme sunt eiusdem speciei specialissime etiā ⁊ cōposita. Itē accipiat᷑ ꝙ nulle due sube non inuicē cōmunicātes i spē sunt equa

lis pfectionis essentialis. Et quelibet due sbe
cōicātes ad inuicē in spē sunt equalis pfectio
nis eēntialis. Quibus adhuc adiungit̄ q̄ iste
terminus hō. put est de p̄dicamēto subē est
t̄min⁹ absolut⁹. ⁊ spēs spālissima. Ex qb⁹ se
qtur primo q̄ quodlibet mēbꝝ aīalis cū quo
libet mēbro eiusdē aīalis est eiusdē spēi spālis
sime subalis. pꝫ primo de hn̄tibus formā ex
tensaꝫ. qꝛ quodlibet tale aīal hꝫ formā vltimā
extensaꝫ p totū cui⁹ quelibꝫ ps ē eiusdē spēi
cū ipa tota. qꝛ ipa forma extensa tā subalis q̄ꝫ
accn̄talis est hōgenea. igit̄ p primā suppōneꝫ
quodlibꝫ mēbꝝ alicuius aīalis est eiusdē spēi
cū quolibet mēbro eiusdē. ⁊ pbat̄ añs. s. q̄ i
quolibꝫ aīali est vna forma extēsa p totū ⁊ vl
tima. qꝛ alr̄ nō foret q̄ꝫtitas cōtinua. cū tn̄ oē
aīal sit corpus sicut ps arida ligni nō cōtinua
tur cū pte virente ligni. Patet ēt ista ꝯclusio
ð aīalibus formā vltimā inextēsam hn̄tibus
⁊ indiuisibileꝫ qꝛ in oībus talibus q̄ðlibꝫ mē
brū hꝫ formā vltimaꝫ eiusdem spēi. seu ean-
dem numero cum altero membro eiusdem
aīalis. ⁊ iō. os. caro. nerui ⁊c. st̄ eiusdē speciei
specialissime in homine q̄ꝫuis a spiritu ⁊ san
guine. ⁊ a quolibet alio humore specifice dif-
ferāt. qꝛ nullus istorū cōuertit̄. aut assimilat̄
subē aliti. Itē seqtur q̄ quelibet ps q̄ꝫtitatiua
aīalis est eiusdē spēi spālissime cū ipso aīali. qꝛ
quelibet talis ps q̄ꝫtitatiua habet formā vl-
timā subaleꝫ eiusdē spēi cū toto cōposito. qꝛ
q̄libet ps hꝫ eandē formā numero vltimā cū
toto. aut hꝫ formā extēsaꝫ. sicut ⁊ suū totū. qꝛ
est hōgenea. igit̄ ⁊c. Ex qbus seqt̄ q̄ q̄libꝫ
ps q̄ꝫtitatiua alicuius cōpositi nālis est eiusdē
pfectionis eēntialis cū suo toto. pꝫ ista ꝯña ad
iuuāte s̄a suppōne. ¶ Iteꝫ dato opposito cō
clusionis seqtur q̄ foret poīe aliqd trāsire de
spē i speꝫ sbaleꝫ ipo nō corrupto cū ps bouis
possit esse bos. q̄ꝫuis ponatur q̄ nō sit bos.
Quibus datis seqtur q̄ ps hoīs est hō. ⁊ ps
bouis est bos. qꝛ q̄libet ps q̄ꝫtitatiua hoīs est
eiusdem spēi spālissime cū toto hoīe. sed non
continet̄. nisi sub tali spē spālissima subali hō
igit̄ q̄libet ps q̄ꝫtitatiua cōtinet̄ sub illo termi
no hō cū significet̄ p eūdem atq̄ꝫ ēt sub reali
specie cōtinet̄ si qua sit. ¶ Itē si ps q̄ꝫtitatiua
hoīs nō sit hō. cum ipsa sit alicuius spēi spe
cialissime subalis. qꝛ qcquid est saltiꝫ pticulare
in genere alquo ē in aliqua spē spālissima eius
dem ⁊ est aliqð indiuiduū isti⁹. seqtur q̄ est
alicuius alterius spēi sbalis quā humane. ⁊
p ꝯñs cōposita hn̄tia formas eiusdē spēi spe
cialissime specifice differūt. qð est ꝯtra primā
suppositionē. Itē dato opposito cōcl'onis seq
tur q̄ est dare spēs subāles nō cōicantes pfe
ctionis eq̄lis eēntialis vt ps bouis ⁊ bos. qð
est ꝯtra s̄am suppōnē. Ideo cōcedit̄ q̄ ps
hoīs est hō capiēdo illū terminū hō mere sb
stātialis p cōposito ex mā ⁊ aīa intellectiua.
nō. n. plus q̄ꝫ hoc cōplexum cōpositū ex mā
⁊ aīa intellectiua significat. verūtn̄ talia solet
vulgus spnere. de quo nō est cura. Est. n. dif
ficile cū vulgo nālia loq. capit. n. modo loquē
di tm̄ ⁊ nō subāliter. Q̄ðlibet igit̄ cōpositūꝫ
nāle est hōgeneū. qꝛ q̄ðlibet cōpositū nāle su
mit eādē denoīationeꝫ s̄m spēm spālissimaꝫ
quā sumit sua ps. qꝛ q̄ðlibet tale cōpositū est
eiusdē spēi spālissime cū q̄libet sui pte. ⁊ ideo
oīs hō est qd hōgeneū. lꝫ s̄m alias denoīatio
nes sit etherogeneū. ⁊ nō solū oē corpus est
hōgeneū. sed q̄libꝫ forma extēsa. ⁊ quelꝫ mā
Et breuiter res q̄libet corporea est hōgenea
⁊ ipsa est eiusdē spēi spālissime cū q̄libet sui p
te q̄ꝫtitatiua. ¶ Et si ꝯtra arguit̄. qꝛ etheroge
neū est illud. cuius nō quelibet ps est eiusdeꝫ
denoīationis cū suo toto cuius est ps. Et hō
geneū est illud cuius q̄libet ps est eiusdem de
noīationis sil' cū suo toto. igit̄ ipoīe est q̄ hō
geneū sit etherogeneū. Dicit̄ q̄ hōgeneū est
illud cuius q̄libet ps q̄ꝫtitatiua est simul. aut
eiusdē denoīationis cum suo toto. Et ethero
geneū est illud cuius q̄libꝫ ps q̄ꝫtitatiua est di
uerse denoīationis cū suo toto. Et qꝛ ptes q̄ꝫ
titatiue hoīs hn̄t diuersas denoīationes a suo
toto. qꝛ alia caro. alia sanguis. alia neruus. ⁊
hmōi. ⁊ alias denoīationes a suo toto sumūt
⁊ hec denoīationes sūt accn̄tales. ideo ē ethe
rogeneū. hn̄t ēt eandē denoīationē substātialē
cū suo toto. ideo hō est hōgeneū ⁊ etheroge-
neū. qð melius pꝫ intelligēti vocabula greca
a qbus deriuate sunt iste dictiones hōgeneū
⁊ etherogeneū. ¶ Sed ꝯtra arguit̄. qꝛ si pes
hoīs est hō. igit̄ pes hoīs est aīal risibile rōa
le. ꝯñs falsūꝫ. qꝛ nec pōt pes ridere. nec rōci
nari. Dicit̄ capiendo illos terminos rōale ⁊
risibile p passione hoīs ⁊ dfa. cōcedēdo ꝯñs
⁊ negādo ꝯñaꝫ illā. s. q̄ pes hoīs nō est rōa
lis. aut risibilis. qꝛ nō pōt ridere. aut rōcina-

ri.sic.n.capti illi termini solū significāt q̄ꝫtum
potentiā puta aiam ex sui nā risus. ⁊ rōnis ꝓ
ductiuā.hiuisbile aūt q̄ꝫtum hn̄s aiam ex nā
sui ꝑ se vel ꝑ accn̄s hinitus ꝓductiuā.qꝺ di
co ꝑꝑ ꝑtes equi hn̄tes formas ꝑtiales. vn̄ lꝫ
cōpositum fuerit sic dispositū ꝙ nō possit ri
dere nō minus remanet nālis anime potētia
q̄ꝫuis auferatꝰ nālis actus ex defectu alterius
requisiti.puta instr̄i.aut alterius.q̄ꝫuis cōce/
datꝰ ꝙ ꝑs aialis sit aial.nō tn̄ ꝯceditur ꝙ q̄li
bet ꝑs sor.sit sor.habito ꝙ iste terminus sor.
sit terminus discretus.q: si aliqua ꝑs sor. sit
sor.sit illa.b.ꝑs q̄ꝫtitatiua.¶ Et arꝰ sic sor. est
pedalꝰ.sit.n.ita grā exēpli.⁊ sor.ē.b.ꝑs igr̄.b
ꝑs q̄ꝫtitatiua est pedalis.ꝯn̄s falsū.q: tūc ꝑs
esset equalis toti cuius est ꝑs. ⁊ tenet ꝯn̄a ex
positoꝛ⁊c.q: sor.est terminus discretus. vt po
nitꝰ.¶ Sed ꝯtra ꝑ̄dicta forte arguitꝰ . q: si ad
variationē ꝑtis forme subālis seqtur variatio
totius cōpositi nālis seqtur ꝙ nullum cōposi
tū inaiatū pōt augeri nec diminui. distinguē
do augmētationē ⁊ diminutionē ꝯtra raresa
ctionē.aut ꝯdēsationē.q: nullū tale pōt dimi
nui qn aliqua eius ꝑs corrūpatꝰ.aut auferatꝰ.
sed corrupta vel ablata ꝑte nō plus diminuitꝰ
q: nō plus est datū totū.Item dato igne se/
mipedali q sit.b.arguitꝰ ꝙ.p.ignis nō potest
augeri deducta rarefactione.q: si sit poſſe ad/
datꝰ grā exempli alter semipedalis ignis q sit
c.⁊ tūc seqtur.ꝙ si.b.ignis pōt augeri.ꝙ.b.
ignis est factus pedalis q sit.a. igitur. a.ignis
est.c.⁊.b.⁊ tn̄.b.est medietas istiꝰ.q: id qꝺ
erat ante augmētationē iam est medietas.a.
⁊ iam.b.nō est nisi qꝺ prius erat.igitꝰ totū ē
sua medietas.Itē si sit poſſe ꝙ aliqs ignis di
minuatꝰ ponatꝰ ꝙ pedalꝰ ignis sit i oriēte a quo
paulatine auferantꝰ ꝑticule donec medietas.a
erit ablata ⁊ in occidēte posita. ⁊ seqtur tunc
ꝙ qua rōne.a.est in oriēte eadē rōe est in occi
dente.Ideo forte ꝯceditꝰ conclusio ad quam
deducitꝰ ꝙ nullū inanimatuꝫ pōt augeri vl'
diminui lꝫ multa inaiata pn̄t rarefieri vel cō/
dēsari.¶ Sed ꝯtra.q: illo dato seqtur ꝙ nul
lum inaiatum pōt hr̄e aliam ꝑteꝫ q̄ꝫ iam ha
beat.q: dato opposito seqtur ꝙ possit augeri
Ideo ꝯceditꝰ cōclusio deducta. ¶ Sed ꝯtra
q: isto dato seqtur ꝙ nulla plāta pōt augeri
aut diminui.q: ablata ꝑte aut corrupta nō re
manet eadē plāta.sed q̄ꝫcito icipit auferri seu

corrūpi aliqua ꝑs forme plante desinit eē for
ma date plāte ⁊ ꝑ ꝯn̄s desinit esse plāta tota
igitꝰ ipsa nō incipit diminui q: si ipsa diminue
retꝰ ipsa maneret ꝑ tp̄s.¶ Et cōsilr arꝰ ꝙ ipa
nō pōt augeri.q: nō hr̄e pōt aliā ꝑtem q̄ꝫ iā
hꝫ.q: nulla forma.aut mā pōt hr̄e aliaꝫ par
tē q̄ꝫ iaꝫ hēat. q: resultās ex addito ⁊ ꝑexistē
te nō est ꝑ̄existens.Forte dr̄ huic ꝙ hec plāta
manet eadē numero.q: maioꝛ ⁊ principalioꝛ
eius pars manet.⁊ hoc sufficit ad hoc ꝙ ma
neat eadē numero.¶ Sed ꝯtra ponatꝰ ꝙ.a.
planta icipiat diminui si sit poſſe sic ꝙ incipiat
aliqua ꝑs eius corrūpi.¶ Et arꝰ ꝙ ista planta
nō incipit diminui.nec vnq̄ꝫ diminuetꝰ.⁊ per
nullū tp̄s post hoc hec manebit eadeꝫ nume
ro.q: ꝑ nullū tp̄s post hoc manebit . igitꝰ ⁊c.
ꝓbatur an̄s illa plāta desinit esse.igitꝰ ꝑ nullū
tp̄s post hoc ipsa manebit.pꝫ ꝯn̄a ⁊ an̄s pro
batꝰ.q: iam desinit esse forma illius plante. ⁊
taꝫ cito desinit esse compositū.aut corpus nā
le q̄ꝫcito desinit esse aīa eius.aut forma subā/
lis.q: forma est que dat esse rei. ⁊ ꝯseruat eā
in esse.igitꝰ iam desinit esse ista planta.pꝫ ꝯn̄a
⁊ minoꝛ.sed arguitꝰ maioꝛ q: incipit aliq̄ ꝑs
illius forme que est res inanimata nō esse.sed
q̄ꝫcito incipit aliqua ꝑs alicuius forme rei in/
animate nō esse tā cito ipsa res incipit nō esse
q:ad corruptionē partis rei inanimate sequi
tur corruptio totius.igitur incipit iam totalis
forma ilius nō esse ⁊ ꝑ ꝯn̄s istud totale cōpo
situm qꝺ est ista plāta desinet esse. Ideo cō/
ceditur forte totum sicut est concednedum.
¶ Contra.q: tūc nullum animatum anima
sensitiua extēsa posset augeri.aut diminui.pꝫ
eodem argumento.q: q̄ꝫ cito pars forme ex
tēse desinit eē ita cito desinit eē ista forma tota
lis ⁊ ip̄ꝫ cōpositū cuiꝰ est forma.Iō ēt ꝯcedi
tur illud tanq̄ꝫ sequēs.q: nulla posset assigna
ri ratio.quare inanimate res non possent au/
geri quin per eandem habentia formas extē
sas vegetatiuas aut sensitiuas non possent au
geri.⁊ quecunq̄ꝫ ratio esset ad probandum
brutum posse augeri posset ēt ad eē proban/
dum istam plantam augeri. ⁊ quecunq̄ꝫ ra/
tio detur.ꝯsimilia argumenta possent addu
ci pro vegetabilibus ⁊ plantis. ¶ Sed ꝯtra
id arguitur.q: sequitur ex illo ꝙ nulla planta
neq̄ꝫ aliqꝺ aial hn̄s formam extensam pos/
set habere aliam partem q̄ꝫ iam habet.⁊ tūc

ſequitur ꝙ nullum tale animāl poſſet nutriri nec aliqua planta.q: ſi nutricatio eſſ ipſa cēt conuerſio nutrimenti.aut alimenti in ſubſtantiam rei alite.ſed nullū animal hn̄s formā extenſam pōt hr̄e aliam ꝑtem q̄ iā habeat.,igitur nullum nutrimētum pōt eſſe eius pars. ¶ Item illo dato ſequitur ꝙ nullum tale aīal hn̄s formā extenſam pōt alterari.nec localier moueri.q: nō manet per tp̄s.q: continue fit in tali reſolutio multaꝝ partiuꝫ ⁊c. ¶ Itē huius oppoſitum ponit ariſto.in primo de generatione vbi ponit augmentationē eſſe poſſibilem.⁊ animata augeri poſſe. Sed ex iſta reſponſione ſequitur ꝙ augmentatio nō fit poſſibilis ſaltem in datis animalibus.ideo ⁊c. ¶ Ad primum dicitur concedendo concluſiones.ſ.ꝙ nulla res poteſt aliam partem q̄ iaꝫ habeat habere. Et vltra dicit̄ ꝙ nutricatio n̄ eſt conuerſio nutrimenti in ſubſtantiā aliti. ſꝫ ſi aliqd conuertitur in ſubſtantiam aliti nihil conuertitur.niſi materia prima nutrimēti.q: ſubſtantialis forma nutrimenti corrumpitur ideo ſi aliquid nutritur iſto mō capto termino ex ſola materia prima nutritur.⁊ nō ex aliqua forma ſubſtantiali.aut accidentali.q: ſubſtantialis forma corrumpitur.⁊ nullum accidens eſt.aut eſſe pōt pars alicuius ſubſtantie tum q: in materia illius nutrimenti nō poteſt eſſe pars illi⁹ materiequā modo hꝫ id qđ ponitur nutriri.ſed ſi nutricatio eſt ipſa eſt aſſimilatio partis materialis nutrimenti cum inductione forme ſubſtantialis iſtius ſpeciei.cuius eſt forma ſubſtātialis plante.aut animal quod per illum modum concedimus ali. Sꝫ cum vltra concluditur ꝙ non eſſꝫ poſſibile aliquod animal alterari.aut localiter moueri negatur cōſequētia.⁊ ad probationem.q: cōtinue fit reſolutio ab animali.dicit̄ ꝙ iſtud non ſequitur.ſtat enim animatum viuere ⁊ nō ali. ſicut in primo inſtanti.in quo eſt generatum animal in quo inſtanti non nutritur illud nec reſoluitur.ſed admittatur cum caſu ꝙ continue fiat reſolutio.ab aliqua parte illius aīalis poſt primum inſtans eſſe eius.⁊ ſequitur ꝙ continue aliquod animal deſinit eſſe ſed ex hoc non ſequitur quin multa animalia maneant ꝑ tp̄s.q: multe partes aīalis manent q̄ etiā ſunt animalia.lꝫ enim admittatur ꝙ continue ī aliqua parte aīalis fiat reſolutio aut incipiat fieri.nō tn̄ admittitur ꝙ in qualibꝫ parte.q: tūc iſtud aīal ſm ſe ⁊ quālibet ſui partem quātitatiuam deſinere eſſe.ſequitur eniꝫ cuiuſlibet ꝑtis quantitatiue iſtius incipit aliq̄ pars corrumpi.igitur.nulla quātitatiua pars huius īmediate poſt hoc erit. Et iterum ſeqtur cuiuſlibet partis iſtius incipit aliqua pars diminui.igitur nulla pars īmediate poſt hoc erit. Similiter cuiuſlibet partis iſtius incipit aliqua pars augeri.igitur hoc incipit eſſe infinitū.ſed de rarefactione ⁊ condenſatione nullum tale argumētum valet. ¶ Et ſi arguitur ꝙ a q̄libet parte illius aīalis fiat reſolutio q: in qualibet ꝑte calor naturalis agit in humidū radicale.igitur a q̄libet ꝑte eius reſoluitur de ipſo humido. Dicit̄ negādo ꝯñam. q: nō q̄libet calefactio eſt ſufficiens datam ꝑtem corrū pere.ſed ſi debeat corrūpi pars data ꝑpt̄ diſproportionatū caloreꝫ oportet ꝙ inducatur in iſtam partem minima caliditas cum qua ſtare non poteſt forma ſubſtantialis date partis que caliditas non ſubito producetur a calefaciente intrinſeco aut extrinſeco in iſtam partē agente.ideo ꝯceditur ꝙ poſſet localiter ⁊ qualitatiue moueri.ſed nihil habens formam extēſam poteſt augeri nec aliquis eſt verus motus in predicamento quātitatis niſi rarefactio aut condenſatio.per additionem enim partis non augetur aliquid.aut per diminutionē diminuitur.quia non manet idem per tempus in diminutione.⁊ ſic diminui non poteſt.aut augeri vt pꝫ aduertenti. Sed ariſto.p°io de generatione poſuit animata poſſe proprie augeri ⁊ inanimata non poſſe.vulgi auribus alludens.quia bene percipitur ꝙ ex additione ſemipedalis terre ad bipedalem terram deducto alio motu non eſt illa terra maior. ſꝫ reſultat vnum maius ex illa ſemipedali terra ⁊ illa bipedali.⁊ non augetur precedens terra nec ſequens.nec aggregatum ex his.ſe in animali non fit ita preceptibilis additio.quia paulatim.⁊ quia fit additio per intus ſuſceptionē nutrimenti in partes formales.quia nutrimētum iuxta ponitur partibus nō poroſis.⁊ ab eis aſſimilatur nec preexiſtentes particule creſcunt niſi rarefiendo. Ideo ſm rei veritatem licet hic non ſit ita perceptibilis additio ſicut alia.tamen talia animata anima extenſa nō augetur.ſicut nec inanimata.⁊ quecunqꝫ ratio

facit ad probandum ꝙ ista animata augētur
potest facere etiam ⁊ ꝙ inanimata augentur
Et sicut respondetur pro vna parte sic ꝓ alia
vt patet calculanti materiam. ¶ Sed contra
illud forte arguitur sic. quia ex illo sequitur ꝙ
nullum animatum anima inextensa potest au
geri aut diminui. ⁊ per consequens nihil pōt
augeri vel diminui. quia nec animatum nec i-
animatum. Sed forte dicitur concedendo.
¶ Pro quo clarius vidēdo notare debes nūqd
idenptitas forme sufficiat ad idēptitatem com
positi. cum autem non possit pars materie in
habentibus formam extensam variari. quin
secum varietur ⁊ forma. de illo non expedit
dubitare ꝙ variata parte materie variat᷑ to-
tum compositum. ⁊ econtra. ⁊ modo consi-
mili variata parte forme ⁊c.

Ubi nunc ergo in

D cidit. vtrum remanente eadē for
ma in composito vnicam haben
te formam indiuisibilem. ⁊ vari
ata materia addendo vel diminuendo sit ag-
gregatum resultans aut remanens illud met
quod ante erat. ¶ Et arguitur ꝙ non. quia
hoc dato sequitur ꝙ pes fortis esset caput ei⁹
⁊ similiter ꝙ for. esset quelibet pars quantita
tiua for. quia materia non variat idenptitatē
numeralem. igitur cum quelibet pars quan-
titatiua fortis habeat eandem formam substā
tialem vltimam cum qualibet alia parte q̄ti
tatiua ⁊ etiam cum forte sequitur ꝙ quelibet
pars quantitatiua fortis est eadem cum quali
bet parte quantitaua eiusdem. ⁊ sequitur ꝙ
for. ē quelibet pars quātitatiua eiusdē. ¶ Itē
isto dato sequitur ꝙ foret possibile ꝙ fortes ē
plato. ⁊ ꝙ for. differt a platone consequēs est
impossibile. ⁊ arguitur illa consequentia. quia
ponatur ꝙ deus animā fortis infundat i. b.
materiam pedalem quam materiam ista ani
ma informet. ⁊ sit fortes homo habens istā
materiam ⁊ istam animam. ponatur etiā ꝙ
deus eandem animam infundat in. c. materia
bipedali quod possibile est. sicut possibile est
ꝙ eadem anima numero sit in pede ⁊ in ca-
pite ⁊ sit homo cōpositus ex. c. materia ⁊ ista
anima plato. ⁊ arguitur ꝙ plato est for. quia
pla. habet eandem animā numero quam hꝫ
for. ⁊ materia nō variat idēptitatem numera
lem. igitur plato est for. ⁊ pedale bipedale.
¶ Et arguitur ꝙ for. differt a platone. q: po
natur ꝙ for. currat. ⁊ plato sedeat ⁊ seqtur in
tentum. ¶ Itē pōt desinere esse for. remanen
te platone. igit᷑ for. nō est plato. ¶ Itē si for.
est pla. seqtur ꝙ q̄libet pars fortis ē pars pla
tonis ⁊ ecōtra. Aliter si fort. hꝫ aliquas ptes
quas nō hꝫ plato aut ecōtra fortes nō est pla
to. q: bene sequitur fortes habet. b. partem ⁊
pla. nō igitur ⁊c. ⁊ sequitur fortes habet. b.
partē ⁊ fortes est plato. igitur plato habet. b.
partem ⁊ sic de aliis. ¶ Item isto dato se-
quitur ꝙ iste terminus fortes sit accidens seu
terminus accidentalis. consequens falsum
vt supponitur ponatur enim ꝙ iste terminus
for. sit terminus substantialis ⁊ singularis ⁊
arguitur ꝯña. q: ponatur ꝙ for. sit bipedalis
cuius vna medietas sit. a. ⁊ diminuatur do-
nec. a. sit for. ⁊ arguitur sic. iste terminus for-
tes predicatur successiue vere negatiue ⁊ af-
firmatiue de termino singulari supponente
pro forte. ⁊ preter subiecti corruptionem. q̄a
vtraqꝫ istarum erit vera preter subiecti corru
ptionē. hoc est fortes. hoc nō est fortes demō
strato. a. igitur iste terminus accidentalis. pꝫ
ꝯña per diffinitionem termini accidentalis.
Et sicut arguitur de illo termino fortes. ita d̄
oībus aliis terminis substantialibus cōibus
⁊ discretis pōt argui. ¶ Item arguitur ꝙ il-
la contradictoria. hoc est fortes. hoc nō est for
tes. que sint mentalia demonstrato for. p cer
tum tempus erunt vera. ꝙ enim sint contra
dictoria. pꝫ subiecta enim conuertūtur cum
predicatis. cū idem demonstrēt vt pono. ⁊ sē
alia reqsita ⁊ nō significabūt aliter ille ꝓpō-
nes p totū tps dādū. igr̄ ꝯtinue sē ⁊ erūt ꝯtra
dictoria. ⁊ vtraqꝫ erit v̄a cū alia. Cōtinue eni
erit ita ꝙ hoc est for. demr̄ato for. ⁊ ista ꝓpō
erit sic significās hoc ē for. igit᷑ ꝯtinue pro ista
mēsura erit ista ꝓpō v̄a. hoc ē for. igr̄ ista erit
ꝓ tūc vera. sed ista cōuertit᷑ cū illa in mente
posita. igit᷑ aliud cōtradictoriū erit verū pro
eadē mēsura. ¶ Et ꝙ hec ꝯuertat᷑ cū illa ar̄
ponat᷑. n. ꝙ diminuat᷑ for. quousqꝫ reddatur
vera ista. hoc nō est for. Et arguit᷑ ꝙ nūc in
uicē ꝯuertant᷑ ſm posita ⁊ eodē modo peni
tus significant. sicut ante significabant. sed an
te conuertebantur. igitur ⁊ nunc conuertun-
tur. ¶ Item isto dato sequitur ꝙ for. erit pe-

dalis in.a.instanti ⁊ ꝙ pro eodē instanti erit maior q̃ȝ pedalis.q꞉ ponatur ꝙ fortes sit bipedalis ⁊ diminuatur quousqȝ sit pedalis.sic tñ ꝙ in.a.instanti sit maior pedali. Et arguit ꝙ fortes erit pedalis in.a.instanti.q꞉ fortes erit hoc pedale in.a.instanti demonstrato illo pedali quod remanebit fortes.igitur fortes erit pedalis in.a.instanti.pȝ ꝯñа.⁊ arguitur añs.q꞉ qð erit hoc pedale in.a.instāti erit fortes.igitur fortes erit hoc pedale in.a.instanti.pȝ ꝯña a conuersa ad conuertentem. ¶ Et si forte dicitur ꝙ hec est sua ꝯuertens qð erit hoc pedale in.a.instanti erit for.in.a.instanti ¶ Contra q꞉ tunc ista non posset conuerti in vnam veram albū erit nigrum in.a.instanti.q꞉ tunc sua conuertens esset illa.qð erit nigrū in.a.instanti erit album in.a.instanti. ¶ Iteȝ ista responsio non tollit argumentum.q꞉ adhuc illa est vera.qð erit hoc pedale in.a.instanti erit fortes in.a.instanti.q꞉ for.erit for.ī a.instanti.⁊ for.erit aliquid quod erit hoc pedale ī.a.instanti.igitur aliquid quod erit hoc pedale in.a.stanti erit fortes in.a.instanti. Et ex casu sequitur ꝙ for.erit maior quam pedalis in.a.instanti. ¶ Itē.a.est pedale.⁊ imediate post instans qð est pñs erit bipedalis.⁊ tñ nunq̃ȝ augebitur.sed qñcunqȝ.a.erit.a.diminuet.pȝ q꞉.a.imediate post hoc erit fortes in casu posito.q꞉ fortes imediate post hoc erit fortes ⁊c̄. ¶ Et tūc sequitur etiā ꝙ.a.incipit esse for.q꞉ in instanti quod est pñs.a.non est fortes ⁊ imediate post instans qð est pñs.a. erit fortes.⁊ tñ ꝑ magnum tp̄s post hoc erit etiā ita ꝙ.a.incipit esse for.tȝ ꝯña ex cōi verificatione eius qð est incipere. ¶ Et ꝑ idē cōcludi pōt ꝙ fortes ꝑ totā istā horā erit albus ⁊ tñ ꝑ eandē horā erit summe niger. ¶ Iteȝ seqtur ꝙ ꝑ eandē horā fortes calefiet ꝑ quaȝ totā frigefiet.posito ꝙ vna pars calefiet ꝑ totā istā horā ⁊ alia eq̄liter frigefiet.⁊ ꝙ vtraqȝ illaꝝ medietatū aliqñ erit fortes. ¶ Item sequitur possibile fore ꝙ pars fortis est maior forte. ¶ Itē ponatur ꝙ separetur manus fortis a forte remanente aīa intellectiua in ista manu sicut erat qñ erat cōiuncta.quod possibile est supernaturali potētie cui sicut ꝯuenit facere ꝙ vna aīa intellectiua sit in q̄libet parte quantitatiua fortis ita cōuenit sibi facere ꝙ eadē aīa sit in manu separata vel saltem in illo quod erat manus for.⁊ eque bene pōt deus facere vtrūqȝ. Quo dato sequitur ꝙ duo homines sunt separati quoꝝ quilibȝ est for.⁊ sequitur ꝙ for.est illa manus. Et for.nō est illa manus vel salteȝ est illud qð erat illa manus ⁊ nō est illud qð erat illa manus.pȝ ꝯña intelligēti.⁊ tñ for ē terminus discretus. ¶ Iteȝ sequitur ꝙ quelibet pars quantitatiua for.differt a for.⁊ tñ nulla pōt differre a for.q꞉ q̄lȝ pōt esse for. ¶ Itē ponat ꝙ.a.aīa.⁊.b.⁊.c. materia fuerint for.⁊.b.materia desiuerit eē gr̄a exēpli.⁊ for.remanserit.a.⁊.c. Et arguitur sic.hoc fuit for.qð iā nō est for.demōstrato.a.⁊.b.⁊.c.⁊ hoc fuit aliquid.igitur aliqd fuit for.ꝙ iā nō est for.pȝ ꝯña.⁊ etiaȝ maior q꞉ ista nō fuit for.demonstrando tria quoruȝ vnū iā desinit esse. Et tunc arguitur sic aliqd fuit for.ꝙ iā nō est for.⁊ nihil nisi aīal.igitur aīal fuit for.ꝙ iā nō est for.⁊ nullum aīal nisi hō igitur aliqs hō fuit for.qui iā nō est for.⁊ nullus hō nisi for.igitur for.fuit for.q iā non est for.ꝯñs falsum.q꞉ tunc seqtur ꝙ for.fuit for.⁊ ip̄e non est for.qð est falsum.q꞉ for.fuit for.⁊ ille est for. ¶ Itē tm̄ for.qui fuit for.fuit for.igitur nō for.q nō fuit for.fuit for. ¶ Itē isto dato sequitur ꝙ aliquid ꝑ totā istā horaȝ diminuetur ⁊ ꝑ eādē horā augebit.ponēdo ꝙ for.sit bipedalis cuiꝰ.a.sit vnū pedale qð remanebit for.facta diminutione.⁊ incipiat augeri.a pedale.nō tm̄ tñ augendo quantum deperdet for.⁊ sequitur ꝙ.a.erit maius q̃ȝ ē.q꞉ ip̄m augebitur.⁊ seqtur ꝙ.a.nō erit maius q̃ȝ est q꞉ ip̄m continue diminuetur ꝙ for.continue diminuet.vt pono ⁊ for.erit.a.igitur ⁊c̄.

Oppositum tñ arguit sic vulgariter.q꞉ si variata parte materie variat cōpositū naturale sequitur ꝙ nullus est terminus discretꝰ aut ꝙ for.nō manebit for.ꝑ tp̄s.nec plato manebit plato.⁊ sic de alijs.⁊ tunc accideret deceptio hoībus.in cōmutationibus ⁊ distributionibus bonoꝝ ⁊ maloꝝ. ¶ Item ꝙ multi fuerunt dij quoꝝ quilȝ ab altero differebat.⁊ ꝙ deus pōt incipere esse aut desinere esse saltem per potentiam sui puta per desitionē partis eius aut ꝑ inceptionem.

Ad dubium igitur dicitur accipiendo ꝙ ad variationem partis materie sequi

tur variatio totius materie. Scđo ꝙ ad va/
riationem materie totius seqtur variatio to/
tius compositi. Ex qbus sequit̃ ꝙ variata ꝑ
te materie aut totali materia seqtur variatio
totius compositi naturalis. Ex qb⁹ acceptis
cuȝ precedentibus seqtur generaliter ꝙ nulla
substantia põt habere aliam ꝑtem quaȝ iam
habet. ⁊ ꝑ idem nulluȝ accidens nec aliquid
aliud põt habere aliam ꝑtem q̃ȝ iam habeat
sicut dictum est. ideo nec sor. nec aliquid alið
põt augeri. Si enim quis absqȝ tedio aspe/
xerit. videbit ꝙ tã bene sustineri poterit ꝙ tã
inanimata augent̃ q̃ȝ aīata. ⁊ tam bñ ad rõ/
nes põt rñderi q̃ȝ sustineri. ⁊ rñderi põt ad
rõnes ꝓbantes ꝙ sor. ⁊ alia aīalia hñtia for/
mas extẽsas pñt augeri. imo vt vere loquar
hoc põt tam male sustineri q̃ȝ illud. ⁊ tamen
cõtra aristo. est ꝙ tam aīata anima extensa ñ
augeant̃ q̃ȝ habentia aīam inextensam. q̃ȝ ẽt
in homine credidit aristo. aliquã aliam for/
mam hʒalem extensaȝ. nec posuisset ꝙ i quo
libet homine esset vna aīa indiuisibilis inhe/
rens. ꝑpetua. ⁊ eterna. sed posuisset vnicum
intellectum in tota specie. qð pȝ colligendo
diuersa dicta in diuersis locis. q: Aristo. cre/
didit nihil habere principium qð nõ sit habi
turum finem nec aliqd habiturũ finem qð nõ
habuerit principium. vt pȝ primo celi. Ter/
tio aũt de anima posuit intellectum humanũ
nõ corruptibilẽ. ⁊ in scđo de aīa dũ dixit. Se
paratur aũt hoc ab hoc tanq̃ȝ ꝑpetuũ a corru
ptibili. vbi formã sensitiuã cõparat ad intelle
ctiuã. ⁊ ꝑ ꝯñs nõ habere principium. igit̃ nõ
poneret intellectũ humanũ nisi intellectũ quẽ
posuisset formã appropriatã toti speciei hu/
mane. vt colligi põt scđo ⁊ tertio de aīa. vbi
dicit. Relinqtur igit̃ potentia que nullius cor
poris est actus. ideo nõ posuisset vltimã po/
tentiã in hoīe fore creatam. q: nihil ẜm eũ fit
ex nihilo. vt pȝ primo physicorũ. Nec dixis/
set vltimam potẽtiam fore aīam in hoīeȝ sed
intellectũ. vñ oīs aīa est actus corporis. vt pȝ
ex diffinitione eius scđo de aīa. nec multipli/
casset hmõi potentias cũ in vnica tali possit
spẽs ꝯseruari. Et hãc fuisse intẽtionẽ aristo.
colligitur ex variis passibus ab eo dictis. Et
si attente ꝑ eius volumina aspexeris hoc to/
tũ credidit auerois tertio de aīa cõmento vi
gesimo primo. Jdeo pp ꝯplacere Aristo. nõ
est ponẽdum aīata hñtia formam extensam
inherenteȝ posse augeri. q: ẽt ista nõ est intẽ
tio aristo. imo aristo. credidit vltra intellectũ
appropriatũ esse formã extensaȝ in homine.
cũ materia inferior nõ ſtet sine forma substã
tiali inherente ⁊ negasset aristo. ꝙ aīa rema/
net post mortem que nec esset inherens nec
appropriata in illis saltem libris qui ad latios
ꝑuenerũt. sicut negasset spũs malignos quos
vulgus detractores vel tẽptatores vel diabo
los appellat. Aristo. eniȝ ꝓ magna ꝑte quic/
quid nesciuit negauit. imo nec de anima hu/
mana nec de hoīe quo ad augeri vel diminui
verbis suis credendũ est. sicut nec de forma
credimus. ¶ Sed ad primũ argumentum
negat̃ ꝯñs. aliqs eniȝ est terminus discretus
vt ly sor. vel plato. qui est positus ad signifi/
candũ hoīem. qui est cõpositus gratia aug/
menti ex. a. mã ⁊. b. forma. ⁊ stat ꝙ sor. erit
sor. per tp̃s. q: qua rõe est possibile ꝑ tp̃s ꝙ
in aliqua parte nõ fiat resolutio possibile ẽ ea
dem rõne ꝙ in toto hoīe nõ fiat resolutio ꝑ
tp̃s aliquod. ¶ Item stat hoīem egrũ nõ nu
triri. ⁊ plantã etiã ñ nutriri. tam quo ad se q̃ȝ
quo ad ꝑtes. q: stat plãtam esse in magno fri
gore ⁊ nec crescere nec resolui. igitur ꝑ illud
stat istud qð iam p̃missum est. Et cuȝ argui
tur ꝙ esset deceptio in cõmutationibus ⁊ di/
stributionibus bonoꝝ ⁊ maloꝝ. q: nõ puni/
ret̃ q peccasset nec premiaret̃ qui meruisset
Dicit̃ ꝙ ẜm iustitiam cõmutatiuã vl' distri
butiuã aut ẜm catholicã veritatẽ spectanduȝ
est ad aīam. q: omnis actio compositi ꝓue/
nit ab illa ⁊ nõ ad mãm a qua nihil ꝓuenit.
Jdeo si anima cũ. b. mã peccauit ⁊ tunc erat
sortes iste hõ q erat ꝯpositus ex illa mã ⁊ ex
illa forma. nõ oȝ ꝙ ista aīa puniat̃ cũ ista mã
sed sufficit ꝙ ista aīa cũ q̃uis materia puniat̃
¶ Itẽ ẽt catholica veritas nõ fundat̃ in mã.
cũ eniȝ deus filius tres naturas in se cõtine/
at. s. verbũ. aīaȝ. ⁊ mãm. stat ꝙ ille numerus
q ẽ illa tria desinat esse. sicut stat ꝙ numerus
q est deus ⁊ hoc instans desinat esse ⁊ inci/
piat esse. Jdeo possibile est ꝙ xp̃s ẜȝ ꝑtẽ mã
lem ⁊ ẜm ꝙ hõ desinat esse. Talis ãt dispu
tatio nõ est dicẽda apud vulgus q: non põt
subtilitates q̃ sunt vltra ꝯsuetudinẽ speculari
Si vero nõ stent ista oȝ ꝯclusiones illatas añ
oppositũ saltẽ ꝯcedere q̃s intellectus nõ hñ

cognoscit. Si vero cōsiderat istas hic cōces
sus ꝯclones optime intelligit. Et ꝯñter rñdē
do ad casus poñes se aptet ad istos ⁊c.

Ed adhuc ori tur du bium. Utrū sit dare primū in
stās in quo sor. erit sciēs vtuosus
aut sanus. posito ꝙ sor. debeat
transmutari de ignorātia in sciaꝫ. ⁊ de vitio i
virtutē. Et de egritudine in sanitatē. ¶ Et arḡ
primo ꝙ non. Et arḡ sic. Si sort. aliquā ꝓpō
nem incipiat scire. aliqd̄ erit vltimū instās in
quo nō sciet illā. q: qñcunqꝫ sor. sciet aliquaꝫ
ꝓpōnē sub aliquo gradu certe itēsiōis sciet il
lam. sed oēm ꝓpōnem quā sor. sciet sub ali
quo gradu certe intensionis prius sciuit sub
gradu remissiori. igitur nullū erit primum in
stans in quo sciet illā ꝓpōnem. ⁊ sor. incipiet
scire illā ꝓpōneꝫ. igiᷓ aliqd̄ erit vltimū instās
in quo nō sciet illā. ¶ Itē ista nō ē vera plato
mouetᷓ. ⁊ iam nō est dare nisi vltimū instās
in quo nō erit v̄a. igiᷓ nō est dare nisi vltimū
in quo non erit scita. ⁊ si aliquando erit scita
in aliquo instanti cum iam non sit scita. igi
tur ⁊c.

Oppositum tū arḡ. q: aliqua est ꝓpō q̄ nō pōt in
cipe eē v̄a nisi erit aliqd̄ istās i quo prio erit
v̄a vt pꝫ de ista ꝓpōne. hoc istās ē. igr̄ alicu
ius talis ꝯtigit dare p̄mū istās i quo sit scita
¶ Pro cuius dubii solutione primo accipiᷓ
ꝙ oīs qualitas ē gradualis. pꝫ q: oīs q̄litas ē
apta q̄ꝫtū est de se subiectū suū terminatū in
tensuꝫ reddere. ⁊ nulla est in infinitū remissa
Nulla. n. pōt esse remissio infinita. ¶ Iteꝫ si
aliqua nō sit gradualis sit ista mētalis noticia
.a. Sed ꝯtra. q: .a. noticia mētalis est gradua
lis. Aliqs. n. aliqñ magis aliqñ minus credit
eādē ꝓpōneꝫ. ⁊ q̄ rōe vna ē itēsibilᷓ eadē rōe
q̄libet mētalis. ⁊ ꝙ facit ꝓ vna facᷓ ꝓ vtraqꝫ
⁊ sciēs ita rñdebit ꝓ vna sicut ꝓ alia. ¶ Se
cūdo accipiatᷓ ꝙ nulla actio nāl̄is p̄t eē istāta
nea. pꝫ q: q̄litāte ordīe nāe nō pōt agēs appro
ximari passo nisi successiue ⁊ nō sic ꝙ ꝓ instā
ti agat. ¶ Tertio accipiᷓ ꝙ latitudines ꝯtra
rioꝝ nō primoꝝ. sicut est albedis. nigredinis
credulitatis. hesitatōis. ñ necessario mutuo se
expellūt. Stat eniꝫ albedinem generari absqꝫ
corruptione nigredinis. ⁊ remissam credulita
tem absqꝫ formidine aliqua. pꝫ q: stat remis
sam cōsiderationem esse sup̄ aliquo vero cre
dito remisse absqꝫ formidine aliq̄ ⁊ cōtrarii
cōsideratione. ¶ Quarto accipiᷓ ꝙ scia ē ha
bit⁹ vel assensus vl̄ sine formidine. Et opinio
ē hītus vl̄ assensus verus cū formidine. Er
ror est assensus falsus siue sit cū formidine si
ue sine formidine. Ex quo seqtur ꝙ aliqs er
ror erit scia ⁊ ecōtra aliqua scia erit error. pꝫ
posito ꝙ remanēte assensu .a. ꝓpōnis incipi
at .a. ꝓpō eē falsa. ¶ Et ita ēt ꝯcedēdū est ꝙ
scia erit opinio. ⁊ opinio error. ⁊ ecōtra. pꝫ q:
iam aliqs assensus verus q̄ est sine formidine
pōt admisceri cū aliquo gradu hesitatōis fꝫ
quē modum cōcedendū est ꝙ aliqua scia infi
nities erit error. ⁊ econtra. ⁊ infinities sort.
incipiet scire datam ꝓpōnem ⁊ desinet scire
eandē. ¶ Ex q̄bus acceptis seqtur primo ꝙ
nō est dare primū instans aut vltimū instans
alicuius noticie sensitiue. puta visionis. tacti
onis. ⁊ hmōi. q: oīs talis qualitas est gradua
lis per primā suppositionem. ⁊ nulla talis po
test subito acquiri ꝑ scd̄am. igiᷓ nullus ē pri
mus gradus visionis aut vltim⁹. ¶ Ex quo
seqtur vltra ꝙ oīs noticia sensitiua sit ex p̄exi
stenti cognitione sensitiua. ¶ Item seqtur ꝙ
nullus est primus cōceptus in mēte generat⁹
q: quocūqꝫ dato prius fuit cōceptus seu noti
cia incōplexa remissior. ¶ Itē seqtur ꝙ ē da
re vltimū instans nō esse opinionis sortis vel
platonis ⁊ primū nō esse. posito ꝙ scia desi
nat esse ꝑ admixtioneꝫ hesitationis vt posito
ꝙ sor. credat firmiter celū moueri ⁊ ꝑ aliqs
euidentias ad oppositū factas generetᷓ formi
do in mēte sor. ita ꝙ sor. nō credat tam firmi
ter q̄ꝫ modo credit. sed cū hesitatōe. ⁊ tūc pꝫ
ꝓpositū. ¶ Uñ est aduertēdū ꝙ tripliciᷓ pōt
aliqs trāsmutari de sciēte i nō sciētē. ⁊ ecōtra
Pōt. n. aliqs errare ⁊ habere assensuꝫ falsū
de ꝓpōne cōtingenti. que eo sic credente inci
piat esse vera. ⁊ tūc datur primū vel vltimū
affirmatiue vel negatiue. tā quo ad desitionē
q̄ꝫ quo ad inceptionē f̄m ꝙ ꝓpō de q̄ est assē
sus incipit vel desinit esse vera. Et ita est de
trāsmutatione ab errante in scientē manente
assensu re ꝑmutata. Pōt ēt aliqs trasmutari
de nō sciente in scienteꝫ. ⁊ de sciente in nō sciē
tē ꝑ remissionē ꝯtrarii admixti cū assensu. vt
posito ꝙ sor. opinetᷓ celū moueri. ⁊ credat ꝯe

lũ moueri cũ hesitatione ⁊ remittat̃ illa hesi-
tatio vsq3 ad nõ gradũ. remanẽte assensu. ⁊
p3 tũc ꝙ erit dare primũ instãs in quo iste as
sensus erit scia ⁊ in quo sor. erit sciens. ⁊ idez
instans erit primũ nõ esse opinionis sor. qꝺ
erit primũ instans istius scie. Nunq3 eni3 isto
modo dat̃ primũ vel vltimũ signate opinio-
nis. cũ nõ detur primũ vel vltimũ hesitatõis
cõmixte. Põt ẽt aliquis trãsmutari a nõ sciẽ
te in scientem absq3 signate rei mutatione vl̃
hesitationis remissione. Põt. n. aliqs nullam
habere credulitatẽ de. b. ꝓpõne vera ⁊ inci-
pere a nõ gradu credere ꝓpõnẽ. ꝑ aliquã eui
dentiã incipiẽtẽ a nõ gradu mouere ipsũ ad
assensum. b. ꝓpõnis. Et isto mõ nõ erit assi
gnare primũ instans in quo sor. erit sciẽs. b.
ꝓpõnem. sed vltimũ in quo nõ. Nec ꝑ illum
modũ est dare primũ instans in quo ꝓpõ sci
tur nec vltimũ in quo scit̃ ꝓpõ quo ad desi-
tionẽ. Ex quo p3 ꝙ nõ oꝫ primũ instãs ĩ quo
sciũtur premisse vl̃ añs alicuius ꝯñe denoĩate
a ly si. vel igit̃ ⁊c. scite esse bone est primũ in
stans in quo scit̃ ꝯclusio eiusdẽ ꝯñie. q2 ꝯtin
git nullum fore primũ instans in quo sciũtur
premisse sicut tertio modo. Et ẽt ꝯtingit ali-
qꝺ esse primũ instans in quo sciũtur p̃misse
vt p3 scꝺo modo. Et nullũ est primũ instãs ĩ
quo scitur ꝯclusio. q2 nulla forte est euidentia
ad ꝑtem ꝯtrariã respectu ꝯclusionis in princi
pio sed respectu p̃missaꝝ aliquã est euidentia
ad ꝑte3 ꝯtrariã. ¶ Item posĩe satis est hoc in
ꝯñtiis dyaleticis. q2 posĩe est ꝙ ꝯñtia sit scita
esse bona ⁊ añs sit scitũ. ⁊ ꝯñs nõ scitũ ab eo
dem. Qꝺ põt multipliciter cõtingere. vel q2
añs sit intellectũ ⁊ ꝯñs nõ. vt posito ꝙ añs sit
latinum. ꝯñs vero grecũ. ⁊ credas istã ꝯña3
esse bonã sicut q3libet nostrum credit multas
ꝓpões grecas aut ꝯñtias fore bonas. ⁊ ipa
rum nullam intelligit. vel q2 forte creditur ꝙ
ex vero sequat̃ falsum. Et tũc stat ꝙ data cõ
sequẽtia sit scita esse bona ab illo a quo antece
dens est scitũ ⁊ ꝯñs nescitum. q2 putat ipsu3
esse falsum. ¶ Itẽ põt esse ꝙ añs sit scitu3 ⁊
ꝯña sit scita esse bona ⁊ repugnet ꝯñs sciri. si
cut est verum de tali oĩs ꝓpositiõ scita ẽ affir
matiua. igitur nulla ꝓpositio scita est negati
ua. ⁊ de tali hoc nõ scit̃. igit̃ hoc nõ scitur de
monstrando vtrobiq3 ꝯñs. ꝯñs eni3 sciri nõ
põt q̃3uis veꝝ sit. vñ est aliq̃ ꝓpositio vera q̃

a nullo sciri põt. sicut ista hec ꝓpositio nõ scit̃
eadem demonstrata. imo aliqua est ꝓpositio
quam tu potes scire. ⁊ deus nõ potest scire il
lam. vt ista hec nõ scitur a deo ipa demõstra
ta. ¶ Sed contra istud ꝙ sensus exterior non
immutat̃ integre prius a suo toto per se q̃3 a
sua parte arguitur. q2 ex illo sequitur ꝙ sen-
sus exterior nõ prius sentit totum ꝑ se q̃3 par
tem ꝑ se cuius est pars. ꝯñs falsum. q2 posito
aut signato instanti in quo sor. incipiat ꝑ se vi
dere. a. totum sequitur ꝙ in eode3 instanti in
cipiat videre per se aliquam partem totius. ⁊
si sic sequitur ꝙ ĩmediate post illud videbit. a
esse diuisibile in duas partes aut plures. ⁊
per ꝯñs immediate post illud instans vide-
bit vtrãq3 illarum medietatũ ꝑ se. tenet ꝯñs
q2 nõ p̃t aliqd videri diuisibile nisi saltẽ videat̃
diuisibile in duas medietates aut ĩ ꝑtes equa
les suis medietatibus. Et ex illo concluditur
ꝙ si videt medietatem ꝑ se. videt mediatate3
mediatatis. ⁊ sic vltra. ⁊ per ꝯñs quamlibet
ꝑtem q̃3titatiuã illius ꝑ se videbit. qꝺ est im-
possibile. ¶ Sed huic dĩ ꝙ nullus sensus ex
terior ꝑcipit aliquid per se. i. ꝓut distinguit̃
ab alio. q2 sensus exterior non ponit ꝯueniẽtiã
nec differentiã iter aliq̃. ¶ S3 sensus cõis est
ponens dĩam inter res diuersas ⁊ ꝯueniẽtiã
Et si fiat argumẽtũ de sensu cõi vtru3 prius
sentiat totũ per se q̃3 eius partẽ. dicit̃ ꝙ sic. l3
nõ prius ĩmutetur. a toto q̃3 a parte. Et si ar
guitur ꝙ respectu sensus cõis aliqd apparet
nõ diuisibile. dĩ ꝙ ꝯñs nõ est incõueniẽs. lic3
difficilis esset experẽtia. tñ hoc argumẽtu3 va
let sentit̃ totũ per se. igit̃ sentit̃ aliqua ei⁹ ꝑs
per se ꝓut ꝑs eius. ⁊ ex ꝑte sensus exterioris
qui nõ ꝑcipit nisi singulare est verũ ꝙ sensus
exterior nõ sentit prius totum ꝑ se immutare
q̃3 ei⁹ ꝑtem imutãte3. alĩr. n. aliqd foret min
sensatũ ⁊ ẽt sensibile qꝺ ꝑ se immutaret sensu3
a ꝓportione eq̃litatis. ideo incipiẽs sentire to-
tũ ꝑ se incipit sentire ꝑtem ꝑ se sicut nihil põt
prius incipere esse q̃3 fuisse. ¶ Sed pro con-
ceptuum ordine iteru3 scias ꝙ intellectus pri
us concipit rem conceptu singulari incom-
plexo vago confuso. ⁊ non circunstantiona-
to. quia aliter esset processus in infinitum in
cognitionibus vel conceptibus. Exinde vero
eandẽ cõceptu trãscẽdente. ⁊ ꝑ ordinẽ descen
dit. ⁊ vltimo eã cõcipit cõceptu singulari de

terminato.nec aliter intelligendus est.Arist.
primo physicoꝝ ⁊ primo posterioꝝ cū suis
equocationib⁹.de vl'i ⁊ singulari.q: ꝯtrario
mō vtit̄ illis terminis in dictis locis siue ver
ba intelligant̄ de toto integrali ⁊ eius ꝑte.si/
ue d̄ toto vl'i ⁊ ei⁹ꝑte siue d̄ minus vniuersa
li in eadem linea.q: prius intelligimus rē sub
conceptu magis vniuersali q̄ȝ minus vniuer
sali.¶ Q.d̄ tñ illud qd̄ supradictū est sit veꝝ
s.ꝙ latitudo hesitationis ⁊ credulitatis non
mutuo se expellunt.arguitur.q: possibile est
soꝛ.assentire per.b.c.euidentias huic propo/
sitioni celū mouetur.q̄ sit.a.⁊ habere.d.eui/
dentiā in cōtrarium.nō tñ ita sortem sicut.b.
vel.c.Quo dato soꝛ.opinatur celum moueri
ponatur igitur ꝙ incipiat.d.euidentia remit/
ti ⁊ hesitatio ab ea producta coꝛrūpi.⁊ soꝛ.di
uertatur ⁊ obliuiscatur.d.euidentie remanē
tibus.c.⁊.b.euidentijs non intensis.¶ Pona
tur enim ꝙ soꝛ.non firmiter aduertat.sed po
tius remittatur in consideratione.⁊ sequitur
ꝙ remittatur hesitatio non remissa credulita
te.Ex quo pȝ ꝙ nō oīs credulitas sine hesi/
tatione est scientia que non est pars alicuius
alterius.¶ Itē possibile est soꝛ.oppinari ce/
lum moueri per.b.c.euidentias ⁊ per.d.ad
aliam partem oppositam.⁊ ꝙ incipiat sortes
remitti in aduertentia donec erit totaliter ob
litus.⁊ patet ꝙ simul remittetur credulitas
cum hesitatione.aliter enim soꝛ.nō posset re
mitti in aduertētia aut hesitatione vsq; ad nō
gradum.sicut igitur intensa credulitas remit
titur ita ⁊ hesitatio.⁊ econtra.¶ Iteȝ pōt in
cipere generari albedo absq; hoc ꝙ incipiat
coꝛrumpi nigredo.vt pȝ in mixto ex elemen
tis immediate generato.igitur ⁊c̄.Sed pro
oꝛdine sensationum ⁊ intellectionū habendo
intelligendum est ꝙ si soꝛ.non sentiat nec in/
telligat qui aliqñ sentiet ⁊ intelliget incomple
xe ⁊ complexe affirmatiue ⁊ negatiue assen/
tiet ⁊ dissentiet prius per tp̄s sentiet q̄ȝ intelli
get.q: oīs noticia exterioꝛ.puta auditio.visio
⁊c̄.successiue generabitur.⁊ aliqñ tam modi
ca sensatio erit generata ꝙ ip̄a nō sufficiet mul
tiplicare species suas ab oꝛgano sensus exte/
rioꝛis vsq; ad oꝛganū sensus interioꝛis.aliter
tota sensatio foꝛet infinite potentie si quelibet
pars eius per se ad tantam distantiam suffi/
ceret multiplicare species suas.ideo si soꝛ.nec
sentit nec intelligit ⁊ sentiet ⁊ intelliget prius
per tempus sentiet q̄ȝ intelliget.⁊ prius senti
et incomplexe q̄ȝ complexe.q: prius per sen
sum exterioꝛem q̄ȝ per sensum interioꝛem.sȝ
sensus exterioꝛ non percipit complexe affir/
matiue vel negatiue.q: sensus exterioꝛ non ꝑ
cipit nisi s̄m ꝙ immutatur a sensibili exteri/
oꝛi.sed nullum est sensibile exterius aptuȝ na
tum generare in oꝛgano exterioꝛi actum cō/
ponendi aut diuidendi.igitur ⁊c̄.prius etiam
soꝛ.intelligit incōplexe q̄ȝ complexe.⁊ prius
affirmatiue q̄ȝ negatiue.⁊ prius assentiet q̄ȝ
dissentiet.q: propositio si qua primo erit con
cepta a soꝛte erit affirmatiua de hoc verbo ē
secundo adiacente ab eo credita absq; alia eui
dentia.aliter enim esset processus in infinituȝ
in euidentijs.sed intellectus nulli propositio/
ni affirmatiue vel negatiue dissentiet.nisi pro
pter aliquam euidentiam vel propter aliq̄s
euidentias ad vnam vel ad vtrāq; parteȝ cō
prehensas inequales.¶ Et consimiliter dicē
dum est de transmutatione de virtuoso in vi
tiosum desitione.Ex quo pȝ ꝙ nulla res suc
cessiua pōt incipere esse nec aliqua desinere
esse quam ponitur distingui a permanente.
nullum enim tempus īmediate post hoc erit
nec aliquod īmediate ante hec fuit.nec ē pos/
sibile ꝙ aliqualiter velociter vel tarde incipi
at aut desinat aliquid moueri.q̄ȝuis sit possi/
bile ꝙ incipiat esse aliquis motus.⁊ incipiat
aliquid in infinitum tarde moueri.hec oīa pa
tent per hoc.q: quocunq; successiuo futuro
signato nulla erit prima pars eius.¶ Sȝ foꝛ
te contra istud superius dictum arguitur.s.
ꝙ si moueri.est rē alr̄ se habere q̄ȝ prius ⁊c̄.
Et arguitur sic.ponatur aīam soꝛ.ad sciam
alterari.⁊ soꝛ.ab alijs motib⁹ quiescere.⁊ se
quitur ꝙ soꝛ.s̄m se ⁊ quālibet sui partē q̄ȝti
tatiuam alteratur.data ista diffinitione.quia
quelibet pars quantitatiua soꝛ.aliter se hȝ q̄ȝ
prius per tp̄s.aut saltem sic se habebit ꝑ si/
gnatum tp̄s.q: quelibet ꝑs quantitatiua soꝛ.
continue habebit aliquid de qualitate qd̄ pri
us non habuit.¶ Sȝ foꝛte d̄ in isto casu ꝙ
aīa soꝛ.nō alterat̄ in manu aut in pede.sȝ so
lū in coꝛde.Sed ꝯtra aīa in pede recipit sciaȝ
⁊ continue recipiet ꝑ tp̄s.igitur alteratur ⁊
alterabitur ꝯtinue in pede.igitur pes conti/
nue aliter se habebit foꝛmaliter.q: quicq̄d in

beret parti inheret toti adequate vel nõ ade
euate. ⁊ tñ iste pes nõ mouetur. ¶ Sed for-
te dr̄ in isto casu ꝙ quelibet pars quantitati-
ua sor. mouetur. Sed contra per idẽ vtraqꝫ
manus mouetur si vna eius ps localiter mo
uetur. ⁊ si aliqua pars quantitatiua sortis lo-
caliter mouetur quelibet eius pars mouet̃.
¶ Sed forte dr̄ negando ꝯñam. Dr̄ enĩ for
te ꝙ q̃uis aīa moueatur in vna manu quie-
scit tamen in alia. Sed contra. q: illa anima
nihil potest recipere in aliqua parte quantita
tiua quin id in qualibet recipiat in qua fuerit
ideo si motus localis sit subiectiue in anima
existente in vna manu. idem est subiue in pe-
de. igitur non sequitur ibi cum ipsa ibi altere
tur. Qd̃ si conceditur arguitur motus loca-
lis est in pede aut alteratio. igitur pes moue-
tur. ¶ Itẽ quocunqꝫ motu mouet̃ pars ali-
cuius mouet̃ totũ cuius est ps. iõ eodẽ motu
mouet̃ pes quo mouet̃ ps eius. Item si aīa
mouet̃ in pede motu locali. igit̃ aīa mutat lo
cũ in pede vel vbi ꝯñs falsũ. Itẽ signet̃ mix
tũ nunc generatũ qd̃ nũc. añ hoc fuerit. cui⁹
materia nũc al. erat̃ ⁊ imediate añ hoc alte-
rabat̃. ⁊ seqtur ꝙ illud mixtũ nũc p̃mo mo
uet̃. q: in eo est motus. q: medietas siue ps
eius mouet̃. puta ps mālis igit̃ illud mixtuꝫ
mouet̃. qd̃ añ nõ mouebat̃. pꝫ q: añ ñ erat
igit̃ moueri nõ ẽ aliter se hr̃e q̃ꝫ prius. ¶ Itẽ
motus ⁊ tp̃s nõ differunt a rebus ꝑmanen-
tibus. iõ ⁊ c̃. q: si sic seqt̃ ꝙ aliqs ẽ mot⁹ qui
nõ ẽ successiuus ꝯñs falsuꝫ ⁊ ar̃ ꝯña. de mo-
tu signato ꝑ certo istãti vniformi quo ad subꝫ
difformiter mouet̃ quo ad tp̃s. ⁊ seqt̃ ꝙ qd̃
libet qd̃ mouet̃ localr̃ hꝫ in se accñs infinitũ
pꝫ quia moto aliquo ƀm se ⁊ qd̃lꝫ sui moue
tur oẽ qd̃ est in eo. igit̃ mouet̃ motus in eo
exñs. Itẽ seqt̃ ꝙ extẽsuꝫ ẽ subiue in nõ extẽ-
so ⁊ indiuisibili. q: motus localis ẽ subiue in
aīa. ¶ Iõ dr̄ ad primũ limitãdo illã descri-
ptionẽ. ⁊ dr̄ ꝙ si moueri eẽt. ip̃m eẽt rẽ aliter
se habere intrinsece formalr̃ per tp̃s q̃ꝫ prius
ƀm se vel saltẽ ƀm aliqd sui partẽ. put est ps
illius. ⁊ tũc ꝯcedunt̃ ille cõclusiones. si in ali
qua ꝑte quãtitatiua sor. aīa sor. mouetur ip̃a
mouetur in q̃lꝫ eius parte. q: iste mot⁹ suc-
cessiue reperit̃ vbicunqꝫ illa est. ⁊ in q̃cunqꝫ
parte illa sit eiã est qd̃lꝫ eius accñs ĩmo mo
ta aīa in aliq̃ parte i nulla ꝑte q̃escit. ⁊ moue
tur ipsa motu localiter ⁊ motu alterationis
in pede lꝫ nõ localiter forte mouet̃ q̃tenus ẽ
eius ps. ⁊ iõ nõ reqritur ꝙ mutet situ̅ in pe
de. iõ pꝫ ꝙ nõ sequitur motus localis est in
isto cõposito. igitur hoc cõpositũ mouet̃ lo-
caliter ⁊ nõ quocunqꝫ motu mouetur aliqua
pars alicuius cõpositi mouetur ip̃m cõposi
tũ. q: forte cõpositũ nõ mouet̃. Et ꝑ hoc pꝫ
rñsio ad illud qd̃ arguit̃. de mixto. Admisso
n. casu gr̃a argumenti ꝯcedit̃ ꝙ istud nõ mo
uetur. ⁊ tñ plusq̃ꝫ eius mediũ mouet̃ vel sal
tẽ mediũ posito ꝙ illud mixtũ habeat formã
extensam. tñ ƀm rei veritatẽ nõ est possibile
ꝙ hoc mixtũ sic sit ꝙ nõ prius fuerit natura
liter loquendo. Iõ signato aliquo certo mix-
to qd̃ nunc primo sit. conceditur ꝙ istud mo
uetur ⁊ ante mouebat̃. ip̃m. n. ante fuit lꝫ nõ
ꝑ tempus nec ꝑ instans. ⁊ nõ sequitur. nunc
primo hoc mixtum est. igitur nõ ante hoc fu
it. sed sequitur ꝙ nõ imediate ante instãs qd̃
est p̃ñs in aliquo instanti priori fuit. ⁊ conce-
ditur qd̃ aliqd̃ generandũ erit ante primum
instans esse sui ⁊ incipiet eẽ postq̃ꝫ fuit. ⁊ erit
postq̃ꝫ desinet esse ad istũ intellectum termi-
ni. ¶ Ad aliud ꝙ tp̃s ⁊ motus nõ differunt
a rebus permanentibus. dicitur ꝙ motus lo
calis quilibet differt a re que mouebitur ⁊ si
militer tempus. ⁊ tunc non sequuntur cõclu
siones ille. q: motus localis nec mouetur nec
moueri põt. cum motum debeat esse idem
sub vtroqꝫ termino. nec pro aliquo instanti ẽ
extensus aliquis motus adequate per aliqd̃
subiectum.

s

Ed adhuc oritur du
biuꝫ. nũ
quid aliqua distantia predicamẽ
talis possit nãliter incipere acqri
vel haberi. sic ꝙ ƀm se ⁊ qd̃libꝫ
sui vel eius det̃ primũ aut vltimũ in quo nõ
verbi gr̃a. nunqd aliqua albedo. aut aliqua
quantitas. aut aliqd̃ spacium possit natura-
liter incipere pertransiri aut acquiri. ⁊ argui
tur ꝙ sic. q: ponatur ꝙ sint duo corpora be
ne tersa polita ⁊ nõ porosa ꝑfecte plana se tã
gentia. q̃ eque distãter incipiant eleuari. ⁊ sit
a. aer circundãs ista duo corpora. ⁊. b. sit di
stãtia q̃ est a. circũferentia vsqꝫ ad centrũ pu
ta semidiametri alicuius istoꝝ corpoꝝ. Et ar
guit̃ sic. b. spaciũ incipit ꝑtransiri ab. a. aere.

igit̃ ꝛc̃.pȝ ꝯña ꝛ añs arguit̃.q: iã.a.aer non tãgit punctũ mediũ alicuius istoꝝ corpoꝝ.ꝛ imediate post hoc tanget illũ.igit̃.a.aer imediate post hoc ꝑtransibit totũ semidiametrũ alicuius istoꝝ corpoꝝ. ¶ Uel sic arguitur de applicatione.distent.n.ista corpora dura quadrata.puta.c.d.ꝑ pedalem distantiã.que et iam eq̃ distanter applicant̃ ꝛ seq̃t̃ ꝙ in illo instanti in quo primo se tangent desinet tota diamet̃ ꝑtransiri ab aere circunstante.igit̃ pariter aliq̃d talis diametri põt incipere ꝑtransiri ab aere circunstante. ¶ Sed forte dr̃ ꝙ ñ est possibile ꝙ duo corpora dura veniant ad cõtactũ.ꝛ sic ꝙ nec ista. ¶ Sed cõtra descendat vnũ illoꝝ sup aliud.ꝛ seqtur ꝙ aliqñ qcsceet sup illo tangendo illud.aut seqtur ꝙ a ꝑportione minoris inequalitatis fiet actio aut prohibitio talis actionis. Aer.n.qui ponitur medius nõ est in infinitũ resistens diuidenti. ¶ Itẽ ponatur opacũ semipedale iuxta luminosum pedale.ꝛ stãte luminoso crescat illud opacũ quousq̧ fiat maius luminoso.ꝛ sit.a. mobile in cono vmbre in principio.ꝛ ꝯtinue moueat̃ ꝯm ꝙ distabit plus conus vmbre. Stet.n.ꝯtinue in fine vmbre.ꝛ sit gr̃a argumenti nunc.c.instans in quo sunt equalia ꝛ sequitur ꝙ spaciũ infinitũ imediate post hoc ꝑtransibit. Signetur.n.maxima vmbra que est pro isto instanti.aut ꝑ hoc instans que est colũnaris ꝛ finita. Et arguit̃ ꝯña ꝑ propositionẽ ꝑspectiui q̃ dĩ opacuȝ luminoso minus vmbrã efficere pyramidalẽ.eq̃lẽ.colũnarem maius vero euersaȝ pyramidẽ infinitã. Et ꝑ illud cõcedit̃ etiã ꝙ aliquod lumen ꝯm se incipit generari aut corrũpi si eq̃ fiat mutatõ ad equalitatẽ. ¶ Itẽ augeat̃ gr̃a argumẽti a.pedale sic ꝙ in prima ꝑte ꝓportionali hore ad dnplũ.in secunda ad q̃drnplũ.ꝛ sic vltra.ꝛ pȝ ꝙ in fine date hore.a.magnã quantitatem desinet acqrere.ꝛ incipiet hr̃e.q: immediate ante finẽ hore infinitã quantitatẽ ꝑ tunc habebit.lȝ in nullo instanti ante saltem corporeã. Et si econtra fiat mutatio magnam ꝛ infinitã incipiet deperdere.

Oppositum tñ arguit̃.q: omne qȝ põt nãliter produci tñ successiue põt ꝓduci productione naturali. Cuiuslȝ.n. naturalis transmutationis natura est principiũ ꝛ nõ mutationis instantanee. ¶ Sed ad primũ dĩ premittendo primo ꝙ qcq̃d ꝑtransit partẽ alicuius ꝑtransit totũ cuius est ps.ꝛ q̃cunq̧ velocitate mouet̃ pars alicuius quod mouet̃ localiter tãta velocitate mouet̃ totũ cuius ẽ pars. ¶ Et si forte dĩ ꝙ ista accep ta repugnant ante dictis q: nihil mouetur.q: nec tp̃s nec motus ẽ vt assignatũ est supra. Dĩ ꝙ est fugere difficultatem.argumenta.n.nõ petunt istã difficultatẽ vtrũ tẽpus sit.sed ponunt illud gr̃a argumenti vt illa difficultas quã exigunt oñdatur facilius. Uerũtñ si oĩo cõtrariet̃ rñdẽs ꝛ nolit ista admittere ponat̃.de futuro aut de preterito ꝛ veniet tandẽ ad illud ad qȝ intendimus ꝑuenire. Quibus positis conceditur dubium.s.ꝙ aliqua distantia põt incipere acqri.ꝛ conceditur in dato casu ꝙ aer circũstans subito ꝑtransibit illud spaciũ.sic intelligendo ꝙ nullum tempus vel instans erit post hoc anteq̃ȝ ꝑtransibit datũ semidiametrum. Et q̃uis a.aer circunstans imediate post hoc ꝑtransibit istũ semidiametrũ.nullus tñ aer ꝯȝ se ꝛ qȝlibet sui imediate post hoc pertransibit.sed imediate post hoc infinita velocitate mouebitur aliqua ps ꝛ etiam totalis aer circundans.q: quacunq̧ velocitate mouebitur pars alicuius qȝ mouebitur tanta velocitate mouebitur ipm totũ. ¶ Sed forte contra illud arguitur.q: illo dato seq̃t̃ ꝙ ab agẽte finito.ꝛ ꝓportione finita ꝑueniret velocitas in finita ꝛ ecõtra.possumus.n.imaginari ꝺ nõ virtuoso in virtuosum aliquẽ transmutari ꝑ intensionẽ dispositionis repugnãtis dato vitio.vt dato ꝙ sortes intẽperatus debeat trãsmutari ad temperantiam per successiuam ꝺ perditionem illius vitij.ꝛ per successiuã acq̃sitionẽ dispõis repugnantis ꝑ quã disponat̃ appetitus sensitiuus vel intellectus ad perfectã tẽperantiam.ꝛ patet ꝙ si fuerit facta talis transmutatio erit dare primũ instans in quo sortes erit virtuosus.q: erit dare primũ instans in quo nõ erit aliquid de ista dispositione virtuti repugnãte.q̃ȝdiu.n.dispõni virtuose est admixta dispõ cõtraria apta inclinare appetitũ de se in malũ nõ ẽ ista dispõ virtus.sed ꝯtinentia aut ꝑseuerãtia aut hmõi.vt videri põt septimo ethicoꝝ. Alio mõ põt fieri trãsmutatio nõ de virtuoso in virtuosũm absq̧ deperditione alicuꝰ dispõnis repugnã

tis virtuti vt posito ꝙ sor. iā nullā malā dis⸗
pōnē habeat in appetitu sensitiuo vel intelle⸗
ctiuo. ⁊ incipiat ꝑ bonā ꝯsuetudinē ⁊ bonas
operationes generari vna dispō virtuosa in
appetitu sensitiuo vel intellectiuo sortis. Et se
quitur ꝙ nō est dare primū instans in quo
erit generata virtus. qꝛ qñcunqꝫ erit bona di
spositio sine dispōne cōtraria rectificās appe
titū ad recte intelligendū vel eligenduꝫ est in
eodem appetitu virtus. Isto igitur modo
nō dat̃ primū nec vltimū instans virtutis in
sor. sed primo modo dat̃ vtrūqꝫ. ¶ Sed cō
tra illud forte arguit̃. qꝛ oīs virtus est de dif
ficili mobilis. igit̃ nō infinite remissa est aliq̄
virtus cuiꝰ oppositū seqtur ex dictis. ¶ Itē
seqtur ꝙ possibile foret vitiosum eē virtuo⸗
sum. qꝛ sor. mō dicto pōt fieri tēperatus per
deꝑditionē intēperantie vel dispōnis repu⸗
gnantis. ponat̃ igit̃ ꝙ ita fiat remanente sor.
pusillāimo. ⁊ seqt̃ grā exēpli. ꝙ i. a. istāti erit
sor. virtuosus. qꝛ erit tēperatus. tꝫ ꝯña a spē
ad genus. ⁊ in eodē istāti sor. erit pusillani⸗
mus igit̃ vitiosus. ꝯña pꝫ vt prius. ¶ Sed
ad primū dı̄ ꝙ oīs virtus est de facili mobi⸗
lis. qꝛ omne finite difficile est facile. iō ꝑ istas
differentias facile ⁊ difficile non differunt ha
bitus ⁊ dispositio. Et conceditur illo modo
ꝙ in infinitū remissa dispositio ē virtus. ⁊ ta⸗
men quelibet virtus est de difficili mobilis.
Verumtamen si alr̃ capiat̃ ille terminus vir
tus vt significet dispositionē nō cōmixtā re⸗
pugnanti dispositioni rectificatiuā appetitus
sub certo gradu intensam ⁊ firmam vel vl⸗
tra certū gradū. tunc dabitur primū instans
in quo sic vel vltimū in quo non. ꝓm variam
termini significationē. si eniꝫ dispositio sine cō
trario intensa vltra. c. gradum quecunqꝫ sit il
la sit virtus ⁊ non aliqua sub. c. gradu nec ci⸗
tra tunc dabit̃ vltimū instās in quo non erit
virtuosus. Si vero nominet̃ virtus disposi⸗
tio sine contrario suo sub. c. ⁊ vltra. c. ⁊ non
citra dabitur primum vel vltimū instans.
¶ Sed primus modus ē acutior. qꝛ quelibꝫ
pars virtutis est virtus. iste aūt est sensibilior
⁊ isto modo virtus est de difficili mobilis sē
sibiliter. ⁊ isto modo dispositio differt ab ha
bitu sic capto termino. ¶ Sed ad secundum
dicit̃ ꝙ sine ꝯtradictione cōcedendū est vir⸗
tuosum eē vitiosū. nec isti termini ꝯtrarie op

ponuntur virtus ⁊ vitiū. qꝛ mediū nō oppo
nitur extremis ꝯtrarie. qꝛ ꝯtraria sūt que sub
eodē genere posita a se inuicē maxime distāt
sed mediū nō maxime distat ab extremis. sꝫ
quodlibet vitiū alicui vitio est cōtrariū. vt ti⸗
miditas est cōtraria audacie iter que duo ex
trema vitiosa est mediū virtus que est forti⸗
tudo. Sed hec materia nō est presentis specu
latiōis. ¶ Et si iterꝝ arguit̃ ꝯtra. qꝛ īpossibile
est ꝙ album vel nigꝝ naturaliter sit puniceū
vel alurgū. igitur per idē nō pōt esse ꝙ virtu
osum sit vitiosū. dicit̃ ꝙ nō valet consequen
tia. qꝛ albedo ⁊ nigredo sunt species specia⸗
lissime. ⁊ etiā rubedo. ⁊ nō quilibet color est
medius inter duo ꝓpria extrema sicut queli⸗
bet virtus. Sed de sanitate ⁊ egritudine scito
primo quas res significant. Capiatur igitur
ille terminus sanitas prout significat idem ꝙ
dispositio corporis viuētis a qua operatio na
turalis ꝓuenit vel est apta prouenire nō lesa
Egritudo aūt est dispositio corporis viuen⸗
tis a qua operatio lesa ꝓuenit. ⁊ qꝛ nullū est
dare primū instās lesionis. qꝛ nulla est mini⸗
ma lesio. iō dat̃ vltimū nō esse egritudinis ⁊
vltimū instans est sanitatis. ⁊ primū est eius
posito ꝙ transmutet̃ ab egro in sanū, sed si i
ciperet eē aīal alr̃ esset. ꝙ vero nulla sit mini⸗
ma lesio. patet qꝛ vel ista foret lesio in cōplexi
onibus aut in numero vel in vnitate vel incō
tinuitate. nō incōplexionibus nec etiā in alijs
vt patet. ¶ Verūtamen egritudinem alr̃ dif
finit medicus dicens. ꝙ egritudo est disposi
tio a qua operatio prouenit vel est apta pro⸗
uenire sensibiliter lesa. ⁊ ponit neutralitatem
esse dispōnē a q̄ ꝓuenit operatio insensibiliter
lesa. ⁊ tūc dı̄ vt prius ꝙ est dare primū ⁊ vl
timū instans sanitatis. sed dat̃ primū nō esse
neutralitatis. ⁊ vltimū esse. qꝛ datur vltimū
nō esse egritudinis quo ad inceptionē quam
imediate antecessit neutralitas. Sed econtra
egritudinis datur primū nō esse. qꝛ datur vl
timū tā sanitatis q̄ neutralitatis. Sed cōtra
istud forte arguit̃. qꝛ dato illo seqt̃ ꝙ sanum
sit egrū ⁊ egritudo sit sanitas. ¶ Itē seqt̃ ꝙ
aliq̄ sit remisissima sanitas. ⁊ etiā seqt̃ ꝙ lati
tudo sanitatis terminet̃ inclusiue in extremo
remissiori. ꝯñs falsuꝫ. ⁊ arguit̃ ꝯña. quia ali
qs est remisissimus gradus sanitatis. ⁊ ille
gradus non est in latitudine neutralitatis aut

egritudinis. igit̃ est in latitudine sanitatis. igi
tur latitudo sanitatis illum includit ⁊ nullum
remissorẽ. ¶ Sed ad primũ ꝯcedit̃ ꝙ sanũz
in complexione est egrum in numero vl' stat
sic esse. Pro aliis stude.

Nunquid autem

N res successiua incipiat vel desinat
esse. Dicemus accipientes p̃mo
ꝙ si tp̃s est ipsum est q̃ꝫtitas ꝯti
nua. Sc̃do ꝙ si tp̃s est quelibet ps tpis est.
⁊ oẽs ptes alicuius tpis sunt taꝫ collectiue q̃ꝫ
diuisiue. ⁊ nulla est que nõ sit. nec alique sunt
que nõ sint. qꝛ si aliqua vel alique ptes sit̃ tũc
aliqua vel alique sunt. ⁊ nulla vl' nulle sũt qn
illa vel ille sint. igit̃ quelibet ps tpis est ⁊ etiã
oẽs ptes tpis sunt. ¶ Tertio accipit̃ ꝙ si mo
ueri est ipsum est aliquã rem aliter se habere
q̃ꝫ prius formaliter ⁊ intrinsece per tempus.
¶ Ex quibus seqtur ꝙ nihil potest in instãti
moueri. nec motus potest esse in instanti. qd
intelligimus indiuisibile. qꝛ sequitur hoc mo
uetur in instanti. igitur hoc habet se formali-
ter ⁊ intrinsece p tempus aliter q̃ꝫ prius in in
stanti. Ex eodem pꝫ istas ꝯñtias nõ valere.
sortes se habet aliter q̃ꝫ prius. igitur sor. mo
uetur. sortes ĩmediate post instans qd est pre
sens mouebitur ⁊ ĩmediate ante instans qd
est presens mouebatur. igitur sor. mouet̃. pꝫ
posito ꝙ sor. nõ moueatur localiter. ⁊ ꝙ im
mediate añ istãs qd pñs mouebat̃ local'r ⁊
ꝙ imediate post instans ꝙ est pñs mouebit̃
localiter. ¶ Quibus assumptis est concludẽ-
dum ꝙ si tempus est puta hora nulla ps eius
desinit esse. quia si aliquod tempus est sit. a.
hora i cuius medio sumus. ⁊ fuerit lapsa me
dietas. b. ⁊ erit medietas. a c. ⁊ tunc si. a. ho-
ra sit. ⁊. b. nõ sit. tunc aliquid est compositũ
ex aliquibus quorum nullum est aut neutruꝫ
quia. a. est. b. c. collectiue. ⁊ nec. b. est nec. c. ẽ.
Et sequitur ꝙ quandiu erit tempus tam diu
aliqua eius pars erit. data positione. quo da-
to sequitur ꝙ nihil erit prius altero. nec aliqd
fuit altero prius. ¶ Item sequitur ꝙ quicqd
vnq̃ꝫ erit erit immediate post hoc. ita ꝙ ip-
suꝫ ẽ. ⁊ sequitur tũc ꝙ nihil incipit esse nec de
sinit esse. ¶ Itẽ ⁊ quicquid fuit per infinitum
tempus fuit. ⁊ quicquid erit per infinitũ tem
pus erit. que omnia sunt impossibilia. ¶ Iteꝫ
si aliquod tempus sit vt. a. hora nulla eius
pars desinit esse. quia si. a. hora sit. simus vt
primus in medio instanti. ⁊ si nulla pars eius
desinit esse ⁊c. igitur tunc adhuc. b. est. conse-
quentia patet. per illam positionem. concedit
enim consequens. similiter concedit ꝙ. b. est
⁊ ꝙ. c. est. ¶ Sed contra istam positioneꝫ sic
arguitur. quia ex illa sequitur talia argumen-
ta valere. a. fuit. igitur. a. est. ponit enim ꝙ si
aliquid fuit ipsuꝫ est. ⁊ similiter si aliquid erit.
¶ Ex quibus sequitur ꝙ si aliqua proposi-
tio erit vera illa est vera. ⁊ si aliqua fuit vera
ipsa est iaꝫ vera. Ex quibus sequitur ꝙ si an
tichristus erit ipse fuit. ⁊ si adam fuit ipse erit
non potest enim poni antecedens alicuius ta-
lium consequentiarum verum ⁊ consequens
falsum. ¶ Item sequitur ꝙ necessarium con-
tradicit necessario aut contingens impossibili
quia ex positione sequitur ꝙ necessarium sit
contingens. ¶ Item sequitur ꝙ antichristus
contingenter est. ⁊ necessario est. quia vtraqꝫ
pars illius copulatiue est vera. sine obligatio-
ne. igitur est concedenda in hac materia. ⁊ an
tecedens sequitur ex assumptis. ideo cõcludi
tur ꝙ de tempore aut de motu quos solemus
res successiuas ponere ꝺm rei veritatem ni-
hil habemus preter instans. ⁊ sic intelligẽdo
quidam ex antiquis philosophis intellexere.
¶ Ideo secundum rei veritatem nihil habe-
mus de preterito nec de futuro. vbi tamẽ ma
teria difficultatem non exigit de esse tempo-
ris concedimus ꝙ motus est ⁊ tempus. pro
pter breuiloquium ⁊ conceptus nostros faci
lius exprimere. ⁊ secundum istum modum
vulgarem locuti sunt multi de tempore. quo
rum auctoritates sunt intelligẽde ⁊ retorquẽ
de ad verbum de preterito aut de futuro. Et
vlterius dicitur ꝙ quodlibet successiuuꝫ erit
in mensura sibi. ¶ Ideo conceditur ꝙ p quo
libet instanti intrinseco celum incipit moueri
⁊ desinit moueri. ⁊ ita consequenter respon-
detur ad hanc dubitationem sicut ostensum
est supra de rerum inceptione ⁊ consequens
falsum. Et arguitur consequentia. quia signa
to toto motu quo mouebatur aer iter ista cor
pora q gratia argumẽti erit horalis. Arguit̃
ꝙ iste motꝰ erit ĩfinite velox. qꝛ latitudo huiꝰ
motꝰ terminabit̃ ad gradũ ĩfinitũ. ⁊ si exclusi

ne. Igit͛ inclusiue. patet consequẽ tia. ⁊ minor
q: latitudo motus positiue con. derata non
terminatur exclusiue versus gradũ summuȝ
vt ostẽdetur infra. ¶ Item si datus aer per/
transibit illud spacium aut instãtanee aut suc
cessiue. non primo modo nec secundo modo
q: tũc velocitas infinita foret successiua. ⁊ du
raret per tempus ⁊ solũ spaciũ finitum ꝑtrã
siretur per eã. ⁊ tunc sequitur ꝙ latitudo fi/
ni ita motus ⁊ latitudo infinita per equale tẽ
pus durantes eidem gradui correspondere
pñt. ¶ Item huius oppositum dicunt Ari/
sto. ⁊ auerrois. in secundo de anima. ¶ Sȝ
ad primũ dr̃ ꝯcedendo ꝙ ab agente finito ⁊
latitudine ꝓportionis finita ꝓueniet ista velo
citas infinita. Infinite tamen modicã resisten
tiã habebit aliq̃ ps aeris ad mouendũ. ⁊ erit
resistentia in illo motu duplici d cã. primo q:
illa duo corpora imediate post hoc ꝑ infinitũ
modicũ distabunt. iõ nõ erit aer tã tenuis. ⁊
paruus q imediate post hoc ꝭm se ⁊ quodli
bet sui posset ingredi. iõ cuilibet aeri imedia/
te post hoc erit resistentia extrinseca. Aer eti
am de se appetit cẽ ꝯtinuus. ⁊ vna ps alteri
resistit. ⁊ pars precedens resistit sequẽti. ⁊ q:
nulla erit prima q̃ mouebitur ꝭm se. ⁊ quod
libet sui. iõ q̃libet mouebit͛ cũ sua resistentia
Et est imaginandũ in ista materia sicut in ta
li casu in quo ponit͛ ꝙ esset pedale spaciuȝ di
uisum in ptes ꝓportionales proportione du/
pla. Et ad primũ punctũ prime partis ꝓpor
tionalis essent infinita mobilia quoꝝ primuȝ
inciperet moueri aliqualiter velociter. ⁊ scdm
in duplo velocius. ⁊ sic vltra. ⁊ ponat͛ ꝙ pri
mũ mobile motu suo ꝑtransibit. a spaciũ vni
formiter in medietate hore. ⁊ sequitur ꝙ qd
libet istoꝝ mobiliũ ꝑtransibit istud spacium
posito ꝙ primũ pertransibit in prima pte ꝓ
portionali. ⁊ secundũ in secunda. ⁊ tertiũ in
tertia. ⁊ sic vltra. iõ qdlibet alloꝝ ꝑtransibit
id spaciũ ⁊ in infinitũ modico tpe pertransi/
bit aliqd illoꝝ id spaciũ. nullũ tñ illoꝝ mobi/
liũ mouebit͛ infinita velocitate. Et si oẽs iste
velocitates essent inuicẽ cõplicate facerent la/
titudinẽ infinitã intensiue. Et si ecõtra in ho/
ra sequente diuisa in partes proportionales
minoribus terminatis versus nõ incipiant or
dine ꝑmutato ita ꝙ id qd fuit primũ esset vl
timũ. ⁊ secundũ in pertranseundo eẽt penul
timũ. ⁊ sic vltra imediate post hoc erit ꝑtrã
situm hoc spaciũ. sed a nullo mobili erit per/
transitum hoc spaciũ. ita penitus imaginan/
dum est de aere exñte inter duo corpora pe/
daliter distantia quoꝝ vnũ dȝ eq̃ distanter
descendere ad cõtactuȝ alterius. Diuiso. n.
illo aere medio in partes proportionales. mi
noribus versus corpus quiescẽs inferius ter
minatis ⁊ exeundo cedet prima pars condẽ/
psando forte sequentem. ⁊ scda gr̃a argumẽ
ti pertranseundo distantiam vsq; alteraȝ ꝭm
se ⁊ quodlibet sui. ⁊ conformiter tertia. ⁊ sic
vltra. ⁊ sequitur ꝙ infinite velociter mouebi
tur aliquis aer aliqñ in exeundo ꝭm se ⁊ qd
libet sui. ⁊ econtra fiet. si ista corpora eleuabũ
tur eque distante vt positũ est de alijs mobi
libus infinitis. Et per hoc dr̃ ad aliud argu/
mentũ qd põt fieri de aere ⁊ de aqua q̃dra
tis. ⁊ hñ planis q̃ debeant diuidi trãsuersalr̃
ꝑ aliqd diuidẽs planũ qd ꝭȝ supficiẽ diuidet
⁊ separet. b. medietateȝ aeris. a. c. medietate
deductis alijs motibus a diuisione ista. vl͛ cõ
sequentibus ad istã. pȝ. n. in illo casu ꝙ dabit͛
primũ in quo distabit. b. aer. a. c. Et erit illud
instans in quo erit ꝭm supficiẽ inter. b. ⁊. c. ⁊
in illo casu erit cõcedendũ ꝙ infinita veloci/
tate vel velocitate infinita saltẽ mouebitur tã
c. q̃ȝ. d. Et sicut hic erit dare primũ instãs in
quo istud spaciũ erit pertransitũ ita in priori
casu. s. in eleuatione vni⁹ corporis ab alio da
bitur vltimũ in quo nõ erit istud spaciũ per
transitũ. q: nõ prius ꝑtransibitur pars q̃ȝ to
tũ. Et sicut iã est rñsum de aere intercepto
inter duo corpora dura aplicata eque distan/
tia ita dicendũ est d parte ignis aut aque aut
gutte q̃ aliqñ in infinitũ siccabitur aut subtili
abitur ⁊ in elementũ conuertetur. Et ita dr̃
de graui mutato in vacuo ꝙ nõ dabitur pri
mũ instãs in quo mutatur graue simplex ad
misso casu gr̃a argumenti. sed vltimũ in quo
nõ. q: nunq̃ȝ in aliquo instanti mutabitur ali
quid in vacuo ⁊ nõ datur primũ instans in
quo mutatũ in vacuo est in termino ad queȝ
quãuis etiã successiue moueret͛ graue sue na
ture dimissuȝ in casu ⁊ mixtũ successiue mo
ueret͛. ¶ Sed forte contra hoc arguit͛. q: se/
quitur ꝙ aliqua erit velocitas infinita adeq̃te
in hora. qd concedendũ est lȝ non per qualȝ
partẽ illius hore. ¶ Sed adhuc concluditur

ꝙ aliqua referit q̄ nec ꝑ tp̄s nec ꝑ instās erit
nec etiā ꝑmanens nec successiuā. q: mutatio
q̄ mutabit̄ graue in vacuo fieri ⁊ in nullo in
stanti erit. postq̄ nō dabit̄ primū instans in
quo illud mutabit̄. ⁊ illud nec mutabit̄ per
tp̄s nec ꝑ instans. ¶ Jō dī de virtute sermo
nis cōcedendo illud. Sed forte adhuc argui
tur ꝙ corpus durꝰ nō pōt applicari duro sic
ꝙ ip̄m tangat vtroqꝫ manēte duro ⁊ appli-
cando ip̄a ꝑ modū iā dictū. q: si sic seqt̄ ꝙ fo
ret possibile ꝑfecte spericū tāgere planū. ꝯn̄s
falsum. q: vel tāgeret punctualiter aut supfi
cialiter. aut corporaliter. nō vltimo mō. quia
cēt penetratio corporꝫ ꝑ se exn̄tium. nec scdo
mō. q: illud spericū nō foret ꝑfecte sperīcuꝫ.
nā si vtroqꝫ existente altero ꝑfecte sperico al
tero ꝑfecte plano foret ꝯtactus supficialis ab
codē centro punctuali ad circūferentiā nō fo
rent oēs linee eq̄les. ꝯn̄s est īpossibile. vel tri
angulus rectilineus haberet tres angulos in
equales duobus rectis. qd̄ est contra tertiaꝫ
regulā primi euclidis. pꝫ ꝯn̄a. de tribus line
is ductis a dato centro illius supficiei sperici
ad tria puncta partis contacte. s. ad punctum
mediū ⁊ ad puncta extrema illius quarum
media foret minor. q: maiori angulo opponi
tur maius latus. Et si iste tres linee conce-
duntur equales sequitur secunda pars. quia
causabūt angulos rectos super plano. ¶ Et
arguitur ꝙ nō tangit ip̄um in puncto. q: a.
spericū distat. a. b. plano. igitur. a. spericū nō
tangit. b. planū. pꝫ ꝯn̄a. ⁊ arguitur an̄s. quia
quelibet pars. a. sperici distat. a. b. plano igi-
tur. ⁊c̄. arguitur an̄s q: inter quālibet partē
a. sperici ⁊. b. plani cadit aliqua distantia. igi
tur ⁊c̄. ¶ Item si aliqua pars a. sperici tan-
git. b. planū sequitur ꝙ imediata erit aliqua
pars a. sperici in. b. plano. igitur aliqua pars
est sine medio inter. a. ⁊. b. consequens falsuꝫ
q: quelibet est cum medio. ¶ Uel sic argui-
tur. ⁊ breuiꝰ si. a. tangit. b. igitur. a. ⁊. b. sunt
īmediata. ꝯn̄s falsum. q: a. ⁊. b. sunt cū ma-
gno medio mediata. ¶ Itē ponat̄ ad imagi
nationē ꝙ quiescente aere q iā est circa. a. speri
cū. ⁊. b. planū ꝑm se. ⁊ qd̄lꝫ sui desinat a. spe
ricū eē. Tūc arguit̄ sic. Aer iste aut est ꝑfora
tus ꝑm istā ptē aut nō. si nō sit ꝑforatus. seq
tur ꝙ nō tangebat. a. spericā. b. planū. q: aer
est cōtinuus ꝑm istā partē. Nulla. n. pars ē
diuisa ab alia. si aūt sit ꝑforatus tūc latera di
stant. ⁊ ꝑ ꝯn̄s. a. supficialiter tangebat. b. qd̄
ē īpossibile. ¶ Itē ponat̄ ꝙ datū spericū au
geat̄ ip̄o tn̄ manente ꝑfecte sperico cum alijs
ibi positis. ¶ Et arguitur tūnc sic. Circunfe
rentia maiori circuli minus curuat̄ q̄ circum
ferentia minoris circuli. ⁊ minus distat a re
cto. tunc arguitur sic i infinitū modicū distat
aliqs punctus a sperici ab aliquo puncto. b.
plani. ⁊. a. datū spericū immediate post hoc
augebitur. igit̄ imediate post hoc tanget. a.
plus q̄ in vno puncto. vel minoret̄ illud spe
ricū. Et arguit̄ ꝙ nō imediate post hoc tan
get. q: tanget minus q̄ iā tangat. ¶ Sed ꝓ
istis intelligendū est ꝙ nulluꝫ corpus potest
tangere aliud corpus ꝑm se ⁊ qd̄libet sui. ni
si penetretur ab isto corpore vel sit pars istiꝰ
corporis. vn̄ q̄lꝫ ps date forme tangit̄. a. mā
q̄ illa forma penetrat. qd̄lꝫ etiā corpus quālꝫ
ptē quātitatiuā sui tāgit. ⁊ iō i corpibꝰ quorꝫ
vnū ē totalr̄ extra aliud nō ē. possibilis talis
tactus corporeꝰ. tn̄ ē possibilis tactus supfici
alis vel pūctualis sic intelligēdo ꝙ ē possibile
vnū corpus eē alteri imediatū ꝑm aliquā su-
pficiē. ita ꝙ supficies vnius alteri supficiei cō
tiguat̄ ꝑm planuꝫ. tactus etiā pūctualis est
possibilis quotienscūqꝫ duo corpora aut sup
ficies due sic appropinquant. ita ꝙ punctus
vnius sine medio ē ad punctū alterius saltēꝫ
exn̄tibꝰ ambobus i plano. vn̄ loquēdo de ta
ctu nāli vt distinguit̄ ꝯtra tāgere ꝙ ē sentire.
Ad hoc ꝙ duo corpora se tāgāt sufficit ꝙ in-
ter pūctū vniꝰ. ⁊ aliquē pūctū alterius nō sit
interceptibile aliqd̄ mediū nō mutato aliquo
istorꝫ vel ꝙ nulla sit minima linea aut distan
tia ꝑ quā distat adeq̄te ps vniꝰ a pte alteriꝰ.
¶ Capiendo aūt tāgere ꝓ sentire possibile ē
ꝙ organū tactus tāgat obiectū ab eo distās.
¶ Ex qbus pꝫ. ꝙ. a. in casu posito tangit. b.
⁊ tangit totum. b. ⁊ tamen nullam partem
ꝑm se ⁊ qd̄libꝫ sui tangit. nec aliquam super
ficiem. tangit. q: illud non requiritur ad hoc
ꝙ. a. tangat. b. tangit tamen. a. magnam par
tem superficialem. b. ⁊ magnam partem. b.
q: quicquid tangit partem alicuius tangit to
tum cuius est pars. Sicut qui videt partē ali
cuius rei videt totam illam rem cuius est ps
tamen. a. tangit. b. solum in puncto adequa-
te. ¶ Et per hoc dicitur ad secundū negādo

istam ꝯñam inter quālibet partē.a.⁊.b.cadit aliq̄ distantia.igit̄.a.distat a.b. Sicut inter sortē tangentem manū platonis.⁊ platonē cadit multus aer.⁊ tñ sor.tangit platonē q̄uis multa distantia sit inter sortē ⁊ platonē Ideo negatur etiam ista ꝯña.aliqua pars.a. tāgit.b.igitur aliqua pars.a.est īmediata.b. seu sine medio ad.b. Nec sequitur ecōtra.a. est īmediatum.b.igitur.a.tangit.b.vt posito ꝙ.a.⁊.b.ꝑ ymaginationem forent in vacuo nō se tangentia.tunc esset verum ꝙ.a.est immediatū.b.ꝙ tñ nec tangit nec ab eo distat. nec forent.tunc.a.⁊.b.contigua.q: oīa tā cōtigua q̄ȝ continua inuicem se tangunt.q̄uis nō econtra.oīa se tangentia sint contigua vel continua.q: aliqua puncta possent esse imediata.⁊ se tangentia ꝭm veritatem vocabuli. q̄uis nō sit possibile ꝙ sint contigua vel continua.q:.continua vel contigua sunt quoꝝ vltima sunt vnum vel simul. Et per hoc dr̄ ad aliud admisso casu ꝙ aer nō remanet perforatus.sed in infinitum subtilis versus punctū ꝯtactus terminatus vsq̄ȝ ad nō gradū ꝑfunditatis vsus pūctū illū. Et hoc sufficit ad hoc ꝙ illa corpora tetigissent se. ¶ Ad aliam formā negat̄ ista ꝯña.ꝑ q̄ȝtūcūq̄ȝ remissum motū posset aliqs punctus.a.tangere aliquē punctū.b.quē nō iā tangit.⁊ īmediate post hoc.a.spericū augebit̄ motu quo puncta q̄ sunt versus cōtactū fient ꝓpinquiora.igitur īmediate post hoc.a.tanget in multis punctis.b. Sicut etiā non seqt̄. In quocūq̄ȝ modico tpe ꝑ infinite remissuȝ motū pōt aliq̄ ꝑs proportionalis hui⁹ ꝯtinui ꝑtrāsire.⁊ imediate post instās qd̄ ē pñs mouebit̄ aliqd̄ mobile sup ꝑ aliq̄ ꝑte ꝓportionali vniformiter i cōtinuū ⁊ directū.igit̄ īmediate post hoc istās qd̄ ē pñs aliqd̄ mobile ꝑtransibit aliq̄ȝ partē proportionaleȝ dati spacij.sicut posito ꝙ sup ꝑ prima ꝑte ꝓportionali incipiat moueri aliqd̄ mobile aliq̄tr velociter.⁊ sup ꝑ scd̄a aliud mobile in duplo tardius.⁊ sic in infinitū est añs veꝝ ⁊ ꝯñs falsuȝ.hoc etiā pȝ i alio casu.vñ si sit a.pedale.cui⁹ prima ꝑs ꝓportionalis sit alba.scd̄a nigra.tertia alba.⁊ sic vltra.⁊ ponatur.b.ꝯtangēs ab extremo ꝑtiū minoꝝ.ꝯcedendū ē ꝙ.b.tangit.a.nullā tñ ꝑteȝ albā.nec nigrā tangit. Cuius tñ oppositū eēt si corpus posset tāgere aliq̄ȝ ꝑtes adeq̄te alicuius corporis ꝑ se exñtis. Et q̄uis poneret̄ primam ꝑtē ꝓportionalē rarefieri vsus.b.cōdēsando sequētes ꝯescente extrema sup ꝑficie gr̄a argumēti q̄lȝ istaꝝ ꝑtiū foret ꝓpinquior.b.q̄ȝ iaȝ sit. sed nulla imediata.iō nō seqt̄ in infinitū modicū distat aliq̄ ꝑs alba.a.b.⁊ īmediate post hoc erit q̄libet ꝑs alba ꝓpinquior q̄ȝ sit iā.igit̄ īmediate post instans qd̄ est pñs.b.tāget aliquā ꝑtē albā ipius.a. Dr̄ igit̄ ꝙ q̄uis id spericū augeret̄ i infinitū si fieri possit.nunq̄ȝ tñ a.tanget istud planum.nisi in puncto adeq̄te q̄uis nō possit manere spericū ipo facto infinito. Est.n.cōtradictio ꝙ aliq̄ figura corporea vel sup ꝑficialis.vt spera vel circulus aut triangulus ⁊ hmōi sit infinita.q: oīs figura termino vel terminis claudit̄. Sic etiā si spera diminuet̄ in infinitū nunq̄ȝ tāget plus vel minus q̄ȝ punctū.adeq̄te. ¶ Uerūtñ q̄uis aliq̄ distātia localis possit ꝭm se ⁊ quodlibet sui incipere ꝑtransiri nō tñ est sic ꝯcedenduȝ de lumine.aut quātitate in illis casib⁹.vñ nō est veꝝ ꝙ augeat̄ vmbra in infinitū post.q: vmbra nō ē nisi lumē remissuȝ ⁊ diminutuȝ vt dr̄ primo ꝑspectiue. ¶ Uerūtñ si luminosum prius egisset ꝑ spaciū infinitū nō infinite intēsuȝ opacū sibi ꝯiūctū faceret vmbrā infinitā.i.ꝑ infinitū spaciū radios incidentes impediret. Et ita intelligenda est illa ꝓpositio ꝑspectiua. ¶ Pro alio dr̄ ꝙ in illo casu nullaȝ quantitatē ꝭm se ⁊ q̄dlibet sui incipit istud pedale habere vel acq̄rere. ¶ Sed forte cōtra illud qd̄ in rñsione presupponit̄ arguit̄.s.ꝙ opacū iuxta luminosuȝ positū efficiat vmbrā post se ipediendo radios incidenter.q: capiatur luminosum pedale.cui sit iuxta positum opacū cubicū minus ⁊ augeat̄ illud luminosuȝ in prima parte ꝓportionali ad duplū versus sursum ad colūnarē figuram.⁊ in secunda parte ꝓportionali ad quadruplū.⁊ sic vltra.⁊ sequit̄ ꝙ i fine date hore nulla erit vmbra post illud corpus cubicū.q: infinite propinqua illi corpori opaco ex illa parte q̄ ponitur esse vmbra multiplicabitur radius incidēter.q: sicut ꝑs erit remotior.ita multiplicabit radiū ꝓpinquius incidenter. ¶ Jō sequit̄ ꝙ nulla vmbra in fine date hore erit post illud opacū. ¶ Itē stat ꝙ luminosum sit ita modice potentie ꝙ ipm nō sufficiat multiplicare lumen post opacum.infinite enim mo-

dice potẽtie põt esse luminosum. igif illa ꝯclu
sio nõ est generalit vera. ¶ Sed ꝑ isto dicit
ꝙ lꝫ istud luminosuꝫ. sit infinite longũ nõ tñ
seqtur ꝙ quelibet ꝑs multiplicet radiũ incidẽ
tẽ vsqꝫ ꝓpe istud corpus opacũ. q: forsan ali
que ꝑtes sũt tam modice potẽtie ꝙ ad tantã
distantiã nequeũt radios multiplicare nec p̃t
esse ꝙ quelibet ꝑs agat ad tantã distantiã nisi
ponat ꝙ quelibet ꝑs sit potẽtie infinite ⁊ ha
beat in se lucẽ infinitã in potentia. Et si pona
tur illud admittit gr̃a argumẽti. ⁊ ꝯceditur
ꝙ post illud opacum nulla est vmbra. q: vm
bra ẽ lumẽ reflexũ ⁊ remissuꝫ. ibi aũt nõ fo-
ret lumẽ remissuꝫ. sed infinite intensum ab in
finitis ꝑtibus infinite potẽtie multiplicatũ. ꝓ
positio aũt ista ꝙ opacũ iuxta positũ lumino
so vmbrã modo dicto efficit. est vera de lu-
minoso finite potentie ꝑ totum. ¶ Et si ꝯtra
illud arguit sic. põt esse ꝙ aliqđ tale infinite
potentie esset solum finite intensum. igit põt
esse ꝙ tale lumen multiplicatum ab eo sit so-
lum finite intensuꝫ. igit cũ nullus sit radius
simul cũ alio ꝑpẽdiculariter incidẽs ad aliquẽ
punctũ istius corporis. aliter eniꝫ paralelle cõ
currerẽt. erit poſẽ ꝙ post illud cubicũ rema
neat totale lumen in aliqua ꝑte remissum ⁊
reflexuꝫ. ⁊ ꝑ ꝯñs ꝙ ibi remaneat vmbra ⁊
hoc totũ est. q: illud agens nõ agit vltra gra-
dum ꝓpriuꝫ. Sed huic dr̃ ꝙ si luminosum
infinite potentie ꝑ totũ sit in medio suscepti-
uo luminis cũ aliis ꝑtibus post illud opacuꝫ
nulla erit vmbra. sed erit lumen intensum infi
nite. ¶ Et cũ arguitur ꝙ nõ. q: nõ aget vltra
gradũ ꝓpriuꝫ. Dicit ꝙ agens multipliciter
põt agere vltra gradũ ꝓpriuꝫ. vel q: agit ac
tione reflexa sicut in ꝓposito. Uel q: agit q̃-
litatem spẽ differentem. sicut est generatione
sũmi coloris siue saporis generati a primis q̃
litatibus remissis. Et in ꝓposito ẽt est veruꝫ
ꝙ agit q̃litatẽ spẽ differentẽ a qualitate agẽte
q: lux specifice differt a lumine. tota tñ cã tã-
te intensionis est reflexio in illo casu. ¶ Item
aliqd põt agere vltra gradũ ꝓpriuꝫ istius q̃
litatis quã hꝫ ⁊ vniuoce puta qñ aliqd est vl
tra suã ꝓpriã nãm. sicut est de aqua calefacta
reducente se ad frigiditatẽ ⁊ in sibi similẽ agẽ
te. ⁊ sicut ẽ hic. ita đ multis aliis. Ad aliã for
mã dr̃ negando ꝯclõnem. p̃supponit. n. lu-
minosum includere opacũ intra sp̃am actiui
tatis sue. ¶ Ad aristo. ⁊ auero. dr̃ primo ꝙ
experimẽtũ illud de lapidibus cõplicatis in
aqua positis nõ ꝓbat. q: lapides illi p̃ñt esse
humidi multiplici rõne. Primo forte. q: illi
lapides nõ sũt inuicẽ bene cõplicati. Et da-
to ẽt ꝙ essent bene cõplicati stat ipsos eẽ hu-
midos nõ solum ad ꝑtem cõtactam sed ẽt ad
ꝑtes centrales. Sicut. n. corpus põt calefieri
ad ꝑtes cẽtrales sine eius scissione ⁊ aeris me
diatione. ita cõtingit hic humiditatẽ generari
ad ꝑtes intrinsecas cum humiditas eque be
ne agat sp̃ialiter sicut aliqua alia qualitas.
¶ Et cũ arguitur auctoritate aueroys ꝙ da
ret vacuũ. aut motus in instãti. Dr̃ ꝙ neu-
trũ seqtur. sed bene verũ est ꝙ aer circũstãs
velocitate infinita mouebit sicut prius osten-
debatur. Et sic nũc de ista materia sufficiat.

¶ Explicit logica subtilissimi logici magistri
Petri mantuani accuratissime emẽdata per
eximiũ artiũ doctorẽ magr̃m Joãnem ma-
riam Mapellum Uincẽtinum.

¶ Illustris philosophi ⁊ medici Appollina
ris Offredi cremonẽsis de primo ⁊ vltimo i
stanti in defensionẽ cõis opinionis aduersus
Petrum Mantuanum feliciter incipit.

Caplm̃ I

Icemus natu-
raliter ⁊c. Primo magr̃ notan
ter dicit nãliter loquẽtes. q: sup
nãlr̃ ⁊ ꝑ potẽtiã diuinaꝫ posset
mã ƀm se ⁊ qđlibet sui creari. sicut ẽt in crea
tione mũdi deus creauit silr̃ mũdi mãꝫ ⁊ eiꝰ
formã s̃bales. Dicit ẽt ƀm se ⁊ qđlibet sui. q:
lꝫ cõpositũ incipiat vl̃ desinat eẽ ƀm se totuꝫ
cathegorematice nõ tñ desinit eẽ ƀm qđlibet
sui. q: nõ desinit eẽ ƀm eius mãꝫ. cũ mã nul
lo mõ desinat eẽ. ¶ Põt igr̃ argui suppõ sic
oẽ qđ est. aut est mã aut forma sub̃alis vl̃ ac
cidẽtalis aut cõpositũ ex mã ⁊ forma substã
tiali. sed mã nõ põt nãlr̃ incipere vl̃ desinere
esse cũ sit nãliter eterna ingenita ⁊ incorrupti
bilis. Et ꝑ idẽ nullũ cõpositũ põt ƀm qđlibꝫ
sui incipere vel desinere esse. ꝑꝑ eius materiã
sequit igit ꝙ sola forma est hmõi q̃ põt ⁊c.
¶ Argui tñ alias ꝙ aliqua mã põt desinere
esse ƀm se ⁊ qđlibet sui. Ut sit. a. mã aque in

quã successiue introducit̃ forma ignis. ⁊ ꝯñr successiue corrũpet̃ forma aque aut desinet eẽ nã ꝗ̃ cito in aliqua ꝑte erit forma ignis ⁊ in alia forma aque nõ amplius erit.a.mã. q2 si sic.g°.a.mã erit mã vna. ⁊ ꝑ ꝯñs ꝯtinua qꝺ repugnat casui.eo ꝙ forme erũt discontinue lõ ⁊ mã ꝑ idẽ añ. ꝙ ƒ3 qꝺlibet sui desinet esse q2 si aliqua ꝑs remanebit sit.b. ⁊ sequitur ex casu ꝙ prius forma ignis introducet̃ in ꝑte3 ꝓpinquã.b.ꝗ̃ remotã. ⁊ ꝑ ꝯñs aliqñ in aliq̃ ꝑte.b.erit forma ignis. ⁊ in alia forma aque ⁊ tũc fiat argumẽtũ vt prius. Et ꝑ idem argueret̃ ꝙ ipsa ẽt ƒm se ⁊ qꝺlibet sui incipet esse.incipet eni3 esse in fine gñatõis totius forme ignis. ⁊ sic de q̃libet ꝑte argueretur.

¶ Rñderet̃ ꝯcedẽdo ꝙ argumẽtũ ꝓbat s3 hoc nõ est ꝯtra intẽtione3 magr̃i. q vult qꝺ mã nõ põt desinere esse ƒm se ⁊ qꝺlib3 sui. sic vt nihil eius remaneat post eius desitionẽ nec sic incipere esse ƒm se ⁊ qꝺl3 sui vt nihil eius fuerit añ eius inceptionẽ aut ꝑtiu3 suax.

¶ Cõsidera primũ eius correlariũ.si aliqꝺ ens nãle incipit vel desinit esse hoc est q2 ei⁹ forma vel incipit desinit esse. ¶ Prĩo notant̃ loqtur ꝯditional'r.nã ƒm eũ multa sũt hmõi q̃ nõ incipiũt nec desinũt esse sicut hõ.vt infra apparebit. ¶ Scꝺo ꝑ ens nãle intelligit cõpositũ ex mã ⁊ forma ⁊ sic forma sub̃alis vel accidẽtalis nõ erit ens nãle.aliogn falsum eẽt dictũ suũ.q2 forma nõ incipit eẽ eo ꝙ sua forma incipiat esse. Ueritas aũt correlarii p3 postq̃ mã nõ põt incipere vel desinere esse.

¶ Alias tñ argui ꝯtra correlariũ.q2 sor.aliqñ desinet esse ⁊ tñ eius forma sub̃alis nũq̃ desinet esse.tenendo aĩam intellectiuã a mã posse separi ⁊ ꝑpetuo ꝑmanere. ¶ Rñdi ꝙ d3 limitari correlariũ.ꝙ si aliqꝺ ens nãle desinit esse.hoc est q2 eius forma desinit esse.aut saltem sepatur a mã. Et hec rñsio est vera. sed nõ ad mẽtem eius. ¶ Aliter rñdi ꝙ sor. non desinit esse nec desinet. ⁊ hoc colligitur ex verbis eius infra.eo ꝙ ille binarius ex.a.mã ⁊.b.forma sor.nũq̃ desinet eẽ. ⁊ ille binari⁹ est sor.ergo ⁊c. ¶ Hec rñsio est ad mentem eius. ꝙ aũt ille binarius non desinit nec desinet esse.p3 postq̃ tam.a.materia ꝗ̃.b.aĩa ꝑpetue erunt. ¶ Argui tñ alias ꝯtra rñsionẽ illã ⁊ ꝓbabam ꝙ sor.desinit esse. Sumus in primo nõ esse.b.forme in.a.mã vel eius parte. ita vt nunc.primo nullã ꝑtem a materie informat.sed imediate ante hoc in aliquo instanti informabat aliquã ⁊ arguitur sic sor. in instãti p̃nti nõ est. ⁊ imediate ante hoc fuit in aliquo instanti.q2 ille binarius imediate añ hoc fuit in aliquo instanti.ergo sor.desinit esse.

¶ Argui etiã alias ꝙ est posse sor.incipere eẽ Sit nunc vltimũ nõ esse.b.forma in aliq̃ parte a materie. ⁊ seqtur ꝙ sor.incipit esse. ꝓbatur.q2 sor. ĩ istãti p̃nti nõ est ⁊ imediate post istãs p̃ns erit ĩ aliquo istãti.ergo sor.icipit eẽ maior p3. ⁊ minor ꝓbatur.q2 ille binarius imediate.post hoc erit. demr̃atis a. materia ⁊ b.forma. ⁊ ille biarius erit sor.ergo ⁊c.ꝯñs p3 ƒm eum. ⁊ assumptũ est notum in casu.

¶ Uel posset argui vt prius.hoc incipit esse. ergo sor.incipit esse.a.cõuertibili ad cõuertibile. ⁊ assumptũ añ.vt prius. ¶ Cõsidera secũdam suppositionem cõtra quã argui alias supposito ꝙ dentur minima nãlia. ⁊ ꝙ ex.b. aqua generet̃.a.ignis. ⁊ ꝙ summus gradus caliditatis ⁊ siccitatis aliqñ erit introductus aliqua certa parte materie minori minimo naturali anteq̃ in ista sit forma sub̃alis ignis qꝺ satis posse videt̃.aut saltem dispõnes q̃litatiue sufficientes inducere formã ignis ⁊ abiicere formã aque erũt in illa parte. ⁊ patet ꝙ in illa parte nõ erit forma ignis. s3 forma aque cum materia non possit stare sine forma. Et tñ in illa parte nõ est dispositio cõueniens forme aque. Hoc est argumẽtum. Angeli ĩ suo de maxima ⁊ minima materia. ¶ Dixi huic argumẽto alias primo ꝙ ƒm. M. nõ admittitur dari minima nãlia.imo manifeste infra tenebit oppositũ. ¶ Dixi scꝺo ꝙ illo admisso augmentũ ꝓbat vt etiã concedit angelus.sed correlarium est limitãdum de forma substantiali tota que nõ est ꝑs alterius. ¶ Cõsidera tertiã suppõne3 qꝺ agẽs naturale veloci⁹ ⁊c.

¶ Argui alias de luminoso agente luminis latitudinem vniformiter difformem a gradu vt octo vsq3 ad non gradum ꝑ pedalem distãtiam. ⁊ duplet̃ eius potẽtia ita vt eande3 latitudinẽ agat ꝑ bipedalem distãtiam. s3 in gradu nõ intendatur nec remittat̃. ⁊ sequit̃ ꝙ vbi erat nõ gradus. ꝓducet ꝺ nouo lumẽ vt.iiii.ad nullũ tñ punctũ citra ꝓducet lumẽ vt.iiii.imo vt p3 in tractatu de luminosis de nouo ꝓducet latitudinẽ vniformiter difformẽ

a nõ gradu in extremo aeris tangente lumi-
nosum ad gradũ. vt. iiii. in puncto predicto.
¶ Alias dixit Ugo. ꝙ cetera non sunt paria
eo ꝙ in toto illo pedali puncta remotiora sũt
vt sic magis apta lumen recipere ab illo lumi
noso ꝙ̃ ꝓpinquiora. est igitur disparitas ex ꝑ
te dispositionis passi. ¶ Cõsidera illã suppõ
nem. materia saltem inferior nõ possit sta e
sine forma sub̃ali sibi inherente ⁊c. Dicit sal-
tem inferior ꝓꝑ corpus celeste qδ põt aliquo
modo dici materia. ⁊ tñ ẜm Auer. nõ hꝫ for
mam inherentẽ. lꝫ cõcedi possit ꝙ hꝫ formaꝫ
assistentẽ vꝫ intelligẽtiam. ¶ Considera vlterius
circa correlariuꝫ qδ principal'r in ẽt'. illδ. n.
nõ appet mihi necessariũ lꝫ sit vtplurimũ ve
rum. ¶ Et hoc alias declaraui in duobus ca
sibus. primo de agente itrinseco. vt si sit aqua
vniformiter calefacta ⁊ ab int insecο reduca
tur ad pristinã frigiditatẽ. ⁊ forma aque sit' cũ
frigiditate eius virtuali sit eq̃liter potens vbi
qꝫ aliis ꝑtibus. ⁊ eius caliditas ꝑ totũ eq̃lis
resistentie. ⁊ fit ex ꝑte medii ꝯtinentis pari-
tas. pꝫ ꝙ vniformiter ꝑ totum frigefiet. ⁊ sic
vniformiter ꝑ totum acqret dispositiones fa
ciẽtes ꝓ forma aque. ¶ Alius casus solet po
ni cõiter de duobus luminosis intensis vt oc
to quoꝝ vtrũqꝫ sufficiat agere latitudinẽ vni-
formiter difformeꝫ luminis a gradu vt octo
vsqꝫ ad nõ gradũ ꝑ distãtiam pedalẽ. ⁊ po-
nant' hec duo in duabus extremitatibus vni
us medii pedal'. vniformis. ⁊ lumis ab vtro
qꝫ receptiui. ⁊ tũc pꝫ ꝙ si ex duobꝰ luminibꝰ
ab illis agentibus in eodẽ puncto inductis fi-
at vnum lumẽ in quolibet pũcto illius medii
erit equalis gradus luminis ⁊ ꝑ ꝯñs in quo
libet ꝓducet' eq̃lis gradus caliditatis. Si ãt
nõ fiat vnũ. saltem in quolibet pũcto erit equa
liter de multitudine luminis nãliter calidita-
tis ꝓductiui. ⁊ ꝑ ꝯñs in quolibet pũcto equa
lis gradus caliditatis ꝓducet'. Et ꝑ idẽ si dꝫ
forma ignis mediãte illa caliditate induci tam
cito inducet' in ꝑtem remotaꝫ sicut ꝓpinquã
¶ Alius casus est imaginãdo passum. a. esse
in se vniformis q̃litatis. sed difformis resisten
tie taliter. vt lꝫ rõne ꝓpinq̃tatis maioris de-
beret velocius agere in. a. q̃ in. b. tñ. b. sit tã
te minoris resistentie ꝙ oĩbus compensatis
agat eque velociter in b. sicut. a. ⁊ silr de oĩ-
bus aliis punctis. dĩ tũc pꝫ qδ ꝯtinue erunt
in oĩbus punctis passi ꝯsil'es dispõnes facien
tes pro forma inducẽda. ⁊ per ꝯñs eque cito
forma inducet' in ꝑteꝫ remotã sicut ꝓpinquã
¶ Apparet mihi ꝙ argumẽta ꝓbent verita-
tẽ adhuc nõ tenẽdo minima nãlia. qꝛ tenẽdo
illa nõ ẽ dubiũ ꝙ forma minimi nãlis in q̃lꝫ
ꝑtem sil' inducit'. Sed correlariũ est vt pluri
mum vl' q̃si sup ꝟerũ. rarissime eniꝫ aut for-
te nunq̃ꝫ sic reperit' de facto euenire sicut ĩ ca
sibus illis ponit'. ¶ Ad argumẽta sua. Ad ꝑ̃
mum dr̃ sicut dicit rñsio ibi posita. Ad repli-
cationẽ cõtra rñsionem dĩ negando ꝯñam. ĩ
mo potius ex illo añte appet cõcludẽdum ni
si forte littera sit corrupta. ¶ Ad ẜm dĩ ꝙ in
casibus meis ñ ꝓ̃supponο dari minima natu
ralia. nec dico dari minimũ ignem tñ qꝛ illud
est ꝓbabile. ⁊ vĩ de mẽte Ari. ideo defenda-
tur. Et ꝯñr dĩ ꝙ dato minimo igne ⁊ ipo di
uiso in duas medietates statim cõuerteretur
in nãm ꝯtinentis. ⁊ ꝯñr subito in quãlibet ꝑ-
tem sue mãe acquiret' forma subãlis silis for
me medii cõtinẽtis ⁊ subito acqrẽt' dispositio
nes faciẽtes ꝓ illa forma. Uidet' ibi velle nisi
littera sit corrupta ꝙ nullum elm posset stare
sub tã modica q̃titate sicut ignis cuius oppo
situm apparet rõnabile eo ꝙ sicut elemẽtuꝫ
nãliter est dẽsius. ita naturalr vĩ posse per se
stare sub minori q̃titate. ⁊ sicut elemẽta ĩ to
to vniuerso sibi determinant minorẽ molem
quo ad totã eoꝝ molẽ. ita ẽt nãliter sibi limi-
tant minorẽ q̃titateꝫ. ⁊ sub minori stare pos
sunt ꝑ se. ¶ Ex his infero cõtra. M. ꝙ corre
laria sequẽtia de forma inaĩati generãda vel
corrũpenda ⁊ ꝯñr de inaĩato generando vel
corrũpẽdo sic ꝯditionaliter posita nõ sunt ve
ra. sed absolute posita sunt vera ꝓ maiori ꝑ-
te vl' quasi semꝑ. ¶ Idẽ ẽt dĩ de sequẽtibus
correlariis quo ad aĩam vegetatiuã siue aĩaꝫ
plante. sũt eniꝫ vt plurimũ vera absolute po
sita. sed cõditionaliter nõ. qꝛ cõditionalis ve-
ra est ꝓpositio necessaria. ¶ Uide tamen cũ
M. ibi incidenter dicit ꝙ ad generationẽ vni
us forme sequitur corruptio alterius si prece-
dens extensa erit. hoc forte dicit qꝛ preter in-
ductionẽ anime in materia hominis fit indu-
ctio forme particularis vt forme substãtialis
carnis ossis ⁊ similiũ. ⁊ tñ precedẽs nõ corrũ
pitur. Sed idẽ diceret aliquis dicendũ videt'
de forma asini. s. aĩa. ⁊ formis mẽbrorũ eius

particularibus. Uel melius hoc dic ppter generationē forme cadaueris ex homine. nō eni oportet aīam intellectiuā preexistentē corrūpi sed sufficit eā a materia separari. ¶ De aliis correlariis quo ad aīam sensitiuā correlarium primū ē ver vtplurimū. ⁊ hoc supposito vt. suppōit φ nō dent minima naturalia. Per idē scdm est vtplurimū ver. tertiū aūt esset ver apud ipsū. sed penes aliā opinionez oīo falsū. Cōsidera tñ cū dicit φ forma asini non pōt sub maiori vel minori quātitate stare q̄z generari. lz de minori videat ver nō tenēdo minima naturalia. nō tñ sic vr de maiori. non eni verisimile ē sub tanta q̄ztitate posse formā asini generari sub quanta stare pōt in fine sue adolescentie. ¶ Considera vlterius ɔclusionē quā ponit de aīa intellectiua. ipsa eni nō ē necessaria vt in similibus p̄dixi lz vtplurimū ⁊ quasi semp vera. Et ad pbationē silr dicitur φ solum est vtplurimū vera vt in p̄cedentibus dictū est. ¶ Ad aliam pbationē cōsidera cū ponit casū φ. a. sit maxima caliditas cū qua nō pōt introduci forma humana ⁊ minima cūq̄ n̄ p̄t stare forma dati seminis. nō ē possibile illud q: tūc q̄n in aliquo puncto esset a. caliditas. in illo nō esset forma humana nec forma dati seminis preexistentis. ⁊ sic eēt materia sine forma. ¶ Forte littera est corrupta ⁊ vbi dicit ⁊ minima ⁊c. dz dicere. vl. ⁊ sic correxi in libro meo. ¶ Sed vlterius ad vim argumenti cōcedit esse possibile φ in certa pte materie ꝑm se ⁊ quodlibet sui incipiat subito induci anima humana. ⁊ consequēter φ gradus caliditatis. vt. iiii. incipit induci in quālibz partem illius materie. ⁊ negatur consequentia. agens est ppinquus vni parti q̄z alteri. ergo velocius agit in propinquam. q: oppositum consequentis cum antecedente est possibile vt satis declaratum est supra. Et cum arguitur de actione ab intrinseco. Dicitur φ potest hoc fieri siue materia illa sit vniformis siue difformis. dūmodo concurrentibus agēte intrinseco ⁊ extrinseco simul. taliter contingat φ in eodem instanti erit introductus gradus caliditatis vt quattuor in quemlibet punctum illius partis. quod satis videtur possibile ex superius dictis. Et per idem patet ad secundam partem cōclusionis φ lz vtplurimū sic contingat non tamen est vniuersaliter vera aut necessaria. Et consequenter possibile est aut contingit. lz rarissime vt in certaz partem materie subito inducatur forma cadaueris. ⁊ negatur vlterius ɔn̄a cuz infert quod tūc forma cadaueris crearet. non enim pducet nisi in materia presupposita. Uera autez creatio est cum nō solum forma ꝑm se ⁊ qd libet sui in certa materia producit. sed vlteri⁹ requiritur illam pduci sine materia aut materiam eius subito pduci. p hoc patēt sequentia correlaria. nō eniz sunt necessaria. sed soluz vtplurimum contingentia. vt satis patet ex predictis. Dicit autem notanter posito φ nō prius. creetur q̄z materia informet. propter quosdam theologos tenentes animam humanam per instans prius creari q̄z materiā informare. Et per idem ad vltimum correlarium in fine capituli dicitur nō eē necessariū. lz p maiori parte verum.

Cap. 2

Irca scdm capitulum

tulum videlicet. Scire oportet ⁊c. considera diligenter. Et primo suppositiones. Prima nāq̄z suppositio ⁊ secunda sunt limitate penes cōmunem opinionez. presertim hentysberi vt infra dicetur ꝫ in responsionibus ad argumenta sua. Negat itaq̄z p̄mo illud qd primo concludit ex premissis siue conclusio siue correlarium fuerit vel vltima suppositio videlicet φ nihil quod producetur prius producetur q̄z erit productum. Et consequenter dicitur φ res permanens successiue producenda sicut quantitas vel q̄litas permanēs prius producetur q̄z erit producta. quia in fine temporis sue productionis habebit primum esse productum. sed in toto tempore ante finem producetur. ¶ Ad rationes in oppositum dicitur sicut illic. Respondetur φ vbi quantitas pedalis gratia exempli que deberet a sor. acquiri in hora non remanebit in fine. nec aliquid eius. quantitas pedalis non producetur nec acquiretur. sed quelibet minor producetur. ¶ Similiter dicitur ad alios casus. posito φ quando producetur secunda medietas illius quantitatis corrūpetur prima. aut quādo producetur secunda pars proportionalis corrūpetur prima. ⁊ secunda corrūpetur qn̄ pducet tertia. ⁊ sic ī īfinitū. ¶ Et eodē mō di

o de ꝑtrãsitione spacij. In oibus.n.illis cau
sibus.vt illic dr̄ nõ acquiretur illa quantitas
nec illud totũ spaciũ ꝑtransibit̄.vt dicit Hē
tisber in sophismate illo.oīs homo qui est al
bus currit.Et ꝯñter cõcederetur q̄ quelibꝫ
pars proportionalis.a.q̄ꝫtitatis ſꝫ hãc diōnē
acqret̄.⁊ tñ.a.quãtitas nõ acqretur.Sed in
primo casu dr̄ q̄ prima medietas acquiretur
scđa autem nõ.¶ Ad replicationē in opposi/
tum admisso casu de sor.⁊ platone dr̄ negan
do illam ꝯñam sor.⁊ plato ꝑ totaꝫ illã horã
augebuntur ab equali proportione ⁊ aptitu/
dine ad agendum ⁊ vniformiter ⁊ eque ve/
lociter.ergo sor.⁊ pla.equales quãtitates ac
quirent.Fundatur enim argumentum suꝑ
suppositione prima que dꝫ sic limitari.Si ali
qua agentia agent per equale tempus a pro
portionibus ⁊ aptitudinibus ad agẽdũ equa
libus ceteris paribus neutrum coꝝ maiorē
producet effectũ q̄ꝫ reliquũ.sed in ꝓposito ce
tera nõ sũt paria.cũ quantitas sor. nõ rema/
nebit in fine ⁊ quantitas platonis sic.Simili/
ter dicet̄ si plato remaneret ⁊ sor.nõ.¶ Uel
põt limitari sic.neutrũ illoꝝ in aliqua ꝓporti
one maiorē effectũ ꝓducet q̄ꝫ reliquũ impedi
mento deducto.⁊ sic erit in ꝓposito nostro.
q̄ꝫuis enim plato maiorē quantitatē acquiret
q̄ꝫ sor.q2 acquiret pedalē.sor. vero nõ ſꝫ quã
libet minorē pedali.in nulla tñ ꝓportione ma
iorē acqret plato q̄ꝫ sor. ¶ Dico notanter de
ducto impedimẽto.q2 vbi.a.mobile mouere
tur eque velociter sicut.b. in hora. sed.a.per
se moueatur versus oriēs.⁊ ꝑ accñs versus
occidens.sicut de eo qđ mouet̄ in naui ꝯtra
mota.ꝯtingeret.b.pertransire maius spaciũ
q̄ꝫ.a.ꝓpter impedimentũ qđ accidit.a.⁊ nõ
b.¶ Securius ē tamen limitare cũ ly ceteris
paribus.¶ Per idē rñdetur ad secundã re/
plicationē negãdo illã ꝯñam sor.per totam il
lam horã mouebit̄ vniformiter ⁊ eque velo/
citer.ergo tm̄ pertrãsibit in secũda medieta/
te sicut in prima.Fundat̄ eni suꝑ secũda sup/
positione que dꝫ sic limitari. per oēs motus
vniformes ⁊ eque veloces.s.eiusdem speciei
in equali tempore ceteris paribus equales ac
quirentur effectus.hic autē cetera non sũt pa
ria.¶ Aut sic limitabit̄ equales ꝓducent̄ vl'
sunt apti ꝓduci effectus.⁊ sic est veꝝ in ꝓpo
sito.lꝫ eni nõ equales effectus acquirentur a
sor.⁊ platõe. tñ sũt apti acquiri ꝑ illos mot⁹
⁊ acqrerent̄ quocũqꝫ alio deducto.¶ Ad ali
am vero rõnem dicit̄ negãdo cõsequentiam
q̄ tũc nullũ successiuũ erit vel ꝓducet̄. aliud
eni dicendũ ē de re successiua.aliud de re per
manẽte q̄ꝫuis eni res ꝑmanẽs successiue ꝓdu
catur.ad esse tñ sui requirit̄ illã eē simul ſm
quamlibet sui par ē in aliquo instanti.⁊ ꝑ cõ
sequens idē requiritur ad hoc q̄ acquiretur
vel erit acquisita.nõ sic autem de re successi/
ua cuius partes continue de sui natura corrũ
pũtur ⁊ alie continue generãtur.quare ratio
nõ ꝯcludit.¶ Ad aliã replicationē rñdet̄ q̄
illa pedalis quãtitas nõ erit motus augmen
tationis.q2 nunq̄ꝫ est nec erit actus augmen
tabilis inquantũ augmentabile.q2 nunq̄ꝫ erit
⁊ ꝑ ꝯñs nulla erit totalis quãtitas q̄ acqretur
ꝑ totã horã.q2 nulla erit maxima q̄ sic.sed pe
dalis erit minima q̄ nõ.vt dicit Heutis.loco
allegato.Sed ꝯcedit̄ q̄ ꝓ quolꝫ instãti hore
quãtitatis q̄ tũc erit.erit augmẽtatio.Et ꝯñr
dr̄ q̄ accipiendo motũ ꝓ motu ſm mãꝫ nul
lus motus adeq̄te erit in illa hora.Sed acci/
piendo motũ ꝓ motu ſm forma iuxta mo/
dũ loquendi. Auer.tertio physicoꝝ.dr̄ q̄ ali
qs motus adeq̄te durabit ꝑ horã.⁊ illi non
corrñdebit aliqs terminus adeq̄tus.sed infi/
niti termini corrñdebunt tanq̄ꝫ adeq̄ti infini/
taꝝ partiũ illius motus.⁊ ꝯñter nulla quãti
tas erit iste motus.sed ille motus est vel erit
de predicamento passionis.⁊ nullus talis est
quantitas.¶ Et cũ arguitur q̄ saltēꝫ ille mo
tus distinctus a qualibet quãtitate ⁊ qui ade
quate durabit per horam non prius produ/
cetur q̄ꝫ erit productum.concederem.Et cũ
arguitur q̄ similiter dicendum est de quali/
bet re alia successiue producenda.negatur cõ
sequentia ⁊ similitudo.Aliud enim est de re
successiua.aliud de re permanente successiue
producenda vt prius dicebatur.¶ Ad aliam
replicationem cum arguitur de.a.⁊.b.pas/
sis non coloratis ⁊.d.e.agentibus.quorũ.d.
remaneat in fine hore.e.vero non.Dicitur
qđ siue ille acquisitiones albedinum erunt
vniformes siue difformes q̄ albedo taꝫ.a.q̄ꝫ
b.remanebit in fine hore.⁊ respectu vtriu qꝫ
eadem vel similis erit maxima albedo in fi/
ne hore quam vtrunqꝫ illorum habebit.licet
enim de eo quod recipit albedinem deice/
ret.si nõ remanet q̄ nulla erit maxima ⁊c̄.
non tamen inuenio eum sic dicere de agen/

te. nec rõnabiliter dicere posset. stantibus eni .a.b. in fine hore respectu vtriusq3 est verum dicere i.a.ẽ vna albedo totalis ⁊ similiter in b. Et ꝯñter dr̃ ꝙ illa albedo in.b. ꝓducit̃ ab .e. agente in tota illa hora ⁊ in fine erit ꝓdu/cta. ꝑ tunc tñ a nullo agente habebit esse pro ductum. q2 l3 ꝓduci reqrat pñtiam agentis tñ ꝓducta esse nõ necessario reqrit pñã3 agẽtis. ¶ Sed cũ vlterius ponitur ꝙ.b. passum simul cũ.e. agente desinet esse. ꝯñter dr̃ ꝙ in fine nõ erit aliqua albedo totalis acqsita ma/xime tenendo ꝙ ad desitionez cõpositi ⁊ ei⁹ variationẽ sequatur desitio ⁊ variatio accidẽtium. ⁊ sic nulla totalis albedo adequate ac quiretur in hora. nec aliqua erit total' adeq̃te acqsita i fine hore. ⁊ hoc respectu.e. agẽtis ⁊ b. passi. sed respectu.d.⁊.a. aliqua talis adẽquate erit in hora. ¶ Ad aliam replicationez negatur vtraq3 conclusio ⁊ cõceditur in casu ab eo posito. ꝙ cum taliter erit intensa caliditas.a. vt habet ꝓportionẽ duplam supra.b. ꝙ pro tũc aget.a. in.b.a. proportione dupla ⁊ ꝯñter tunc illa erit maxima proportio ꝺm quã aget. ⁊ velocitas ab ea ꝓueniẽs. erit maxima ⁊c. Et si illa caliditas erit vt.iiij. gratia exẽpli ꝯcedit̃ ꝙ.c. caliditas vt.iiij. ꝑ tũc aget Et cum infertur ergo ante hoc agebat. negatur ꝯñã. nec est regula aliqua ꝙ quicqd suc/cessiue agit prius agebat. Et negatur vlteri⁹ illa similitudo ⁊ ꝯñã. omne qđ mouet̃ prius mouebatur ergo. Dico.n. ꝙ l3 de aliquo agẽte successiue verificet̃. presertim de agẽte pri cipali. ꝙ cum sit actio successiua prius aliquo agente fiebat actio. nõ tñ sic o3 esse de agente instr̃ali. nunc aũt caliditas est agens instr̃ale. ignis aũt gratia exempli. vel eius forma est agẽs principale. ⁊ iõ in casu p̃dicto sequit̃ ꝙ ante datũ instãs aliqđ agens prius agebat in b. videl3 a. vel simile. sed hoc nõ seqtur de caliditate. Ex quo p3 nõ ꝓbari primã ꝯclõnez d. eni3 in casu illo nõ agit velocius a. imo agũt eque velociter ⁊ a proportione dupla. ¶ Ex eodem p3 ad sequentẽ ꝯclõnem que negat̃ ⁊ ꝯñter dr̃ ꝙ cum.a. incipiet moueri veloci/tate.d. v3. vt q̃ttuor gratia exẽpli poterit continuare motum suũ ꝺm illum gradũ veloci/tas. ⁊ ꝯñr dabit̃ primũ instans. in quo mo/uebit̃ velocitate.d. ⁊ dabit̃ maxima ꝓportio maxima velocitas qua ꝑ tunc mouebitur.

¶ Posset etiam aliqs cauillare ꝯtra. M. qui vult ꝙ.c. calliditas nõ prius fuit imo ꝺm eũ prius fuit in tp̃e. l3 in nullo instãti prius. M. ꝯcederet. ⁊ iõ ꝯtra alios conat̃ cõcludere ꝙ .c. fuit ante illud instans. sicut ante illud ꝓducebatur. ¶ Ego vero replico cõtra rñsiones illas. ⁊ pono agens principale intendi in po/tẽtia. aut nõ esse ꝯtinue idem. vt si successiue forma ignis generet̃. ⁊ sicut successiue gene/rat̃. ita successiue agat. ⁊ ꝺm ꝙ ꝯtinue ẽ plus de forma ignis. ita ẽ maioris potẽtie ad agẽ/dũ i.b. ⁊ simus nũc in medio istãti. i quo forma ignis que ꝑ tũc reꝑitur h3 ꝓportionẽ duplã ad.b. ⁊ pat3 tũc ꝙ illa forma ꝑ tunc nõ aget aliter prius egisset. hoc aũt est falsum. q2 nõ prius fuit. ¶ Ex quo infero ꝓportionem duplã nõ esse maximã. neq3 aliam minorem duplam. quare ⁊c. nisi vellemus dicere sicut. M. infra ꝙ imo prius fuit. l3 in nullo instãti prius. ¶ Videt̃ mihi tenendo rñsionez cõe3 tãdẽ dicẽdũ ꝙ ẽt de agẽte pricipali. nõ o3 ꝙ agit prius agebat. sed bene seqt̃ ꝙ vel ip̃m vel aliqđ eius prius agebat. ⁊ tunc esset ver̃. ¶ Cõsidera vlterius qualiter ꝓbanda est sequens ꝯclõ. s. ꝙ intenderet motum suũ. ⁊ tñ nec per tp̃s. nec ꝑ instans intenderet motum suum. ¶ Credo ꝙ velit hoc modo ꝓbare. si simus in illo instanti esset verum dicere.a. intendit motum suũ ⁊ nõ per tp̃s. q2 tũc instãs duraret ꝑ tp̃s. nec per instans. q2 tunc in illo instanti hẽret aliquem gradũ motus quem prius nõ hẽbat. qđ tñ est manifeste falsu3 vt ex predictis p3. ¶ Nunc aũt p3 rñsio ex dcis q2 cõcedendum est ꝙ.a. in illo instanti h3 ali/quem gradum motus gratia exempli vt q̃ttuor quẽ prius nõ hẽbat ⁊ ille gradus est nuper acqsitus. ¶ Et ꝑ idem p3 ad aliam ꝯclõ/nẽ ꝙ.a. velocius mouebit̃ q̃3 nũc. ⁊ in nulla ꝓportione velocius. q̃ debet sic ꝓbari. p̃mo mouebitur velocius. eo ꝙ intendet eius mo/tum cõtinue. ⁊ in nulla ꝓportione velocius. eo ꝙ imediate post hoc mouebitur velocita/te. vt q̃ttuor nunc aũt mouet̃ qualibet infra quattuor nulla est ꝓportio. ¶ Diceret̃.n. ꝙ nũc mouetur velocitate vt.iiij. sicut quelibet infra quattuor mouebit̃. argumẽtum. igitur super falso fundatur. ¶ Aliter dicendo ꝺm M. ꝓbatur conclusio. q2 imediate post hoc mouebitur velocius q̃3 nunc. eo ꝙ nunc non

mouebitur.vt.iiii.sed imediate post sic.qua/
re imediate post hoc intēdet motū.⁊ nō ꝑ in
stans tm̄ vt pꝫ.q: instās imediaret instanti
Nec ꝑ tp̄s.q: in toto tp̄e sequēti mouebitur
vniformiter.vt.iiii.⁊ Et ꝑ idem ꝓbatur ꝯa
cōclusio. Modo pꝫ ex dictis fundamentum
eius deficere. ¶ Cōsiderādum preterea cir/
ca conclusiones que sequūtur ꝯm eū q̄s vide
tur sibi sufficiēter ex dictis ꝓbasse.q̄uis eniꝫ
ꝯm eius opinionem ꝯcederent̄.tm̄ nō oīo ꝯꝫ
cōem opinionem. ¶ Uide tm̄ primā que. q:
particularis est de virtute sermonis. ēt ꝯm
cōem opinionē cōcederet̄ lꝫ nō ad intellectū
eius. Dicit enim aliqd̄ successiue ꝓducendū
erit qd̄ in nullo instanti erit.hoc.n. verum ē
de tempore.⁊ motu que sunt res successiue
nō tm̄ verum est ꝯm cōem opinionem de re
permanente successiue ꝓducenda.puta quā
ꝑte qualitate.⁊c.de quibus ipse intelligit.
¶ Corelaria vero sequentia qualiter verifi/
cari debent ꝯm eum satis liquet. ideo hic nō
extēdo calamum. ¶ Considera tm̄ cōclusiōes
quas postea dicit tenendas. q: prima videt̄
contra ipsum in sequētibus.qm̄ dicit ꝙ sor.
nunq̄ꝫ incipit esse.eo ꝙ ille binarius nō inci/
piet esse.demonstratis mā ⁊ aīa intellectiua
sor. ¶ Similiter q: idem binarius nunq̄ꝫ de
sinet esse.sor.nunq̄ꝫ desinet esse.⁊ tm̄ sor. erit
in aliquo instanti.g nunc nō est in aliquo in/
stanti. ¶ Cōsidera postea rn̄siones ad ꝯclōo/
nes quas adducit ꝯtra se ꝓbationes earum
¶ Prima ꝓbat̄ faciliter.q: si sor.erit in fine
hore ⁊ in nullo instāti ante finem hore finis
hore erit primū esse sui.⁊ tm̄ sor. erit in tota
hora ante finem hore.ergo ⁊c. ¶ Et ꝑ idem
arguit̄ ꝙ incipiet esse postq̄ꝫ fuerit.q: in fine
hore incipiet esse.eo ꝙ tunc erit.⁊ nō imedia
te ante in aliquo instanti erit. ⁊ tm̄ prius erit
videlicet imediate ante finem hore.ergo inci
piet esse postq̄ꝫ fuerit. ¶ Tertiū vō sic ꝓbat̄
augeat̄ sor.vsq̄ꝫ ad finem hore ⁊ sit in instāti
medio pedalis.tunc arguitur ꝙ in instāti me
dio nō erit maior q̄ꝫ ante.q: in instanti medio
nō erit maior q̄ꝫ pedalis.⁊ imediate ante erit
pedalis.ergo. ¶ Ad prima duo. M. rn̄det
lꝫ breuiter ⁊ succinte. Ad tertiuꝫ vero nō ap
paret rn̄sio.sed mihi videt̄ cōcedendū esse
tertiū ꝯm eū.sicut ⁊ duo precedentia. ¶ Cō
sidera vlterius ꝙ dicit de rōnalibus.dicit.n.
ꝙ nullius hoīs dabitur primū.sed cuiuslibet
hominis qui aliqn̄ incipiet esse dabitur vlti/
muꝫ qd̄ nō. Magister nō se declarat. ¶ Sꝫ
primū sic ꝓbatur. Si datur primū esse sor.
sit.ergo sor.nunc primo in.a.instāti.⁊ argui
tur sic.sor.prius fuit in aliquo instanti.ergo a
instans.nō est primum esse ipsius.assumptū
ꝓbatur sic. Iste binarius ante hoc fuit in ali/
quo instāti.⁊ iste binarius est sor.vel fuit sor.
ergo sor.fuit an̄ hoc in aliquo instanti assum
ptum pꝫ.eo ꝙ hec anima anteq̄ꝫ informaret
hanc mām sor.prius informabat ꝑtem.⁊ ꝑ
ꝯn̄s prius fuit.⁊ hec materia ēt fuit ꝑus in ali
quo instanti.ergo ille binarius. ¶ Secunduꝫ
ꝓbat̄ q: postq̄ꝫ hec anima ꝑ ꝑtem ante ꝑtē
introducet̄ in hanc māꝫ dabit̄ vltimū in quo
nō erit in aliqua ꝑte materie ⁊ per ꝯn̄s dabi
tur vltimum nō esse huius anime.qn̄ eniꝫ in
cipiet induci hec anima in aliquam ꝑtem ma
terie.tūc hec aīa nō erit. sed imediate post
erit in aliquo instanti.ergo ⁊ ideꝫ erit vltimū
nō esse sor. Si enim sor.dicat aggregatuꝫ ex
a.forma ⁊.b.materia.tunc in illo instanti ille
binarius non erit.q: tunc hec anima nō erit
⁊ imediate pꝰ illud iste binarius erit ī aliquo
instanti.ergo tunc erit vltimum non esse illiꝰ
binarii. Et per ideꝫ erit vltimū nō eē sor. eo
ꝙ sor.tūc nō erit.⁊ imediate post illō sor.erit
in aliquo instanti.q: ille binarius.immediate
post erit in aliquo instanti ⁊ ille binarius erit
sor.ergo ⁊c. ¶ Cōtra hec duo ar̄. Et primo
contra primum.sit ita ꝙ sor.dicat aggregatū
ex.a.materia ⁊.b.anima intellectiua.⁊ tūc se
quitur ꝙ dabitur primū instās in quo.b. for
ma adequate informabit.a.materiam ⁊ sit il
lud.c.⁊ arguo tunc ꝙ.c. erit primū esse sor.
q: ī.c.instāti sor.erit ⁊ sor.nō imediate ante
illud instans erit in aliquo instanti.ergo. Uel
melius sic cum erimus in.c. tūc erit verum
ꝙ.c.erit primū.eo ꝙ est in.c.⁊ sor. imedia/
te ante hoc nō fuit in aliquo instanti. ergo te/
net ꝯn̄a per modū exponēdi suū.⁊ an̄s ꝓba
tur supponēdo nō dari ampliationem ut ipse
vult.qa si nō sit vera.detur oppositū .s.sor.i
mediate ante hoc fuit in aliquo instāti.modo
hec est falsa qa significat ꝙ aliqd qd̄ fuit sor.
imediate ante hoc fuit in aliquo instāti. Sꝫ hec
videt̄ falsa.q: nihil ante hoc fuit sor. ¶ Item
si esset vera hoc maxime videret̄ ꝑ illas re/

ſoluentes. Ille binarius imediate añ hoc fu
it in aliquo inſtãti. ⁊ ille binarius fuit ſoꝛ. er/
go modo pꝫ minoꝛẽ nõ eſſe verã eo ꝙ nunq̃
añ hoc fuit ſoꝛ. ¶ Poſſet ipſe dicere cauillã/
do ꝙ imo ante hoc ſoꝛ. fuit ⁊ imediate ante
hoc ſoꝛ. fuit in tpe. lꝫ i nullo adequate ⁊ i nul
lo inſtanti ante hoc fuerit ⁊ ſic ꝓcedendũ erit
ꝙ ille binarius fuit ſoꝛ. ¶ Aliter qdam dixe/
runt argumẽto meo ꝙ ex illis reſoluentibus
ſolum ſequitur ꝙ incipit ſoꝛtes eſſe aut inci/
pit eſſe ſoꝛ. ſed non ſequitur ꝙ ſoꝛtes incipit
eſſe. ¶ Deinde arguitur contra ſecundum
qꝛ ſm fundamẽtum ſuũ ſi nũc incipit. b. aĩa i
troduci per ptem añ ptem. a. materie ⁊ in fi/
ne hoꝛe adequate infoꝛmabit. b. mãm vꝫ in
c. inſtãti ſeq̃t ꝙ qõlibet inſtãs hui⁹ hoꝛe añ. c.
erit vltimuꝫ nõ eſſe ſoꝛ. qõ nõ ẽ rõabile. ⁊ ꝓ
batur ꝯña. qꝛ dato inſtanti medio in iſto non
erit ſoꝛ. ⁊ imediate poſt ſoꝛ. erit in aliquo in/
ſtanti eo ꝙ iſte binarius ex. a. ⁊. b. imediate
poſt erit in aliquo inſtãti. ergo ſoꝛ. imediate
poſt illud erit in aliquo inſtanti. Et ſicut ar/
guitur de vno inſtanti añ. c. ita vr̃ arguendũ
de quolibet alio. ¶ Huic poſſet ipſe dr̃e ꝙ lꝫ
in iſto inſtanti medio nõ erit ſoꝛ. tñ ſoꝛ. erit in
illo inſtanti medio. ⁊ per ꝯñs pꝛima exponẽſ
eſſet falſa. qꝛ ly ſoꝛt. dꝫ ꝑcedere. Q̃ð aũt ſoꝛ.
erit in illo inſtanti medio pꝫ. qꝛ ille binarius
erit in illo inſtãti. ⁊ ille binarius erit ſoꝛ. ergo
Et tũc ꝯñr cõcederet̃ ꝙ ſoꝛ. ꝑ magnum tp̃s
erit añq̃ erit ſoꝛ. ¶ Sed cõtra rñſionem ad/
huc arguitur. ſit ita ꝙ nũc diſtemus ꝑ vnã
hoꝛam a pꝛincipio illius hoꝛe in quo icipit. b.
anima introduci in aliquã ꝑteꝫ materie. ⁊ ſit
illud. c. ⁊ tunc ſm eum. c. erit vltimum non
eſſe ſoꝛ. ⁊ cõſequenter in. c. inſtanti ſoꝛ. incipi
et eſſe. ¶ Sed arguit̃ ꝙ nõ. qꝛ ſi ſic hoc ma/
xime foꝛet per eius exponẽtes ſoꝛ. i. c. nõ erit
ſed imediate poſt. c. erit in aliquo inſtãti. mo
do pꝛima eſt falſa. qꝛ ille binari⁹ erit in. c. hoc
eſt manifeſte falſum. ſm eum. ideo nihil pꝛo
bans. ¶ Arguitur tamen adhuc contra. quia
ſaltem ſeqtur ꝙ quocũq; inſtanti dato huius
hoꝛe añ. c. ipſum erit vltimũ non eſſe ſoꝛ. qꝛ
cum erimus in inſtanti medio erit verum
dicere. ſoꝛ. nõ eſt in inſtanti pꝛeſenti. ⁊ imme
diate poſt hoc ſoꝛt. erit in aliquo inſtanti. eo
ꝙ ille binarius immediate poſt hoc erit i ali/
quo inſtanti. ideo tunc erit verum dr̃e. hoc
eſſe vltimum nn oeſſe ſoꝛ. Et ſicut arguitur
de iſto. ita de quolibet alio. Non igitur po/
teſt euitare quin concedendum ſit quod quo
cunq; dato tali quando ipſum erit. erit verũ
dicere hoc eſt vltimuꝫ non eſſe ſoꝛ. ¶ Nunc
autem pꝛo veritate dicenda dicam ea que mi
hi apparẽt. ¶ Pꝛimo ſi tenemus ꝙ ad idẽ/
titatem compoſiti naturalis ſufficiat idẽtitas
foꝛme conſequenter pono duas concluſiones
¶ Pꝛima. Si anima intellectiua ſoꝛ. incipiat
ſubito induci i certaꝫ partẽ materie ſicut eſt
poſſibile. vt pꝛius oſtendi. tunc dabitur pꝛi/
mum eſſe ſoꝛ. ſicut dabitur pꝛimum inſtans
illius anime in materia. quecunq; ſit illa.
¶ Secunda concluſio. ſi anima ſoꝛ. per par/
tem ante partem introducetur. tunc ſicut nõ
dabitur pꝛimuꝫ inſtans anime ſoꝛt. in mate/
ria. ſed vltimum qõ nõ ita dabitur vltimum
non eſſe ſoꝛ. ⁊ non pꝛimum eſſe ipſius. Si ve
ro tenemus opinionem magiſtri ꝙ ad idẽti/
titatem ſoꝛ. requiritur hec mã. ⁊ hec foꝛma
conſequenter dicentur due concluſiones.
¶ Pꝛima concluſio. Si anima intellectiua in
cipiat ſubito induci in certam parteꝫ materie
dabitur pꝛimum eſſe ſoꝛ. vel alterius requirẽ
tis foꝛmam. ⁊ illam materiam ad eſſe ſui.
¶ Secunda concluſio. Si per partem ante
partem inducetur anima intellectiua in mate
riam. ⁊ ad eſſe ſoꝛ. requiratur. a. mã gr̃a ar/
gumẽti. tunc q̃cito erit extenſa hec anima in
tellectiua in. a. materia adequate. tam cito erit
ſoꝛ. ⁊ per conſequens cum dabitur pꝛimum
inſtans. in quo. b. anima erit in. a. mã exten/
ſa adequate. ideo dabitur pꝛimum eſſe ſoꝛ.
¶ Ad rationem autem ſuam in oppoſitum
quam elicere poſſumus ex verbis ſuis. lꝫ nõ
in iſto loco cum arguitur ꝙ ſoꝛ. erit in aliquo
inſtanti ante illud inſtans. qꝛ ille binarius erit
i aliquo iſtãti añ illð inſtãs. ⁊ ille binari⁹ erit
ſoꝛ. ergo. Rñdetur negando conſequentiam
nec eſt ſillogiſmus expoſitoꝛius. vt alias dixi
in tertio de anima. ¶ Sed contra. hec reſpõ
ſio non tollit argumentum. eo ꝙ tantum
connotatur ly ſoꝛ. ſicut ly ille binarius. ita nã
q; ſignificat compoſi:um ex hac materia. ⁊
ex hac foꝛma ſicut ille binari⁹. quia rñſio nõ
habet coloꝛem quam poſui in tertio de ani
ma ſequendo opinionem cõem. ¶ Huic poſ
ſet dici ꝙ ſalteꝫ eſt illa diuerſitas. qꝛ ly ſoꝛ. cõ

notat hanc materiam. ⁊ hanc formam simul
unctas. sed nõ ly ille binarius. ¶ Sequendo
aũt opininnem cõem ꝙ ad esse sor. sufficiat
idẽtitas forme. tunc ly ille binarius est magis
cõnotatiuus. vt ibi dixi. ¶ Considera vlteri⁹
circa corelaria sequentia. concedit enim ꝙ q
libet hõ qui incipiet esse prius incipiet esse. q̃
incipiet esse hõ. ¶ Credo ꝙ hoc mõ verifica
ri velit. si sor. grã argumẽti q incipiet esse. ad
cuius esse requiritur. a. materia simul cũ. b.
forma. ⁊ sequitur tunc ꝙ sor. nunq̃ incipiet
esse hõ. nisi qñ. b. forma erit adequate in. a.
materia. sed prius incipiet esse. ergo assum/
ptum probatur. q: in eo instanti. in quo aĩa i
cipiet introduci in aliquã partẽ. a. sor. incipiet
esse. Arguendo sic. ille binarius incipiet esse.
⁊ ille binarius erit sor. ergo. ¶ Sed apparet
mihi multiplr deficere fundamentum eius.
¶ Primo. q: cum nõ detur ampliatio fm
eum in ista sor. incipit esse ly sor. solũ suppo/
nit ꝓ eo qd incipit esse. modo nihil incipit eẽ
sor. in casu isto. ¶ Secundo sicut cõceditur i
casu illo ꝙ sor. incipiet esse. ita cõcedendũ vĩ
ꝙ tunc incipiet esse homo. q: tunc nõ erit ho
mo. sed im̃ediate post erit homo. q: ille bi/
narius ĩmediate post erit homo. ⁊ ille bina/
rius erit sor. ergo. ¶ Item non valet ille mo
dus arguendi. vt prius dixi. ille binarius inci
pit esse. ⁊ ille binarius est vel erit sor. ergo. sz
solum sequitur ꝙ aliquod aggregatum qd
erit sor. incipiet esse. ¶ Item illud videtur cõ
tradicere fundamento priori quo probatur
cor. predictum. scilicet si aliquis homo incipi
et esse prius incipiet esse ⁊c. ideo nõ sequitur
nullus erit primus homo productus ex da/
to semine. ergo ⁊c. patet eniz ex predictis cõ
sequentiam nõ valere. ¶ Cõsidera post hoc
argumentum qd adducit ad probandum ꝙ
non dabitur primuz instans introductionis
anime intellectiue. ⁊ consequenter non dabi/
tur primus homo productus. admisso enim
ꝙ. a. sit minima caliditas cum qua nõ potest
stare forma dati seminis. consequenter ad ar
gumentum dicitur ꝙ hoc contingere potest
vt detur primum esse sor. ⁊ primum est ani/
me eius in materia vt superius probatum ẽ
esse possibile. ⁊ hoc siue caliditas illius mate
rie sit vniformis siue difformis. Et consequẽ
ter ꝙ si sit vniformis verum est vt plurimũ
ꝙ tunc agens ageret velocius in partez pro/
pinquã q̃ remotã. nõ tñ necessario. imo põt
eque velociter agere in omnẽ partem. vt su/
pradictũ est. ¶ Cũ aũt dicit vlterius ꝙ si pas
sum sit difforme. tunc aut erit sic difforme. ꝙ
aget eque velociter in partem ꝓpinquã ⁊ re
motã. ⁊ dz hoc nõ esse possibile. ¶ Dico ꝙ
si erit difforme in caliditate ⁊ debeat in oẽs
partes eius eq̃ cito inducere aĩaz intellectiuã
dz etiã in oẽs ꝑtes eius eque cito inducere a
caliditatẽ. ⁊ hoc nõ põt esse nisi velocius age
ret in illas partes in qbus est minus de calidi
tate. qd esse põt ꝑꝑ in illis minus resistere fz
frigiditatẽ. ⁊ ibi minus eẽ de multitudine for
me resistẽtis. ¶ Et vlterius ꝙ verũ est si de
beret agere eque velociter in ꝑtẽ ꝓpinquã ⁊
remotã oz remotã eẽ minoris resistentie. sed
ex hoc nõ seqt ꝙ ibi plus dz eẽ de silr siue d
caliditate. ⁊ ꝯñr min⁹ d frigiditate vt ipe in/
nuit. Staret. n. i remota ꝑte plus eẽ de frigi
ditate gradualit. lz eẽt mioris resistẽtie. Non
ergo seqt illa ꝯclusio quã ꝯcludit. videlz a ca
liditas prius erit ad extremuz remotius illi⁹
passi q̃ in parte ꝓpingori. nisi suppositis illis
q̃ ipe supponit. videlicz ꝙ agens vniformiter
agat quo ad partes materie ⁊ in ꝑte remoti/
ori sit intẽsior caliditatas. ¶ Falsum est etiã ꝙ
nullũ erit primũ instãs. in quo erit a. caliditas
ad aliquẽ punctũ intrinsecũ passi. nisi suppo
sitis illis q̃ dixi. ⁊ vlterius ꝙ nulla pars passi
sit vniformis. ¶ Cũ aũt dicit vlterius ꝙ si fu
erit taliter difforme ꝙ velocius agat i remo/
tũ q̃ in ꝓpinquuz. Dico hoc eẽ possibile ꝑꝑ
minorẽ esse resistẽtiã in parte remota. ⁊ ꝯñr
admittitur dari partẽ in quã velocissime agit
saltem quo ad extremum eius. ⁊ hoc erit
propter minorem resistentiam. vndecunq̃
hoc proueniat. non tamen oportet ibi eẽ plus
de simili. i. caliditatem gradualiter intensiorẽ
neq̃ etiaz plus esse de multitudine calidita/
tis. Multis enim aliis causis. fit vna quali/
tas minus resistens quam ratione minoris
multitudinis. imaginor igitur agens tales ha
bere proportiones ad omnia pũcta. ⁊ taliter
ad ea difformiter agere ꝙ in eodem instanti
erit omnib⁹ eis introducta a caliditas. ⁊ hoc
erit remissiori existente caliditate in parte re/
motiori quam in parte propinquiori. post/
quam continue velocius aget ad puncta re/

motiora q̄ ꝓpingoꝛa. tunc. n. in eq̄li tpe intē
fioꝛ̄ inducet in remotū q̄ in ꝓpinquū. iō nō
sequitur illud qđ vltimate concludit. videlȝ
nullū erit primū instās in quo forma sequēs
erit introducta. ¶ Cōsidera vlterius circa ar
gumenta q̄ adducit ꝯtra se ⁊ solutiones eius
verū. n. dicit. nō addendo casus primū ⁊ se-
cundū. q: tunc aut agens nullā haberet pro
portionē ad punctū imediatū. c. aut ad quēli
bet punctū intrinsecū hr̄et infinitā. sed nega-
tio illoꝝ casuū nō obstat qn possibile sit age-
re in certā partē materie simul ƒm se. ⁊ qđli
bet sui inducere. a. calliditatē gr̄a exēpli. ⁊ cō
sequenter eq̄ cito p̱ totū inducere formā. Ca
sus aūt q ponit̄ in replicatione ꝯtra rōnē su-
am est possibilis. ⁊ probat intētū. Rn̄sio aūt
sua nihil est. cū dicit q̄ hoc nihil ꝓbat. eo q̄
adhuc citius ꝑueniet actio ad partē ꝓping-
oꝛē. q̄uis. n. ita sit tn̄ adhuc stat tales hr̄e pro
portiones ad puncta intrinseca q̄ eque cito
inducet. a. gradum caliditatis in oīa illa. ⁊ eq̄
cito formā ad oīa illa itroducet. ¶ Ad tertiū
nō rn̄det. q: veꝝ probat q̄ argumentū suuȝ
maxime ꝓbat de passo vniformi siue vnifor
mis resistentie. sed de passo difformi ꝯtingit
intentū. ¶ Ad quartū nō rn̄det. q: ꝓbat veꝝ
est enim possibile taliter agens extrinsecū ve
locius agere in ꝓpinquū. ⁊ intrinsecū taliter
agere velocius in remotum. q̄ illa duo simul
eque cito inducent. a. gradū caliditatis p̱ to-
tū ⁊ ꝯñter formā substantialē. ¶ Cū autem
in vltimo notabili dicit q̄ si agens agat velo-
cius. aut eque velociter in remotū. tunc mi-
nus est de qualiditate in remoto. non appa-
ret mihi necessarium. potest enim esse eque
gradualiter. licet minoris resistentie in parte
remota. Item posset esse equaliter de multi-
tudine forme licet merito alterius circunstan
tie min⁹ resisteret in p̱te remota. Ca. 3.

Ed pro rerum

s desitionibus ⁊c̄. Considera pri-
mo suppositiones eius. In pri-
ma in libro meo loquitur solum
de re inanimata. in alijs libris reperi tam de
aīatis q̄ de inaīatis. Et si loqueret̄ vniuer-
saliter nō esset vniuersaliter verum. sicut de
soꝛ. desinente esse posito q̄ ad eius esse suffi-
ciat sola forma in materia. nisi forte vellet seq

suā fantasiam q̄ nullus hō desinit esse. Ideo
forte dicit in lr̄a cuiuslibet sub̄e desinentis ē
⁊c̄. verū tn̄ diceret ipe q̄ ad esse soꝛ. reqritur
esse huius forme in hac materia. ¶ Ultima
eius suppositio nō tenet̄ ƒm cōem opinioneȝ
vȝ variata tota materia variat̄ cōpositū cu
ius est materia. idē. n. soꝛ. eadeȝ aīa manente
pōt cū diuersis totalibus materiebus mane
re. ¶ Considera rn̄sionē eius. Ad argumen
tū cōtra ipm cū arguit q̄ tunc qcquid sufficit
corrūpere p̱tē alicuius cōpositi sufficeret cor
rūpere totū. licet rn̄sio sua vera sit. tn̄ alia faci
lioꝛ rn̄sio dari pōt ⁊ magis vt puto ꝓposito
conueniens. vȝ concedendo q̄ qcqd sufficit
corrūpere partē alicuius totius sufficit corrū-
pere illud totū cathegorematice. nō tn̄ sinca-
the. ita vt sufficiat corrūpere q̄libet eius par
tē. Et ꝯñter dr̄ q̄ nō reqritur maioꝛ potētia
vel proportio ad corrūpendū totū cathegore
matice q̄ partē lȝ reqratur maioꝛ ad corrum
pendū totum sincathe. ⁊ ex consequenti non
maioris difficultatis est corrūpere totū cathe
gorematice q̄ parteȝ. Sed forte sequitur ipe
opinionem calculatoris de reactione. qui vult
passum debilius agente nō sufficere alijs pa
ribus in aliqua parte agentis corrūpere qua-
litatem contrariam. ¶ Uidi in corelario se-
quente appellat animā rem inanimatā. Di-
cit enim quālibet formā substantialē desinen
tem esse rem inanimatā. ¶ Considera dum
fecit exceptionem sue conclusionis ponendo
relationes differre a suis fundamentis. non
loquitur consequenter. debet enim probare
q̄ veritatis illius. tu moueris. non datur vl-
timū in sui desitione. sed potius primū q̄ nō
vt est rei veritas. Ipe aūt dicit q̄ eius veri-
tatis nō dat̄ primū sed vltimū q̄ nō. ⁊ hoc
est veꝝ. ⁊ hoc est quo ad eius inceptionē q̄re
non nō ad propositum ioqt̄. Ca. 4.

Ed incidit dubium. Utrū p̱s

s aīalis ⁊c̄. ¶ Circa suppositiones
q̄s ibi ponit q̄ prima fronte ve-
re apparent. videatur in solutio-
ne argumentoꝝ suoꝝ an limitande sint ⁊ q̄li
ter. ¶ Considera primū corelariū cuȝ infert
q̄ qđlibet membrū alicuius aīalis est eiusdē
speciei cū quolibet mēbro eiusdē. hoc enim
nō foret verū tenēdo in aīali foꝛe formas par

ticulares mēbroꝝ ꝑter aīaꝫ. Tunc.n. ꝯñter
dicemus ꝙ ossis eq ⁊ carnis eiusdē nō ē for
ma vltimata eiusdē speciei. Alterius.n.spe-
ciei est forma particularis carnis. ⁊ alterius
forma ossis. ⁊ iste sunt vltimate forme. ¶ Et
idē vꝫ dicendū ad aliud qđ infert vlterius đ
hoīe ꝗuis.n.in ꝗlibet ꝑte quātitatiua huius
hoīs sit eadē aīa numero. tñ preter illā in di-
uersis m ēbris diuerse sunt forme particula-
res ⁊ ille sunt vltime. ¶ Per idē pꝫ sequēs
corelariū nō esse veꝝ ꝙ quelibet pars quā-
titatiua alicuius aīalis ⁊ illud aīal sunt eiusdē
speciei. Nā vltimata forma totius aīalis ē aīa
sed vltimata forma partis nō est aīa sed for-
ma particularis. ¶ Si tñ fieret instantia đ ag
gregato ex carne ⁊ neruo vel capite manu ⁊
similibus. Dꝫ ꝙ caput nō ēst vere vnū per
vnā formā sed aggregatū ex partibus diuer
sarū specieꝝ ꝗ tñ inuicē ꝯtinuantur ꝑ formā
vnā totius. ꝗ omnib⁹ illis partibus est cōis.
¶ Nō igitur oꝫ vlterius concedere vt ipse cō
cedit ꝙ totū ⁊ sue partes sunt eiusdē ꝑfecti-
onis essentialis. ¶ Ad argumentū aūt cū vl
terius infert ꝙ foret possibile aliquid transi
re de specie in spēm aliā ipo nō corrupto. cō
ceditur ꝙ pars bouis pōt fieri bos ꝗ tñ non
est bos. tñ illa pars nullius erat determinate
speciei. sed erat aggregatū quoddā ex pluri-
bus diuersaꝝ specieꝝ inuicē ꝯtinuatis ꝑ vnā
formā vt pri⁹ dicebat. ¶ Et si arguit ꝙ ca
put gr̄a exēpli ē vnū ens ꝯtinuū ꝑ vnā formā
⁊ ꝑ ꝯñs idiuiduū vnū ⁊ ꝑ ꝯñs sub vna spē
tm̄ cōtentū de ꝑdicamēto sb̄e. ꝗre nō est ag
gregatū. ex indiuiduis pluriū spēꝝ. ¶ Pre-
terea querendū esset ꝗ species esset illa sub ꝗ
est. Rñdet negando ꝯñam primā. ꝗuis.n.
partes eius cōtinuent ꝑ aīaꝫ. sunt postea for
me particulares rōe ꝗrū cū sint specie distin
cte nō est totū vnū indiuiduū. sed plura inui
cē cōtinuata ⁊ aggregata. ¶ Aliter posset qs
dicere ꝙ caput est vnū indiuiduū. sub deter
minata specie capitis. ⁊ illud indiuiduū ē ag
gregatū ex pluribus indiuiduis diuersarum
specieꝝ ꝗ adinuicē ꝯtinuat ꝑ vnā formā eis
cōeꝫ lꝫ nulli illoꝝ vltimatā. ¶ Cū aūt vlteri-
us infert qđ quelibet pars quātitatiua hōis
est hō. ⁊ quelibet pars bouis est bos. pꝫ ex
predictis illud nō esse ꝯcedendū ꝓm opposi
tā opinionē. ⁊ ꝯñter negat ꝙ ꝗlibet pars ho
minis ⁊ hō sint eiusdē speciei. tenendo supe
rius dicta. Hoc aūt dico sequendo cōeꝫ opi-
nionē. ⁊ cū hoc tenendo in mēbris hoīs for-
me distinctas formas particulares quib⁹ in
uicē distinguunt. ¶ Magis tñ alias credidi
⁊ alio nō apparente magis credo huic ma-
gistro. ⁊ ꝯñter teneo partē aīalis esse eiusdeꝫ
speciei cū toto isto aīali. ¶ Sequendo autem
opinionē cōem. vt modo sustētaui. rñdeo vl
terius ad aliā ꝯfirmationē cū arguit ꝙ tunc
pars hoīs esset indiuiduū alterius speciei ab
hoīe. Dꝫ si loqueris de parte simplici ipa est
alterius speciei ab hoīe vt caro neruus ⁊c. ⁊
conceditur ꝙ illius partis ⁊ totius eadeꝫ est
forma spē. sed vnius vltimata. alterius non.
Aīa.n. tota est vltimata homini ⁊ nō vltima
ta carni. est totaliter hoīs totius ⁊ particula-
ris carnis. forma vero carnis est vltimata
carni. sed nō toti homini. ⁊ est adequata car
ni. sed nō toti homini. sed est forma totius ho
minis partialit. ⁊ hoc mō nō inconuenit di-
uersa indiuidua specie hr̄e easdē formas spē
vltimata vni ⁊ alteri nō. vni adequata. ⁊ al-
teri nō. Si vero loqueris de parte etheroge
nea vt capite ⁊ silib⁹ pꝫ ex ꝑdictis illā nō eē
idiuiduū vnū sub vna determiata spē solū eē
ꝯcedendū sed aggregatū ⁊c. vt ꝑusdcꝫ est.
¶ Ad illud aūt qđ vltimo inducit. vꝫ dato
opposito sequeretur duas species differen-
tes. aut duo indiuidua illaꝝ specierum diffe-
rentiū ⁊ nō cōmunicantiū esse equalis per-
fectionis essentialis. Nō probat ipse cōclusi-
onē. Sed pōt sic probari. pars bouis ⁊ bos
aut pars hominis ⁊ homo sunt diuersarum
specierū. ⁊ tñ eiusdē ꝑfectionis cuꝫ maxima
vtriusqꝫ perfectio sit aīa que in homine. ⁊ in
parte ipsius est eadem numero. ⁊ in boue ⁊
parte ipsius est eiusdem speciei. ¶ Quare mi
hi apparꝫ saluo meliori iudicio cōcedendā eē
cōclusionē. Neqꝫ repugnat loquēdo de indi
uiduis diuersaꝝ specierum quoꝝ vnū est ꝑf
alterius. ⁊ quibus lꝫ maxima eoꝝ perfectio
sit eadem forma numero vel specie. tamen
vni illorum est vltimata alteri nō. vni est ade
quata alteri vero non. Considera vlterius cū
infert opinionē suā. vera.n. dicit ꝓm illaꝫ cui
magis assentio vt prius dixi. licet putem op
positum defendi posse vt hic prius defendi.
¶ Cōsidera quare ponit illaꝫ particulā. qđ

dico ꝓpter partes equi habẽtes formas par
tiales. ⁊ hoc dicit in rñsione ad illud argumẽ
tum ꝙ pes hominis esset risibilis ⁊ rõnalis.
¶ Considera vlterius ea que dicit de augeri
⁊ diminui. dum arguit contra se conceden/
do conclusionem quam intendit. ¶ Ille con/
clusiones videntur concedende supposito ꝙ
nihil vere augeatur. nisi illud quod recipit ali
quã partem de nouo per intus susceptionem
alimenti. non est enim idem a principio vsq̃
ad finem i. quod recipit motum augmenti
quare ⁊c. ¶ Possunt tamen duo esse modi
loquendi vel tres ei oppositi. ¶ Primus est
tenendo ꝙ ad idẽtitatem compositi sufficiat
identitas forme. et non requiratur identi/
tas materie. consequenter diceretur ꝙ saltim
homo potest vere augeri. quia manet idem
homo cum eadẽ anima a principio augmẽ/
ti. vel diminutionis vsq̃ ad finem. lꝫ fiat ma
terie variatio. ¶ Possumus secundo sequi
modum Ugonis. quem tenet in questione se
parata de augmento videlicet. primo suppo
nendo sicut prius ad idẽtitatẽ compositi suf
ficere idẽtitatem forme. secundo ꝙ eadẽ for
ma numero extensa potest aliquãdo esse ma
ior. ⁊ aliquãdo minor ẜm maiorem. aut mi/
norem materie extensionem. ⁊ sic cum diuer
sis materiebus semper est eadem forma ma
nens in homine. sed in omnibus alijs ani/
matis. ⁊ consequenter nedũ homo vere au
getur. sed oĩa animata postq̃ post aduentũ
noue partis eadem manet forma numero. ⁊
ꝯñter manent eedẽ partes formales. vt dici
tur primo de generatione. Dicit etiam ꝙ in
trãsmutatione nutrimenti fit materierum si
mul penetratio ⁊ vtraq̃ simul eandem for/
mã numero informat sine additiõe noue for
me. ¶ Tertius modus loquendi põt eẽ iste
supponendo ꝙ vera augmentatio. lꝫ presup
ponat additionẽ ptis ad partẽ mediãte alimẽ
to. nõ tñ reqrit̃ ad hoc vt aliqđ vere augea
tur ipm esse cõpositũ ex parte preexñti ⁊ de
nouo addita. sed sufficit ipm extendi ad ma/
iores dimensiones. cõcurrente cũ hoc additi
one noue ptis aĩate ad ptẽ aĩatã. q̃ vel prius
fuerit. vel nunq̃ fiat. Et tunc ꝯñter diceretur
ꝙ ps ꝑexistens si extẽdat̃ ad maiores dimẽ/
siones vere auget̃. Silr ps de nouo addita
ad maiores dimẽsiones extensa vere auget̃

Idẽ etiã de toto est possibile. nã possibile ẽ to
tũ aĩal stare p certũ tp̃s. vbi grã p horã i quo
nulla fiat actualis ꝯuersio nutrimenti ⁊ i sub
stãtiã aliti lꝫ fiat ꝑparatio ⁊ totũ aĩal ẜm se ⁊
quãlibet sui ptẽ extendi ẜm oẽꝫ diametꝛ ad
maiores dimẽsiones. ⁊ p ꝯñs vere augeri.
¶ Et põt teneri ẜm hunc modũ silr cũ ma
gistro ad variationẽ materie variari cõposi/
tũ. ⁊ ẜm hunc modũ ita saluabit̃ de habenti
bus aĩaꝫ extensaꝫ sicut de hoĩe. sicut etiã pe
nes ẜm modũ de vtroq̃ saluabit̃ de dimi/
nutione. ¶ Eadẽ sñia ꝯcedẽda vĩ ẜm oẽs hos
modos Penes primũ pꝫ ꝙ de hoĩe saltẽ
teneret̃. lꝫ nõ de alijs vere diminui cũ ma/
neat ꝯtinue eadẽ aĩa. Penes ẜm de vtroq̃
verificat̃. cũ ẜm illũ ita ꝯtigat aĩaꝫ extensaꝫ
eandẽ numero cõdẽsari ad ꝯdẽsationẽ corpo
ris sicut cõtingit eã magis extẽdi. Penes ter
tiũ modũ diceret̃ ꝙ possibile est aĩal p tp̃us
manere a quo nulla fiat resolutio. ⁊ a fortiori
possibile est de parte. si enim a qualibet par/
te cõtinue fieret resolutio subito totũ fieret ñ
quantũ. Quo supposito possibile est partẽ tã
de nouo additã q̃ preexistentẽ vere diminui
vt in tp̃e senectutis si fiat cõtractio alicuius par
tis sine resolutione. Idẽ etiã de toto posito p
horã nihil resolui. ⁊ tñ totũ ꝯtrahi. tunc enĩ
aĩal vere diminuit̃ p ꝯtractionẽ ⁊c. ⁊ manꝫ
idẽ cõpositũ cũ eadẽ forma ⁊ eadẽ materia
p horã. Et penes hunc tertiũ moduꝫ teneri
põt fauendo magistro ad identitatẽ cõpositi
reqri idẽtitatẽ materie. ¶ Ad illud aũt qđ po
stea magister ꝯcludit ꝙ nihil põt hr̃e aliã p/
tẽ q̃ hꝫ manẽs idẽ numero. illud ꝯcedit̃ ẜm
cõem opinionẽ. d e forma. de materia. d q̃ti
tate. de q̃litate. de cõposito vero hñte formã
extensaꝫ etiã ꝯcederet̃ ẜꝫ cõeꝫ opinionẽ. Sꝫ
ẜꝫ. v. nõ ꝯcederet̃ i opinione prius recitata.
De habente aũt formã inextẽsaꝫ nõ cõcede/
ret̃ ẜm cõeꝫ opinionẽ. neq̃ ẜm. v. sed apud
magistrũ istũ tenentẽ idẽtitatẽ materie reqri
illud ꝯcederet̃. magister aũt prius facit men
tionẽ de inaĩatis. de illis aũt minor ẽ difficul
tas. Aris. aũt ⁊ ceteri ꝯcedũt sola aĩata vere
augeri. eo ꝙ augmentatio ꝓpria supponit
aduẽtũ nutrimẽti. qđ nõ reperit̃ in rebus in
aĩatis. sed bñ pñtare fieri. Nõ etiã pñt dimi
nui diminutione opposita augmentationi p
prie sumpte. lꝫ possit condensari. ¶ Et alias

ego dixi ꝙ rarefactio ⁊ cōdēsatio sunt verius
dicende motus ꝗ̄ augmētatio ⁊ diminutio-
aīatoꝝ de q̄bus loq̄tur. Aris. eo ꝙ in rarefa-
ctiōe ⁊ cōdēsatione manet. idē mobile a prin
cipio ad finem. Cū aūt vlterius magr̄ arguit
cōtra q̄ndam rn̄sionē q̄ est Marsi. primo de
generatione ꝙ planta manet eadē numero ī
augmētatione vl' diminutiōe eo ꝙ manet ps
principalior. Dici potest ꝙ augmentū ꝓbat
ꝙ nō manet in diminutiōe plāte eadē forma
nec eadē plāta nūero idētitate stricte sūpta tn̄
idētitate large sūpta manet idē nūero. ¶ Et
vide distīctiōeꝫ magr̄i loco al. ⁊ poni pt̄ tan̄q̄
ali⁹ mod⁹ loquēdi ad dictā difficultatē. ¶ Cō
sidera vlteri⁹ cū magr̄ cōcedit ar̄. ꝯ eū ꝙ ac
cipiēdo nutritionē vt cōiter accipit̄ ꝓ cōuer
sione nutrimēti ⁊c. nō est possibile aliq̄d nu-
triri. Oppositū eniꝫ huius teneret̄ ꝭm alios
¶ Primo penes cōem opinionē saltē cōce-
deret̄ de hoīe. manēte eniꝫ eadem aīa intelle
ctiua numero succedētibus ꝑtibus mālibus
manet idem expositū. ⁊ sic ꝑ tp̄s idē sor. ve-
re nutrit̄. De aliis aūt aīatis ab hoīe vr̄ con
cedēdum q̄d magister ꝓbat nisi reducamur
ad opinionē Marsilii. ¶ Penes aūt modū
ꝭm. s. Ugo. diceret̄ de oībus aīatis ipsa ve
re nutriri ⁊ ꝙ planta vel asinus est idē nu-
mero a principio nutritionis vsq̄ ad finē cuꝫ
maneat eadē forma informās priorē ⁊ sequē
tem lꝫ sub alia ⁊ alia extensione. ¶ Penes
tertiū modū adherentē ꝓ pte magistro ⁊ te
nentē ꝙ ad idētitatē cōpositi req̄rat̄ idētitatis
māe cōcederet̄ q̄d magr̄ cōcedit. ¶ Penes
aūt Marsi. pꝫ nō eē cōcedēdū q̄d magister
cōcedit. q: in fine nutritionis aīati manet ideꝫ
numero large lꝫ nō stricte. hec diceret sufficē
ad mētē Aris. ¶ Quo aūt ad illd̄ q̄d dicit ꝙ
nihil pōt hr̄e aliā ꝑtē q̄ hēat iā ꝑus dictū est
¶ Cōsidera vlteri⁹ quo ad illū modū arguē
di quē fac̄. ꝙ si nutritio eēt ꝯuersio ⁊c. tūc aīa
tū ex sola mā ꝑma nutriret̄. q: sola mā pria
ꝯuertit̄ ⁊c. Nā nō ꝭm illos modos loquēdi
vꝫ: sed ꝭm veritatem seq̄tur. dicimus. n. cibū
cōuerti in chilū. ⁊ chilū in sanguinē. ⁊ sic de
aliis lꝫ sola mā remaneat ⁊ noua generet̄ for
ma. Cōuerti nāq̄ subāl'r de quo intēdimus
nō dic̄ verū motū. ita vt oporteat idē ꝯpositū
manere vsq̄ in finē. sed dicit corruptionē cō-
positi cū inductione noue forme in eius mate
ria. sicut etiam concedimus aereꝫ in aqua cō
uerti ⁊ econtra. ¶ Condera vlterius moduꝫ
illum quem ponit. ꝙ si nutritio est aliquid
ipsa est. assimilatio ꝑtis materialis nutrimen
ti cū inductione forme subālis eiusdeꝫ speciei
⁊c. loquitur cōditionaliter q: nō cōcedit mo
tum esse de presenti. sed de futuro vel preteri
to tm̄. ¶ Considera tn̄. nam ꝭm illum modū
querā ab eo quid est illud q̄d vere nutritur.
Nō pōt ꝭm eū dici neq̄ concedi de animali
neqꝫ de parte eius preexistente māli nec for-
mali nec forma nec materia eius. Restat igi
tur vt illud concedatur de nutrimento vl' de
materia ipsius sicut ipse videtur velle conce-
dere. sed hoc est derisorium nutrimentuꝫ nu
triri. aut materiam eius primam. nec hoc ver
bis nec intentioni Aris. est consonum. quare
melius est vti modo loquendi communi ⁊
trāsire vt prius dicebatur. ¶ Considera vlte
rius cum dicit negando ꝙ continue fit resolu
tio ab animali. ⁊ per hoc se restringit ad pri-
mum instans animalis. tunc enim non resol
uitur. quia tunc daretur primum esse resolu-
tionis. ⁊ hoc credo esse fundamentum eius.
sed iudicio meo non oportebat se sic restrin-
gere. quia certe verisimile est per aliquod tē
pus. licꝫ paruum manere posse aliquod ani-
mal sine resolutione alicuius partis. licet calor
naturalis per idem tempus continue calefa-
ceret ⁊ subtiliaret. Admisso autem gratia ar
gumenti ꝙ ab aliqua parte animati continue
fiet resolutio. tunc recurratur ad vias prius
recitatas vel ad viam magistri sicut respon
denti placuerit. ¶ Dudum auteꝫ sciuisti qua
liter sequitur ꝙ si a qualibet parte animalis
fieret vel inciperet fieri resolutio. tūc nulla ps
remaneret ⁊c. quia si dicas ꝙ aliqua pars re
maneat que sit ⁊ sequitur ꝙ quelibet pars
eius que prius fuit est. aliter non remaneret
⁊ per consequens non est ab ea resoluta ali-
qua pars. ¶ Considera tamen illos modos
arguendi quos dicit valere. inter quos vlti-
mus videtur non valere. Videlicet cuiuslibet
ꝑtis incipit aliqua ps augeri. ergo totū icipit
esse infinitum. hec enim ꝯn̄a vr̄ valde dubia
ymaginor enim totaliter aliquid augeri ꝑ ad
ditionem vt aliquod totum toti addat̄ ⁊ me
dietas medietati ⁊ q̄rta pars quarte parti ⁊
sic in infinitum siue hoc fiat cum penetratio-

ne partiũ.vt iudicio meo oꝫ ymaginari.siue
sine penetratione ⁊c̃.q̃re cõsidera q̃liter ve/
rificare intendit dictũ suũ.¶ Cõsidera ver/
ba sequẽtia q̃ declarant qd̃ prius dixisti ꝙ ꝑ
tp̃s põt manere idẽ aĩal.lꝫ calor ꝯtinue agat
subtiliãdo ⁊c̃.q̃re vt ip̃e dicit.idẽ aĩal nume/
ro põt ꝑ tp̃us alterari.aut localiter moueri.
Et vlterius dicit id qd̃ alias dixisti ꝙ nullus
est verus motus in predicamẽto quantitatis
nisi rarefactio ⁊ ꝯdẽsatio.¶ Uide postea qd
dicit ad aris.⁊ verba eius increpatiua.tu scis
quid dici oꝫ tenendo oppositũ. Ca.5.

Dubium igitur

incidit vtrꝫ manẽte eadẽ forma i
composito ⁊c̃.¶ Si volumus
defensare opinionẽ cõeꝫ rñden
dũ est ad argumenta magistri lꝫ difficile sit.
alias dixi ꝙ loquendo siue capiendo termi/
nos mere substantialiter verior apparet mi/
hi opinio magistri.¶ Ad primũ igitur nega
tur ꝯña ꝙ pes sor.esset caput eius.⁊ sic d̃ ei⁹
qualꝫ parte.cuius rõ est.q: ille terminus pes
nõ solũ dicit hanc aĩaꝫ intellectiuã cũ hac ma
teria.sed etiã particulares formas carnis ner
ui ossis ⁊c̃.cõponentiũ ip̃ꝫ.est etiã terminus
cõnotatiuus significans talẽ ꝑsalmationẽ vi/
delicet figurã ⁊c̃.⁊ talẽ numerꝫ partiũ taliuꝫ
vel taliũ.Caput aũt dic̃ aliã figurationẽ ⁊ re
liq̃.Et lꝫ nõ esset cõnotatiuus alicuius acci/
dẽtis tñ cõnotat aut substantialiter significat
predictas formas substantiales particulares
que alie sunt ⁊ alie numero in pede ⁊ capite
⁊ alijs partibus.⁊ sic vna pars non erit alia
vt ip̃e inducit.¶ Cõtra tñ illã rõnẽ posset in
stari.¶ Primo q: signo solũ aggregatũ ex
materia totius pedis sor.⁊ aĩa eius preter/
missis alijs formis particularibus.⁊ tunc pꝫ
ꝙ hec substantialiter est sor.cũ in eo nõ sit ni
si forma sor.⁊ materia.⁊ nõ ẽ ibi alia forma
substantialis.⁊ sic de qualibet alia arguitur
quare quelibet pars sor.esset sor.⁊ quelibet
esset quelibet.¶ Itẽ quero in q̃ specie sit pes
substantialiter acceptus siue hec pars substã
tialiter accepta.⁊ non vĩ esse in aliq̃.non.n.
in specie humana.q: tunc esset hõ.nec in spẽ
nerui.q: tunc esset neruus.⁊ ꝑ idẽ nec in spe
cie carnis aut ossis.⁊ sic aliq̃ sb̃a vere vna ⁊
cõtinua nõ reponeret̃ in aliqua specie specia

lissima.¶ Forte dĩ ꝙ pes nõ est sb̃a vere vna
sed aggregatũ ex pluribus.Cõtra.q: partes
eius vere ꝯtinuant̃.ergo est vna sb̃a ꝯtinua.
¶ Ad hoc est difficile rñdere iudicio meo.tñ
vt mihi apparet ꝑ nunc.Ad primũ dĩ ꝙ ag
gregatũ ex materia totius pedis sor.⁊ aĩa in
tellectiua eius nõ est sor.nec hõ ad hoc.n.ꝙ
esset hõ requireretur aĩaꝫ intellectiuã eẽ vltima
tã formã illius aggregati.sed hoc nõ est ve/
rũ.aĩa.n.intellectiua est vltimata forma soli⁹
totius cõpositi.illi⁹ vero aggregati ꝑtes sũt
vltimate forme suarꝫ partiũ.vt vna ẽ vltima
ta nerui.alia ossis.sed nulla ẽ vltimata toti⁹.
¶ Sꝫ ꝯtra demõstrato illo aggregato vt pri
us.hoc est sb̃a aĩata sensitiua.ergo est aĩal ꝑ
diffõnẽ aĩalis.⁊ nullũ nisi hõ.ergo est hõ.⁊
nullus nisi sor.ergo est sor.Dĩ negando pri/
mã ꝯñaꝫ.sed dꝫ argui sic.hoc est sub̃a aĩata
sensitiua ꝑ aĩaꝫ exñtẽ vltimatũ eius actũ.er/
go ⁊c̃.sed añs est falsuꝫ.vt dictũ est.¶ Et si
dĩ ꝙ tũc ly aĩal eẽt terminus cõnotatiuus ⁊
accñtalis.q: tũc diffiniret̃ ꝑ extrinseca.nega
tur ꝯña.cũ.n.dr̃ ꝑ aĩaꝫ exñtẽ actũ eius vlti
mũ.oẽs illi termini aut sunt de predicamẽto
sb̃e.sicut ly aĩal.aut trãscendẽtes essentiales
sicut ly actus.¶ Cõtra iterꝫ instat̃.si nulla eẽt
in sor.forma substãtialis pret̃ aĩam istud ag
gregatũ foret hõ.⁊ ꝯñter sor.sed nũc nõ mi
nus est hõ q̃ꝫ tũc.ergo.¶ Probabil'r dr̃ ne
gãdo miorẽ.eo ꝙ tũc illa mã nõ hrẽt formã
vltimã vl' istas formas vltimatas q̃s nũc hꝫ
¶ Alij vero dicerẽt negãdo maiorẽ cũ illud
aggregatũ nõ sit ꝑ se seorsũ exñs.¶ Sꝫ hec
rñsio tũc incidit i illud incõueniẽs.ꝙ termin⁹
mere sub̃alis aliqd extrinsecũ ꝯnotatet.⁊ per
idẽ ẽt ꝑs aq̃ quãtitatiua nõ eẽt aq̃ nec ꝑs ae/
ris eẽt aer.⁊ sic d̃ singulis.¶ Ad seðꝫ dr̃ pe
dẽ nõ eẽ i aliq̃ determiata spẽ sub̃e ꝑ se.q: ñ
est vere ⁊ simpl'r ꝯtinuũ.lꝫ.n.sit quoddã cõ
tinuũ ꝯtiuitate materie ⁊ ꝯtiuitate forme nõ
vltimate.nõ tñ continuitate forme vltimate.
Forma.n.sb̃alis nerui nõ ꝯtinuat̃ forme car
nis aut ossis nec ecõtra.⁊ ꝯñter diceret̃ illud
aggregatũ eẽ in p̃dicamẽto sub̃e ꝑ reductio/
nẽ aut ꝑ accñs rõne ꝑtiũ suarꝫ.¶ Cõtra.si/
gno aggregatũ ex mã nerui sor.⁊ aĩa ei⁹ in/
tellectiua.tũc illud est vere cõtinuũ.⁊ ẽ sub̃a
ergo i aliq̃ specie.⁊ nõ vĩ nisi in spẽ humana
⁊ sic adhuc stat difficultas argumenti.¶ Ad

hoc ꝓbabiliter rñdetur q̄ lȝ illud sit vere ꝯti
nuū nō tñ ꝑ aliq̄d q̄ð sit vltima forma eius.
Est.n. vere ꝯtinuū ꝑ formā nerui simul cuȝ
aīa intellectiua. sed aīa intellectiua nō est eius
vltimata forma nec forma nerui est forma il
lius aggregati. ¶ Et si arguat̄ vt prius q̄ ter
minus mere sb̄alis ē ꝯ̄ cōnotatiuus. rñdeat̄
vt prius. ¶ Ad ꝟm eius principale apparet
mihi difficillimū satisfacere. ⁊ illud inter ce/
tera mihi magis ꝑsuadet eius opinionē esse
veriorē. neq̄ȝ video modū aliquē bñ securuȝ
rñdendi ad ip̄ȝ. lȝ Albertus ꝑnus ⁊ q̄dā alij
dicerēt q̄ ex īpossibili seq̄t̄ q̄dlȝ. cū igit̄ sit i/
possibile eādē aīaȝ nūmero sil' eē in diuersis
materieb⁹ totalib⁹. lȝ de⁹ hoc facere possit.
nō icōuenit ex hoc seq sor. eē platonē. ⁊ tam̄
sor. differre a platone. ¶ Hec tñ rñsio mul/
tis appet ignaua. lȝ.n. hoc eēt nāl'r īpossibile
nō tñ apud deū ē īpossibile. imo neq̄ȝ hoc na
turāl'r repugnat aut īplicat ꝯtradictionē. Sȝ
ex īpossibili nāl'r ⁊ possibili supnāl'r neq̄ȝ im
plicāte ꝯtradictionē nō dȝ seq īpossibile īpli/
cās ꝯtradictionē puta sor. esse platonē. ⁊ sor.
simul currere ⁊ sedere. ⁊ currere ⁊ nō cur/
rere. ⁊ sic de alijs. sed hec sequent̄ data posi
tiōe. ⁊ illo casu admisso. q̄ꝛ rñsio nulla. Pre
terea illud nō foret īpossibile. imo nāl'r possi
bile. vt statim hic infra dicet̄ ¶ Mihi tñ oc/
currit hic modus rñdendi q̄ illo casu admis
so. neq̄ȝ aggregatū ex prima mā ⁊ illa aīa est
sor. neq̄ȝ aggregatū ex secunda. cū illa aīa est
sor. sed aggregatū ex ambab⁹ materieb⁹ cū
eadē aīa ē sor. sicut a sili q̄ñ dȝ aliq̄s hō ð no
uo ꝓduci ꝑus cor ꝓducit̄ ⁊ ꝯñr alia mēbra
principalia. anq̄ȝ alia sint ꝓducta vel aīata. ð
mēte Aui. xxi. tertij ca. de generatione embri
onis. Cū igitur cor fuerit aīatū ⁊ cerebꝝ. alia
vō mēbra nō. tūc cor ⁊ cerebrū cū sint in lo/
cis inuicē distātib⁹ nō inuicē ꝯtinuant̄ neq̄ȝ
ꝑtes intermedie ꝯtinuant̄ cū eis. cū nōdum
sint aīate. ⁊ ꝯñter dicendū erit neq̄ȝ cor esse
sor. nec cerebrū sed aggregatū ex his. ¶ Ex
hoc naturali pȝ rōnē Alberti paruisore min⁹
rōnabilē. ¶ Sȝ ꝯtra rñsionē arguitur si hec
aīa intellectiua sit prius adeq̄te in. a. mā pe/
dali. tūc hoc ē sor. demōstrato composito ex
v. roq̄ȝ. sed vbi postea infundit deus eandem
aīaȝ in. b. māȝ bipedalē. tūc hoc nō minus ē
sor. q̄ȝ prius postq̄ȝ in hoc cōposito nō est fa
cta variatio. ergo rñsio nulla. Diceret̄ ꝯñter
negā lo minorē eo q̄ hec aīa erat prius for/
ma adeq̄ta huius materie. nūc aūt nō. ¶ Sȝ
hec rñsio vꝫ incidere in illā rñsionē ð ꝑ se exi
stere. q̄ꝛ. s. req̄rat̄ cōpositū sub̄ale ꝑ se existe
re si dȝ esse in predicamēto sub̄e. ¶ Itē con/
tra instat̄. q̄ꝛ demōstrato illo aggregato hoc
est sub̄a aīata sensitiua ꝑ se seorsuȝ existens ꝑ
aīaȝ tanq̄ȝ formā illius cōpositi vltimatā. er
go est aīa. ⁊ ꝯñte r est hō. ⁊ ꝯñter nō ali⁹ q̄ȝ
sor. quare rñsio nulla ad hanc replicationem
cōtra rñsionē. ¶ Ad aliud cum arguit̄ q̄ ille
terminus sor. foret accidentalis negatur ꝯña
lȝ hoc nullū sit impossibile. posset enīȝ ad bñ
placitū īponi de nouo taliter vt esset cōnota/
tiuus. ¶ Defendēdo aūt q̄ sit mere sub̄alis
rñdet̄ negando illā ꝯñāȝ. iste terminus sor.
successiue predicat̄ affirmatiue ⁊ negatiue ð
termino singulari supponēte ꝑ sor. sine cor/
ruptione subi. ergo ⁊c. q̄.n. hec aliq̄ñ sit ve/
ra demōstrata ꝑte sor. ⁊ aliq̄ñ falsa. sor. ma/
nēte nō accidit. q̄ꝛ ly sor. sit connotatiuus. sed
hoc est. q̄ꝛ ly hoc cōnotat certā māȝ cū certa
forma. sed ly sor. sine materie cōnotatione si
gnificat sor. Si enim ly hoc ita sumeret̄ me/
re sub̄al'r ⁊ sine cōnotatiōe sicut ly sor. semꝑ
sor. manente hec foret vera hoc est sor. ¶ Ad
aliā negat̄ illa cōclusio q̄ hec contradictoria
hoc est sor. hoc nō ē sor. ꝑ totā illā horā erūt
vera. vbi vtrobiq̄ȝ demōstrat̄ ꝑs sor. que ali
q̄ñ erit sor. vt magister supponit. ⁊ ꝯñter per
totā hanc horam affirmatiua erit falsa. ¶ Ad
argumentū in oppositū negat̄ q̄ illa hoc est
sor. ꝯuertet̄ cū illa hoc est sor. demonstrato
sor. ꝑ totā illā horā. neq̄ȝ etiam nūc cōuerti
tit̄ ⁊ ꝯñter q̄ñ in fine hore ablata vna parte
solū remanebit hec pars. verꝫ erit q̄ hoc est
sor. demōstrato aggregato q̄ð prius erat ꝑs
sor. Sed negat̄ q̄ ille tunc conuertētur. hoc
est sor. ⁊ hoc est sor. in quarum vna demon
stretur predictum aggregatum. ⁊ in alia sor.
mere substantialiter. ¶ Et si arguatur q̄ sic
quia sub̄a cōuertunt̄ ⁊c. sūt paria ergo. Ne
gatur maior. ¶ Contra. quia significant om
nino idem. ⁊ eodem modo. Negatur mi/
nor. primum enim hoc significat sor. conno/
tando materiaȝ certā. ꝟm autē mere sub̄al'r
ip̄ȝ significat nullā talē māmm cōnotādo. Aut
dr̄ q̄ nō significāt omnino idem. q̄ꝛ ly hoc si

gnificat certã materiã. ⁊ nõ ly hoc mediate
tñ ⁊ ꝑ idẽ nõ demõstrant oĩo idẽ. ¶ Ad aliã
rõnẽ negat̃ illa ꝯclusio sor. erit pedale i. a. in
stãti. ⁊ tñ erit maior ꝙ̃ pedalis in. a. instanti.
¶ Ad argumẽtũ admisso casu ꝙ sor. sit bipe
dalis. ⁊ diminuat̃ ꝑ ablationẽ partis donec
erit pedalis. ita tñ ꝙ in. a. instanti erit maior
ꝙ̃ pedalis. negat̃ tũc illa sor. i. a. istãti erit pe
dale. ⁊ silr̃ illa sor. in. a. instãti erit hoc peda/
le. ⁊ ꝯñr negat̃ illa ꝯña aliqd qd̕ erit pedale
in. a. instãti erit sor. ergo ⁊c. Neq; hoc argui
tur a ꝯuertente ad suã ꝯuersã ꝯuersiõe sim
plici. ¶ Et posset vno mõ dici sicut illa rñsio
ibi posita ꝙ sua ꝯuertẽs est illa. aliqd qd̕ erit
pedale in. a. instãti erit sor. in. a. instãti. ¶ Ad
rõnẽ primã ñ oppositũ cũ ar̃ ꝙ illa nõ posset
ꝯuerti in verã sicut nec illa. albũ erit nigrũ i a
instãti. Negat̃ ꝯña. dico. n. ꝙ vtraq; i verã
cõuerti põt. Si. n. ita foret ꝙ in a. instãti sor.
eẽt talit̃ diminutus vt remaneret solũ hoc pe
dale. tũc cõuersa ⁊ cõuertẽs eẽnt vere. Illa
ṽo albũ erit nigrũ in a. instãti sufficiẽter con/
uertit̃ ꝑ istã. qd̕ erit nigrũ in a. instãti aliquã
do erit albũ vel ẽ albũ. ⁊ nõ oꝫ dicere erit al
bũ in a. instãti. Cui⁹ rõ diuersitatis ẽ. q: ly al
bũ ẽ termin⁹ cõnotatiuus ⁊ accñtalis. ly sor.
aũt nõ. ¶ Ad aliã rõnẽ cũ arguit̃ ꝙ adhuc il
la est ṽa. aliqd qd̕ erit pedale in a. instãti erit
sor. in a. instãti. q: sor. erit sor. in a. instanti. ⁊
sor. aliqñ erit aliquid qd̕ erit pedale in a. instã
ti. ergo ⁊c. Consequent̃ dici posset negando
ꝯñaꝫ. sꝫ oꝫ assumi illa minor. ⁊ sor. in a. instã
ti erit aliqd qd̕ erit pedale in a. instãti. ⁊ hec
ẽ falsa vt pꝫ. Nota tñ ꝙ ꝫ M̃ẽtis. in sophis/
mate prĩo. nõ incõueniret illas sil̕ esse ṽas i
casu predcõ sor. erit pedale in a. instãti. ⁊ sor.
in a. instãti erit maior ꝙ̃ pedalis. qm̃ ista di/
ctio in a. instãti nõ determinat ṽbũ exp̃ssum
ꝫm cũ. sed aliud iplicitũ in ꝓpõne prima. vt
sit sensus ꝙ sor. aliqñ erit aliqd qd̕ erit peda/
le in a. instãti. ⁊ pꝫ illã fore ṽam. negaret tñ il
lã copulatiuã sor. in a. instãti erit pedale. ⁊ in
a. instãti erit maior ꝙ̃ pedalis. ¶ Alr̃ ad prin
cipale dici põt negãdo, vt pri⁹ illã eẽ cõuertẽ
tẽ suã. Et si querat̃ q̃ est igit̃ sua cõuertens.
Dici põt primo ꝙ nõ queliꝫ ꝑticularis vel in
definita põt simplr̃ cõuerti in ꝓpõnẽ. s. con/
uertibilẽ cũ ea. ⁊ maxĩe si fuerit cũ t̃minis ac
cidentalib⁹ ⁊ cũ tali determinatiõe q̃lis ẽ illa
Dici põt ꝫo ꝙ in ꝯuertẽte subm oꝫ eẽ i[illegible] me
re subaliter sũptuꝫ sicut ly sor. ⁊ si tale subm
sumeret̃ eẽt cõuertẽs falsa vbi. s. ly aliqd so/
lũ supponeret ⁊ ṽificari deberet ꝓ re subali
formalit̃ accepta nullã cõnotãdo mãꝫ. ¶ Alr̃
põt tertio dici ad pricipale ꝙ illa ẽ sua cõuer/
tens quã magr̃ dicit. vꝫ. aliqd qd̕ erit pedale
in a. instãti erit sor. ⁊ illa ẽ ṽa. sꝫ nõ seqt̃ ex il
lo cõuersã eẽ ṽam. Nec ſꝑ oꝫ si vna cõuertẽ
tiũ cõuersione simplici sit ṽa ꝙ altera sit ṽa.
⁊ potissime in talib⁹ t̃mis cõnotatiuis vt pri
us. ¶ Cõuenictior rñsio ẽ ꝙ ly in a. instãti de
terminat ṽbũ expressũ ⁊ nõ ly pedale. cũ nõ
sit ṽbũ. neq; ṽbũ iplicitũ. q: nulla rõ cogit
subintelligi. Et ꝯñr idẽ est dicere sor. erit hoc
pedale in a. instãti. ⁊ sor. in a. instãti erit hoc
pedale. ⁊ cõuertẽs est hmõi. qd̕ in a. instanti
erit pedale in a. instãti erit sor. ⁊ hec ẽ falsa. ⁊
nõ seqt̃ sor. in a. instãti erit sor. ⁊ sor. erit hoc
pedale. ergo ⁊c. cã supradcã. ¶ Ad aliã rõnẽ
negat̃ illa ꝯclõ. a. ẽ pedale ⁊ immediate post
hoc erit bipedale ⁊ tñ a nunq̃ꝫ augebit̃. sꝫ po
ti⁹ diminuet̃. Et in casu suo ꝙ a. ꝑs pedal̕ a/
liqñ erit sor. qñ alia ꝑs erit ablata. negat̃ ꝙ a
imediate post hoc erit bipedalis. ⁊ negat̃ illa
ꝯña sor. imediate post hoc erit bipedalis. ⁊
sor. erit a. ergo ⁊c. ꝑpter cãm superi⁹ dcãꝫ.
cũ ly a. sit cõnotatiu⁹ certe materie. nõ auteꝫ
ly sor. sed solũ seqt̃ ꝙ aliquid qd̕ aliqñ erit
a. imediate post hoc erit bipedale. ¶ Ad ali/
ud cũ vlterius infertur ꝙ a. incipit esse sor. ⁊
ꝑ idem per totã hanc horam erit ita ꝙ a in/
cipit eẽ sor. negatur cõclusio. ⁊ cõsequẽter ne
gatur ꝙ a. immediate post hoc erit sor. Et si
arguatur sic sor. imediate post hoc erit sor. ⁊
sor. aliquãdo erit a. ergo ⁊c. negatur ꝯña ꝓ/
pter cãm sepe dcãm. ⁊ ideo nõ oportet cõce
dere ꝙ per totam illam horam erit ita ⁊c.
¶ Ad aliam cõclusionem ꝙ sor. per totã istã
horam erit albus. ⁊ tamẽ ꝑ totam istã horaꝫ
erit sũme niger. Dĩ negando conclusionem.
¶ Modus autẽ ṽificandi istam cõclusioneꝫ
eẽt iste ꝙ sor. sit alb⁹ aprediño. ⁊ sic remane
bit ꝑ totã istã horã. ⁊ a. ꝑs eius sit summe ni
gra. ⁊ post illã horã sor. talit̃ diminuet̃ ꝙ nõ
remanebit nisi a. Sꝫ i illo casu ꝯcedit̃ ꝙ sor.
ꝑ totam illã horam erit alb⁹. ⁊ negat̃ illa sor.

ꝑ totā illā horā erit sūme niger. ¶ Et sic ar
guatur vt tacite vr̄ arguere. qr a ꝑ totā istam
horā erit sūme nigrū ⁊ sor. erit a. ergo ⁊c.
¶ Dr̄ p̄rio negādo ꝯñaz. ꝑꝑ cām sepe dictā
lz solū seqt̄ aliqd vl̄ aliqd qd aliqñ erit sor.
ꝑ totā istā horā sūme nigrū. ¶ Dico scd̄o ꝙ
lz in aliis terminis ꝓbaret̄ ꝯclo. nō tñ in istis
lz eniz forte ꝓbaret̄ ꝙ sor. imediate post hoc
erit nigrū in neutro genere. nō tñ sequeretur
ꝙ sor. imediate post hoc erit niger in masculi
no genere. ⁊ hoc ꝑꝑ aliam. ⁊ aliā adiacentiā
vnius adiectiui ⁊ alterius. ⁊ iō lz forte ex illo
añte sequeret̄ ꝙ sor. imediate post hoc erit sū
me nigrū. adhuc tñ nō seqtur ꝙ imediate pꝰ
hoc erit sūme niger. ¶ Ad aliā ꝯclonem pz
rñsio ex p̄cedentibus. negat̄ eniz in casu suo
sor. ꝙ ꝑ totā illā horā calefiet ⁊ ꝑ eādē frigefi
et ⁊ nisi ponat̄ aliud ī casu nisi ꝙ vna medie
tas ꝑ illā horā calefiat ⁊ alia frigefiat. ⁊ vtra
ꝗ medietas alqñ erit sor. adhuc nō hētur q̄
illaꝝ ꝑtiū sit ꝯcedēda. neqꝫ ēt casus ille est bñ
polīs. nisi forte hoc mō ꝯtingeret. ꝙ vna me
dietas resolueret altera manēte ꝑ tp̄s. deide
medietas resoluta ꝯuertatur in nutrimēto ꝙ
postea sūmat̄ a sor. ⁊ cōuertat̄ in sb̄am suaz
deinde in ꝓcessu resoluat̄ scd̄a medietas q̄ re
manserat ⁊ remaneat prima. isto casu yma
ginari possumus verificari casuz suuz. Mō ō
in ꝓposito si poneret̄ ꝙ vtraqꝫ remanente ꝑ
horā illā altera illaꝝ calefiet ⁊ altera equaliter
frigefiet. tūc neqꝫ sor. ꝑ illā horā calefiet neqꝫ
frigefiet. sed calefiet ⁊ frigefiet copulatiꝫ ⁊ co
lectiue. Si vere poneret̄ ꝙ ꝑ totā illā horam
altera medietas calefiet multo plus ꝗ̄ altera
frigefiet ita vt calefactio plus sufficiat denola
re ꝗ̄ frigefactio. tūc in casu illo ꝯcederet̄ pri
ma ps ⁊ negaret̄ scd̄a vl̄ ecōuerso si ecōtra
poneret̄. ¶ Et si arguit̄ ꝙ sor. frigefiet ꝑ illā
horā qr. b. medietas ꝑ illā horā frigefiet ⁊. b
pars erit sor. ergo Uel sic. hoc frigefiet ꝑ illā
horā ⁊ hoc erit sor. ergo ⁊c. Negat̄ ꝯñtia. ⁊
cā est sepe prius dicta. ēt alia cā est negatiōis
similiū ꝯñaruz vt qdam dicūt q̄ ēt in p̄recedē
tibus adduci possent. qr. s. ly hoc nō est termi
nus discretus. sed cōis potens successiue de
pluribus numero distictis v̄e affirmari puta
de sor. ⁊ re q̄ nō ē sor. Sic. n. nō vz hec ꝯña
albū currit ⁊ albū ē sor. ergo sor. currit. Nec
est syllꝰus expositorius. Jta nec valēt p̄dicte

ꝯñtie. nec sūt sillogismi expositorii. ¶ Ad aliā
ꝯclonem ꝙ pars sort. est maior sor. negatur
ꝯclo. nec scio in quo casu verificari pōt. aut
velit ipse verificare ꝯclonē illā nisi forte yma
ginādo ꝙ. a. ꝑs sor. aliqñ alia r̄soluta erit sor.
deinde. a. augeat̄ taliter vt erit maior ꝗ̄ erit
sor. qñ. a. erit ꝑs eius. Si in illo casu nō ꝓba
tur ꝯclo. neqꝫ ꝓbat̄ ex illo ꝙ sort. erit maior
sor. qr si sic foret ꝑ eiꝰ resoluētes. s. a. erit ma
ior sor. ⁊. a. erit sor. ergo ⁊c. Cui argumento
diceret̄ ꝙ lz ille modus arguendi. sit duplici
de cā fallax. vt prius est dictū. tñ maior ē ne
ganda. nō. n. a. erit maior sor. qñ erit ꝑs eius
vt pz. imo tūc erit minor sor. neqꝫ qñ erit sor.
qr tūc erit eq̄lis sor. siue sibimet vt pz. Non
curauit aūt magr̄ ꝓbare ꝯclonez. qr forte vi
debat̄ ei nō multū ꝓcedere. ¶ Ad casuz qui
ponit̄ ꝓ alia ꝯclone sequēti ꝙ separata mānu
sor. a toto residuo remaneat aīa intellectiua in
vtroqꝫ. dr̄ admittendo casum de potentia su
ꝑnāli. quo admisso negat̄ illa ꝯclo. duo sunt
hoies. quoꝝ vterqꝫ est sor. imo tūc aggrega
tū ex vtroqꝫ est sor. sicut prius dictū fuit qñ
aīa sor. in ꝓductione eius fuit in corde. ⁊ cere
bro nōdum aliis ꝑtibus aīatis. Et sicut prius
dicebat̄ vbi deus infundat eādē aiam intelle
ctiuā in duabus materiis totalibus. a. b. Ex
quo ꝯñr pz illā esse negādā sor. est illa manꝰ
aut est illud qd erat illa manus. ¶ Et cōtra
hāc rñsionē possent adduci replicationes que
adducte sūt ad casus p̄dictos ⁊ dari rñsiones
ibi posite. Uide igitur ⁊c. ¶ Ad aliā ꝯclonez
rñdet̄ negando de v̄tute ꝟmonis scd̄az ꝑtez
imo aliqua pōt differre a sor. v̄b. g. digitus.
hec. n. ꝗ̄tūcunqꝫ sor. diminuat̄. aut resoluat̄
nō pōt ꝑ se manere cū aīa intellectiua. ⁊ iō nō
pōt esse sor. quare potest cōcedi ꝙ potest dif
ferre a sor. ⁊ potest differre ab eo ꝙ potest eē
sort. Neqꝫ ex hoc sequitur ꝙ possit differ
re a seipso. vt ipse tacite innuit. eo quod ipsa
nō pōt esse sor. Tñ cōcedendū vr̄ ꝙ aliq̄ ꝑs
sor. differt a sor. ⁊ tñ nō pōt differre a sor. s.
illa ꝑs que potest remanere ꝑ se ⁊ esse sort.
Si. n. diceres ꝙ illa pōt differre a sor. seqtur
ꝙ pōt differre ab eo qd pōt esse sor. ⁊ vltra
cuz illa possit esse sor. seqtur ꝙ possit differre
a se ipsa. qd est impolē. ⁊ patent ille ꝯñe in
telligenti logicam. ¶ Uerūtñ mutādo ꝓpo
situz. pōt ꝯcedi ꝯclo quā magister ponit vt

vz. Nulla pt differre a sor. ⁊ hoc in certo ca/
su vbi pductū esset solū cor. sor. ⁊ reliq̄ue par
tes nōdum essent aiate. tūc. n. q̄cunq; parte
data q̄titatiua sor. illa pōt esse sor. q: possz cor
illud ⁊ eius ptes successiue resolui. aliis ptib⁹
nō pductis taliter vt q̄cūq; pte data illa pos
set p se seorsum remanere arguendo sic. Si
aliqua nō possit esse sor. sit. a. Cōtra. Pono
q̄ successiue resoluaẽ cor donec remanebit a.
pars p se aliis resolutis ⁊ patet q̄ a. erit sor.
⁊ ɔn̄r pōt esse sor. In illo igitur casu vr̄ cōce
dendā esse ɔclōnem de virtute sermonis. cū
ly sor. a pte post supponit p omni eo qd̄ pōt
esse sort. vtute huius verbi potest. ⁊ suppo/
nit distributiue mobiliter virtute de ly differ
re. ¶ Alius tn̄ subtilis loicus posset oppositū
dicere. ⁊ ɔn̄r in quocūq; casu negare ɔclōnē
imo quelibet ps sor. pōt differre a sor. ¶ Et
si arguaẽ vt prius q̄ si. a. pōt differre a sort.
ergo potest differre ab eo qd̄ pōt esse sor. ⁊
ɔn̄r a seipsa. negaẽ ɔn̄a. eo q̄ ɔtrariū est ordi
ni debito ⁊ nature terminoꝝ. vt termin⁹ sin
gularis resoluatur in cōez. ⁊ terminus nō di
stribuibilis resoluaẽ i nō distribuibilē. ly sor.
aūt est terminus singularis ⁊ nō discret⁹ ⁊
nō distribuibilis. sz ly qd̄ pōt esse sor. est ter/
minus cōis ⁊ distribuibil'. ¶ Et nō hūc mo
dū loquendi in logica. q: ad alia multa pfice
re pōt ⁊ puto ipsum meliorē opposito modo
¶ Ad penultimā ɔclōnem rn̄deẽ negando il
lam. sor. q fuit sor. iam nō est sor. vt argumē/
ta pbant in oppositum ēt concedetur q̄ hoc
aggregatum ex. a. b. c. ptibus fuit sor. qd̄ iaz
nō est sor. ⁊ cōceditur q̄ illud nō fuit nisi aial
lz oppositum sit pos'e puta si aliq̄n totū illud
aggregatū fuisset ps sor. Et vlterius negaẽ il
la ɔn̄a cū inferẽ q̄ aliqd̄ aial fuit sor. qd̄ iam
nō est sor. Et rō est. q: ly aial ē terminus me
re subālis. nihil cōnotans accidentale. neq; ali
quā mām aut ptem eius. sed ly aliqd verifi/
cari pōt in pposito p aliquo aggregato con
notante certā mām. ⁊ ptes eius. Qr̄ sicut pri
us dicebaẽ de mō arguēdi resolutorio q̄ in
talibus terminis nō vz. sic in pposito dicen/
dū est. ¶ Ad vltimā ɔclōnez rn̄deẽ negādo
eā. s. sor. p totam illā horā augebiẽ ⁊ p candē
diminueẽ. ⁊ in casu suo negaẽ pma ps. ⁊ cō
cediẽ scd̄a. ¶ Ad rōnem in oppositū negaẽ
illa ɔn̄a quā ipse tacite innuit. a. per totā istaz
horā augebiẽ ⁊ aliq̄n erit sor. ergo ⁊c. ⁊ hoc
rōe vel rōnibus superius dictis. ¶ Et p idez
patet ad illud qd̄ postea arguit. videlz. a. ps
erit maior q̄z est ⁊ nō erit maior q̄z est prima
est cōcedēda. scd̄a neganda. ¶ Ad rōnem in
oppositūz. sor. nō erit maior q̄z est. ⁊ sor. erit
a. ergo ⁊c. negatur ɔn̄tia ratione prima supe
rius dicta. Etiā alia est cā. q: ly maior diuer/
sam habet adiacētiam in antecedēte ⁊ in cō/
sequente. cū in consequēte adiaceat ad ly. a.
pars. in antecedente ad ly sor. Ex illo eniz an
tecedēte. lz cōcludere q̄. a. pars nō erit sortes
maior q̄z nūc sit. Et sic pz solutas esse oēs rō
nes magistri cōtra opinionem communem.
Deo gratias qui mihi lumen intellectus do/
nauit.

Oppositum tamen arguiẽ. Vi
de incōuenientia q̄
contra se adducit. Sed modo deducit. Pri/
mo q̄ sor. nō manebit sor. p tempus ⁊ pla.
⁊c. hoc deducitur supposito q̄ a sor. cōtinua
fiat resolutio. tunc enim nō manebit per tem
pus eadem aia cuz oio materia eadem. ⁊ p
ɔn̄s neq; idem sor. aut si dicas manere sort.
tunc ly sor. esset terminus cōis ⁊ nō discre/
tus q: successiue de pluribus verificabiẽ af/
firmatiue. ⁊ sic dicitur de aliis terminis q di
screti ponuntur. ¶ Secūdo adducit q̄ fieret
error in distributionibus bonoꝝ ⁊ maloruz
eo q̄ lz sor. hodie fecisset aliquod opus meri
torium aut maleficiuz ⁊ cras premiareẽ aut
puniretur nō essz idez sor. q illud fecit aut cō
misit ⁊ qui premiabitur aut punieẽ. ⁊ hoc p
pter cōtinuā resolutionē in eo factam. ¶ Ter
tio adducit q̄ plures sunt dii. q: dato xp̄o q
dicit aggregatum ex diuinitate anima intelle
ctiua ⁊ materia eius. tunc aggregatuz ex me
dietate materie anima eius intellectiua ⁊ diui
nitate esset alius deus q̄z totus christus pro/
pter materie alietatem. Et sic dicam de aliis
partibus materie immo sequeretur q̄ infini
ti essent dii hoc modo imaginationis quoruz
alter ab altero differt. propter materie alieta
tem. ¶ Quarto adducit q̄ deus possit incipe
re esse ⁊ desinere esse. q: vbi a christo resol/
uatur. a. pars materie. tunc aggregatum ex
a. materia ⁊ diuinitate ⁊ anima intellectiua
desinet esse ⁊ per ɔsequens talis deus defini:
esse. Et per idē aliquis deus incipiet esse. pro

pter acquisitionem noue materie in christo p viam immutationis. sicut etiam in forte nou⁹ homo incipit esse per acquisitionez noue materie per viaz nutrimēti. ¶ Cōsidera vlteri⁹ rñsionem suam ad dubium. ¶ Positio sua verior mihi apparet loquēdo de idētitate numerali stricte sumpta. tñ hic sigillatim cōsidera que dicit. ¶ Primo suppositiones sue vere sunt fm eum. ¶ Ulterius infert ꝙ nihil pōt habere aliam ptem ꝗ̄ iam hȝ. de hoc superius est satis dictū. ¶ Secūdo infert. ꝙ nihil pōt augeri. de hoc etiam superius ē satis dictum. ¶ Qđ autem dicit esse de intentione Arist. considera ⁊ vult iste magister Aristo. tertio de anima sentire illud quod commentator Auer. ei imponit de vnico intellectu in omnibus hominibus cuius tamen oppositum sensisti in tertio de anima. ¶ Imponit ēt sibi ꝙ credit oē habens principium habere finem ⁊ econtra. cuius tamen oppositum tenemus de aīa intellectiua de angelis ⁊c. Et alii expositores. vt btūs Thomas opp⁹ modo vt exposuit octauo physicoruȝ. ⁊ tertio de celo. ¶ Considera vlterius rñsiones ad argumenta que adducit contra se. ¶ Responsio enim ad primum est valde conueniens. ¶ Similiter ad secundam de distributione premiorum ⁊ penarum. ¶ Ad tertium vero. ⁊ ad quartum ꝙ plures essent dii ⁊c. non distincte ⁊ ordinate respondet. sed dat aliqualem materiam respondendi. ¶ Diceretur ergo ad p̄mum apparere meo. negando quod plures sunt dii. ⁊ consequenter ꝙ totus christus est vnus deus ⁊ aggregatum ex īmediate materie cum eadem anima intellectiua ⁊ diuinitate est idem deus numero. ⁊ sic de aliis eo ꝙ lȝ varietas materie variet idētitatē numeralē. quo ad naturā creatā humanā. nō tamē quo ad naturā diuinā que ē eternalr̄ penitus imālis. ⁊ pñr negat. vt ipse negare vr̄ ꝙ deus icipiat vel desinat eē. vñ fm hāc opinionē ꝯcederet ꝙ in xp̄o sunt plures hoies partiales cōpositi ex aīa eius intellectiua ⁊ pte mãe nō tñ plures dii. vt prius dictū. ¶ Similiter ꝯcederet ꝙ facta resolutiōe mãe in xp̄o ꝙ aliquis hō desinit eē. ⁊ silr̄ aliquis hō incipit eē per nouā acq̄sitionē mãe per viā nutritionis. ⁊ ille numerus trinarius desinit eē per desitionē materie que ē eius vnitas. ⁊ xp̄us vt hō desinit eē. ex hoc tñ nō sequit̄ ꝙ aliqs deus īcipiat vel desinat eē. q: semp idē est deus cuȝ quacūqȝ mā vel pte materie xp̄i. Uñ sicut deus admixtus fuit materie xp̄i. siue diuinitas ꝯiuncta fuit sue materie. ita potuit cōiūgi cū q̄cūqȝ mā alri⁹ hoīs. ⁊ tūc ꝯcessū fuissȝ ꝙ hoc ē de⁹ demonstrato xp̄o. ⁊ hoc ē de⁹ alio demōstrato. ⁊ tñ sēp idē fuisset deus. Capt. 6.

Ed adhuc oritur dubium ⁊c.

s ¶ Cōsidera p̄io. in hoc dubiuȝ suppōnē p̄mā. ꝙ oīs qualitas est gradualis. Uidet̄ eni p̄ma frōte modus suus pbādi extraneus. q: quelibet ē apta reddere subiectū suū erminatū finite intēsū. ⁊ nulla ē infinite remissa eo ꝙ nulla remissio ē infinita. ꝙ nulla remissio fit infinita pȝ. q: oppositū ipl̄cat ꝯtradictionē. s. n. aliqua qualitas ē infinita remissio. aut infinite remissa sequit̄ ꝙ est aliquāte remisse. ⁊ p ꝯñs aliquāte intensa. ⁊ p ꝯñs nō infinite remissa. ¶ Cōsidera tñ si reperiri possit aliqua qualitas que nō sit gradualis. aut intēsibilis ⁊ remissibilis. sicut forte de qualitatibus intelligētiaȝ aliq crederēt. ¶ Cōsidera postea scđam suppōneȝ ꝙ nulla actio nālis pōt eē instantanea. huius eni oppositū tenuisti. fo de aīa de pductione luminis. ⁊ de visione. aut de pductiōe visiōis ⁊ silibus. Itē lȝ de silibus non eēt vex que fiūt cū reuerētia saltē p accñs. tñ de actiōe itellectuali. nō vr̄ necessariū ipsā fieri successiue. sed videt̄ ꝙ cōtingat subito fieri ¶ Tenendo igitur oppositum pȝ ad argumētum eius in oppositū. negādū eē añs ꝙ non potest agēs subito approximari passo. ¶ Cōsidera tertiā supponē que vera vr̄ fm omnes de albedine eni ⁊ nigredine videt̄ notandum in multis casibus. ¶ Et p̄mo vbi ex elemētis debeat imediate generari aliqđ mixtuȝ album. Non enim oportet in productione. aut intensione albedinis in illo mixto aliqueȝ gradum nigredinis produci. cum prius in elemētis illis non fuerit nigredo. nec alius color. ¶ Item quia multotiens ex colore medio fit albedo vel nigredo. vbi non oportet graduȝ albedinis aut nigredinis corrumpi. quia cum colore illo medio non necessario est albedo vl' nigredo. ⁊ sic de aliis imaginari possumus. ⁊ in casibus multis de credulitate etiam. ⁊ he-

sitatione verum satis apparet ꝙ magister di
cit. licet quidam videatur oppositum tenere.
¶ Cōsidera in quarta suppositiōe cuȝ magi
ster dicit ꝙ opio ē assēsus verus cū formidīe
hoc enim non apparet esse vniuersaliter ve-
rum. nam opinio. ita potest esse circa falsum
vt patet de mente Aristo. secundo de anima
⁊ secundo posteriorum. ⁊ ex communi mo-
do loquendi. contingit enim aliquem opina-
ri solem esse minorem terra ⁊ tunc eius opi-
nio est assensus falsus. ¶ Considera correla-
ria que postea infert ꝙ aliquis error erit sciē
tia ⁊ econtra. loquitur ipse de scientia com-
muniter sumpta qua sciuntur contingentia.
Et tunc verificatur primum ponendo ꝙ te
continue firmiter credente sort. currere aliqñ
currat aliqñ ñ ⁊ tūc idē assēsus sortes currēte
erit scientia qui non currente erit error. Et
accipitur hic scientia non pro habitu sed pro
actuali noticia vel assensu. ¶ Illud auteȝ cor
relarium ꝙ eadeȝ scientia infinities erit error
⁊ econtra. ⁊ infinities sort. incipiet ⁊ desinet
scire eandem propositionem. hoc modo ve-
rificatur. Pono horam futuram diuidi in ꝑ
tes proportionales in infinitum ⁊ credas tū
continue per illam horam hanc propositio-
nem pars impar hore est. ⁊ patet ꝙ infinities
erit scientia quia infinities erit assensus verus
⁊ infinities error. quia infinities erit assensus
falsus. scilicet in qualibet parte pari hore. Et
per idem patet qualiter infinities sortes inci-
piet scire illam propositionem. pars impar
hore est. scilicet in principio cuiuslibet partis
imparis. ⁊ infinities desinet scire. scilȝ in prin
cipio cuiuslibet partis paris. ¶ Considera vl
terius alia correlaria sequentia. Primo enim
infert ꝙ non est dare primum nec vltimum
instans noticie sensitiue puta visionis ⁊c. eo ꝙ
non est dare primum aut vltimum gradum
⁊c. Oppositum enim probabiliter posuisti se
cundo de anima. Ponamus enim speciem
coloris in oculo successiue intendi per succes-
siuam intensioneȝ coloris. ⁊ non sufficiat que
libet species coloris quantūcūqȝ remissa cau
sare visionem. sed sufficiat gratia exempli.
species vt duo ⁊ nulla remissior. tunc igitur
quando erit in oculo species vt duo. visio ꝓ-
ducetur. ⁊ erit minima visio que esse potest
erit tamen gradualis ⁊ per consequens con

cedetur contra suppositionem eius secundȝ
aliquam actionem naturalem fore instanta-
neam. ⁊ per ideȝ si remittatur species in ocu
lo existens intensa vt. iiii. donec per totuȝ ocu
lum perueniret ad gradum vt duo. tunc da
bitur vltimum visionis. si vlterius remittet
eo ꝙ tunc erit visio aliis stantibus conditio-
nibus. ⁊ imediate post non erit aliqua visio
cum nō possit visio produci cum remissiore
specie qȝ vt duo. ¶ Tenui etiā alteram pteȝ
quā magister tenet. ⁊ verisimilior apparet. ⁊
ɔñr qɜ non sit danda remississima species co
loris que sufficit ad visionē causandam. sed i
tensissima que non gratia exempli. vt duo ⁊
tunc nō daretur minima visio. sed infinite nō
remissa esse posset aliqua visio. ⁊ ɔñter non
daretur primus gradus visionis acquisitus
nec vltimus deꝑditus. ⁊ ɔñr nec primum
instans visionis nec vltimū. ¶ Nota tñ ꝙ sē
per huius visionis daretur primū ⁊ similit
vltimū. lȝ enīȝ aliquis gradus huius visionis
prius fuerit productus. nunqȝ tñ fuit hec vi-
sio nisi qñ habuit oēs partes eius graduales
simul. sed dabitur primū instans in quo ha-
bebit oēs partes graduales eius simul. ergo
⁊ cetera. ⁊ qȝ cito incipiet aliquis gradus
huius visionis deperdi tam cito hec visio de
sinet esse. ideo in sui deperditione dabitur vl
timum. ¶ Cum autem vlterius infert ꝙ oīs
noticia sensitiua sit experīnti notitia sensitiua.
vȝ. tāqȝ ex pte eius graduali. verum cēt ꝑm
suam opinionem. tenendo tñ oppositum tūc
oppositum diceretur vt pȝ. Et tenui idem ꝙ
tenet ipse in questionibus posterioruȝ. ¶ Cū
etiam vlterius infert ꝙ non dabitur primus
conceptus primo productus. adhuc verisimi
lius teneri potest oppositum qȝ de sensatione
Conceptus enim mentales magis producū
tur sine resistentia. qȝ sensationes. ⁊ cum hoc
sunt indiuisibiles extensiue quelibet autem
sensatio est diuisibilis extēsiue. Similiter vbi
in mente for. sit species coloris vel sube vel al
terius sufficiens causare conceptum aut no
titiam mentalem. sed non causat propter in-
aduertentiam. tunc quam cito sortes incipiet
aduertere causabitur conceptus mentalis. ⁊
sic erit primus ⁊ primo conceptus ꝓductus.
Et idem argumētū de sensatione fieri posset.
¶ Secundum tñ aliam opinionē diceret ꝙ

Ma aduertentia acqret p partē añ partē lȝ in
tp̃e modico. ⁊ sic visio vel ꝯceptus p partez
añ partē acqret. ❡ Cōsidera vlterius correla
riū sequens cū toto notabili suo. ea nāqȝ que
ibi dicit vera videntur. Si tñ aliqs teneret ꝙ
nō qlibet assensus q̃ztūcunqȝ remissus etiā si
ne formidine sufficit dici scia. sed ad minus re
qrit ꝙ sit tāte intensionis sicut verisile appa
ret. tunc daret primū scia. ⁊ silr vltimū qñ
esset assensus tm̃ intensus. ⁊ añ non vel post
nō. Itē in casu aliquo aliq̃ latitudo assensus
posset subito acqri. ⁊ subito depdi postq̃ȝ ac
qrit sine resistentia. iō satis possibile vr̃. tunc
etiā daret primū quo ad inceptionē ⁊ vlti
mū quo ad desitionē. ❡ Considera postea q̄
magister dicit ptinentia ad logicā de ꝯña sci
ta esse bona cuius añs sit scitū ⁊ ꝯñs non. ⁊
alia q̄ ibi dicit q̄ vera satis apparent. ❡ Cōsi
dera postea q̄ magister dicit cōtra se in argu
mento. ⁊ rñsionē ad illud argumentū qd tā
git difficultatē quā ponit Hentys. in sophis
mate illo. Neutrū oculū hñdo. ea nāqȝ que
magister dic̄ satis vera ⁊ verisilia sunt. tñ cō
cedi posset sensum exteriorē aliqd distincte cō
prehendere ⁊ aliqd ꝯfuse lȝ magister oppo
sitū dicat. Nec seqr̃. aliquis distincte cōpre
hendit. ergo componit vel diuidit. si. n. visus
sor. videat duos hoīes quoꝝ vtrūqȝ p se cō
prehendat ita vt vnus nō iuuet ad cōprehen
sionē alterius ⁊ apprehendat hoc tanq̃ȝ hoc
sine illo. ⁊ ecōtra illud tanq̃ȝ illud ⁊ nō hoc.
tunc vtrūqȝ distincte cōprehendit. ❡ Iuxta
quē modū posset ꝯcedi vt hentys. dicit loco
allegato. ꝙ visus sor. grā exēpli prius videbit
totū q̈drātū p se distinguēdo a quolibet alio
q̃ȝ pcipiet partē p se distincte cōprehendēdo
a quolibet alio. Et ꝯñter posset ꝯcedi ꝙ in ca
su Hentys. de approximatione visibilis da
bit de facto primū instans in quo. a. visibile
a visu distincte cōprehendet. ⁊ idē erit vlti
mū in quo nulla pars distincte cōprehendit
lȝ magister videat sentire oppositū. Vr̃. n.
velle ꝙ aliquid erit vltimum instans in quo
visibile nō erit distincte cōprehensū a visu
cū nō det minima sensatio neqȝ minimū sen
satū aut minimū sensibile. Et mihi vr̃ cum
Hentys. ꝙ licet nō daret minimū qd distin
cte cōprehendi posset neqȝ primū in quo pos
set. tñ daret minimū qd absolute incipiet vi
deri p se ⁊ primū instans in quo distincte vi
debit. ⁊ hoc supposito ꝙ nō dent neqȝ dari
possint optime circunstantie. Tñ dato oppo
sito ꝙ optime dari possint. qr nō repugnat.
diceret nō solū dari primuȝ in actu aut mini
mū in actu. sed primū qd pōt. ⁊ minimum
quod potest.

De ordine ꝯceptuū ⁊c.

❡ Cōsidera quid postea dicit magister d or
dine cōceptuū. Nā in qōnib⁹ de aīa ⁊ poste
rioꝝ. notasti ordinē q apparet valde cōueni
ens. ꝙ sicut sensus exterior primo apprehen
dit indiuiduū in cōcreto. verbi grā. hoc albū
ita etiā intellectus prius apprehendit. ⁊ p ꝯñs
talis ꝯceptus prius est in intellectu. ⁊ ꝯñter
distinguendo substantiā ab accidente aut ab
strahendo vnū ab alio prius abstrahit cōce
ptū magis vniuersalem. ⁊ p consequens mi
nus vniuersalem donec ad specialissima de
ueniat. aut saltem intellectus de natura sui sic
aptus est facere procedendo faciliori modo
sue cognitionis. ❡ Vide que locis predictis
scripta sunt per ordinē. ❡ Dicit etiā Aristo.
cum equiuocationibus processisse primo po
sterioꝝ ⁊ primo physicorum. tñ concordaui
alias vtrūqȝ textū sine equiuocis. ⁊ ideo illuc
ꝯcurrere. ❡ Cōsidera vlterius cū ipe conat
probare ꝙ credulitas ⁊ hesitatio circa cādeȝ
rem non necessario se mutuo expellant. lȝ ve
rum sit dictum suum vtputo. tamen vt plu
rimū vtputo accidit ꝙ intensio credulitatis ē
causa remissionis hesitationis quando de ea
dem re habētur hesitatio ⁊ credulitas. ⁊ ecō
tra intensio hesitationis est causa remissionis
credulitatis. vbi enim de eadem re habeatur
credulitas ⁊ hesitatio ⁊ non fiat obliuio. nec
inaduertentia. nec deperdatur aliqua euiden
tia ad aliquam partium. sed intendatur. cre
dulitas. hoc est quia magis intellectus adhe
ret vni parti. ⁊ consequenter alteri minus
manentibus predictis. ⁊ consequenter remit
tetur hesitatio. Similiter econtra si intendi
tur hesitatio. hoc est quia intellectus magis
adheret opposite parti quam prius. siue hoc
sit per adiunctam euidentiam. siue qualiter
cunqȝ alr̃. ⁊ p ꝯñs alteri parti minus adhe
ret stātib⁹ predictis. qr̃ remittet credulitas.
❡ Cōsidera vlteri⁹ cū magr̃ iplicite pōit plu

res regulas. Quaꝝ prima est vt colligitur ex
verbis eius ꝙ si sor. nihil sentiat nec intelligat
⁊ aliq̄n sentiet ⁊ intelliget. prius ꝑ tp̄s sentiet
q̄ꝫ intelliget. hec regula nō vr̄ necessaria. ⁊ in
certo casu nō vera. si. n. loquamur de hoīe q
nūq̄ꝫ aliud intellexerit sicut in infantia nō re/
pugnare vr̄ ꝙ statim cū infans aliqd primo
senserit sine mora tp̄is ēt aliqd intelligat post
q̄ꝫ intellectio cātur sine resistentia. Si loqua/
mur de hoīe adulto adhuc fortius nō vr̄ ve
ra. hoīe eniꝫ aut dormiēte aut ꝺ nullo penit⁹
ꝯsiderāte nec ꝑ sensum aduertēte ꝯtingit ip
suꝫ imediate moueri ad intelligēdū ꝑ species
reseruatas ꝑ nouam aduertētiā vel ꝯsidera
tionem nulla precedēte sensatione aut simul
cū noua sensatione. ⁊ sic tūc nō prius ꝑ tēpus
sentiet q̄ꝫ intelligeret. ꝯsideret tn̄ ꝙ in eodē
hoīe prius nā ē sentire q̄ꝫ intelligere. ⁊ vtplu
rimū verū est ꝙ. M. dicit presertim de inci/
piente de nouo sentire ꝺ quo apparere meo
loquit. M. Verū enim est ꝙ ille prius tp̄e
sentiat q̄ꝫ intelliget saltē vtplurimum. ¶ Se/
cūda regula est. Si sor. nihil sentit incōplexe
nec cōplexe ⁊ aliq̄n aliquid sentiet tā cōplexe
q̄ꝫ incōplexe prius sentiet incōplexe q. s. pri⁹
sentiet sensu exteriori q̄ꝫ interiori. ¶ Iterū hec
regula pōt habere instātiam. q possibile est
ꝓducta de nouo specie albedinis tā in sensu
exteriori q̄ꝫ interiori de se sufficiēte causare sē
sationem nullā ꝓduci sensationeꝫ defectu spi
rituum. aut debite aduertentie. deinde supue
niente simul debita aduertentia vtrobiq̄ꝫ sic̄
satis possibile est. aut vtrobiq̄ꝫ simul occurrē
te sufficiēte q̄ꝫtitate spirituum vt satis possibi
le est fiat sensatio in sensu tā interiori q̄ꝫ exteri
ori. ⁊ pꝫ ꝙ simul fieri poterit. Itē si loq̄mur
de hoīe nō incipiente sentire de nouo possibi
le est sor. nihil exterius sentiente nec interius
reseruatā esse sp̄em in sensu interiori a q̄ po/
stea moueat sor. ad sentiēdū interius lꝫ nihil
exterius sentiat. ¶ Magister tn̄ vt credo in/
telligit de hoīe de nouo incipiente ⁊c. ¶ Con
cedenduꝫ tn̄ puto ꝙ quasi semꝑ de nouo de
bens sentire sicut infans prius tp̄e sentit sensu
exteriori q̄ꝫ interiori ⁊ ꝑ ꝯn̄s prius incōplexe
q̄ꝫ cōplexe. ⁊ ꝙ semꝑ quilibet sentiens ꝺ nouo
prius natura sentit sensu exteriori. necq̄ꝫ inte/
riori. comprehendere posset nisi comprehen/
deret vel comprehendisset exteriori. ⁊ per
ꝯn̄s prius tā incōplexe q̄ꝫ cōplexe. q̄ꝫuis etiā
sensus interior nō minus incōplexe q̄ꝫ cōple
xe cōprehēdere pōt. lꝫ oppositū supficialiter
videat velle magister. ¶ Tertia regula ē ista
Si sor. aliqd intelliget incōplexe ⁊ cōplexe. ⁊
nūc nihil ītelligit pri⁹ intelliget icōplexe q̄ꝫ cō
plexe. ⁊ vr̄ sꝑ velle ꝙ pri⁹ tp̄e. Iterū hec vi
det hr̄e instantiam. Si. n. loquamur de infā
te verū est vtplurimum. ⁊ quasi semꝑ ꝙ in
cipiens intelligere prius tp̄e intelligit incōple
xe. ⁊ vliter verū est ꝙ prius natura. nō tn̄ vr̄
illa ꝯditionalis necessaria cum cōtingere pos
set oppositū. aut saltem non repugnat simul
sor. incipere intelligere deum ⁊ deū esse. Si
loquamur de adulto. pꝫ ꝙ simul tempore pt
incipere sor. intelligere cōplexe ⁊ incōplexe ꝑ
sp̄es reseruatas vt ipso surgente a sōno. imo
staret ꝙ prius cōplexe intelliget q̄ꝫ solum in/
cōplexe. intelligere tn̄ incōplexe semꝑ est pri
us natura ⁊ tāq̄ꝫ cā presupposita ab intellige
re cōplexe. ¶ Quarta regula. Si sor. nihil in
telligat affirmatiue nec negatiue ⁊ aliq̄n aliqd
intelliget tam affirmatiue q̄ꝫ negatiue. primo
tp̄e intelliget affirmatiue q̄ꝫ negatiue. ¶ Ite
rum regula nō est cōditionaliter vera. stat. n.
sor. iam adultū dormire ⁊ actu ꝓ tūc nihil in
telligere. deinde ipso surgēte a somno ꝑ sp̄es
interius reseruatas primo ītelligere se nō dor
mire. aut aliquid aliud negatiue anteq̄ꝫ aliud
affirmatiue intelligat. ergo nō prius ꝑ tēpus
affirmatiue. ¶ Forte dicit ꝙ intelligit de in/
fante nuꝑ intelligēte. aut ꝙ regula sic intelligi
tur. si sor. nihil intelligat nec vnq̄ꝫ aliquid in/
tellexit affirmatiue vel negatiue ⁊c. ¶ Sed
adhuc isto modo intelligendo vr̄ dubia regu
la. q nō vr̄ repugnare ꝙ cū sor. incipiat ꝺ no
uo intelligere complexe simul incipiet intelli/
gere affirmatiue ⁊ negatiue verbi gratia vbi
prius intellexisset incōplexe matrē ⁊ patrem
eius ꝑ species in eo reseruatas poterit simul
incipere intelligere hoc esse hoc. vtrobiq̄ꝫ ma
trem demonstrando. ⁊ hoc demōstrata ma
tre nō esse hoc demonstrato patre. Nec vi/
deo vllam repugnātiam huius casus. ¶ Cō
cedendū tn̄ mihi appet ꝙ sic est vtpluimuꝫ
ꝙ homo incipiens de nouo intelligere prius
tempore intelligit affirmatiue tanq̄ꝫ aliqꝺ qꝺ
est intellectui facilius ⁊ naturalius. Et vlteri
us ꝙ affirmatiue intelligere est in eo pri⁹ na

ſura. ⁊ nunq̃ aliquid negatiue itelligeret. ni
ſi intelligat affirmatiue vel prius affirmatiue
intellexerit. ¶ Quita regula. Si ſoꝛ. nihil cre
dit. neq̃ diſcredit. ⁊ aliqñ aliqd credet ⁊ ali-
qd diſcredet prius tempoꝛe credet q̃ȝ diſcre-
det. Hec ēt hȝ inſtātiam. Primo de homine
adulto ſurgēte nup de ſōno ⁊ icipiēte. ꝑ ꝓpō
nes reſuatas diſcredere ſe doꝛmire. ¶ Foꝛte
dī ꝙ itelligit de eo q actu nihil itelligit nec vn
q̃ȝ aliqd intellexererit vt denotāt eius verba
in ꝓbatione regule ſue. ¶ Adhuc regula ha-
beret dubiū ſtaret enī in mente ſoꝛ. debētis
de nouo intelligere iam eſſe foꝛmatas has du
as ꝓpoſitiones. hoc eſt hoc vtrobiq̃ȝ demon
ſtrando mr̄em. ⁊ hoc demonſtrato patre. ē
hoc demōſtrata mr̄e. quarū neuter pri⁹ cre
didit nec diſcredidit. ſed nūc incipiat alteri ad
herere ⁊ alteri diſcredere. nō enī videt ali-
quā eſſe repugnātiam ita cōtingere. quare ſi
mul tpe credet ⁊ diſcredet. ⁊ nō prius tem-
poꝛe credet. ¶ Concedit tamē vtplurimum
ita euenire vt magiſter dicit. ⁊ ꝙ credere eſt
natura prius q̃ȝ diſcredere. ⁊ intellectui nā-
ſius eſt ad qđ faciliꝰ inclinat. neq̃ȝ intellect⁹
vnq̃ȝ aliqd diſcrederet. niſi vl actū aliqd cre
deret vel prius aliquid credidiſſet. Cōſidera
diligenter ſuper his.

Et conſimiliter dicendū eſt de tran ſmutato de vitioſo. ⁊c.

¶ Conſidera diligenter que dicit de virtute
⁊ vitio. qualiter vno modo dat primū ⁊ vl
timum affirmatiue. ſed alio modo datur ne
gatiue. ⁊ videnī ſatis vera que magiſter ibi
dicit. tamen iſte modus ſecundus quem po
nit de virtute. ꝙ non qlibet habitus rectifi-
cans appetitum ⁊c. q̃ȝtūcunq̃ȝ remiſſus eſt
denominādus virtus. ſed reqritur ꝙ ſit ad
minus ſub determinato gradu vel vltra aut
ꝙ ſit vltra datum graduȝ. ¶ Et vlterius cō
ſidera dū cōcedit vitioſum eſſe virtuoſum.
Uide q꞉ foꝛte alii dicerent ꝙ ad denoīanduȝ
hoīem virtuoſum nō ſufficit vna virtus. ſed
oēs ſimul in eodē reqruntur. Itē dicit ꝙ me
diuȝ nō repugnat extremis. hoc nō videtur
verū. ſicut enim timiditas repugnat audacie
que ſunt extrema ita foꝛtitudo vtriq̃ȝ extre-
mo repugnat licet minus q̃ȝ extremuȝ extre
mo. ¶ Similiter ſicut auaricia repugnat pro
digalitati. ita liberalitas vtriq̃ȝ extremo re-
pugnat licet minus quam extrema inter ſe
⁊c.

Sed de ſanitate ⁊ egritudine ⁊c.

¶ Cōſidera que ibi dicit que multū ꝯfoꝛmia
ſūt his que cōīter ſcribunt in medicina ⁊ ꝑ
ſertim a iacobo qualiter tranſeūdo de egritu
dine in neutralitatē dabitur primum nō eſſe
egritudinis ⁊ ꝯſequēter primuȝ eſſe neutrali
tatis. ⁊ tunc erit maxima diſpoſitio que ē neu
tralitas ⁊ ꝯſr̄ tranſeundo de neutralitate ī
ſanitatem dabit primum inſtans ſanitatis. ⁊
idem erit pmū nō eſſe neutralitatis. q꞉ non
datur minima neutralitas ſed bene dabilis ē
minima ſanitas. Si aūt ecōtra fiat tranſitus
de ſanitate in neutralitatem dabitur vltimuȝ
ſanitatis ⁊ idem erit vltimum nō eſſe neutra
litatis. Et ſi ꝯſr̄ fiet tranſitus de neutralita
te in egritudine dabitur vltimum neutralita-
tis ⁊ idem erit vltimuȝ non eſſe egritudinis.
Cauſas autem hoꝛum ſatis intelligit ꝑitus in
medicina ⁊ ſcripſi alias in notatis medicine.
Tamen conſidera poſtea q꞉ non reſpondet
ad argumenta ſcđo adducta contra ſeipſum
niſi foꝛte ad primum ⁊ adhuc valde diminu
te. ¶ Ad ſcđm cōceditur ꝙ dabilis eſt remiſ
ſiſſima ſanitas ſiue remiſſiſſimus gradus ſa-
nitatis. ſ. ille qui immediatur latitudini neutra
litatis ⁊ cōſequenter ꝙ latitudo ſanitatis ter
minatur incluſiue in extremo eius remiſſioꝛi.
¶ Ad primum vero dicit ꝙ ſanum in cōple
xione eſt egrum in nume o. Ex hoc tamē nō
ſe declarat an concedere velit abſolute ſanum
eſſe egrum lȝ prima fronte videatur ꝙ ſic.
Medici tñ oēs aduerſantur. non concedētes
coꝛpus abſolute eſſe ſanuȝ niſi ſit ſm omnes
naturas ſanum ⁊ pro impoſſibili habent ꝙ
idem abſolute ſit ſanuȝ ⁊ egrum. accipien-
do egritudinem pro diſpoſitione preter natu
ram. Si tñ volumus abſolute etiā logice re-
ſpondere nō eſſet foꝛte malus modus loquē
di oppoſitus. puta ꝙ ſoꝛ. ſit ſanus habens
complexionem de ſe ſanam vel aptā eſſe ⁊c.
⁊ eſt eger habens compōnem egrā. Dicere
enim poſſumus ꝙ ſanum ⁊ egrum ſunt ge-
nera. ⁊ ſanum in cōplexione vel egrum. Si-
militer ſanū in complōne vel egrum ſunt ſpe
cies. ideo ſeqt ſoꝛ. eſt in cōplexiōe ſan⁹ ergo

sanus. ⁊ est in cõplexione eger. ergo eger. nec
tales termini sunt diminutiui vt cõiter medi
ci dicunt dicentes. ꝙ ibi arguit a ſm qd ad
simpliciter. ¶ Sed adhuc magis verisimile
vel rõnabile appet ꝙ bona cõplexio absolu
te dicat sanitas siue sit bone cõplexioni ꝯiun
cta siue male. ¶ Et eodẽ modo bona cõposi
tio est absolute sanitas siue bone complexiõi
ꝯiuncta siue n̄. Et hoc vr̄ sentire. Pluſqꝫ cõ
mẽtator. ⁊ de hoc scripsi in annotatis medici
ne. lꝫ Ja. ⁊ alii moderni sentiant oppositum
quo ꝯcesso ꝯñr cõcedendũ vꝫ sor. simul esse
sanuꝫ ⁊ egrũ. q: a cõplexione sana que est ab
solute sanitas dꝫ dici sanus. ⁊ a cõplexione q̃
est absolute egritudo dꝫ dici eger. ¶ Aduer
te itaqꝫ super his.

Capitulum. 7

Anquid autem

n res successiua ⁊c. ¶ Cõsidera q̃
magister in hoc caplo dicit addu
cẽs ꝑfecto argumenta fortia. ad
ꝓbandum nullũ successiuũ esse. ¶ Cõsidera
igit' primo que dicit circa primã suppõnem
que absolute vera vr̄ de virtute sermonis. s.
quelibet ꝑs tꝑis est. ⁊ oẽs partes tꝑis sunt si
ue collectiue siue diuisiue. ¶ Cõsidera ẽt ſaꝫ
suppõneꝫ. s. si moueri est ipsũ est aliter se ha
bere q̃ꝫ prius intrinsece ⁊ formaliter ꝑ tẽpus
Si nãqꝫ ꝑ illa vba denotet' illõ totũ se hr̃e ali
ter ⁊c. cẽ diffinitionẽ mot⁹ aut moueri vt pri
ma frõte denotare verba vident'. tũc nõ vi
dent' vera. Primo. q: sor. e existente albo ⁊
platone nigro si fiat plato albus acgritur no
ua similitudo sor. ⁊ ꝑ illã sor. se hꝫ aliter itrin
sece ⁊ formaliter q̃ꝫ prius ⁊ per tꝑs. ⁊ tñ sor.
nõ mouet'. Itẽ faba ascendente ⁊ occurrẽte
molari descendenti in instãti cõtactus nõ mo
uetur faba. q: tũc simul moueret' motu sur
sum ⁊ motu deorsuꝫ. ⁊ cõtrarii motus cõti
nuarent'. ⁊ tũ se hꝫ aliter q̃ꝫ prius intrinsece
⁊ formaliter. Videt' tñ magr̃ in quodã corre
lario sequenti nõ pc fuisse illa verba diffiniti
ue. sed solũ consecutiue. vt. s. sor. mouet'. er
go se hꝫ aliter q̃ꝫ prius intrinsece ⁊c. ¶ Sed
adhuc hoc haberet instantiam de sor. moto
versus vnam differentiam positionis. ⁊ to
tus mundus. scilicet celum ⁊ centrum ⁊ reli
qua mouerentur versus eandem differenti
am equali velocitate. tunc enim sorti non ac
quireretur aliquod vbi. ⁊ per consequẽs nõ
se aliter haberet intrinsece ⁊ formaliter quaꝫ
prius. ⁊ tamen moueretur. Diceretur auteꝫ
huic argumento. aut ꝙ illa consequentia so
lum tenet ex ordine naturali. aut ꝙ intelligi
tur consequens sic ꝙ ipsuꝫ se habet aliter ⁊c.
vel merito motus est aptum se aliter habere
¶ Contra tamen primam responsionem posset
instari de sor. moto in naui que moueatur
ad contrariam differentiam positionis equa
li velocitate ad cuius motuꝫ etiam mouere
tur sor. per accidens. tunc enim esset in eodeꝫ
aspectu ad celum ⁊ centrum. ⁊ ꝑ ꝯñs in eo
dem vbi. ⁊ per ꝯñs nõ se aliter haberet ⁊c. ⁊
tamen sor. moueret'. Appꝫ igitur secũda re
sponsio securior. Verũtamen saluando dictũ
magistri dicetur ꝙ vigor verboꝝ suorum in
hoc ꝯsistit ꝙ si sor. mouetur de presenti tunc
per tempus se hꝫ formaliter aliter q̃ꝫ prius.
⁊ q: hoc est impolẽ vt ipse dicit. q: tunc mo
tus de presenti esset ꝑ tempus ⁊ per ꝯñs taꝫ
motus q̃ꝫ tempus esset in presenti instãti. qd
est impolẽ. Ideo reputat ipse fore impossibi
le de presenti sor. vel aliud mobile moueri.
¶ Considera vlterius eum infert correlariuꝫ
ꝙ nihil potest in instanti moueri nec aliquis
motus potest esse in instanti ſm opinionem
communem. quidam concedunt hoc de vir
tute sermonis ꝙ sor. non potest moueri in in
stanti. tamen hec est concedenda sor. moue
tur ⁊ non sequitur sor. mouetur ergo in in
stanti presenti mouetur. sed bene sequitur er
go mouetur in instanti presenti vel in tempo
re. ¶ Allegatur autem ab eis sor. moueri in
instanti. quia per illam denotatur instans eẽ
mensuram adequatam motus. Et quidam
vlterius concedunt illam in instanti presenti
sor. moueri. sed non sequitur vlterius a par
te post ꝙ sor. mouetur in instanti. Quidam
autem audacius vtranqꝫ concesserunt dicen
tes ꝙ per illam sor. mouetur in instanti. aut
motus est in instanti. non denotatur instans
esse mensurã adequatam motus. sed sufficit
ꝙ sit adeq̃ta mẽsura alicuius idiuisibilis mo
tus puta alic⁹ mutati eẽ ipsi⁹. ¶ Cõsidera vl

terius aliud correlariū cū īfert illas ꝯñas illud
nō valere sor. se hꝫ aliter q̄ꝫ prius. ergo mo-
uet sor. imediate añ hoc mouebat. ⁊ ime-
diate post hoc mouebit. ergo mouet. Verū
est ꝙ ille ꝯñe nō valēt. sed nō ea cā q̄ ipe pu-
tat. nā ipe vult ꝯñs esse ipossibile. q₂ seqt p̄e
sentialiter motū eē. qđ reputat ꝓ ipossibili.
¶ Nota tñ dū ꝓbat intentū ponit directe in
casu ꝙ intendit probare nisi lr̄a sit corrupta.
¶ Ego vero dico illas nō valere in q̄busdaꝫ
casibꝰ. Verbi grā in casu de saba ascēdēte ⁊
postea descendēte. siue occurrat ei molaris vł
q̄litercūqꝫ. Sꝫ possꝫ dici ꝙ ꝯña hec valꝫ sor.
se hꝫ alit̄ q̄ꝫ prius. ⁊ imediate post hoc se ha
bebit al'r q̄ꝫ nūc. ⁊ hoc intrinsece ⁊ formalit̄
quocūqꝫ ipedimēto deducto. ergo sor. mo-
uet. Per idē alia ꝯña tꝫ cū illa ꝑticula quo-
cūqꝫ ipedimēto deducto. Vel sic sor. imedia-
te añ hoc mouebat. ⁊ imediate post hoc mo
uebit eadē spē spālissima motus. ergo. ¶ Cō
sidera vlteriꝰ correlariū qđ infert ꝯtra cōem
opinionē tenētē ꝙ tp̄s p̄ntial'r est. Et ꝯsidera
oīa argumēta sequētia ꝯtra cōeꝫ opinioneꝫ.
¶ Pro q̄ sustinēda r̄ndebo ad singula argu
mēta. ¶ Primo igit̄ cū infert ꝙ nulla pars
tp̄is desinat eē. Negat̄ ꝯña. ad ꝓbationē. sit
a. hora p̄ns cuiꝰ medietas. b. preterijt ⁊ alia
q̄ sit. c. sit futura. tūc ꝯñr dr̄ ꝙ. b. nūc desinit
eē. q₂ nūc nō est. ⁊ imediate añ hoc fuit. Et
cū arguit̄ ꝙ nō. q₂ tūc pari rōne. c. nō ē. Cuꝫ
igit̄. a. sit adequate cōpositū ex. b. c. seqtur
ꝙ aliqđ qđ est adeq̄te cōponit̄ ex his q̄ non
sunt. ¶ Rñdet̄ cōcedēdo ꝯclusionē. nec hoc
incōuenit de rebꝰ successiuis. ¶ Et si arguit̄
illā esse falsam de virtute sermonis. a. cōpo-
nit̄ ex. b. c. q₂ ly. b. c. supponit respectu huius
verbi cōponit̄ solū ꝓ eo qđ est. q̄r seqt̄ ꝙ. b.
⁊. c. sunt. ¶ Dr̄ ꝯñr s̄m cōeꝫ opinionē ꝙ ly
cōponit̄ est verbū ampliatiuuꝫ dās supposi
tionē ꝓ eo qđ est vel fuit vel erit. ¶ Ad aliaꝫ
rōnē cū arguit̄ ꝙ tunc nihil erit vel fuit alte
ro prius. negat̄ ꝯña. ⁊ sic ꝯclusionē illā nō ꝓ
bat. ¶ Sꝫ dicere possumus ꝓbationē ex di
ctis eius presertim in ca. eius de incipit ⁊ de
finit. q₂ si sor. erit prius q̄ꝫ plato. sit ita ꝙ per
annū erit prius q̄ꝫ plato. Cōtra arguitur sic.
ita cito erit plato sicut sor. erit. ergo sor. non
erit prius ⁊c̄. assumptum probatur. q₂ plato
erit in hoc tempore demōstrato toto tēpore
futuro eo ꝙ erit in aliqua parte ipius. ⁊ hoc
tempus erit ita cito sicut sor. erit. eo ꝙ aliqua
pars eius erit ita cito sicut sor. erit. ⁊ q̄ꝫ cito
erit aliqua pars tēporis illud tempus erit. er
go ⁊c̄. Vel arguo sic. tunc plato erit. ⁊ tunc
erit ita cito sicut sor. erit. ergo ⁊c̄. ¶ Huic re
spondetur negando vtrāqꝫ cōsequētiam. nec
ille modus arguendi est sillogismus exposito
rius. fallacia eniꝫ in hoc cōsistit. q₂ illi termi-
ni. ita cito resoluūtur ac si essent vnus termi-
nus cōmunis resolubilis. ꝙ tñ nō est verum
imo ex modo significatiōis sue repugnat eis
equiualere nomini recto vel obliquo. Iteꝫ in
alio fallacia consistit. q₂ in sillogismo exposito
rio cum resoluitur terminus obliquus. aut
equiualens obliquo debet minor sumi in re-
cto. aut in equiualenti termino recto sicut si
resoluitur hec propositio hominē tu vides.
sic resoluitur. hunc tu vides. ⁊ hoc est homo
ergo ⁊c̄. ¶ Itē si resoluitur illa. aliquando tu
eris. sic resoluitur in hoc instanti vel tempore
tu eris. ⁊ hoc erit aliquādo vbi ly aliquando
teneatur in recto. ⁊ est sensus ꝙ hoc instans
erit aliquod tēpus vel instans. ergo ⁊c̄. ⁊ nō
intelligatur minor cuꝫ predicato obliquo. ita
vt sit sensus. hoc instans erit in aliquo tempo
re vel instanti. Ideo nō sequeretur in. a. ho-
ra futura tu eris. ⁊. a. hora erit. b. instans. er
go in. b. tu eris. posito ꝙ tu eris post. b. ⁊ nō
in. b. nec ante. ⁊ sit. b. intrinsecū. a. hore. Si-
cut etiā nō sequitur. hunc equum tu vides. ⁊
hic equus est sortis. ergo sortē tu vides. In ꝓ
posito igit̄ cum arguitur sic. tūc plato erit. ⁊
tunc erit ita cito sicut sor. erit. Si illi termini
ita cito equiualerent alicui termino recto in
minori propositione cōsequentia valeret. sed
predicti termini nulli termino cathegorico eq
ualent recto. nec obliquo. ⁊ si alicui equiuale-
rent potius equiualerent obliquo. q̄m in re-
cto illa significaret. ꝙ hoc tempus erit aliqua
res demonstrata. ita cito sicut sor. erit qđ fal-
sum est. vt patet. Et vltimate dico ꝙ si ali-
qua cōclusio sequitur ex illo antecedente. aut
talibus premissis est illa in aliquo tp̄e qđ erit
ita cito sicut sor. erit plato erit. ¶ Ad aliaꝫ cō
clusionem cum infertur. ꝙ quicquid vnquā
fuit immediate ante hoc fuit. etiā q̄cq̄d vnq̄ꝫ
erit imediate post hoc erit. semꝑ demōstra-
to instanti p̄nti. Negat̄ ꝯclusio. ¶ Ad ꝓbati-

onez qua tñ hic nõ adducit. rñdet᷑ puta si sic
argueret᷑ si ꝯclusio nõ sit vera. sit igit᷑ ꝙ anti
xp̄s erit. ⁊ nõ tñ imediate post hoc erit. Sʒ
cõtra in hoc tp̱e antixp̄s erit demonstrato to
to tp̱e futuro. ⁊ hoc tp̄s immediate post hoc
erit. eo qd̄ imediate post hoc aliqua pars ei⁹
erit. ergo antixp̄s immediate post hoc erit.
¶ Dꝛ negando ꝯñam. Silr̄ negaretur simi
lis de preterito arguendo sic. in hoc tp̱e Adaʒ
fuit demonstrato toto tempore preterito. ⁊
hoc tp̄s immediate añ hoc fuit. ergo adã im-
mediate ante hoc fuit. cuius cã est oĩo similis
precedenti. primo qꝛ ly imediate post hoc ꝓ
batur tanq̄ꝫ terminus resolubilis. cũ tñ non
sit resolubilis. sed potius exponibilis vt pꝫ.
Alia cã est. qꝛ lʒ ly imediate post hoc esset re
solubilis. tunc minor. vt prius dictum est de-
beret sumi in recto. videlʒ illa hoc tp̄s imedi
ate post hoc erit. Modo hoc est falsum. naʒ
ly imediate non resoluitur in terminũ cathe
gorematicum. ⁊ si in aliquem resolueretur
potius resolueret᷑ in obliquũ. Si. n. resolue-
retur in rectum esset sensus ꝙ hoc tempus
erit aliqua res dicta imediate post hoc. qd̄ ẽ
derisorium. Si igitur aliqua conclusio seque
retur ex illis premissis erit illa. in aliquo tem-
pore qd̄ imediate post erit antixp̄s erit ꝓpor
tionabiliter. dꝛ de illa de preterito. adam im
mediate añ hoc fuit. ¶ Ad aliã conclusionem
ꝙ nihil incipiet aut desinet esse. negatur illa
ꝯclusio. Eius probatio pendet ex precedenti
bus arguendo sic. si aliqd incipiet esse sit igit᷑
sor. qui in. a. instanti incipiet esse. aut igit᷑ in a
instanti erit ⁊ nõ imediate ante. a. aut in. a. ñ
erit. sed imediate post. primũ est falsum. im
mo si sor. erit in. a. immediate añ. a. erit. eo ꝙ
tunc erit demõstrato toto tp̱e futuro. ⁊ tunc
imediate añ. a. erit. ergo sor. imediate ante. a
erit. Si dꝛ scd̄o mõ arguit᷑ ꝙ in. a. sor. erit.
qꝛ tunc sor. erit. vt prius. ⁊ tunc siue hoc tp̄s
erit in. a. ergo ⁊c̄. Dꝛ ad vtrũqꝫ negãdo cõ
sequẽtiã. primo nõ valet ꝓ cãs dictas. ⁊ si dʒ
aliq̄ ꝯclusio inferri oʒ ꝙ sit illa. in aliquo tp̱e
qd̄ immediate añ. a. erit antixp̄s erit. ¶ Vel
posset aliqs dicere ⁊ in idẽ redit ꝙ ad hoc ꝙ
ꝯña valeat oʒ sic arguere. in hoc tp̱e sor. ade
q̄re erit. ⁊ hoc tp̄s imediate ante. a. erit. ergo
⁊c̄. sed maior est falsa. Et silr̄ dici possʒ in cõ
sequẽtijs p̄dictis. ¶ Scd̄a ꝯña etiã nõ valet

ꝓꝑ cãs predictas. cũ. n. dꝛ in minori hoc tp̄s
erit in. a. illa prepositio. in. cũ suo ablatiuo ñ
põt in recto resolui. imo nec i terminũ cathe
gorematicũ. sed si sumat᷑ hoc predicatũ. hoc
tp̄s erit tp̄s in. a. tunc recte inferet᷑ illa cõclu
sio in aliquo tempe qd̄ erit in. a. antixp̄s erit.
¶ Ad aliã cõclusionẽ rñdet᷑ negãdo illã vi-
delʒ. q̄cq̄d fuit ꝑ infinitũ tp̄s fuit. aut q̄cquid
erit ꝑ infinitũ tp̄s erit. eo ꝙ illa dictio per. di
stribuit terminũ sequentẽ. denotat igit᷑ ꝙ q̄c
q̄d erit ꝑ infiniti tp̱is qualʒ partẽ erit. ⁊ hoc ẽ
falsuʒ vt pʒ. ¶ Cõcedit᷑ tñ ꝙ q̄cquid erit in
finito tp̱e erit. supposita eternitate mundi. qꝛ
q̄cq̄d erit in tp̱e infinito ⁊ erit in tempe finito
quãtocũqꝫ. ¶ Ad aliã cũ arguit᷑ ꝙ si tp̄us sit
nulla pars desinit esse. negat᷑ ꝯclusio. Magr̄
aũt vꝛ iponere aduersario ꝙ illa sit ꝯcedẽda
dicit. n. ꝙ s̄m positionẽ ꝯcedẽdũ est ꝙ. b. ꝑs
preterita est. ⁊. c. pars futura est. Et forte q-
dã erant suo tp̱e illud concedentes vt ip̄e vꝛ
dꝛe in ca. de incipit. ¶ Ego aũt dicerẽ illã ne
gando. nec video viã illud ꝓbandi nisi forte
illam quã prius posuerat videlicet ꝙ. b. non
desinit esse. qꝛ tunc aliqd̄ qd̄ est cum ponere
tur ex his que non sunt. hoc autem nõ incon
uenit in rebus successiuis vt prius erat dictũ
aut põt esse illa. qꝛ si. b. desinit esse. hoc erit i
medio instanti hore. sed arguitur ꝙ erit i me
dio instanti hore. ergo tunc nõ desinit esse. As
sumptũ arguitur. qꝛ tũc. b. erit demonstrata
tota hora. ⁊ tc̄ erit in medio instanti eo ꝙ qd̄
libet tp̄s hʒ eẽ in quolʒ suo indiuisibili siue in
stanti. ergo. b. erit in medio instanti. ¶ Hu-
ic autem rñdetur negando ꝯñaʒ. cã prius di
cta. predicatum enim illius minoribus sumi
tur in obliquo. ⁊ si sumatur minor hoc mo-
do tunc erit aliqd̄ ens vel tp̄s in medio instã
ti. tunc licebit inferre istã conclusionem in ali
quo ente vel tp̱e qd̄ erit in medio instãti erit
b. ¶ Ad alias conclusiones sequentes. negan
tur oẽs. qꝛ fundantur super concesso a q̄bus-
dam. Negatur igitur ꝙ si aliquid erit ipsum
est. ⁊ si aliquid fuit ip̄m est. ⁊ ꝯñter negatur
ꝙ si antixp̄s erit ip̄e est. ⁊ si adam fuit adam
est. Et ꝯñter negatur ꝙ si aliqua proposi-
tio erit vera ip̄a est vera. ⁊ si aliqua fuit vera
ipsa est vera. Et consequenter negat᷑ ꝙ ne
cessarium contradicat necessario que proba-
retur ab eo sic ponendo ꝙ illa. deus est. que

nunc est necessaria aliqñ erit impossibilis si-
gnificando.s.hoīem esse asinuȝ.⁊ tunc pȝ ꝙ
si erit ipossibilis nunc est ipossibilis.⁊ ꝑ ꝯñs
nūc ꝯtradicit necessario.⁊ tñ nūc est necessa
ria.pȝ ꝙ illa ꝯña nō valet erit ipossibilis.igi
tur est ipossibilis.⁊ ita erit necessaria.igiť est
necessaria.¶ A simili probareť ꝙ ꝯtingens
cōtradicit ipossibili.ponendo ꝙ illa.tu cur-
ris.aliqñ erit necessaria significando deū esse
Et similiter negatur illa ꝯclusio.antixp̄us cō
tingenter ⁊ necessario erit. Nec vlla pōt eē
via ad illud ꝓbandū.Iō ꝯcludiť ꝙ de tpe ⁊
motu ⁊c.¶ Considera que dicit in positione
sua que ꝓbabilis ē.⁊ ꝯñr ſm positionē suaȝ
sibi loqtur ⁊ ꝯcedit quedā.¶ Qñ igitur cōce
dit ꝙ celū incipit ⁊ desinit moueri. hoc mo-
do verificať.celū in instāti presenti nō moue
tur.⁊ imediate ante instās pñs mouebať. er
go desinit moueri. Similiter celū in instāti p̄-
senti nō mouebať.⁊ imediate post instās p̄-
sens mouebiť.ergo incipit moueri.ꝙ aūt ce
lū nō moueať in instāti pñti.pȝ q: dato op-
posito sequereť ꝙ motus est in instanti. hoc
aūt ſm eū est ipossibile.¶ Sed aliqs posset
arguere ꝯtra ipsū per ipsūmet.assumēdo .n.
cās veritatis illorū verborū incipit ⁊ desinit
ꝑ negationē de pñti eo mō quo assignat i ca.
de incipit.ille eēnt false.scđa eni exponēs hui⁹
ꝓpositionis.celū incipit moueri.est illa.ime-
diate post hoc celum mouebitur in aliquo in
stanti.⁊ huius.celū desinit moueri.est illa.ce
lū imediate ante hoc mouebať in aliquo in-
stāti ⁊ vtraqȝ illarū est falsa ſm eū.quare ille
nō sunt ꝯcedende. Et hoc maxime ſm eum
posset dicere ꝙ quo ad exponētes de icipit ⁊
desinit loquiť ſm cōiter loquētes.¶ Cōcedit
vlterius ꝙ nulla res successiua incipit vel desi
nit eē ꝑ fundamētū suū.q: si nō deť ꝙ a. mo
tus vel tp̄s desinat eē.cū igiť hoc eē ñ p̄t ꝑ po
sitionē de pñti erit ꝑ remotiōeȝ.⁊ tūc oporte
ret ꝙ imediate añ istās pñs a.fuit.sȝ hoc ē fal
sū.q: a.mot⁹ vľ tp̄s nō fuit nisi in mēsura sibi
equali.sed nullus pōt eē motus successiuus q
imediate ante hoc fuerit tanqȝ in mēsura sibi
equali vt satis patet. Idē dico de tempore ꝑ
idē.a.nō incipit eē.q: si sic.hoc eēt.q: a.ime-
diate post hoc erit.hoc aūt est falsum per idē

fundamentū.¶ Nos aūt diceremus ſȝ opi
nionē cōem ꝙ imo.a.motus p̄teritus imedi
ate añ hoc fuit.⁊ tūc nō est.iō desinit eē. Nec
est verū ꝙ a.nō habebit eē nisi in mēsura eq̄
li.imo semꝑ habebit eē qñcunqȝ pars ei⁹ ha
bebit esse.se imediate añ hoc aliqua pars ei⁹
fuit ergo ⁊c. Et per idē a.motus futurus in
cipit esse.⁊ immediate post hoc erit. Nec oȝ
ꝙ si erit solū erit in mēsura sibi eq̄li.imo erit i
omni mēsura in q̄ erit pars eius.sed imedia-
te post hoc erit aliq̄ pars eius.ergo ⁊c. Ideȝ
dico de tpe ꝯcedēdo ꝙ est possibile.a.tp̄s ici
pere vel desinere eē.¶ Dicit etiā vlterius ꝙ
nō est possibile ꝙ aliqd aliquante velociter vľ
tarde incipiat moueri.pōt ſm eū ꝓbari q: đ
tur oppositū.v̄.g.ꝙ sor.aliquante velociter
vel tarde incipiat vel desinat moueri.tunc se
quitur ꝙ aliquanta velocitas vel tarditaſ mo
tus incipit eē.pȝ ꝯña.q: ly aliquātū velociter
vel tarde supponit determinate.⁊ vltra.cum
velocitas aut tarditas motus nō sit nisi mo-
tus.sequiť ꝙ aliquis motus incipit vel desi-
nit eē.⁊ hoc est incōueniens apud eū.¶ Nos
autem diceremus oppositum ⁊ concedere-
mus consequens vltimum tanquam verum
est necessarium.quod tamen ipse habet pro
inconuenienti.concedit tamen ipse ꝙ incipit
aliquis motus esse.⁊ possibile est quod ali-
quid incipiat infinite tarde moueri.⁊ hoc sa-
tis pȝ apud oēs.¶ Dicit vlterius ꝙ quocū
qȝ successiuo signato ꝙ erit nulla erit p̄ma ps
eius.quedam littera dicit.nulla erit pars ei-
us. Si dicit prima littera est clara etiam apđ
alios. Si dicit absolute.pars eius hoc modo
verificatur secundum eum.quia detur oppo
situm ꝙ a.erit pars b.quero si b. erit quan-
do a.erit.vel non. Si sic.sequitur ꝙ eadem
erit mensura equalis vtriqȝ. vt patet. patet
consequentia.quia nullum successiuum erit
nisi in mensura sibi equali. Ex quo vlterius
infertur ꝙ a.erit equale.b.⁊ pars quantita-
tiua equalis toti. Et si dicitur ꝙ non tunc nō
erit pars b.sequitur a.erit pars.b.in.c. tem-
pore.ergo.b.erit in.c.tempore cum ly pars
restringat ly.b.ad dandū ꝓ eodē tpe. Ridicu
lum eniȝ diceretur ꝙ aliqd erit pars alterius
quando totū nō erit.¶ Nos aūt diceremus

ꝙ immo.a erit pars.b.⁊ hoc quando.b.erit
gratia exēpli medietas hore erit quādo hora
erit.sed negatur consequenter ꝙ tam .a.q̄ꝫ
b.non habebūt eē nisi in mensura sibi adeq̄-
ta.imo.b.habebit esse in qualibet eius parte
¶ Considera vlterius argumenta que addu
cit contra illā descriptionem.Moueri est ali
quid se habere aliter q̄ꝫ prius intrinsece ⁊ for
maliter.⁊ solutiones ad illa argumenta. Et
vlterius vide qualiter ad illa argumenta dice
retur ſm cōem opinionē. ¶ Ad primū put
nunc mihi occurrit respondebo.ꝙ vbi ani-
ma for.altereť ad scientiā.tūc aīa nō alterať
in corde nec in pede nec in manu vel i alia pte
sed aīa in toto cathegorematice alterať.Vi-
denť.n.ille ꝓpositiones.Aīa alterať in corde
vel in pede ⁊ similes denotare quādā exten-
sionē aīe in tali pte aut appropriationē illi par
ti.sed aīa non appropriatur parti sed toti.etiā
est indiuisibilis vt pꝫ.Conceditur tamen ꝙ
aīa existens in pede alteratur ad scientiam.
Similiter existens in manu ⁊ in corde altera
tur.sed ex hoc nō sequitur ꝙ alteratur in pe
de aut in manu aut in corde.Ideo dicūt qui
dam ꝙ in manu alteratur.sed non alteratur
in manu.Et isti habent intellectum predictū
videlicet in manu alteratur.i.in manu existēs
alteratur.Secundū tñ veritatem iste sunt cō
uertibiles.in manu alteratur.⁊ alteratur in
manu.¶ Possumus secundo concedere ꝙ
aīa for.nō i qualibꝫ eius parte quantitatiua al
terať ad sciam.s.in capite pede manu ⁊c̄.sꝫ
in aliqua determinata parte.s.in qua fantas-
mata fundantur subiectiue sibi ad sciam de-
seruiētia videlꝫ in cerebro aut corde vel vtro
q̄ꝫ.Et eodē modo si aīa for.alteretur ad sen
sationē in determinata parte ⁊ nō alia altera
tur.vt si ad visionē in oculo alteratur.⁊ si ad
auditionē in aure alterať.⁊ si ad extimatio-
nē vel imaginationē in cerebro.⁊ sic de alijs
¶ Et cū arguiť cōtra.q: aīa in pede recipit
sciam ⁊ hoc per tempus.ergo ⁊c̄.Dr̄ negā
do assumptū.vel forte melius ꝯñam.sed so-
lū recipit sciaꝫ in cerebro vel corde.sed ꝯcedi
tur ꝙ aīa existens in pede recipit sciaꝫ.Hec
tñ rñsio nō vr̄ secura.q: in pede est aliqua q̄
litas que prius non fuit in eo.⁊ per conse-
quens est in eo recepta.quare pes illam re-
cepit ⁊ per consequens ad illam alterabatur
quare anima in pede ad illam alterabatur.
¶ Item vt ipse arguit.pes se habet aliter
quaꝫ prius intrinsece ⁊ formaliter.ergo ⁊c̄.
¶ Posset probabiliter dici negando ꝯñam
penultimā ⁊ hoc est q: pes solū recipit ꝑ ac-
cidens ⁊ ꝑ modū sequele ꝑꝑ aīam existentē
eandē numero in toto.q̄ cū in toto ꝑ se recipi
at sciam.aut vt separata recipiat.aut recipiat
ꝑ se in determinata parte.s.cerebro vel cor-
de ꝯñter in pede recipit.cū etiā in pede exi-
stat ibi talis scia informata.Sed ex hoc nō
vlterius sequitur ꝙ pes vel aīa in pede alte-
rabatur ad illā.¶ Possumus dicere tertio
concedendo ꝙ in qualibet parte quantitati-
ua for.aīa eius alterabatur ad sciam ⁊ hoc ꝑ
accidens ⁊ ꝑ modū sequele.aut in aliqua ꝑ
se.⁊ in aliqua per accidens ſm aliquos.sꝫ ex
hoc nō sequitur illā partē.puta pedē vel ma
num vel cor vel cerebrum alterari ad illam.
⁊ hoc propter cām dictam.¶ Item q: scien
tia ⁊ similes aīe passiones intellectiue nō sunt
apte ꝑ se recipi in organo aliquo extēso neqꝫ
aliqua talium partiuꝫ de natura sui est apta
recipere per se aliquod huiusmodi accidenti
um vt pꝫ.¶ Possumus ⁊ quarto concede-
re.ꝙ aīa tam in pede q̄ꝫ in manu ⁊ vniuersa
liter in qualibet parte quantitatiua recipit sci
entiam ip̄a per se.quelibet autem pars per
accidens ⁊ per modum sequele.⁊ consequē
ter ꝙ in manu pede ⁊c̄.alteratur vel potest
alterari ad scientiam.non tamen concedendū
est ex illa ꝙ pes vel manus aut sciat aut intel
ligat.quia ille sunt denominationes que soli
anime ⁊ toti composito attribuūtur.¶ De
sensatione autem dicemus verbi gratia visi-
one ꝙ anima fort.non recipit illam nec al-
teratur ad illam nisi in oculo ⁊ non in quali-
bet parte.⁊ consequenter ꝙ nulla alia pars
recipit visionem nec ad illaꝫ alteratur.¶ Cū
autem Magister vlterius arguit ꝙ pari ra
tione si vna manus moueatur motu locali ⁊
reliqua localiter mouetur.⁊ sic de residuis
partibus.Dicitur negando consequentiam
⁊ similitudinem.immo mota vna manu ⁊
alia quiescente dicendum est ꝙ nec illa ma-
nus localiter mouetur.nec anima localiter
mouetur in illa manu.Causa vero diuersita
tis ē.q: scia est q̄litas sp̄ualis ⁊ indiuisibilis
que ꝑ se primo recipitur in aīa.In parte ve-

ro nō accipit̄ nisi per accidens ⁊ per modū
sequele. quare huiusmodi accidentia denoīa/
re possunt saltem per accidens partes in qui
bus recipiuntur per modum sequele vt ma
nū pedez ⁊c. Motus aūt localis ⁊ alii mot⁹
ꝓprie sumpti per se recipiūtur in cōposito ⁊
in pte quantitatiua ꝑ se recipi possunt in aīa
aūt recipiunt̄ nec recipi possunt nec ꝑ se nec
per accidens. imo nec ēt forma extensa ipsum
recipit sicut nec forma parietis hꝫ in se albedi
nem totaliter nec partialiter. dicant alii vt si/
bi placet. Ideo nō oportet si vna manus mo
uet̄ aliā moueri motu locali aut alio motu ꝓ
prie sumpto. Cum igitur arguitur sic. aīa sor
tis nō aliqd recipere in vna pte quin istud re
cipiat in qualibet alia. ergo si motus localis ē
subiectiue in aīa existente in vna manu est ēt
subiectiue in aīa exnte in pede vl' alia manu
quare pes vel alia manus recipit illum. Di
citur adhuc de virtute sermonis concedendo
ꝯñam primam. sed ꝯñs eius est vna conditio
nalis que nihil ponit in esse. adhuc enim non
probatur añs eius. videlꝫ motus localis reci
pit̄ vl' est subiectiue in aīa sor. in vna eius ma
nu. imo illud est negandū sicut ⁊ ꝯñs vt pri
us est dictū. ¶ Ad aliud cū ar̄. quocūqꝫ mo
tu mouet̄ ꝑs mouet̄ totū ⁊c. Dicit̄ illud nō
esse vl'r veꝝ de qualibet ꝑte ⁊ quolibet toto.
sed est veꝝ de toto ꝯposito. Si nāqꝫ aīa sor.
aut alia eius pars moueret̄ aliquo alio motu
ꝓprie vel iproprie sūpto. sor. etiā moueretur
illo motu. si ēt aliqua ꝑs q̄ꝫtitatiua man⁹ mo
ueret̄ aliquo motu. manus illo motu moue/
retur. sed non sic oꝫ de parte qualitatiua siue
subali. ⁊ de toto qđ nō est ꝑ se exñs sed pars
alterius. sicut in ꝓposito cōtingit. ¶ Itē ill'đ
est veꝝ qñ sit ꝑs que mouet̄ vel est apta mo
ueri illo motu ꝑ se ⁊ hñs illum motum in se
subiue. modo aīa sor. nō est apta moueri per
se localiter. nec hꝫ nec hr̄e pōt in se subiectiue
motū localē. ¶ Ex his pꝫ ꝙ nō oꝫ dicere ea
que magister dicit đ motu locali. ¶ Primo
cū dicit ꝙ si aīa sor. mouet̄ motu locali in ali/
qua pte. mouet̄ ēt eodē motu in qualibet ei⁹
pte. hoc est enim manifeste falsum. imo mo/
ta manu ⁊ pede qescente. nō mouet̄ aīa i pe
de motu locali. ¶ Fundamētum aūt suū ad
hoc ꝓbandum faciliter deficiet. Cōceditur. n.
ꝙ omne accidens existens in aīa sor. in manu
est etiam in aīa sor. in pede. modo motus lo/
calis nō est in aīa sor. subiectiue. neqꝫ in ma/
nu neqꝫ in pede. vt prius est dictū. Et lꝫ grā
cōplacendi socio ꝯcederet̄ ꝙ ille motus est
subiectiue in aīa ꝑtialiter ⁊ per accidēs. tunc
nō eēt verū ꝙ si est in ea in vna pte est in ea
in qualibet pte. Unde tūc motus localis i ca
su nostro nō esset in aīa in pede. lꝫ possit cōce
di ꝙ esset in anima existente in pede. Nō oꝫ
etiā cōcedere ꝙ aīa mouet̄ motu locali in ali
qua parte ⁊ tñ ill'a pars qescit. Unde ꝯcedit̄
ꝙ pes quiescit in casu nostro. ⁊ negat̄ ꝙ aīa
moueatur motu locali in pede. lꝫ cōcedendū
sit ꝙ aīa existens in pede locali motu mouet̄
⁊ localiter mouetur. Videtur aūt ipse facere
dr̄iam inter illas ꝓpōnes. mouet̄ localiter ⁊
mouetur motu locali. q: ad vnā illaꝝ vult seq
ꝙ mutet situm in pede. ad aliā antem non.
¶ Similiter non oportet ꝯcedere ꝙ motus
localis est in aliquo composito. ⁊ tñ composi
tum illud non mouetur illo motu. saltem in
casu nostro. q: in illo casu non est verū ꝙ mo
tus localis sit in pede. nec etiam est in anima
in pede siue prout est pars pedis. imo nullo
modo est in aīa vt prius dictum est. ⁊ si in ea
esset inesset partialiter ⁊ per accidens. ⁊ tunc
nō oporteret ꝙ sil'r esset in pede. ¶ Illud āt
qđ vltio adduxit ꝙ nō omni motu quo mo
uet̄ ꝑs alicui⁹ totius mouet̄ totū. est veꝝ. vt
prius dixi loquēdo de quolibet toto ⁊ quali/
bet ꝑte indr̄nter. lꝫ oppositū sit verū de toto
per se existente ⁊ pte q̄ꝫtitatiua. siue de parte
apta moueri per se ⁊ hñte motum in se sub/
iectiue. licꝫ hoc adhuc habeat instantiam vt
videbitur in solutione sequentis argumenti.
¶ Ad aliam rōnem de mixto tunc primo ꝓ
ducto rñdet primo magister ꝭm cōem opi/
nem ⁊ melius ꝙ illud nō mouet̄ licꝫ aliqua
ꝑs eius q̄ꝫtitatiua moueatur. sed nō rñdet ad
argumētum in oppositū cū arguitur ꝙ mo/
tus localis est in eo ⁊ ꝙ pars eius nālis mo/
uetur. quare illud etiaꝫ mouetur. ¶ Dici po
test dupliciter. ¶ Uno modo tenendo ꝙ mo
tus localis est principaliter in cōposito. ⁊ ꝙ
variatur ad variationem compositi licꝫ ea/
dem materia maneat. diceretur tūc negando
ꝙ motus localis sit i toto adeq̄te lꝫ in multis
eius ꝑtibus q̄ꝫtitatiuis sit motus localis ⁊ bre
uiter in q̄libet ꝑte q̄ ꝑus ꝓducta fuit. Sil'r

nõ est motus adequare in tota eius materia
sed in multis eius partibus.sed illud totum
nunc incipit moueri per remotiotionem de
presenti.Si vero teneretur altera opinio ꝙ
motus est principaliter subiectiue in mate/
ria.⁊ ꝙ variaretur ad solam materie varie/
tatẽ ⁊ manente eadẽ materia cõposito varia
to manet idẽ motus.tũc ꝯcederet̃ ꝙ motus
est in toto cõposito.⁊ ꝙ pars eius materia/
lis mouet̃.videl3 tota eius materia.pars eti
am quãtitatiua eius mouet̃.⁊ tñ illud nõ mo
uet̃.Sed seq̃t̃ ex istis premissis ꝙ ip̃m aut
mouet̃ aut incipit moueri.¶ Hoc tñ vltimũ
haberet instantiã vbi inciperet aliq̃ ps eius
corrũpi.q2 tunc illud nõ immediate post hoc
esset.ideo non immediate post hoc moueret̃
Ideo licet illud sit contingens.nõ tñ necessari
um in casu nostro ꝙ illud incipiat moueri.
¶ Ex his igit̃ apparet illã limitationẽ supe/
rius positã habere instantiã quo ad illã ꝓpo
sitionẽ.Mota aliqua parte mouet̃ totũ cu/
ius est pars.oportebit igit̃ aliã limitationem
adducere vbi.s.illud cõpositũ imediate ante
pñs instans fuerit.⁊ immediate post instans
pñs erit.¶ S3 dubiũ est posito ꝙ.a.mixtũ
cõtinuet postea motũ localẽ ꝑ horã ⁊ in fine
hore incipiat resolui aliq̃ pars alijs manenti/
bus ⁊ motis nũq̃d in fine.a.mouebit̃.Ide3
diceret̃ ꝺ sor.a quo ꝯtinue ꝑ horã fiat resolu
tio ⁊ ꝯtinue moueat̃ supponendo ꝙ motus
principaliter h3 esse in materia.¶ Posset di
ci ꝯñter ad predicta ꝙ in fine nõ mouebit̃.s3
in quolibet instanti ante finẽ mouebit̃.⁊ hoc
est q2 nõ imediate post finẽ mouebitur neq3
erit.¶ Aliter etiã possumus dicere ad princi
pale tenendo semꝑ opinionẽ scꝺa3 ꝙ.a.mo/
uet̃.neq3 o3 ꝙ oẽ q̃ mouet̃ imediate añ hoc
mouebat̃.Siĩr nõ o3 ꝙ oẽ qꝺ mouet̃ ime
diate post hoc mouebit̃.sed illud esset veru3
vbi illud imediate ante hoc fuerit.⁊ imedia/
te post hoc erit.aut ꝙ illud est ve2 de princi/
pali subiecto motus videl3 ꝺ materia prima
ꝺ secundario aũt vt cõposito illud nõ o3.Et
vlterius ꝙ omne illud quod mouet̃ aut ip̃3
aut aliqua sui pars imediate ante hoc moue
batur.⁊ imediate post hoc mouebit̃.Aut di
ci põt ꝙ itelligit̃ de mobili quod primo mo
uet̃.idest ꝑ3 se ⁊ quãlibet eius partẽ.¶ Ma
gister aũt postea ingredit̃ aliã fantasiã dans
aliã solutionẽ ꝑm opinionem eius.Qꝺ om/
ne generandũ successiue cuius erit dare pri/
mũ instans erit in tpe ante primam esse sui.
¶ Ibi nãq3 conceditur ꝙ.a.mixtũ immedia
te ante hoc fuit.l3 ĩ nullo ĩstãti añ hoc.⁊ ime
diate añ hoc mouebatur.Et ibi ꝯcedit ꝙ ali
quod generandum incipiet esse postq̃3 fuerit
que conclusio hoc modo declarari põt ꝑ3 eũ
q2 in fine hore gᵹͣ exempli.a.mixtum erit ⁊
nõ imediate.ante in aliquo instanti erit.ergo
tunc incipiet esse.tñ ante finem hore erit l3 in
nullo tpe adequate.ergo prius erit q̃3 incipi/
et esse.⁊ per ꝯñs incipiet esse postq̃3 fuerit.
¶ Uerũtamen vltimate concedit vnã conclu
sionem q̃ valde dubia est.neq3 video vllum
modum ip̃am ꝓbandi.videlic3.Aliquid erit
postq̃3 desinet esse.quia si ita sit dicatur ꝙ.a.
erit postq̃3 desinet esse.aut igitur hoc verifi/
cabitur ꝑ remotionem aut ꝑ positionẽ ꝺ pre
senti.Non primo modo.repugnat.n.ꝙ.a to
taliter desinat esse vt in.c.instanti nõ erit.⁊ ꝙ
imediate post.c.erit.q2 tunc corruptum redi
ret.Nec secundo modo.q2 tunc oportet ꝙ ĩ
c.instanti erit.⁊ nõ immediate post in alquo
instanti erit.⁊ tñ immediate post.c.erit.s.in
tpe.¶ S3 hoc apparet ridiculũ dicere cum
res aliqua corrũpitur etiam per positione3 ꝺ
presenti ip̃a erit post sui corruptionem siue di
catur ꝙ erit in tpe siue in instanti.Considera
igitur an habeat alium modum probãdi pre
dictam conclusionem.¶ Ad vltimã rationẽ
principalem magister negat.⁊ bene ꝙ mo/
tus ⁊ tempus non differant.a rebus perma
nentibus.Uerum non rñdet complete ad ar
gumentum in contrarium cum arguitur.er
go primo ꝙ aliquis est motus qui nõ est suc
cessiuus.negatur ꝯñs.Ad probationem dicit
magister ꝙ ṗꝯ de certo motu vniformi.quo
ad sub3 qꝺ difformiter mouetur quo ad tem
pus.¶ Credo ꝙ hoc modo magister occul
te deducere velit.Sit.a.mobile qꝺ continue
per horam futuram intendat motum suum
tñ dum mouetur continue omnes eius par/
tes equali velocitate moueant̃.⁊ simus nũc
in medio instãti motus ⁊ signetur motus ex
tensus in.a.qui sit.b.⁊ sequitur ꝙ ille mot⁹
nunq̃3 ante hoc fuit̃.cu3 eni3 ille motus.nũc
sit intensus vt quattuor gratia exempli ⁊ nũ/
q̃3 ante sic fuit intensus sequitur ꝙ ille motus

nūq̄ꝫ an̄ hoc fuit. Item quia intensio fit ꝑ ad
ditionem partis ad partem vtraqꝫ remanen
te. quare motus ille qui nunc est nō ante hoc
fuit. patet consequentia cum a continue inten
derit motū suū. ⁊ ꝑ ꝯñs a nō est motus suc
cessiuus. q: tunc prius fuisset ¶ Rn̄det sal
uo meliori iudicio ꝙ ī illo casu ille motus fu
it prius. Supposito idē esse mobile cōtinue.
Et negatur illa ꝯña. Ille motus nūc est intē
sus vt quattuor. ⁊ nūq̄ꝫ ante fuit sic intensus
ergo nunq̄ꝫ ante fuit. Cōcedit̄ .n. ꝙ idē mot⁹
numero pōt esse aliqn̄ intensior ⁊ aliqn̄ re
missior. sicut idē esse pōt velocior ⁊ aliqn̄ tar
dior ſm ꝙ plus ꝑ ipm. aut minus acquirit
de effectu in tpe equali. De equalitate vero
⁊ caliditate vel albedine secus diceret̄. Non
enīꝫ pōt eadem qualitas numero esse aliqn̄
intensior ⁊ aliqn̄ remissior. sed ꝯtinue est alia
⁊ alia qualitas vbi subm intendatur in illa.
Nō .n. motus est res absoluta q̄ acquiratur
ꝑ motū sicut qualitas. Per hoc pꝫ ad scdaꝫ
dicitur enim ꝙ intensio qualitatis fit per ad
ditionem partis ad partem vtraqꝫ remanen
te. non sic autem de motu. imo idem nume
ro ē primo remissior ⁊ postea intēsior. ¶ Sꝫ
hic esset bonū dubiū. q: dato .b. motu inten
so vt quattuor in eo est assignare partes gra
duales ab inuicē differentes solū ſm intensi
onē. ⁊ nō ſm extensionēꝫ subi vel temporis.
Signentur igit̄ due medietates vt duo que
sint .c.d. ⁊ q̄ro nūquid vtraqꝫ illaꝝ ante hoc
fuit vel nō. Si sic sequit̄ ꝙ ante hoc cōpone
batur intensiue ex duabus medietatibus vt
duo. ⁊ ꝑ ꝯñs ante hoc fuit intensus vt quat
tuor qđ repugnāt casui. Si dr̄ ꝙ nō. Sit igi
tur ꝙ .c. ante hoc fuit. sed nō .d. ⁊ tunc sequi
tur ꝙ .b. ante hoc nō fuit postq̄ꝫ aliqua eius
pars ante hoc nō fuit. ¶ Considera bn̄ Bre
uiter dicitur ꝙ vtraqꝫ medietas ante hoc fu
it. Et negatur vlterius ꝯña cū infertur. Qđ
ante hoc cōponebat̄ ille motus ex duab⁹ me
dietatibus. vt duo. q: illa medietas q̄ nūc est
intensa vt .ij. nunq̄ꝫ ante hoc fuit vt duo. sed
ipamet numero fuit aliqn̄ vt vnū. ⁊ cōtinue
ante hoc remissior q̄ꝫ vt duo. ¶ Ad aliā autē
rōnē ꝙ in subo aliquo finito esset accidēs infi
nitū. siue vt vult ip̄e dicere infinita accidētia
vtputa infiniti motus. eo ꝙ aliquo subo mo
to mouetur oē accidens qđ est in eo. ⁊ ꝑ ꝯñs
a. mouet̄ motus in eo existens. ⁊ hoc medi
ante alio motu. ⁊ pari rōne de alio motu di
cendū erit. ⁊ sic erit ꝓcessus in infinitū in mo
tibus. ⁊ ꝑ ꝯñs cū ex oībus illis fiat vnū erit
motus infinitus ⁊ accn̄s vnū infinitū. ¶ Ad
hoc rn̄det̄ negando ꝯñam primā. Ad ꝓbati
onē negatur ꝙ motus moueat̄. ⁊ ꝯñter ꝙ
omne accidens subi moti. aut mobilis moue
atur. sed illud est veꝝ de accidentibus absolu
tis. ⁊ nō respectiuis qualis ē motus. ¶ Hec
rn̄sio hꝫ dubiū. Nā in aliq uo vbi est ille mo
tus in quo prius nō fuit. ergo mutauit vbi. ⁊
ꝑ ꝯñs ꝑ se vel ꝑ accidens mouet̄. aut ē mo
tus. ¶ Cōsidera qđ de hoc sit dicēdū. ¶ Ali
ter posset dici concedendo ꝙ motus mouet̄
ꝑ accidens. sed nō mediāte alio motu. sꝫ mo
uetur ꝑ se ita ꝙ .b. motus est ꝑ se cā vt cōti
nue aliud vbi. ⁊ aliud ꝑ accidens acq̄rat. ⁊ ꝑ
ꝯñs est cā ꝙ ip̄emet ꝑ accidēs moueatur. ⁊
sic nō oportet ꝓcedere motū aliū eē quo mo
uet̄ .b. nec in motibus esse processuꝫ in infini
tū nec accidens aliqđ fore infinitū. ¶ Ad aliā
conclusionē ꝙ motus diuisibilis esset subiecti
ue in indiuisibili ⁊ in extenso. licet in alio ꝓpo
sito cōcesserim conclusionem vt pꝫ ex his q̄
secundo de aīa dixi. tn̄ in ꝓposito negatur cō
clusio. di .n. motū localem non esse quocūqꝫ
modo subiectiue in aīa vt in precedētibus sa
tis est dictū. ¶ Addit autē postea magister.
ꝙ motus nō mouet̄. nec moueri pōt. q: mo
bile manet idē sub vtroqꝫ termino. ⁊ supple
nō sic de motu apparet. Et addit vlterius ꝙ
nec ꝑ aliquo instanti est extensus adequate ꝑ
subm aliquod. ¶ Hec tn̄ duo habent dubiū
p̄mo p̄mū. q: pur apparet ꝙ motus saltem
ꝑ accidens mutet vbi vt prius dicebat̄. Se
cundū ēt app̄et mirabile. nā possibile ē subm
aliquod quo ad oēs eius ꝑtes moueri. ⁊ tūc
motus erit extensus adeq̄te ꝑ ip̄m vl' in ip̄o.
¶ Considera quō velit verificare dictū suuꝫ
⁊ nūq̄d in an̄dcō casu. aut absolute intendat
verificare. Forte vult verificare ꝑ hoc. q: ſm
eū in p̄cedētib⁹ in nullo instāti ē aliq̄s mot⁹.
iō nec ꝑ aliquo istāti ē aliq̄s motus adeq̄te
extensus ꝑ aliqđ subiectū.

Ca. 8.

Ed incidit dubiū ⁊c. Cōsidera
primo suppositionem. primam
s. quicquid pertransit pars per

transit totum cuius ē pars. Et quacunq̄ ve
locitate mouetur pars mouetur ⁊ totuȝ. hoc
enim posset habere instantiā factaȝ in ca. pre
cedenti probando. s. ꝙ est possibile partē ali-
quam moueri lȝ totum nō moueatur. Ideo
si volumus illud tenere limitetur hec suppo
sitio. vt in precedenti ca. limitabatur. ¶ Con-
sidera vlterius rñsionem ad dubium. ⁊ ea q̄
ibi dicit que oīa vera videntur ⁊ concordant
cum his q̄ dixisti secundo de aīa in hac diffi-
cultate. ⁊ vꝫ hic completius dicere q̄ȝ illic di-
xisti. ¶ Considera vlterius rñsionem ad illā
difficultatem. Q. d. tunc a proportione finita
proueniret velocitas infinita. hanc tetigisti se
cundo de aīa. in argumento de applicatione
corporum. ⁊ illic habes alium moduȝ respō
dendi. videlicet ꝙ cum aer qui expellitur nō
moueatur nisi ad motum lapidis descenden
tis. lapis autem descendens finitam habet p
portionem supra resistentiam. tunc non incō
uenit ꝙ consecutiue ab illa proportione fini-
ta infinita velocitas proueniret. nulla tamen
erit velocitas infinita. Sicut nulla erit pars q̄
adequate ⁊ ſm q̄dlibet sui moueatur infini-
te velociter. quāuis ergo ab illa propositione
finita motus lapidis ⁊ velocitas eius finita so
lū proueniat q꞉ ille motus primo ⁊ principa
liter prouenit ex illa proportione. tñ ex conse
quenti nō inconuenit aerem infinita velocita
te moueri. ¶ Quāuis ergo hec rñsio colorē
habeat in casu de applicatione corporum ad
inuicē. nō tñ hȝ locum in casu de eleuatione.
tunc enim aer qui ingreditur ad cētrū illoruȝ
corpoꝝ nō mouebit᷑ violenter p impulsionē
factā ab illo. sed a seipso mouebitur natura-
liter ne detur vacuū. ⁊ tñ infinita velocitate
imediate post hoc mouebit᷑. ⁊ agens erit fi-
nitū cū resistentia finita. ⁊ p ꝯñs a pportione
finita pueniet motus primo intentus princi-
paliter ab illa proueniens velocitatis infinite.
¶ Illa igit᷑ rñsio hic nō haberet locū. ¶ Ui-
de igitur rñsionem. M. qui dicit ꝙ illa infini
ta velocitas prouenire tab agente finito cū la-
titudine. tñ proportionū infinita eo ꝙ infinite
modicam resistentiaȝ habebit aliqñ ille aer.
¶ Considera tu autem qualiter verum est ꝙ
infinite modicam resistentiaȝ ⁊c. ¶ Postea
vero declarat qūo ille aer habebit resistentiā
extrinsecam ex parte illorum duorum corpo
rum. ⁊ intrinsecam ex parte partium aeris
sibi inuicem resistentium. pp diuisionem eaꝝ
⁊ propter precedentē resistere sequēti. ¶ Sȝ
ex hoc vꝫ contradicere precedenti dicto. nam
vꝫ ꝙ non infinite modica erit resistentia intrī
seca. imo non minor tanta. grā exempli. vt. i.
etiaȝ imediate post hoc infinite modica pars
⁊ infinite modice potentie pars aliqua aeris
mouebitur. quare potius dicendum esset ꝙ
infinite modica erit aliqñ proportio q̄ȝ ꝙ infi
te. magna erit. Et si vellet dicere ꝙ infinite
modica erit resistētia intrinseca. q꞉ imediate
post hoc infinite modicus aer precedens resi
stet sequenti. Ita ⁊ immediate post hoc infi
nite modice potentie aer mouebitur ad cen-
trum. eo ꝙ infinite modicus ⁊c. vt prius di-
ctum est. Ideo ex hoc nō concluderet᷑ ꝙ im
mediate post hoc infinite magna erit propor
tio aeris moti ad resistentiam suam. ¶ Con
sidera igitur bene ac diligenter solutioneȝ hu
ius difficultatis. Dici pōt ꝙ aer ille acquirit
certum gradum potentie a natura etiā com
muni ad vitandū vacuū. ⁊ ꝯsiter cū infinita
modica aliqñ erit resistentia. infinita erit pro
portio ⁊c. ¶ Considera illa exēpla q̄ adducit
conuenientia ad propositum. ⁊ videntur sa-
tis vera q̄ dicit. vt illud exemplū de infinitis
mobilibus positis in primo puncto. a spacij
⁊c. Item aliud exemplum de diuidente. a.
corpus ſm superficies eius. ita vt diuidens
cum superficie incipiat diuidere. ⁊ sic conti-
nue diuidat sic. verbi. g. vt eēt securus. i quo
casu concedit ꝙ tam. b. q̄ȝ. c. mouebitur in-
finita velocitate. ꝙ potest sic declarari. Sit
nunc diuidens mediate applicatum superfi
ciei. a. corporis ⁊ sit illa superficies digitalis
quantitas ipsius diuidentis. ⁊ signētur duo
puncta in. a. contacta ab illa superficie diuidē
tis distantia solum perꝫse in digitalem quan
titatem ⁊ incipiat nunc diuidens diuidere. ⁊
sequitur ꝙ illa duo puncta immediate post
hoc distabunt ad minus per digitaleȝ quan-
titatem. scilicet per tantam quanta est superfi
cies diuidentis. ergo immediate post hoc p
transibunt ad minus semidigitale spacium.
⁊ sicut arguitur de hoc. ita de quolibet alio
est arguendum. ¶ Sic etiam patet de li-
gno diuiso cum securi notabilem habente su
perficiem occurrente ligno. sed verum ē q̄d

postea dicit. ⁊ videt dubiū qñ.s. concedit ꝙ
aliqua velocitas infinita erit adequate in hora
nō tñ erit per quālibet ꝑtem illius hore. illa
nāqꝫ duo manifeste repugnare videntur. naꝫ
in qualibet parte hore verificabit hoc modo
predicto aliqua duo pūcta subito ꝑtransire vł
esse ꝑtransita certam distantiā vt prius dice-
batur. Nisi forte reuerti velit ad opinionem
suā. Qđ ille mot⁹ vel ista velocitas q̄ adeq̄te
mensurabit hora nō erit in aliqua parte hore
q: motus nō erit nisi in mēsura sibi adequata
¶ Itē dicit ꝙ dabit primū instans in quo. b
.c. distabūt inter se. s. illud in quo primo erit
cōplete diuisum. hoc vr̄ dubiū de virtute ser
monis. nā qñ erit semifacta diuisio alique ꝑ-
tes. b. ⁊. c. inuicē distabūt. qr̄ aliqđ medium
interponet inter illas ꝑtes ⁊ per ꝯñs inter. b
⁊. c. ⁊ ꝑ ꝯñs b. ⁊. c. erūt mediata. qr̄ tūc ī me
dio instanti distabunt ⁊ nō solū in fine diuisio
nis. Huic pōt dupliciter rñderi. Primo ab
solute defendendo. M. concedemus ꝙ inter
c. ⁊. b. erit ī dato īstāti aliq̄ distātia. sꝫ ex hoc
nō seqtur. ꝙ distabūt. bñ aūt cōcludi pōt ꝙ
b. ⁊. c. vel tunc simplr̄ distabūt. vł ꝑm qd. ⁊
hoc cōcedet ꝓ scđa ꝑte. Ex quo ñ vlteri⁹ se
quit ꝙ absolute distabūt. Aliter dici pōt ꝙ i
mo tūc distabūt absolute. ⁊ negaret ꝙ. b. c.
sint īmediata. ⁊ tñ se tangunt. imo sūt media
ta. q: hñt aliqđ mediū inter se situatū. conce
ditur tñ ꝙ erūt ꝑm qd īmediata. puta ꝑm ꝑ
tes se tangētes. Magister aūt intelligit ꝙ erit
dare primū instās. in quo ꝯplete distabunt. ⁊
illud credit esse finē diuisionis vt puto. ¶ No
ta tñ circa prius dictū ꝙ lꝫ cōcedat ꝙ veloci-
tas infinita erit adequate in hora. nō tñ sic in
telligit ꝙ in aliquo instanti erit illa velocitas i
finita. imo in nullo instanti erit. ēt ꝑm cōem
opinionē de motu. eo ꝙ in nullo instanti elon
gabūtur ꝑtes īmediate ab inuicē. sed īmedia
te post qđcūqꝫ instans erit infinita velocitas
aliquaꝝ partium que ꝓ illo instanti erūt ime
diate. ⁊ forte hoc intellexit. M. qñ dixit ꝙ nō
ꝑ q̄zlibet ꝑtem hore erit velocitas infinita.
¶ Cōsidera postea alia que sequūtur. ēt que
dicit de mutato subito ī vacuo que oīa vera
sunt ⁊ pulchra. ¶ Considera postea circa illđ
dubiū de sperico tangēte planū. Primo ꝯsi-
dera argumēta q̄ subtilia sunt. ⁊ vide moduꝫ
deducēdi illā ꝯclōnē. ꝙ si spericū tāgeret pla
num sicut suꝑficialiter. tūc vel a centro circu
li ad circūferentiam linee ducte eēnt inequa-
les. vel triāgulus rectilineus hēret duos an-
gulos rectos. describendo figuram. sicut hic
in margine. Si. n. spericū tāgeret planuꝫ ꝑm
totā suꝑficiem cōprehensam inter illas duas
lineas extremas. tūc linea media foret minor
aliis duabus extremis. ⁊ sic habebit prima
ꝑs ꝯclōnis. Uel si sit equalis cū illa cadēs su
per planū diametraliter causet angulū rectū
tūc cōstituto triāgulo ex linea media cū alte-
ra extremaꝝ. ⁊ alia tertia linea in suꝑficie pla
ni ille triāgulus hēbit duos angulos quoruꝫ
vterqꝫ est rectus videlꝫ illū qui cātur a linea
media. ⁊ alterum q cātur ab altera linea ex-
trema. Cū eniꝫ ille linee sint equales eis de-
bent in triangulo opponi anguli equales. q:
maiori maior opponit. ⁊ minori minor. ⁊ eq̄
li equalia vt pꝫ primo geometrie. Cum igit
angulus cātus a linea media sit rectus. ⁊ op
ponat linee extreme. seqt ꝙ angulus cātus a
linea extrema ⁊ oppsitus linee medie sit re-
ctus. qđ fuit deducendū. ¶ Cōsidera postea
in rñsione. vbi dicit ꝙ nō est poīe ꝙ aliquid
tāgat ab alio ꝑm q̄zlibet eius ꝑtem. ibi. n. vr̄
velle ꝙ mā ⁊ forma extensa sit corpus. ⁊ seq
tur modū Alberti ꝑui q sic arguit. Mā ⁊ for
ma extēsa est longa lata ⁊ ꝓfunda. ergo ē cor
pus. ¶ Ego aūt als dixi oppositum. ⁊ ꝙ illa
ꝯñā nō valet. sed bñ valet sic arguēdo. Mā
⁊ forma est ꝑ se longa lata ⁊ ꝓfunda. ergo ē
corpus. sed añs. est falsum. imo mā ⁊ forma
solū ꝑ accidens est longa lata ⁊ profunda.
¶ Ibi ēt dicit ꝙ forma. s. extensa tangit māꝫ
⁊ ecōtra ꝑm q̄zlibet eius ꝑtem. hoc āt nō ap
paret ꝓprie dictū. q: se tāgentia debēt hr̄e ali
quo mō distinctionē situū. hoc āt nō appet ī
his. ideo oꝫ ipsū dicere ꝙ hoc nō oꝫ. Jō cōsi
dera bene si dictū eius est ꝓbabile. ¶ Dicit
ēt ibi. M. ꝙ lꝫ contactus corporeus ꝑm quā
libet ꝑtem ⁊c. nō sit poīs. est tñ poīs cōta-
ctus suꝑficialis. aut pūctalis. De lineali vero
nullā ibi facit mētionē. ⁊ tñ talis ē poīs. vt. s.
ꝙ duo corꝑa. aut due suꝑficies solū se tāgāt
ꝑm lineas. Pꝫ prīa de duab⁹ suꝑficieb⁹. vt
si duo trianguli suꝑficiales eq̄les sibi iuxta po
nantur vt latus vnius īmediet lateri alterius
Similiter pꝫ scđo de duobus corporib⁹. vt
si duo corpora triāgulata sic inuicem applicē-

tur ꝙ solum se tãgant ſm lineas terminãtes
eoꝝ supꝑficies. ⁊ que sũt latera triãgularitas
illoꝝ corpoꝝ. Posset dici ꝙ lꝫ nõ fecerit mẽ
tionem de cõtactu lineali. tñ dedit intelligere
ꝑ contactũ supꝑficialeꝫ pũctualẽ. ¶ Cõsidera
vlterius qñ magr̃. in rñsione argumẽtorum
dicit hãc ꝯñam nõ valere. Inter. a. spꝑicum ⁊
b. planũ cadit aliqua distantia. ergo. a. distat
a. b. hoc. n. cõcordat cũ vna rñsione data hic
superius defendendo magistrum in casu de
diuidente ſm supꝑficieꝫ. ¶ Sed tũc videndũ
erit qr̃ ꝯña nõ valet. ⁊ qd reqritur ad hoc ꝙ
aliqua distent. ¶ Credo ꝙ ipse diceret ꝙ re-
qritur ꝙ inter ea ſm se ⁊ quelibꝫ sui interpo
natur aliquod medium. siue aliqua distãtia.
Sed vt puto hoc est voluntarie dictum. Si
qs. n. tenere velit scđam rñsionem positã lo-
co dicto credo ꝙ nõ esset minus. imo magis
rõnalis ⁊ faciliter se defenderet ab argumẽ-
tis in oppositum. Nõ igr̃ ſm illã rñsionem
incõueniret ꝙ. a. spericũ tãgit. b. ⁊ tñ distat. a
b. ⁊. a. ⁊. b. sunt mediata ꝑ aliquã distantiã ꝑ
quã distãt. Tene tu quã vis. ¶ Cõsidera vlte
rius qñ dicit ꝙ illa ꝯña nõ valꝫ. a. ⁊. b. sunt i
mediata. ergo se tangunt. vt si. a. ⁊. b. pone-
retur in vacuo nõ tñ se tangẽtia. ymaginatur
enĩ. M. inter. a. ⁊. b. nihil interponi. sed non
capit intellectus dari uacuũ. in quo nihil sit ⁊
ꝙ ibi ponat̃. a. ⁊. b. nõ se tangentia. si enĩ nõ
se tangũt oꝫ ibi imaginari quandã dimẽsionẽ
aut linealẽ aut supꝑficialẽ. aut corpoream posi-
tam inter illa. Itẽ in quocũqꝫ vacuo intellecto
contigit ymaginari tã. a. qꝫ. b. ibi moueri suc
cessiue. aut subito mutari. sed hoc ymaginari
nõ possumus nisi ymaginata distantia ꝑtrãsi
ta ab illo mobili. quare necessarium est yma
ginari distantiã ymaginato vacuo. ⁊ per ꝯñs
inter. a. ⁊. b. nõ se tangentia interponet̃ aliq̃
distantia. si nõ naturalis. saltem mathemati-
ca. ⁊ per ꝯñs nõ erũt imediata. ¶ M ibi ap
paret saluo meliori iudicio argumentũ ꝓba-
re verũ. sed ꝯsidera quid diceret̃ defendẽdo
ipsum. ¶ Cõsidera vlterius cũ dicit ꝙ si. a.
spericũ corrumpet̃ aliis manentibus. tũc aer
circũstans nõ esset perforatus. sed infinitum
subtilis versus punctũ contactus. Quidam
ex hoc concludere conantur ꝙ ſm eum infi-
nite raritas possit esse aliquis aer. Sed mihi
apparet ꝙ hoc concludi non possit ex verbis

eius. Primo cũ loquant̃ ꝯditionaliter. Se-
cũdo licet ꝯcederet hoc ad ymaginationẽ nõ
eẽt peccatũ. maxime cũ argumẽta nõ petant
hãc difficultatẽ. Tertio q2 nõ sequit̃ aer ver
sus punctũ cõtactus in infinitũ subtiliãdo ꝓ-
cedit. ergo ẽ infinite raritatis. imo stat ꝙ per
totũ sit equaliter rarus. ⁊ tñ sic subtiliando ꝓ
cedat. ⁊ verba sua sequentia declarãt hoc to
tũ qñ dicit terminat̃. n. ad nõ gradũ ꝓfundi-
tatis ṽsus punctũ illũ. Vult i ꝗt̃ ꝙ subtilitas
nõ sit nisi ꝑua ꝓfunditas. sicut ẽt cõit̃ loquntur
cũ igitur ĩfinite ꝑue ꝓfunditatis sit vel eẽt ali-
qua pars illius aeris versus punctũ illũ. iõ in
finite subtilis eẽt aliqua huiusmodi pars.
¶ Considera vlterius solutionẽ alterius ar-
gumẽti de motu spꝑici qui ꝯueniẽs ẽ. Et ꝯñr
aduerte duo pulchra ⁊ subtilia exẽpla que ibi
ponit. ⁊ ea que ibi dicit valde subtilia ⁊ vera
sunt. ¶ In eo autẽ ꝙ dicit de lumine ⁊ vm-
bra credo lr̃am cõiter reꝑiri corruptaꝫ. ⁊ sic
reperi in tribus libris. Sed iudicio meo hec
est snĩa. Primo dicit loquẽdo de virtute ser-
monis ꝯtra ꝑspectiuos ꝙ opacũ finitũ oppo
sitũ luminoso finito nõ facit vmbrã infinitam
lꝫ sit eo maius. q2 vmbra nõ ẽ nisi lumẽ remis
sũ. modo non facit lumẽ remissũ in infinitum
etiam dato ꝙ vmbra foret priuatio luminis.
aut impedimẽtũ radiorum incidentium. ta-
men talis priuatio. aut impedimentũ nõ eẽt
infinitum. eo ꝙ luminosum nõ põt multipli-
care lumen infinitũ. Nihil aũt dicit̃ alterum
priuare vel impedire ab effectu quem illđ al
terum ꝓducere nõ potest. hoc nõ dicit ipse.
¶ Postea vero videtur dicere ꝙ si lumino-
sũ prius egisset per spaciũ infinitũ ⁊ oppone
retur sibi opacũ qđ sufficeret causare vmbrã
idest impedire radios incidẽtes per infinitum
spaciũ radios incidentes impediret. Si e im
sufficeret impedire ad. a. punctũ. a fortiori ad
quenlibet vltra. a. ⁊ sic per spacium infinitum
Et ad hunc intellectum verificaretur ipsum
causare vmbram infinitam. ¶ Ad alium ca-
sum est eius responsio conueniens. ¶ Sꝫ for
te ꝯtra illud quod in responsione illa presup-
ponitur. ¶ Considera bene totam responsionẽ
quam magister ponit ad illum casum ꝙ stã-
te opaco iuxta posito luminoso augeatur illđ
luminosũ in prima ꝑte ꝓportiõali ad dupluꝫ
in secunda ad quadruplum ⁊ sic in infinituꝫ.

¶ Prima r̄nsio est satis verā. Sed postea
dicit. Nec pōt eē ꝙ quelibet ꝑs agat ad tātā
distantiam. nisi quelibet ꝑs sit potentie infini/
te ⁊ habeat in se lucem infinitā. Hoc duplici
ter nō vꝫ verum. Primo qꝛ posset esse ꝙ q̄
libet pars saltem finita esset potentie soluꝫ fi/
nite. ⁊ tñ sufficeret multiplicare ad tantaꝫ di/
stantiam videlꝫ vsqꝫ ad iuxta extremitatem
opaci. ponendo. s. ꝙ sicut fm pedale illius lu
minosi est grā exempli in duplo remotius ab
opaco q̄ꝫ primū. ita sit primo in duplo maio
ris potentie ad agendum. Et sicut tertiuꝫ est
in triplo remotius. ita sit ī triplo maioris po
tentie. ⁊ sic in īfinitū. Et pꝫ ꝙ q̄lꝫ tale peda
le sufficiat agere lumen vsqꝫ ad iuxta extremi
tatem opaci ⁊ tñ nullum illoꝝ est potentie in/
finite. immo solum finite. ¶ Ego hic dicereꝫ
dupliciter. Uno modo argumētū ꝓbare ve
ritatem. Sed pro magistro diceret̄ ipsuꝫ de
fendendo lr̄am fuisse diminutā. sed dꝫ dicere
Nisi quelibet ꝑs infinita sit infinite potētie ⁊
hoc verū esset in casu predicto. lꝫ eniꝫ q̄libet
pedale. a. luminosi sit potētie finite tñ quelibꝫ
pars ex infinitis pedalibus cōposita est infini
te potentie. ¶ Aliter absolute tenere possum⁹
lr̄am vt stat. Et ꝯñ ex dicemus in casu predi
cto ꝙ quodlibet pedale est infinite potentie.
Unde licet q̄libet ꝑ se quo ad potentiā eēn
tialē sit finite potentie. tñ q̄libet iunctum cuꝫ
aliis aggregādo simul potentiam cēntialeꝫ ⁊
iuuamentū q̄d recipit ab aliis est infinite po/
tentie. ⁊ ideo argumētum nō procedit. ¶ Se
cundo nō videtur illud dictū verū. qꝛ bñ pos
set eē ꝙ q̄libet pedale. a. ī casu nostro multi
plicaret lumen vsqꝫ ad opacum. lꝫ nullū illo
rum haberet lucem infinitam. Et puto ꝙ in
telligat infinitaꝫ in multitudine. vbi. s. fm pe
dale in duplo plus haberet q̄ꝫ primum. ⁊ ter
tiū in triplo plus. ⁊ sic in infinitum. Nec pōt
hic r̄nderi sicut ad precedens. qꝛ licet illo mō
concederet̄ quodlibet pedale esse potentie in
finite essentialiter ⁊ accidentaliter simul nō tñ
dicendum est aliquod illoꝝ pedaliuꝫ habere
in se lucem infinitam. eo ꝙ neqꝫ essentialiter
neqꝫ accidentaliter vnum illoꝝ habet in se lu
men alterius pedalis. alioquin idem accidēs
esset in pluribus subiectis ab inuicem distiu/
ctis. Si vero intellexisset lucem infinitam in/
tensiue. q̄d nō puto adhuc videretur magis
falsum. nam adhuc videtur possibile quanli
bet partem illius esse infinite potentie. qꝛ infi
nitam multitudinem luminis cōtineret. ⁊ qꝛ
ad infinitum spacium sufficiet lumen multipli
care lꝫ nō habeat lucem infinite intensuꝫ. po/
test enim luminosum augeri in potentia lꝫ in
gradu luminis nō augeatur vt satis patꝫ in
matreia de luminosis. Mihi appꝫ argumē
ta ꝓbare veritatem. Et primo pro magistro
dico ꝙ nō ītelligit lucē īfinitā ītensiue sꝫ īmul
titudine. Secūdo ꝙ littera dicere debet. Ni
si quelibet ꝑs infinita ponatur esse infinite po
tentie ⁊ habere in se lucem infinitam. Aliqui
tamen sunt libri qui nō hn̄t illam secundam
parteꝫ. Et habeat in se lucem infinitam. Con
sidera bene. ¶ Considera vlterius cum ma/
gister dicit ꝙ admisso illo casu ⁊c. illud opa/
cum nullā causaret vmbram. qꝛ vmbra non
est nisi lumen reflexum ⁊ remissum. ibi auteꝫ
nullum foret lumen remissum. sed infinite in
tensum vel ab infinitis ꝑtibus infinite poten
tie multiplicatuꝫ. ¶ Forte melius esset dicere
ꝙ vmbra est priuatio radioꝝ incidentium in
aliquo medio cum pn̄tia radiorum reflexoꝝ
in illo. Nam ex modo loquendi magistri vbi
sol aliquod medium illuminaret nullo inter/
posito opaco ibi vmbra causaret̄. Ubi. n. sol
aliquam ꝑtem terre illuminet sine interposi/
tione opaci. adhuc in illo medio preter radios
incidentes multiplicabūtur reflexi a partib⁹
aeris circūstantibus. Ubi enim est incidens
radius ꝓ maiori ꝑte est reflexus. sed nō ecō/
tra. ⁊ per ꝯn̄s ibi cāretur vmbra nullo opa/
co interposito. q̄d vr̄ irrōnabile. ¶ Credo
oportebit supplere dictum magistri ipsuꝫ de
fendendo. vmbra nō est nisi lumen reflexum
⁊ remissum sine pn̄tia radiorum incidentiuꝫ
Aut dicemus ꝙ illud dictum nō fuit posituꝫ
a magistro per modum diffinitionis. sed qꝛ
ita absolute est veꝝ ꝙ vmbra realiter est tale
lumen. Uerumtñ iste terminus vmbra aliq̄d
vltra cōnotat q̄d requirit̄ poni in eius diffini
tione. ¶ Si placet diffinire vmbraꝫ vt prius
dixi ꝙ est priuatio radioꝝ incidentium ⁊c. eo
modo quo solet de somno diffiniri mihi ap/
paret valde rōnabile. ¶ Cum autem dicit vl
terius q̄d illud lumen foret infinite intensum
certe vt prius dixi nō oportet etiam lꝫ lumi/
nosum esset infinite potentie. Alia tamen ver

ba disiuncte posita supplēt hunc defectum cū
dicit vel ab infinitis partibus infinite potētie
multiplicatum. quasi magister perpenderet
primam partem non fore necessariam. Uide
tn̄ verba sequentia in solutione vnius argu/
me[n]ti que absolute illud affirmant.

Contra igitur argui/tur ⁊c.

¶ Considera in hoc argumento cū dicit ꝙ lu
minosum nō multiplicaret in casu illo radium
aliquē ꝑpēdiculariter incidentē ad opacū alr̄
n. pallelle ꝯcurrerēt inicē q̄uo seq̄ ꝙ alr̄ pal
lelle ⁊c. Credo saluo meliori itellectu hoc mō
itelligēdū ē q: linea ꝑpēdicul'r cadēs sup̄ pū
ctū extremū luminosi ⁊ linea perpēdicularit
cadens supra opacum cū fuit posita in codez
medio recto luminosum ⁊ opacum sunt sibi
nuicem pallelle. cum igitur ante eodem pun
cto luminosi a quo dicis duci lineam perpē
dicularem ad opacum ducatur etiam linea ꝑ
pendicularis ad vltimum punctum lumino/
si situati. s. in tali medio sequitur ꝙ ille due li
nee perpendiculares erunt pallelle. ⁊ ille due
linee concurrunt in eodem puncto luminosi.
ergo ⁊c. ¶ Condera si meliori modo verifi/
cari potest. in quibusdam tamen libris illa lit
tera non reperitur aliter parallelle concurre/
rent. ¶ Considera vlterius in solutione argu
menti in qua absolute concedit. ꝙ si lumino/
sum infinite potentie in medio luminis susce
ptiuo ⁊c. totum lumen ab eo productum est
infinite intensum. ¶ Hoc tamen nō apparet
rōabile vt prius dixi. Item quia dato tali lu
minoso columnaris figure ad puncta sibi im
mediata non producit intensius lumen quaz
habeat in seipso. sed lumen in eo est finite in
tensum vt ponitur. ⁊ ipsemet concedit in re/
sponsione quando concedit ipsum agere vl/
tra gradū ꝓpriuz. ergo ad pūcta imediata so
lū finite itēsū lumē ꝑducit s; ad pūcta remo
ta remissius producit q̄z ad immediata. ergo
ad nullum pūctum producit lumen infinituz
intensiue. ¶ Item non videtur verum fun/
damentum suum. Qđ lumen illud infinite in
tensum prouenit ex reflexione. quia illo dato
contingeret etiam luminosum finitum ⁊ fini
te potentie agere lumen intensius q̄z habeat
in se ipso tam ad puncta remota quaz ad im
mediata. consequens non apparet bene ratio
nabile. ⁊ patet consequentia postq̄z illud lumi
nosum gratia exempli non habet in se. nisi lu
men intensum vt quattuor. ⁊ in principio sit
pedale. vbi crescat in infinitum. sicut ponitur
aliquando producet ad idem punctum lumē
in duplo intensius quam nunc secundum euz
⁊ aliquando in quadruplo intēsius. ⁊ per cō
sequens aliquando intensius q̄z habeat in se
ipso. ¶ Item licet concederet̄ ei ꝙ lux finite
intensa producere posset qualitatem alterius
speciei v; lumen sub intensiori gradu finito
q̄z ipsa sit. ⁊ per consequens ageret vltra gra
dum proprium. non tamen verisimile appa/
ret lucem finite intensam posse producere lu/
men infinite itēsū. ¶ Itē sicut duo luminosa
ab inuicem distincta agentia in idem punctū
non producunt vnum lumen ex illis duobus
compositum ꝯm veriorem opinionem. sed
aggregatū quoddam maioris multitudinis
luminis ita in ꝓposito l; omnes ꝑtes illius lu
minosi infinite producerent quoddam aggre
gatum ex lumine infinite multitudis. cum ex
illis non fiat vnum. non ex hoc produceretur
lumen intensum. ¶ Considera super his licet
hucusq; mihi apparet verisimilius opposi/
tum e[iu]s ꝙ magister tenet. licet ad hoc vlti/
mum est facile respondere. dicendo ꝙ non ē
simile de duobus luminosis separatis ⁊ de
partibus illius luminosi. quia ex illis partib⁹
fit verum vnum. ⁊ ex lucibus omnium illa/
rum fit vna lux. ⁊ ex luminibus omnium illa
rum fit vnum lumen. ⁊ sic consequenter ex
effectibus ꝓductis ex omnibus illis fit vnus
effectus. ⁊ sic ex luminibus omnibus produ
ctis ab illis in eodem puncto fit vnum lumen
non sic autem est de duobus luminosis sepa
ratis. ¶ Si velis partem oppositam tenere
vide qualiter differant multitudo luminis ⁊
eius intensio. quia si non differrent forte magi
ster verum diceret. ꝙ sicut ab illo luminoso
infinito ad idē punctū ꝓduceret̄ lumē infinite
multitudinis sic ꝓduceret̄ lumē īfinite ītensio
nis. ¶ Aduerte vlterius illos tres modos ali
qd agēdi vltra gradū ꝓpriū q vident̄ satis
veri ⁊ subtiles. Cetera sunt satis nota.
¶ Et sic finem impono huic laudabili ope/
ri. Ad laudem Omnipotentis dei. Beatissi/
me eius matris virginis Marie. Apostoloꝝ
oiuz. martirū ⁊ ꝯfessoꝝ. Angeloꝝ ⁊ oiuz nri

litie celestis Prophetaꝝ ⁊ patriarchaꝝ bea
toꝝq̄ꝫ Sebistiani. boniforti. rochi. Bernar
dini. syri. Augustini. Thome de aqno. Pe
tri martyris. ⁊ Nicholai de tollentino. Be
ate Chaterine Lucie ⁊ Appollonie ⁊ oīum
sanctaꝝ dei. Et hoc. tpe inualescētis pestilētie
in ciuitate Papie. a qua defensus sum cū to
ta familia mea. Et ob hanc defensionē infini
tas habeo grās oipotenti deo ⁊ oibus san
ctis eius. Amen. vigesimoqnto iunij. 1 4 8 2.

Queritur

primo. Utrū diffinitio sup positionis sit bona qua cōmuniter dr̄ ꝙ suppositio est acceptio termini in propositione pro aliquo vel pro aliquib⁹ ⁊c̄. Et arguit̄ affirmatiue auctoritate cōmunis modi loquēdi ⁊ q̄si oīum doctoruꝫ illas diffinitiones admittentium tanq̄ꝫ bonas. Negatiue arguitur illis diffinitionibus datis sequitur quēlibet terminū cathegorematicum in propositione positum supponere ꝯn̄s est falsum. cum scd̄m rei veritatem non supponit subꝫ huius. chymera est. ⁊ ꝯn̄a arguitur. nā in qualibet propositōe quilibet terminus cathegorematicus accipit̄ vel est aptus accipi pro aliquo vel pro aliquibus sicut subꝫ huius chymera est. accipitur hoc est intelligit̄ pro chymera dato ꝙ nō sit chymera. ¶ Item sequeretur quēlibet terminum supponentem supponere indifferenter pro quolibet suo supposito tam imaginabili q̄ꝫ pn̄ti. ⁊ sic d̄ singulis. ꝯn̄s est falsuꝫ. cū cōmuniter dicatur subm̄ huius. homo est. non supponere nisi pro pn̄tibus. ⁊ ꝯn̄a arguitur. cum ly homo indifferenter intelligatur vel accipiatur pro homine preterito futuro vel imaginabili sicut pro pn̄ti eodem modo quo extra propositionē. ¶ Ideo sequitur cōclūsio nō posito alio in diffinitione. s. suppositio est acceptio ⁊c̄. ¶ Propterea alij ponūt secundam diffinitionē. s. suppositio est statio termini in orōne ꝯnexi ꝓ supposito vel suppositis pro quo vel quibus transit in ip̄ꝫ vis verbi. a. quo hꝫ vt supponat. Et per istam ꝑticulā ꝓ supposito vel suppositis ⁊c̄. vr̄ satisfacere illa diffinitio argumentis superius factis. huius. n. ꝓpositionis. chymera est. nō supponit subiectum cū vis illius verbi est. n̄ transeat in ip̄m ꝓ eius supposito vel suppositis. q: nullā chymera est. Sil'r huius hō est. ly hō solū ꝓ pn̄tibus supponit. q: vis verbi nō transit in ip̄m nisi pro pn̄tibus. ¶ Cōtra istā diffinitionē arguit̄. Nā sequitur subꝫ huius supponere. Isti sunt. demonstrato sor. ⁊ adā. Si sor. ⁊ adā sunt. ꝯn̄s cōiter ⁊ ab inuētore illius diffinitionis negaret̄ ⁊ arguit̄ ꝯn̄a q: vis illius verbi est. transit in ip̄ꝫ. ꝓ aliquo supposito. s. ꝓ sor. ¶ Cōfirmatur. q: sequit̄ ly albū supponeret in hac albū ē. dato ꝙ nullū albū eēt. ꝯn̄s manifeste falsū. ⁊ ꝯn̄a pꝫ. q: adhūc vis v̄bi transiret in aliqd̄ eius significatū. s. mēle vtputa subaꝫ. ¶ Itē scd̄o ex illa diffinitione seq̄t̄ ꝙ vel subꝫ hui⁹ chymera intelligit̄. nō supponit. vel subm̄ huius homo currit. posito ꝙ nullus homo currat. sed ꝙ aliquis homo sit. consequens ꝓ vtraq̄ꝫ ꝑte negaret̄ cōiter ab inuentore illi⁹ diffinitionis ⁊ assumptū pꝫ. qm̄ aut ꝑ vim v̄bi intelligit actū. vel tp̄s verbi. Si tp̄s. igit̄ nō supponit hui⁹ subiectū chymera intelligit̄ sicut nec in illa chymera ē. Si v̄o itelligit actū v̄bi. tūc seq̄t̄ scd̄a ꝑs ꝯclusionis supposito. n. ꝙ nullus hō currat. sed ꝙ aliqs hō sit nō transit actus hui⁹ v̄bi currit i hoc subꝫ hō dicēdo hō currit. Sed forte diceret̄ ꝙ dato ꝙ non trāseat actu nō trāsire denotat̄ vl' pōt. ¶ Cōtra tūc infert̄ subā haꝝ supponere chymera currit. Antixp̄s currit. qm̄ vtrobiq̄ꝫ denotat̄ actus hui⁹ v̄bi currit. transire in subꝫ. ¶ Sed forte ꝯcederet aliqs ꝙ subꝫ hui⁹ hō currit. nō supponit posito ꝙ nullus hō currat. q: solū pro currentibus supponere dꝫ respectu illi⁹ v̄bi. ¶ Cōtra ex hoc primo infert̄ aliq̄s duas eē propōnes oio ꝯuertibiles ꝑ se exn̄tes q̄ruꝫ vni⁹ subꝫ supponit. alterius vero nō. hoc negaret̄ cōiter. Et patꝫ ꝯn̄a in his duabus. hō currit. homo est currens. supposito ꝙ nullus hō currat. qm̄ in prima ƀꝫ rn̄sionem nō supponit ly homo. in secunda sic cum solum capiat suppositionem ab illo verbo est. ¶ Iteꝫ infertur aliquam esse vniuersalem affirmatiuam falsam cuius tamen predicatum vere affirmatur de quolibet pro quo distribuitur subm̄. conclusio negatur cōiter. Et arguitur illa sic. ponatur ꝙ aliquis homo currat. ⁊ alter quiescat. tunc sequitur hanc esse falsaꝫ oīs homo currit. ⁊ tamen illud predicatum currens vere affirmatur d̄ quolibet pro quo di

stribuitur ly homo. q: de quolibet currente
hoie verificatur ⁊ solum ꝓ hoie currente di
stribuitur. ergo ⁊c. ꝓʒ ꝯña cum maiori. ⁊ mi
nor arguitur solum pro hoie currente suppo
nit. igitur solum pro homine currente distri
buitur. ꝯña conceditur tamē ſm illam opinio
nem q̄ cōiter. ⁊ añs ponit illa responsio.
¶ Item ex diffinitione infertur terminuʒ ex
tra ꝓpōnem supponere consequens est falsū
⁊ arguitur ꝯña. Capiatur hec oratio. Intelli
gens hoiem. videtur ꝙ ly hoiem supponit
cum sit terminus in oratione cōnexus in cu
ius multa supposita transit vis illius partici
pii intelligens. ¶ Item illa diffinitio petit pri
cipium. cū diffiniat idem ꝑ idem. cū dicit vis
termini a quo habet vt supponat. ¶ Item ex
illa diffinitione cōcluditur aliquem terminuʒ
complexū nō supponere cuius tñ vtraqʒ ꝑs
supponit. ꝯñs videt̄ falsum. ⁊ ꝯña aꝛ̄. ponit̄
ꝙ nihil videat sor. sed tñ aliquod videat. ⁊ sor.
sit tunc huius ꝓpōnis hō est videns sor. to
tum predicatū nō supponit. q: nihil est vidēs
sor. ⁊ tñ ly videns supponit. q: aliqs est vidēs
⁊ similiter ly sor. q: sor. est. ¶ Item aꝛ̄. In
hac ꝓpositione. asinus hois erit ponendo ꝙ
ly hō ⁊ asinus sint. sed nullus sit hois asinus
¶ Item sequitur aliqd cōplexuʒ supponere
cuius tñ neutra pars supponit. ꝯclo est falsa
q: vꝛ̄ suppōneʒ complexi resultare ex suppo
sitionibus ꝑtium sicut ⁊ significationem ⁊ aꝛ̄
cōclusio sic. Sit. a. medietas hore pñtis. b. āt
futura. Tunc vꝛ̄ ꝙ subiectum huius collecti
ne sumptum. s. a. ⁊. b. que sunt hora suppo
nat. q: vꝛ̄ affirmatiua vera. ⁊ tñ neutra pars
supponit. q: nec. a. est. nec. b. est. Item aꝛ̄ in
hac tu ens nō chymera. posito ꝙ solum ens
infinitum sit ly nō ens. ⁊ ly chymera ab eodē
neget̄ ⁊ ab eodem distribui denotet̄. ⁊ hoc
maxime ꝓcedit cōtra ponentes terminū infi
nitū solum distribuere terminū cōem sequē
tem. ꝓʒ. n. ꝙ ly nō ens non supponit. neqʒ ly
chymera. Sed ꝙ totum ꝯplexum supponit
aꝛ̄ hec. n. ē va. tu es ñ ens chymera. ⁊ ꝑ ꝯñs
illud p̄dicamētū respectu huius verbi ē affir
mati supponit. añs aꝛ̄. qm̄ si hec nō esset ve
ra. hoc maxime esset q: ly chymera staret af
firmatiue ⁊ negatiue supponere denotat̄ ⁊ di
stribui. ⁊ ꝑ ꝯñs sequeret̄ ex illa chymerā eē.
¶ Sed contra. Ex hac rñsione ꝯcluditur ali

quem terminum a signo negatiuo distribui.
⁊ tñ ab eo nō negari ꝯclo implicat. cū distri
butio in termino negatiuo sit actus negatione
posterior ⁊ ab illa dependeat. vt hʒ videri ꝑʒ
grāmaticos speculatiuos. ⁊ ꝑ ꝯñs signū ne
gatiuū distribuere nō pōt alium terminū nisi
eūdeʒ neget. ꝯclo ꝓbatur. In hac. n. ꝓpōne
tu es nō ens asinus. ly asinus distribuit̄ a ly
nō ens q nō distribuit nisi rōne negationis vl̄
modi significandi negatiui quē hʒ qlibet ter
minus infinitus. ⁊ tñ ab eodem nō negat̄. ne
qʒ supponit ſm illā rñsioneʒ. Itē ponatur ly
chymera. vt ponebat̄ regi a ly ens vl̄ nō ens
⁊ ab eo suppōnem cape si supponit. ⁊ tñ po
terit haberi illa fuga ꝙ stet vel denotet̄ sup
ponere affirmatiue respectu verbi affirmati
ui sicut dicit illa rñsio. Ideo seqtur ꝯclo prin
cipalis. Eadem conclusio vꝛ̄ sequi in his ter
minis. ¶ In hac qōne primo notādum ē sup
positionem alr̄ a logico ⁊ alr̄ a grāmatico cō
siderari ⁊ diuersimode diffiniri. ¶ Grāma
ticus enim ꝯsiderat suppōnem vt est quedaʒ
dependētia vel terminatio suppositi ad ver
bum i cōꝑatione ad predicatū ſm debitas
ꝓportiones ad inuicem. ſm quā acceptioneʒ
cōcedūt grāmatici tm̄ subm supponere. ⁊ ñ
predicatū. Cōcedunt ēt tamē terminū sincathe
gorematicū q̄ cathegorematicū suppōere. ⁊
silr̄ terminū chathegorematicū. cui nō corn̄
det suppositū ſm vim verbi. In hac. n. Ois
chymera est. supponit ly ois chymera meri
to dependētie vel terminationis quā hʒ re
ctus casus cū verbo ꝑsonali ſm debitas pro
portiones. Et ſm hanc acceptionē signa non
variant suppositionē. neqʒ modū supponēdi
q: nō variat talem terminationē neqʒ modū
terminationis. ¶ A logico vero cōsiderat̄ ꝓ
q̄to denotat̄ p̄dicatū alicuius ꝓpōnis attri
bui subo vel ab eo remoueri ꝓ illo vl̄ illo sup
posito ſm exigentiā verbi vel ꝑticipii. ¶ Se
cūdo notādū ꝙ logicus necessitatē habuit cō
siderandi suppōnem ex hoc. Cū. n. tota inten
tio logici sit ad sillogismum ⁊ maxime ad for
mam sillogismi necesse fuit eū cōsiderare il
lud sine quo haberi nō pōt debitū fundamē
tū forme sillogismi. Illud aūt est suppositio.
Illā fundamentū primi modi prime figure
a quo oēs alii eiusdē figure. ⁊ aliaꝝ fundamē
tum ⁊ originem capiunt. vt hʒ videri primo

p̄lo ꝑ. est qn̄cūq3 aliqđ predicatū. vt. a. vere
predicatᷣ de. b. ⁊. b. de. c. ꝙ. a. ve predicatᷣ de
. c. In tali aūt fundamēto nō denotatᷣ. a. attri
bui vel predicari de. b. ⁊. b. de. c. ꝓ eoꝝ quoli
bet significato. sed solū fm exigētiam v̄bi. alr̄
. n. nō posset assignari cā. q̄r illa nō eēt debita
forma sillogistica. oīs hō est aīal. Adā fuit hō
ergo adā est aīal. nisi q2 nō debite tenet. neq3
descenditᷣ ꝑ fundamētum p̄me figure. eo ꝙ
nō denotatᷣ aīal attribui illi subo ꝓ quolib3 si
gnificato absolute. sed ꝓ quolib3 p̄nti. Jō ne
cesse fuit logicū ꝯsiderare suppōnem. ¶ Et
ex hoc correlarie infertᷣ verisilius loquēdo ter
minū nō supponere nisi in orone pfecta. s. pro
positione. ¶ Tertio est notādū ꝙ lic3 multis
modis distinguatᷣ significatū vel suppositum
mãle ꝯtra formale. In ꝓposito tn̄ vocari p̄t
significatū formale significatū adequate signi
ficatum correspondens sicut ly albū significat sbaz
⁊ albedinē. ⁊ albedo cōiter vocatᷣ significatū
formale respectu subē. q2 forma denominās.
sed in ꝓposito vocatᷣ suba significatum for/
male. fm ꝙ alba. q2 vt sic adeq̄te significatōi
correspondent. Suba v̄o ⁊ albedo ꝑ se vocātᷣ mã
lia sicut ps respectu totius mã dr. ⁊ totū for/
ma. Silr̄ iter huius cōplexi sor. ⁊ adā vocare
tur suppositū formale aggregatum ex sor. ⁊
adā. sed vtraq3 ps ꝑ se mãle. Silr̄ huius ter
mini hō sor. nō est significatū formale put ē
sor. vel aīal sed put est hō. ¶ His notatis sit
prima ꝯclō. Nō oīs acceptio termini in pro/
positione ꝓ aliquo vel ꝓ aliqbus est supposi
tio. Ista p3 ꝑ argumēta prius facta. Accipitᷣ
enī3 ly chymera totaliter ꝓ aliquo vel ꝓ aliq
bus in illa chymera est. sicut in illa chymera
intelligitur. ⁊ tn̄ nō supponit. ¶ Scđa ꝯclō
Nō oīs statio termini in orone cōnexi ꝓ sup
posito vel suppositis ꝓ quo vl' qbus transit
in ip̄m vis v̄bi vl' participii a quo h3 vt sup/
ponat est suppositio. illa ꝯclō p3 ꝑ rōnes an̄/
dictas cum non supponit subiectum huius
adam ⁊ sor. sūt. ⁊ tn̄ vis verbi trāsit in aliqđ
suppositum. s. in sor. ¶ Tertia ꝯclō. Suppō
diffinitiue est trāsitus verbi vel pticipii in ter
minum cathegorematicū in ꝓpōne positum
ꝓ supposito formali ad qđ extendi denotatᷣ
actus eiusdem v̄bi vel pticipii. illa ꝯclō p3 ꝑ
an̄dicta. Et ideo supponit subm huius. chy/
mera intelligitur. nō respectu tpis p̄ntis. neq3
actus illius v̄bi. q2 stat ꝙ chymera actu nō i
telligatur. sed ꝙ ly intelligitur trāsit in ipsu3
ꝓ supposito ad qđ extendi denotatᷣ actus. s.
ad chymerā ymaginabilē. vel intelligibilem
Silr̄ posito ꝙ gl3 hō quiescat supponit subm
huius. hō currit cū illud verbum currit trā
seat in ipsum ꝓ supposito formali ad qđ extē
di denotatᷣ. s. ad hoiem. q̄r p3. q̄r ponatᷣ oēs
ille pticule preter illā ꝓ supposito formali. dr
enim formali ꝑꝑ argumentū factū. l3 enim i
hac sor. ⁊ adā sunt. ⁊ in hac. albū erit. verbū
trāseat in subm ꝓ supposito mãli. nō tn̄ ꝓ for
mali. i. adeq̄te significationi correspondenti.
¶ Quarta ꝯclō. l3 aliqs terminus cathegore
maticus in ꝓpōne positus nō supponat. qui
libet tn̄ supponere denotatᷣ. Prima ps pat3
scđa ēt clara est ex p̄cedentibus cu3 sempꝑ v̄/
tus verbi denotatᷣ ip̄m trāsire in quēlibet ter
minum cathegorematicū ꝓ aliquo supposito
⁊c. siue iste terminus sit totale extremū vl' ps
¶ Sed cōtra predictā diffōnem arguitᷣ illa
diffōne data ꝯcluditᷣ subm eius nō suppone
re. lignum currit. dato ꝙ lignū sit ꝯn̄s falsu3
imo ꝓ quolibet ligno p̄nti supponit. ⁊ patet
ꝯn̄a. qm̄ actus huius verbi currit. nō deno/
tatᷣ extendi ad aliqđ eius suppositum. cum li
gnū nō aptū sit currere. ¶ Itē sequeretᷣ sbm
huius hō currit. nō supponere ꝓ hoie trūca
to pedes vel quoquōmō indispositio ad currē
dum q exēpli grā sit sor. ꝯn̄s falsu3 cū suppo
nit ꝓ quolibet hoie p̄nti. ⁊ ꝯn̄a arguitᷣ. qm̄ n̄
denotatᷣ actus illius verbi extendi ad sor. cū
nō possit currere. ideo seqtur ꝯclō. ¶ Itē cō
tra eandē adducūtur due ꝯclōnes superius
argute. s. aliqđ cōplexū nō suponere cuius tn̄
vtraq3 pars supponit. ⁊ aliud cōplexū sup/
ponere cuius neutra ps supponit. ⁊ arguitᷣ
vt superius. ¶ Itē ex eadem diffōne cōcludi
tur. ꝙ si fuerit aliqs terminus cathegorema/
ticus nō supponēs i ꝓpōe affirmatiua i qua
nulla ponitᷣ negatio. illa erit falsa. ꝯn̄s arguitᷣ
esse falsum. ⁊ ꝯn̄a ꝓbatᷣ. qm̄ ad ꝓpōnem af
firmatiuam esse verā req̄ritur p̄dicatum at/
tribui subo mediāte virtute verbi p̄ncipalis.
Hoc aūt nō pōt esse nisi virtus verbi in ip̄m
transeat. ideo sequitur ꝯclō. Qđ aūt ꝯclō sit
falsa pat3 in ista tu es hō vel chymera. cum
illa sit vera ⁊ tn̄ ly chymera. est terminus ca
thegorematicus nō supponēs. ¶ Itē illa diff

finitio nō haberet ꝯcedere. ꝙ ſi terminus in
vno contradictorioꝝ ſupponit. in altero ſup-
ponit quā in ꝯtradictoriis idē eſt verbū. ⁊ idē
terminus cathegorematicus. alr̄ nō eēnt cō-
tradictoria. ergo ſicut in vno cōtradictorioꝝ
trāſit verbū in illū terminū ꝓ ſuppoſito ⁊c.
ita ⁊ in reliquo. ꝯñā nota intelligēti maīz ⁊ añ
cedens ſimiliter. Qđ ꝯñs ſit falſū aꝛ. Capiāt
ille due. nulla chymera eſt. ⁊ tu intelligis ꝙ
chymera eſt. In iſta negatiua ly chymera ñ
ſupponit vt pꝫ. ⁊ tñ in ſua ꝯtradictoria ſuppo
nitur que eſt ꝑs huius totalis. tu intelligis ꝙ
chymera eſt. cuꝫ ly chymera. in iſta ꝑpōne
affirmatiua vera capiat ſuppōnē ab illo ver
bo eſt nō ſimpliciter. ſed ꝑut cōiungitur cuꝫ
hoc verbo intelligis. Item inferꝛ ſuba harū
oīs hō eſt vnus homo. Quilibet hō eſt vnꝰ
homo. equaliter ſupponeꝛ. ꝯclō arguiꝛ. quā
vtrobiqꝫ eſt idem verbū. ſ. ly eſt. ⁊ idē ſubie
ctū. ſ. ly homo. cum ergo formaliter ſuppō a
verbo vel ꝑticipio dependeat. ſequiꝛ ly hō
vtrobiqꝫ preciſe ꝓ eiſdem ſupponere. qđ ar
guiꝛ ſic. Si pro aliis ſupponeret ly homo in
illa. oīs homo erit. qꝫ in hac. quilibet hō cur-
rit. hoc maxime eſſet ꝓpter ſigna diuerſorū
generum. que tales ſuppōnes darent vel au
ferrent. Sed contra hoc arguitur. Suppoſi
tio eēntialiter depēdet a verbo vel ꝑticipio.
ſic ꝙ reſeruato eodem verbo vel participio
manet eadem ſuppō ſpē ⁊ manente eodem
termino cathegorematico accipiēte ſuppōnē
remanet eadem ſuppō numero. ergo ſigna
nō hñt variare. nec auferre eandem ſuppō-
nem. ⁊ ꝑ ꝯñs ly homo ꝓ eiſdem ſupponit in
illis duabus. ſed arguiꝛ ꝯclō eſſe falſa. Quia
tunc ſequeretur illas cōuerti. qđ tñ eſt falſuꝫ
cum vna ſit vera. ⁊ reliqua falſa. Et pꝫ ꝯñā
qꝛ cetera ſunt paria. ¶ Ad hoc rñdetur. Ad
primū negetur cōcluſio. ⁊ dicitur ꝙ actus il
lius verbi erit denotaꝛ extendi ad aliqđ lignū
dato ꝙ nullum lignum ſit aptum currere. qꝛ
talis denotatio eſt ex parte verbi. ¶ Et ꝑ idē
rñdetur ad ſcđm. Quoniā nec valet illa ꝯñā
Nō eſt poſſe ſor. currere. ergo actꝰ illius ver
bi currit ñ denotaꝛ extendi ad ſor. Et ideo ly
hō pro ſor. ſupponit ſicut ꝓ quolibet alio pre
ſenti. ¶ Ad aliud dꝛ ꝯcedendo ꝯclōnes. ſcđa
tñ nō conceditur ꝑꝑ ſcđaꝫ cōfirmationē. ſed
alias videbitur illa maā de termino infinito.
Ad argumentum in oppoſitum ſignificatio
totius reſultat ex ſignificationibus partiuꝫ er
go ⁊ ſuppoſitio negetur ꝯñā ⁊ ſimilitudo. ⁊
patet per inſtantiam adductam. ¶ Ad aliud
dicitur negando ꝯclōnem vt ꝓbat inſtantia
⁊ argumentum in oppoſitum nō concludit
vt patet per inſtantiam. ¶ Ad aliud dꝛ ſimi-
liter negando ꝯclōnem. vt probat inſtantia.
⁊ argumentū in oppoſitum. Et ad argumē
tum diciꝛ ꝙ cōcludit de cōtradictoriis per ſe
exiſtentibus quoꝝ termini cathegorematici
ab eodē verbo quo ad ſuppōnem dependēt
ſed in illa. Tu intelligis ꝙ chymera ē. ly chy
mera quo ad ſuppōnem nō tm̄ dependet ab
illo verbo eſt. ſed principaliter ab illo verbo
intelligis. cū totum illud cōplexum ꝙ chyme
ra eſt. ab eodem depēdeat ⁊ regatur. illiꝰ ve
ro per ſe exiſtentis nulla chymera eſt ly chy
mera ſolum ab illo verbo eſt dependet. Iđ
non concludit argumentum. ¶ Ad vltimuꝫ
negeꝛ ꝯñā. ¶ Pro quo notāda ī ſuppoſitio
ne duo ſunt. vnum formale. ⁊ alteruꝫ mate-
riale. Formale enim eſt verbum. vel virtus
eius que extenditur ad ſuppoſita huius vel
illius differentie temporis ⁊c. Materiale ve
ro eſt terminus cathegorematicus. ſecunduꝫ
ergo ꝙ variatur virtus verbi eſt alia ſuppo
ſitio ſpecie. Sicut dicendo. homo eſt. ⁊ ho-
mo fuit. ſunt diuerſe ſuppōnes ſpecie ſm ve
ro ꝙ variaꝛ materiale ſit alia ſuppoſitio nu-
mero. Ille enim ſunt diuerſe numero ⁊ non
ſpecie. Aſinus eſt. ⁊ homo eſt. Alia vero que
ſunt in ſuppoſitione ſunt accidentalia que nec
variant eam ſpecie neqꝫ numero. ſicut termi
num ſupponere pro illo vel illo ſuppoſito.
¶ Ad argumentum ergo concedetur eādeꝫ
eſſe ſuppoſitioneꝫ in his duabus. Omnis ho
mo currit. ⁊ quilibet homo currit. cum vtro
biqꝫ ſit idem verbum ⁊ idem ſubiectum. qꝛ
non variatur ille terminus homo. Et cum
concluditur ergo pro eiſdem ſupponunt. ne-
getur conſequentia. licet enim ſigna non auf-
ferre vel variare poſſint eſſentialiter ſuppo-
ſitionem numero vel ſpecie. tamen accidenta
liter variare poſſunt. ſor. enim exiſtente. hu
ius propoſitionis homo currit ſubiectuꝫ ſup
ponit pro ſor. ⁊ ipſo corrupto. nō ꝓ ipſo ſup

ponit.⁊ tñ remanet eadẽ suppositio tã nume
ro q̃ꝫ specie.silr ly quilibet.facere põt supposi
tionẽ solũ pro masculis.nõ tñ ꝑꝑ hoc variat
essentialiter suppositio.sed solũ accñaliter.Ac
cidentale enim est tali supponi ꝙ pro mascu
lis vel femellis supponat.

Ueritur scđo.Utruꝫ
dabilis sit sup
q positio materialis.Et arguitur
affirmatiue.q: si nõ esset dabilis
sequeret ꝙ esset processus in in
finitũ in denoiationibus terminoꝝ.ꝯñs falsũ
⁊ arguitur ꝯña.Nã si ly hõ nõ posset suppo
nere ꝓ se ⁊ significare se ⁊ sibi siles.sicut in
hac hõ est nomen.tunc opporteret impone
re illi vnũ nomen qđ illud significaret.⁊ pro
illo supponere posset.⁊ iteꝝ illi aliud nomen
eadẽ rõne.⁊ sic in infinitũ ꝓcederet.¶ Iteꝫ
infertur primũ ipositorẽ nõ potuisse impone
re aliqđ nomen ad aliqd significandum ꝯñs
absurdum.⁊ pꝫ ꝯña.qm̃ nõ potuisset ipone
re nisi ꝑ talẽ modũ loquendi vel similẽ signi
ficet illa vox hõ hoiem in quo mõ loquendi
vti oꝫ suppositione materiali.¶ In opposi
tũ arguit data suppositione materiali ꝯcludi
tur.a.⁊.b.esse duos terminos oio ꝯuertibi
les ⁊ sinonimos quoꝝ vnus supponere põt
materialiter.alter vero nõ.cõclusio nõ vr̃ ve
ra.cũ nõ appareat aliqua cã diuersitatis.sed
conclusio arguitur.Capiant isti duo termini
vox ⁊ vox.quoꝝ.a.sit in voce.b.sit i scripto
tunc.b.supponere põt materialiter.vt cõiter
ꝯceditur.ꝙ aũt.a.nõ possit arguit.nã si pos
sit sit ergo in hac.vox est nomen cõtra sup
ponendo pro se supponit ꝓ eo qđ fuit impo
situs ad significandũ.ergo ꝑsonaliter suppo
nit.ergo nõ materialiter.pꝫ ꝯña ꝑ cõe dictuꝫ
⁊ añs pꝫ.qm̃ fuit impositus ad significandũ
quãlibet vocẽ.⁊ ꝑ ꝯñs se.cũ sit terminus vo
calis.¶ Itẽ infertur quẽlibet terminũ mate
rialiter supponentem esse equiuocuꝫ.ꝯñs nõ
conceditur.ꝯña probatur.qm̃ quilibet termi
nus siue cathegorematicus siue sincathegore
maticus habuit ab impositore modum signi
ficandi per quem stare posset significatiue in
propositione.Et cũ hoc hꝫ aliũ modum si
gnificandi se.⁊ quãlibet sibi similem.ſm opi
nionem.ergo diuersa significat diuersis rõni
bus.ergo est equiuocus.⁊ pꝫ ꝯña ꝑ diffini
tionem termini equiuoci.¶ Item illa opinio
haberet concedere terminũ materialiter sup
ponentem subordinari termino mentali per
sonaliter supponenti.⁊ similiter propositio
nes in quibus ponuntur.ꝯñs videtur impli
care.nulla enim propositio vocalis vel scri
pta subordinari dicitur alicui mẽtali nisi mo
di eius significandi ex quibus aggregatur.⁊
similiter totales eius modi sint omnino consi
miles modis intelligendi mentalis ⁊ ab eis
immediate accepti.sed conclusio arguitur.hu
ius enim vocalis homo est nomen subiectũ
materialiter supponit.⁊ istius mentalis ho
mo est nomen cui illa subordinatur subiectũ
personaliter supponit.q: si supponeret mate
rialiter.tunc posset abstrahi a significatione
principali.qđ est impossibile de termino mẽ
tali.⁊ pꝫ ꝯña.Quia tunc dicimus terminum
supponere materialiter qñ mutatur vel ab
strahitur a significatione qua significatiue te
netur ⁊ significat se ⁊ sibi similes.¶ Iteꝫ in
fertur quẽlibet terminum materialiter sup
ponentem esse secunde intentionis vel impo
sitionis.nam quilibet terminus materialiter
supponens significat se ⁊ sibi similes ea ratio
ne qua vlterius signa sunt.ideo est secunde
intentionis vel impositionis.pꝫ ꝯña.per dif
finitionem termini.secunde intẽtionis vel im
positionis.Itẽ ex eadẽ opinione concluditur
aliqđ esse subiectũ propositionis qđ nõ ẽ ali
cuius partis orõnis.ꝯñs impossibile.qm̃ ali
ter nõ esset ꝓpositio ⁊ conclusio arguit.Sic
ꝙ in hac ꝓpositione hõ est nomen subiectuꝫ
materialiter supponit.sed arguitur ꝙ nõ sit
nomẽ.de quo maxime vĩ.Quia nõ est termi
nus cõis.neqꝫ discretus.q: nõ est species.de
quo maxie vĩ nõ eniꝫ est spẽs ad sor.⁊ pla
tonẽ ⁊c̃.sicut ly hõ ꝑsonaliter sumptus.neqꝫ
ad alia indiuidua.vt pꝫ.¶ Forte aliqs rñde
ret ꝙ est spẽs ad illos terminos hõ vocales
mentales ⁊ scriptos.¶ Contra tunc sequit
conclusio ista ꝙ idem terminus est per se in
diuersis predicamentis.⁊ per se in diuersis
generibus eiusdem predicamenti.conclusio
negatur apud intelligentem materiam.sed il
la arguitur.ly homo significat aliqua indiui
dua que sunt sube.⁊ aliqua que sunt qualita
tes.ergo per se reponit in predicamẽto sube
⁊ q̃litatis.pꝫ ꝯña.cũ eq̃ prio ⁊ ꝑ eũdẽ modũ

oĩa illa significet.sed arguit̃ añs significat.n.
terminos scriptos q cõiter ponunt̃ eẽ sube.
⁊ vocales ⁊ mentales q ponunt̃ esse q̃litates.
¶ Et etiã arguit̃ ꝙ sit ꝑ se in diuersis generi
bus q̃litatis.s.in habitu vel dispõne.vel passi
one vel passibili q̃litate significat.n.tanq̃ȝ sua
ꝑ se idiuidua termĩos mẽtales q sunt in gene
re habitus vel dispõnis.⁊ vocales q sunt in
passione vel passibili q̃litate. ¶ Itẽ ex eadem
rñsione seq̃t̃ illa ↄclõ.vnũ ⁊ eũdẽ terminuȝ
eẽ spẽȝ ⁊ indiuiduũ ad semetipȝ cõclusio vꝫ
falsa ⁊ absurda.⁊ arguit̃ sic.Nã ille termin⁹
hõ eadẽ rõne significat se ⁊ sibi siles.ergo q̃
rõne est spẽs ad sibi siles ita ad se.⁊ ita seq̃t̃
cõclusio. ¶ Forte his aliqs diceret.⁊ maxie
ꝑme ↄclusioni hũc terminũ hõ vocalẽ soluȝ
vocales significare.mẽtalẽ mẽtales.scriptum
scriptos. ¶ Cõtra rñsionẽ deducit̃ ista ↄclõ
Aliquã ꝑpõnẽ vocalẽ subordinari non posse
alicui mẽtali.ↄclõ est ipossibilis.⁊ arguit̃ sic.
Ista vocalis hõ ẽ nomẽ.si alicui subordinari
põt.maxie isti hõ ẽ nomẽ.Cõtra in mẽte si/
gnificat solũ termĩos mẽtales.Et i voce solũ
vocales.ergo nõ subordinat̃.ergo nec ꝑposi
tiones.pȝ ↄñã.⁊ añs ponit illa rñsio. ¶ Iteȝ
arguit̃ añs ꝑncipale sic.Illud subȝ hõ nõ hȝ
modũ significãdi datũ sibi ab ipositore ꝑ quẽ
sit nomẽ.ergo nõ est nomẽ.pȝ ↄñã ꝑ grãma
ticã speculatiuã.⁊ añs pȝ.qm̃ ab impositore
hũit vt significaret hoieȝ.sed nunc nõ signifi
cat hoieȝ.qm̃ si sic.tũc eẽt terminus equocus
eo ꝙ significaret se.⁊ sibi siles.⁊ hoieȝ diuer
sis rõnibus. ¶ Scdõ seq̃ret̃ illud incõueni/
ens.s.Quẽlibet terminũ mãlr supponẽtẽ eẽ
equocũ. ¶ Itẽ ↄfirmat̃ illud añ.ly hõ ñ plus
significat q̃ȝ significabat añ ipositionẽ.sed añ
ipositionẽ nõ erat nomẽ.ergo nũc nõ est no/
mẽ ↄñã vꝫ bona.⁊ añs pȝ.qꝛ añ ipositioneȝ
significabat se sicut ⁊ nũc.cũ q̃lȝ res inquãtũ
ẽs hẽat ex nã sua repñtãdi se itellectui. ¶ For
te aliqs diceret ꝙ minus significabat añq̃ȝ
nunc.qm̃ añ nõ significabat nisi se.nũc vero
se ⁊ sibi siles.Sȝ hec rñsio nõ euacuat diffi/
cultatẽ argumẽti.qm̃ põt fieri argumẽtũ de
hac.hoc hõ ẽ nomẽ.vbi vꝫ ly hõ semet solũ
significat̃ ꝟtute termini demõstratiui. ¶ Itẽ
data suppõne mãli seq̃t̃ hãc eẽ falsaȝq̃ tñ ↄce
ditur hõ ẽ nomẽ significãs cõiter hoieȝ.qm̃
si illa eẽt vera sic significãdo.aut ergo.hõ si/
gnificat hoieȝ vt est aptus supponere mate/
rialiter.vel ꝑsonalr.nõ mãlr.qm̃ vt aptus
supponere mãlr tm̃ terminos significat.⁊ ñ
hoieȝ.ꝙ nõ ꝑsonaliter arguit̃.qꝛ seq̃t̃ hõ est
nomẽ hoieȝ significãs inquãtum ꝑsonaliter
supponit.ergo subȝ hui⁹ ꝑsonaliter supponit
hõ est nomẽ significãs hoieȝ.ↄñs falsum.er
go ⁊ añs.Itẽ si ly hõ est nomẽ significãs ho
minẽ inquantum ꝑsonaliter accipit̃.ergo ille
hõ est nomẽ significans hoiem.vel ille.⁊ sic
de singulis.ↄñs est falsuȝ.ergo ⁊ añs. ¶ In
hac questiõe.Primo notandũ ẽ quẽlibet ter
minũ vocalẽ vel scriptũ habuisse significati/
onẽ ab impositore ꝑ quã in ꝑpositione stare
posset significatiue.⁊ vltra hoc.ex cõi modo
loquendi.vt habilius exprimat̃ ↄceptus mẽ
tis.⁊ ne sit processus in infinitũ acquirit sibi
aliũ modũ significandi ꝑ quem significat se ⁊
sibi similes inquantum signa sunt.⁊ pro tunc
ille terminus homo non significat hominem
quia aliter esset equiuocus ꝺm rei veritateȝ.
Et ideo quilibet terminus vocalis vel scri/
ptus primo habet modum significandi per
quem stare potest significatiue inquantum
impositus fuit ad significandum.habet etiaȝ
ex natura sui significationem.qua se signifi/
cat.⁊ hoc inquantum est res.cuȝ omnis res
sit naturaliter representatiua intellectui inquã
tum ens habet tertio quendam modum si/
gnificandi accidentalem.sicut per hunc con/
ceptum sor.possum deuenire in noticiam pla
tonis propter amicitiam vel aliud accidenta/
le.⁊ istam significationem acquirit de per ac
cidens.quartam significationem acquirit.vt
dictum est ex communi modo loquendi per
quam significat se ⁊ sibi similes inquantum
signa sunt.Secundo est notandum ꝙ per si/
gnificationem qua terminus se significat vt ẽ
res.non est aliquis terminus aptus suppo/
nere.patet quia si sic.tunc quelibet res mun/
di supponere posset.cum quelibet res habe/
at ex natura sui representare se intellectui in/
quantum est ens.Nec per significationẽ qua
aliquid per accidens significat.quia tunc ly
sor.pro platone supponere posset.⁊ ly ho/
mo pro asino retenta primaria significatio/
ne.consequens falsum.⁊ patet consequentia
quia de per accidens ly sor.significare potest
platonem.⁊ ly homo asinuȝ.Suppositio er

go non debetur termino nisi merito significa
tionis per quam est constitutiuus orationis vel
propositionis.sed non per illam que signifi/
cat se inquantum ens.nec per significationē
per accidens constitutiuus est orationis vel pro
positionis.ergo ⁊c. ¶ Tertio notandum ꝙ
merito significationis habite ab impositore.
q: terminus significatiue stare pōt in propo/
sitione terminus est aptus personaliter sup/
ponere. Merito vero illius q̄ solum se signi
ficat ⁊ sibi similes.vt signa sunt est aptus ma
terialiter supponere. ⁊ solū merito illius.pri
mā partē omnes concedūnt.secunda etiā vī
manifesta.q: non vī ꝑ quem alium modum
supponere possit materialiter.nō etiā merito
alterius significationis.q: tunc merito eiusdē
significationis aptus esset idē terminus ma
terialiter ⁊ personaliter supponere.qđ vī im
plicare. ¶ Quarto notandū ꝙ terminū men
talem imaginari possumus habere multipli/
cem modū significandi.primo enim modū
significandi quo se significat vt res secūdo si
gnificationem qua aliquid ꝑ accidens signifi
cat.sicut ꝑ conceptum sor.deuenitur in cogni
tionem ecclesie sancti marci.tertio significatio
nē mediāte discursu intellectus qua se represē
tat.sicut dū intellectus apprehendit se appre/
hēdere discurrit ⁊ venit in noticiā cōceptus ꝑ
quē apprehēdit quarto significationē ꝑ quā
rei ad extra est significatiuus vt cōceptus ad
equatus illius rei.a qua significatione absolui
non potest.Aliū modū significādi nō possu/
mus imaginari habere terminū mentalem.
¶ Quinto notandum ꝙ merito prime secun
de vel tertie significationis termino mētali n̄
debetur suppositio.sed solū merito quarte ꝓ
batur quoniā suppositio nō debetur termino
nisi merito significationis per quā ē pars ora
tionis.sed per primā secundā ⁊ tertiā non est
pars orationis.ergo ⁊c.pȝ ꝯñā ⁊ maior ar/
guitur.quoniā debet ei inquantum constitu/
tiuus est ꝓpositionis.sed nō ē cōstitutiuus ꝓ
positionis nisi inquantū est pars orationis.er
go ⁊c.minor etiā ꝓbatur qm̄ prima significa
tio non inest ei nisi inquantum est res sicut in
est naturaliter cuilibet rei.Alie due sunt va de
accidentales nihil agentes ad esse partis orati
onis.ergo ⁊c.Sȝ ꝙ merito quarte debetur
ei suppositio.dūmodo sit cathegorematicus

pȝ enim quilibet terminus cathegorematicus
mentalis supponere possit personaliter.⁊ nō
merito alterius significationis.vt argutum ē
⁊c. ¶ Sexto notandum ꝙ tam s̄m ponētes
vniuersalia q̄ȝ s̄m negantes termini diuersi/
mode in predicamentis reponuntur. ponen/
tes enim vniuersalia sicut ordināt predicamē
tum rerū.ita ⁊ terminorū sibi correspondentium.
⁊ vocant ea predicamēta signorum.Un/
de sicut substantia ponitur generatū.ita ter/
minus significans substantiā ea ratione qua
generalissimū est generatū in predicamento
signorum.⁊ sicut als in cōmuni est genus subal
ternū.ita terminus significās ipsū ea ratione
qua alias est subalternum ly animal.Et sicut
homo est species specialissima.ita terminus
ipsum significans ratione qua homo est spēs
spālissima in predicamento signorū correspō
denti predicamento substantie sicut ly hō.⁊
sic de singulis omnibus spēbus ⁊ indiuiduis
huius ꝑdicamēti ⁊ aliorū predicamentorum.
Terminorū autē quidā s̄m ꝙ signa per se re
ponunt in predicamēto signorū.quidā ꝑ ac/
cidens.Alii vero predicamēta circūeūt.Per
se ponuntur in predicamento termini signifi/
cantes adequate res ea ratione qua per se po
nuntur in predicamento rerum ly homo si/
gnificans hominem ratione qua spēs ē.⁊ sic
de singulis dicat generibus idiuiduis vel spe
ciebus.Per accidēs vero reponunt termi/
ni significantes res ꝑ accidēs positas sicut ly
album per accidens reponit in predicamen/
to substantie ratione rei adequate significate.
scȝ res alba vel substātia alba. Iste tn̄ mod⁹
reponēdi aliquid in predicamēto per accidēs
multiplicē diuisionē hȝ s̄m ꝙ habet alibi de/
clarari.cū alii passiones ⁊ differentias per ac
cidens reponi.alii reduci dn̄t.i verbis discor
dantibus ⁊ nō in re.Sed de his tacendū.cū
hoc nō sit p̄ntis operis.alii vero vocant pre/
dicamenta circūeuntes.Sed tn̄ diuersimo/
de ⁊ valde equiuoce.Nā ly ens vocat ꝑdi
camenta circūuenlens cū adequate significet
ens ad quod tanq̄ȝ ad analogū.⁊ cōissimum
oīa predicamēta reducunt.Alii vero circum
eunt predicamenta quia eadē ratiōe ⁊ equa
liter significant res diuersorum predicamen/
torum.non tamen absolute.sed connotatiue.
q: alr per se in diuersis predicamentis repo

nerentur. sicut isti termini species genus dif/
ferentia. ⁊ sic de similibus. Unde iste termi/
nus species equaliter significat quamlibet spe
ciem cuiuslibet predicamenti. nō ergo magis
in vno reponi deberet q̃ȝ in altero. neqȝ ma/
gis in vno per se q̃ȝ in altero per accidens. vł
econuerso. Ideo merito vocatur circuiens p̄/
dicamēta. Et isti termini habent aliquos īfra
se minus communes sicut ly species habet il
lum terminum homo ⁊ illum terminum asi
nus ⁊c. similiter ille terminus. terminus cir/
cuit predicamenta signorum cum equaliter si
gnificet quemlibet terminum cuiuslibet predi
camenti. ¶ Sed aliquis diceret. non ne sicut
li albū ponitur in aliquo predicamento per
accidens ratione connotationis. ita possunt
poni illi termini differentia species ⁊c. ¶ Di
citur ꝙ nō. ⁊ causa diuersitatis est. quoniam
ly album ⁊ cōsimiles cōcrete significant ali/
quid cōnotatiue illud tamen ꝙ significant. ⁊
illud qđ connotant nō sunt equaliter signifi/
cata. lȝ sint illa diuersoꝝ p̄dicamētoꝝ sicut ly
albū alia ratione subaȝ. alia rōe albedinem si
gnificat. ideo q: significat immediate rem in
aliquo p̄ñto positam. cōnotādo tamē aliqđ
extrinsecum per accidēs reponitur in eodem
s. sube. ⁊ per accidens. vel f̄m alios per se in
p̄ñto qualitatis. nō sic autem est de illo termi
no species ⁊ consimilib⁹. q̄m abstracte ⁊ nō
cōcrete equaliter ⁊ nō diuersis rationibus im
mediate significat signum rei posite in predi/
camento inquātum est signum. sicut illos ter
minos homo asinus. ⁊ sic de singulis. nō in/
quātuȝ sunt tales res. sed inquantum sunt si
gna rerum. Ex quibus infertur quēlibet ter
minum secunde intētionis vel impositionis
similiter vocari circūeunteȝ predicamēta vel
predicamētum. sicut ly nomē equaliter ⁊ ab
stracte immediate significās nomina inquā/
tum signa sunt ⁊ nullius inquātum res de/
terminate. Ex quibus cōcludit̄ ly homo ⁊
ly asinus significātes se ⁊ sibi similes inquā/
tum signa sunt ⁊ alios similes vocari circun
eūtes predicamēta. Hec tamē videtur extra
nea a presenti materia ⁊ maiori declaratione
indigent. sed ne aliqui concludere apparen/
tes concludant. ideo posita fuerunt aliqua ꝓ
aliquali declaratione. ¶ His notatis sit pri/
ma conclusio. ¶ Licet habilis sit suppositio
materialis. non tñ necessaria est ad exprimen
dū cōceptum mentis necessitatis absolute.
¶ Prima ps cōclusionis huius ꝑ duas rōnes
adductas pȝ. pȝ ēt ꝑ rōnes grāmaticoꝝ que
nō tm̄ eius positatem. imo necessitatē ꝓbare
videnť. que nūc nō adducūtur grā breuitatis
scđa pars pȝ. pōt. n. exprimi ꝯceptus mentis
lȝ nō ita habiliter nō ponendo terminuȝ ma
terialiter supponere. nā dicēdo iste terminus
hō est spēs. possumus disponere ꝙ ly homo
nō se teneat ex pte subi sed sit quedam inter/
positio ꝓferendo istā vocem grā notificatōis
sicut si dicerē sic. illa vox quā statim ꝓferam
est nomē. deinde paulo post hoc modo ꝓfer
rem homo. Sed veꝝ est ꝙ habilius exprimi
mus mentis ꝯceptum aliq̄ñ vtendo supposi/
tione mālī. sicut in hac. homo ē nomē. ¶ Se
cunda conclusio. nullus terminus mentalis
supponere potest materialiter. Ista conclu/
sio pȝ ex predictis. cum terminus mentalis
supponere possit merito quarte significatōis
s. que est ꝯceptus adequatus rei. Sed meri
to illius supponit ꝑsonaliter igiť mālīter sup
ponere nō pȝ ꝯña. q: nō est poſſe merito oio
eiusdē significationis eundem terminum sup
ponere posse materialiter ⁊ ꝑsonaliter. Con
firmatur eadem conclusio. tunc enim dicitur
aliquem terminum supponere materialiter
q̄ñ abstrahit a significatione primaria ad se si
gnificādū ⁊ sibi similes. hoc aūt nō ē possibi
le in mēte. vt pȝ. Cōfirmať q̄m si sit possibile
seqť aliquas esse duas ꝓpōnes mētales sino
nimas quoꝝ vnius subm mālīter supponit
alterius personaliter. ꝯñs inconueniens. ⁊
ꝯña arguiť. Nā sit ꝙ in hac mētali. hō ē no
mē. cui subordinať vocalis illi silis subȝ mā/
liter supponit. iponať ergo vnū nomē cōe oi
bus talib⁹ terminis hō significās eos ea rōne
q̃ ly hō. ⁊ sit. a. ⁊ seqť ꝙ ī illa. a. ē nomē subȝ
ꝑsonaliter supponit. cū retineat ibi significa/
tionē habitam ab impositore. tunc capiantur
ille due in mente. homo est nomen. ⁊. a. est
nomen. ⁊ ille due in voce illis subordinate.
Homo est nomen. ⁊. a. est nomē. tunc in mē
te illud subm materialiter supponit. vt conce
ditur. ⁊ illud subiectum. a. personaliter. vt
patet ⁊ ille propositiones sunt sinonime. er/
go conclusio vera. consequentia nota cum
maiori. minor arguitur. subiecta sunt sinoni/

ma. ⁊ cetera sunt paria. ergo ⁊c. pꝫ ↄ̃ña cum
minori. ⁊ maiorē ꝓbo. q: subā vocaliū sunt
sinonima. cū subā vocaliū subordinant᷑ ſbis
mentalium. ergo ⁊c. pꝫ ↄ̃ña ⁊ minor ponit᷑
in casu. ⁊ maior pꝫ. qm̄ significant eadem ⁊
eadem rōne. ¶ Tertia ↄclusio quilibet termi
nus vocalis vel scriptus supponere pōt mā̃
liter. Ista ↄclō arguit᷑ ex p̄dictis. Tūc. n. di/
cimus terminū mā̃liter supponere cū suppo
nit merito significationis q̄ se significat ⁊ sibi
similes inq̄ʒtū signa sūt deꝑdita significatione
primaria. sed q̄libet terminus vocalis vl̄ scri
ptus est hmōi. ergo ⁊c. ↄ̃ña nō. cū maiori ex
predictis. cū nō ꝑ aliā significationē supponit
terminus mā̃lr. ⁊ minor aꝛ. q: si esset aliquis
vocalis vl̄ scriptus q ꝑꝑ hoc supponere non
posset mā̃liter maxime eēt terminus semet
impositus ad significādū. sicut ly vox i voce.
¶ Sed aꝛ ꝙ mā̃lr supponere possit. qm̄ cuꝫ
dꝛ vox est nomē. ly vox supponēs ꝓ se ⁊ si/
bi silib⁹ nō retinet significationē habitā a pri
mo impositore. ⁊ ꝑ ↄ̃ñs nō personaliter sup
ponit. pꝫ ↄ̃ña. ⁊ arguitur añs. a primo. n. im
positore habuit vt significaret vocē ea rōne q̄
vox. ⁊ sic quā̃libꝫ vocē significaret. hāc autē
significationē hic nō retinet. cū solū significet
tales terminos vox. ⁊ nō illas voces hō aīal
⁊ sic de similib⁹. significat ēt al q̄ que nō ipo/
situs fuit ad significādū. s. illos termīos mēta
les vox vel scriptos. ergo nō eādem rōneꝫ si
gnificandi retinet. ⁊ sic mā̃liter supponit. qd̄
fuit arguēdū. ¶ Sed cōtra ↄclōnem arguit᷑
ly vox inq̄ʒtum ꝓ se supponit nō mā̃liter sup
ponit. igit᷑ nec a simili inq̄ʒtum ꝓ sibi similib⁹
supponit. ↄ̃ña nota. ⁊ arguit᷑ añs. qm̄ inq̄ʒtū
ꝓ se supponit ꝓ eo ꝙ fuit impositus ad signi
ficandū supponit. ergo ⁊c. pꝫ ↄ̃ña ꝑ cōe di/
ctum añs pꝫ. cū fuerit impositus ad significā
dū quā̃libet vocē. ¶ Itē ↄtra candē arguit᷑
imponat᷑ aliq̄s terminus de nouo ad signifi/
cādum se ⁊ similes vel solū se. sicut ly hō se/
ipsum demonstrās. ⁊ sequit᷑ ꝙ talis nō pōt
supponere mā̃liter. cū ꝓ se supponēdo ⁊ sibi
similibus solū supponit ꝓ eo qd̄ fuit imposi/
tus ad significādum ⁊ habitaꝫ ex impōne re
tineat significationē. ¶ Ad primū ↄ̃ña negat᷑
qm̄ lꝫ ꝓ se supponēdo supponat ꝓ eo ꝙ iposi
tus fuit ad significādum. non tamen merito
eiusdeꝫ significationis qua impositus fuit ad
se significandum. per illā eniꝫ significationem
significabat se rōne cōi inquantū vox. nō aūt
ratione cōi significat se inquantum tale signū
vox. Ad scd̄m cuꝫ dicitur imponitur ⁊c̄. que
ratur an velit illum terminum significare in/
quantum res est. sicut ly homo semet demō
strans adequate. ⁊ tūc dicitur ꝙ non merito
significationis illius supponit materialiter. sꝫ
merito huius qua se significat vt signū. sicut
dicendo ly homo est nomen. Vide bene q:
cōiter additur ꝙ ly hō se ip̄m demonstret ⁊
se ip̄m significaret. ⁊ tunc stat difficultas ar/
gumenti. nam in ista ly hō est. nomen. sup/
ponit ly homo pro eodem precise ⁊ eodem
modo. quo fuit impositus. vt pꝫ. Neq̄ʒ di/
ctū de terminis obstat cū cōiter admittitur.
probatur tamen cum ratione. ꝙ addi debe/
at. Si v̄o velit ip̄m se significare vt signum.
hoc esse non pōt. nisi eadem vox prius impo
nitur aliud significare. q: aliter eēt circulatio
⁊ ideo non probatur ip̄m non posse suppone
re materialiter. ¶ Quarta conclusio. lꝫ quili
bet terminus vocalis vel scriptus potēs sup
ponere personaliter possit supponere mate/
rialiter. aliquis tamen materialiter suppone/
re potest. ⁊ non personaliter retenta eius pri/
maria significatione. prima pars pꝫ ex prece
denti conclusione. ⁊ secūda probatur. qm̄ ly
omnis ⁊ cetera sincathegoremata materiali/
ter supponere possunt vt dicendo omnis est
signum. non autem personaliter. vt patet in/
tuenti. ¶ Quinta conclusio. diuisio suppositi/
onis in materialem ⁊ personalē nō est in spe
cies suppōnis essentiales. sed accn̄tales. Ista
conclusio sic probatur. Ab eo qd̄ in aliquo ē
formale sumuntur spēs ⁊ differentie. sed for/
male in suppositione est vis verbi transiens
in suppositū termini ergo eius species ab il/
lis sumuntur. Diuidit᷑ ergo essentialiter sup
positio in suppositiones p̄ntis. ⁊ preteriti. ⁊
futuri. ⁊ sic de alijs ⁊ sic pꝫ conclusio. ¶ Ad
argumenta in oppositum respōdetur. ¶ Ad
primum dicitur concedendo conclusioneꝫ eē
possibilem. non tn̄ ibidem probatur. dicitur
enim ꝙ huius subm vox est nomen materi/
aliter supponit. ⁊ ad argumentum in oppo/
situm patet solutio ex dictis. Sed si capiatur
terminus mentalis secum sinonimus conce/
ditur conclusio. Sed contra saltim arguitur

a.⁊.b.esse vocales sinonimas ⁊.a mālr sup ponere.⁊.b.ꝑsonaliter.sicut augebat prius in istis duabus.Hō est nomē.⁊.a.est nomē iponēdo.a.significare oēs terminos tales hō rōne cōi q̄ talia signa sunt.Si id sit verꝫ.tunc arguit cōtra.q: secūda ꝯclusio apparēter nō haberet euidētiā.pōt.n.aliqs ꝯcedere ī mēte sicut tu ꝯcedis in voce.iō lꝫ exñter ⁊ non apparēter argumētū ꝯcluderet.adhuc illud male.q: nulla silitudo mētalis pōt se intellectui repñtare vt ꝓbari vī ex libro de aīa.Jō nullus terminus mētalis poterit ꝑ se supponere.Et vide ꝙ ꝑ idē.ita videret.dicendū de termino demōstratiuo vocali de quo dubitas in margine ista.Et vide ꝙ ꝯformiter ita erit de ꝑte demonstrāte totū.vt in insolubilibus.Hoc est falsuꝫ.⁊ sic de silib⁹ rñdet cōcedēdo.hoc tñ dictis nō repugnat.qm̄ ly.a. dato ꝙ nō mālr supponit tñ pōt.sicut hic ly a.est nomē.¶ Ad scd̄ꝫ negatur ꝯclusio.⁊ dī verisilius loquēdo ꝙ cū ly hō supponit materialit.nō amplius retinet significationē primariā.⁊ nō est idē terminus q prius erit.lꝫ sit eadē vox.vel scriptū idē.¶ Sꝫ ꝯtra tunc seqret nō eē possibile predicatū secūde intēsionis distrahere aliquē ter minū ad supponēdū mālē.q: sit ꝙ ly nomē distrahat ly hō.ꝯtra distrahit illū.ergo trahit ipꝫ ab vna significatione in aliā.ergo idē termin⁹ hꝫ plures suppositiones.quod ipossibile ē ⁊ negādū.Rñdet ꝙ argumētū de virtute sermonis ꝓbat veritatē.sed admittit.ille modus loquēdi nisi argumēta illā difficultatē nō requirāt.⁊ ita semꝑ cū alijs hꝫ cōueniētiā cū modo loquēdi dūmodo argumēta ꝓposita illā difficultatē nō petāt.Sed cōis modus loquēdi vnum terminū distrahere aliū.hoc ē distrahere vocē vel scriptū ab vna significatione ad aliaꝫ.¶ Ad tertiū conceditur cōclusio.vt ꝓbat cōclusio secunda.¶ Ad quartum concedit conclusio vt argumentum probat.¶ Sed ꝯtra ex hoc arguitur esse processus in infinituꝫ in terminis supponentibus materialiter.ꝯñs reputatur impossibile.⁊ ꝯña arguitur.Nam sit ꝙ subiectū huius propositionis.homo est nomen significet subm huius homo currit vt signum.⁊ oportebit iterum assignare alterum terminū significantem illud subꝫ huius homo est nomen.⁊ alterum significantē alterum.⁊ sic in infinitū.¶ Rñdetur negando conclusionē.⁊ ad argumētū dicitur.Qd̄ nō requiritur assignare tertium terminū.Potes enim adducere tot terminos quot vis.quotquot adducas equaliter semet ⁊ alios oēs significat sicut alij.⁊ sic nō inducitur aliq̄ necessitas tertium assignandi.¶ Ad quartū negatur conclusio.Et ad primum argumentum dicitur ꝙ ly homo est terminus cōmunis.Et cum dicitur nō est species ergo non est terminus cōmunis.negatur cōsequentia q: considerari pōt tanq̄ res.aut tanq̄ signū eiusdem termini.Si primo modo.⁊ sic est indiuiduum qualitatis vel sube.si enī sit vox sic est indiuiduum qualitatis si sit scriptuꝫ sic est indiuiduū sube.vt cōmuniter ponitur.si autem vt signum.sic non est in aliquo predicamento.sed circuit omne predicamentum sube.cum sit terminus secunde impositionis vt declaratum est supra.vel si inueniatur alius modus per accidens reducendi ad predicamentum.poterit reduci ad predicamentū sube.tanq̄ signum signi eiusdem predicamēti.quoniam licet significet aliquos terminos qui realiter sunt qualitates.non tamen significat eos vt qualitates.sed vt signa rerum de predicamento sube mediate.vel immediate.¶ Uel si loquantur large de specie.vocando quēlibet terminum non supremum speciem concedi posset ly homo esse speciem ad illos terminos homo.⁊ solum in predicamento sube.modo quo dictum est.Sed tunc oporteret concedere.idem indiuiduum ⁊ specieꝫ respectu suimet.vt significatum ⁊ vt signum sicut subm huius mentalis qualitas est ens.vt signum est genus ad semet.⁊ indiuiduuꝫ vt significatum.¶ Ad secundam confirmationem negatur prima consequentia.licet.n. non habeat significationeꝫ ex impositione datam habet tamen aliam acquisitam ex cōmuni modo loquendi per quam significat se ⁊ sibi similes vt signa sunt.⁊ per illum moduꝫ significandi in nomine reponitur.vt patet ex predictis.Ad tertiam confirmationem negetur prima conclusio.⁊ causa est.q: prius significabat se significatione naturali.q̄ quelibet res se significat.⁊ ille modus non sufficiebat ipm facere nomen esse.vt dicebatur supra.nunc autem significat se vt signum.Et per il

lum modum significandi est nomē. Uerūtn̄
antecedēs est falsuz. ꝙ nō plus significat. ⁊c̄.
q: nunc significat se ⁊ sibi similes. prius autē
solum se. Unde ꝯceditur. ꝙ aliquis termi-
nus materialiter sumptus pro se ⁊ sibi simili
supponit. vt in hac hō est nomen. aliquis so
lum pro se. vt in hac. hoc hō est nomen. ꝑ ly
hoc demonstrando subm huius. Aliquis so
lū pro sibi simili. vt in hac. hoc hō est nomē
demonstrando mentalē sibi similem. ¶ Ad
vltimum argumentū valde sophisticū rn̄de
tur. ꝙ homo est nomen significans hoīez vt
personaliter sumitur. ⁊ ad argumentū. ergo
subz huius propositionis personaliter suppo
nit. negetur ꝯn̄a. Et silr negetur cōclusio. vn
de non sequitur inquantum personaliter su-
mitur significat hominez ergo ille homo est
nomen. vel ⁊ sic de singulis. consimiles eniz
modi arguendi sunt valde deceptorij.

Qҵeritur tertio. Utruz bene diuida

tur suppositio ꝑsonalis vel ma-
terialis in cōmunem ⁊ discretā.
¶ Et arguitur. primo affirmati
ue ex omnibus auctoritatibus. pz etiā ex alio.
nam soli termino cathegorematico attribuit
suppositio. sed cathegorematicus sufficiēn
ter diuiditur in cōmunem ⁊ discretuz. ergo
⁊ suppositio taz personalis q̄z materialis suf
ficienter diuideretur in cōmunem ⁊ discre-
tam. patet consequentia. ⁊ totum antecedēs
similiter. ¶ Ad alteram partem. s. oppositā
ar. subm huius sor. erit personaliter suppo-
nit. ⁊ tn̄ nec cōmuniter nec discrete. ergo cō
clusio falsa. patet consequentia cuz maiori. po
nitur enim ꝙ sor. sit. ⁊ minor arguitur. non
enim cōmuniter supponit. vt omnes conce-
dunt. Qđ non discrete arguitur. quoniaz vel
ly sor. subordinatur huic qđ vocatur sor. vel
simile sorti. vel tale quale est sor. vel subordi-
natur huic. Ille hō cum his vel istis circun-
stantijs. aut illi termino mere subalt. hic vel
ille hō sor. demonstrato. Si primo mō tunc
nō discrete supponeret. sz determinate. ⁊ sic
sequeretur sor. diu fuisse. ⁊ sor. ⁊ tn̄ incipere
⁊ desinere esse sorē. sequeretur etiā sorē possi
bile hoīez esse asinū. Et sequeretur nullū eē
terminū mere substātialē. que oīa falsa sunt.
Si dicat̄ secūdo modo. tūc sequerētur duo
priora inconuenientia. vz nullum esse termi-
nū mere substantialē Et sor. diu fuisse ⁊ sorē
⁊ tn̄ incipere esse sor. ⁊ desinere esse sor. cū sit
possibile ipm incipere hr̄e has vel illas circū
stantias. accidentales vel desinere. Si dicat̄
tertio. tunc sequit̄ vnā partem orōnis subor
dinari alteri. vz nomen ꝓnomini. ꝯn̄s reputa
tur īpossibile apud grāmaticū. ⁊ pz ꝯn̄a cuz
ly sor. sit nomen ⁊ terminus demōstratiuus
sit ꝓnomē. ⁊ sic infert̄ ly sor. nō discrete sup
ponere. q: nō vī q̄ significatione. ¶ Itē hui⁹
propositionis. Ille hō currit sor. demonstra
to. subm nō cōiter supponit. nec discrete. er-
go ⁊c̄. pz maior. ⁊ minor huius hō currit.
supponit subz cōiter. sed adueniente signo de
mōstratiuo nō tollit̄ eius suppositio nec mu
tatur. ergo nūc nō discrete supponit. pz ꝯn̄a
cū maiori. ⁊ minor arguit̄. qm̄ signa nō dāt
nec variant suppositionē termino. cum sup-
positio essentialiter a verbo ⁊ a participio de
pendeat. ⁊ sic argumentum habet euiden-
tiam contra tenentes suba harum equaliter
supponere. omnis homo currit. Et quilibet
homo currit. ¶ Itē subz istius isti hoīes cur
runt. demonstrando sor. ⁊ plonē. nō discrete
nec cōiter supponit. ergo ⁊c̄. ꝯn̄a nota ⁊ ma
ior pz. qm̄ pro pluribus supponit. ⁊ minor ar
guitur si cōiter supponeret. hoc esset merito
alicuius significationis cōis. sed nullā signifi-
cationem cōem hz. sed discretā merito ter-
mini demōstratiui. ergo nō cōiter supponit.
¶ Itē subm huius oīs hō qui est sor. currit.
neq3 discrete. neq3 cōiter supponit. ergo ⁊c̄.
ꝯn̄a nota. ⁊ maior patz. qm̄ stat distributiue.
minor arguitur qm̄ totū id cōnexum nō nisi
pro vno supponere pōt. s. pro sor. ergo cōiter
supponē n̄ pt ꝯn̄a pz. ⁊ totū an̄s. ¶ Itē subz
isti⁹. tal' hō currit sor. demōstrato. nō cōiter
nec discrete supponit. ergo pz ꝯn̄a. ⁊ an̄s ar.
nō. n. discrete supponit. qm̄ ꝓ plib⁹ v̄ificari
⁊ supponē pt. Qđ nō cōiter ar. qm̄ subijcit̄
termin⁹ cōis determiat⁹ signo demōstrati-
uo. ergo discrete suppōit. ergo n̄ cōit̄. ¶ For
te aliqͥs dicēt negādo ꝯn̄āz. q: lz determiet̄ si
gno demōstratiuo. n̄ tn̄ ē signū discretū. sed
cōe. ¶ Cōtra hāc rn̄sionē ar q: dr̄ aliq3 eē ꝓ
pōnē verā de subo demōstratiuo cui⁹ tn̄ p̄dī
catū nō ꝓ re demōstrata verificat̄. sz de re n̄
demōstrata. ꝯclusio vī ipolis. q: si non re-

rificatur de re demõstrata cũ terminus demõ
stratiuus nõ nisi ex demõstratiõe significet.
nõ verificatur ď re significata p subm.⁊ sic nõ
esset vera.qđ alteri parti repugnat. Sed ar
guit̃ ↄclusio sic.ponat̃ platonẽ simillem sorti
currere.⁊ sor.quiescere.tunc sor.demonstrato
hec est vera.talis hõ currit ꝑ platone.⁊ non
pro sor.ergo sequitur ↄclusio. ¶ Itẽ subm isti
us.isti hoies sunt hõ.nõ cõiter supponit.vt
arguebatur supra.nõ etiã discrete.q: si sic.
hoc esset.qm̃ supponeret fm significationem
acceptam a proprijs rõnibus istoꝝ.⁊ tunc se
queretur hanc esse verã sic arguendo ille est
hõ.⁊ ille est hõ.ergo isti sunt hõ.patz ↄña.⁊
tñ videtur consequens impossibile esse.quia
tunc sequeretur ꝙ duo homines essent vnus
homo. ¶ Sed huic forte aliquis diceret con
cedendo vtrãq3 esse verã.cum includat ly ⁊
tentum diuisiue qđ confundit ly homo. Et
diceret illa responsio ꝙ in hac.duo homines
sunt homo.ly homines determinate suppo
nens habet aliquas singulares tentas diuisi-
ue ⁊ aliquas collectiue.⁊ ideo licet ille in qui
bus ly isti tenetur collectiue sint false.ille tñ
vere sunt in quibus tenetur diuisiue.⁊ vlteri
us concedit vtrãq3 istarum.isti differunt ab
hominibus.⁊ isti differunt a seipsis.demon
strato sor.⁊ platone. ¶ Sed contra responsi
onem arguitur. Ex illa infertur ꝙ aliqui ho-
mines sunt hõ q non sunt hõ.ↄñs impossibi
le.⁊ arguit̃ ↄña. Aliq hoies sunt hõ ⁊ illi nõ
sunt hõ.ergo ⁊c̃.pz ↄña.⁊ añs arguit̃. Isti
sunt hõ demõstratis sor.⁊ platone.⁊ illimet
nõ sunt hõ.ergo ⁊c.ↄña vera pĩma ps añtis
ↄcedit̃ a sic rñdente tenendo ly isti diuisiue.
¶ Scđo arguit̃.q: isti nõ sunt hõ ⁊ isti sunt
illimet.ergo ⁊c̃.ↄña patz a resoluentibus ad
resolutã.fm.n.illã rñsionẽ includit̃ in termi
no pluralis numeri ly ⁊ stans collectiue ⁊ di
uisiue.⁊ p ↄñs ꝑ veritate illius indefinite ne
gatiue sufficit veritas vnius singularis.⁊ an
tecedens pz tenendo ly isti collectiue. ¶ Item
arguitur hanc esse falsam duo hoies sunt hõ.
Supponendo primo ꝙ q̃libet propositio in-
definita vera ⁊ affirmatiua resolubilis ꝑ ve
ritate sui requirit duas resoluẽtes veras.hoc
pz ex cõi mõ loquendi.secundo ꝙ in resoluẽ
tibus pluralis numeri terminus demostrati
uus debeat eodẽ modo stare vtrobiq3.s.col-
lectiue vel diuisiue.patet qm̃ nõ essent debi-
te resoluentes.aliter istis suppositis assignent̃
due resoluentes illius ꝓpõnis erũt ergo iste.⁊
isti sunt hoies.⁊ isti sunt duo hoies.tunc er-
go q̃rit̃ vtꝝ ly isti vtrobiq3 stent collectiue.⁊
tũc prima ẽ falsa.vel vtrobiq3 diuisiue.⁊ tũc
scđa est falsa.seqt̃.n.tenendo diuisiue.isti sũt
duo hoies.ergo iste est duo hoies.⁊ iste.⁊
ista ↄña ẽ bona fz illã rñsionẽ.⁊ cõiter loquẽ
tes illã videntur ↄcedere.⁊ sic ↄcludit̃ quõcũ
q3 illam esse falsam duo hoies sunt homo.
¶ Item ex eadem rñsione concluditur sor.
differre a seipo.q: sequit̃ isti differũt a seipis
ergo sor.differt a seipo.añs conceditur ab il-
la rñsione.⁊ ↄña tz fm cõem opinionẽ de re
latiuis cũ ď natura relatiui reciproci sit refer
re idẽ in se. ¶ Itẽ principaliter.ad q̃stionẽ ar
guit̃.predicatũ huius.oĩs hõ est sor.vel pla-
to vel cicero.nõ cõiter supponit.qm̃ nulla
eius pars cõiter supponit.nõ etiã discrete.
qm̃ ꝑ pluribꝰ supponit. ¶ Itẽ nulla supposi
tione discreta supponit.sed pluribꝰ.ergo nõ
discrete supponit. ¶ Sed forte aliqs nega-
ret hanc vltimã ↄñam.⁊ cõcederet añs.qm̃
ex oibus illis suppõnibꝰ discretis nõ fit vna
suppositio. ¶ Sed contra vnitas suppositi-
onis dependet ex vnitate verbi vel participij
⁊ termini cathegorematici capiẽtis suppositi
onẽ.l3 ibi ẽ vnũ verbũ.vel vnũ participiũ ⁊
vnus terminus saltẽ ↄiũctione.ergo ẽ vna
eius suppositio.ergo aliq̃ suppositiõe suppo
nit.qđ ab illa rñsione negat̃. ¶ Itẽ ad qõnem
arguit̃.subm huiꝰ vidẽs sor.currit.vel asinus
sor.currit nõ supponit cõiter.cũ vna ps di-
screte supponat.nec discrete.cũ vna ps cõit̃
supponat. Et idẽ arguit̃ de subo huius.istẽ
asinus hois currit. ¶ Sed forte aliqs diceret
ↄcedendo.ꝙ nec cõiter nec discrete suppo-
nit.sed cõiter ⁊ discrete collectiue. ¶ Sed cõ
tra sequitur aliquem terminum distributiue
supponere.⁊ tamen non cõmuniter.conse-
quens impossibile. Et arguitur cõsequentia
i hac.omnis asinus sor.currit.posito qđ sor.
habeat plures asinos.patet ꝙ subiectum il-
lius vniuersalis distribuitur mobiliter ⁊ sup
ponit.⁊ tñ non cõiter fm illã rñsionẽ. ¶ Itẽ
ly asinus sor.vel videns sor.merito sue signi
ficationis cõis pro pluribus supponere põt.
ergo cõiter supponit. Itẽ i hac iste asinꝰ ho-

minis currit.totū illud cōplexū virtute signi
ficationis termini demonstratiui nō nisi vni
cōpetere pōt.ergo tm̄ discrete supponit patꝫ
ꝯn̄a.⁊ negatˀ antecedens.

IN hac qōne. Primo est
notandum ꝙ nō ē
dicēdū terminū discrete suppo/
nere.q2 tm̄ ꝓ vno supponat. ne
qꝫ cōiter.q2 ꝓ pluribus. prima
ꝑs pꝫ.posito.n.ꝙ nō sit hō nisi sor.subm hu
ius hō est tm̄ ꝓ sor.supponit.vt apud oēs cō
ceditur.scđa pars ēt pꝫ.qm̄ in hac.isti hoīes
st subꝫ discrete supponit. ⁊ nō cō ter.vt ifra
declarabitˀ.❡Scđo est notādū.nō sufficien
ter argui terminū discrete supponere.vł ter/
mini suppōnez esse discretā.nisi q2 nō nisi pro
vno supponere possit respectu eiusdē verbi
qm̄ dicendo senix ē.vł instās est.ly senix. vel
instans nō nisi ꝓ vno supponere pōt respe/
ctu huius verbi est. ⁊ tm̄ cōmuniter suppo/
nit.vt oēs ꝯcedūt.❡Tertio est notādum ꝙ
sufficienter arˀ suppōnem esse discretā.q2 ter
minus supponit merito significationis discre
te.s.accepte a ꝓprietatibus singularibꝰ.⁊ cōi
ter q2 merito cōis.Hoc appet qm̄ nō dr̄ sup
positio discreta nisi respectu termini discreti
⁊ nō dr̄ terminus disceretꝰ nisi respectu signi/
ficationis discrete.ergo ⁊c.pꝫ ꝯn̄a.⁊ silr to/
tum an̄s ⁊ eodē mō dicatˀ de suppōne cōi ꝙ
nō dicimus aliquā esse talē nisi respectu signi
ficationis cōis.❡Quarto notādū ꝙ oīs illa
vocaretˀ significatio discreta que accepta ē tm̄
a ꝓprietatibus pticularibus vnius vel plu/
rium.vn̄ lꝫ ly isti hoīes i plurali numero hā
beat modū plura significandi.ea tm̄ discrete
significat ꝑ rōnes eoꝝ particulares. ❡Quin
to notandū aliquē terminū ex vnica imposi/
tione simplici habere significatianē discretam
sicut ly sor.aliquē vero nō ex vnica.sed ex mul
tis ad discretā determinātibus.sicut hoc cō/
plexū hō qui est sor. ⁊ sic de ꝯsilˀibus. ❡Se
xto notandū ꝙ aliqd esse vnū subm vł vnuꝫ
predicatū pōt esse tripliciter.vt hꝫ videri cir
ca expositionez ꝑhyermenias.vno mō vnuꝫ
simpliciter.sicut hic hō est aīal.scđo mō vnū
dependentia sicut asinus sor.currit.dato eni
ꝙ sit cōplexū.tm̄ vna ꝑs ꝑ dependētiā ab al/
tera depender.tertio cōiunctione sicut dicen/
doasinuꝫ .vel hō currit.aut homo ⁊ asinus
currit.sunt enim vnū subm ꝑ talem cōiuncti
onem.⁊ aut vł.❡His notatis sit prima con
clusio.Aliqs terminus discrete supponēs ꝓ
pluribus.imo supponit ꝓ infinitis. Ista con
clusio pꝫ ex p̄dictis.istius enim subm illa pū/
cta sunt demonstratis infinitis punctis in.a.
linea discrete supponit merito significationis
discrete.⁊ tm̄ ꝓ infinitis supponit.vt pꝫ intuē
ti.Scđa conclusio ē.hec.aliquod est subꝫ q ꝓ
positiōis vłis ꝑ hoc signū oīs qđ tm̄ discrete
supponit illa ꝯclusio arˀ.huius.n.ꝓpōnis oīs
homo q est sor.currit totū cōplexum. discre
te supponit ꝓpter significationem discretam
ex multis cōplexā.⁊ tm̄ est subm vłis ⁊c.
❡Cōtra istam cōclusionē deducitˀ eundē ter
minum stare discrete ⁊ distributiue.ꝯn̄s im
possibile.ꝙ seqtur arˀ.nam subm illius vłis
discrete supponit.ꝑ rn̄sionem datam.⁊ ꝙ di
stributiue supponat pꝫ.q2 sub eo lꝫ copulati/
ue descēdere merito illius signi omnis.❡Re
spondetˀ negando ꝯclusionez.Et dicitˀ ꝙ nō
distribuitˀ totum cōplexum.sed solum ly ho
mo.totū.n.cōplexum hꝫ modū disceretū cui
distributio repugnat.vn̄ ꝯceduntur iste ꝯclu
siones.❡Prima aliqs terminus cōis solus
distribuitˀ a signo vłi nullo alio signo p̄ceden
te vł impediēte.⁊ tm̄ imobiliter supponit. pꝫ
q2 si hō solū distribuitˀ a ly oīs.⁊ tm̄ imobilitˀ
supponit.nō eniꝫ sub eo lꝫ descendere ꝑ se.sꝫ
sub illo cōplexo hō q est sor.❡Scđa ꝯclō.
Aliqđ cōplexum mobiliter copulatiue sup/
ponit ꝑ signū vłe.qđ nō distributiue suppo/
nit imo discrete.pꝫ de illo cōplexo homo q ē
sor.❡Tertia ꝯclō.Aliqs terminꝰ cōiter sup
ponit q tm̄ nō nisi ꝓ vno supponit.nec suppo
pōt.pꝫ de subo huius senix.vł instans est.
❡Quarta ꝯclō.diuisio suppōnis mālis ⁊ ꝑ
sonalis in cōem ⁊ discretā sufficiēs est ꝯclusio
pꝫ ꝑ rōnes ad ptem affirmatiuam.❡Ad ar
gumēta in oppositū rn̄detˀ.❡Ad primuꝫ drˀ
ꝙ ly sor.discrete supponit.⁊ ad argumentū.
negatˀ illa diuisio.sed dr̄ ꝙ subordinatˀ cōce/
ptui discreto nō demonstratiuo accepto a ꝓ
prietate particulari que est illud indiuiduum
⁊ ille conceptus est nomen.Et ista rn̄sio valꝫ
ad aliquas difficultates in materia de scire ⁊
dubitare.❡Ad secundum.dicitur subm da
screte supponere.⁊ ad argumentum concie
ditˀ signū demonstratiuuꝫ nō variari etīntu/

ter suppōnem. sed accidētal'r vt declaratū est
supi⁹ qōne pma. ¶ Ad tertiū dī ꝙ ly hoies
discrete supponit. ⁊ ad argumētū ꝑ pluribus
supponit. ergo ⁊c̄. negeť ꝯña sic pꝫ ex dc̄is.
¶ Ad quartū. dr̄ ꝙ totū illud cōplexuꝫ stat
discrete. ⁊ negeť ꝙ totū distribuať. sed soluꝫ
ly hō vt pꝫ ex dictis. ¶ Ad qntū dr̄ subm il
lius cōiter supponere. ⁊ ad argumētū nege
tur ꝙ determineť signo demōstratiuo. diciť
eniꝫ ꝙ ly talis nō est demōstratiuū. sed i se in
cludit ex cōi mō loquendi terminū demon-
stratiuū. vt talis hō currit. i. talis hō q̄lis est
iste currit. mō pꝫ totū illud cōiter supponeř.
sicut etiā dī de relatiuo. ꝙ appellať diuersita
tis ꝙ nō est relatiuū. sed ex cōi mō loquēdi
relatiuū includit. vt hō currit ⁊ alter dispu-
tat. i. alter ab illo q currit disputat. ¶ Ad sex
tū cōcediť ꝙ in hac. isti hoies sunt hō subm
discrete supponit ⁊ negeť illā eē verā. ⁊ sil'r
illā duo hoies sunt hō. ⁊ negeť ista ꝯña. ille
est hō. ⁊ ille ē hō. ergo isti sunt hō. vbiqꝫ. n.
ly hō stat determinate. ⁊ dato ꝙ ly ⁊ diuisi-
ue tentū ꝯfunderet nō tñ ꝑꝑ hoc sil'r confun
deret terminus pluralis numeri vel materi
alis. Nā lꝫ exponať aliqñ talis terminus ꝑ
notā copulatiuā. nō tñ illā in significatiōe sua
includit. ¶ Ad aliud dī totū illud predicatuꝫ
sor. vel pla. vel cicero discrete supponere. ⁊
vna discreta suppositione supponeř. sicut. n.
ex oib⁹ illis terminis singularib⁹ fit vnū par
tiū ꝯiunctione. Ita fit vna suppositio coniun
ctione ex oibus illis discretis suppositionib⁹.
¶ Ad vltimū dī illud cōplexū asinus sor. vl'
vidēs sor. cōiter supponere. eo ꝙ lꝫ vna ꝑs
cōiter. ⁊ alia discrete supponat. tñ ex illis sup
positionibus fit vna cōis rōne significationis
totius cōplexi. Et ꝑ oppositū. dicať de hoc
cōplexo. iste asinus hois currit. qđ discrete
supponit. cū ex duabus significationibus illo
rū simpliciū fiet vna significatio discreta.

Ueritur quarto. Utrꝫ bn̄ diuidatur

q

suppositio cōis in cōfusaꝫ deter-
minatā ⁊ distributiuā. Et distri
butiua in mobilē ⁊ in imobilē.
⁊ sil'r ꝯfusa. ¶ Ad partē affirmatiuā est cōis
opinio oium loquentiū i hac materia. ¶ Ad
negatiuā arguiť. Nā ex illa diuisione simul
cū ꝺ diffinitione partiū inferť eundē termi-
nū distributiue determinate ⁊ cōfuse suppo
nere. ꝯñs vī absurdū. ⁊ arguiť ꝯñs. In hac
cōditionali. si ois hō currit. ois hō mouetur.
Nā ly hō distributiue supponit in cōparati-
one ad totā illā ois hō currit. in cōparatione
ad suā indefinitā determinate. ⁊ ad ꝯditiona
lē cōfuse. vt cōiter cōcediť. ¶ Huic forte rñ-
deť ꝯcedēdo ꝯclusionē. ¶ Cōtra hanc rñsi-
onē. primo deducitur eundē terminū cōiter
discrete supponere. ꝯñs vř repugnare. sicut
repugnāt significatio cōis ⁊ discreta. sed con
clusio pꝫ. Nā huius subm. ille hō currit. cōi
ter supponit in cōparatione ad partē eius. s.
indefinitā. ⁊ in cōparatione ad totā discrete
iuxta rñsionē. ¶ Itē ex eadē deduciť eundeꝫ
terminum mobiliter ⁊ mobiliter supponere
ꝯñs iplicat ⁊ arguiť ꝯña. In hac. n. non ois
hō currit. ly hō in cōparatione ad totā ñ mo
biliter copulatiue supponit. q2 due distribu-
tiones eū limitant. ⁊ in cōparatione ad vnuꝫ
saltē dēpta negatione mobiliť copulatiue sup
ponit. vt ꝯcedit rñsio. Et idē arguiť. de subo
huius. necessario ois hō est aial. ¶ Itē infer-
tur eundē terminū materialiter ⁊ ꝑsonaliter
supponē sic dicēdo. hō ē nomē. ly hō i respe-
ctu ad totā materialiter. ⁊ ad pteꝫ ꝑsonaliter
supponit. s. illā hō est. ¶ Itē a nota ꝯditionali
nō depēdet suppositio. sed a v̄bo. vt superi⁹
tactū est. ergo nec ꝯfusio. pꝫ ꝯña. q2 ꝯfusio est
species suppositiōis. ⁊ ꝑ ꝯñs in conditionali
predicta nō supponit ly hō ꝯfuse. ¶ Itē ꝯfir
mať ꝙ in predicta ꝯditionali ly hō nō deter
minate supponit. qm̄ lꝫ in pte ꝑ se separata
determinate supponeret. nō tñ vī sufficiēter
posse ꝯcludi ꝙ in illa pte sic supponat cū al-
teri ꝯiūgiť totā actu ꝯstituendo. ¶ Itē ex ea
dē rñsione inferri posset alicuius indefinite af
firmatiue subꝫ ⁊ predicatū. distributiue sup
ponere sicut in parte huius. Nullus hō est
aial. ⁊ alicuius subm distributiue ⁊ predica-
tū ꝯfuse tm̄. vt in pte huius ois hō est aial
⁊ alicuius subm ꝯfuse ⁊ predicatū distributi
ue. sicut hic. tantum homo est animal. ¶ Se
cundo ad questioneꝫ arguitur terminus ali
quis non stat determinate sub quo tamen
licet descendere disiunctiue. ergo ⁊c̄. ꝯse-
quentia vř bona ꝑ cōeꝫ diffinitionē supposi-
tionis determinate. ⁊ añs patꝫ. q2 in hac ois
hō currit. sub ly hō lꝫ descendere disiunctiue
vt pꝫ. ¶ Huic forte rñderet aliqs ꝙ diffini-

rio sic intelligit̃.s. Jlla suppō merito cuius
tm̄ disiūctiue descendere lz est determinata.
sed sub ly hō in vniuersali nō tm̄ disiunctiue
descendere.lz ergo ⁊c̃. ¶ Cōtra hāc r̄n̄sionē
Primo deducit̃ sūbz huius. Hō est.nō de-
terminate supponere.ꝯn̄s vr̄ falsum. ⁊ ꝯn̄a
arguit̃.qm̄ sub ly hō nō tm̄ disiunctiue de-
scendere lz imo ⁊ copulatiue.qm̄ bn̄ sequtur
hō est. ⁊ isti sunt oēs hoīes.igit̃ iste hō est. ⁊
iste ⁊ sic de singulis. ¶ Itē ꝯcludit̃ sūbz hu-
ius nō distributiue supponere.oīs hō cur-
rit.ꝯn̄s manifeste negandū. ⁊ ꝯn̄a arguitur.
sub ly hō merito illius suppositionis nō tm̄
copulatiue descendere lz.imo etiā disiunctiue
ergo ⁊c̃.tz ꝯn̄a a sili.qm̄ sicut dr̄ suppositio
determinata.q̄r merito illius tm̄ disiunctiue
descēdere lz.ita dz dici distributiua.q̄r tm̄ co
pulatiue descendere lz merito eius. ¶ Item
sūba hoꝝ.deus est.instās est.fenix est.deter-
minate supponunt. ⁊ tn̄ nō sub eis descende
re lz ad sua supposita qm̄ nō hn̄t plura sup-
posita nec hr̄e pn̄t. ¶ Itē aliqs terminus cō
fuse supponit sub quo tn̄ disiunctiz nō descen
dere lz ergo ⁊c̃.ꝯn̄a pz ꝑ cōem diffōnem. ⁊
an̄s arguit̃. Qm̄ in hac ꝓpositiōe soꝛ.differt
ab omni hoīe nō disiūcti descendere lz sub ly
hoīe. ⁊ tamen ꝯfuse supponit vt ponunt aliq.
¶ Huic forte r̄n̄deret̃.q̄r lz n̄ disiūcti tn̄ co-
pulati descendere lz. ⁊ hoc sufficit ad hoc ꝙ
sit suppositio ꝯfusa. ¶ Cōtra r̄n̄sionē arguit̃
In hac ꝓpōne.hoc lignū differt ab oī ligno.
ly ligno ſm r̄n̄sionē ꝯfuse supponit. ⁊ ꝙ non
liceat copulati.neqꝫ disiūcti descēdē arguit̃.
Primo n̄ disiūcti.qm̄ hec ē falsa.hoc lignuz
quouis demōstrato dr̄t ab hoc vel ab hoc. ⁊
sic de singulis.imo hoc lignū est hoc vel hoc
⁊c̃. ⁊ nō copulati.q̄r ponat̃ nō ēē aliud lignū
in reꝝ natura ꝑter hoc ⁊ partes suas.tūc pz
an̄s ēē veꝝ ꝑ exponētes suas.qm̄ hoc lignuz
nō est oē lignū.q̄r nō est sua medietas. ⁊ tn̄
hoc est falsuz.hoc lignū dr̄t ab hoc ⁊ ab hoc
⁊ sic de singulis de copulato extremo.imo
ꝺ hoc ⁊ hoc collectiue numerādo oēs eiꝰ par
tes. ¶ Itē arguit̃ ꝯtra diuisionē distributiue
vel cōfuse mobilē ⁊ imobilē. Dr̄.n.imobi-
lis distributiua.q̄r nō descēdere lz.sed si licēt
copulatiue descenderet̃. ⁊ silr̄ ꝯfusa imobilis
q̄r n̄ descēdē lz.sz si licēt disiūcti descēdētur.
¶ Cōtra arguo. Primo de virtute sermo-
nis.q̄r tūc seqt̃ ꝙ in hac.necessario oīs hō ē
aīal.ly hō staret ꝯfuse tm̄. ⁊ in hac. Necessa
rio hō ē.ly hō staret distributiue.qm̄ sub se
cūdo liceret disiūcti descēdere remoto īpedi
mēto. ⁊ sub primo copulatiue. ¶ Scd̄o ar-
guit̃ ad intensionē.q̄r tūc seq̄ret̃ ꝙ sūbm hu
ius. Necessario hō est aīal determinate im-
mobiliter supponere.ꝯn̄s nō ꝯcedit̃ ⁊ patet
ꝯn̄a.dr̄.n.si liceret descēdere hoc ē si remo-
ueret̃ tale īpedimētū sicut ly necessario lice-
ret copulatiue descendere.sicut in hac neces-
sario oīs hō est aīal. ⁊ cōsilr̄ si remoueretur
ly necessario distributiue descendere liceret ī
ꝑdicta ꝓpositione sub ly hō merito determi-
nate suppōnis ergo ⁊c̃. ¶ Itē cōcludi posset
ꝙ sūbm huius nō oīs hō currit.distributi-
ue imobiliter supponit.ꝯn̄s est cōtra loquē-
tes in hac materia.cū dicat̃ ipz stare deter-
minate merito duoꝝ signoꝝ q̄ imediate ca-
dunt supra eū.sicut etiā determinate suppo-
nit in hac ꝑticulari sibi equalēti.aliqs hō nō
currit. ⁊ ꝯn̄a arguit̃.qm̄ si liceret descendere
hoc est remoto īpedimēto.s.negatione lz co
pulatiue descendere vt pz intuēti. ¶ Item in
his tu incipis esse oīs hō.possibile est te esse
oēm hoīez.tu intelligis oēz hoīem.ly hō vel
hoīem supponit distributiue imobiliter. ⁊ tn̄
remoto īpedimento nō descenderet̃ aliquo
descensu.q̄r residuū nō remaneret ꝓpō.er-
go ⁊c̃. ¶ In illa qōne sit hec ꝑma conclusio.
Sub quocunqꝫ termino lz copulatiue descē
dere sub eodē disiūctiue ⁊ disiūcti descēdere
lz illa ꝯclō pz ꝑ cōes regulas.qm̄ ex copula
tiua seqt̃ disiūctiua ex eisdē cathegoꝛicis cō-
posita.etiā silr̄ ꝓpositio de disiūcto extremo.
¶ Scd̄a cōclusio. Sub aliquo termino disiū
ctiue descēdere lz sub quo nō disiūcti nec co
pulati. Et sub aliquo disiunctim sub quo nec
disiunctim nec copulatim. Et sub aliquo licz
descendere copulatim sub quo nō disiuncti-
ue nec disiunctim intelligendo semper in com
paratione ad eandem propositionē. Istiꝰ cō
clusionis prima pars patet ex precedentibus
qm̄ ī hac.hoc lignū differt ab oī ligno.lz dis
iūctiue descēdere sub illo termino ligno. vt ꝺ
se pz. ⁊ nō disiūcti.nec copulati. vt ꝓbatum
est supra.secunda pars patet ꝑ istaz. Oīs hō
est aīal.qm̄ sub ly aīal lz disiūcti descendere
⁊ nō copulati nec disiūctiue. vt ꝺ se pz.tertia

pars arguit ponat sor. ⁊ platonē trahere na
uiz q̄ꝫ nullus ꝑ se trahē possꝫ .tē sub hac. Isti
ꝑ se trahūt nauim lꝫ copulatim descendere ⁊
nō disiūctiue nec disiūtim vt patꝫ intelligenti
¶ Tertia ꝯclō. Notificatio suppōnis deter
minate distributiue vl' cōfuse ꝑ descensuꝫ ter
mini nō est ꝑ eēntialia sed a signo sūpta. Istā
cōclusio pꝫ.qm̄ tales denoīationes cōpetunt
suppōni ꝑ cōꝑatione ad apprehēsionē intelle
ctus.tūc.n.vocatur determinata qn̄ virtute
illius intellectus est apprehensiuus termini ꝓ
aliquo determinate ꝓ quo denotat suppone
re in cōꝑatione ad residuū ꝓpōnis. distribu
tiua qn̄ ꝓ quolibꝫ.cōfusa qn̄ nec ꝓ quolibet
nec ꝓ aliquo determinate. ¶ Nō etiā est ꝑ
descēsus signū sufficiēs.vt videbitur infra.
¶ Quarta ꝯclō.ꝑsupposito descensuꝫ termi
ni esse signo sufficienti nō dici dꝫ suppō distri
butiua mobilis.q: merito ei⁹ copulatiue. aut
tm̄ copulatiue.sed q: primo copulatiue de/
scendere lꝫ.prima pars huius ꝯclōnis pꝫ ex
ꝑcedentibus.qm̄ sub hac.hō est.lꝫ copulatiē
descendere. ⁊ sub hac.oīs hō est. disiunctiue
merito eius suppōnis.in virtute.n. cuiuscun
q̄ꝫ est inferre copulatiuā.est ēt inferre disiun/
ctiuā.scđa ꝑs pꝫ q: lꝫ sub illa.oīs hō currit.
liceat disiunctiue descēdere nō tm̄ primo ſꝫ se
cūdario, ⁊ lꝫ sub hac.hō est.liceat copulatiue
descendere nō tm̄ primo sed ꝑ accidēs. Et siīr
ter ꝑ oīa ꝓportionalr dicat de ꝯfusa mobili
⁊ determinata. ¶ Quinta ꝯclō. lꝫ suppōnis
cōis diuisio in determinatā ⁊c.fit ꝑ acciden/
talia est tm̄ sufficiens.prima ꝑs pꝫ.qm̄ suppō
talis denoiat ꝑ signū extrinsecus aduenient
cōfundens vl' distribuēs.vel ꝑ defectū talis
ergo ⁊c.scđa ꝑs ēt pꝫ discurrenti ꝑ oēm sup
positionem cōem. ¶ Ad argumēta. Ad pri/
mum posset dici negādo ꝯclōnem. ⁊ tūc di/
ceret ꝙ in hac cōditionali. Si oīs hō currit.
oīs hō mouet .ly hō tm̄ distributiue suppo/
nit. ⁊ nō ꝯfuse. q: termin⁹ nō accipit modū
supponēdi in cōparatione ad ypotheticā.nec
determinate.q: terminus nō accipit suppō/
nem actualē.nec modū supponēdi nisi in re/
spectu ad totaleꝫ cathegoricā. ¶ Alii rn̄deri
ꝑt ꝯcedēdo ꝯclōnē. Et ad argumēta i oppo
sitū rn̄det cōcedēdo primā ꝯclōneꝫ. ⁊ nō ꝓ
pterea seqt eūdē hr̄e ꝑ se significationē cōem
⁊ discretā.qm̄ ly hō tm̄ cōem habꝫ ꝑ se. ⁊ ly
iste hō discretā. ¶ Ad 3ᵃꝫ rn̄det illā negādo
tāq̄ꝫ iplicātē ꝯtradictionē. ⁊ nō vꝫ hec ꝯn̄a in
ꝯꝑatōe ad istā.n̄ oīs hō currit. ly hō imobi
lit supponit.g⁹ imobilr supponit. Ar.n.a.3ꝫ
qd ad simplr. Neget tn̄ illud an̄s. ⁊ nō seqt
in cōparatione ad illā supponit imobiliter co
pulatiue.igit in cōparatione ad illā imobilit
supponit.q: mobiliter disiunctiue supponit i
cōparatione ad eādem. ¶ Ad tertiā siīter dr
negādo.qm̄ nō est poīe esse eūdē terminum
mālīter ⁊ ꝑsonaliter supponētē.q: tūc habe/
ret duas principales significationes vt decla/
ratū est supra. ⁊ dr ꝙ in hac partiali. Homo
est mālīter supponit ly hō dato ꝙ in sibi siīi
ꝑ se exn̄te ꝑsonaliter supponat. ¶ Ad aliō dr
negādo ꝯn̄am.qm̄ ly terminus non accipiat
suppōnem nisi a verbo tm̄ accipere pōt con/
fusionē vel distributōꝫ a nota cōditōali. imo
modū supponēdi nō accipit a verbo vel par
ticipio sed a signo. ¶ Ad aliud negat ꝯn̄a.ita
enim suppositio attribui pōt termino in ꝓpō
ne que est ꝑs alterius sicut in totali. ¶ Ad vl
timū rn̄detur cōcedendo oēs cōclusiones tā
q̄ꝫ possibiles. ¶ Ad scđm principale pꝫ eē re
spōsū ex supradictis. Dr.n. terminus deter
minate supponere q: merito illius suppōnis
primo disiunctiue descendere lꝫ sub eodem.
¶ Ad tertiū dr ꝙ lꝫ isti ṫmini instās deus ⁊
fenix nō possint habere nisi vnū suppositū nō
ꝓpterea impeditur motus arguēdi quē fieri
lꝫ merito suppositionis termini.s. descēdēdo
hoc enim argumentum vꝫ oīs fenix currit ⁊
iste sunt omnes fenices.ergo illa currit ⁊ ista
⁊ sic de singulis. ⁊ siīiter descendendo sub il
la fenix currit disiunctiue. ¶ Ad aliud primo
dr aliqnē terminuꝫ stare ꝯfuse.sub quo nul
lo mō lꝫ descēdere.sicut hic. necessario hō ē
aīal. ¶ Sed ad materiā argumenti negatur
an̄s pro minori. Dicit.n.cōiter ꝙ ly hō.stat
deteminate.q: duo signa distributiua imedi
ata cadunt supra cū. Sed vt infra videbitur
nec determinate nec ꝯfuse supponit lꝫ primo
disiunctiue descendere liceat sub eodē. ¶ Ad
vltimum rn̄detur ꝙ illo modo nō dici debet
cōfusa. imobilis nec distributiua. sed duꝫ ali
quis terminus distribuit ab aliquo signo ⁊
merito alterius nō sub eo primo copulatiue
descendere liceat dr distributiua imobilis.
Licet forte alio descensu descendi posset. Et

ꝓportionabiliter dicitur confusa immobi-lis.

q

Ueritur quinto.

Utrū terminus sequēs vł ꝑcedens aliū distribuere possit vel cōfundere aut eū īpedire a distributione. ¶ Ad ꝑtem affirmatiuā sunt cōiter loquētes ī hac mā. ¶ Ad negatiuā arꝫ. Pꝛio sic. Nullū signū agit modū significandi in aliū. ergo ipsū nō distribuit nec cōfundit ꝯña nota est. qꝛ distribuere vel ꝯfundere aliqd ñ est nisi in ipsum agere nouum ꝑticularez modum significandi. ⁊ añs vꝫ notū. qꝛ qlibet terminus illud ⁊ eodē modo significat ītra ꝓpōnem qđ significat extra nō variata impōne. ¶ Cōfirmaꝛ. suppō tñ a verbo depēdet vł a ꝑticpio sic͂ positū ē supꝛa. igiꝛ ⁊ distributio vel ꝯfusio q̄ eius sunt spēs. ⁊ ꝑ ꝯñs ñ a signo saltē sicut cōiter poniꝛ. ¶ Item arꝫ. ex ꝑte affirmatiua. inferꝛ aūt ꝙ ab exponētibus ad expositam ꝯña nō valet. aut ꝙ aliqua vłis est vā ⁊ cuilibet supposito subi corñdet vna singularis. ⁊ tñ multe sunt singulares false. ꝯclusio falsa ꝓ vtraqꝫ ꝑte. ⁊ ꝯña arꝫ. Nam ī hac vłi cuiuslibet hōis asinus currit. aut distribuitur ab illo signo cuiuslibet totū cōplexuz aut tm̄ ly hōis. Si pꝛimo modo. ponaꝛ tūc quēlibet asinū hōis currere ⁊ tñ soꝛ. nō hr̄e aliquē asinū. tūc māifeste seqtur scđa ps. illa .n. vłis est vera vt patꝫ ex casu. ⁊ illa singularis falsa istius hōis asinus currit. demꝑto soꝛ. Si scđo mō. tūc in casu supposito exponētes illius vłis sunt vē. s. alicuius hōis asinus currit. ⁊ nihil est hōis asinus qn illđ currat. ⁊ tñ exposita est falsa. qm̄ infert hāc falsā. qlibꝫ hō est ens cuius asinus currit. si ly hōis solū distribuaꝛ. ¶ Itē ad idem arguiꝛ. Si signū aliqđ distribuere possꝫ maxime foꝛet negatio vł terminus negationē includēs sicut terminus infinitus ⁊ priuatiuus. vt qdam dicūt. Sed arꝫ ꝙ nō. qꝛ tunc sequereꝛ ꝙ soꝛ. est iniustus ⁊ tñ nō est iniustus hō. ꝯñs iplicat. ⁊ arguiꝛ ꝯña ponaꝛ soꝛ. esse iniustū ⁊ arguiꝛ scđa ps ꝯclōnis. qꝛ si nō ꝯcedaꝛ oppositū. ⁊ arguiꝛ sic soꝛ. est iniustus hō plato ē hō. ergo soꝛ. est iniustus plato ꝯña videꝛ tenere a termino stante distributiue mobiliter cum debito medio ad sua supposita. ⁊ ꝯñs impossibile. ergo ⁊ añs. quod si concedatur. arguitur illam esse veram. sic soꝛ. nō est iustus homo ⁊ est aptus natus eē iustus homo. ergo ⁊c. ꝯñtia patet a cōuertibili ad ꝯuertibile. ⁊ antecedēs ex casu. Huic aliquis foꝛte respondēt concedendo ꝯsequens nec sequitur soꝛ. esse platonez. qꝛ ly plato stat negatiue. ratione negationis incluse in termino pꝛiuatiuo. ¶ Sed ꝯtra tunc infertur quālibet istarum esse verā soꝛt. est iniustus deus. soꝛ. est iustus asinus ⁊ est iiusta capꝛa. ꝯñs absurdum. ⁊ patet ꝯñtia simul rōne concedit eniꝫ hanc. soꝛ. est iniustus plato. pꝛopter hoc argumentum soꝛ. non est iustus plō. ⁊ soꝛt. est aptus natus esse iustus ergo est iniustus plato. ⁊ similiter arguendo sequitur. soꝛ. non est iustus deus vel asinus ⁊ est aptus natus esse iustus. ergo ⁊c. consequētia tenet a simili. ⁊ antecedens patet. Et pꝛoportionaliter per omnia arguitur. de termino infinito. ¶ Item isti termini. differt ⁊ aliđ non distribuūt absolutos supꝛa quos immediate cadunt. ergo a simili nec aliud signum consequentia videtur tenere a sufficienti similitudine. ⁊ antecedens arguitr. quoniam dato opposito sequeretur ꝙ tu differres ab asino. ⁊ tamē non differs. nec differebas ab asino. ⁊ per consequens incipis differre ab asino. sequitur enim tu differs ab asino. bꝛunellus erit asinus. ergo tu differes a brūnello. cōsequens est falsum. posito ꝙ bꝛunellus generabitur postq̄ꝫ eris coꝛruptus. ⁊ sic arguitur de pꝛeterito. tu differebas ab asino. bꝛunellus erat asinus. ergo tu differebas a bꝛunello. Et eadem conclusio pꝛobatur pꝛo quolibet instanti pꝛeterito ⁊ futuro. ¶ Item sequitur ꝙ tu differs ab asino ⁊ tñ nō poteſ differre ab asino. sequitur eniꝫ. Tu potes differre ab asino. bꝛunellus pōt esse asinus. ergo potes differre a bꝛunello. consequens falsum. qꝛ non poteris durare vsqꝫ ad illud tempus in quo generabitur bꝛunellus. vt pono. Huic aliqs respondere concedēdo conclusionez. ¶ Sed contra. supponatur eundem effectum numero posse pꝛoduci in diuersis instantibus sicut videtur tenere magister philosophoꝛum. tūc tu potes differre a bꝛunello. dato eniꝫ ꝙ non generabiꝛ bꝛunellus in tpe ī quo eris poterit tñ ī eodē generari ex supposito. ¶ Item seq̄retur has esse impōes. tu eris aliud ab asino

Tu eris videns oēm hoiem. q: ly asino ⁊ ly hoīez stāt distributiue p quolz suo supposito futuro. ¶ Et p idē has eē ipoles aliud a currēte currat aliō a currēte pt currere. seqr .n. aliō a currēte curret. g° aliō ab illo qō curret curret. Aliud a currente pōt currere. ergo aliud ab illo qō pōt currere pōt currere. ⁊ ita sequeret q idem currit. ⁊ pōt esse aliud a se. ¶ Quinto principaliter ar. dictio cōditionalis nō cōfundit. ergo nec aliud signum. ɔña pz a sufficienti silitudine. añs ar. qm̄ sub cōditionali nō lz descendere disiuncti nec copulatiui. ergo ⁊c. ɔña pz maxime fm ponentes q sub conditionali disiunctim lz descendere. ⁊ añs est notū nō. n. seqtur si homo currit al's currit. sed hec alia sunt oia. ergo si hō currit. hoc vel hoc aial currit. añs. n. est copulatiua vera ⁊ conclusio ɔditionalis impolis. ⁊ p ɔñs nec copulatim descendere lz. ¶ Sexto ar nullum signū imobilitare distributionez termini. qm̄ ly incipit. hoc facere nō pōt. ergo nec aliud signū. ɔña nota a sufficienti similitudine. ⁊ añs ar. qm̄ dato opposito sequeret q incipit ois asinus currere. ⁊ desinit ois asinus currere ⁊ tm̄ nullus asinus incipit vel desinit currere. Itē q incipis scire oēm ppōnem. ⁊ tm̄ nō incipis scire aliquam nec aliquam incipit scire. ¶ Pro primo ponat q ɔtinue an̄ hoc fuerint tm̄ tres asini currētes ⁊ currāt ⁊ currēt. sed nūc de nouo generet alius asinus nō currēs. ⁊ imediate post hoc corrūpat. tūc pz q nūc nō currit ois asinus. ⁊ imediate post hoc curret ois asinus. Et imediate ante hoc currebat ois asinus ⁊ tm̄ nullus incipit vl' desinit currere. ¶ Pro scd'a cōclusione ponat q cōtinue fuerunt tm̄ q̄ttuor ppōnes quaꝝ tres scieris. q̄rta vero falsa nunc desinat esse per remotionē de presenti. tūc pz cōclusio intuēti ¶ Huic forte rñdetur cōcedendo ɔclusiones ¶ Sed ɔtra arguit. ⁊ maxime ɔtra primaz. qm̄ si illa est vera. hoc ɔtingit fm rñsionē. q: ly incipit cōfūdit nomē rectū a pte ante. ɔñs falsum. q: tūc sequeret a pari hāc esse veraz a te dr̄t ois homo sicut hec. tu drs ab oi hoie Item sequeret has ɔñas nō valere. denariū pmittit tibi aliqs homo. ergo denariuz aliqs pmittit tibi. Chymerā intelligit aliqs homo tibi pmittit. Chymerā intelligit aliqs homo. ergo chymerā aliquis homo intelligit deum esse sigñificat aliq ppō. ergo deum eē aliqua ppositio significat. ɔñs negandum. ⁊ pz ɔña a sili. qm̄ sicut ly incipit cōfundit imobiliter nōm sequente rectum a pte ante sic ⁊ noiata verba. ¶ Septimo ar ly necessario ⁊ ceteri termini modales nō imobilitant. ergo ⁊c. ɔña nō. ⁊ añs ar. q: si dicat q in hac. necessario ois hō est aial. ly necessario impediat descensū illius termini homo. Contra ista ɔña valet. necessario omnis homo ē animal ⁊ isti sunt oēs hoies. ergo iste hō ⁊ iste sic de singulis est aial. ergo ly necessario nō ipedit descensum. ɔñtia pz. q: impedire est phibere aliqd qō sine illo fieri posset. sed remoto ly necessario tm̄ descendere ad singulares illius ois hō est aial. ad quas nūc descēdere lz cuz debito medio. ¶ Octano ar. nullū signum sequens ipedire vel ɔfunder e terminū pceden tē. qm̄ si eēt pole. maxime foret sic cōiter. dī in hac differens ab ente nō est ens. qō illa negatio sequens cōfundat ly ente. Sed ɔtra q̄ tuz distributiue mobiliter supponit subm huius. ois hō currit tā distributiue supponit ly ente hac differēs ab ente ē ens. Sed negatio sb'sequēs ly hō nō imobilitat neqz ɔfūdit sic in hac ois homo nō currit. ergo nec ipeditur vel confunditur ly ente a negatione sequente pz ɔña. ⁊ silr totum añs intelligenti. Cōfirmat q: tūc sequeret negationē sequētem habere vim distribuēdi terminū pcedentē. ɔñs nemo cōcederet. ⁊ ɔña ar. q: lz aliq signa sequentia vel precedentia imobilitet terminum distributum. nullum tm̄ hz vim mutandi suppositionem distributiuā in cōfusam vel determinatā nisi haberet vim distribuendi eūdez terminū vt cōiter ponitur. sed ista negatio sequens mutat suppōnem distributiuā de ly ente in cōfusam. ergo seqtur cōclusio. ɔña clara est. ⁊ maior ex cōi modo loquendi. ⁊ minor pz. q: sub ly ente tm̄ disiunctim descendere lz cū nō disiunctiue nec copulatiue.

In hac questione.

Primo inuestigabit quesitū. scd'o pp quoddā argumētū inuestigabitur quō distribuat ps vl' totū hoc cōplexum qō est subm huius. cuiuslibz hois asinus currit. ⁊ in silibus. tertio quō ly incipit cōfundat vel imobilitat terminum. ⁊ silr ly pōt ⁊ termini cōcernentes actum mentis. ¶ Quantum ad primum. Primo notandū

ꝙ aliquē terminum alium distribuere dupli
citer pōt intelligi. Aut ꝙ in eum agat moduz
significādi q distributio vocat̄. q: distribuere
vr̄ importare quādā actionem. ꝛ hoc modo
non intelligimus cōiter. quilibet. n. terminus
mētalis vocalis vel scriptus oīo eundē modū
significādi generalē ꝛ spālez p̄cise habz intra
ꝓpōnem ꝛ extra nō variata e[…]s impositōe
si sit vocalis vel scriptus. Aliter pōt intelligi
sic ꝙ virtute illius actus distributiui intellect⁹
fit apprehensiuus termini cōis sigillatim cir/
ca qdlibet eius suppositum distribuendo. ꝛ
isto modo cōiter intelligitur. nō. n. appreben
ditur terminus cōmunis distributiue virtute
alicuius sui modi significandi. sed virtute si/
gnificandi actus distributiui ipsum determi/
nantis ꝛ interdū sibi adiacētis. Et ꝓportio/
nabiliter dicatur de cōfussione. Secundo no
tandū ꝙ distributio ꝛ cōfussio nō sunt essen
tialiter suppōnes. sed tm̄ modi. vl' accidentia
suppōnum. vt declaratuz est supra. Ex quo
infertur ꝙ cōfusio vel distributio ab alio q̄z
a verbo accipi pn̄t. imo nō a verbo depen/
dent. sed tm̄ a signo determinanti. ¶ Tertio
p̄supponitur quēlibet terminū habere oīno
eandem significationē ꝛ modū significandi i/
tra ꝓpōnem quam extra non facta impositi
one noua si sit vocalis vel scriptus. Istud sup
positum pz. q: aliter nō essent idem termini
ꝛ eiusdē ptis orōnis intra ꝓpōnem ꝛ extra.
¶ Istis notatis sit prima cōclusio. Aliqs ter
minus aliū distribuere pōt. ꝯclusio ar̄. Aliqs
termin⁹ hz modū significādi distributiuū ab
impositore habitū p quem determinare pōt
terminū cōem. ergo ꝛc. ꝯn̄a videt̄ nota ex p̄
mo notabili. ꝛ antecedens clarum de se. Ista
enim singna oīs nullus ꝛ qlibet ꝛ similia vl/
tra modum eētialē p quē sunt noīa. ꝛ acci/
dentalē p modū adiacētis habuerūt aliū mo
dum multiplicantis/ vel distribuētis his mo
dis posteriorem ꝛ p illum modū determina
re pn̄t terminum cōem ꝓ suis suppositis.
¶ Scđa cōclusio. Aliqs terminus distribui
tur. qui tm̄ nō supponit. Ista ꝯclō arguit̄ sub
iectū huius oīs chymera est distribuit̄ ꝛ tm̄
nō supponit ꝯn̄a nō. ꝛ maior. ꝛ minor argui
tur. In hac oīs chymera est ly. oīs hz oīno
eundem modū significandi sicut in hac. Ois
chymera intelligitur ꝛ eūdem terminū preci
se determinat. sed in scđa distribuitur ly chy
mera. ergo ꝛ in prima ꝯn̄a no. q: distributio
tm̄ a modo significandi termini distributiui
depēdet. ꝛ nō a verbo. vt declaratum est. ꝛ
maior pz ex p̄supposito. ꝛ minor cōit̄ cōcedi
tur ꝙ in hac oīs chymera intelligitur. ly chy
mera distributiue supponit respectu huius
verbi intellig[…]ur. ¶ Tertia cōclusio. Nullus
terminus aliū distribuens eidem remanēs i
mediatus a distributione impediri pōt p ali
um precedētem vel sequentē. ꝯclō arguitur.
Nā si nō vera. dicatur. vt cōmuniter dicitur
ꝙ in hac nō oīs hō currit. ly oīs impedit̄ a
negatione ne distribuat ly homo. Contra ar̄.
Eandem vim ꝛ eundē modū hz precise. ly
oīs ꝓposita negatione ꝛ ipsa remota. ergo
negatio eius officium vel modū significandi
nō impedit. ergo sicut distribuit ablata nega
tione sic ꝛ eadē apposita. pz ꝯn̄a. ꝛ ain̄s ar/
guit̄. ly oīs omnino eidem actui subordinat̄
siue ꝓponatur negatio. vel nō ꝛ similiter to/
tum hoc cōplexum. Ois homo. ergo eādez
vim hz ꝛ moduz significandi. pz ꝯn̄a. ꝛ ain̄s
ex presupposito. ¶ Huic aliqs nō intelligens
mām rn̄deret negando vltimam ꝯn̄am. Ne
gatio nō impedit modū significandi. ergo si
cut distribuit ꝛc. ¶ Sed hec rn̄sio nō est di
gna argumēto. Ridiculum. n. est dicere ali/
quod terminū in constructione debite ordina
tum hr̄e modum alteri adiacentis. ꝛ nō alte
ri adiacere. sic ꝛ hr̄e mōz distribuētis ꝛ nō
distribuere. Nō. n. ē ly oīs act⁹ distributiu⁹
in mente nisi p eū intellectus distribuat siue
precedat negatio vel non. ¶ Quarta cōclusio
Terminus alium distribuens impediri pōt
ab eadem distributione dum non remaneat
ei imediatus. conclusio pz. Nam dicendo tu
differs ab hoīe. ly homine stat distributiue ꝛ
adueniente ly omni impedit dicendo. Tu dif
fers ab omni homine. Non enim distribuit̄
nisi ab illo signo omni. q: differs emittit vim
suam supra complexum. ꝛ non tm̄ supra ly
homine. ¶ Ex qua correlarie infertur. a. di/
stribuere. b. ꝛ adueniente. c. a impediri a di/
stributione supra. b. ꝛ tm̄. b. remanere distri
butum. patet correlarium ex conclusione.
¶ Contra conclusiones arguitur. Ex secūda
concluditur terminum extra orationem vel
propositionem distribui. ꝯn̄s falsum. q: ter/

minus nō supponit nisi in oratione.ergo nō
distribuitur.⁊ consequentia arguitur.Capia
tur hec oratio.omnis homo.ly omnis habet
eādem vim quam haberet in oratione perfe
cta.ergo sicut in hac.omnis homo est distri
bueret ly homo sibi adiacendo.sic ⁊ in hac i
ꝑfecta omnis homo.¶ Item sequeretur ter
minum distributum distribui ꝓ quolibet sup
posito suo magiuabili in quacunqꝫ ꝓpositio
ne existat.consequens falsum.q: tunc termi/
nuus ꝓ pluribus distribueretur q̄ȝ suppone
retur sicut in hac.Oīs homo est.⁊ ꝯña ar/
guitur.Eq̄liter distribuitur ly hō in his orō
nibus.oīs hō ē.⁊ oīs hō.sed in hac imper
fecta.oīs homo ꝓ quolibet imaginabili hoīe
distribuit̄.ergo ⁊ in alia.ꝯña nō.maior ar/
guitur.Distributio nō a verbo dependet.sȝ
tm̄ a signo.sed ly oīs vtrobiqꝫ eādē vim hȝ
⁊ vtrobiqꝫ adiacet ly homo.ergo ⁊c.minor
d'clarat̄.ly oīs distribuit ly homo nō per ali
quam drām temporis limitatam.ergo ⁊c.
pȝ consequentia.q: non videt̄ qua cā magis
distribuit ꝓ presenti q̄ȝ preterito futuro vel
imaginabili vel econtra.¶ Item ex tertia cō
clusione concluditur eundem terminū cōem
distributiue supponere in duobus ꝯtradicto
riis ꝯñs contra cōe dictum.⁊ ꝯña pȝ.Qm̄ i
his duob⁹.oīs hō currit.⁊ nō oīs hō currit
ly omnis vtrobiqꝫ supponit distributiue iu/
xta illam cōclusionem.Q̄ŏ si concedatur.ar
guitur.illud esse falsum.In hac equiualenti.
Aliquis homo non currit determinate sup/
ponit ergo ⁊ in hac.Non omnis homo cur
rit consequentia patet.q: de equiualentibus
idem est iudiciū.⁊ antecedens de se est notū.
¶ Itē ex tertia cōclusiōe ꝯcludit̄.ꝙ nō ꝙcꝙd
mobilitat immobilitatuȝ.imobilitat mobilita
tum consequens contra cōmunem regulam
patet consequentia ex supradictis.¶ Ad hoc
respondet̄.Ad primum conceditur cōclusio
⁊ ad argumentum in oppositum.terminus
non supponit nisi in ꝓpositione.ergo nec di/
stribuitur.neget̄ ꝯña.qm̄ vt dictū est.suppo
sitio a verbo principal'r depēdet.distributio
v̄o a signo sed bn̄ legt̄ termin⁹ nō nisi i ꝓpō
ne supponit.g⁹ nō nisi in ꝓpōne distributiue
supponit.Ad fm ꝯceditur conclusio.⁊ ad ar
gumentum in oppositum conceditur eē pos/
sibile terminum ꝓ pluribus distribui q̄ȝ sup
ponere nō tamē ꝓ pluribus distributiue sup
ponere.¶ Ad tertium similiter cōceditur cō
clusio.⁊ conceditur ꝙ vtrobiqꝫ supponit di/
stributiue mobiliter.In prima tn̄ mobiliter
copulatiue ⁊ in negatiua mobiliter disiuncti/
ue.Et ad argumentum in oppositum dr̄ ne
gando ꝯñam.de equiualentibus.n.idem est
iudicium quo ad esse verum vel falsum.sed
in aliis multis disconueniūt.cōueniunt tn̄ in
hoc ꝙ vtrobiqꝫ sub ly homo disiunctiue de
scendere lȝ.Et hoc est ꝙ volunt dicere com
muniter loquētes in hac mā.Nō oīs homo
currit supponit determinate.i.ꝙ sub eo merito
duoꝝ signorūȝ.lȝ primo descendere descēsu
quo p'mo descendit̄ merito suppositiōis de
terminate.¶ Ad q̄rtū ꝙ ista regula plus ha
bet veritatis absolute vt verba sonāt q̄ȝ fm i
tentum sib dari solitum.Dicitur eniȝ cōiter
illam regulam sic debere intelligi.Si duo si/
gna distributiua cadāt supra eundem termi/
num sic ꝙ vt sīqꝫ per se haberet vim distri/
buendi eūdem se inuicem impediūt.Et faci/
unt stare illum determinate vel cōfuse.Istud
aūt nō est verum.signum enim supra eū ca/
dēs ꝓpinquius eū distribueret.nec impedit̄
a precedente.vt declaratum est.¶ Ideo pro
hac mā sit prima distinctio.Aliquē terminuȝ
alium mobilitare est copulatiue disiunctiȝ ve
disiunctiue vel copulatiue mobilitare Mobi
litare.n.aliquem terminuȝ non est nisi ꝙ vir
tute illius signi aliquo descensu primo descen
di possit sub ꝓpositione in qua ponit̄ ad su p/
posita termini cōis.Unde descensus primo
competit propositioni.⁊ secundario termino
cathegorematico virtute tamen signi ipsuȝ de
terminantis.Talis autem descensus.vel fit
per copulatiuam sicut sub hac.omnis homo
currit.vel per disiunctiuaȝ sicut sub hac.Ali
quis homo currit.vl' pro propositione de di
siuncto extremo sicut hic tantum animal est
homo.¶ Tertia distinctio.Aliquem termi
num mobilitare alium copulatiue est duplici
ter scilicet per se.⁊ partialiter.Per se cū vir
tute eius sub illo termino per se accepto me/
dio ꝑtinēti ad sua supposita copulatiue descē
dere lȝ sicut hic.oīs hō currit.Partial'r v̄o
qn̄ nō ꝑ se mobilitat̄.sȝ totū cuius ē ps.vt h̄
omnis homo albus currit.potest.n.ꝯcedi ꝙ
ly hō copulatiue mobiliter supponit partiali

ter.q: sub hoc toto hō albus descendere' licꝫ
copulatiue cuius ly hō est pars. Et de copu
latiua mobilitatione ꝑ se accepta cōiter logici
loquūtur. ¶ Sit ergo ꝯclusio prima. Absolu
te loquēdo. nullus terminus suꝑ aliū cadens
reperiens ipꝫ imobilitatū in ꝓpositione ipm̄
mobilitat illa cōclusio arguitur. Nullus ter/
minus cōis ē absolute imobilitatus nisi quē
determinat dictio modalis vel incipit ⁊ cōsi
miles. Sed adueniēte signo distributiuo eq̄
bene imobilitatꝰ. ⁊c̄. ergo ⁊c̄. pꝫ ꝯñā. maior
arguitꝰ dū.n. huic. homo currit additꝰ illud si
gnū. oīs nō reperit ipm̄ absolute imobilitatū
sed tm̄ copulatiue. soli ergo termini imobili/
ter absolute supponunt q determinantꝰ a di/
ctionibꝰ dictis. ⁊ minor principalis pꝫ. Om
nia enim illa signa q̄ confundunt terminū im
mobiliter etiā imobilitant ipm̄. quocunqꝫ de
scensu si distribuatur. sicut patere pōt per oīa
discurrenti. ¶ Secūda conclusio. Multa si/
gna habent vim imobilitandi que nō habēt
vim mobilitādi. imo aliqua dictio imobilitat
terminum a primo descensu. ⁊ tm̄ neqꝫ habꝫ
vim cōfundendi. neqꝫ distribuēdi. prima ꝑs
cōclusionis nota est. Nā ly necessario ⁊ ter/
mini spectantes ad actum mentis ⁊ similes
imobilitant. ⁊ nō aliquo descensu mobilitant
vt patere potest intuenti. secūda pars arguitꝰ
sub hac enim oīs hō currit. descendere lꝫ ad
supposita eius illius termini homo. ⁊ adue/
niente ly albus. vt omnis homo albus cur/
rit. īpedit eum a primo descēsu. ⁊ tm̄ neqꝫ cō
fundit. neqꝫ distribuit vt pꝫ ītuēti. ¶ Tertia
cōclusio. si duo signa distributiua cadant suꝑ
aliquē terminū cōeꝫ quoꝝ vtrūqꝫ eundē co/
pulatiue ꝑ se mobilitaret faciūt eū stare non
mobiliter copulatiue. Ista cōclusio pꝫ intuēti
⁊ discurrenti. Et hoc est qꝺ cōiter itelligi dꝫ
ꝑ illā regulā. Quicqd mobilitat ⁊c̄. Et notā/
ter dꝛ Quoꝝ vtrūqꝫ eūdē mobilitaret copu/
latiue per se. ꝓꝑ terminos partialiter mobi
litatos. Dꝛ etiā ꝙ imobilitāt copulatiue. qm̄
nō absolute imobilitāt. sub hac.n. nō oīs hō
currit. lꝫ disiunctiue descendere sicut sub ista.
aliqs hō nō currit. Predicta tm̄ ꝯclusio. itelli
gitꝰ q̄tū ad descensuꝫ formalē. sic ꝙ illa duo
signa ipediūt argumētū esse formale. qꝺ eēt
merito vnius illoꝝ. vnde bene seqꝰ. Nō oīs
hō est. ⁊ isti sunt oēs hoies. ergo nec iste hō
est. nec iste. ⁊ sic de singulis. Seqꝰ.n. forma
liter nō oīs hō est. ergo aliqs hō nō est. ⁊ se
quitur. aliquis homo nō est. ergo nullus hō
est. ⁊ vltra. ergo nec isti hō est. nec iste est. nō
ergo illa duo signa absolute impediūt descē/
sum. sed tm̄ impediunt argumentum nō est
bonum. ꝑ quā formā prius tenebat descendē
do sub hac. oīs hō currit. vel sub hac. nō hō
currit. ¶ Sed cōtra regulā sic intellectā argu
itur. predicatū huius. tm̄ hō est omne aīal. di
stributiue ⁊ mobiliter copulatiue supponit. ⁊
tm̄ supra ipꝫ cadunt duo signa. ⁊c̄. sicut ly tm̄
⁊ oē. ergo regula falsa. ꝯñā nota cum minori
⁊ maior arguitur. hec consequentia valꝫ. tan
tum hō est omne aīal. ergo homo est om/
ne aīal. ab exponentibus ad expositā. que tm̄
ñ valeret nisi ly aīal staret distributiue ⁊ mo
biliter copulatiue in añte sicut in ꝯñte. ¶ Cō/
firmatur secundo. in hac ꝓpositione. quilibet
asinus cuiuslibet hoīs currit. supponit ly hoīs
vt prius. ⁊ tm̄ cadunt supra ipm̄ duo signa. s.
ly quilibet ⁊ cuiuslibet. ergo ⁊c̄. pꝫ ꝯñā. ⁊ mi
nor. ⁊ maior arguitur vt prius. qm̄ ista ꝯñā
valet. quibet asinus cuiuslibet hoīs currit. er
go asinus cuiuslibet hoīs currit que nō vale
ret nisi ly hoīs staret distributiue ī añte. sicut
in consequente. ¶ Item confirmatur tertio
in hac. omne aliū ab asino currit. ly asino sup
ponit. vt prius. ⁊ tamen cadūt duo signa ⁊c̄.
sicut ly omne. ⁊ ly aliud. ergo ⁊c̄. consequen
tia nota. ⁊ antecedens arguitꝰ. vt prius. ¶ Cō
firmatur quarto. predicatum huius. tantum
homo nō est animal. supponit vt prius. ⁊ ta
men determinatur ꝑ ly tm̄. ⁊ non. ergo. ⁊c̄.
ꝯñā nō. ⁊ añs vt prius pꝫ. ¶ Ad hoc forte re
spondetur cōcedendo ꝙ illa regula nō vni/
uersaliter tꝫ. qm̄ dictio exclusiua. nō impedit
signū vniuersale. nec signuꝫ vniuersale aliud
quodcunqꝫ signū sequens. nec dictio exclusi/
ua negationē sequentē. Et per hoc pꝫ rñsio
ad argumenta. q: oīa veꝝ probāt. ¶ Sꝫ cō/
tra responsionē arguitur. Primo q: dato ꝙ
argumenta veꝝ cōcluderent. nō tm̄ est cōtra
regulā. ⁊ maxime secundū ⁊ tertium. Nam
in ista qlibet asinus cuiuslibꝫ hominis currit
si ly qlibet ꝑ se esset nō mobilitaret illū termi
num hoīs. vt dicendo qlibet asinus hominis
currit. sed totū complexū. q: sub ly hominis
per se nō lꝫ copulatiue descēdere. sed sub cō

plexo. Similiter in hac. oē aliud ab asino cur
rit. ly oē ꝑ se nedū vꝫ nō hꝫ mobilitādi. imo
nec distribuendi ly asino cū sibi adiacere non
possit. ¶ Itē arꝭ ꝙ predicti termini nō distri/
butiue supponūt vel saltꝫ nō mobiliter. qm̄
hoc argumētū valet. qlibet asinus cuiuslibet
hoīs currit. ⁊ sor. est hō. ergo quilibet asinus
sor. currit. Nā ponaꝭ brunellū q sit solus asi
nus cuiuslꝫ hoīs currere. si sit poīe. ⁊ tm̄ sor.
hr̄e asinū nō currētem. tūc pꝫ ꝯñam nō vale
re. Et ꝑ idē nō seqtur oē videns oēm hoiem
currit. ⁊ sor. est hō. ergo oē videns sor. currit
posito. n. qd̄ plato videat oēm hoiem. ⁊ cur/
rat. ⁊ sor. ⁊ solū se videat. ⁊ nō currat. ē añs
verū. ⁊ ꝯñs falsum. ¶ Itē nō seqtur oē aial
aliud ab asino currit. brunellus est asinus. er
go oē aial aliud a brunello currit posito. n. ꝙ
oē alꝭ preter asinum currat. ⁊ sint multi asini
simul cū brunello est añs verꝫ ⁊ ꝯñs falsum.
¶ Itē nō seqtur tm̄ hō nō est albus. sed bru
nellus est albus ergo tm̄ hō nō est brunellus
posito. n. qd̄lꝫ ens p̄ter hoiem sit album ⁊ sit
leo ⁊ brunellus. est añs verꝫ ⁊ ꝯñs falsum. ⁊
idē arꝭ in oibus cōsilibus. ¶ Alr̄ rñdeꝭ ad ar
gumēta. ¶ Ad primū dr̄ ꝯcedendo ꝙ ly alꝭ
stat distributiue vt ꝓbatū est supra nō tm̄ mo
biliter. vt argumēta ꝓbāt. Et ad ꝯfirmatio/
tionē ꝯcediꝭ ꝯñs. ⁊ negaꝭ ꝙ non valeret nisi
staret mobilr̄ in añte sicut i ꝯñte. ¶ Ad sꝫ rñ
deꝭ negādo silꝭ ꝙ ly hoīs stat distributiue nō
mobilr̄ copulatiue ꝑ se. Et ad argumētū i op
positū rñdeꝭ vt prius. ¶ Ad tertiū ⁊ q̄rtum
dr̄ silr̄. Et ad argumētū i oppositū vt prius

Quantum Ad sꝫ ṗncipale. Sciē
dū ꝙ circa illā mām
diuersi sꝭ modi loquēdi. Quidā. n. dñt ꝙ sbꝫ
est totū ꝯplexū ⁊ totū distribuiꝭ. sicut ēt totū
cōplexū est suppositū. ⁊ nō solū ly hoīs vlꝭ ly
asinus. Alii vō dñt ꝙ illa est distinguēda fm
duplicē sensuꝫ. Pōt. n. prio significare ꝙ qli
bet hō est aliqd. cuius asinus currit. ⁊ tūc so/
lū ly hoīs subiiciꝭ ⁊ distribuiꝭ. ¶ Cōtra has
opiniones. arꝭ. Et primo ꝯtra primā. ly cuius
lꝫ nō determinare pōt hūc terminū asinus
ꝑ modū alteri adiacētis mediate nec imedia
te. ergo ipsuꝫ nō determinare pōt ꝑ moduꝫ
distribuētis. igiꝭ ipꝫ nō distribuit. pꝫ ꝯñs. qꝛ
in signo vlī negatiuo modus distribuētis in
seqtur modū adiacētis. ⁊ añs de se est notuꝫ

Nā lꝫ interdū signū vlē affirmatiuū deter/
minare possit rectū silꝭ cū obliquo. tāqꝫ eiꝰ de
terminationē. vt qlibet asinus hoīs currit nō
tm̄ signū obliquū hoc facere pōt. neqꝫ enꝫ de
terminaret rectū principalr̄. neqꝫ tāqꝫ alteriꝰ
determinationē. ¶ Itē ex illo modo loquēdi
inferꝭ aliquē terminū discrete supponētē di
stribui. ꝯñs falsū ⁊ ipoīe. ⁊ arꝭ ꝯña. nā huiꝰ
ꝓpōnis. cuiuslibꝫ hoīs brunellus currit. totū
cōplexū distribuiꝭ fm illā opinionē. ⁊ ꝙ di/
screte supponat. pꝫ cū v̄tute significationis di
screte tm̄ vni ꝯpetere possit. ¶ Itē ex illa opi
nione ꝯcludiꝭ. Aliquā vlēm esse v̄am cuius
tm̄ multe sūt singulares false. ꝯⁿ nō ꝯcediꝭ. ⁊
arꝭ ꝯña ponaꝭ quēlꝫ asinū hoīs currere. ⁊ tm̄
sint multi hoīes q nō hēant asinū. tūc pꝫ hāc
vlēm esse verā. cuiuslibꝫ hoīs asinus currit
qꝛ ꝯuertiꝭ cū hac v̄a. qlibet asinus hoīs cur/
rit. vtrobiqꝫ. n. distribuiꝭ totū cōplexuꝫ. Et
ꝙ multe sint singulares false patꝫ. s. iste istius
hoīs asinus currit. ⁊ sic de singulis demr̄atis
hoībus nō hn̄tibus asinū. Huic argumento
forte rñdeꝭ ꝙ singulares nō sūt ille assignate
sed sūt ille in qbus demr̄atur hō hn̄s asinum
¶ Cōtra. aut singulares sue sūt prius assigna
te. vlꝭ tales. iste asinus hoīs currit. ⁊ sic de sin
gulis. vlꝭ tales. istius hoīs iste asinus currit. ⁊
sic de singulis demr̄ato hoīe hn̄te asinū. Si
dicaꝭ p̄mo modo. adhuc stat argumētū. Si
scdo modo sequereꝭ tūc ꝙ singulares illarū
vniuersalium ꝯuerterentur. quilibet asinus
hominis currit. ⁊ cuiuslibet asinus hominis
currit. quod tamen negaꝭ ab inuentore hu/
ius opinionis. ¶ Itē nō eēnt singulares in q/
bus demr̄areꝭ hō hn̄s asinū. sed tm̄ asinus
demr̄areꝭ. Si tertio mō seqtur. ꝙ ab vlī ad
singulares nō valet argumētū cū debito me
dio. staret. n. vlēm hāc esse verā existente fal
sa ista singulari. istius hoīs iste asinus currit.
ponendo ꝙ iste asinus transmuteꝭ. ¶ Cōfir/
maꝭ ꝯtra eādē opinionē arguēdo ꝙ aliqñ sup
positū ⁊ subm nō p̄dicat idē. cū eius ꝯdamē
to repugnat. huiꝰ. n. syllꝭ. Ab oī hoīe vr̄ sor.
plo est hō. ergo ⁊c. p̄tur ly hoī minori ⁊ per
ꝯñs in maiori subiiciꝭ ly hoīe. qd̄ tm̄ ē opposi
tum. ¶ Aliter ergo rñdeꝭ in hac mā ꝙ rei
veritas est ꝙ totū ꝯplexū est subm. tm̄ soluꝫ
prima ps distribuiꝭ. Prima ps pꝫ. qm̄ cuꝫ
ibi ponatur expresse p̄dicatum qd̄ est ly cur/

ila ⁊ totum complexum antecedit verbum ⁊
ab ipso regiť a parte ante relinqtur ipsū esse
totū subm .scđa vero ex rōibus adductis eli
citur. Idē est iudiciū de hac ⁊ ꝯsilibus. Ois
ꝑpō vel eius cōtradictoria est vera. Naʒ to
tum disiunctum cōcediť eē subm ⁊ solū pri
mam ꝑtem distribui. ¶ Cōtra scđam ꝑtem
huius ꝯclōnis aŕ. ille cōuertunť cuiuslibʒ ho
minis asinus currit. ⁊ qlibet asinus hois cur
rit. in quarū scđa distribuiť totū ꝯplexuʒ. er
go ⁊ in prima. pʒ ꝯňa saltim de mā in his ter
minis. aňs aŕ. ꝯtraria earum cōuertunť. er
go ⁊ ille cōuertuntur ꝯňa no. ⁊ aňs pʒ. cum
ille ꝯuertentur nullius hois asinus currit. ⁊
nullus asinus hois currit. cū vtrobiqʒ detur
totum cōplexum. ⁊ cetera sint paria. ¶ Con
firmať scđo. cōtradictoria cōuertuntur ergo
⁊ ille. ꝯňa nō. ⁊ assūptum aŕ. Nā iste cōuer
tunť alicuius hois asinus nō currit. ⁊ asinus
alicuius hois nō currit eo ꝙ subā ꝯuertūtur
⁊ eodē modo supponūt. ceteris paribus.

¶ Et per idē aŕ. ꝙ subalterne eaꝝ ꝯuertūtur
¶ Item predicatū huius exclusiue tm̄ currēs
est hois asinus supponit distributiue q̄ cor
rňdet illi vl'i. igitur ⁊ subm vl'is distributiue
supponit. ꝯňa tenet ꝑ cōem regulam. ⁊ aňs
notū ꝑ vtraqʒ ꝑte. ¶ Itē cōfirmať ꝙ vl'es
cōuertāť. ille exclusiue cōuertunť tm̄ currēs
est hois asinus. ⁊ tm̄ currēs est asinus hois.
igiť ⁊ vl'es sibi corrňdētes. ꝯňa vera. ⁊ aňs
aŕ. qꝛ p̄dicta vtrobiqʒ eodē modo supponūt
ceteris ꝑibus ⁊ exponētes ꝯuertunť. vt pʒ in
tuenti. ergo ⁊c. Cōfirmatur idem. exponētes
earū cōuertunť. ergo ⁊ ille exposite. aňs ar
guitur. qꝛ vtraqʒ hʒ has exponētes alicuius
hois asinus currit. ⁊ nihil est hois asinus qn
illud currat. ¶ Item singulares cōuertūtur
ergo ⁊ vl'es ꝯňa nō. ⁊ aňs aŕ. qꝛ mutuo infe
rūt. vt pʒ intuenti. ¶ Ad hoc rňdetur. ad pri
mū cū aŕ. ꝙ illa cōuertātur. eo ꝙ cōtraria cō
uertūtur. negatur ꝯňa. sicut ista cōuertuntur
Nullus homo albus est ⁊ nullus homo est
albus. Et tm̄ affirmatiue cōtrarie nō conuer
tunť. s. ois homo albus est. Et ois homo est
albus. ¶ Ad scđm negať aňs. ¶ Ad argu
mentū in oppositum cū aŕ. subā cōuertunť
⁊ eodem modo supponūt. ergo cōuertūtur
negatur ꝯňa. qꝛ ordo illoꝝ terminoꝝ quo ad
ꝑbationem illoꝝ maxime facit ad diuersitatē
illarum ꝑpositionum. cum illa hois asinus
nō currit. sit resolubilis rōe illius obliq. ꝓ ave
ro rōne totius cōplexi. Diciť tm̄ ꝙ illa alicui⁹
hominis asinus nō currit. non contradicit pre
dicte vl'i. sed hoc. alicuius hois nullus asinus
currit nisi ly asinus stet distributiue. Et ad cō
firmationē diciť negādo ꝯňam qm̄ hec ꝯuer
tuntur homo albus est ⁊ homo est albus. nō
tm̄ vl'es eaꝝ. vt pʒ. ¶ Ad aliud cū aŕ. p̄dicatū
exclusiue stare distributiue que corrňdet vl'i
negatur scđa pars aňtis. sed hoc sibi corrňdet
tm̄. aliqd cui⁹ asinus currit ē hō. ¶ Ad aliud
negatur ꝯňa. qm̄ nulla illaruʒ exclusiuaꝝ cor
rňdet predicte vl'i. ⁊ cōceditur aňs vt argu
mentum ꝑbat. ¶ Ad aliud negať aňs. nam
scđa exponēs p̄dicte vl'is. est illa. Et nihil est
homo qn illius asinus currat. ¶ Ad vltimuʒ
negatur ꝯňa. sicut posito ꝙ ois homo sit al
bus singl'es. haꝝ vl'ium cōuertunť. s. ois ho
mo albus est. ⁊ ois homo est albus. cū cete
ris ꝑticulis. ⁊ tm̄ vl'es nō cōuertunť. vt patʒ
aňs etiam manifeste est falsum. cum in singu
laribus illius. cuiuslibʒ hois asinus currit. tā
tum hoies demōstrarentur. in scđa vero tm̄
asini hoium. ¶ Quantum ad tertium prin
cipale aduertendum primo.

¶ Explicit scriptum de instāti Illustris phi
losophi ⁊ medici magri Apollinaris Offre
di cum suppositionibus eiusdem. accuratis
sime emendatum per eximium Artium do
ctorem magistrum Joannem Mariaʒ Ma
pellum Vincentinum Impressum Venetiis
per Symonem al's beuilaqua Papieñ.
1492 die primo decembris.

Regiſtrum

a
Pꝛima alba
¶ Uiri
matice igitur
immediate
b
cat ⁊ magis
nere negationem
vel ſedebit
rat. tunc
c
ſunt populus
ſingularis
¶ Pꝛimo
conſequens
d
ſecreta inquantum
dale iſtius
homo ꝯñs
eſt idem

e
ſtans quod
erit ante
pꝛius contra
⁊ ꝙ illa
f
llud verum
ſiones ſicut
debet cōtrahere
etiam ſunt
g
Non eſt
tum per
eſt vel non
loquendi
h
indigens ad
eſt bona
ſtratur demoſtrato
pugnat a.

i
ergo tu
uum qui
eſt animal
aſſenſſus ſit
k
bene intellectis
nomen
igitur credis
in hac
l
tibi aliquod
illoꝛum eſt
nec aſinum
ſpondentis cum
m
quacunq; parte
neq; per
velocius
nem quadruplam

n
heret parti
tis virtuti
ne igitur
iſtam ꝯñam
o
motioꝛa q̃ȝ
dico ꝓpter
ne partium
gnificat certum
p
onem quantum
ꝙ immo
non eſt
tranſit totum
q
omnia illa
neretur ſicut
a. ⁊. b. eſſe
rificatur de
ter ſuppoſitionem